SHELBY MAHURIN

ZEI MONŞTRI

9

Imprint coordonat de

Shauki Al-Gareeb

SHELBY MAHURIN

ZEI & MONŞTRI

9

Traducere din limba engleză de
CRISTINA JINGA

QCR1NTEEN5
Redactate: Shauki Al-Gareeb, Liviu Szoke
Tehnoredactare computerizării: Valentina Dobrescu

SHELBY MAHURIN
CODS & MONSTERS
Copyright © 2021 Shelby Mahurin
Map art © 2020 Leo Hartas

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.corintjunior.ro | www.edituracorint.ro

Descrierea UP a Bibliotecii Naţionale a României
MAHURIN, SHELBY
Zei *fi monştri* / Shelby Mahurin; trad, din 1b. engleză de Cristina Jinga. - Bucureşti: CorinTeens, 2022
ISBN 978-606-088-037-0

I. Jinga, Cristina (trad.) 821.III

Lui Jordan, *care e mai degrabă o soră, decât o prietenă*

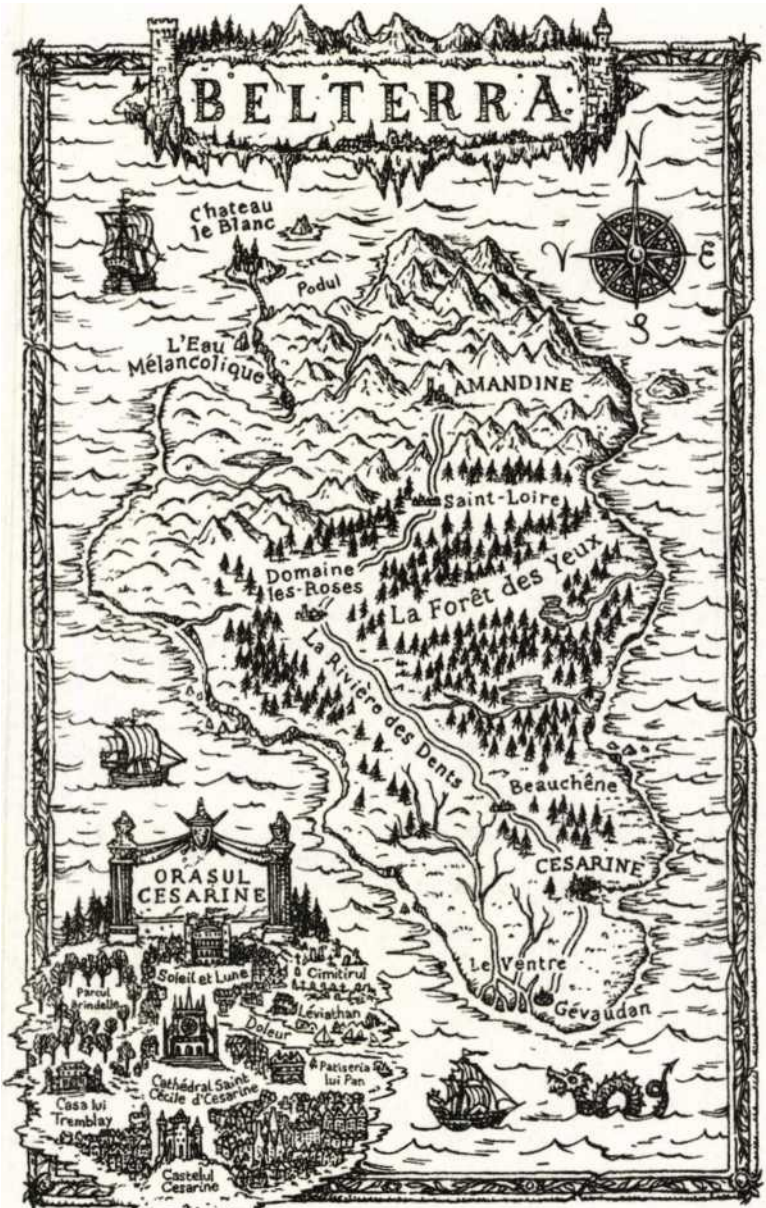
BELTERRA
N
E
S
Chateau le Blanc
Podul
L'Eau Mélancolique
AMANDINE
Saint-Loire
Domaine les-Roses
La Forêt des Yeux
La Rivière des Dents
Beauchêne
CESARINE
ORASUL CESARINE
Soleil et Lune
Cimitirul
Parcul Trandelle
Leviathan
Doleur
Patiseria lui Pan
Cathédral Saint Cécile d'Cesarine
Casa lui Tremblay
Castelul Cesarine
Le Ventre
Gévaudan

PARTEA I

Quand le chat n'estpas la, Ies
souris dansent.
Când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă
pe masă.
— proverb francez

UN CUIB DE ŞOARECI

Nicholina

Ciumărea, silur şi mătrăgună, Un colţ de viperă şi-un ochi de bufniţă, O pulbere de floră, un strop de faună, Cu bun motiv sau pentru posesie silnică.

Linfă de prieten şi linfă de duşman,
Un suflet înecat de beznă ca-ntr-o noapte plină, Căci doar în întuneric spiritele plutesc avan, Unul spre altul, într~o mişcare lină.

VRAJA E CUNOSCUTĂ, O, DA, FOARTE CUNOSCUTĂ. Preferata noastră. *Ea* ne lasă s-o citim adesea. Grimoarul. Pagina. Vraja. Degetele noastre urmăresc fiecare trăsătură a condeiului, fiecare literă ştearsă de vreme, şi simţim în ele furnicăturile promisiunii. Promisiunea că nu vom fi niciodată singure, iar noi le credem. O credem *pe ea.* Pentru că nu suntem singure — nu suntem niciodată singure — şi şoarecii trăiesc în cuiburi cu zeci de alţi şoareci, *sumedenie* de fârtaţi. îşi sapă vizuini laolaltă ca să-şi crească puii, copilaşii lor, şi găsesc cotloane calde, cu destulă mâncare şi magie. Găsesc crăpături în pământ fără de boală, fără de moarte.

Degetele noastre se chircesc pe pergament, râcâind urme proaspete.

Moartea. Moartea, moartea, *moartea,* prietena şi duşmana noastră, vine, la fel de neoprit ca respiraţia, după noi toţi.

Dar nu şi după mine.

Cei morţi n-ar trebui să-şi amintească. Fereşte-te de noaptea în care visează!

Rupem hârtia acum, sfâşiind-o în bucăţele. Bucăţi-bucăţele cu mânie. Se împrăştie ca cenuşa pe zăpadă. Ca amintirea.

Şoarecii se adună în vizuini, da — se apără şi se încălzesc unii pe alţii —, dar când un pui din culcuş se îmbolnăveşte, şoarecii îl mănâncă. O, da. II înghit cu totul, până la ultimul oscior, ca să hrănească mama, cuibul. Ultimul născut e întotdeauna bolnav, întotdeauna mai mic. Trebuie să devorăm micul şoarece bolnav şi el ne va hrăni pe noi.

El ne va hrăni pe noi.

O să-i pândim prietenii, *prietenii* — un mârâit îmi scapă din gâtlej la acest cuvânt, la promisiunea goală —, şi o să-i hrănim, o să-i hrănim până o să-i îngrăşăm cu mâhnire şi vinovăţie, cu furie neputincioasă şi cu frică. Unde vom merge noi, vor veni şi ei. Apoi o să-i devorăm şi pe ei. Iar când o să ducem micul şoarece bolnav la mama lui, la Chateau le Blanc — când corpul său o să se usuce, când o să *sângereze* —, sufletul său va rămâne cu noi pentru totdeauna.

Ne va hrăni pe noi.

Noi n-o să mai fim niciodată singure.

L'ENCHANTRESSE

Reid

CEAŢA SE ŢÂRA PESTE CIMITIR. PIETRELE FUNE-rare — vechi, sfărâmicioase, cu numele de mult şterse de intemperii — străpungeau cerul, înfipte în vârful falezei. Până şi marea de dedesubt amuţise. In nepământeană lumină de dinainte de răsărit, am înţeles în sfârşit expresia *tăcut ca mormântul.*

Coco şi-a trecut o mână peste ochii obosiţi, apoi a făcut semn spre biserica ce se ridica din ceaţă. Mică. De lemn. O parte a acoperişului se prăbuşise înăuntru. Nicio lumină nu licărea în ferestrele prezbiteriului.

— Pare părăsită, a spus ea.

— Şi dacă nu e? a pufnit Beau, clătinând din cap, dar s-a oprit scurt, să caşte. A continuat, peste căscat: Este o *biserică şi* mutrele noastre sunt lipite prin toată Belterra. Chiar şi un preot de ţară ne va recunoaşte.

— Bine.

Vocea ei obosită a sunat mai puţin tăioasă decât probabil intenţionase.

— Dormi afară, cu câinele.

Toţi ne-am întors ca la un semn să ne uităm Ia câinele alb spectral care ne urma. Apăruse undeva la marginea Cesarine, chiar înainte să ne hotărâm să călătorim de-a lungul coastei şi nu pe drum. Văzuserăm destul din La Foret des Yeux cât să ne ajungă o viaţă.

Zile în şir, câinele se ţinuse după noi, neapropiindu-se

niciodată cât să-l putem atinge. Suspicioşi, derutaţi, matagoţii se făcuseră nevăzuţi imediat după apariţia lui. Nu se mai întorseseră. Probabil câinele era şi el un spirit fără odihnă — un nou tip de matagot. Probabil era doar o piază rea. Probabil de aceea Lou nu-i dăduse încă un nume.

Creatura ne privea acum şi-i simţeam ochii ca pe o atingere fantomatică pe faţă. Am strâns-o mai tare de mână pe Lou.

— Am mers toată noaptea. Nimeni n-o să ne caute într-o biserică. E o ascunzătoare la fel de bună ca oricare. Dacă *nu* e părăsită, am continuat către Beau, care a dat să mă întrerupă, o să plecăm mai înainte să ne vadă careva. De acord?

Lou a rânjit larg la Beau, cu toată gura. Atât de larg, încât aproape că i-aş fi putut număra toţi dinţii.

— Ţi-e/n'că?

El i-a aruncat o privire suspicioasă.

— După tuneluri, şi ţie ar trebui să-ţi fie.

Rânjetul ei s-a şters, iar Coco s-a crispat vizibil, întorcând capul în altă parte. Tensiunea îmi înţepenise şi mie spinarea. Lou n-a mai spus nimic totuşi, dându-mi drumul la mână şi du- cându-se cu hotărâre la uşă. A apăsat pe clanţă.

— Neîncuiată.

Fără vreun cuvânt, Coco şi cu mine am urmat-o, trecând pragul. O clipă mai târziu, Beau ni s-a alăturat în pridvor, aruncând cu vădită suspiciune ocheade prin încăperea întunecoasă. Un strat gros de praf acoperea policandrul. Ceara se scursese pe podeaua de lemn, întărindu-se printre frunzele uscate şi dărâmături. Un curent de aer venea dinspre sanctuarul de dincolo. Mirosea a apă de mare. A putreziciune.

— Locul ăsta e al naibii de bântuit, a şoptit Beau.

— Ai grijă cum vorbeşti!

încruntându-mă la el, am intrat în naos. Am simţit o strângere de inimă la vederea băncilor părăginite. La vederea paginilor răzleţite din cărţile de imnuri, îngrămădite în colţ să putrezească.

— Asta a fost cândva un loc sfânt.

— Nu e bântuit, a răsunat vocea lui Lou în tăcere.

Se oprise în spatele meu ca să se uite în sus, la fereastra cu vitralii. Chipul senin al Sfintei Magdalena privea în jos, la ea. Cea mai tânără sfântă din Belterra, Magdalena fusese venerată de Biserică pentru că-i dăruise unui bărbat un inel binecuvântat. Mulţumită acestuia, nevasta care-1 neglija se îndrăgostise din nou de el, refuzând să se mai dea dusă de lângă el — nici măcar când acesta se îmbarcase într-o călătorie periculoasă pe mare. II urmase în valuri şi se înecase. Numai că lacrimile Magdalenei o readuseseră la viaţă.

— Spiritele nu pot sălăşlui pe pământ sfinţit.

Beau s-a încruntat.

— De unde ştii tu?

— Tu cum de *nu* ştii? a replicat Lou.

— Ar trebui să ne odihnim.

Mi-am petrecut un braţ peste umerii lui Lou, conducând-o către o bancă din apropiere. Arăta mai palidă ca de obicei, cu umbre adânci sub ochi, cu părul încâlcit şi bătut de vânt după zile în şir de călătorie anevoioasă. Nu o dată — când ea credea că nu mă uitam — îi văzusem tot corpul zgâlţâit de convulsii, de parcă s-ar fi luptat cu greaţa. Nu mă surprindea. Trecuse prin multe. Cu toţii trecuserăm.

— Sătenii o să se trezească în curând. O să

cerceteze la orice zgomot.

Coco s-a întins pe o bancă, a închis ochii şi şi-a tras peste cap gluga pelerinei. Ascunzându-se de noi.

— Cineva ar trebui să stea de veghe.

Deşi am deschis gura să mă ofer voluntar, Lou mi-a luat-o înainte:

— Stau eu.

— Ba nu, am intervenit clătinând din cap, nereuşind să-mi aduc aminte ultima oară când dormise Lou.

Ii simţeam pielea rece, lipicioasă, pe pielea mea. Dacă *într-adevăr* se lupta cu greaţa, avea nevoie de odihnă.

— Tu dormi. Eu stau de veghe.

Un sunet a reverberat din fundul gâtlejului ei, în timp ce şi-a pus o mână pe obrazul meu. Şi-a trecut degetul mare peste buzele mele, zăbovind pe ele. Ca şi ochii ei.

— Prefer să te veghez eu. Ce-o să văd în visele tale, Vânăto- rule? Ce-o să aud în...

— Mă duc în bucătărie să caut de mâncare, a mormăit Beau, împingându-ne şi trecând pe lângă noi.

I-a aruncat o privire dezgustată peste umăr lui Lou. Stomacul meu a chiorăit în timp ce mă uitam după el. înghiţind greoi, am ignorat muşcătura foamei. Subita, neplăcuta apăsare în piept. Cu blândeţe, am dat la o parte mâna lui Lou de pe obrazul meu şi m-am dezbrăcat de haină. I-am întins-o ei.

— Du-te să dormi, Lou. O să te trezesc la apus şi o să putem... — cuvintele îmi ardeau gâtlejul — o să putem să ne continuăm drumul.

La Chateau.

La Morgane.

La moarte sigură.

N-am dat glas din nou îngrijorărilor mele.

Lou spusese foarte clar că ea se va duce la Chateau le Blanc, fie că noi o vom urma, fie că nu. In pofida protestelor mele — în pofida faptului că îi amintisem *de ce* ne căutaserăm aliaţi, în primul rând, de ce aveam *nevoie* de ei —, Lou susţinea că poate să se ocupe singură de Morgane. „Ai auzit ce-a spus Claud.” Ea susţinea că n-avea să ezite, de data asta. „Morgane nu mă mai poate atinge."

Susţinea că avea să-i ardă căminul ancestral din temelii, laolaltă cu tot neamul ei. „O să construim imul nou.”

„Un nou ce?” am întrebat, îngrijorat

„Orice."

N-o văzusem niciodată acţionând cu o asemenea intensitate neclintită. Nu. Obsesie. In unele zile, o sclipire feroce îi lucea în ochi — o aviditate sălbatică — şi, în altele, nicio lumină, de niciun fel, nu răzbătea din ei. Zilele acelea erau cu mult mai rele. Se uita la lume cu o expresie moartă, refuzând să bage de seamă că exist sau să reacţioneze la timidele mele încercări de-a o proteja.

O singură persoană izbutea asta.

Şi aceea murise.

Acum, m-a tras în jos lângă ea, mângâindu-mi gâtul aproape absentă. La atingerea ei rece ca gheaţa, un fior m-a străbătut pe şira spinării şi-am simţit brusc dorinţa de-a mă feri de ea. Am rămas pe loc. Tăcerea se aşternuse peste încăpere, groasă şi grea, în afară de

chiorăielile stomacului meu. Foamea era un tovarăş constant, acum. Nici nu-mi mai aminteam ultima oară când mâncasem pe săturate. Cu Troupe de Fortune? în Văgăună? în Tum? în partea cealaltă a intervalului dintre bănci, respiraţia lui Coco a devenit treptat egală. M-am concentrat pe acest sunet, pe grinzile tavanului, numai nu pe pielea îngheţată a lui Lou sau pe durerea din piept.

O clipă mai târziu totuşi, nişte strigăte au explodat din bucătărie, iar uşa sanctuarului s-a deschis brusc. Beau s-a năpustit înăuntru, galopând pe lângă amvon.

— Surpriză! a făcut semn înnebunit spre ieşire, când am sărit în picioare. Trebuie s-o ştergem! Imediat, *imediat,* hai *să plecăm...*

— Stai!

Un bărbat cocoşat în veşminte de preot s-a repezit în biserică, agitând o lingură de lemn. O fiertură gălbuie picura din ea. De parcă Beau îi întrerupsese masa de dimineaţă. Stropii de

legume din barbă — căruntă, neîngrijită, ascunzându-i mare parte din faţă — îmi confirmau bănuielile.

— Am zis, *vino-ncoace...*

A tăcut dintr-odată, oprindu-se din goană, când ne-a văzut pe noi. Din instinct, m-am întors să-mi ascund faţa în întuneric. Lou şi-a aruncat gluga peste părul ei alb, iar Coco s-a ridicat în picioare, pregătindu-se să fugă. Dar era prea târziu. Ochii lui negri au sclipit, recunoscându-ne.

— Reid Diggory.

Privirea lui încruntată m-a măsurat din cap până în picioare, înainte de a trece în spatele meu.

— Louise le Blanc.

Neputând să se abţină, Beau şi-a dres glasul, din foaier, iar preotul l-a privit scurt, înainte să se strâmbe şi să dea din cap.

— Da, ştiu cine eşti şi tu, băiete… *Şi* tu, a adăugat el spre Coco, a cărei glugă încă îi acoperea faţa în întuneric.

Ţinându-se de cuvânt, Jean Luc adăugase şi chipul ei lângă ale noastre pe afişele de persoane căutate. Ochii preotului s-au îngustat la vederea cuţitului pe care-1 scosese ea.

— Pune ăla deoparte, până nu te răneşti!

— Ne cerem scuze că am intrat fără permisiune! am zis eu, ridicându-mi mâinile implorator şi aruncându-i o privire piezişă, de avertisment, lui Coco.

încet, am înaintat pe intervalul dintre bănci, făcând o mişcare spre ieşire. Lou se ţinea ca umbra după mine.

— N-am vrut să supărăm pe nimeni.

Preotul a pufnit, dar a lăsat lingura jos.

— Aţi intrat nepoftiţi în casa mea.

— E o biserică, a zis Coco, cu vocea înăbuşită de apatie, iar mâna i-a căzut pe lângă corp de parcă dintr-odată nu mai putea susţine greutatea cuţitului. Nu o reşedinţă particulară. Şi uşa era descuiată.

— Probabil ca să ne ademenească înăuntru, a sugerat Lou, cu o neaşteptată vioiciune. Ca un păianjen în pânza lui.

Cu capul plecat într-o parte, se uita lung la preot, ca fascinată.

Fruntea preotului, ca şi a mea, s-a încreţit la schimbarea subită de subiect.

— Ce?

Glasul lui Beau reflecta nedumerirea noastră.

— în adâncurile pădurii, a explicat ea, arcuindu-şi o sprânceană, trăieşte un păianjen care vânează alţi păianjeni. L'Enchanteresse, cum îi spunem noi. Fermecătoarea. Nu-i aşa, Coco?

Cum Coco n-a răspuns, Lou a continuat netulburată:

— L'Enchanteresse se furişează în pânzele inamicilor săi, trăgând de firele de mătase, păcălindu-i, facându-i să creadă că au prins o pradă în capcană. Când păianjenii sosesc să se ospăteze, ea atacă, otrăvindu-i încet cu veninul ei unic. Ii savurează zile în şir. Intr-adevăr, este una dintre puţinele creaturi din lumea animală căreia îi place să provoace durere.

Ne holbam toţi la ea. Până şi Coco.

— Asta-i oribil, a zis în cele din urmă Beau.

— E *isteţime.*

— Nu, s-a strâmbat el, cu faţa schimonosită. E *canibalism.*

— Aveam nevoie de un adăpost, am intervenit eu.

Un pic prea tare. Prea disperat.

Preotul, care îi urmărise certându-se cu o expresie derutată, şi-a întors atenţia spre mine.

— Nu ne-am dat seama că biserica e ocupată. O să plecăm acum.

El continua să ne cântărească în tăcere, buzele-i schiţând un rictus. Auriul mi-a împăienjenit vederea, drept răspuns. Căutând. Sondând. Protejând. I-am ignorat întrebarea mută. N-aveam nevoie de magie aici. Preotul era înarmat doar cu o lingură. Chiar dacă ar fi avut o sabie, ridurile de pe faţa lui îl arătau a fi bătrân.

înţelepţii. în pofida staturii lui înalte, timpul părea să-i fi veştejit musculatura, lăsând un bătrân costeliv în urmă. Puteam scăpa de el. Am luat-o de mână pe Lou,

pregătindu-ne, şi am aruncat o privire spre Coco şi Beau. Amândoi au dat din cap o dată, înţelegând.

Încruntându-se, preotul şi-a ridicat lingura parcă să ne oprească, dar în clipa aceea un nou val de foame mi-a răsucit stomacul. Răgetul lui s-a rostogolit în încăpere ca un cutremur. Imposibil de ignorat. Mijind ochii, preotul şi-a mutat privirea de la mine la Sfânta Magdalena, în tăcerea care a urmat. După încă o clipă, a bombănit neprietenos:

— Când aţi mâncat ultima oară?

Nu i-am răspuns. Ruşinea îmi pişcă obrajii.

— O să plecăm acum, i-am repetat.

Şi-a pironit privirea în ochii mei.

— Nu asta am întrebat.

— Acum… câteva zile.

— Câte?

A răspuns Beau în locul meu:

— Patru.

Un alt chiorăit al stomacului meu a zguduit liniştea. Preotul a clătinat din cap. Cu o mină de parcă mai degrabă ar fi înghiţit lingura cu totul, a întrebat:

— Şi… când aţi dormit ultima oară?

Din nou, Beau a părut să nu se poată abţine:

— Am moţăit în bărcile unor pescari acum două nopţi, dar unul dintre ei ne-a descoperit mai înainte de răsăritul soarelui. A încercat să ne prindă în plasa lui, imbecilul!

Ochii preotului au fulgerat spre uşile sanctuarului.

— Şi poate v-a urmărit până aici?

— Tocmai am spus că era imbecil. Reid l-a prins pe el în plasă, în schimb.

Ochii aceia s-au întors din nou spre mine.

— Nu l-ai rănit.

Nu era o întrebare. Nu i-am răspuns. In schimb, am strâns-o mai tare pe Lou de mână şi m-am pregătit să fug. Omul ăsta — omul ăsta sfânt — avea să dea curând alarma. Trebuia să câştigăm un avans de mai mulţi kilometri înainte să sosească Jean Luc.

Lou nu părea să-mi împărtăşească îngrijorarea.

— Cum te cheamă, preotule? a întrebat ea, curioasă.

Incruntându-se din nou, el i-a răspuns:

— Achille. Achille Airier.

Deşi numele îmi suna familiar, nu ştiam de unde să-l iau. Probabil călătorise cândva la Cathedral Saint-Cecile d'Cesarine. Probabil îl întâlnisem pe când eram sub jurământ, ca Vânător. L-am privit bănuitor.

— De ce n-ai chemat Vânătorii, părinte Achille?

Părea foarte stânjenit. Umerii îi radiau încordare şi privea fix în jos, la lingura lui.

— Ar trebui să mâncaţi, a zis el, ursuz. E nişte tocană, în spate. Ar trebui să fie de ajuns pentru toţi.

Beau n-a stat pe gânduri.

— Ce fel de tocană?

Când i-am aruncat o privire urâtă, el a ridicat din umeri.

— Ar fi putut trezi tot târgul în clipa în care ne-a recunoscut...

— încă o mai poate face, i-am amintit, aspru.

— ... şi stomacul meu e pe cale să se mănânce pe el însuşi, a încheiat el. Şi al tău la fel, după cum sună. Avem nevoie de mâncare.

A adulmecat aerul şi l-a întrebat pe părintele Achille:

— Sunt şi cartofi în tocana ta? Nu mă dau în vânt după ei. Nu-mi place consistenţa lor.

Preotul şi-a mijit ochii şi a împuns cu lingura prin aer spre bucătărie.

— Dispari din faţa mea, băiete, mai înainte să mă răzgândesc!

Beau şi-a plecat capul a înfrângere, înainte de-a o şterge spre bucătărie, trecând pe lângă noi. Lou, Coco şi cu mine nu ne-am mişcat totuşi. Am schimbat priviri neîncrezătoare. După un lung moment, părintele Achille a oftat adânc.

— Puteţi să şi dormiţi aici. Numai pe durata zilei, a adăugat arţăgos, câtă vreme nu mă deranjaţi.

— E duminică dimineaţă.

In sfârşit, Coco şi-a dat gluga jos. Buzele îi erau crăpate, iar faţa, trasă.

— N-o să vină curând sătenii la slujbă?

El a răspuns zeflemitor:

— N-am mai ţinut o slujbă de ani buni.

Un preot izolat. Bineînţeles. Părăginirea bisericii căpăta înţeles acum. Odinioară, l-aş fi certat pe omul acesta pentru eşecul lui ca păstor al turmei. Pentru eşecul lui ca om. L-aş fi certat fiindcă întorsese spatele vocaţiei sale. Lui Dumnezeu.

Cum se schimbaseră lucrurile!

Beau a reapărut cu o strachină şi s-a sprijinit nonşalant de tocul uşii. Aburii tocanei îi învăluiau faţa. Când stomacul meu a chiorăit din nou, el a zâmbit infatuat.

Am vorbit printre dinţii încleştaţi:

— De ce ne-ai ajuta, părinte Achille?

Cu reticenţă, privirea preotului s-a plimbat peste faţa mea obosită, peste cicatricea urâtă a lui Lou, peste expresia goală a lui Coco. Peste cearcănele noastre adânci şi obrajii noştri scobiţi. Apoi a întors capul, uitându-se fix pe deasupra umărului meu, şi a spus:

— Ce contează? Aveţi nevoie de mâncare. Aveţi nevoie de un loc unde să dormiţi. Eu am nişte bănci goale în biserică.

— Cei mai mulţi dintre oamenii Bisericii nu ne-ar primi.

— Cei mai mulţi dintre oamenii Bisericii nu şi-ar primi nici propria mamă, dacă ea ar fi o păcătoasă.

— Nu. Dar ar arde-o dacă ar fi vrăjitoare.

Şi-a arcuit sardonic o sprânceană.

— Asta cauţi tu, băiete? Rugul? Vrei să vă aplic eu pedeapsa divină?

— Eu cred, a intervenit tărăgănat Beau din uşă, că el doar îţi atrage atenţia că şi *tu* eşti dintre oamenii Bisericii — asta dacă nu eşti, de fapt, păcătosul din povestea asta. Eşti indezirabil printre cei din breasla ta, părinte Achille?

S-a uitat cu înţeles la ruina din jur

— Deşi urăsc să trag concluzii, preaiubiţii noştri patriarhi cu siguranţă ar fi trimis altminteri pe cineva să repare şandramaua asta.

Ochii lui Achille s-au înnegurat.

— Ai grijă cum vorbeşti!

I-am întrerupt, înainte ca Beau să-l poată provoca mai mult, deschizându-mi braţele larg. în stupoare. în frustrare. în… toate. Un nod îmi încleşta gâtlejul la neaşteptata bunătate a acestui om. Nu puteam înţelege. Nu putea fi adevărat. O imagine oribilă ca aceea descrisă de Lou, a unui păianjen canibal ademenindu-ne în pânza lui, părea mai lesne de crezut decât un preot oferindu-ne găzduire.

— Ştii cine suntem. Ştii ce am făcut. Ştii ce o să se

întâmple dacă eşti prins că ne oferi adăpost.

M-a studiat câteva clipe lungi, cu o expresie impenetrabilă.

— Hai să nu fim prinşi, atunci.

Cu o puternică exclamaţie de indignare, a pomit-o hotărât spre uşa bucătăriei. In prag totuşi s-a oprit o clipă, uitându-se la strachina lui Beau. în secunda următoare, i-a luat-o din mâini, ignorând protestele lui Beau, şi a întins-o spre mine.

— Sunteţi doar nişte copii, a bombănit el, fără să se uite în ochii mei.

Când degetele mele s-au înfăşurat în jurul străchinii — stomacul meu contractându-se dureros —, el i-a dat drumul. Şi-a aranjat sutana. Şi-a masat ceafa. A făcut semn din cap spre tocană.

— N-are rost s-o mănânci rece.

Apoi s-a răsucit pe-un călcâi şi a ieşit valvârtej din sanctuar.

ÎNTUNERICUL DIN MINE

Lou

ÎNTUNERICUL.

învăluie totul. Se înfăşoară în jurul meu, mă strânge, mă apasă în piept, pe gât, pe limbă până când devine totuna cu mine. Prinsă în capcana ochiului său, înecându-mă în adâncurile sale, mă retrag în mine până când nu mai exist deloc. Sunt întuneric. întunericul ăsta, al meu.

Doare.

Ar trebui să nu simt durere. Ar trebui să nu simt nimic. Sunt lipsită de formă şi necreată, un punct din întregul Univers. Fără contur. Fără viaţă sau plămâni sau membre de controlat Nu pot să văd, nu pot să respir, şi totuşi, întunericul... orbeşte. Strânsoa- rea lui mă înăbuşă, mă asfixiază, cu fiecare secundă mai puternic până când mă sfărâmă. Dar nu pot să ţip. Nu pot să gândesc. Pot doar să ascult — nu, *să simt — o* voce depănându-se printre umbre. O voce frumoasă, înspăimântătoare. Şerpuieşte în jurul meu, prin mine, şi şopteşte cu dulceaţă, făgăduind uitare. Făgăduind repaus.

Cedează, îmi susură ea, *si uită. Să nu mai simţi nicio*

durere.

Pentru o clipă sau o mie de clipe, şovăi, cântărind. Să cedez şi să uit mă ispiteşte mai tare decât să rezist şi să-mi amintesc. Sunt slăbită şi nu-mi place durerea. Vocea e atât de frumoasă, atât de ademenitoare, atât de puternică, încât aproape c-o las să mă ia

în stăpânire. Şi totuşi... nu pot. Dacă abandonez, o să pierd ceva important. Pe *cineva* important. Nu-mi pot aminti cine.

Nu-mi pot aminti cine sunt *eu.*

Tu eşti întunericul. Umbra se dă mai aproape de mine şi eu mă strâng mai mult. Un grăunte de nisip sub infinite valuri negre. *Întunericul ăsta e al tău.*

Totuşi, rezist.

FOCUL LUI COCO

Reid

COCO STĂTEA REZEMATĂ DE PIATRA FUNERARĂ lângă mine. O statuie măcinată de timp a Sfintei Magdalena se înălţa deasupra noastră, cu faţa de bronz umbrită în amurgul cenuşiu. Deşi închisese demult ochii, Coco nu dormea. Nici nu vorbea. Doar îşi freca o cicatrice din palmă cu degetul mare al celeilalte mâini, la nesfârşit, până când pielea i s-a înroşit. Mă îndoiesc c-a observat. Mă îndoiesc că a observat ceva.

Mă urmase în cimitir, după ce Lou răscolise bucătăria în căutare de came roşie, nesatisfacută cu peştele pe care părintele Achille îl preparase pentru cină. Nu fusese nimic rău în sine în modul în care Lou se repezise Ia carnea de vită, chiar dacă bucăţelele nu erau fierte pe deplin. Flămânziserăm zile în şir. Tocana de la micul dejun, pâinea tare şi brânza de la prânz nu ne potoliseră foamea. Şi totuşi...

Mi s-a strâns inima, fără să înţeleg de ce.

— E însărcinată? a întrebat Coco, după un lung moment

Ochii i s-au deschis brusc şi a întors capul să se uite la mine.

Cu voce seacă, a adăugat:

— Spune-mi că aţi avut grijă. Spune-mi că nu avem încă o problemă.

— A sângerat acum două săptămâni şi, de atunci, n-am mai...

Mi-am dres glasul.

Coco a dat din cap, ridicându-şi din nou fruntea spre cer, închizând ochii şi răsuflând adânc.

— Bine.

M-am uitat lung la ea. Deşi nu mai plânsese după La Mascarade des Crânes, pleoapele îi rămăseseră umflate. Urme de kohl încă îi mai împestriţau obrajii. Urme de lacrimi.

— Vrei să...

Cuvintele mi s-au poticnit în gât. Tuşind, ca să le eliberez, am încercat din nou:

— Am văzut o cadă înăuntru, dacă ai nevoie să faci baie.

Degetele i s-au strâns în jurul degetului mare drept răspuns, de parcă încă mai simţea sângele lui Ansei pe mâini. Şi le spălase în Doleur până-şi luase pielea, în noaptea aia. Işi arsese hainele în Leviathan, hanul unde atât de multe decurseseră anapoda.

— Sunt prea obosită, a murmurat, în cele din urmă.

Familiara arsură a mâhnirii mi-a încleştat gâtlejul. Prea familiară.

— Dacă simţi nevoia să vorbeşti despre...

N-a deschis ochii.

— Nu suntem prieteni.

— Ba da, suntem, am contrazis-o.

Fiindcă n-a răspuns, mi-am întors capul, străduindu-

mă să nu mă încrunt. In regulă. Ea nu voia să discute despre asta. Eu nu voiam nici atât. Incrucişându-mi braţele ca să mă apăr de frig, m-am aşezat mai bine, pregătindu-mă pentru o lungă noapte de tăcere, când imaginea chipului îndârjit al lui Ansei mi-a răsărit în spatele pleoapelor. Convingerea lui îndârjită. „Lou e prietena mea", îmi spusese el odată. Fusese dornic s-o urmeze la Chateau le Blanc înaintea mea. îi păstra secretele. O ajuta să-şi poarte povara.

Vinovăţia m-a sfâşiat pe dinăuntru. Cu colţi zimţaţi şi ascuţiţi.

Că ne plăcea sau nu, Coco şi cu mine *eram* prieteni.

Simţindu-mă caraghios, am făcut un efort să vorbesc:

— Tot ce spun e că, după ce a murit Arhiepiscopul, mi-a prins bine să vorbesc despre asta. Despre *eL* Aşa că...

Am ridicat stingherit din umeri, simţindu-mi obrajii fierbinţi. Ochii arzând.

— Dacă ai nevoie să... să vorbeşti... poţi să vorbeşti cu mine.

De data asta a deschis ochii.

— Arhiepiscopul era un ţicnit greţos, Reid. Să-1 compari cu Ansei e de tot rahatul.

— Mda, bine, am zis, uitându-mă la ea cu înţeles, n-ai ce să faci când iubeşti pe cineva.

Şi-a coborât iute privirea. Spre ruşinea mea, buzele i-au tremurat.

— Ştiu asta.

— Ştii?

— Bineînţeles că da, a zis ea cu o urmă din vechiul ei

sarcasm şi un foc i-a luminat trăsăturile. Ştiu că nu e vina mea că Ansei m-a iubit pe mine şi... şi doar pentru că eu nu l-am iubit pe el *în acelaşi fel* nu înseamnă că I-am iubit mai puţin. Cu siguranţă l-am iubit mai mult decât l-ai iubit *tu.*

In pofida siguranţei ei înfierbântate, vocea i s-a frânt la sfârşit.

— Aşa că poţi să-ţi iei sfatul, superioritatea şi *mila* ta şi să ţi Ie vâri în fund!

Mi-am păstrat faţa impasibilă, refuzând să ripostez. Putea să se ia de mine cât voia. Puteam să suport. Sărind în picioare, a îndreptat un deget spre mine:

— Şi n-am să stau aici să te las pe tine să mă *judeci* pentru... pentru...

Pieptul i se zbuciuma, respirând cu greutate. O singură lacrimă i-a şiroit pe obraz. Când a căzut între noi, sfârâind pe zăpadă, tot corpul i s-a muiat brusc.

— Pentru neputinţa mea, a sfârşit ea, atât de încet, încât abia de-am auzit-o.

încet, stângace, m-am ridicat lângă ea.

— Nu te judec, Coco. Nici nu te compătimesc.

Când ea s-a strâmbat, am clătinat ferm din cap.

— Nu, nu. Ansei a fost şi prietenul meu. Moartea lui n-a fost vina ta.

— Ansei nu e singurul care a murit în noaptea aceea.

Amândoi ne-am uitat la norişorul alburiu ce se înălţa din lacrima ei căzută.

Apoi ne-am ridicat ochii spre cer.

Fumul ascundea soarele la apus, întunecat şi

ameninţător deasupra noastră. Greu. Ar fi trebuit să fie imposibil. Călătoriserăm zile în şir. Cerurile de aici, la kilometri şi kilometri depărtare de Cesarine — unde fumul încă ieşea în vălătuci groşi din gurile tunelurilor, din catedrală, din catacombe, din castel, din cimitire şi hanuri şi de pe ganguri —, ar fi trebuit să se fi risipit. Dar vâlvătaia de sub capitală nu era un incendiu obişnuit. Era un foc negru, nenatural şi etem, ca născut din măruntaiele iadului însuşi.

Era focul lui Coco.

Un foc cu fum cât să învăluie un regat întreg.

Ardea mai fierbinte decât unul obişnuit, pârjolind şi tunelurile, şi bietele suflete captive în ele. Mai rău, potrivit pescarului care ne adusese la mal — un pescar al cărui *frate* se întâmpla să fie cadet în ordinul Vânătorilor —, nimeni nu putea stinge flăcările. Regele Auguste reuşise să le ţină în frâu numai postând câte un Vânător la fiecare intrare. Balisardele lor împiedicau prăpădul să se întindă.

Se părea că La Voisin spusese adevărul. Când o luasem deoparte în Leviathan, înainte să fi fugit în pădure cu celelalte Dames Rouges supravieţuitoare, avertismentul ei fusese limpede: „Focul e aţâţat de supărarea ei. N-o să se oprească până nu se opreşte ea."

Toulouse, Thierry, Liana şi Terrance fuseseră prinşi în tunelurile acelea.

— Tot nu e vina ta, Coco.

Faţa i s-a strâmbat, în timp ce se uita la statuia Sfintei Magdalena.

— Lacrimile mele au pornit focul.

Aşezându-se greoi, şi-a strâns genunchii la piept, cuprinzându-şi picioarele cu braţele.

— Toţi sunt morţi din cauza mea.

— Nu sunt toţi morţi.

Numaidecât, mintea m-a dus la *madame* Labelle. La lanţurile ei de cucută, la celula ei din temniţa jilavă. La degetele regelui înfipte crud în bărbia ei. La buzele ei. Mânia mi-a aprins sângele. Deşi mă facea demn de dispreţ, am simţit şi uşurare, de asemenea. Din pricina focului lui Coco, regele Auguste — *tatăl* meu — avea lucruri mai importante de făcut decât să se ocupe de mama.

Ca şi când mi-ar fi citit gândurile, Coco a spus:

— Deocamdată.

Futu-i!

— Trebuie să ne întoarcem, am spus cu gravitate.

Vântul s-a înteţit în jurul nostru. Mi-am imaginat mirosul cadavrelor arse în fum, al sângelui lui Ansei pe pământ. Chiar şi avându-i de partea noastră pe Dames Rouges şi pe vârcolaci — chiar şi avându-1 de partea noastră pe *Woodwose* tot pierdu- serăm. încă o dată, m-am uluit de stupiditatea absolută a planului nostru. Morgane avea să ne măcelărească dacă ne duceam singuri Ia Chateau.

— Lou n-o să mă asculte pe mine, dar poate c-o să te asculte pe *tine.* Deveraux şi Blaise au rămas în urmă să-i caute pe ceilalţi. îi putem ajuta şi, după aceea, am putea...

— N-o să-i găsim, Reid. Ţi-am spus. Oricine a rămas în tunelurile alea e mort.

— Tunelurile şi-au mai schimbat poziţia şi înainte, am

repetat pentru a zecea oară.

îmi storceam creierii pentru a găsi ceva — orice — care-mi scăpase în argumentele anterioare. Dacă eu aş fi convins-o pe Coco, ea ar putut s-o convingă pe Lou. Eram sigur de asta.

— Poate că s-au schimbat din nou. Poate că Toulouse şi Thierry sunt captivi într-un culoar adăpostit, teferi şi nevătămaţi.

— Şi poate că Liana şi Terrance se prefac în pisici de casă când e lună plină.

N-a catadicsit să-şi ridice capul, cu vocea încă o dată periculos de apatică.

— Las-o baltă, Reid! Lou are dreptate. Povestea asta trebuie să se termine. Soluţia ei e la fel de bună ca oricare — chiar mai bună. Cel puţin nu stăm, mergem înainte.

— Atunci care a mai fost *rostul* să ne adunăm aliaţi? am protestat, luptându-mă să nu las frustrarea să mi se audă în glas. N-o putem ucide pe Morgane singuri.

— In mod clar n-o putem ucide nici cu aliaţi.

— Atunci să căutăm alţii noi! Ne întoarcem la Cesarine şi facem un plan cu Deveraux...

— Ce-aştepţi, mai exact, să facă el? Cine sunt aceşti misterioşi aliaţi pe care speri să-i găseşti? Vrei să-i... crească în copaci?

Privirea i s-a asprit.

— N-a putut să-l salveze pe Ansei în La Mascarade des Crânes. N-a putut nici măcar să-şi salveze *propria* familie, ceea ce înseamnă că nu ne poate ajuta nici pe noi. N-o poate ucide pe Morgane.

Recunoaşte, Reid. Asta e calea noastră înainte. Nu

putem căuta fantome în Cesarine.

Mi-am descleştat falca. Un val de fierbinţeală mi-a urcat pe gât. Nu ştiam ce să fac.

— Mama nu e o fantomă.

— Mama ta poate avea singură grijă de ea.

— *Viaţa ei...*

— ... depinde în întregime de cât de bine poate minţi, a completat Beau, apropiindu-se de noi agale dinspre bucătăria bisericii, ridicând leneş un deget spre cerul plin de fum. Tatăl nostru va fi disperat să stingă acest foc, chiar dacă trebuie să apeleze la o vrăjitoare pentru asta. Atâta timp cât norii literalmente atârnă deasupra capului nostru, mama ta e în siguranţă. Scuze c-am tras cu urechea, apropo, a adăugat el. Voiam să ştiu dacă vreunul dintre voi a observat noua mea barbă.

A făcut o pauză.

— De asemenea, Lou n-a clipit de o jumătate de oră.

M-am încruntat.

— Ce zici?

— N-a clipit, a repetat el, trântindu-se pe jos lângă Coco şi ducând o mână la ceafa ei.

Degetele lui o masau cu blândeţe.

— Nici măcar o dată. Şi-a petrecut ultima jumătate de ceas holbându-se la vitraliu, în tăcere. E neplăcut. A reuşit să-l sperie şi să-l pună pe fugă şi pe preot.

Neliniştea mi-a dat fiori.

— I-ai numărat clipitul?

— Tu nu? a ridicat Beau o sprânceană mirată. Este soţia ta — sau doamna inimii tale, iubita sau cum v-aţi hotărât voi să vă spuneţi. Ceva e clar în neregulă cu ea, frate.

Vântul s-a pornit să sufle mai tare în jurul nostru. La marginea bisericii, a reapărut câinele alb. Palid şi spectral. Tăcut. Atent. Am făcut un efort să-1 ignor, să mă concentrez asupra fratelui meu şi asupra observaţiilor lui idioate.

— Şi n-ai barbă, am zis nervos, gesticulând spre bărbia lui golaşă, dacă tot spunem lucrurilor pe nume.

Am aruncat o privire spre Coco. încă îşi ascundea faţa, cu capul pe genunchi.

— Fiecare jeleşte în felul lui, diferit.

— Eu îţi spun că aici e mai mult decât *diferit.*

— Unde vrei să ajungi? l-am săgetat eu cu privirea. Cu toţii ştim că a trecut recent prin nişte... schimbări. Dar e tot Lou.

Involuntar, mi-am întors privirea spre câine. Se uita la mine cu neobişnuită fixitate. Nici măcar vântul nu-i mişca blana. Ridi- cându-mă în picioare, am întins mâna şi am fluierat încetişor.

— Vino aici, băiete!

Am făcut câţiva paşi spre el. Apoi alţi câţiva. El nu s-a clintit. Către Beau şi Coco am şoptit:

— Nu i-a dat încă un nume?

— Nu, a spus Beau apăsat. Nici nu i-a remarcat în vreun alt fel prezenţa.

— Eşti obsedat.

— Eşti negativist.

— Dar tot n-ai barbă.

Mâna lui s-a ridicat imediat spre bărbia fără tuleie.

— Şi tu tot n-ai...

Dar s-a oprit scurt când mai multe lucruri s-au întâmplat deodată. Vântul a răbufnit brusc, iar câinele s-a întors şi-a dispărut în pădure. Un strigăt alarmat

„Păzea!” a sfâşiat aerul — o voce familiară, *prea* familiară, şi înfiorător de nelalocul ei în fumul şi

umbrele din jur —, urmat de un scrâşnet asurzitor de metal rupt. Toţi ne-am uitat în sus, îngroziţi. Prea târziu.

Statuia Sfintei Magdalena s-a despicat la mijloc, bustul răstur- nându-se sub vânt spre Beau şi Coco. Cu un ţipăt, ea l-a înşfăcat încercând să-1 tragă la o parte, dar picioarele lor...

M-am aruncat în faţă, prinzând statuia în cădere şi aterizând cu o bufnitură, în timp ce Coco şi Beau şi-au smuls picioarele din cale. Timpul a încremenit, pentru un scurt moment. Beau a cercetat-o pe Coco, asigurându-se că nu e rănită, iar ea a închis ochii, cutremurată de un suspin. Tresărind Ia durerea din coastele mele, m-am căznit să-mi recapăt răsuflarea, să stau să...

Nu.

Uitând de durere, m-am răsucit, străduindu-mă să mă ridic în picioare, cu faţa spre persoana nou-venită.

— Bună, Reid! a şoptit Celie.

Albă la faţă şi tremurând, strângea o taşcă de piele la piept. Zgârieturi şi julituri îi ştirbeau pielea ca de porţelan, iar poalele rochiei îi atârnau în zdrenţe. Mătase neagră. Am recunoscut-o, de la înmormântarea Filippei.

— Celie.

M-am holbat la ea o clipă, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Nu se putea să fie aici. Nu se putea să fi traversat ţinutul sălbatic de una singură, doar în rochia de mătase şi în pantofi. Dar cum altfel să-mi explic prezenţa ei? Nu ajunsese *întâmplător* exact în locul ăsta

şi exact la momentul ăsta. Ea... trebuie să fi venit după noi. *Celie.* Adevărul situaţiei s-a prăbuşit peste capul meu şi am apucat-o de umeri, abia abţinându-mă s-o zgâlţâi, s-o îmbrăţişez, s-o cert. Sângele îmi vâjâia în urechi.

— Ce *naiba* cauţi aici?

Când ea s-a ferit, strâmbând din nas, mi-am lăsat mâinile jos, împleticindu-mă înapoi.

— Scuze! N-am vrut să...

— Nu mi-ai făcut nimic.

Ochii ei — mari, panicaţi — au coborât spre cămaşa mea. Abia atunci am observat lichidul întunecat care o păta. Cu iz metalic. Vâscos. Ţesătura de dedesubt mi se lipise de piele. M-am încruntat.

— Doar că eşti... ei bine, plin de sânge.

Uluit, m-am întors pe jumătate, ridicându-mi cămaşa ca să-mi examinez coastele. Durerea surdă mi se părea mai degrabă o vână- taie decât o rană.

— Reid! a zis Beau, răstit.

Ceva din glasul lui m-a făcut să mă opresc. încet, i-am urmărit degetul spre locul unde Sfânta Magdalena zăcea în zăpadă.

Unde lacrimi de sânge şiroiau pe obrajii ei.

LA PETITE LARME

Reid

DUPĂ UN SCHIMB DE CUVINTE GRĂBIT, ÎN ŞOAP- tă — de parcă statuia ne-ar fi putut auzi —, ne-am retras încetişor în siguranţa sanctuarului.

— A fost nenorocitul ăla de câine! a zis Beau, trântindu-se pe o bancă lângă Coco.

De lângă amvon, Lou s-a ridicat. Lumina lumânărilor îi îmbăia jumătate de faţă, lăsându-i restul în umbră. Un fior rece mi-a străbătut şira spinării la imaginea nepământeană, de parcă ar fi fost tăiată în două. Jumătate Lou, jumătate... altceva. Ceva tenebros.

Ea s-a încruntat, ochii săgetându-i de la Celie la mine.

— Ce e asta?

— Asta, am spus, mai aspru decât voiam, întorcându-mă să mă încrunt Ia Celie, nu e nimic. O să plece acasă, dimineaţă.

Celie şi-a ridicat bărbia. Şi-a încleştat mâinile pe breteaua genţii de piele. Ii tremurau uşor.

— Ba nu.

— Celie!

Exasperat, am condus-o la o bancă, lângă Lou, care n-a schiţat niciun gest de întâmpinare. Ciudat! Aş fi

crezut că între ele două s-ar fi format o oarecare legătură după ceea ce înduraseră în La Mascarade des Crânes.

— Ai văzut şi tu cât e de periculos aici. Toată lumea din regat ne vrea morţi.

— *Eu* nu vreau, a zis Beau, încrucişându-şi picioarele pe banca din faţa lui şi aruncându-şi un braţ peste umerii lui Coco.

Când privirea lui s-a îndreptat spre Celie, aceasta s-a făcut roşie ca racul.

— îţi mulţumesc pentru avertisment, apropo, *mademoiselle* Tremblay! Se pare că toţi ceilalţi au uitat de bunele maniere. Şocant, într- adevăr. Statuia aia ne-ar fi zdrobit, dacă n-ai fi fost dumneata.

— Statuie? a întrebat Lou.

— Statuia din cimitir… a căzut, am murmurat.

N-am pomenit şi de lacrimi.

Fără să ne dea atenţie, cu obrajii încă îmbujoraţi sub privirea stăruitoare a lui Beau, Celie i-a făcut o plecăciune adâncă.

— In-înălţimea Voastră. Nu numai ei au uitat de maniere. Vă rog să mă iertaţi!

El şi-a arcuit o sprânceană, zâmbind încrezut la mine pe deasupra capului ei plecat.

— îmi place de ea.

Coco şi-a ridicat gluga, ascunzându-şi faţa. Deşi nu se reze- mase de braţul lui Beau, nici nu se ferise de el.

— N-ar trebui să fie aici.

— Câinele ăla e de vină, a repetat Beau, hotărât. Unde apare el, hop şi dezastrul. A fost şi atunci când pescarul a încercat să ne înece.

Celie s-a încruntat.

— Dar pescarul n-a...

La privirile noastre şocate, s-a oprit brusc, roşind şi mai tare. A ridicat timid un umăr.

— Barca s-a răsturnat de la un talaz. Nu vă amintiţi?

— Ne-ai *urmărit!* a întrebat Lou.

Celie a refuzat să se uite la vreunul dintre noi.

M-am aşezat descumpănit, punându-mi coatele pe genunchi.

— Ce cauţi aici, Celie?

— Eu...

Cu o expresie deschisă, înduioşător de vulnerabilă, s-a uitat de la Lou, la Beau şi Coco, înainte de a se opri asupra mea.

— Mi-ar plăcea să ajut.

— Să ajuţi, a zis Lou, batjocoritor.

Fruntea lui Celie s-a încreţit auzindu-i tonul.

— Cred că... cred că am resurse de care grupul ar putea beneficia în urmărirea lui M-M...

S-a oprit din nou, ridicându-şi taşca pe umăr şi îndreptându-şi spatele.

— în urmărirea lui La Dame des Sorcieres.

— Nici măcar nu-i poţi rosti numele, am mormăit eu, ma- sându-mi tâmplele.

— Nu e nevoie să-i rostesc numele ca s-o ucid.

S-o ucidă.

Dumnezeule mare!

Un neaşteptat chicotit s-a auzit dinspre Lou, care a rânjit larg şi a bătut o dată din palme. De două ori. De trei ori. Ciudata sclipire i s-a reîntors în ochi.

— Măi să fie, se pare că pisicuţa în sfârşit şi-a descoperit ghearele. Sunt impresionată.

Râsul ei mi-a străpuns pielea, sfâşiindu-mi stomacul.

— Dar mama mea nu e un şoarece. Cum plănuieşti s-o ucizi? Cu reverenţa ta? Invitând-o la un ceai?

Da, evident interpretasem greşit relaţia lor.

După falca încleştată a lui Beau, şi el păţise la fel.

— Las-o în pace, Lou!

Celie i-a răspuns printr-o privire recunoscătoare. încurajată, a continuat cu o voce mai fermă:

— Nu ştiu cum s-o ucid — nu exact, nu încă —, dar deţin nişte informaţii. Aţi avut dreptate mai devreme, înălţimea Voastră.

Din taşca ei a scos un plic mototolit. Am recunoscut pe el scrisul lui Jean Luc.

— Regele Auguste a amânat execuţia mamei tale până la noi ordine. Plănuieşte să se folosească de magia ei ca să stingă incendiul.

Beau a făcut semn din cap spre mine.

— Ţi-am spus eu.

Când ea mi-a întins plicul, am parcurs în grabă conţinutul, înainte de a i-1 da înapoi.

— îţi mulţumesc pentru asta, Celie! Sincer. Dar nu te pot lăsa să rămâi. Dacă ţi se întâmplă ceva? Nu mi-aş putea-o ierta.

Am făcut o pauză, încruntându-mă din nou. Dacă mă gândeam mai bine...

— Ce-au zis părinţii tăi?

A pufnit, reprobator.

— Absolut nimic.

M-am încruntat mai tare.

— Ei nu ştiu că eşti aici, este? a zâmbit Beau cu superioritate, ridicând o sprânceană. Obrăznicătură

mică şi isteaţă, te-ai gândit că mai bine le ceri iertare decât voie.

Gemând Ia aluzia asta, mi-am îngropat faţa în palme.

— *Celie.*

— *Ce?* s-a răstit ea.

Fragila ei stăpânire de sine a cedat într-o clipă şi mi-am îndreptat spatele. Stupefiat. In toţi anii cât o cunoscusem, Celie nu se răstise.

— Nu-i nevoie să te îngrijorezi că o să trimită tot regatul după mine, Reid. Ultima oară când am dispărut, a durat *o grămadă* de timp până să sosească ajutorul, dacă binevoieşti să-ţi aminteşti. Ferească Sfanţul, toată lumea ştie că tata nu-şi poate controla propria familie.

Am clipit să-mi ascund şocul. Deşi ştiam că *monsieur* Tremblay dăduse greş ca părinte, aparent, subestimasem cât de mult.

— Jean Luc va veni după tine. O să aducă toţi Vânătorii cu el.

Ea a fluturat plicul prin faţa mea.

— Jean Luc ştie că sunt aici. M-a privit când am furat trăsura tatălui meu, ce Dumnezeu, şi m-a cicălit tot timpul cât m-am muncit.

M-am uitat lung la ea. Nu ştiusem vreodată nici să fi furat, de asemenea. Sau să ia numele Domnului în deşert. A răsuflat cu putere pe nas, vârând plicul în pelerina ei.

— Oricum, aş fi crezut că *voi* mi-aţi aprecia intervenţia. Dacă o să călătoresc cu banda voastră de vrăjitoare notorii şi evadaţi — îmi cer iertare, înălţimea Voastră! —, Jean nu poate aresta pe niciunul dintre voi fără să mă aresteze şi pe mine. Asta n-o să se întâmple. N-o să vă urmărească mai departe.

— Of, ce păcat că nu i-am văzut mutra! a zis Beau, schi- monosindu-şi faţa ca îndurerat. încă o dovadă că există un Dumnezeu şi că El mă urăşte.

— Nu contează.

M-am ridicat iute în picioare, dornic să închei această discuţie. Să-l găsesc pe părintele Achille şi să-l pun la curent cu situaţia, să-i cer o pătură în plus pentru noapte.

— Nu poţi veni cu noi.

Clocotind, m-a privit trecând pe lângă ea în mânia mea tăcută, cu umerii traşi în spate şi spinarea dreaptă şi ţeapănă.

— Ceea ce *nu* pot să fac, a zis ea, în cele din urmă, printre dinţii strânşi, este să-mi privesc părinţii în ochi. Ei ar vrea să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Ar vrea să ne întoarcem la viaţa de dinainte. Dar nu mă pot sili.

Vocea i-a coborât ameninţător.

— Nici *tu* nu mă poţi sili. Gândul de a st-sta acasă — făcând reverenţe nobililor, sorbind *ceai* — în timp ce Morgane rămâne liberă mă îmbolnăveşte fizic.

Fiindcă nu m-am oprit din mers, ea a continuat disperată:

— M-a închis în sicriul ăla cu Filippa săptămâni întregi, Reid. *Săptămâni.* M-a... m-a torturat şi i-a mutilat pe copiii ăia. *Nu pot* să nu fac nimic.

Am înlemnit la amvon. Cu siguranţă auzisem greşit. Cu siguranţă această groază subită din pieptul meu... era nepotrivită. Nu m-am întors.

— Ce-a făcut?

O smiorcăială drept răspuns.

— Nu mă pune să repet, a zis ea.

— Celie...

Când în sfârşit m-am întors şi-am pornit spre ea, răvăşit de greaţă, m-a oprit cu un gest viguros. Lacrimile şiroiau din abundenţă pe obrajii ei. Nu şi le ascundea. Nu şi le ştergea. Şi-a dat jos de pe umăr taşca de piele, răstumând conţinutul pe podeaua putrezită: bijuterii, coroane, pietre preţioase, chiar şi-un caliciu. Ceilalţi se uitau însufleţiţi la micuţa comoară, dar eu nu puteam să mă desprind de cuvintele lui Celie. Nu mă puteam opri... să le vizualizez.

Filippa fusese mai mare decât mine cu câţiva ani. Spre deosebire de Celie, ea se purtase cu mine ca o soră. O soră cuviincioasă, dezaprobatoare, totuşi o soră. Gândul că Celie fusese închisă cu cadavrul ei — la atâtea *luni* după înmormântare — îmi întorcea violent stomacul pe dos. M-am forţat să-mi înghit fierea.

— N-am furat numai trăsura tatălui meu, a şoptit Celie în tăcerea lăsată şi a făcut semn spre grămăjoara strălucitoare. I-am jefuit şi seiful. Am presupus că o să avem nevoie de bani în călătoria noastră.

Beau s-a ridicat să se uite mai de aproape, trăgând-o şi pe Coco după el.

— Cum ai cărat toate astea?

S-a uitat la braţele lui Celie cu neascuns scepticism, în timp ce Lou se apropia în urma lor.

Coco a împins, lipsită de interes, monedele cu vârful piciorului. — Şi unde e trăsura ta?

în sfârşit, Coco şi-a lăsat jos şi taşca. Degetele i s-au strâns în pumni.

— Am lăsat-o cu băiatul de la grajd, la han.

— Şi lacheul tău?

îngenunchind, Beau a împuns precaut cu degetul taşca de piele, de parc-ar fi fost făcută din piele de om. Probabil că era. *Monsieur* Tremblay se ocupase cândva cu negoţul obiectelor magice periculoase. Vrăjitoarele o uciseseră pe Filippa din cauza asta.

— Vizitiul tău?

— Am condus-o eu însămi.

— *Ce?*

Deşi Beau se răsucise, vocea mea fusese cea care răsunase prin încăpere.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Lou a chicotit din nou, neobişnuit de încântată de întreaga situaţie.

Aruncându-i o privire mânioasă, m-am întors valvârtej la grup, cu stăpânirea de sine clocotind periculos de aproape de suprafaţă. Am respirat o dată adânc. Şi încă o dată.

— Gata! S-a terminat! O să vorbesc cu părintele Achille ca să-ţi găsească o escortă până înapoi la Cesarine, de cum se luminează de ziuă.

Cu gesturi repezite, am început să îndes înapoi giuvaierele în taşca ei de piele. Chiar şi plină cu bijuteriile grele, a rămas uşoară ca fulgul în mâna mea. Probabil nu era piele de om, dar cu siguranţă era magică. Nenorocitul de Tremblay! Nenorocita de *Celiel* Dacă dădea vreo vrăjitoare de ea cu taşca asta, ar fi avut aceeaşi soartă ca Filippa. Probabil că asta şi voise. Probabil că după La Mascarade des Crânes, îşi dorea să moară.

Să fiu al naibii dacă aveam să-i fac pe plac!

— *Stai aşa!*

Coco mi-a oprit braţul pe neaşteptate, cu vocea

tăioasă cum nu i-o mai auzisem de zile întregi. Degetele îi tremurau. Dându-şi gluga pe spate, a smuls un medalion de la mine. Când l-a ridicat în lumina lumânării, faţa ei — mai palidă acum, aproape transparentă — s-a reflectat pe suprafaţa aurie. Filigranul se împletea în jurul diamantului din centrul pandantivului oval. Modelul creat semăna cu... valurile.

încet, rece, a întrebat:

— De unde ai ăsta?

Lou a apărut lângă umărul ei într-o clipă. Cu diamantele reflectate în ei, ochii săi sclipeau aproape argintiu.

Celie a avut atâta minte cât să facă un pas înapoi.

— Păi... v-am spus. L-am furat din seiful tatei.

S-a uitat la mine, pentru încurajare, dar nu-i puteam da vreuna. Nu mai văzusem niciodată această intensitate — această *posedare* nici la Coco, nici la Lou. Reacţia lor era... neliniştitoare. Indiferent ce relicvă ne adusese Celie fără să vrea, trebuie să fi fost importantă.

— A fost bijuteria mea preferată când eram copil, dar... nu se deschide. Tata n-a putut s-o vândă.

Coco s-a cutremurat ca insultată şi-a scos un cuţit din pelerină. M-am aşezat grăbit în faţa lui Celie.

— Oh, ce dracu'? a mârâit Coco, înţepându-şi în schimb vârful degetului.

O singură picătură de sânge a căzut pe diamant şi s-a strâns într-un cerc perfect. Apoi — de necrezut — s-a scurs sub suprafaţa pietrei, făcând o spirală stacojie strălucitoare. Când culoarea s-a împrăştiat, medalionul s-a deschis cu un declic.

Ne-am apropiat cu toţii, aplecându-ne, ca în transă, asupra suprafeţei absolut transparente a pietrei.

Lou s-a tras înapoi.

— *La Petite Larme,* a zis Coco, cu vocea îmblânzită.

Uitase pe moment de mânia ei.

— Mica Lacrimă, a repetat ca un ecou Beau.

— O oglindă făcută dintr-un strop de L'Eau Melancolique.

Şi-a privit reflexia cu o expresie imposibil de descifrat, înainte de a-şi ridica ochii la Celie. Buzele i s-au strâmbat din nou dezgustate.

— Nu s-a deschis pentru că nu-ţi aparţinea. Este al mamei mele.

UN AC DAC-AR FI CĂZUT în sanctuar, toţi i-am fi auzit reverberaţiile. Până şi părintele Achille — care dăduse buzna pe uşa bucătăriei cu şorţul la brâu şi o farfurie picurând de zoaie, bodogănind despre zgomot — a părut să-şi dea seama că întrerupsese un moment încordat. Ochii lui s-au îngustat la vederea lui Celie şi a aurului de la picioarele ei.

— Celie Tremblay, a recunoscut-o el, posac. Eşti foarte departe de casă.

Deşi fata i-a oferit un zâmbet politicos, zâmbetul acesta era silit. Tensionat.

— Vă cer iertare, *monsieur,* dar nu cred c-am avut plăcerea să facem cunoştinţă.

— Achille, a zis el, pungindu-şi buzele. Părintele Achille Altier.

Coco a închis medalionul cu un pocnet sec. Fără vreun cuvânt, şi-a ridicat gluga pe cap.

— Drăguţ şorţ! a rânjit Beau la trandafirii pictaţi pe şorţul părintelui Achille.

Cu trăsături de pensulă groase şi inegale, arătau ca pictaţi de un copil. în albastru, roşu şi verde.

— Nepoatele mele mi l-au făcut, a murmurat

părintele Achille.

— îţi pune ochii în evidenţă.

Părintele Achille a aruncat farfuria spre el. Deşi Beau a reuşit să prindă farfuria alunecoasă la piept, zoaiele l-au împroşcat în obraz la impact. Părintele Achille a dat din cap cu satisfacţie.

— Asta-i ultima farfurie spălată de pe urma ta, băiete. Pe restul le poţi curăţa singur — şi bucătăria, mulţumită ei.

A întins un deget spre Lou, enervat.

— Găseşti o găleată şi un mop care te-aşteaptă.

Beau a deschis gura să protesteze indignat, dar Celie i-a întrerupt.

— Părinte Achille.

S-a plecat într-o altă reverenţă, deşi nu la fel de adâncă, de data asta. Nu la fel de pompoasă. A aruncat o privire la şorţul înflorat şi la sutana neîngrijită — la părăginirea sanctuarului — cu o dezaprobare abia mascată.

— Mă bucur să te cunosc!

Părintele Achille s-a faţâit stingherit înaintea ei, parcă neobişnuit cu asemenea maniere elegante. Dacă n-aş fi ştiut ce şi cum, aş fi zis că arăta fâstâcit sub privirea ei pătrunzătoare. Ruşinat, chiar.

— Am cunoscut-o pe mama dumitale, a zis el, în cele din urmă, în chip de explicaţie. Când locuiam în Cesarine.

— Prea bine. O să-i transmit salutările dumitale.

El a pufnit din nou.

— Mai bine nu. Am spus că am cunoscut-o, nu c-aş fi plăcut-o.

La figura scandalizată a lui Celie, a bombănit:

— Sentimentul a fost reciproc, crede-mă. Acum — s-a îndreptat cu toată demnitatea pe care putea s-o adune —, nu e treaba mea să te întreb ce cauţi în Fee Tombe, *mademoiselle* Tremblay. Nu-i de căderea mea să-ţi spun ce prostie faci alăturându-te cetei ăstora. Aşadar, n-am s-o fac. Pentru că nu-mi pasă. Doar ai grijă să nu faci necazuri înainte să pleci.

Am făcut un pas înainte, când el s-a întors pe călcâie.

— Are nevoie de o escortă până înapoi, în Cesarine.

— Reid!

Celie chiar a bătut din picior, de data asta.

— încetează să mai fii atât de... atât de...

— Căpos? a sugerat Beau.

Părintele Achille s-a încruntat la noi peste umăr.

— Nu sunt doică.

— Vezi?

Triumfătoare, a zâmbit radioasă, ridicând un deget în aer.

— El n-o să mă conducă şi drumul e mult prea primejdios să călătoresc singură. Trebuie să rămân aici. Cu voi.

Mi-am încleştat falca.

— N-ai avut nicio problemă să rişti s-o faci până aici.

— Da, dar...

Ceva asemănător cu neliniştea i-a fulgerat prin ochi şi zâmbetul i s-a şters.

— Eu... se poate să fi... minţit înainte. O chestiune măruntă, lipsită de importanţă, a adăugat grăbită, văzându-mi figura. V-am spus că mi-am lăsat trăsura la grajd, dar, de fapt, ăăă, *în realitate,* se poate s-o fi luat greşit...

— Ai luat-o greşit unde? am întrebat.

— Spre far.

Părintele Achille s-a întors, încet.

— V-am pierdut din vedere chiar înainte de zori.

Celie îşi frământa mâinile.

— Când am ajuns la răspântie, am... am ales drumul care se îndepărta de sat. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că o să vă căutaţi adăpost într-o biserică. Pe cinstite, am avut un noroc extraordinar să vă găsesc totuşi...

— *Scumpă* Celie! a întrerupt-o Beau. Fii drăguţă şi spune până la capăt!

Ea a roşit din nou, plecându-şi capul.

— De-desigur, înălţimea Voastră. Iertaţi-mă! Când m-am apropiat de far, s-a mişcat ceva în umbră. Asta... asta l-a speriat pe

Cabot, bineînţeles, şi aproape că ne-a aruncat peste faleză, când a rupt-o la fugă. O roată s-a rupt pe muchie. Am izbutit să-1 eliberez pe Cabot înainte ca trăsura să se rostogolească în mare... sau, cel puţin, *aşJifăcut-o* dacă nu l-ar fi smuls creatura, eliberându-1 din hamuri.

S-a cutremurat.

— N-am mai văzut niciodată un asemenea monstru. Cu păr lung şi încâlcit, cu pielea învelită în umbră. Cu colţi albi şi ascuţiri. Şi mirosea a putreziciune. A came putredă. Sunt încredinţată că, dacă n-aş fi scăpat călare pe Cabot, ne-ar fi mâncat pe amândoi.

A răsuflat adânc, ridicându-şi ochii la mine.

— Aşadar, înţelegi, l-am lăsat *pe Cabot* la grajd, nu trăsura. Pur şi simplu nu mă pot întoarce după el, câtă vreme rămâne în posesia creaturii, şi nici nu pot risca

să călătoresc fără el. *Trebuie* să rămân cu voi, Reid, sau n-o să mai ajung niciodată acasă.

— *Cauchemar,* a murmurat Lou.

Am întins o mână îngrijorată spre ea.

— Cum?

Schiţând un zâmbet, ea şi-a împletit degetele printre ale mele. Erau tot reci ca gheaţa.

— N-am zis nimic.

— Ba da, ai...

— Un *cauchemar* şi-a făcut într-adevăr sălaş în far.

Văzând feţele noastre nedumerite, părintele Achille a adăugat:

— Un coşmar. Aşa îl numesc sătenii, în orice caz. A dat peste noi aici, în Fee Tombe, acum trei zile, şi sunt toţi îngroziţi.

S-a încruntat şi-a clătinat din cap.

— Neghiobii plănuiesc să dărâme farul, dimineaţă.

Ceva din încruntătura lui mi-a atras atenţia.

— Şi acest *cauchemar* i-a făcut cuiva rău?

— în afară de mine? a întrebat Celie. Ne-a speriat, pe Cabot şi pe mine, de era să murim!

Coco a comentat batjocoritor de sub glugă:

— Şi ce tragedie ar fi fost!

— Coco! a dojenit-o Beau. Asta a fost mai prejos de tine. Dacă vrei să fii maliţioasă, cel puţin fa-o inteligent.

— Nu-i nicio maliţie, a zis ea, cu dulceaţă. Aş fi plâns moartea calului.

— Poftim?

Celie s-a răsucit cu faţa la ea şi cu gura căscată de stupoare.

— îmi... îmi pare foarte rău pentru colierul mamei tale, Cosette, dar eu n-am *ştiut...*

Am vorbit peste ea:

— Coşmarul a făcut rău cuiva?

Părintele Achille a ridicat din umeri.

— Nu contează.

— Pentru mine contează.

— Gloata aia oricum vine, băiete. O să fii ucis.

— Nu-ţi pasă.

— Exact, a zis el şi i-au ffemătat nările. Nu-mi pasă. Coşmarurile sunt notoriu crude, dar creatura asta n-a atacat încă. Noaptea trecută, a pătruns într-o măcelărie şi a furat câteva bucăţele, dar asta-i tot ce ştiu eu.

Am schimbat o privire mai întâi cu Lou, apoi cu Beau. Părintele Achille a scrâşnit din dinţi şi a zis, ca şi cum cuvintele îi produceau durere fizică:

— Ar trebui să stai deoparte, băiete. Asta nu e lupta ta.

Dar o gloată care să ardă de vie o creatură nevinovată suna exact ca lupta mea. Acelaşi lucru l-ar fi făcut şi cu Lou, dacă ar fi avut prilejul. Şi cu Coco. Cu mama. Cu mine. O mânie familiară, groasă şi vâscoasă, îmi clocotea în vene. Sătenii ăştia nu erau singurii de vină. Deşi aveau să căsăpească acest nevinovat, Morgane torturase şi schilodise mulţi din neamul meu, fraţii şi surorile mele — cu toţii victime colaterale în acest război pe care nu ei îl aleseseră. Un război pe care acest *cauthemar* nu-1 alesese.

Destul!

O scurtă escală la far n-avea să strice nimic. Am fi putut să-1 avertizăm pe *cauchemar* înainte de atacul gloatei — poate chiar să-1 eliberăm — şi să plecăm mai departe până să răsară soarele. Era o faptă nobilă. Lou poate că alesese calea greşită pentru noi, dar ăsta mi

se părea un pas în direcţia cea bună. Probabil c-avea să ne pună pe un curs nou. Unul mai bun.

Cel puţin avea să ne întârzie sosirea la Chateau le Blanc. Şi probabil...

— Eu votez nu.

Vocea lui Coco a răsunat tăioasă de sub glugă.

— Coşmarurile sunt periculoase şi nu ne putem permite o distragere. Ar trebui să ne continuăm drumul spre Chateau.

Lou a rânjit şi a încuviinţat.

— Dacă l-am putea ajuta pe acest *cauchemar,* am murmurat eu, poate ne va ajuta şi el. Iată-ţi misteriosul aliat, Cosette. Nu e nevoie de copaci.

Deşi nu-i puteam vedea faţa, am simţit-o privindu-mă furioasă.

Clătinând din cap, i-am întins lui Celie pătura mea, înainte să mă întorc la bancă. Lou nu mi-a dat drumul la mână. Degetul ei mare se plimba peste venele de la încheietura mea.

— Avem nevoie de trăsura lui Celie, am zis. Chiar dacă ea se întoarce sau nu acasă.

Celie a ridicat brusc capul.

— O trăsură ne-ar scurta considerabil călătoria.

— Da.

Am studiat-o câteva clipe lungi. Mai degrabă, am *reevaluat-o.* Un muşchi mi s-a zbătut pe falcă la vederea expresiei ei pline de speranţă, la hotărârea umerilor ei. Aceasta nu era Celie pe care o ştiam eu.

— Ne-ar scurta-o.

Achille şi-a aruncat braţele în sus şi-a pornit cu paşi mari spre bucătărie ca să scape de noi.

— Nebuni, toţi, a zis peste umăr, cu voce sumbră. Un *cauche- mar* e mai puternic pe timpul nopţii. Acţionaţi de cum se crapă de ziuă, înainte să atace mulţimea. Orice ar fi, nu-i lăsaţi să vă vadă. Frica îi face proşti pe oameni.

O ultimă privire spre mine şi Celie, apoi a clătinat din cap.

— Dar şi curajul îi face proşti.

O PREZENTĂ INSIDIOASĂ

Lou

DIN ÎNTUNERIC, O VOCE SE RIDICĂ.

Nu *acea* voce. Nu aceea înfiorătoare, care îmi cântă şi mă ademeneşte. Vocea aceasta e mai ascuţită, mai tăioasă, mai muşcătoare. Nu mă ispiteşte. Mă... mă *ceartă.*

Trezeşte-te! se răsteşte ea. *Nu eşti moartă încă.*

Dar eu nu cunosc cuvântul ăsta. Nu înţeleg ce e moartea.

Nimeni nu înţelege. Nu asta-i ideea — sau poate asta e întreaga *idee. Dispari!*

Dispariţie. întunericul oferă uitare. Dulce uşurare.

Las~o dracului! Ai muncit prea din greu şi prea mult timp ca să te dai bătută acum. Haide! Vrei mai mult decât uitare. Vrei să trăieşti.

Un chicotit fantomatic reverberează prin umbre. Prin bezna nesfârşită. Se încolăceşte în jurul meu, mângâind marginile zimţate ale conştiinţei mele, alinând ce-i fărâmat în cioburi în miezul meu. *Supune-te*$_t$ *şoricel! Lasă-mă să te devorez!*

Mă doare. Cu fiecare puls al întunericului, durerea se ascute până ce n-o mai pot suporta.

Asta e inima ta. Vocea aspră se întoarce, mai puternică acum. Mai puternică şi decât bătaia ritmică. *Tic-tac. Tic-tac. Tic-tac.* Instinctiv, mă trag înapoi, dar nu mă pot ascunde de sunet. De durere. Ecoul ei e pretutindeni, de jur împrejurul meu. *încă mai bate.*

încerc să înţeleg asta, încerc să scrutez prin întuneric spre locul unde o inimă ar putea într-adevăr să bată. Dar nu văd nimic.

Nu te ascunde de asta, Lou! la-ţi durerea în stăpânire! Foloseşte-o!

Lou. Cuvântul e familiar, ca aerul expirat într-un hohot de râs. Respiraţia de dinainte de a sări, exclamaţia înăbuşită când zbori, în schimb. E o răsuflare de uşurare, de enervare, de dezamăgire. E un strigăt de mânie şi un icnet de extaz. Sunt... eu. Eu nu sunt întuneric. Sunt cu totul altceva. Iar vocea asta. ..ea mea.

Aşa, vezi? spune ea — spun *eu* — cu uşurare evidentă. *Era şi timpul*

Cu toate acestea, pe aripile unei conştientizări vine o alta şi mă încordez brusc, împingând împotriva întunecimii strivitoare. Răspunde cu blândeţe, nemaifiind un simplu întuneric, ci o prezenţă sensibilă aparte. O prezenţă insidioasă. Pare anapoda, cumva. Străină. N-ar trebui să fie aici — oriunde e acest *aici* pentru că locul ăsta... e şi al meu. Ca bătaia inimii mele. Ca numele meu. Deşi mă încordez din nou,

încercându-mi puterile, întinzându-mă mai mult, deşi împing şi împing şi împing, dau numai de o rezistenţă de fier.

întunericul e neclintit ca piatra.

UN JOC AL ÎNTREBĂRILOR

Reid

VÂRFURILE DEGETELOR LUI LOU ÎMI ATINGEAU uşor piciorul, în ritmul respiraţiilor egale ale celorlalţi. La fiecare inspiraţie, urca. La fiecare expiraţie, îşi întorcea încheietura, plimbând mâna cu dosul palmei în jos. Vântul şuiera printre crăpăturile din biserică, facându-mi pielea ca de găină pe braţe. Stăteam ţeapăn sub atingerea ei, cu inima bătându-mi în gât la frecarea subtilă. încordat. Aşteptând. Fără îndoială, degetele acelea urcau din ce în ce mai sus, mai sus pe coapsa mea, lent şi seducător, dar am prins-o de încheietură, acoperindu-i mâna cu a mea. S-o ţintuiesc în loc.

O emoţie străină mi s-a coagulat în sânge când m-am uitat la mâna ei sub a mea. Ar fi trebuit să simt dorinţă arzătoare, ar fi trebuit să mă umplu de acea foame familiară, acea căldură care mă aducea în pragul febrei când ne atingeam. Dar ghemul acesta din stomacul meu... nu era dorinţă. Era altceva. Ceva *greşit.* In urmă cu o jumătate de oră, când ceilalţi se pregătiseră de culcare, o generală senzaţie de groază mă învăluise. Groaza se intensificase când Beau, ultimul treaz, lunecase în sfârşit în braţele somnului, lăsându-ne singuri pe Lou şi pe mine.

Dregându-mi glasul, i-am strâns tare degetele. M-am silit să zâmbesc. I-am sărutat uşor palma.

— Avem treabă dimineaţa, devreme. Trebuie să părăsim Fee Tombe după ce-1 eliberăm pe *cauchemar.* Ne aşteaptă alte câteva zile lungi pe drum.

A sunat ca o scuză.

Şi era una.

Un sunet jos a reverberat din gâtlejul ei. Nu-şi mai purtase panglica de când plecaserăm din Cesarine. Privirea mea a căzut pe cicatricea ei, vindecată, dar încă franjurată, umflată. Şi-a atins-o cu mâna liberă.

— Cum *eliberezi* un *cauchemar!*

— Poate reuşim să vorbim cu el. Să-1 convingem să se întoarcă în pădure, am spus eu.

— Şi dacă nu reuşim?

Am oftat.

— Atunci măcar o să-l avertizăm de atacul mulţimii. Nu-1 putem forţa să facă nimic.

— Şi dacă el decide să mănânce mulţimea? Dacă avertizarea noastră o să-i creeze şansa să facă exact asta?

— N-o s-o facă, am spus, hotărât.

Ea m-a studiat cu un început de zâmbet.

— Ai căpătat chiar drag de noi, nu-i aşa?

Rânjetul i s-a lăţit.

— De monştri.

Mi-am lipit buzele de fruntea ei. Am ignorat mirosul neobişnuit al pielii ei.

— Dormi, Lou!

— Nu simt obosită, a tors ea, cu ochii prea strălucitori în întuneric, prea palizi. O să dormim toată

ziua.

Când mâna i s-a strecurat din nou pe pieptul meu în sus, i-am prins-o, împletindu-mi degetele cu ale ei. Lou mi-a înţeles greşit mişcarea. A luat-o drept o invitaţie. Cât ai clipi, şi-a trecut genunchiul peste picioarele mele, încălecându-mă şi ridicând

braţele noastre deasupra capului, incomod. Când şi-a arcuit şalele, apăsându-şi pieptul de al meu, mi s-a căscat brusc un gol în stomac. La dracu'!

M-am străduit să-mi păstrez privirea impasibilă. Bineînţeles că ea voia să... să mă atingă. De ce să nu vrea? Cu mai puţin de o lună în urmă, tânjeam după ea ca un dependent de droguri. Uşoara rotunjime a şoldului ei, valul des al părului ei, sclipirea poznaşă din ochii ei. Eram incapabil să mă abţin s-o pipăi în fiecare moment al zilei — nici prezenţa *mamei* mele nu mă oprise. Totuşi, şi atunci fusese mult mai mult decât dorinţă fizică.

De la bun început, Lou îmi trezise interesul. Prezenţa ei fusese molipsitoare. Chiar şi furios, exasperat, niciodată nu încetasem să vreau să fiu lângă ea.

Am aruncat o privire spre Beau, Coco şi Celie, rugându-mă ca vreunul dintre ei să se mişte. Sperând că aveau să-şi deschidă ochii şi să ne întrerupă. Dar nu s-au trezit. Au continuat să doarmă, indiferenţi Ia zbuciumul meu lăuntric.

O iubeam pe Lou. Ştiam asta. O simţeam în oasele mele.

De asemenea, nu puteam suferi s-o văd.

Ce naiba era *in neregulă* cu mine?

Mânia a răbufnit când ea şi-a mişcat buzele pe urechea mea, ronţăindu-mi uşurel lobul. Prea mulţi

dinţi. Prea multă *limbă.* Un alt val de repulsie m-a străbătut. *De ce?* Să fi fost din pricină că ea încă mai jelea morţii? Din pricină că *eu* jeleam? Pentru că se năpustise asupra mâncării de la cină ca un animal turbat, pentru că nu clipise decât de două ori în ultima oră? M-am scuturat mintal de gândurile acestea, enervat pe Beau. Pe mine însumi. Ea se purtase mai ciudat ca de obicei, adevărat, dar asta nu justifica modul în care mă furnica pielea când mă atingea.

Mai rău încă, aceste gânduri — groaza iminentă, aversiunea bul- versantă — mi se păreau o trădare. Lou merita ceva mai bun de atât.

înghiţind nodul din gât, am întors capul, să-i întâlnesc buzele. M-a sărutat cu entuziasm, fără şovăire, iar vinovăţia mea n-a făcut decât să se adâncească. Totuşi, nu părea să-mi fi simţit repulsia. S-a lipit mai apăsat de mine. Şi-a legănat bazinul peste mine. Stângace. Nerăbdătoare. Când şi-a coborât din nou gura spre gâtul meu, sugând locul în care pulsul meu bătea rapid, am clătinat din cap înfrânt. N-avea niciun rost. Mi-am coborât mâinile pe umerii ei.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Cuvintele au ieşit fără voia mea. Ea a clipit surprinsă şi ceva ce semăna cu... nesiguranţa a licărit în ochii ei palizi. M-am urât pentru asta. O văzusem pe Lou nesigură de aproximativ două ori, de-a lungul relaţiei noastre, şi niciuna dintre situaţii nu fusese de bun augur pentru noi. Licărul s-a stins la fel de rapid cum apăruse, înlocuit de o sclipire jucăuşă.

— Asta implică limbile, nu?

Binişor, dar ferm, am dat-o la o parte de pe mine.

— Nu. Nu implică.

— Eşti sigur? m-a întrebat cântat şi s-a lăsat peste mine, seducător.

Sau, cel puţin, asta i-a fost intenţia. Dar gestul a fost lipsit de eleganţa ei obişnuită. M-am lăsat pe spate, studiindu-i ochii excesiv de strălucitori. Obrajii aprinşi.

— E ceva în neregulă?

Spune-mi ce e! O să îndrept eu lucrurile.

— Tu să-mi spui.

Din nou, mâinile ei mi-au căutat pieptul. I le-am prins cu frustrare bine ţinută în frâu, strivindu-i degetele îngheţate drept avertisment.

— Vorbeşte cu mine, Lou!

— Despre ce vrei să vorbim, *dragul* meu soţ?

Am tras adânc aer în piept, încă privind-o îndeaproape.

— Ansei.

Numele lui a căzut între noi ca un leş. Greoi. Mort.

— Ansei, a repetat.

Şi-a smuls mâinile, încruntându-se. Ochii i-au devenit distanţi. A tras obloanele. Şi-a fixat un punct imediat deasupra umărului meu, pupilele lărgindu-se şi contractându-se, într-o succesiune rapidă, aproape imperceptibilă.

— Vrei să vorbim despre Ansei.

— Da.

— Nu, a zis ea sec. Eu vreau să vorbim despre tine.

A fost rândul meu să mijesc ochii.

— Eu nu.

Replica ei n-a venit imediat. Continua să se uite fix de parcă şi-ar fi căutat... ce? Cuvintele potrivite? Lou nu-şi făcuse griji niciodată înainte de cuvintele potrivite. De fapt, îi facea plăcere să le spună pe cele nepotrivite.

Dacă era să fiu sincer cu mine, şi mie îmi plăcea să le aud.

— Hai să jucăm un alt joc al întrebărilor, atunci, a zis ea deodată.

— Ce?

— Ca în patiserie.

A dat repede din cap, aproape pentru ea însăşi, înainte să mă privească, în sfârşit, în ochi. Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Nu ţi-ai mâncat ruloul cu miere.

M-am uitat nedumerit la ea.

— Ce?

— Ruloul tău cu miere. Nu l-ai mâncat.

— Da, te-am auzit. Numai că...

Am scuturat din cap şi am încercat din nou, uluit.

— Nu mă dau în vânt după dulciuri ca tine.

— Hmm...

Şi-a lins buzele lasciv. Când braţul ei s-a furişat în spatele meu de-a lungul băncii, am făcut un efort să nu mă aplec în faţă.

Când degetele ei mi-au trecut prin păr totuşi, n-am mai putut să rezist. Ea m-a urmat ca un tăun.

— Şi carnea de căprioară e delicioasă. Sărată. Fragedă. Cel puţin, a adăugat cu un zâmbet de cunoscător, dacă o mănânci direct.

M-am holbat la ea derutat. Apoi, îngrozit. Voia să spună dacă o mănânci *crudă.*

— Altminteri, *rigor mortis* întăreşte carnea. Trebuie să atârni animalul două săptămâni ca să se descompună ţesutul conjunctiv. Şi e mai greu să eviţi muştele, bineînţeles.

— Când dracu' ai mâncat tu *căprioară cruda}* am

întrebat, neve- nindu-mi să cred.

Ochii i-au lucit auzind înjurătura şi a scos un sunet de încântare, aplecându-se spre mine.

— Ar trebui să încerci şi tu. S-ar putea să-ţi placă. Apoi: Dar bănuiesc că un vânător n-ar avea nevoie să jupoaie o căprioară în turnul lui de fildeş. Spune-mi, ai suferit vreodată de foame?

— Da.

— Foame *adevărată,* vreau să spun. Ai suferit vreodată de *frig?* Frig din ăla care-ţi congelează măruntaiele şi te lasă gheaţă?

In pofida ostilităţii cuvintelor, vocea ei nu avea nici urmă de dispreţ. Doar curiozitate. Curiozitate *sinceră.* Se legăna înainte şi-napoi, incapabilă să stea nemişcată, privindu-mă cu atenţie. M-am uitat încruntat la ea.

— Ştii că da.

Ea şi-a înălţat capul.

— Ştiu?

Şi-a pungit buzele şi a mai dat o dată din cap.

— Ştiu. Da, desigur. Văgăuna. îngrozitor de frig, nu?

Cu două degete imitând mersul, a urcat pe piciorul meu.

— Ţi-e foame şi acum, nu-i aşa?

A chicotit când i-am întors mâna în poala ei.

— Care — mi-am dres glasul — e următoarea ta întrebare?

Puteam să-i fac pe plac. Puteam juca acest joc. Dacă aşa pătrundeam până la ea, dacă aşa destrămam ce era... *schimbat* în ea, aş fi stat aici toată noaptea. Aveam s-o ajut. Zău. Pentru că dacă asta era cu adevărat durerea pentru moartea lui Ansei, atunci avea nevoie să vorbească despre asta. Aveam nevoie

amândoi să vorbim despre asta. încă un junghi de vinovăţie m-a săgetat când am privit în jos la mâinile ei. Şi le încleştase strâns una de alta.

Ar fi trebuit să ţin eu mâinile acelea. Nu puteam să mă silesc s-o fac.

— Ooooh, întrebări, întrebări!

Şi-a dus pumnii strânşi la buze, cugetând cu voce tare!

— Dacă ai putea fi altcineva, cine ai vrea să fii?

Alt rânjet.

— A cui piele ai vrea s-o porţi?

— Eu...

Am aruncat o privire spre Beau, fără să mă gândesc. Ei nu i-a scăpat mişcarea.

— Eu n-aş vrea să fiu nimeni altcineva.

— Nu te cred.

Defensiv, am întrebat-o:

— Tu cine ai vrea să fii?

Ea şi-a coborât mâinile la piept. Cu degetele încă strâns împletite, ai fi zis că se roagă. Mai puţin cu sclipirea din ochi şi cu zâmbetul diabolic.

— Eu pot fi oricine vreau.

Mi-am dres glasul, luptându-mă să ignor părul care mi s-a ridicat pe ceafa. Pierdut.

— De unde ştii despre *cauchemar?* Am studiat magia neagră toată viaţa mea şi n-am auzit niciodată despre o creatură ca asta.

— Tu ai *stârpit* magia. Eu am trăit cu ea.

Şi-a înălţat capul. Mişcarea a trimis noi fiori reci pe şira spinării mele.

— Eu *sunt* magia. învăţăm mai multe în umbre decât

aflăm vreodată în soare.

Când nu i-am răspuns, m-a întrebat abrupt, direct:

— Cum ai alege să mori?

Ah! Am privit-o, cu înţeles. *Iar începem.*

— Dacă aş putea alege... presupun că mi-aş dori să mor de bătrâneţe. Gras şi fericit. înconjurat de cei dragi.

— N-ai vrea să mori în bătălie?

Un icnet speriat. O bufnitură oribilă. Un balou stacojiu. Mi-am alungat din minte ultima imagine a lui Ansei, privind-o drept în ochi.

— N-aş alege moartea pentru nimeni. Nici măcar pentru mine însumi. N-aş mai face-o.

— *El* a ales-o.

Deşi mi s-a strâns inima — deşi chiar şi numele lui îmi aducea o usturime greu suportabilă în ochi —, am dat din cap.

— Adevărat. Şi am să-l onorez pentru asta în fiecare zi a vieţii mele — pentru că a ales să te ajute pe tine, să lupte alături de tine. Că a ales s-o înfrunte pe Morgane cu tine. A fost cel mai bun dintre noi.

Zâmbetul în sfârşit i s-a şters şi am luat-o de mână. în pofida răcelii de gheaţă, nu i-am dat drumul.

— Dar n-ar trebui să te simţi vinovată. Ansei a decis pentru el însuşi — nu pentru tine sau pentru mine, ci pentru *eL* Acum, am continuat ferm, mai înainte să mă poată întrerupe, e rândul tău. Răspunde la întrebare!

Faţa i-a rămas impenetrabilă. Opacă.

— Nu vreau să mor.

I-am frământat mâna între palme, încercând să i-o încălzesc.

— Ştiu. Dar dacă ar trebui să alegi...

— Aş alege să nu mor, a zis ea.

— Toată lumea moare, Lou, am spus cu blândeţe.

Ea s-a dat mai aproape văzându-mi expresia, ridicând mâna pe pieptul meu. Mi-a şoptit la ureche:

— Cine zice, Reid?

Mi-a cuprins obrazul în palmă şi, pentru o secundă, m-am pierdut în vocea ei. Dacă închideam ochii, puteam pretinde că o Lou diferită mă atingea în felul acesta. Puteam pretinde că răceala asta de gheaţă aparţinea alteia — unei hoaţe rea de gură, unei păgâne, unei vrăjitoare. Puteam pretinde că respiraţia îi mirosea a scorţişoară şi părul îi cădea, lung şi castaniu, pe umeri. Puteam pretinde că toate acestea făceau parte dintr-o glumă elaborată. O glumă nepotrivită. Ea ar fi râs şi mi-ar fi dat un bobâmac în acest punct. Mi-ar fi spus că trebuie să mă destind, să nu mai fiu atât de crispat. In schimb, buzele ei s-au apropiat de ale mele.

— Cine spune că noi trebuie să murim?

înghiţind anevoie nodul din gât, am deschis ochii şi vraja s-a rupt.

NUMELE MEU E LEGIUNE

Lou

EXISTĂ FOARTE PUŢINE AVANTAJE ÎN A-ŢI PIERDE posesia asupra propriului corp — sau, mai degrabă, a-ţi pierde *conştiinţa* propriului corp. Fără ochi să văd şi fără urechi să aud, fără picioare să merg şi fără dinţi să *mănânc,* îmi petreceam timpul plutind în întuneric. Numai că... poate cineva chiar şi să *plutească* fără un corp? Sau mai exist măcar? Iar întunericul ăsta nu e *chiar* întuneric, nu-i aşa? Ceea ce înseamnă...

O, Doamne! Acum exist în Nicholina le Clair.

Ba nu. *Ea* există în *mine,* nemernica răpitoare de corp!

Din fericire, sunt la sângerarea mea lunară. O meritată.

Deşi aştept răspunsul ei, nerăbdătoare, niciun chicotit fantomatic nu răspunde provocării mele, aşa că încerc din nou. Mai tare, de data asta. Strigându-mi gândurile — poate cineva să aibă gânduri fără un creier? — în abis. *Ştiu că mă poţi auzi. Sper ca uterul meu să se revolte împotriva ta.*

întunericul pare să se mişte, dar ea tot nu zice nimic.

Silindu-mă să mă concentrez, încerc să-i împing prezenţa apăsătoare. Nu se clinteşte. încerc din nou, cu mai multă forţă. Nimic. Nu ştiu de când împing. Nu ştiu cât timp a trecut de când mi-am recâştigat conştiinţa.

Timpul n-are niciun înţeles aici. în ritmul ăsta, o să-mi recuperez corpul în aproximativ trei sute de ani, trezindu-mă într-un mormânt mai mult pulbere decât schelet.

Măcar mama n-o să mai poată ucide un schelet. Măcar scheletele nu mai folosesc utere.

Cred că înnebunesc.

împingând o ultimă oară cu răutate, mă abţin să izbucnesc într-o criză de furie. Emoţiile par... diferite, în locul ăsta. Aleargă nebuneşte şi nestăpânite în lipsa cuştii unui corp care să le închidă şi, uneori, în momente ca acesta, mă simt — indiferent ce formă oi fi având eu acum — contopindu-mă cu ele, în stare pură. De parcă aş *deveni* emoţia însăşi.

Reid n-ar fi putut suferi să fie aici.

Gândul la el îmi străbate conştiinţa şi o nouă emoţie ameninţă să mă devoreze. Melancolie.

Oare a observat că nu sunt eu? Oare a observat careva? Işi dau seama ce s-a întâmplat cu mine?

Mă concentrez din nou pe Nicholina, pe întuneric, înainte ca melancolia să mă înghită cu totul. Nu foloseşte la nimic să zăboveşti asupra lucrurilor de genul ăstora, totuşi o răceală paralizantă se strecoară prin ceaţă, subconştientul meu, la un alt gând nepoftit: cum ar fi putut observa? Chiar înainte ca La Voisin şi Nicholina să ne trădeze, nu eram eu însămi. încă mai simt marginile făcute ţăndări, acele fisuri din spiritul meu pe care l-am spart de bunăvoie.

Una doare mai tare decât restul. O rană deschisă.

Mă feresc de ea instinctiv, deşi pulsează cu ochi

chihlimbarii şi gene întoarse, şi cu un râs domol, melodios. Doare cu un braţ slăbănog în jurul umerilor mei, o mână caldă într-a mea. Zvâcneşte cu empatie, cu un accent prefăcut şi o sticlă de vin furată, cu îmbujorări sfioase şi cu nu tocmai zile aniversare. Arde cu genul de loialitate care nu mai există pe lumea asta.

N-a ajuns să împlinească şaptesprezece ani.

Ansei a sacrificat totul, m-a crăpat în două şi eu i-am permis Nicholinei să se strecoare prin crăpătura aceea. Aşa l-am răsplătit eu — pierzându-mă complet pe mine însămi. Dezgustul de mine spumegă, negru şi otrăvitor, în străfundul conştiinţei mele. El merita ceva mai bun de atât. Merita *mai mult.*

Am să-i dau. Martor să-mi fie Dumnezeu sau Zeiţa sau doar întunericul blestematului meu suflet că am să-i dau. Am să mă asigur că n-a murit în zadar. Drept răspuns, o voce nefamiliară mă face să tresar, murmurându-mi: *Oh, bravo!*

Ceaţa neagră se contractă cu sperietura mea, dar împing în ea cu răutate, căutând noua prezenţă. Asta nu e Nicholina. Cu siguranţă nu sunt *eu.* Ceea ce înseamnă că… mai e cineva aici.

Cine eşti? întreb cu falsă bravadă. Ţâţa mă-sii, câte persoane — sau spirite sau entităţi sau ce-or fi — pot să încapă într-un singur corp? *Ce vrei?*

Nu-i nevoie să te temi. O altă voce, de data asta. La fel de nefamiliară ca şi ultima. *Noi nu-ţi putem face rău.*

Noi suntem *tu.*

Sau, mai degrabă, adaugă o a treia, *noi suntem ea.*

Ăsta nu-i un răspuns! mă răstesc eu. *Spuneţi-mi cine sunteţi!*

O pauză scurtă.

Apoi, o a patra voce în sfârşit spune: *Nu ne amintim.*

O a cincea, acum. *Curând, nici tu n-o să-ţi mai aminteşti.*

Dacă aş fi avut oase, cuvintele acestea m-ar fi îngheţat până-n măduva lor. *Câte... câte sunteţi?* întreb, încet. *Niciuna dintre voi nu-şi poate aminti numele voastre?*

Numele nostru e Legiune, au răspuns vocile la unison, fără ezitare. *Căci suntem multe.*

Au, să-mi bag! Fără îndoială mai mult de cinci voci. Mai mplt de cincizeci. Să-mi bag, să-mi bag, *să-mi bagi* Vag, îmi amintesc versul pe care-1 recitau Vânătorii dintr-un pasaj din Biblia

arhiepiscopului, aceea pe care el mi-o împrumutase în temniţa Turnului. Omul care o rostea era posedat de demoni. Dar acestea. .. acestea nu sunt demoni, nu-i aşa? Nicholina să fie posedata de *demoni?*

Vai, dar nu ştim! zice prima, prietenoasă. *Trăim aici de nici nu mai ştim câţi ani. Am putea fi demoni sau am putea fi şoareci. Vedem doar ce vede stăpâna noastră, auzim doar ce aude stăpâna noastră.*

Şoareci.

Ea ne vorbeşte uneori, adaugă o alta şi cumva îi simt intenţia răutăcioasă. Pur şi simplu *ştiu,* de parcă fluxul conştiinţei sale s-a contopit cu al meu. *Glumim, apropo. Nu ne numim Legiune. Un nume prostesc, dacă ne întrebi pe noi.*

IIfolosim cu toţi nou-veniţii.

întotdeauna are efect.

Totuşi, am cules versetul chiar din amintirile tale, de

data asta. Eşti credincioasă![3]

Nu e politicos să întrebi pe cineva dacă e credincios.

Ea nu mai e cineva. *E una dintre noi. Deja ştim răspunsul, oricum. Suntem politicoase.*

Dimpotrivă, e chiar o nesimţire să scotoceşti prin amintirile ei.

Păstrează~ţi predica pentru atunci când amintirile au dispărut! Ia te uită! Sunt încă proaspete.

O neplăcută senzaţie de furnicături mă cuprinde în timp ce vocile se dondănesc şi, din nou, instinctiv, ştiu că îmi scormonesc prin conştiinţă — prin *mine.* Imagini din trecutul meu intră şi ies fulgerător prin ceaţă, mai rapid decât le pot urmări, dar vocile nu fac decât să se apropie mai mult, lacome după mai mult Dansând în jurul armindenului cu Estelle, înecându-mă în Doleur cu Arhiepiscopul, zbătându-mă pe altar sub mama mea...

Stop! Vocea mea taie ascuţit printre amintiri şi vocile se retrag, surprinse, dar supunându-se admonestării. Aşa cum se şi cuvine.

Parcă-i o năpădire de purici în subconştientul meu. *Numele meu e Louise le Blanc şi sunt, foarte clar, încă un* cineva. *V-aş spune să staţi naibii departe de capul meu, dar de vreme ce nu sunt sigură nici măcar că ăsta e capul meu, presupun că separarea e imposibilă în acest moment. Acum, cine e ultimul nou-venit în acest loc? Isi poate aminti careva?*

Tăcerea domneşte pentru o minunată secundă, după care toate vocile încep să vorbească odată, certându-se care a fost aici de mai multă vreme. Prea târziu îmi dau seama de greşeala din raţionamentul meu. Vocile astea nu mai sunt individuale, ci un soi sinistru de voce

colectivă. O colonie. Supărarea se preface rapid în mânie. Tânjind după mâini cu care să le strâng de gât, încerc să vorbesc, dar o nouă voce mi-o ia înainte.

Eu sunt cel mai nou.

Celelalte voci amuţesc imediat, radiind curiozitate. Şi eu sunt curioasă. Vocea asta sună diferit de restul, mai joasă şi mai adâncă, masculină. De asemenea, îşi spune *eu,* nu *noi.*

Şi tu cine eşti? întreb.

Dacă o voce s-ar putea încrunta, asta face. *Eu... cred că mi se spunea cândva Etienne.*

Etienne, repetă celelalte ca un ecou. Şoaptele lor zbârnâie ca aripile de insecte. Sunetul e derutant. Mai rău — *simt* momentul în care îi extrag numele complet din amintirile lui. Din memoria *mea. Etienne Gilly.*

Eşti fratele lui Caby, spun eu îngrozită de descoperire, amintin- du-mi deopotrivă cu celelalte. *Morgane te~a ucis.*

Vocile practic freamătă de anticipare când amintirile noastre se sincronizează, umplând golurile pentru a picta întregul tablou: cum Nicholina l-a posedat şi l-a luat în pădure, la vânătoare, a zis ea, cum l-a condus la Morgane, care aştepta. Cum Morgane l-a răpit, l-a torturat în măruntaiele unei peşteri umede şi întunecate, la numai câţiva kilometri de tabăra vrăjitoarelor de sânge. Şi La

Voisin — cum ştiuse de asta de la bun început. Cum practic îi dăduse lui Morgane capetele lui Etienne şi Gabrielle pe un platou de argint.

O parte din mine tot nu poate să creadă, nu poate trece peste şocul trădării lor. Peste umilinţa mea.

Josephine şi Nicholina s-au aliat cu mama. Deşi nu le-am plăcut, nu le-am bănuit niciodată capabile de asemenea josnicie. Şi-au sacrificat membri din propriul trib ca să... ce? Să se întoarcă la Chateau?

Da, şopteşte Etienne.

Ştie, pentru că a văzut cum s-a petrecut totul prin ochii Nicho- linei, chiar după ce adevăratul Etienne murise. Şi-a privit propriul corp batjocorit proptit de cortul meu. S-a uitat, neajutorat, cum Morgane a răpit-o pe Gabrielle pentru aceeaşi soartă, cum mama mea a chinuit-o pe sora lui mai mică, cum Gaby a scăpat, în cele din urmă, din La Mascarade des Crânes.

Numai că...

Mă încrunt. Sunt *goluri* considerabile în memoria lui. O gaură mică aici, una căscată dincolo. Participarea mea la mascarada cra- niilor, de exemplu. Culoarea părului lui Gabrielle. Fiecare lacună se umple, în timp ce mă gândesc la ea, totuşi, memoria mea o com- pletează pe a lui până când desfăşurarea evenimentelor e aproape reconstituită.

In pofida faptului că e, ei bine, *mort,* el a fost martor la toate de parcă ar fi fost de faţă.

Cum? întreb îngrijorată. *Etienne, tu... ai murit. De ce nu te-ai stins?*

Când Nicholina m-a luat în stăpânire, m-am alăturat conştiinţei ei şi... şi nu cred c-am mai părăsit-o vreodată.

Să fiu a naibii! Şocul meu se transformă nebuneşte în pură oroare. *Nicholina v-a posedat pe voi toate?*

Le simt scormonind prin amintirile noastre încă o dată, punând cap la cap cunoştinţele noastre colective despre Nicholina,

La Voisin, magia sângelui. întunericul pare să vibreze de agitaţie în timp ce ele contemplă o asemenea concluzie fantastică şi *imposibilă.* Şi totuşi... cât de des a vorbit Nicholina despre şoareci? Gabrielle susţinea că ea şi La Voisin mănâncă inimi ca să rămână veşnic tinere. Altele şopteau despre magii şi mai întunecate. înţelegerea lor se limpezeşte, ca şi a mea.

Cumva, Nicholina le-a prins sufletele, captive în întunericul acesta cu ea, pentru totdeauna.

Şi pe al tău, de asemenea, suspină vocea manierată. *Eşti una dintre noi, acum.*

Ba nu. întunericul pare să se strângă pe lângă mine, cuvintele lor par să fie adevărate şi, pentru moment, nu pot să vorbesc. *Nu, eu sunt încă vie. Sunt într-o* biserică, *iar Reid...*

Cine spune că noi suntem toate moarte? întreabă vocea maliţioasă. *Probabil unele dintre noi sunt încă în viaţă, undeva. Probabil sufletele noastre sunt doar fragmentate. O parte aici, o parte colo. Câte un pic peste tot. Şi al tău se va sfărâma curând.*

Când întunericul se mişcă încă o dată, mai greu acum — stri- vindu-mă sub greutatea lui —, celelalte îmi simt panica în creştere. Vocile lor devin mai puţin prietenoase, mai puţin politicoase, mai puţin maliţioase. *Ne pare rău, Louise le Blanc! E prea târziu pentru tine. Pentru noi toate.*

NU! Mă lupt împotriva întunericului cu toate puterile mele, repetând cuvântul la nesfârşit, ca pe un talisman. Caut o structură aurie. *Orice.* Nu e decât întuneric. *Nu nu nu nu...*

Numai râsul înfiorător al Nicholinei îmi răspunde.

FARUL

Reid

PRIMA GEANĂ DE LUMINĂ ÎL ÎNCONJURA CA UN nimb pe părintele Achille în uşa sanctuarului. A aşteptat până ce eu i-am trezit pe ceilalţi. Nimeni nu dormise bine. Ochii lui Celie erau umflări, deşi făcuse tot ce putuse să-şi ciupească obrajii ca să aducă un pic de culoare în ei. Coco mai căsca încă, în timp ce Beau gemea şi-şi trosnea gâtul. Şi pe mine mă durea ceafa, în ciuda faptului că Lou încercase să-mi maseze muşchii parcă înnodaţi. M-am dat la o parte de sub atingerea ei cu un zâmbet de scuze, făcând semn spre uşă.

— Sătenii n-o să se trezească decât peste vreo oră, a zis Achille, întinzându-ne fiecăruia câte un măr, când am trecut, în şir indian, pe lângă el. Ţineri minte ce v-am spus — nu-i lăsaţi să vă vadă! Vânătorii au un avanpost nu departe de aici. Nu vreţi să fiţi urmăriţi de cineva până la... unde vă duceţi voi.

— Mulţumesc, părinte!

Am vârât mărul în buzunar. Nu era lucios.. Nu era roşu. Dar era mai mult decât ne datora. Mai mult decât ne-ar fi dat alţii.

— Pentru tot.

El m-a privit ferm.

— Nu spune nimănui.

Când am dat din cap şi-am vrut să o iau înaintea

celorlalţi ca să-i conduc prin curtea bisericii, el m-a prins de braţ.

— Aveţi grijă! Coşmarurile sunt recunoscute ca vestitori ai nenorocirii.

Am ridicat o sprânceană, îndoindu-mă, iar el a adăugat, cu resentiment:

— Sunt văzute numai înainte de evenimente catastrofale.

— O gloată nu e un eveniment catastrofal.

— Niciodată să nu subestimezi puterea gloatei, a zis Beau, punându-şi liniştit un braţ peste umerii lui Coco, în timp ce mă aşteptau, sprijiniţi de un copac.

Ceaţa li se agăţa de marginile glugilor.

— Oamenii sunt capabili de rele inimaginabile în masă. Am văzut asta întâmplându-se.

Părintele Achille mi-a dat drumul la braţ şi a făcut un pas în lături.

— Cum am spus. Aveţi grijă!

Fără alte cuvinte, a dispărut în vestibul, închizând ferm uşa în urma lui.

O senzaţie stranie mi-a tresăltat în piept privindu-1 plecând.

— Mă întreb dacă o să-1 mai vedem vreodată.

— Nu prea cred, a zis Lou.

Ceaţa groasă aproape că-i înghiţise silueta subţire. In spatele ei, o formă albă a lunecat printr-o ruptură a vălătucilor şi nişte ochi de ambră au fulgerat. M-am încruntat. Câinele se întorsese. Ea nu l-a observat, întinzând în schimb braţul spre costişa dealului.

— Mergem?

SATUL F&E TOMBE FUSESE NUMIT astfel după marea cu nenumărate recife de hematit. Negre, scânteietoare,

stâncile se ridicau din mare pe kilometri întregi, închipuind forme dislocate de aripi

de zână — unele înalte şi subţiri, parcă acoperite cu nişte pânze de păianjeni argintii, altele scurte şi îndesate, cu vinişoare roşii. Chiar şi cele mai mici recife se înălţau deasupra apei ca nişte fiinţe eroice, nemuritoare. Valurile se spărgeau în jurul epavelor de corăbii de dedesubt. De pe poteca noastră de-a lungul falezei, catargele rupte şi vergile arătau ca nişte colţi.

Celie tremura în briza îngheţată, tresărind de durere când piciorul i s-a prins şi i s-a răsucit între două pietre. Beau i-a aruncat o privire compătimitoare.

— Nu-i prea târziu să te întorci, ştii?

— Nu.

Ea şi-a ridicat bărbia încăpăţânată, înainte să-şi smulgă piciorul din menghina de piatră. Mai multe pietricele s-au desprins din potecă şi s-au rostogolit în marea de jos.

— Avem nevoie de trăsura mea.

— Trăsura tatălui tău, a mormăit Coco.

Cu o mână ţinându-se de peretele aproape drept al falezei din stânga ei — şi cu cealaltă închisă strâns în jurul medalionului *La Petite Larme* —, a trecut mai departe. Beau a urmat-o călcând cu băgare de seamă pe grohotiş, în timp ce poteca se îngusta şi şerpuia în sus. La coada grupului, eu îmi înfăşurasem strâns pumnul în stofa pelerinei lui Lou.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji. Ea se mişca uşor, cu graţia unei pisici, fără să alunece niciodată, fată să se împiedice vreodată. Fiecare pas sigur şi sprinten.

Culoarea a urcat în obrajii lui Celie în timp ce se străduia să ţină pasul cu noi. Respiraţia ei a devenit greoaie. Când s-a împiedicat din nou, m-am aplecat pe după Lou şi am murmurat:

— Beau avea dreptate, Celie. Poţi să aştepţi în capelă cât timp ne ocupăm noi de *cauchemar.* O să ne întoarcem după tine înainte să plecăm.

— Nu o să aştept în capelă! a şuierat ea, cu fustele şi părul fluturând sălbatic în vânt.

Trecând pe lângă Celie, Lou a bătut-o uşurel pe cap:

— Bineînţeles că nu, pisoiaş.

Apoi a aruncat o privire oblică peste umărul ei drept, spre marea care se zbuciuma dedesubt.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji, oricum. Pisoii au nouă vieţi.

A rânjit, dezgolindu-şi dinţii.

— Nu-i aşa?

Mâna mea s-a strâns pe haina ei şi am tras-o înapoi, aplecân- du-mă mult spre urechea ei.

— încetează!

— Ce să încetez, dragule?

Şi-a întors capul ca să mă privească în faţă. Cu ochii mari. Inocenţi. Genele i-au fluturat.

— O *încurajez.*

— Ba o îngrozeşti!

A ridicat mâna, plimbându-şi degetul arătător peste buzele mele.

— Probabil nu-i acorzi suficiente merite.

Cu acestea, s-a smucit din strânsoarea mea şi a trecut repede pe lângă Celie, fără să-i mai acorde o altă privire. Ne-am uitat dup ea, cu diverse grade de

îngrijorare. Când s-a făcut nevăzută dup colţ, pe urmele lui Coco şi Beau, umerii lui Celie s-au relaxat o idee. A tras adânc aer în piept.

— Tot nu mă place. Credeam c-o să se schimbe, după...

— Tu o placi pe ea?

Cu o secundă întârziere, şi-a încreţit nasul.

— Bineînţeles că nu.

I-am făcut semn din cap că ar trebui să mergem mai departe.

— Atunci, nu e nicio problemă.

Ea n-a zis nimic, un lung moment.

— Dar... *de ce* nu mă place?

— Atenţie!

Am vrut s-o sprijin când a făcut un pas greşit, dar ea s-a smuls din mâna mea, pierzându-şi echilibrul şi izbindu-se tare de stânca falezei. M-am străduit să nu-mi dau ochii peste cap.

— Ştie că între noi a fost ceva. In plus — mi-am dres glasul, cu subînţeles —, te-a auzit când ai facut-o târfa.

S-a întors ca pe arc, cu faţa spre mine.

— Ce-a*făcuti*

Am ridicat din umeri şi mi-am continuat mersul.

— La serbările de Ziua Sfântului Nicolae, a auzit fără să vrea... discuţia noastră. Cred că a înţeles, ţinând cont de întreaga situaţie. Ar fi putut să ne ucidă pe loc.

— Ea... m-a *auzit...?*

Cu ochii măriţi evident de supărare, şi-a dus o mână la buze.

— Oh, nu! Oh, nu nu *nu!*

De data asta n-am mai putut rezista. Mi-am rostogolit

ochii în cap.

— Sunt sigură că a primit apelative mai rele.

— E o vrăjitoare, a şuierat Celie, coborându-şi mâna şi încleştând-o pe piept. Ar putea... ar putea să mă *blesteme* sau... sau...

— Sau aş putea s-o fac *eu.*

Zâmbetul de pe buzele mele părea mai dur decât de obicei. De parcă l-aş fi cioplit în granit. Chiar şi după ce Lou îşi riscase viaţa şi membrele ca să o salveze în catacombe, Celie încă o mai socotea duşman. De bună seamă.

— De ce ne-ai urmărit, Celie, dacă ne dispreţuieşti atâta?

La figura pe care a facut-o, am clătinat din cap, râzând auto-dispreţuitor. Şi arţăgos, totodată. Reacţia ei nu era nouă.

Dacă n-ar fi dat foc Coco tunelurilor, oare oamenii de la La Mascarade des Crânes s-ar fi întors după noi? Ar fi recurs la focul lor? Da, cu siguranţă ar fi făcut-o şi nu-i puteam învinovăţi. Şi eu făcusem odată la fel.

— Las-o baltă!

— Nu, Reid, stai, eu... n-am vrut...

Deşi nu m-a atins, ceva din vocea ei m-a făcut să mă opresc. Să mă întorc.

— Jean Luc mi-a povestit ce s-a întâmplat. Mi-a povestit... despre tine. îmi pare foarte rău!

— Mie, nu.

Şi-a încreţit toată fruntea de mirare.

— Nu-ţi pare rău?

— Nu.

Cum eu n-am adăugat altceva, ea s-a încruntat A

clipit repede de vreo câteva ori.

— Oh! Da... bineînţeles. Eu...

Pufnind, şi-a înfipt o mână în şold şi ochii i-au scânteiat din nou cu acea enervare neobişnuită.

— Ei bine, nici mie. Adică, nu-mi pare rău. Că tu eşti diferit. Că *eu sunt* diferită. Nu-mi pare rău deloc.

Deşi vorbise cu sinceritate mai degrabă decât cu ciudă, cuvintele ei tot ar fi trebuit să doară. N-au făcut-o. în schimb, energia nervoasă fremătând imediat sub pielea mea a părut să se domolească, înlocuită de o căldură ciudată. Probabil împăcare. Probabil... încheiere? Ea îl avea pe Jean Luc acum, iar eu o aveam pe Lou. Intre noi se schimbase totuL Şi asta... asta era în regulă. Era *bine.*

Când i-am zâmbit, de data asta, am făcut-o cu sinceritate.

— Suntem prieteni, Celie. întotdeauna vom fi prieteni.

— Bine, atunci!

A pufnit, îndreptându-şi spatele şi abţinându-se să zâmbească şi ea.

— Ca prietenă a ta, e de datoria mea să te informez că părul tău are mare nevoie de o tunsoare şi că hainei tale îi lipsesc doi nasturi. De asemenea, ai o muşcătură pe gât.

Când mâna mi-a ţâşnit spre locul dureros de pe piele, aproape de puls, ea a râs şi a trecut pe lângă mine, cu nasul în vânt.

— Ar trebui să ţi-o acoperi, de dragul decenţei.

Ei, poftim!

Chicotind, mi-am potrivit pasul mergând pe lângă ea. Era plăcut. Familiar. După un alt moment de tăcere confortabilă, ea a întrebat:

— Ce-o să facem după ce-1 prevenim pe *caucbemar?*

Pacea pe care o simţeam s-a fracturat, ca şi zâmbetul meu.

— Călătorim spre Chateau.

Mâna i s-a ridicat iute la guler, încă o dată. Un tic nervos. Unul grăitor.

— Şi... atunci, ce? Cum plănuim s-o învingem pe Morgane?

— Uită-te pe unde mergi!

Am făcut semn spre o adâncitură din potecă. Intr-adevăr, ea s-a împiedicat puţin. N-am întins mâna spre ea, de data asta, dar şi-a regăsit singură echilibrul, fără ajutor.

— Lou vrea să ardă castelul din temelii.

Greutatea mortală s-a întors în pieptul meu. In vocea mea.

— Şi pe toată lumea din el.

— Cum o să facă asta?

Am ridicat din umeri.

— Cum face o vrăjitoare orice?

— Atunci, cum funcţionează? Asta... magia?

Expresia ei a devenit mai sfioasă, bărbia ascunzându-se rapid spre piept. Şi-a întors capul privind înainte.

— întotdeauna am fost curioasă.

— Zău?

— Oh, nu te mai preface, Reid! Ştiu că şi tu ai fost curios.

A făcut o pauză, cu delicateţe.

— înainte.

înainte. Un cuvânt atât de simplu! Mi-am păstrat privirea impasibilă.

— E un schimb, dai şi iei. Pentru ca Lou să radă Castelul de pe faţa pământului, va trebui să distrugă ceva la fel de valoros pentru ea.

Vocea lui Celie a fost plină de mirare.

— Şi ce ar putea fi asta?

Nu ştiu. Admiterea faptului m-a usturat. Lou nu dăduse niciun detaliu. Nu expusese nicio strategie. Când noi insistaserăm, ea doar zâmbise şi întrebase „Vă e frică?" Beau răspunsese imediat cu un răsunător „da". In sinea mea, fusesem de acord cu el. întregul plan — sau lipsa vreunuia — mă neliniştea foarte tare.

De parcă Dumnezeu îl scosese din gândurile mele, strigătul fratelui meu a sfâşiat aerul. Celie şi cu mine ne-am uitat în sus amândoi odată ca să vedem o parte din peretele falezei desprin- zându-se. Stâncile s-au prăvălit asupra noastră, lovindu-mă întâi în umeri, apoi în braţe, apoi în cap. O durere ascuţită a explodat şi am văzut stele verzi. Reacţionând instinctiv, am împins-o pe Celie la o parte din calea pietrelor, iar Beau... el...

Groaza s-a descolăcit în măruntaiele mele ca un şarpe mortal.

Ca mişcându-se cu încetinitorul, am privit cum el şi-a pierdut reazemul de sub picior, cum s-a zbătut dând nebuneşte din mâini şi din picioare prin aer, cum a încercat şi n-a reuşit să găsească de ce să se agaţe printre stâncile care cădeau. Nu puteam face nimic. N-aveam cum să-1 ajut. Repezindu-mă totuşi înainte,

am măsurat distanţa dintre noi, disperat să-l apuc înainte să plonjeze în mare...

Mâna lui Coco a ţâşnit prin ploaia de pietre şi l-a înşfăcat de încheietură.

Cu un alt ţipăt, Beau s-a legănat în strânsoarea ei ca un pendul. Şi-a aruncat mâna liberă în sus, ca să se prindă de marginea stâncii şi, împreună, s-au chinuit să-l ridice pe el înapoi pe potecă. Am dat fuga spre ei să-i ajut, cu inima bătându-mi asurzitor. Adrenalina — o desăvârşită şi pură *frică* — îmi gonea prin corp, lungindu-mi paşii şi scurtându-mi respiraţia. Când am ajuns la ei totuşi, amândoi zăceau pe jos, grămadă unul peste altul. Şi ei gâfâiau din greu, şi ei încercau să-şi recapete suflul. Deasupra noastră, Lou stătea pe marginea falezei. Privea în jos cu un zâmbet abia schiţat. Doar o uşoară ridicare a colţurilor gurii. Câinele alb a mârâit şi a dispărut în spatele ei.

— Ar trebui să fiţi într-adevăr mai atenţi, a zis ea blând, înainte să se întoarcă şi să plece.

Beau i-a aruncat o privire furioasă, nevenindu-i să creadă, dar nu i-a răspuns. Ridicându-se în capul oaselor, şi-a şters fruntea cu mâna tremurândă şi s-a uitat la braţul lui. Gura i s-a strâmbat a degust.

— Fir-ar să fie! Mi-am sfâşiat *nenorocita* de mânecă!

Am clătinat din cap, înjurând cu foc printre dinţi. *Mâneca* lui. Fusese cât pe-aci să se prăbuşească şi să moară, iar lui nu-i păsa decât de *nenorocita lui de mânecă.* Cu un tremur convulsiv al întregului corp, am deschis gura să-i spun ce putea să facă el cu respectiva mânecă, când lui Coco i-a scăpat un ciudat sunet înecat. M-am întors spre ea alarmat — şi-am rămas mască.

Nu se îneca deloc.

Râdea.

Fără vreun cuvânt — cu umerii încă zgâlţâiţi de râs —, a întins mâna şi i-a sfâşiat şi mâneca cealaltă. Beau a rămas cu gura căscată de indignare, încercând să se îndepărteze.

— *Pardon!* Mama mi-a cumpărat cămaşa asta!

— Acum te asortezi.

Şi-a prins braţele în faţă şi a râs mai tare.

— Mama ta o să fie de acord, când o să te vadă. Dacă o să te mai vadă vreodată, adică. Ai fost la un pas de moarte.

L-a plesnit peste piept, de parcă ei doi împărtăşiseră o glumă grozavă.

— Aproape c-ai *murit!*

— Da, a zis Beau, cercetându-i faţa cu îngrijorare. Ai mai spus asta.

— Pot să-ţi cos eu cămaşa, dacă vrei, s-a oferit Celie. Am un ac şi aţă în taşca mea...

Dar s-a oprit când Coco a început să râdă şi mai nestăpânit. Când râsul acela s-a prefăcut în ceva mai întunecat. Smintit. Beau a luat-o în braţe fără ezitare. Umerii ei se zguduiau acum din cu totul alt motiv şi îşi îngropase faţa la baza gâtului lui, suspinând incoerent. Unul din braţele lui i s-a încolăcit peste talie, celălalt peste spate, şi a ţinut-o strâns, înverşunat, murmurându-i cuvinte blânde la ureche. Cuvinte pe care nu le-am putut auzi. Cuvinte pe care nu *voiam* să le aud.

Mi-am întors capul.

Durerea asta nu era pentru mine. Vulnerabilitatea astea. M-am simţit ca un intrus. Privindu-i împreună —

modul în care Beau o legăna încet, modul în care ea se agăţa de el cu disperare — mi s-a pus un nod în gât. Oricine îşi putea da seama încotro se îndrepta povestea lor. Coco şi Beau îşi dădeau târcoale de luni bune. La fel de clar totuşi era şi inevitabila dezamăgire. Niciunul nu era în situaţia de a începe o relaţie. Intre ei se adunase prea multă

suferinţă. Prea multă mâhnire. Gelozie. Ranchiună. Chiar şi resemnaţi şi obişnuiţi, ar fi fost nepotriviţi unul pentru celălalt. Ca apa şi uleiul.

Mi-am ridicat ochii spre Lou. Şi noi fuseserăm nepotriviţi unul pentru altul.

Şi atât, atât de potriviţi!

Cu un oftat, am pornit pe potecă în sus, cu paşi grei. Cu gânduri şi mai grele. Celie m-a urmat, tăcută. Când am ajuns la Lou, mi-am împletit degetele printre degetele ei reci şi ne-am întors cu faţa spre far.

BEAU ŞI COCO NI S-AU ALĂTURAT, câteva minute mai târziu. Deşi ochii ei rămăseseră roşii şi umflaţi, nu mai plângea. In schimb, îşi ţinea umerii foarte drepţi. Mândră. Ciuruită, cămaşa lui Beau încă mai fumega uşor, dezvelindu-i mai multă piele decât era prudent în ianuarie. Ei n-au vorbit despre ceea ce se întâmplase şi nici noi n-am zis nimic.

Am studiat farul în tăcere.

Se ridica din pământ ca un deget strâmb chemând cerul. Un singur tum de piatră. Murdar. Dărăpănat. întunecat pe fundalul zorilor. Nicio flacără nu licărea în bazinul de sub acoperişul într-o rână.

— Băiatul de la grajd a zis că nimeni nu mai aprinde

torţele, ne-a informat Celie, cu voce şoptită.

N-am întrebat-o de ce vorbea în şoaptă. Părul de pe ceafa mi s-a ridicat inexplicabil. Umbrele de aici păreau să se adune mai dese decât era natural.

— Zicea că n-au mai fost aprinse de ani buni.

— Băiatul de la grajd vorbeşte mult, a conchis Beau, uitân- du-se de la unul la altul, cu nelinişte.

Işi ţinea braţul ferm în jurul taliei lui Coco.

— Noi... *A văzut* cineva în realitate un *cauchemar)*

— Ţi-am mai spus, a răspuns Celie. Era o creatură mare şi masivă, cu colţi şi gheare, şi...

— Draga mea, nu! Bea şi-a ridicat mâna liberă cu un zâmbet silit. Voiam să spun... — s-a căznit un moment să-şi aleagă cuvintele, înainte de a ridica din umeri —, a mai văzut şi *altcineva* un *cauchemar)* Preferabil cineva care n-a rupt-o la fugă ţipând?

Coco i-a aruncat un rânjet. Amuzat. A părut nelalocul lui pe faţa ei mohorâtă. Cu o tresărire, mi-am dat seama că nu-mi puteam aduce aminte când fusese ultima oară când zâmbise cu adevărat. Oare zâmbise vreodată? Oare o văzusem? Când ea l-a ciupit de coaste, el a scheunat, lăsându-şi braţul jos.

— Ai un falset frumos, a zis ea. Aproape că uitasem.

Deşi a rânjit mai larg la indignarea lui — la surpriza lui —, bravada ei părea fragilă. Delicată. Nu voiam s-o văd dispărând. Dându-i un pumn în umăr lui Beau, am spus:

— Tu îţi mai aminteşti vrăjitoarea de la Modraniht?

Gura i s-a contractau

— Nu despre ea vorbim.

— *Eu* îmi amintesc.

Coco mi-a aruncat o privire apreciativă. Dar a venit şi-a pierit cât ai clipi. Atât de scurt, încât mi s-ar fi putut năzări mie.

— Ei chiar i-a plăcut micul tău spectacol, nu-i aşa?

— Sunt un cântăreţ excelent, a pufnit Beau.

— Eşti un *dansator* excelent.

Am izbucnit în râs, fără voie.

— Eu îmi amintesc că Beau a fugit ţipând, în noaptea aceea.

— Ce-i asta?

El s-a uitat de la mine la ea, cu sprâncenele şi nasul încreţite a alarmă.

— Ce se întâmplă aici?

— *Ea* ţi-a spus cum arată un *cauchemar.*

Deşi Coco nu s-a uitat la Celie — n-o băga în seamă absolut deloc —, am presupus că admiterea aceasta avea să fie singura scuză pe care Celie avea s-o primească.

— Nu fi măgar! Ascultă!

Cu un oftat de îndelung suferind, Beau şi-a înclinat capul în direcţia lui Celie. Ea a stat puţin mai dreaptă.

— Scuzele mele, *madame!* a murmurat el, sunând ca un copil supărat. Ceea ce am vrut să întreb era dacă *a luptat* cineva vreodată cu un *cauchemar!* O experienţă autentică ar putea face deosebirea între a supravieţui acestei întâlniri nevătămaţi şi a ne vedea capetele aruncate în mare.

— De asta te temi? l-a întrebat Lou, lăsând capul într-o parte şi studiindu-1. De o decapitare?

Devenise neobişnuit de tăcută de când ajunseserăm

la far. Neobişnuit de nemişcată. Până acum, ochii ei nu se dezlipiseră de la umbrele groase de la baza turnului.

încruntarea lui a fost pe măsura încruntării ei.

— Eu... mă rog, nu pare din cale-afară de plăcut, nu.

— Dar te temi de asta? a insistat ea. Asta îţi bântuie visele?

Beau a pufnit batjocoritor la această ciudată întrebare, necatadicsind să-şi ascundă exasperarea.

— Arată-mi pe cineva care nu se teme de decapitare şi atunci o să-ţi arăt şi eu un mincinos.

— De ce? a întrebat Coco, mijindu-şi ochii. Ce se întâmplă, Lou?

Privirea lui Lou s-a întors la umbre. Se uita fix la ele de parcă ar fi încercat să descifreze ceva. De parcă ar fi ascultat o limbă nevorbită.

— Un *cauchmar* e un coşmar, a explicat ea, cu o voce degajată, încă distrată. Se înfăţişează diferit fiecăruia dintre noi, împrumutând forma celor mai mari frici ale noastre.

O secundă de tăcere îngrozită a urmat, când spusele ei ne-au pătruns în minte.

Cele mai mari frici ale noastre. O ciudată senzaţie mi-a furnicat pe şira spinării, ca şi cum chiar în momentul acesta creatura ne-ar fi privit. Ne-ar fi învăţat. Eu nici măcar nu-mi *ştiam* cea mai mare frică. Niciodată nu mă gândisem la asta. Niciodată nu-i dădusem glas. Aparent avea s-o facă pentru mine coşmarul.

— Tu ai... tu ai luptat cu vreunul? a întrebat-o Coco pe Lou. Cu un *catuhemar?*

Un rânjet viclean a înflorit pe faţa lui Lou. Continua

să studieze umbrele.

— O dată. Cu mult timp în urmă.

— Şi ce formă a luat? a întrebat Beau.

Ochii ei s-au aţintit brusc într-ai lui.

— Asta-i o chestiune foarte personală, Beauregard. Ce formă va lua pentru *tine!*

Când a făcut un pas spre el, Beau s-a dat repede un pas înapoi.

— Nu decapitarea. Nici înecatul.

Ea şi-a înclinat capul şi s-a dus mai aproape, învârtindu-se în jurul lui. Nu mai râmjea. Nici nu zeflemisea.

— Nu, frica ta nu e chiar atât de vitală, nu-i aşa? Tu te temi de altceva. Ceva periferic.

Când ea a tras adânc aer în piept şi ochii i s-au luminat, înţelegând, am apucat-o de mână şi am tras-o lângă mine.

— Asta nu e nici timpul, nici momentul! am spus tăios. Trebuie să ne concentrăm.

— Desigur, Vânătorule, a zis, făcând semn spre uşa putrezită, după tine!

Ne-am holbat cu toţii la uşă. Nimeni n-a mişcat.

Am privit cu atenţie înapoia noastră, spre sat, la zecile de luminiţe cât gămălia de ac. Soarele răsărise. Oamenii din sat se adunaseră. Urmau să-şi înceapă curând expediţia. Aveam o jumătate de oră — poate un sfert de oră în plus — înainte să urce până la noi. Până la monstrul dinăuntru care nu bănuia nimic.

„Ar trebui să stai deoparte, băiete. Asta nu e lupta ta."

Mi-am îndreptat umerii.

Respirând adânc, am pornit să deschid uşa, dar Celie — *Celie* — mi-a luat-o înainte.

Mâna ei părea mai palidă şi mai mică decât de obicei pe lemnul întunecat, dar n-a şovăit. A împins-o cu toată puterea ei — o dată, de două, de trei ori —, până ce balamalele în sfârşit au cedat cu un scârţâit puternic şi uşa s-a deschis. Sunetul a străpuns liniştea zorilor, speriind o pereche de pescăruşi de pe căpriori. Beau a înjurat şi-a sărit cât colo.

La fel şi Lou.

Trăgând o ultimă oară adânc aer în piept, am păşit înăuntru.

LE CAUCHEMAR

Reid

ETAJELE DE JOS NU AVEAU NICIO FEREASTRĂ CARE să lase să pătrundă razele soarelui abia răsărit, aşadar interiorul farului rămânea întunecat. Aerul era jilav. Stătut. Sticlă spartă acoperea podeaua, sclipind în brazda îngustă de lumină dinspre uşă. O creatură mică şi speriată a traversat-o grăbită, iar cioburile au scos mici clinchete sub labele sale. M-am uitat mai bine.

Oglinzi. Oglinzi sparte.

Fiecare dintre ele reflecta o altă bucăţică din camera circulară — cârligele ruginite de pe pereţi, frânghiile încolăcite de pe ele, grinzile lăsate de deasupra. Un pat mucegăit stătea într-un colţ, deopotrivă cu o oală de fier oxidată. Rămăşiţe ale ultimului paznic care locuise aici. Am înaintat în harababura încăperii, privind cum reflexiile se schimbau. Acum ochii larg căscaţi ai lui Celie. Acum gura crispată a lui Beau. Acum umerii încordaţi ai lui Coco. Lou îşi ţinea o mână pe şalele mele.

In afară de paşii noştri, niciun alt sunet nu tulbura liniştea.

Probabil creatura plecase deja. Probabil părintele Achille se înşelase.

Uşa s-a trântit închizându-se în spatele nostru.

Şi Coco, şi Celie au sărit spre Beau cu ţipete identice. Cumva, el le-a ratat totuşi pe amândouă, căci s-a tras speriat într-o parte,

înjurând. Cele două n-au avut de ales decât să se agate una de alta, în timp ce eu am trecut iute pe lângă ei, deschizând uşa la loc.

— Suntem bine, am zis cu fermitate. A fost vântul.

Acelaşi vânt îmi mângâia acum obrajii, aducând cu el un hohot slab de râs.

Asta a fost...?

Aproape că mi-a stat inima în loc.

Uitându-mă în jur înnebunit, m-am rotit în jurul axei mele. Ceilalţi mi-au imitat mişcările, cu expresii panicate.

— Ce e?

Coco şi-a scos imediat un cuţit din mânecă.

— Ai auzit ceva?

Inima îmi bubuia în urechi.

— Mi s-a părut c-aud...

Arhiepiscopul, am dat să spun, dar cuvântul mi s-a oprit în gâtlej. Mi s-a părut că-1 aud pe *Arhiepiscop.* Dar nu era cu putinţă. Nu era aici. El nu râdea niciodată. Nu mă *temeam* de el.

Asta era La Foret des Yeux, din nou. In loc de copaci, monstrul *cauchemar* îşi râdea de mine, răsucindu-mi gândurile în coşmaruri. Putea fi ascuns în umbre. Celie îl descrisese ca pe o creatură masivă, dar probabil putea să-şi schimbe forma. Nu ştiam practic nimic despre creatura asta şi despre abilităţile sale. Despre apetitul ei.

Am respirat adânc să mă calmez.

„Coşmarurile sunt notoriu crude, dar creatura asta n-a atacat încă."

Crudă sau nu, nu făcuse rău nimănui. Râsul acela... fusese o închipuire a imaginaţiei mele. Un mecanism de apărare pe care coşmarul îl cultivase ca să se apere. Să se *apere.* Nu să atace. Nu să ucidă, să schilodească sau să mănânce.

Totuşi, tacticile sale nu erau tocmai înduioşătoare. Când râsul s-a auzit din nou, o secundă mai târziu, mi-am scos un cuţit din bandulieră, învârtindu-l spre sursă.

Nu fusese niciun *cauchemar.*

Fusese Lou.

Am lăsat, încet, cuţitul jos.

Neştiutoare de toate acestea, ea s-a aplecat să privească pe după mine în încăpere, continuând să chicotească încetişor.

— Pot simţi mirosul fricii în locul ăsta. E puternic. Viu.

Când toţi ne-am holbat la ea, ne-a arătat, netulburată, spre pereţi.

— Voi n-o puteţi simţi? Acoperă frânghiile — degetul ei s-a întors spre duşumeaua moale —, vopseşte sticla. Toată camera e căptuşită cu ea.

— Nu, am zis aspru, căci îmi venea s-o strâng de gât. Eu nu simt nimic.

— Atunci probabil că e mirosul fricii tale ceea ce simt eu, nu coşmarul.

Când o rafală de vânt a pătruns înăuntru din nou, rânjetul i s-a şters şi a lăsat iar capul într-o parte.

Ascultând.

— Totuşi, se simte diferit. Pare...

Dar şi-a întrerupt vorba, lăsând cuvintele să se înece în tăcere. Mâna i s-a încleştat pe spatele meu.

— Cred c-ar trebui să plecăm.

Surprins de reacţia ei — totuşi, cumva, nesurprins —, m-am apropiat de scara în spiralăă din mijlocul încăperii. Lemnul era pe jumătate putred. Am încercat treapta cea mai de jos cu piciorul. S-a înmuiat sub greutatea mea.

— O să plecăm. După ce avertizăm creatura. După ce îi cerem ajutorul.

Pentru scurt moment, a părut c-o să protesteze. Buzele i s-au pungit. Ochii i s-au întunecat. La fel de repede totuşi, expresia i s-a înseninat şi a dat uşor din cap, încuviinţând, trecând pe lângă mine şi luând-o pe scară.

Am urcat următoarele două etaje în şir, câte unul. Un pas o dată. încet. Precaut. Am făcut câte o pauză doar să inspectăm din priviri încăperile în paragină, dar coşmarul — dacă era într-adevăr aici — a rămas ascuns.

— Ce-a fost asta? a întrebat Beau, întorcând brusc capul spre uşa din dreapta, spre geamătul sinistru din spatele ei. Aţi auzit...?

Ceva a trosnit deasupra capetelor noastre şi o altă pală de vânt s-a strecurat pe scară în sus.

Bea s-a răsucit spre Coco.

— Tu ai făcut aşa?

Ochii ei săgetau în jur.

— De ce aş fi *gemut"!*

A fost un semn al panicii lui Beau faptul că nu i-a răspuns nimic. In schimb, aproape că s-a împiedicat de

Celie, care se aplecase să culeagă ceva de pe scara mucegăită. Ceva care îi sclipea printre degete în întuneric. Un ciob de oglindă. Ridicându-se, l-a ţinut în faţa ei ca pe un cuţit.

A urmat o clipă de tăcere, în timp ce toţi ne holbam la ea.

— Ce? a şuierat ea defensiv, cu faţa aproape albă. Nimeni nu mi-a dat o armă.

Spre surprinderea mea, Coco i-a răspuns aplecându-se şi luându-şi şi ea un ciob. L-a ţinut gata de atac în mâna liberă, fără să spună nimic de cuţitul din cealaltă, şi a dat din cap o dată în direcţia lui Celie. Apoi i-a dat un cot lui Beau. El s-a uitat când la o femeie, când la cealaltă, îngrozit.

— Nu vorbiţi serios. E mai probabil să ne tăiem singuri decât pe *cauchemar* cu porcăriile astea.

Rostogolindu-mi ochii, i-am apăsat un pumnal în palmă, înainte de a-mi culege propriul ciob. La privirea uluită a lui Celie, am zâmbit în colţul gurii.

— Ce?

Am ridicat din umeri şi am continuat să urc, fără să mă uit înapoi.

— A fost o idee bună.

Ne-am furişat spre ultimul etaj în tăcere. Când uşa de jos s-a trântit închizându-se din nou, şoapta lui Beau a urmat rapid.

— Sunt împotriva etalării rufelor mele murdare ca oricare altul, dar probabil... în lumina circumstanţelor... s-ar putea să ajute să... discutăm despre fricile noastre?

Treapta de sub el a scos un geamăt rău-prevestitor, iar el a şuierat prompt.

— De exemplu, dacă vreunul dintre voi ar putea repeta cum nici n-ar visa vreodată să mă ignore sau să mă uite, ar fi grozav. E o idee ridicolă, ştiu, dar de dragul...

— Gura! s-a răstit Lou.

Scara se sfârşea la o uşă direct în tavan. Ea şi-a plecat din nou capul, şovăind, după care a împins-o şi s-a strecurat înăuntru. Am urmat-o, cât pe-aci s-o strivesc când m-am ridicat în picioare. Se oprise abrupt ca să studieze ultimul etaj: o cameră deschisă, fără pereţi care să ne apere de vânt. Doar câteva grinzi mai ţineau acoperişul şi soarele se revărsa înăuntru din toate direcţiile, alungând şi ultimele umbre. Am răsuflat uşurat. Coşmarul nu era aici. Nu era nimic aici, în afară de un enorm bazin pentru foc. Construit în mijlocul podelei de piatră, era gol. Nici vreun lemn, nici cenuşă. Numai că...

Lou stătea perfect nemişcată, vântul biciuindu-i faţa cu părul ei decolorat.

Numai că nu era gol deloc.

Din bazin s-a ridicat o siluetă enormă.

înveşmântată în pânză murdară, s-a năpustit spre noi cu mâinile înnegrite, întinse în faţă. Am făcut un salt să ajung lângă Lou, dar ea deja se mişca, ţâşnind înainte cu viteza fulgerului. Când a lovit cu cuţitul, tăind creatura de-a curmezişul, aceasta s-a dat

înapoi, ridicându-se ca un urs. Deşi o glugă îi acoperea părul, faţa, colţii, a izbit-o pe Lou cu o labă uriaşă aruncând-o cât colo prin aer. Am plonjat după ea — prinzând-o de încheietură mai înainte să alunece dincolo de marginea camerei — când ceilalţi au atacat, cuţitele şi oglinzile lor sclipind în lumina soarelui.

— *Opriţi-vă!*

Vântul mi-a purtat strigătul departe.

— Nu-1 răniţi! Suntem aici să prevenim creatura, nu... *Opriţi-vă!*

L-am văzut pe *cauchemar* clătinându-se înapoi un pas, cu braţele încă ridicate, dar n-a ezitat să-i dea peste mână lui Coco, trân- tindu-i ciobul, şi să urle când ea i-a sfâşiat coapsa. Sprintenă, ea s-a retras mai înainte ca el s-o poată apuca de gât — şi atunci a venit prima teroare.

Deşi Lou ne avertizase, nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru oribilul şoc. De frică. De *durere.* Vederea mi-a fulgerat alb, or- bindu-mă, şi am alunecat, căzând într-un genunchi. Din strigătele speriate ale celorlalţi, am înţeles că şi ei treceau prin acelaşi proces.

O încăpere neagră, lanţuri şi mai negre. Rece pe pielea mea. Nefiresc. Sângele se prelinge din încheieturile mele pe podea, picurând constant. Număr fiecare picătură. Ea se întoarce la încheierea fiecărei ore. Trei mii şase sute de secunde. Trei mii şase sute de picături. Când uşa se deschide cu un scârţâit la picătura trei mii cinci sute şaizeci şi doi, îmi înăbuş un ţipăt. Un fierăstrău. Un fierăstrău de mână. Ea îl ridică în lumina lumânărilor. „E în oasele tale, mă întreb? Ca într-ale lor?"

Am căzut în mâini când femeia fără chip a înaintat. Zbătân- du-mă să respir. Scuturând din cap. Forţându-mi ochii să văd realitatea în loc de sclipirea osului: s-o văd pe Lou, zvârcolindu-se pe podea lângă mine, s-o văd pe Coco strânsă ghem, pe Beau lat pe spate, pe Celie cu ochii mari şi tremurând.

Mi-am aruncat ciobul de oglindă care s-a înfipt, cu vârful înainte, în umărul creaturii. împleticindu-mă pe picioare, mi-am

smuls un alt cuţit din bandulieră. Coşmarul a rămas pe loc. Un mârâit ca un tunet s-a ridicat în pieptul lui, dar l-am ignorat şi m-am apropiat. Ceilalţi s-au zbătut să mi se alăture, în zadar. Un alt val de frică ne-a luat puterile mai înainte să putem ajunge la bestie.

Singur. Sunt singur. Unde-i el? Unde-i unde-i unde-i unde-i...

Am strâns din dinţi şi am continuat, dezorientat, poticnin- du-mă în străfulgerările albe ca un om beat.

„ Vorbeşte!" O voce autoritară, imperioasă. Vocea ei. „Sau o să-i scot ochii fratelui tău. E o pedeapsă potrivită, da? El te-afăcut pe tine să fii mut. Eu o să-l fac pe el orb. " Dar nu pot să vorbesc. Drogat. Ekogul. Se coagulează în corpul meu. Zgarda de la gât mă sufocă. Gem. încerc să gem, dar ea râde. Urletele lui umplu aerul. Implorările lui.

Oh, Doamne!

Asta n-a mai fost directă. Nu mi-a fost frică de tortură. N-am fost *mut...*

Mai multe imagini s-au perindat rapid. Bucăţi fractionate, groază fragmentată. O falcă umflată. O foame incontrolabilă. Seringi goale, durerea arzătoare a infecţiei. Un râs înfiorător şi o respiraţie puturoasă. Şi, în toate, o panică acută, insuportabilă.

Unde-i unde-i unde-i unde-i

Lupi urlând.

Eucalipt.

Păr ca razele de lună.

Păr ca razele de lună.

Am clipit rapid, vederea limpezindu-mi-se asupra lui Lou. Cu un strigăt ascuţit de bătălie, ea s-a năpustit

înainte, ridicând cuţitul. Am prins-o pe după talie, răsucind-o şi îndepărtând-o de *cauche- mar.* Acesta încă îşi mai frământa braţele frenetic de parcă... de parcă încerca să-mi spună ceva. Stomacul mi s-a răsculat violent.

— Stai! Cred... cred că e...

Cu o mişcare stângace, dezarticulată, coşmarul şi-a dat jos gluga.

M-am uitat lung la el.

Contrar descrierii lui Celie, coşmarul nu avea o piele învelită în umbră sau colţi ascuţiţi. Părul îi era încâlcit, adevărat, dar ochii lui umflaţi inspirau mai multă frică decât denumirea lui. Falca lui ruptă evoca mai multă furie. Vederea mi s-a fixat pe coapsa sfâşiată, pe dârele roşii şi inflamate ale bolii de pe pielea lui roşcată. Pe sângele închegat pe pantalonii lui zdrenţuiţi. Acest *cauchemar* fusese bătut. Rău.

De asemenea, nu era deloc un *cauchemar.*

Era Thierry St. Martin.

Lou s-a zvârcolit scăpându-mi din strânsoare şi a sprintat asupra lui încă o dată. Uluit, am prins-o de încheietură.

— Lou, stai! Stai! Acesta e...

— Dă-mi drumul! a şuierat ea, încă zbătându-se violent.

Frenetic. *Agitat.*

— Lasă-mă să-l ucid...

Mânia a izbucnit fierbinte şi subit. Strângând-o mai tare, am tras-o înapoi lângă mine şi am ţinut-o bine.

— Opreşte-te! N-o să-ţi mai spun a doua oară. Acesta este Thierry. Ţi-aduci aminte? Thierry St. Martin.

La auzul numelui său, Thierry s-a lăsat moale, uşurat,

pe piatra bazinului. I-am simţit prezenţa în minte — am văzut o imagine a propriei mele feţe — înainte ca el să bolborosească un singur cuvânt.

Reeeiddd.

M-am împotrivit impulsului de-a da fuga la el, de a-i pune un braţ pe după umeri, ca să-l sprijin. Arăta gata să se prăbuşească. Coborându-mi vocea, încercând să calmez lucrurile, am murmurat:

— Sunt aici. Totul o să fie bine. Lou te recunoaşte acum. Nu-i aşa, Lou?

Ea în sfârşit, în sfârşit, a încetat să se mai lupte şi mi-am slăbit strânsoarea.

— Da.

Cu voce liniştită, s-a uitat îndelung când la mine, când la Thierry. Am stat perfect nemişcat, îngrijorat de ciudata sclipire din ochii ei — sălbatică şi vie, ca a unui animal încolţit.

— Da, îl recunosc.

Apoi s-a întors şi-a fugit.

IMPINGÂNDU-I PE CEILALŢI, dându-i violent la o parte, Lou n-a încetinit, îndreptându-se spre uşă. Din izbitură, Celie s-a învârtit în jurul axei, dar Coco a prins-o de cot înainte să cadă pe scări, înjurând cu sete drept răspuns, Beau a strigat nişte insulte după Lou, dar ea nu s-a oprit. Umbrele s-au închis în jurul ei în timp ce gonea, ieşind din vederea noastră.

Thierry a ridicat o mână slăbită. Două dintre degetele lui atârnau rupte. Vocea i s-a ridicat insistentă, îngreunată de concentrare, şi a zis: *Priiinde~o...*

N-am mai stat să mă gândesc. Să ezit. Să cântăresc

hotărârea care s-a cimentat în pieptul meu. Senzaţia — înfocatul simţ al dreptăţii, al justeţii — îmi era familiară. Bulversant de familiară.

Ea cobora pe scări cu neobişnuită sprinteneală, fiind deja aproape la parter. în câteva secunde, avea să iasă pe uşă.

— Lou!

Strigătul meu a reverberat cu neaşteptată furie. N-am înţeles de ce mâinile îmi tremurau, nici de ce dinţii mi se încleştaseră. N-am înţeles *de ce* aveam nevoie s-o prind. Dar aveam. Aveam nevoie s-o prind cum aveam nevoie de aer. Beau avusese dreptate — ceva nu era în regulă aici. Deloc, deloc. Dincolo de magia ei. Dincolo de moartea lui Ansei. Dincolo de jalea pentru el.

Ca fructul lăsat în soare să putrezească, Lou se crăpase pe din două şi ceva urât crescuse înăuntru.

Probabil se întâmplase în timpul Mascaradei Craniilor. Poate mai înainte, poate după aceea. Nu conta. *Se întâmplase* şi, deşi instinctele mele încercaseră să mă avertizeze, eu nu le luasem în seamă. Acum îmi mânau picioarele şi mai repede. Şi mai repede, îmi spuneau că, dacă Lou ajungea la uşă — dacă dispărea între stâncile falezei de afară —, n-aveam s-o mai văd niciodată. Asta nu trebuia să se întâmple. Dacă puteam s-o prind, să *vorbesc* cu ea, aş fi putut îndrepta lucrurile. Aş fi putut s-o îndrept *pe ea.* Nu avea niciun sens, dar asta era. Vânătoarea asta devenise subit cea mai importantă din viaţa mea. Şi n-aveam să-mi mai ignor instinctele.

Când ea a coborât şi ultima treaptă, am tras adânc aer în piept.

Apoi m-am apucat de balustrada scării în spirală şi am sărit peste ea.

Aerul umed mi-a vâjâit pe la urechi când am plonjat spre pământ. Uitându-se peste umăr şi făcând ochii mari, Lou s-a aruncat spre uşă.

— Fu...

înjurătura ei s-a sfârşit într-un ţipăt când am aterizat peste ea. întorcându-se pe spate, a dat să mă zgârie pe faţă, să-mi scoată ochii, dar i-am prins încheieturile şi i le-am ţintuit de podea. Când ea a continuat să se cabreze şi să lovească, am încălecat-o la mijloc, cioburile înfigându-se în genunchii mei, în timp ce ne luptam. Greutatea mea o ţinea totuşi în loc. Imobilizată. In schimb, m-a pocnit cu capul în bărbie. Scrâşnind din dinţi, mi-am împins fruntea de fruntea ei. Cu forţă.

— încetează! am mârâit, lipindu-mă de ea.

Ceilalţi au coborât scara într-o cacofonie de strigăte.

— Ce te-a apucat? De ce fugi?

— *Cauchemar!*

S-a zbătut mai tare, gâfâind agitată.

— S-a... s-a transformat în... în Thierry...

Dar minciuna i s-a fărâmiţat în gură când Thierry s-a apropiat şchiopătând. în cioburile de oglindă, ura lui cât se poate de reală se reflecta din toate unghiurile. Rănile lui cât se poate de reale. Coco a venit în urma lui, lăsându-se în genunchi pe podea, lângă noi. Şi-a întins antebraţul sângerând prin aer deasupra gurii lui Lou, cu o foarte clară ameninţare nerostită.

— Nu mă obliga s-o fac, Lou!

Pieptul lui Lou se zbuciuma respirând rapid sub mine. Simţind că bătălia era pierdută, şi-a dezvelit dinţii

într-un zâmbet dulceag.

— Aşa te porţi tu cu o prietenă, Cosette? Cu o soră?

— De ce ai fugit? a repetat Coco.

Niciun strop de căldură nu găseai în expresia ei când îşi privea prietena. Sora. Dimpotrivă, ochii lui Coco sclipeau cu o răceală glacială, impenetrabilă. Ai fi putut crede că sunt două străine. Nu... duşmane.

— De ce l-ai atacat?

Lou a pufnit batjocoritor.

— Toţi l-am atacat.

— Nu şi după ce i-am văzut faţa.

— M-a speriat. Uite în ce hal arată...

La acestea, mâinile lui Thierry s-au strâns în pumni. Beau a tresărit la degetele lui vineţii.

— Poate ar trebui să ne întoarcem la capelă, să facem rost de nişte provizii, a sugerat el. Ai nevoie de îngrijire medicală...

Eaaa, l-a întrerupt Thierry, cuvântul sunând chinuit, şuierător în minţile noastre.

Celie a scos o exclamaţie la intruziunea mintală, ochii ei alergând înnebuniţi de la mine la Thierry.

— *Ea,* cine? am întrebat. Ce s-a întâmplat cu tine?

Vocea mea a răsunat prea tare în încăperea părăginită, obrajii mei aprinşi şi gâtul încordat reflectându-se în oglinzile sparte. Arătam sărit de pe fix. Scăpat de sub control.

— Unde ai fost?

Dar se părea că nu-mi poate răspunde. Imaginile s-au perindat din nou cu repeziciune, fiecare mai incoerentă ca aceea dinainte. Când privirea lui sumbră s-a fixat insistent pe Lou, mi s-a căscat un gol în stomac. Mâinile mi-au devenit ca gheaţa. Ameţit de panică, de regret,

am vorbit printre dinţii strânşi:

— Spune-mi, Thierry! Te rog!

El a gemut şi s-a lăsat moale peste balustradă. *Ea.*

Celie a scuturat din cap de parcă încerca să-şi scoată din ţeastă o muscă enervantă. Totuşi, nu-şi putea scoate vocea lui din minte. Nu putea împiedica magia lui. Zăpăcită, a murmurat:

— Dar... dar ce legătură are Louise cu...

S-a holbat la numeroasele lui răni, înainte să-şi întoarcă repede privirea.

— ... cu... nefericitele tale suferinţe?

— Nu-ţi poate răspunde. Nu încă.

Privirea aprigă a lui Coco nu se dezlipise nicio clipă de Lou.

— E epuizat şi rănit, iar magia necesară pentru vorbire e prea mult.

— A fost... crezi că a fost torturat?

— Da.

— Dar *de cei* a întrebat Celie, evident îngrozită. De cine?

Coco şi-a mijit ochii.

— A răspuns la ultima întrebare pentru noi.

Cu toţii ne-am uitat la Lou, dar atenţia ei a rămas fixată pe Coco. S-au studiat una pe cealaltă un timp care a părut o veşnicie — ni- ciuna clipind, niciuna trădând vreo licărire de emoţie —, înainte ca un rânjet nenatural să se întindă încet pe faţa lui Lou.

— Două prinţese frumoase, una aurie şi una roşie, pornesc spre soartă, a cântat ea, cu o voce familiară şi totuşi străină. Dar, vai, au căzut în întuneric! Acum cea aurie e moartă.

Un fior rece mi-a străbătut şira spinării la ciudatele cuvinte. La zâmbetul ei. Iar ochii ei... ceva s-a mişcat în ei în timp ce se uita la noi. Ceva... sinistru. Au sclipit aproape argintiu...

Ca...

Mintea mea a respins vehement posibilitatea.

Lou a chicotit.

Dându-se înapoi, Coco a slobozit o înjurătură, cu răsuflarea tăiată.

— Nu.

Repetând cuvântul ca pe o mantra, mâna i-a ţâşnit la guler şi a smuls colierul mamei sale de la gât.

— Nu, nu, nu, nu, *nu...*

Când şi-a trecut medalionul de-a lungul antebraţului însângerat, acesta a luminat scurt stacojiu, înainte să se deschidă cu un declic. Ea l-a întins spre mine.

— Ridic-o! Ridic-o, *acum!*

M-am grăbit să-i dau ascultare, dar Lou a atacat cu viteza unei năpârci, înfigându-şi dinţii adânc în carnea obrazului meu. M-am tras îndărăt cu un răget. Ridicându-şi genunchiul cu alarmantă forţă, m-a lovit între picioare. M-am îndoit imediat la junghiul de durere incandescent. Steluţe au început să-mi danseze prin faţa ochilor şi valuri de greaţă mi-au zguduit corpul. Ca prin vis, am auzit-o pe Lou sărind în picioare. Dar nu mă puteam mişca. Nu puteam *respira.*

Celie m-a împuns în coaste cu vârful cizmei.

— Ridică-te! a zis ea, cu vocea joasă şi panicată.

Sticla a scrâşnit şi corpurile au bufnit, undeva, dincolo de mine. Ea m-a împuns din nou cu piciorul.

— O să scape. *Ridică-te!*

Gemând, m-am sforţat să mă ridic. Deşi toată jumătatea de jos a corpului mi-era o imensă durere, am sărit în ajutorul lui Beau şi Thierry la uşă, unde se

luptau s-o oprească pe Lou. Ea şuiera

şi scuipa, în timp ce Coco încerca să-i pună cu forţa sânge pe buze. Cu un bărbat ţinând-o de fiecare parte, eu m-am apropiat din spate, înconjurându-i talia cu un braţ şi apucând-o de păr cu mâna cealaltă, forţând-o să lase capul pe spate. Cu faţa descoperită înaintea lui Coco, aceasta din urmă a acţionat rapid, mânjindu-i gura cu sânge.

Lou a ţipat şi a încremenit imediat. Pe buze, unde o atinsese sângele, i-au apărut băşici.

— Ce e asta? am întrebat înnebunit.

Stomacul mi se răscolea de frică, de regret, de trădare, de *hotărâre* trădătoare. Nu i-am dat drumul.

— Ce-ai făcut?

— Credeam că sângele tău avea doar s-o *subjuge...*

Vocea înnebunită a lui Beau mi-a ţinut isonul. A privit cu oroare cum spatele lui Lou s-a încovoiat, când în sfârşit s-a lăsat moale în braţele noastre.

Coco s-a dat înapoi, cu ochii arzând de satisfacţie.

— Sângele unui duşman otrăveşte.

„Sângele unui duşman otrăveşte."

Cuvinte fără sens. Ridicole. Şi totuşi...

înţelegerea a început să prindă formă în măruntaiele mele, cu toate că mintea mea încă protesta.

Beau o zgâlţâia pe Lou cuprins de o panică din ce în ce mai mare, respirând anevoie, cu faţa roşie.

— Ce dracu' înseamnă asta?

A zgâlţâit-o mai tare.

— A mu... Tocmai am u...?

Drept răspuns, Coco i-a prins bărbia lui Lou, deschizându-i forţat o pleoapă care se zbătea. *Nu e moartă.* Am repetat aceste cuvinte, încercând să-mi

domolesc bătăile tunătoare ale inimii. Să-mi ignor spaima în creştere. *Nu e moartă. Nu e moartă. Nu e moartă. Doar...*

— Ai spus că în mod clar era ceva în neregulă cu ea.

Coco şi-a ridicat medalionul căzut pe jos. Lou a tresăltat străbătută de un spasm, drept răspuns.

— Ai spus că era mai mult decât jale.

— Asta nu înseamnă că trebuia s-o *otrăvim,* a zis Beau, stupefiat. Ea e tot *Lou.* E tot *sora mea.*

Coco a clătinat din cap cu vehemenţă:

— Ba nu. Nu e.

Ridicând oglinda din medalion spre Lou, a dezvăluit în sfârşit adevărul: ţineam în mână un păr lung şi negru, nu alb. Mijlocul pe care îl strângeam cu braţul nu era nici el ceea ce părea. Deşi nu-i puteam simţi oasele sub degete, puteam vedea fiecare coastă în reflexia ei. Pielea părea bolnăvicioasă. Palidă ca alabastrul. Nu auriul pistruiat şi catifelat pe care îl iubeam. Şi plină de cicatrice — atât de multe cicatrice!

Pulsul mi-a încetinit până la o bătaie surdă, în ritm regulat, când am privit adevărul. O otravă în întregime. I-am simţit atingerea rece în pieptul meu, am simţit-o cristalizându-se în jurul inimii mele. Când s-a strecurat spre şira spinării, spre picioare — parali- zându-mă —, genunchii mi-au cedat şi m-am prăbuşit, trăgând corpul lui Lou după mine. M-am uitat la faţa ei flască din poala mea. Cercurile întunecate de sub ochi i se adânciseră de ieri încoace. Obrajii i se ascuţiseră. Se luptase cu o otravă cu totul diferită. Cu o boală.

Nicholina le Clair.

Focul a izbucnit prin gheaţă ca lava, topind totul în calea sa. Mâinile mi-au tremurat.

— Dă-o afară! am mârâit.

NU EXISTĂ TRANDAFIR FĂRĂ SPINI

Reid

COCO S-A DUS REPEDE LA UŞĂ, DESCHIZÂND-O LARG, îngăduind soarelui să se reverse în încăperea distrusă. Dar soarele... n-a mai izbutit să alunge umbrele acum. In schimb, s-a răsfrânt în curcubeie de lumină peste oglinzile sparte, iar acele oglinzi... n-au avut nici ele vreun efect. Ele reflectau chipul lui Lou.

Aceasta nu era Lou.

— Dă-o afară! am repetat, acoperind-o pe presupusa Lou în braţele mele.

îmi încovoiasem umerii — spatele — ca s-o ascund de propria-i reflexie. Ea n-a mişcat la contact. Sub degetele mele, pulsul i se simţea slab. Pielea îi era mai rece ca de obicei.

— Dă-o afară *acum!*

— Trebuie să plecăm.

Coco s-a întors repede la noi, vârând un braţ pe sub al meu. A încercat să mă salte în picioare, în timp ce voci mânioase ajungeau până la noi de pe stâncile de afară. Sătenii. Atacul.

— O să ajungă aici dintr-o clipă într-alta.

A adăugat, spre Thierry:

— Există vreo ieşire prin spate?

El a dat din cap cu un efort suprem. încă nu putea vorbi totuşi, arătând în schimb spre pat. Beau s-a grăbit într-acolo, să-l mute

din loc. Dedesubt, o grămadă de frânghii şi vase ruginite ascundeau o trapă. Dându-le la o parte cu piciorul, s-a căznit să tragă de mânerul de fier.

— Slavă Domnului că ai o trăsură, Celie!

— Nu am... Ei bine, de fapt, eu...

Ea-şi frângea mâinile înnebunită, sfârşind dintr-o suflare:

— ... osia s-a rupt pe stânci.

Beau s-a răsucit să se holbeze la ea.

— Ce-a făcut?!

— Tot mecanismul e complet distrus. N-o putem folosi.

— Ai spus că ai o trăsură! Beau s-a opintit în uşă cu o reînnoită determinare, apoi a zis: Asta sugerează una *funcţionala.*

Celie a bătut din picior, cu ochii mari la uşă.

— Da, mă rog, niciunul nu m-ar fi lăsat să vin cu voi altminteri!

— Explică!

Neluându-i în seamă, am vorbit printre buzele amorţite. Vocea mea a tremurat când mi-am ridicat ochii la Coco.

— Te rog!

Ea a îngenuncheat lângă noi, şi expresia i s-a îmblânzit uşor când a întins mâna să-i mângâie fruntea lui Lou.

— *La Petite Larme* reflectă adevărul. Nu poate minţi.

— Cum?

— Ţi-am mai spus. E o oglindă făcută dintr-o picătură din L'Eau Melancolique. Apa are proprietăţi magice. Uneori, poate vindeca, alteori, poate face rău.

A aruncat o privire în spate la uşa deschisă, lungindu-şi gâtul ca să vadă afară. Soarele răsărise complet acum. Nu mai aveam timp.

— Dar întotdeauna spune adevărul.

Am clătinat din cap încet, dezorientat, exact când glasurile sătenilor au devenit mai puternice. Aveau să apară după cotitură în orice secundă.

— Nu, Vreau să spun cum este *ea...* cum e ea înăuntrul...

însă n-am apucat să termin întrebarea. Gâtul mi s-a poticnit în jurul cuvintelor. Mi-am coborât din nou privirea spre Lou. Băşicile de pe buzele ei. Ciuda şi dispreţul pentru mine însumi clocoteau înlăuntrul meu. Nu observasem. Cum putusem să nu *observ'?*

— Există o vrajă în grimoarul mătuşii mele, a explicat Coco rapid.

Se puteau desluşi vocile individuale, acum. Cuvinte individuale. Ea şi-a reînnoit eforturile să mă ridice în picioare.

— O vrajă de posesie. Magie veche.

„Posesie." Mi-am închis ochii, în timp ce vocea lui Coco a devenit mai întunecată.

— Mătuşa mea ne-a trădat.

— Dar *de ce?* I-am promis Castelul...

— Probabil i l-a promis şi Morgane.

— O mână de ajutor aici? a gâfâit Beau.

Eu am deschis brusc ochii, iar Celie s-a repezit să-1

ajute.

— Dar n-are nicio noimă! am insistat, cu vocea din ce în ce mai tăioasă. De ce s-ar fi aliat cu o vrăjitoare care vă sabotează sabatul tot timpul?

Balamalele au scârţâit ascuţit când Celie şi Beau au reuşit, în sfârşit, să deschidă trapa. Vocile de afară au devenit mai puternice. Hotărâte. Agitate. Fiindcă nici Coco, nici eu n-am mişcat, Beau şi-a fluturat mâinile spre tunelul de pământ.

— Mergem?

Coco a ezitat doar o secundă, înainte de a da din cap. Celie a ezitat mai mult.

— Suntem siguri că nu e primejdios?

S-a zgâit în deschizătura întunecată cu panică palpabilă. I se vedea albul ochilor holbaţi.

— Ultima oară...

Dar Coco a prins-o de cot, în trecere, şi amândouă au dispărut în tunel. Beau a lăsat trapa din mână — a căzut în partea cealaltă a gurii tunelului cu un bufnet asurzitor de lemn pe lemn — ca să-1 ajute pe Thierry să străbată încăperea. Pieptul acestuia din urmă horcăia la fiecare respiraţie. La fiecare pas. Corpul lui ceda. Asta era clar. După ce i l-a trecut lui Coco, Beau s-a întors, în sfârşit, spre mine.

— Trebuie să plecăm.

— Dar Lou...

— O să murim dacă rămânem aici. Sătenii o să demoleze farul ăsta piatră cu piatră.

A întins o mână.

— Haide, frăţioare! N-o s-o putem ajuta dacă suntem morţi.

Avea dreptate. Am luat-o pe Lou în braţe şi m-am dus

spre tunel.

Beau a intrat în urma noastră, vârând un braţ printre trapă şi podea, încercând să tragă patul înapoi. A înjurat, înăbuşit şi cu sete, când trapa s-a închis, trântindu-se peste degetele lui. La nici o secundă după aceea, au bubuit zeci de paşi deasupra. N-am mai zăbovit, grăbindu-ne după ceilalţi fără alte cuvinte.

Tunelul ieşea cam la vreun kilometru şi jumătate de faţa falezei, de unde o potecă pietroasă conducea spre plajă. Nisipul negru sclipea în lumina matinală, iar stâncile din Fee Tombe se uitau în jos la noi, macabre şi nefireşti. Ca nişte fiinţe conştiente. M-am cutremurat şi am aşezat trupul lui Lou pe nisip, cu grijă să rămân în umbra falezei. Dacă vreun sătean s-ar fi uitat în jos după *cauche- mar,* nu ne-ar fi văzut aici. N-ar fi coborât cu torţele şi furcile lor.

M-am întors cu faţa la Coco, observând-o cum scoate o sticluţă de miere din sacul ei. L-a ajutat pe Thierry s-o bea, înainte să-şi ridice antebraţul la buzele lui. El a înghiţit o dată, de două ori, iar vânătăile de pe faţă i-au început imediat să pălească. Oftând

întretăiat, s-a prăbuşit cu spatele de stânci. Şi-a pierdut cunoştinţa în câteva secunde.

însă avea să fie bine. Să se vindece.

Şi Lou la fel.

— Refă-o!

Porunca mea nu admitea contrazicere.

— Trebuie s-o refaci!

Coco a aruncat o privire la Lou, înainte să se aplece ca să scotocească prin sacul ei, cu faţa o mască a calmului. Ochii i-au rămas totuşi reci. Maxilarul,

încordat.

— Nu se poate *reface.* Ea e posedată, Reid. Nicholina a...

— Atunci, dă-o afară pe Nicholina! am urlat, propria-mi mască explodând într-un val de furie, de neajutorate.

Când Coco a sărit în picioare, fulgerându-mă cu privirea într-un reproş mut, mi-am strâns capul în mâini. Mi-am înfipt mâinile în păr şi am tras, am smuls, făcând *orice* să înăbuş durerea feroce din pieptul meu. Ruşinea mi-a aprins obrajii.

— îmi pare rău, n-am vrut! îmi cer iertare! Doar că... te rog! Dă-o afară pe Nicholina! Te rog!

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Ba da, este!

Acum, disperarea mi se împletea în voce. Mi-am lăsat mâinile jos şi m-am răsucit brusc pe un călcâi. Am făcut câţiva paşi, înainte şi înapoi. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase. Mai repede şi mai repede, săpând o potecă în zigzag pe nisip.

— In Evanghelia lui Marcu, lisus aruncă diavolii într-o turmă de şase mii de porci...

— Asta nu e ca-n Biblie, Nicholina nu e un demon, iar eu nu sunt fiul *afurisitului* de Dumnezeu!

Şi-a deschis braţele, masca ei impasibilă crăpând uşor, şi a arătat spre nisip şi valurile din jurul nostru.

— Vezi tu vreun porc?

Am răspuns printre dinţii încleştaţi!

— *Spuneam* că există o cale s-o scoţi de acolo. Trebuie doar s-o găsim.

— Şi ce s-a întâmplat cu posedaţii după ce lisus i-a

curăţat?

— Nu fi caraghioasă! S-au *vindecat.*

— Zău?

Ochii i-au sclipit şi a smuls o sticluţă de sânge din sacul ei.

— Corpul omenesc nu e făcut să găzduiască mai mult de un suflet, Reid.

M-am întors spre ea, aruncându-mi braţele în sus.

— Ce tot spui?

— Spun că treaba asta nu se sfârşeşte aşa cum vrem noi! s-a răstit ea. Spun că şi dacă, printr-un *miracol,* izbutim s-o extragem pe Nicholina, Lou n-o să mai fie aceeaşi. După ce a atins un alt suflet atât de intim — nu ca-n vreun sonet sau altă tâmpenie simbolică, ci realmente *a atins* un alt suflet, după ce au împărţit acelaşi *corp* —, nu ştiu dacă Lou o să supravieţuiască întreagă.

— Adică... sufletul ei ar putea fi...

— Fragmentat. Da.

A înaintat, lăsându-se în genunchi lângă Lou cu mai multă forţă decât era nevoie. Nisipul negru i-a împroşcat lui Lou părul alb. I-am imitat mişcarea, îngenunchind de partea cealaltă a lui Lou, ştergând-o de nisip.

— O parte din el s-ar putea duce cu Nicholina. Sau *tot* s-ar putea duce cu ea. Sau...

A scos dopul sticluţei, iar miasma de magie a sângelui mi-a asaltat simţurile.

— Lou s-ar putea să fie deja plecată. Era într-o stare destul de proastă. Altminteri, Nicholina n-ar fi fost în

stare s-o posede. Spiritul ei era slab. Zdrobit. Dacă o forţăm pe Nicholina să iasă, Lou ar putea…

A tras adânc şi greu aer în piept.

— Ar putea să fie doar o carcasă goală.

— N-ai de unde să ştii asta, am spus, încrâncenat.

— Te încăpăţânezi să fii ignorant.

— Nu fac decât *să sper.*

— Iţi închipui că eu *nu vreau* să cred că Lou va fi bine?

A clătinat cu dezgust din cap. Nu, cu milă. Mă compătimea. Am strâns din dinţi până m-a fulgerat durerea.

— Iţi închipui că Nicholina va pleca imediat, că Lou se va ridica, va zâmbi cu superioritate şi va cere nişte afurisite de rulouri cu scorţişoară? îţi închipui că eu *nu vreau* să mă prefac că ultimele trei luni nu s-au întâmplat niciodată? Ultimii trei ani?

Vocea i s-a frânt la final, masca ei în sfârşit s-a făcut ţăndări, dar ea nu s-a ferit Nu şi-a întors capul. Nici când lacrimi proaspete i s-au prelins pe obraji, nici când toate emoţiile i-au strălucit limpede în ochi. Toate fricile nerostite. Vocea i s-a potolit şi a continuat:

— Tu îmi ceri să sper, Reid, dar nu pot. N-am s-o fac. Am sperat prea mult şi pentru prea multă vreme. Acum m-am săturat. Şi pentru ce? Mama mea a plecat, Ansei a murit, mătuşa mea m-a trădat. Persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lumea asta a fost

S-a strâmbat printre lacrimi, prin fumul care se ridica în fuioare din nisip, şi a ridicat sticluţa la buzele lui Lou.

— De ce aş spera?

Am prins-o de încheietură să-i opresc mişcarea. S-o

silesc să se uite în ochii mei.

— Pentru că ea e persoana pe care o iubeşti cel mai mult pe lumea asta.

S-a uitat la mine peste mâinile noastre. Degetele i s-au încleştat în jurul sticluţei.

— Dă-mi drumul!

— Ce faci?

— O *vindeci*

Şi-a smuls mâna din strânsoarea mea, ştergându-şi furioasă lacrimile.

— Pentru că, aparent, nu mă pot vindeca pe mine însămi. Sunt sătulă de speranţă, dar n-o pot lepăda. E încă aici, chiar şi acum. Otrăvindu-mă.

Când s-a uitat înapoi la Lou, una dintre lacrimi i-a picurat de pe obraz pe gâtul lui Lou. Pe cicatricea ei. împreună, am privit — tăcuţi şi neliniştiţi — cum lacrima a sfârâit pe pielea ei, transformând tăietura argintie în ceva cu totul diferit într-un lăstar cu spini şi trandafiri.

Delicată, filigranată — deşi tot argintie şi ieşită în afara pielii —, cicatricea arăta mai puţin a mutilare. Mai mult a operă de artă.

Şi aşa era.

In spatele nostru, Celie a scos o mică exclamaţie. Un sunet firav, uluit.

— Iln'y a pas de roses sans epines.

„Nu există trandafir fără spini."

Coco n-a zis nimic, privind cicatricea cu o expresie înfricoşător de lipsită de sentiment. Eu abia mai îndrăzneam să respir. A clipit o dată. De două ori. Când

ochii i s-au deschis după al treilea clipit, hotărârea se cristalizase clară şi luminoasă în ei. Aproape că mi-au dat lacrimile.

— Sângele meu o otrăveşte pe Lou pentru că Nicholina a preluat controlul, a zis ea. Nu-I pot folosi ca s-o vindec.

A ridicat din nou sticluţa.

— O să folosim sângele mătuşii mele, în schimb. Nu o s-o dea afară pe Nicholina, dar va contracara efectul sângelui meu. E puternic — mai puternic decât orice altceva de pe pământ. De asemenea, e rar. I l-am şterpelit din cort, în tabăra vrăjitoarelor de sânge.

A rânjit. Un rânjet cu adevărat înfricoşător.

— Sunt sigură că nu s-ar supăra.

Desfacându-i buzele lui Lou, i-a turnat toată sticluţa. A urmat mierea.

Culoarea s-a întors imediat în obrajii lui Lou, iar respiraţia i-a devenit mai adâncă. Băşicile de la gură i-au dispărut. Cicatricea transformată însă a rămas. Dacă mă uitam mai de-aproape, părea să... se mişte uşor în briză. Fără să mă gândesc, am ridicat o mână să o ating, dar Beau şi-a dres glasul şi-am tresărit. Venise mai aproape decât îmi dădusem seama.

Mi-am coborât mâna.

— Ce se întâmplă când se trezeşte? a întrebat el.

Rânjetul lui Coco a dispărut.

— O exorcizăm pe Nicholina.

— Cum?

Tăcerea a ţinut loc de răspuns. Valurile lingeau nisipul negru. Un pescăruş singuratic a ţipat deasupra capetelor noastre. In cele din urmă, Celie a încercat,

timidă:

— Ai zis... ai zis că medalionul tatălui meu...

— Medalionul *mamei* mele, a corectat-o Coco.

— Desigur.

Celie a dat iute din cap, străduindu-se din răsputeri să nu arate total în necunoştinţă de cauză.

— Zi-ziceai că magia medalionului mamei tale vine din L'Eau Melancolique. Ne-a arătat adevărata reflexie a Nicholinei.

— Şi?

— Ai spus că apele acelea pot vindeca.

— Am spus, de asemenea, că pot face rău. Au fost create din lacrimile unei nebune.

Coco s-a ridicat, vârând sticluţa goală înapoi în sacul ei. Eu am rămas lângă Lou, urmărind atent respiraţiile ei. Pleoapele au început să i se zbată.

— Sunt instabile. Temperamentale. Ar putea atât s-o omoare pe Lou, cât şi s-o facă bine. Nu putem risca.

Intre o respiraţie şi alta, mi-a venit deodată o idee. Privirea mi s-a întors iute spre Celie. Teaca goală a bandulierei mele — chiar deasupra inimii — atârna mai greu decât de obicei. Nu-i mai simţisem absenţa de la Modraniht.

— Avem nevoie de o balisardă, Celie.

M-am ridicat repede în picioare. Nisipul a zburat în toate părţile când am dat fuga la ea.

— Jean Luc... Poţi să-l contactezi, nu?

Ea a murmurat ceva de neînţeles drept răspuns, aţintindu-şi ochii asupra cizmelor ei cu mare interes.

— Dacă îi ceri, el o să-ţi aducă o balisardă şi vom putea...

— Şi vom putea ce? a întrebat Beau, perplex.

Celie s-a aplecat să culeagă o scoică albită de mare, ascunzându-şi astfel faţa.

— S-o *tăiem ca* s-o extirpăm pe Nicholina din ea?

— Va trebui doar să-i crestăm pielea cu lama, am zis, gândind rapid.

Da, da, asta ar fi putut merge. Am smuls scoica din mâna lui Celie şi am aruncat-o. S-a uitat după ea cu o expresie disperată, continuând să refuze să mă privească.

— O balisardă înlătură farmecele. Ar exorciza-o pe Nicholina. ..

Beau a ridicat relaxat, în batjocură, mâna.

— Mai exact, cât de adânc ar fi nevoie să tăiem, frate? Ar fi suficientă o simplă tăietură pe braţul ei sau o împunsătură drept prin inimă?

I-am aruncat o privire mânioasă, înainte s-o apuc de mâini pe Celie.

— Scrie-i, Celie!

Apoi, într-o altă sclipire inspirată, m-am întors spre Coco.

— Poţi să-i trimiţi prin magie scrisoarea, cum ai făcut pentru mătuşa ta, în Văgăună.

— Să-i trimit prin magie o scrisoare în Tumul Vânătorilor? Coco şi-a rostogolit ochii şi a continuat: L-ar biciui pe stâlp înainte de a se lumina de ziuă.

Celie şi-a retras mâinile dintr-ale mele. Blând la început, apoi cu fermitate. S-a uitat fără tragere de inimă în ochii mei.

— Nu contează. N-o să vină.

— Nu te prosti! E nebun după tine...

— Nu, Reid, a insistat ea. Conclavul s-a adunat în Cesarine să aleagă un nou Arhiepiscop. De aceea nu m-a urmărit, în primul rând. Prezenţa lui a fost cerută de preoţi, de *rege.* Nu poate veni aici şi eu nu-i pot cere... nu pentru asta. Nu pentru Lou. îmi pare rău!

M-am uitat fix la ea câteva clipe.

„Nu pentru asta. Nu pentru Lou." Tonul ei imperios mi-a clătinat speranţa. Optimismul nebunesc. Adică ea tocmai... ne trimisese la plimbare? De parcă asta nu era la fel de importantă precum conclavul Bisericii? De parcă asta n-ar fi decis soarta regatului într-un mod mult mai concret? Lou poate că nu fusese singurul jucător de pe tablă, dar cu siguranţă fusese decisivă. Numai un idiot n-ar fi recunoscut asta.

Jean Luc nu era idiot. Nici Celie.

Când am vorbit din nou, gheaţa îmi năpădise vocea. Şi venele.

— Lou a riscat totul pentru tine.

Ea a clipit surprinsă de tonul meu. Gura i s-a deschis şi i s-a închis, ca a unui peşte.

— Eu... Reid, bineînţeles că îi sunt foarte recunoscătoare pentru asta! Nu mi-aş îngădui niciodată să... să-i tăgăduiesc eroismul sau intervenţia în ajutorul meu, dar ea...

Cu obrajii înroşindu-se, s-a aplecat mai aproape, de parcă ar fi rostit un cuvânt urât.

— Reid, ea e o *vrăjitoare.* Dacă ar fi existat măcar o *posibilitate* ca Jean să-şi abandoneze responsabilităţile ca s-o salveze pe ea — să-şi încalce jurământul ca Vânător —, fireşte că i-aş fi cerut, dar...

— Dar noi suntem o vrăjitoare, a chicotit Nicholina

înveselită, ridicându-se în capul oaselor pe nisip, aşa că n-o să rişti să i te adresezi. Jalnic! Aşa de drăguţă, drăguţă şi de toată jalea eşti. Aşa de drăguţă, drăguţă păpuşică de porţelan.

I-am smucit braţele la spate, ţinându-i încheieturile captive. Beau mi s-a alăturat, gata să mă ajute dacă ea s-ar fi zbătut. Dar n-a facut-o. Şi-a ridicat senină ochii la Coco, în momentul în care aceasta s-a lăsat pe vine în faţa ei.

— *Bonjour, notre princesse rouge!*[I] Trebuie să-ţi spun că arăţi groaznic.

— Tu arăţi mai bine decât te-am văzut vreodată.

— Ah, ştim!

Rânjind cu buzele şi dinţii lui Lou, s-a uitat în jos, la ea însăşi.

— Pielea asta ni se potriveşte.

Flăcări mi-au erupt în piept la cuvintele ei. „Pielea asta."

— Ea nu-i o haină! am mârâit, înteţind strânsoarea încheieturilor ei până ce-a fost cât pe-aci să le rup.

Ştiam că n-ar fi trebuit. Dar nu m-am putut abţine. Voiam s-o rănesc, s-o forţez să iasă, violent, dacă era nevoie. Când a izbucnit

în râs, drept răspuns — lăsându-şi capul pe spate cu desfătare, spri- jinindu-se cu tot corpul de pieptul meu —, am simţit cum mâinile mele răsucesc. încă o secundă şi oasele i s-ar fi fărâmat. Numai înc-o secundă. Numai *una.*

Ea a gemut de plăcere.

I „Bună dimineaţa, prinţesa noastră roşie!" (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

— Da, Reid! *Da!*

Lingându-şi dinţii, şi-a odihnit capul pe umărul meu.

— Răneşte-mă! Răneşte corpul ăsta! Haina asta. Nouă o să ne placă, da. O să savurăm fiecare vânătaie.

Am sărit numaidecât înapoi, cu mâinile tremurând. Sângele îmi vuia în urechi. Beau a prins-o de încheieturi între două bătăi de inimă ale mele. Expresia gurii lui s-a înăsprit când ea s-a întors să-şi frece nasul de pieptul lui.

— Mmm! Un prinţ. L-am gustat pe vărul tău odată.

Coco a apucat-o de bărbie, silind-o s-o privească în ochi.

— Perversiunea e consensuală, Nicholina. O să te scoatem noi, într-un fel sau altul. N-o să fie pervers. N-o să fie consensual. Dar o să doară.

— Ooo, nu spune, cu ţăruşul sfânt al căpitanului, nu-i aşa? Mă întreb cum o să v-ajute el? O să înţepe, înţepe, înţepe, acuşa…

— N-o să fie nicio înţepătură, a întrerupt-o Beau. Cu sau fără ţăruş sfânt. Şi fără forţă nenecesară, a adăugat el, uitându-se cu înţeles de la Coco la mine. Nicholina poate că e, mă rog, *Nicholina,* dar se ascunde în spatele lui Lou. Cine ştie ce poate vedea şi auzi Lou? Ce poate simţi ea?

Nicholina a râs din nou.

— Am spus că ea-i moartă, e moartă am spus. Cea de aur e moartă. Eu sunt aici, în locul ei, sus.

Nu i-am dat atenţie, înclinând din cap şi răsuflând adânc. Lou nu era moartă. *Nu era.* Reţinându-mi o ceaţă roşie de furie, i-am luat înapoi încheieturile de la Beau. Deşi simţeam fizic repulsie — faţă

de ea, faţă de *mine însumi* i-am frecat pielea strivită cu degetele mari. Aceasta era Lou. Aceasta era Nicholina. Nu puteau *fi aceeaşi* persoană, şi totuşi, cumva, acum erau.

O structură aurie s-a încolăcit în jurul mâinilor noastre. încet, cu grijă, am hrănit-o până ce vălul roşu de pe ochii mei s-a risipit. Odată ce furia mea s-a stins, şi urmele de pe încheieturile ei s-au şters. Şi-atunci m-a fulgerat o altă idee. N-o puteam vindeca pe Lou cu o balisardă, dar *poate* c-aş fi reuşit s-o vindec cu magia. în- chizându-mi ochii, ţinându-mi respiraţia să nu-mi scape speranţa, am aruncat plasa mea aurie în căutarea unui răspuns. Un leac, un remediu. Orice să-i înlăture prezenţa Nicholinei. Structurile s-au sucit şi răsucit, s-au vălurit, dar niciuna nu s-a legat. Au plutit pur şi simplu în afară, spre nimic. Frustrat, am tras de fiecare fir, examinându-1, calculându-i preţul impus, dar n-am simţit nimic dinspre ele. Niciun câştig. Nicio ofertă. Structurile astea nu erau funcţionale. Când am tras de una, la nimereală, pocnind din degete, a căzut moale în mâna mea, în loc de-a se dispersa.

Concentrându-mă mai intens, am încercat din nou. Nimic.

Deşi nu practicasem constant magia, nu mă aşteptasem ca structurile mele să se... veştejească pur şi simplu. *Chiar* puteau să se veştejească? Nu. Nu, Nicholina trebuie să mă fi blocat cumva. Oricât încercasem să mă descotorosesc de magia mea, ştiam că *nu se putea* să mă părăsească atât de uşor. Probabil intenţia mea fusese greşită.

M-am concentrat din nou. *Ajută~mă s-o exorcizez pe Lou!*

Nimic.

Ajută-mă s-o oblig pe Nicholina să iasă din Lou!

Structurile pluteau fără ţintă.

Ajută-mă s-o vindec pe Lou! Ajută-mă s-o rănesc pe Nicholina! Ajută-mă s-o readuc la starea dinainte!

Structurile continuau să rătăcească. Un vas de sânge de pe frunte aproape că mi-a plesnit acum. Am pierdut cu desăvârşire şirul conversaţiei celorlalţi. *Te rog! Te* rog! *Ajută-tnă s-o salvez!*

La această ultimă cerere, structurile au vibrat, devenind mai strălucitoare şi adunându-se într-un singur fir. Acele voci familiare mi-au şoptit în ureche — *s-o salvez, s-o salvez, s-o salvez* — în timp ce am urmărit structura până la un chip.

Până la... chipul lui Morgane.

întregul meu corp a dat înapoi la această revelaţie, îngrozit, şi am deschis brusc ochii. Nu asta. *Orice,* numai asta nu. Preţul ar fi fost prea mare, indiferent de rezultat

încă strânşi în jurul Nicholinei, ceilalţi se uitau la mine.

— Ăăă..., s-a încruntat Beau. Eşti constipat, frate?

Am alungat structura din mintea mea. Nu puteam să-i dau curs. Nu *voiam.*

— Magia mea n-o să meargă.

— Dacă ai fi ascultat, a zis el făcând semn din cap spre Coco, ea tocmai a spus că magia unei vrăjitoare n-o poate desface pe a alteia. Trebuie să fie una diferită. Ceva vechi. Ceva puternic.

— Şi la ce s-a gândit?

— La ce m-am gândit eu, de fapt.

Pufnind, şi-a îndreptat manşeta de dantelă a mânecii. O împăunare ridicolă. Mâneca încă îi atârna de umăr.

— Cu toţii aţi uitat de-a dreptul că avem un zeu la dispoziţie.

— Ah, *dai* Regele pădurii, zeul cu coame, bineînţeles. Nicholina s-a legănat înainte şi-napoi, râzând maniacal: Dintre toate numele posibile, *Claud* el a ales.

Coco a ignorat-o, strângându-şi buzele adâncită în gânduri.

— I-aş *putea* trimite prin magie o scrisoare, dar dacă el mai e încă în tuneluri, o să ardă înainte s-o vadă.

Beau s-a uitat la ea de parcă ar fi fost bătută-n cap.

— E un *zeu.*

în aceeaşi clipă, şi eu, şi ea am înţeles.

— O să ne rugăm lui, am şoptit.

— Nu, a clătinat Beau din cap cu dezgust. Tu o să i te rogi. Te place mai mult decât pe mine.

— Toată lumea mă place mai mult decât pe tine.

— Coco nu.

— Mie nu-mi place de niciunul dintre voi! a trântit ea, enervată. De asemenea, eu nu mă rog.

— De ce nu? am întrebat.

— Fă-o şi gata, Reid!

Toţi s-au uitat atunci la mine: Beau irascibil, Coco nerăbdătoare, Celie temătoare. Am simţit un val de fierbinţeală urcân- du-mi pe gât la judecata din ochii ei, deşi ea a încercat s-o ascundă. Spre lauda ei, n-a zis nimic. N-a rostit nicio obiecţie, nicio dezaprobare. Nicholina n-a avut nicio problemă s-o facă şi pentru ea. A început, cu o voce cântată:

— Roagă-te, vânătorule! Roagă-te vechilor zei. Mă

întreb, zeul tău o să se supere, oare? O să crape pământul sau o să te-arunce în mare?

Mi-am dres glasul, curăţându-1 de nesiguranţă.

— Dumnezeu nu tăgăduieşte existenţa altor divinităţi. El... El doar ne porunceşte să nu slujim niciun alt dumnezeu decât pe El.

Când ea şi-a lăsat capul pe spate, cu zâmbetul larg aproape de la o ureche la alta, mi-am fixat atenţia asupra valurilor. Asupra orizontului. Aveam o treabă de făcut. Spre deosebire de Coco, eu chiar ştiam cum să mă rog. O făcusem în fiecare zi — de mai multe ori pe zi — aproape întreaga mea viaţă. Să mă rog lui Deveraux n-avea să fie diferit.

Numai că era. Deveraux nu era o divinitate fără nume, fără chip. Era un scripcar, ce Dumnezeu!

Am tresărit la potrivita injurie.

Degete delicate mi-au atins cotul. Faţa serioasă a lui Celie era întoarsă în sus, spre mine. A înghiţit nodul din gât, evident sfâşiată de îndoială, înainte de a şopti:

— Probabil c-ai putea... să începi cum ai spune Tatăl nostru.

Aveam să ajung în iad. Totuşi, am dat din cap, închizând ochii şi încercând să disociez. Să compartimentez.

Tatăl nostru care eşti în... Cesarine, şfinţească-se numele Tău.

I-am simţit pe ceilalţi holbându-se la obrajii mei încinşi. Le-am simţit fascinaţia. Iar eu m-am simţit ca un idiot perfect şi desăvârşit. . Treaba asta n-avea să meargă. Deveraux era *un* zeu, nu Dumnezeu şi, dacă nu fusesem damnat înainte, acum sigur aveam să fiu. N-

avea niciun rost să continui după ritual. Enervat acum, am strigat: *Deveraux? Nu ştiu dacă mă poţi auzi. Probabil nu poţi. Sunt eu, Reid.* Nu s-a întâmplat nimic. *Nicholina a posedat-o pe Lou şi avem nevoie de tine s-o exorcizezi. Te rog!* Tot nimic. Am încercat din nou: *Poţi să vii la noi? Suntem într-un sătuc de-a lungul coastei de nord din Belterra, numit Fee Tombe. E la vreo trei zile depărtare de Chateau le Blanc. Probabil ştii deja asta. Probabil ştii deja toate acestea. Sau nu, şi eu vorbesc singur ca un tâmpit.*

Am tresărit din nou, deschizând un ochi.

Beau a cercetat un moment faleza, după care s-a încruntat:

— Ei bine, a fost impresionant.

A ridicat ochii spre cer.

— Zeul sălbăticiei, da? N-am înţeles greşit din micul lui discurs pretenţios?

Coco a mijit ochii spre plajă.

— Regele florei şi al faunei.

— Pe cinstite, tăcerea lui e insultătoare. Ar fi putut măcar să trimită o pasăre să se găinăţeze în capul nostru sau ceva de genul ăsta.

Beau a pufnit indignat şi s-a întors spre mine:

— Eşti sigur c-ai facut-o cum trebuie?

M-am încruntat la el.

— Vrei să încerci tu?

— Să nu ne pripim! Poate c-ar trebui să mai încerci o dată.

Cu un efort, am închis din nou ochii. Am lansat o altă rugăciune în eter, cu toată puterea mea de concentrare. *Te rog, Claud! Răspunde-ne! Avem nevoie de ajutor.*

Avem nevoie de tine. Când tot n-a răspuns, am simţit sângele năvălindu-mi în cap. Am deschis ochii. Am clătinat din cap.

— Tăcerea lui e un răspuns destul de valabil.

Lui Beau i-au căzut mâinile pe lângă corp.

— Ce-ar trebui să facem, atunci? Avem o bandulieră goală, un zeu care nu ne bagă în seamă şi… — a făcut semn spre Nicholina, dezgustat — şi un poet *abisal.* Oh, nu te uita aşa la mine! încercarea ta e neoriginală, în cel mai bun caz, şi juvenilă, în cel mai rău.

S-a încruntat mai tare, privind la fiecare dintre noi, pe rând.

— Ce altceva mai avem?

„Sunt sătulă de speranţă, dar n-o pot lepăda. E încă aici, chiar şi acum. Otrăvindu-mă."

Numai vuietul valurilor a răspuns.

Şi exact ăsta era.

Am privit-o pe Coco în ochi.

— N-avem de ales.

Clătinând capul cu regret, a închis ochii şi a şoptit:

— Apele Melancolice.

PARTEA AII-A

La nuit porte conseil.
Noaptea e un sfetnic bun.
— proverb francez

MOARTE LA APE

Nicholina

VÂNĂTORUL ŞI PRINŢESA VOR SĂ MĂ PEDEPSEASCĂ legându-ne cu afurisitele astea de sfori, dar noi ne delectăm că ne rod carnea. Ne frecăm încheieturile până ne dă sângele. Până îi dă *ei* sângele. Pentru că şoricelul şi vânătorul ei sunt cei care suferă cel mai tare — ea nu poate simţi, nu, dar *el* poate. El ştie că ea e prinsă în capcană. Şi ea o ştie. Ea nu vede aurul cum îl vedem noi. Deşi îl invocă, deşi îl imploră, aurul n-o poate asculta. N-o să-l lăsăm noi. Şi dacă voci care nu sunt ale noastre murmură un avertisment, dacă şuieră — dacă ele ştiu că noi suntem intruse —, structurile nu pot îndrepta lucrurile. Ele nu pot decât să se supună.

Noi putem doar să ne supunem.

Chiar dacă ceva *este* în neregulă. Chiar dacă dedesubtul magiei aurii o prezenţă nou descoperită rezistă. O prezenţă nou descoperită aşteaptă. Nu-mi place asta. Nu pot s-o folosesc. Fără ştirea şoricelului, se încolăceşte ca un şarpe, pregătindu-se să atace, să protejeze. Este un dar şi pe noi ne înfricoşează.

Noi nu putem fi înfricoşate.

Ei n-ar fi trebuit niciodată să ştie, să bănuiască. Acum îşi adună lucrurile ca să caute L'Eau Melancolique. Apele neplăcute. Apele blestemate. Care

ascund secrete, dar le şi scot la iveală, oh, da. Dar pe-acesta nu-l poate dezvălui. Nu e al meu. Şi ele nu-i pot desluşi adevărul.

Prinţişorul mă supraveghează, cât timp ceilalţi îşi strâng lucrurile, dar îşi priveşte mai mult prinţesa lui. Nu contează. Noi nu vrem să scape. Caută ei L'Eau Melancolique, dar apele sunt înrudite cu Chateau le Blanc. Vecine. Noi n-o să ne zbatem. N-o să ne luptăm. Deşi mâna noastră dreaptă e inertă, ei nu ştiu că stânga noastră are simţire. Are durere. Noi putem să ne mişcăm prin durere. Şi aurul nu-i poate răspunde şoricelului, nu, dar trebuie să ne răspundă nouă. Deşi mă tem de el — deşi el nu are încredere în mine —, vom trimite un mesaj. Este necesar.

Aurul ţâşneşte într-un jet delicat, în timp ce literele se sapă singure în carnea noastră. In spinarea noastră. EI ŞTIU. Şi apoi... MOARTE LA APE.

Stăpâna noastră n-o să fie mulţumită de noi.

Sunt dezamăgită, Nicholina, va spune ea. *Ţi~am spus să-i ucizi pe toţi.*

Ne uităm la încheieturile noastre. La pielea roşie mânjită de sânge. De sângele *ei.* La Princesse Rouge. *Ucide-i pe toţi!* va spune ea. *Cu excepţia prinţesei.*

Cu excepţia prinţesei.

Mai puternică decât durerea — mai puternică decât magia —, furia noastră fierbe şi clocoteşte, o otravă ea însăşi. Periculoasă. Pe ea nu trebuie s-o ucidem. Deşi ea şi-a părăsit familia, a părăsit-o pe stăpâna mea, trebuie să ne supunem.

Trebuie s-o facem mândră pe stăpâna noastră. Trebuie să-i dovedim ce suntem în stare. Atunci ea îşi va da seama de meritele noastre, da, îşi va da seama de

dragostea noastră. Nu va mai vorbi niciodată despre trădătoarea ei nepoată. Dar ceilalţi...

O să-i înec în L'Eau Melancolique.

Ei cred că m-au prins cu frânghiile lor, cu ameninţările lor, cu blestemul lor, dar ameninţările lor sunt vorbe goale. Habar n-au de durere. Nu, nu, nu, *adevărata* durere se află dincolo de senzaţiile sângelui şi ale pielii. Se află dincolo de băşici.

Se află adânc înăuntru.

Zei şi monştri 12

Şoricelul continuă să chiţăie, când vânătorul mă târăşte după el. Stâncile mărginesc poteca de la marginea pădurii. Deasupra noastră, fumul gros încă întunecă cerul după-amiezii. Dedesubt, valurile se sparg tumultuoase, oh, da! Anunţă furtună. Nenorocire. *Nu te agita, şoricel!* îi spunem noi prinţesei, trăgând adânc aer în piept. Cu desfătare. *Cei marţi n-ar trebui să-şi amintească.*

Eu nu *sunt moartă.*

Curând, îi promitem noi. *Foarte curând, mama ta iţi va devora trupul, şi noi, în schimb, îţi vom devora restul. Ca pe un şoarece în cursă.*

S-ar zice că tu eşti şoarecele acum, Nicbolina.

Zău?

Şoricelul meu se dă mai aproape, mereu curios, iar noi zâmbim când vânătorul îi aruncă o privire încruntată peste umăr.

— E ceva de râs? se răsteşte el.

Deşi zâmbim mai larg, nu-i răspundem. El nu poate suferi tăcerea noastră. îl irită şi respiră apăsat pe nări, murmurând o promisiune de violenţă. I-o primim cu bucurie. Ne *delectăm* cu ea.

Şoricelul continuă, fără să audă cuvintele lui. Noi râdem, pentru că nici el nu le poate auzi pe ale ei.

E adevărat, insistă ea. *Ceilalţi n-arfi trebuit să ştie niciodată despre trădarea lui La Voisin. N-ar fi trebuit să ştie niciodată despre tine. Dar tu ai dat greş la far, iar Morgane n-o să uite. O cunosc pe mama, l-ai înşelat încrederea. O să te ucidă cu prima ocazie — ca pe un* şoarece *într-o* cursă.

Pufnim prin nasul ei, ştergându-ne zâmbetul. *Stăpâna noastră o să ne protejeze.*

Stăpâna ta o să te sacrifice pentru binele suprem. La fel cum mama o să mă sacrifice pe mine. De parcă ar fi simţit ceva în noi — dar ea nu simte nimic —, împinge cu neobrăzare împotriva conştiinţei noastre. Ii simţim fiecare lovitură de picior, fiecare împunsătură cu cotul, deşi ea nu are nici mâini, nici picioare. Nu contează. Nu ne poate atinge şi, curând, se va risipi în celelalte. Curând, va fi a noastră.

Ai ales tabăra greşită, Nicholina. Ai pierdut. Reid şi Coco n-o să ne permită niciodată să ne apropiem de Chateau, acum.

Şoriceii mei şuieră şi îşi şoptesc nesiguranţa. *Ea nu ştie nimic,* le cânt eu. *Linişte, acum, şoricei!*

— Cei morţi n-ar trebui să-şi amintească, fereşte-te de noaptea în care visează. Căci în pieptul lor e amintirea...

Vânătorul ne smuceşte înainte cu atâta agresivitate, încât ne împiedicăm. O cioară dintr-un brad din apropiere se sperie.

Are trei ochi.

Ştii ce urmează, Nicholina. Nu e prea târziu să-i pui capăt. încă te mai poţi lepăda de corpul meu, să te

aliezi cu noi înainte ca Morgane şi Josephine să te trădeze. Pentru că te vor trăda. E doar o chestiune de timp. Eu, Reid, Coco, Beau... te putem proteja...

Amărăciunea pulsează prin noi la această promisiune. Promisiuni, promisiuni, promisiuni goale. Au gust negru, sarcastic, şi noi o s-o sufocăm cu ele. O să-i umplem gâtlejul cu ochi, ochi, *ochi,* până când n-o să mai poată respira sub greutatea lor. Conştiinţa ei nu se clinteşte sub presiunea noastră. împingem mai tare. încorsetăm şi contractăm şi strivim până când, în sfârşit, dă înapoi, împietrind într-o mică eroare, fără speranţă. Un parazit în cuibul nostru. *Crezi că eşti deşteaptă,* îi şuierăm noi, *dar noi suntem mai deştepte. Oh, da! O să-i ucidem pe toţi — toată preţioasa ta familie — şi ai să-i uiţi pe toţi până la unul.*

NU...

Dar panica ei nu înseamnă nimic. E goală, Ia fel ca promisiunea ei. Ea e deja moartă.

Prietenii ei o să i se alăture, curând.

UN STOL DE CIORI

Reid

NICHOLINA S-A OPRIT ÎN LOC, BRUSC. FAŢA I SE contorsiona şi i se crispa, în timp ce murmura la nesfârşit ceva ce suna a *neplăcut.* Gura i se schimonosea rostind cuvântul.

— Ce-i neplăcut? am întrebat suspicios, smucind-o înainte.

Ea a făcut un singur pas. Ochii i s-au fixat pe un copac din depărtare, de la marginea pădurii. Un brad.

— La ce te uiţi?

— N-o băga în seamă, a zis Coco aruncându-ne o privire peste umăr, strângându-se mai mult în haina ei.

De-a lungul coastei, vântul vuia mai puternic decât în La Foret des Yeux. Mai rece.

— Cu cât ajungem mai repede într-un sat, cu atât mai curând vom găsi perlele negre pentru Le Cceur Brise.

— Perle! a pufnit Beau şi a lovit cu piciorul într-o piatră, aruncând-o în mare. Ce plată ridicolă!

— Le Coeur păzeşte L'Eau Melancolique, a ridicat Coco din umeri. Apele sunt periculoase. Sunt *puternice.* Fără plată, nimeni nu pune piciorul pe malul lor.

De lângă Thierry, Celie a strâmbat din nas când am silit-o pe Nicholina să mai facă un pas. Doi.

— Şi tu crezi că vom găsi aceste... perle negre în satul următor?

— Poate că nu în *următorul.*

Coco a trecut în spate ca s-o împingă pe Nicholina la drum. Aceasta părea să fi prins rădăcini. încă privea ţintă la brad, cu capul lăsat într-o parte, în contemplaţie. M-am uitat mai bine şi am simţit cum mi se ridică părul de pe ceafa. O cioară solitară stătea cocoţată în copac.

— Dar sunt mai multe sate de aici şi până la L'Eau Melan- colique.

Mai rău de atât — câinele alb reapăruse, urmărindu-ne mut cu ochii aceia siniştri. înjurând speriat, Beau a lovit cu piciorul o altă piatră în direcţia lui, iar câinele a dispărut într-un fuior de fum alb.

— Perlele negre nu sunt... rare? a întrebat Celie, cu

prudenţă.

Da. Thierry a observat şi el cioara. Fruntea i s-a înnegurat. Deşi nu spusese lămurit ce planuri avea, presupuneam că avea să călătorească împreună cu noi cât timp o ţineam spre nord. Spre L'Eau Melancolique. Spre Chateau le Blanc. Morgane îi torturase pe el şi pe fratele lui — asta cel puţin rămăsese clar în memoria lui —, totuşi Thierry se afla aici. Toulouse, nu. *Dar orice poate fi cumpărat cu preţul potrivit,* a zis el, încetişor.

— Mişcă-te, Nicholina! a repezit-o Coco, venind lângă mine să tragă de frânghie.

Nicholina a tresărit la aceste cuvinte şi ne-am dat seama de greşeală o clipă prea târziu. Cu un zâmbet răzbunător, ea şi-a încovoiat degetul arătător în palmă.

O singură pană a căzut din aripa ciorii.

— Oh, la dracu'…

în grabă mare, Coco a încercat să ungă din nou frânghiile cu sânge, dar mirosul pătrunzător al magiei deja se împrăştiase prin aer. Pana a atins solul pădurii. îngrijorat de-a binelea, am smucit cu forţă de încheieturile Nicholinei, dar ea m-a izbit cu capul

în nas, aruncându-se apoi cu spatele peste mine. Ne-am prăbuşit amândoi la pământ, în timp ce pana a început să… *să se preschimbe.*

— Un şoarece în cursă, a şuierat ea. Cine sunt şoarecii acum?

Filamentele negre delicate s-au înmulţit, la început încet, apoi câştigând viteză. S-au topit laolaltă într-o grămadă diformă de lut. Din lut, o altă pasăre s-a format, identică cu aceea cocoţată în copac. Prima

cioară a croncănit, iar din cea de-a doua a căzut o altă pană. O altă pasăre s-a ridicat Trei acum. Toate identice. Nicholina a râs.

Dar păsările nu terminaseră încă. In cât ar bate o inimă de cinci ori, alte cinci se formaseră. Se înmulţeau rapid. Zece, acum. Douăzeci. Cincizeci.

— încetează!

I-am strivit mâinile într-ale mele — mâinile acelea care ar fi trebuit să fie amorţite, nefolositoare —, dar ea s-a răsucit şi s-a îndepărtat, în timp ce păsările se ridicau deasupra noastră într-o îngrozitoare masă neagră. Cu zecile acum. Probabil sute.

— întoarce vraja! Fă-o *acuml*

— Prea târziu.

Râzând încântată, sălta pe vârfurile picioarelor.

— Priveşte, vânătorule! E un stol de ciori. Ele o să-ţi ciugulească, ciugulească, ciugulească toată carnea, carnea, carnea.

Puzderia de păsări de deasupra noastră creştea ca un tsunami pregătindu-se să se spargă.

— M-ai auzit, vânătorule? Ciori. Ucigaşe. Spune-mi, ce să-ţi mănânce mai întâi: ochii sau limba?

Atunci, valul s-a spart.

Păsările s-au lăsat din zbor toate odată, venind glonţ spre noi cu o viteză îngrijorătoare. Deşi mi-am ridicat mâinile pavăză, căutând înnebunit o structură, ele au atacat concentrate pe un singur lucru. Ghearele îmi sfâşiau faţa, degetele. Ciocurile mi se înfigeau în nodurile degetelor. Altele îmi însângerau urechile. Coco a trântit-o pe

Nicholina la pământ şi amândouă s-au luptat prin

zăpadă, în timp ce ciorile i-au năpădit pe ceilalţi, ciupind pielea, smulgând părul.

Croncănituri mânioase înăbuşeau ţipetele panicate ale lui Celie, sudalmele virulente ale lui Beau, strigătele indignate ale Nicholi- nei. Mi-am lungit gâtul s-o văd zvârcolindu-se, în timp ce Coco îi mânjea din nou frânghiile cu sânge. Totuşi, ciorile nu s-au oprit. Sângele meu şiroia pe antebraţe, pe gât, dar mi-am ţinut capul plecat, căutând. Auriul a ţâşnit într-o pânză încurcată.

Iată!

Am tras de structură cu toată concentrarea şi o puternică rafală de vânt a împins păsările înapoi. M-am opintit, căci m-a împins şi pe mine. Un sacrificiu necesar. Aveam nevoie de o pauză de respiraţie. De *gândire.*

N-am obţinut-o pe niciuna. Mai multe păsări s-au repezit să le ia locul celorlalte, ţipând indignate.

Nu folosea la nimic. Erau prea multe. Prea multe structuri, înşfacând-o pe Nicholina, am început să alerg spre faleză, cu ghearele păsărilor înfipte în gâtul meu. Coco a sprintat în urma mea cu Beau, iar Thierry a luat-o pe Celie în braţe, venind după noi.

— Reid!

N-am încetinit la strigătul uluit al fratelui meu.

— Ce *facem!*

Nu. M-am concentrat în continuare, bâjbâind după firul potrivit. Dacă speram să ne păstrăm ochii şi limbile, trebuia să sărim. Vederea mi s-a clătinat la acest gând. *Madame* Labelle spusese odată că o vrăjitoare poate zbura cu structura potrivită. Deveraux spusese că un cardinal n-ar putea, dacă n-ar crede că

poate.

Ei bine. Eram pe cale să le testăm teoria.

Dacă asculţi, Deveraux, te rog, te rog, *ajută-ne...*

N-am apucat să-mi sfârşesc ruga.

Un muget asurzitor a cutremurat faleza, copacii, şi o aripă de ametist a despărţit norii de fum de deasupra. O aripă de ametist *enormă.* Membranoasă. Cu vârfurile ascuţite brici. Focul a ţâşnit într-un arc larg, conturând forma maiestuoasă, masivă, a unui corp ca de şarpe. A apărut un picior acoperit cu solzi. O coadă cu ţepi.

Un întreg dragon le-a urmat.

DRAGONUL ŞI FECIOARA SA

Reid

N-AM PUTUT DECÂT SĂ MĂ HOLBEZ CÂND A COBORÂT în picaj spre noi.

A mugit din nou şi din gura lui imensă alt jet de foc a ţâşnit înainte. Fierbinţeala sa aproape că mi-a băşicat pielea. Venindu-mi în sfârşit în fire, m-am lăsat la pământ, acoperindu-i corpul lui Lou, în timp ce ciorile de deasupra noastră ţipau în agonie. Leşurile lor cuprinse de flăcări cădeau în jurul nostru ca o ploaie macabră — cele care mai cădeau totuşi. Dragonul le incinera în aer. Clămpănind feroce din fălci, pe altele le înghiţea cu totul.

Şi ceilalţi se lăsaseră la pământ odată cu mine, acoperindu-şi capetele de parcă braţele lor i-ar fi putut apăra de flăcările dragonului. Mai puţin Thierry. Şi el căzuse, dar nu se ferea, uitându-se în schimb la dragon cu o expresie greu de descifrat. Aş fi putut jura că părea... *uşurare.* Dar n-avea cum. Săriserăm din lac în puţ. Efectiv.

Chiar şi cu magie, cu pumnale — şi dacă mi-aş mai fi avut ba- lisarda —, nu puteam spera să ne apărăm de un *dragon.* Trebuia să fugim. Acum. Cât încă mai aveam o şansă. Ne trebuia doar o diversiune. Rapid, am tras de

plasa aurie a structurilor. Ceva zgomotos. Ceva mare. Ceva care să încetinească fiara cât sprintam

noi spre faleză. Oare să dobor un copac? O *pădure* întreagă? Da. O cuşcă de lemn pentru...

Pentru un dragon care scuipa foc.

Am închis ochii. *Futu~i!*

Dar nu mai aveam timp. Trebuia să meargă. Făcându-mi curaj pentru consecinţe, am strâns firele aurii în mână. Mai înainte să pot trage totuşi, dragonul a pufnit şi un nou val de fum ne-a înghiţit. Mi-am ridicat ochii. Am zărit o flăcăruie prin ceaţă. Mi-am mijit ochii, uitându-mă mai bine, mai intens. Nu era flacără, ci păr. Păr roşu. O persoană.

Seraphine a zâmbit în jos spre mine din spinarea dragonului.

Pământul s-a cutremurat când a aterizat cu un alt răget, scuturându-şi capul uriaş. Cât ai clipi, coamele lui s-au despletit în bucle liliachii, iar coada i-a vălurit prefăcută în satin negru. Ochii de reptilă au clipit, devenind căprui. Solzii de culoarea ametistului s-au netezit în piele.

— Thierry.

Cu voce joasă şi răguşită, Zenna a prins-o pe Seraphine în braţe, odată ce transformarea se încheiase, şi a aşezat-o iute pe picioarele ei. Amândouă au dat fuga la prietenul lor din trupă. Am rămas cu gura căscată la ele. Toţi le priveam înmărmuriţi. Până şi Nicholina.

Zenna. Seraphine. Thierry a întins braţele spre ele şi, când Seraphine şi le-a deschis pe ale ei, a ridicat-o de la pământ, învârtind-o în cerc. *Sunteţi aici.*

— Şi tu la fel.

Zenna nu arăta mulţumită.

— Inchipuie-ţi surpriza noastră când Claud te-a simţit, în sfârşit — în nordul Belterrei, nici mai mult, nici mai puţin. Nu în tunelurile în care căutam noi de săptămâni.

L-a prins de o mână.

— Am înnebunit de îngrijorare, Thierry! Vrei să ne spui unde ai fost? Toulouse unde-i?

Faţa lui Thierry s-a întunecat.

M-am ridicat în picioare, săltând-o şi pe Nicholina de la pământ.

— Tu... tu eşti...

— Un dragon, da.

Zenna a scos un oftat prelung şi îndurerat şi din nări i-au ieşit fuioare de fum. După ce l-a inspectat o ultimă oară pe Thierry, şi-a şters nepăsătoare sângele de pe buze. Şi le vopsise auriu, astăzi. Se asortau cu florile brodate de pe rochia ei.

— *Bonjour, Mort Rouge!*[II] Povestim cu toţii ce s-a întâmplat? Daţi-i drumul! Să stăm un moment să ne lămurim.

— O să ia al dracului de mult, nu doar un *moment.*

Beau s-a ridicat clătinându-se, scuturându-şi pantalonii de praf, fără folos.

— Asta e... nu pot să cred... am împărţit acelaşi pat şi nu mi-ai *spus* niciodată? Am dormit cu un dragon!

S-a răsucit cu faţa la mine, de parcă nu l-aş fi auzit, des- chizându-şi larg braţele.

II „Bună ziua, Moarte Roşie!" (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

— Un dragon adevărat!

Coco s-a ridicat mai repede decât era omeneşte posibil.

— *Ce* ai făcut?

El a ridicat mâinile aproape la fel de repede.

— A fost absolut platonic.

Când ea şi-a mijit ochii periculos de mult, el s-a retras un pas în direcţia mea. Eu l-am ignorat. Nicholina se târâse departe de mine. Am smucit-o înapoi, încruntat.

— Era frig, a continuat Beau, justificându-se, aşa că Seraphine mi-a oferit locul ei.

Seraphine şi-a rezemat capul de umărul lui Thierry. Refuza să-i dea drumul la braţ. El a strâns-o de mână, la fel de drăgăstos, ca un frate pe o soră.

— în unele nopţi nu pot să dorm, a zis ea.

— Da, tocmai, a dat Beau din cap spre Coco. E nemaipomenit de amabilă, fata asta, chiar mi-a citit până când...

— Nu, zău! Coco şi-a plesnit palmele cu un zâmbet înfricoşător. Mai spune-mi. Spune-mi *totul* despre noaptea ta friguroasă între Zenna şi Seraphine.

— Ei bine, n-a mai fost friguroasă după asta, a zis Beau, fie lamentabil de ignorant, fie hotărât să-şi dovedească nevinovăţia. M-am trezit asudând. A fost groaznic. Cât pe-aci să mor de căldură.

— Temperatura mea e mai mare decât a unui om, a zis Zenna.

— Vezi? a dat iarăşi Beau din cap — de parcă ar fi lămurit problema definitiv — în timp ce eu îi strângeam legăturile Nicholinei. Spune-i, Zenna. Spune-i că a fost

platonic.

Zenna şi-a arcuit din nou sprânceana.

— Contează?

Coco i-a imitat expresia.

— Da, Beauregard. Contează?

El s-a uitat îngrozit de la una la cealaltă.

— Nu mă obliga să-ţi leg şi gleznele, Nicholina!

Am împins-o în faţa mea, când a încercat să se răsucească din nou.

— Am s-o fac. O să te car în braţe tot drumul până la L'Eau Melancolique, dacă e nevoie.

Ea s-a lăsat pe spate, frecându-şi obrazul de pieptul meu ca o pisică.

— Cred că mi-ar plăcea asta, vânătorule. Oh, dal Cred că mi-ar plăcea foarte mult.

încruntându-se şi ea ca mine, Zenna a tras adânc aer în piept. Dacă a detectat un miros nou de la Lou, n-a zis nimic, în schimb a clătinat din cap şi şi-a întors atenţia spre Thierry.

— Unde e fratele tău, Thierry? Unde e Toulouse?

Deşi Thierry a înţepenit, a răsuflat prelung şi întretăiat *Toulouse a rămas la Chateau. Eu... am evadat.*

— Chateau le Blanc?

Ochii Zennei au fulgerat auriu. Pupilele i s-au micşorat, devenind două fante.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Thierry a clătinat din cap, fără tragere de inimă. *Morgane ne-a capturat în tuneluri. Sau, mai bine zis, ea a făcut-o.* Şi-a împins bărbia spre Nicholina, care a chicotit şi s-a aplecat în faţă, pocnind din buze de parcă i-ar fi trimis o bezea. Zenna a mârâit Thierry totuşi a

continuat netulburat *Când luminile s-au stins, ea a atacat. Mi-a tăiat braţul înainte să ştiu ce se întâmplă. Mi-a băut sângele. Când ne-a poruncit lui Toulouse şi mie să ne încuiem departe de Mascarade des Crânes — s-o aşteptăm până se întoarce —, n-am avut de ales. A trebuit să ne supunem.* S-a uitat spre mine, cerându-şi parcă iertare. *V-am auzit strigătele, dar n-am putut interveni. îmi pare rău!*

I-am întors privirea cu toată solemnitatea pe care am putut s-o exprim, în timp ce Nicholina a încercat să se sucească în braţele mele. De parcă am fi dansat.

— Nu te învinuiesc pentru ce s-a petrecut.

El a dat din cap. *în cele din urmă, ne-a luat de acolo. Ea şi stăpâna ei. La Voisin. Ne-au dat, pe noi şi pe lupi, în mâinile lui La Dame des Sorcieresfără să stea pe gânduri. Morgane era... interesată de noi. De magia noastră. Ne-a luat puterile cu injecţiile ei şi ne-a dus la Chateau.*

Fumul şi-a făcut loc printre dinţii strânşi ai Zennei.

Nu pot să-mi amintesc grozăviile chinurilor la care ne-a supus acolo. N-am s-o fac. Ea voia să... să descopere sursa magiei noastre. Să-i testeze limitele. Să-i studieze diferenţele faţă de a ei. Cred că a făcut la fel şi cu lupii. S-a uitat, în tăcere, cum Beau, Coco şi cu mine o imobilizam pe Nicholina la pământ cum facuserăm şi la far. Coco a silit-o să-şi deschidă gura. Nicholina a izbit-o cu fruntea în faţă. *Sau probabil acum ti face plăcere să provoace durere. în orice caz, a făcut experimente pe noi.*

— Thierry, a zis Seraphine.

— O să-i smulg capul de pe umeri, a zis Zenna. Şi o

să-1 mănânc.

Celie aştepta, ţinându-şi răsuflarea.

— Cum ai evadat?

în cele din urmă, vocea mea m-a salvat, a râs sardonic Thierry. *Vrăjitoarele de gardă din noaptea aceea erau tinere. Nu mă mai păziseră până atunci. Un soi de petrecere avea loc deasupra, iar ele au sosit târziu, chercbelite, să-mi administreze injecţia. Eu tocmai începusem să-mi simt mâinile. Picioarele. Am stins felinarul şi le-am aşteptat să descuie uşa. Când au deschis-o, mi-am proiectat vocea de-a lungul culoarului. Asta le-a dezorientat. Când s-au întors spre proiecţie, eu... eu...* A închis ochii. De parcă n-ar fi putut suporta amintirea. *Le-am doborât.*

— Au meritat-o, a zis iute Zenna.

Probabil. Totuşi, ultimele lor strigăte le-au alertat pe celelalte de evadarea mea. Nu l-am putut găsi pe Toulouse. Ne separaseră, ne-au folosit pe fiecare ca să-l tortureze pe celălalt... S-a întrerupt abrupt, respirând anevoie. *In cele din urmă,* a şoptit, *n-am avut de ales, a trebuit să-l părăsesc.*

Seraphine i-a atins umărul.

— N-ai fi putut niciodată să-l salvezi fără să te salvezi mai întâi pe tine.

M-am rătăcit în pădure. Voiam să mă întorc. Trebuia să mă întorc. Lacrimi necurse au scânteiat în ochii lui negri, când în sfârşit i-a deschis. *Nu pot să-l las singur.*

Zenna s-a aplecat ca să-i prindă privirea direct.

— Şi n-o să-l lăsăm. O să ne întoarcem la Chateau le Blanc după Toulouse. După lupi. Apoi vom face una cu pământul blestematul de castel, cu Morgane le Blanc şi

Dames Blanches înăuntru. îţi promit!

— Promisiuni, promisiuni, a murmurat Nicholina în barbă. Promisiuni *goale.* Stăpâna mea va fi în siguranţă, da, stăpâna mea va aştepta.

— Stăpâna ta va *tot* aştepta.

Mi-am reajustat strânsoarea, ca să-mi subliniez punctul de vedere. Episodul cu ciorile nu se putea repeta. Trebuia să fim mai vigilenţi. De aici până la L'Eau Melancolique aveam să-i dau drumul numai cât îi ungea Coco din nou legăturile cu sânge. Dacă mai plănuia încă să o ducă pe Lou la Josephine — la Morgane —, trebuia să târască şi cadavrul meu în unnă. Răsuflând încet, apăsat, am întrebat-o pe Zenna:

— Cum de sunteţi aici? Ai spus că Deveraux l-a *simţit* pe Thierry?

Ea şi-a întors ochii aceia aurii spre mine.

— Claud nu e ca tine. Nu e nici măcar ca mine.

— Da, dar... de ce nu l-a simţit pe Thierry înainte? De ce nu l-a putut găsi pe Thierry în tuneluri? înainte ca Morgane...

M-am oprit din a duce la capăt întrebarea. A sfârşit-o Nicholina pentru mine:

— înainte să-1 fi *torturat"!*

Fum proaspăt a erupt pe nările Zennei.

— Claud n-a susţinut niciodată că ar fi divinitatea supremă, Vânătorule. Doar divin. Nu e omniscient şi nu e omnipotent. Şi l-a simţit pe Thierry în tuneluri. Când Focul-iadului s-a aprins totuşi — a aruncat o privire de reproş în direcţia lui Coco —, a pierdut conexiunea. Credem că magia focului a ascuns prezenţa

lui Thierry. Nu ne-am dat seama că era Chateau le

Blanc. Când Thierry a scăpat de sub vraja lui, în urmă cu trei zile, Claud l-a simţit din nou. Şi am zburat imediat în nord ca să-1 găsesc.

După ce a clipit cu a doua pereche de pleoape, verticale, ochii i-au redevenit căprui.

— Seraphine şi cu mine scotocim munţii ăştia de zile întregi. N-am putut zbura destul de jos ca să-1 căutăm cum se cuvine fără să riscăm să ne expunem, ceea ce ne-a silit *să mergem.*

Buzele i s-au schimonosit la acest cuvânt.

Seraphine a bătut-o uşurel pe braţ.

— Când am ajuns la Fee Tombe, în dimineaţa asta, Zenna în sfârşit i-a adulmecat urma lui Thierry. încă proaspătă. Am ur- mat-o până la far, unde ne-am întâlnit cu o gloată furioasă.

— Deja te goniseră de acolo, a mârâit Zenna, dar te-am urmărit.

Un zâmbet crud i-a arcuit buzele vopsite.

— Ciorile au fost o coincidenţă gustoasă. Bine-venită.

— Stai puţin!

Ridicând un deget, Beau s-a încruntat, uitându-se de la una la cealaltă, cu stupoare. Probabil cu indignare.

— Asta înseamnă că Deveraux nu v-a trimis pentru *noii* Nu ne-a auzit rugăciunile?

Zenna şi-a înălţat o sprânceană.

— Aroganţa ta e uluitoare.

— N-aş zice că e *arogant* să aştepţi ajutorul de la un prieten...

— El nu e prietenul tău. E un *zeu.* Dacă vorbeşti cu el, o să te asculte. Cu toate acestea, a adăugat ea cu fermitate, mijind ochii, nu o să răspundă totdeauna. Nu înseamnă că aveţi un zeu la dispoziţie oricând vi se năzare, oricare dintre voi. El este din Lumea Veche şi,

prin urmare, e legat de Legile Vechi. Nu poate interveni direct.

încruntătura lui Beau s-a adâncit până la ameninţare. Am vorbit mai înainte să poată el protesta.

— Atunci, ne puteţi voi ajuta? Nicholina a posedat-o pe Lou. Trebuie s-o exorcizăm.

— Nu-mi insulta inteligenţa!

Cu nările fremătând încă o dată, Zenna s-a aplecat să se uite direct în ochii lui Lou.

— Da, recunosc pacostea pe care o numeşti tu Nicholina. Cu mult timp în urmă, am cunoscut-o sub un alt nume. *Nicola.*

Nicholina s-a repezit, mârâind.

— Nu rostim numele acela. Nu-1 rostim!

Zenna şi-a plecat capul într-o parte.

— Dar eu sunt numai un dragon. Nu pot exorciza pe nimeni.

— Apele Melancolice pot, am zis iute. Călătorim într-acolo acum. Probabil ai putea… să vii cu noi.

Am aşteptat, ţinându-mi respiraţia, abia îndrăznind să sper. Cu un dragon de partea noastră, am fi ajuns la L'Eau Melancolique într-o zi. Ar fi putut să ne transporte în zbor până acolo. Ar fi putut să ne apere. Nicholina — ba nici chiar Morgane — n-ar fi îndrăznit să ameninţe un *dragon.*

Zenna n-a răspuns imediat. In schimb, a făcut un pas înapoi, îndepărtându-se de noi. Şi-a îndreptat umerii. Şi-a dezmorţit gâtul.

— Vrăjitoarele se adună la Chateau le Blanc. Le-am iscodit în munţi, prin pădure. Mai multe decât am văzut vreodată. Dacă vrem să-1 salvăm pe Toulouse, trebuie

să acţionăm rapid. îmi pare rău!

— Dar v-am putea ajuta şi noi! Nimeni nu cunoaşte Chateau le Blanc cum îl cunoaşte Lou. După ce găsim perlele pentru Le Coeur, după ce o exorcizăm...

— După ce Toulouse *moare,* vrei să spui.

Dinţii ei au continuat să se lungească. Ochii i-au sclipit auriu.

— Să fie clar, vânătorule — Louise le Blanc poate că e centrul universului tău, dar nu e şi al meu. Eu m-am decis. Fiecare clipă pe care o pierd certându-mă cu tine este o clipă în care Toulouse şi-ar putea pierde viaţa.

— Dar...

— Fiecare clipă pe care o pierd certându-mă cu tine este o clipă în care aş putea să te mănânc, în schimb.

— înţelege asta, a spus Coco împăciuitor, păşind în faţa Nicholinei şi a mea.

A ridicat o mână ca eu să mă dau înapoi. Nicholina s-a repezit înainte s-o muşte.

— Plecaţi! le-a îndemnat Coco din cap. Salvaţi-i pe Toulouse şi pe lupi. Distrugeţi castelul. Doar... ucideţi-o şi pe Morgane, în timp ce vă ocupaţi de asta.

A făcut semn către leşurile de ciori de jur împrejurul nostru.

— Două păsări, ştiţi.

Zenna a dat din cap şi Thierry a vrut să mă strângă încurajator de umăr, dar, gândindu-se mai bine la dinţii Nicholinei, a renunţat. *O să ne vedem curând,* mon ami[1]/

Am izbutit să schiţez un zâmbet. Zenna avea dreptate, desigur. Lou era prioritatea *mea.* Toulouse era a lor.

— Noroc,/rw[III] [IV]! Ai grijă!

Amândoi s-au îndreptat spre faleză fără să mai spună altceva. Seraphine a mai zăbovit totuşi lângă noi, de parcă ar fi căutat nişte cuvinte, dar nu le găsea. In cele din urmă, a şoptit:

— Mi-aş fi dorit să vă fi putut ajuta mai mult.

Coco a tras un picior unei ciori care încă ardea.

— Ne-aţi ajutat destul.

— O vom ucide pe Morgane, dacă putem, a promis Seraphine.

Zenna nu s-a schimbat ca vârcolacii. Oasele ei n-au trosnit, nu s-au rupt. In loc de asta, s-a preschimbat cu graţia şi arta unui acrobat, ridicând elegant un braţ în aer. Cu celălalt şi-a prins trena. Intr-o fluturare de satin, s-a învârtit şi, în mijlocul piruetei sale, tot corpul i-a erupt în sus. In afară. Ca o flacără care se aprinde la viaţă.

— O frumuseţe, a şoptit Celie, când Zenna şi-a întins o gheară incrustată cu nestemate spre Thierry.

El a urcat pe gheară şi ea l-a ridicat pe solzii netezi de ametist dintre aripile sale.

Seraphine a zâmbit.

— Nu-i aşa?

Apoi dragonul şi-a cules fecioara şi toţi trei au zburat degrabă în înaltul cerului.

III „Prietene” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).
IV „Frate” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

LITANIE

Lou

REID, COCO, BEAU, ANSEL, MADAME *LABELLE. RELD, Coco, Beau, Ansei,* madame *Labelle.*

Repet numele ca pe o litanie în întuneric. îmi imaginez fiecare faţă. Arama părului lui Reid, pometii sculptaţi ai lui Coco, arcul frunţii lui Beau, culoarea ochilor lui Ansei. Chiar şi materialul rochiei lui *madame* Labelle când am văzut-o prima oară: mătase verde smarald.

Drăguţă culoare! îşi dă cu părerea Legiunea, când îmi amintesc pereţii cu foiţă de aur şi pardoselile de marmură de la Bellerose, scara maiestuoasă şi femeile goale. *Drăguţ... bordel?*

Da. Alea sunt ţâţe.

Se înghesuie mai aproape, ascultând fiecare nume cu fascinaţie, examinând fiecare amintire. Mai puţin Etienne. Prezenţa lui se ţine la o parte de celelalte voci, dar mai slabă acum. Mai ştearsă. Şi-a uitat din nou numele, aşa că i l-am amintit eu. O să i-1 *tot* amintesc. *Reid, Coco, Beau, Ansei,* madame *Labelle. E Etienne. Tu eşti Etienne.*

Eu sunt Etienne, şopteşte el slab.

Şi noi am sperat cândva. Legiunea se înfăşoară în jurul lui, nu ca să-1 îmboldească, ci să-l aline. Ele văd numai o singură soluţie la situaţia noastră, dar eu refuz

s-o accept. *Refuz.* în schimb, îmi amintesc aroma patiseriei lui Pan, crema dulce a rulourilor cu scorţişoară.

Vântul în părul meu când săream de pe un acoperiş pe altul. Senzaţia de zbor. Prima rază a zorilor pe obrajii mei. *Speranţa nu contează.*

Speranţa contează cel mai mult, spun eu, înverşunată. *Speranţa nu e boala. E kacul.*

In timp ce cugetă la cuvintele mele, întunericul se îmbibă cu confuzia lor, cu scepticismul lor. Nu-mi îngădui să-mi pătez propriile gânduri. *Reid, Coco, Beau, Ansei,* madame *Labelle. Reid, Coco, Beau, Ansei,* madame *Labelle.*

întunericul s-a rărit pe alocuri totuşi, iar prin el zăresc străfulgerări din... Nicholina. Amintirile ei. Acestea alunecă pe suprafaţa umbrelor, lucioase şi strălucitoare ca uleiul pe apă, amestecându-se cu ale mele. Ici, frânturi dintr-un cântec de leagăn. Colo, păr roşu şi mâini calde, un zâmbet clandestin şi ecoul unui râs — râs adevărat, nu cel sinistru, artificial, pe care-l foloseşte ea acum. Căldura înconjoară acea amintire anume şi îmi dau seama că nu e, de fapt, râsul ei. Vine de la altcineva, o persoană pe care cândva a îndrăgit-o. O soră? O mamă? Ten palid, piele pistruiată. Ah... o iubită.

Reid, Coco, Beau, Ansei...

Mă cuprinde panica la sfârşit. Mai e cineva, nu-i aşa? Am uitat... *Pe cine* am uitat?

Legiunea murmură cu jale: *Speranţa nu contează.*

Eu sunt Etienne, şopteşte el.

întunericul se dă în lături drept răspuns, dezvăluind templul Chateau le Blanc. Dar locul ăsta... nu l-am

cunoscut niciodată. Sângele curge ca un râu din templu pe versantul muntelui, mânjind părul şi poalele hainelor vrăjitoarelor căzute în drumul său. Nu o recunosc pe niciuna dintre ele. Mai puţin una.

Nicholina stă în mijlocul luminişului, cu mâinile şi gura şiroind de sânge.

Ob, Doamne!

Niciodată n-am mai văzut un asemenea camaj. Niciodată n-am mai văzut atâta *moarte.* Se întinde peste tot, mânjind fiecare fir

de iarbă şi străpungând fiecare rază de lună. Pluteşte ca o molimă, groasă şi infectă în nările mele. Iar Nicholina se delectează cu ea, iar ochii îi strălucesc argintii când se întoarce spre La Voisin, care coboară din templul lucind de sânge. Târăşte după ea o femeie legată. Nu-i pot vedea faţa. Nu pot să spun dacă e vie sau moartă.

Când mă uit mai bine, îngrozită, scena se întunecă la loc şi o voce familiară se strecoară pe şira spinării mele.

Te temi de moarte, şoricel[13]

Nu mă dau îndărăt, recitându-le numele: *Reid, Coco, Beau, AnseL* Apoi... *Toată lumea se teme de moarte. Chiar şi tu, Nicholina.*

Chicotitul ei fantomatic reverberează. *Dacă nu-ţi poţi stăpâni această frică simplă, n-ai să supravieţuieşti la UEau Melancolique. Oh, nu! Soţul nostru plănuieşte să ne boteze, dar nu-şi dă seama. Nu înţelege. Stăpâna noastră îl va opri.* Imaginea unui dragon fulgeră — o clipă şi a dispărut înainte să-l văd cum trebuie. *Şi chiar dacă nu, apa e adâncă şi rece, adâncă şi rece, adâncă şi rece, iar ei o să se înece, o să se înece, o să se înece.*

Surpriza şi uluirea mea se întind acum între noi. L'Eau Melan- colique? Deşi îmi răscolesc amintirile ca să pot plasa numele, întunericul pare să se condenseze mai mult în jurul lui. Cunosc cuvintele astea. Le *ştiu.* Numai că nu pot... par să nu-mi pot *aminti* de ele. O nouă panică mă invadează la această descoperire, dar... nu. N-am să cedez. Mă lupt împotriva întunericului cu mânie.

Reid, Coco, Beau, AnseL Dacă Reid plănuieşte să mă boteze în apa aceea, trebuie să aibă el un motiv. Trebuie să am încredere în el. Pot *să înot.*

N-are nicio legătură cu înotatul. O altă imagine răsare din ceaţa negricioasă. O femeie. Merge hotărâtă spre o mare nefiresc de netedă — o mare atât de netedă, încât seamănă cu suprafaţa unei oglinzi. Nesfârşită. Lucioasă. Nu încetineşte când intră în adâncul ei şi apa... pare să-i absoarbă mişcările. Nicio undă nu-i încreţeşte suprafaţa. Ea continuă să meargă, cufundându-se până la genunchi. Până la şolduri. Până la piept. După ce capul

i se scufundă sub apă, nu mai iese. *Nu eşti prima care să caute îmbrăţişarea apei. Mulţi au venit înaintea ta şi mulţi vor veni după tine. Ea îşi preţuieşte iubiţii. Ii sărută pe fiecare de culcare, îi învelește bine în pat şi îi tămăduieşte cu sarea ei.*

Un gând mă loveşte ca fulgerul. *Ce se întâmplă cu tine dacă eu mor?*

Ai văzut o înălţare, zice ea. Mai degrabă simt decât văd cum ea-şi întoarce atenţia asupra lui Etienne, care tremură sub privirea ei scrutătoare. Şi-a uitat din nou numele. *Sufletul poate trăi un timp nedefinit fără un corp.*

Nedefinit nu înseamnă veşnic.

Nu.

Aşadar… şi tu ai putea *muri dacă mor eu.*

N-o să se ajungă la asta.

De ce nu?

Un alt chicotit. *Stăpâna mea locuieşte la Castel. îmi va fi adus corpul acolo. Dacă tu n-ai să rezişti ademenirii apei, eu o să mă întorc la el. Tu o să mori şi eu o să trăiesc.*

De unde ştii că e acolo corpul tău? o întreb, împingând din nou. Repetând numele. *Ai dat greş, Nicholina. Mama te-a atacat şi tu ai provocat-o deschis. Stăpâna ta are mai multă nevoie de ea decât de tine. Probabil corpul tău n-o să fie acolo. Probabil şi tu vei* muri.

Nu *am dat greş!* întunericul se zvârcoleşte agitat la aceste cuvinte, şi Legiunea şuieră şi scuipă. Emoţia asta le aparţine numai parţial totuşi. Nu, ele se simt de asemenea… curioase, şi iată, adânc în esenţa lor… răzbate o undă de nostalgie. De speranţă. *Stăpâna mea m-a însărcinat să i te duc lui Morgane le Blanc* — Nicholina îi rosteşte numele cu dispreţ —, *şi am s-o fac, indiferent de netrebnica ta familie. O să vedem cine dansează şi cine se îneacă.*

Reid, Coco, Beau.

Râzând din nou, Nicholina se retrage.

Reid Coco Beau Reid Coco Reid Coco Reid Coco

Rezistă! mă îndeamnă Etienne.

Apoi alunecă încă o dată în Legiune.

TREZEŞTE-TE, ŞORICEL!

Mă scol ca ieşind dintr-un somn adânc şi

numaidecât simt că s-a schimbat ceva. Deşi întunericul încă mai acoperă totul, se destramă în scame stranii la cuvintele Nicholinei, plutind în vânt. Agăţându-se de copaci şi de stânci şi de...

Oameni.

II studiez pe bărbatul de lângă mine. Păr arămiu ciufulit, merge pe o potecă de munte cu sfoara în mână, certându-se cu tânăra femeie de lângă el. *Uită-te la ei, Louise! Uită-te o ultimă oară. Familia ta.* O pauză plină de ură. *I-ai uitat?*

Deşi numele lor se ridică încet, ca din smoală, mă agăţ de fiecare de parcă viaţa mea ar depinde de asta. Reid şi Coco. *Nu.*

Ochii întunecaţi ai lui Coco — atât de întunecaţi, încât par negri — se ridică spre cer înainte să poposească asupra mea. Nu. Nu asupra mea. Asupra Nicholinei.

— Chiar şi cu perlele, ştii că intrăm drept într-o cursă, aşa-i?

Nicholina chicoteşte.

Clătinând din cap, Reid ne trage mai repede după el. Vederea mi se întunecă la fiecare pas.

— Nu neapărat.

O să moară, fredonează Nicholina. *Toţi, până la unul. Stăpâna mea o să vină. Ea o să le smulgă inimile.*

Ba n-o să moară. Ea n-o să le smulgă inimile.

— N-avem de ales.

Cuvintele lui Reid nu lasă loc de contrazicere.

— Apele Melancolice simt singura noastră speranţă.

— Şi după aceea? După aceea ce se întâmplă, Reid?

Amândoi se uită lung la mine.

— Chateau le Blanc e aproape, zice Coco. Odată ce Lou va fi din nou ea însăşi — dacă Zenna nu dărâmă castelul —, poate că vom izbuti să ne strecurăm înăuntru şi să... terminăm cu asta.

Cei doi care merg în frunte îşi încetinesc, în sfârşit, paşii. Amândoi au părul negru. Nu-1 cunosc pe niciunul.

— *Nicholina* a fost cea care voia să atacăm Castelul, spune Reid ferm, nu Lou. Ceea ce înseamnă că este ultimul lucru pe care ar trebui să-1 facem. Morgane şi Josephine s-ar putea aştepta...

însă glasul lui începe să se piardă, iar scena se modifică în jurul meu.

la-ţi adio, Louise! Umbrele se îngroaşă şi se solidifică din nou în întuneric de nepătruns. Mă striveşte sub greutatea lui, şi sunt luată pe sus — departe de Reid, departe de Coco, departe de lumină. *N-o să-i mai vezi!*

Ba da, o să-i mai văd!

Cuvintele simt înăbuşite şi firave, atât de neînsemnate, că Nicholina nu le aude. Dar celelalte le aud. Deşi Etienne a dispărut, Legiunea îşi înfăşoară prezenţa în jurul meu, înfaşurându-mă în adâncimile sale. Intenţia lor nu e să-mi facă rău totuşi, nu să mă revendice. In schimb, mă ţin deoparte. Mă ţin laolaltă. *Speranţa nu e boala.* Ele îmi murmură litania acum. Rugăciunea lor. *Este leacuL*

UN ALT MORMÂNT

Reid

CELIE A APĂRUT DINTRE COPACI ÎMBRĂCATĂ ÎN pantaloni strânşi pe picior şi cizme de piele până la genunchi. Şi-a îndesat o cămaşă largă în betelia lor. Cămaşa lui Jean Luc. Am recunoscut cusăturile de la gât, mânecile. Albastru-închis — albastrul Vânătorilor — şi auriu. Pe cap purta o pălărie de călăreţ cu pană. Pe faţă, o barbă tunsă scurt.

Beau a izbucnit în râs.

— Ce e?

S-a uitat grăbită în jos, la ea, netezindu-şi cămaşa. Verificându-şi părul, vârând o şuviţă rătăcită sub pălărie.

— Nu e convingător?

— Oh, e convingător! a asigurat-o el. Arăţi ca o idioată.

Lângă mine, Nicholina a chicotit din locul ei de pe pământ. I-am legat din nou încheieturile, mânjindu-i mâinile în întregime cu sângele lui Coco. Acum n-ar fi putut mişca nici măcar un deget.

Surprinsă, probabil chiar scandalizată de sinceritatea frustă a lui Beau, Celie şi-a ridicat sprâncenele.

— Cosette poartă adesea pantaloni...

— Dar nu şi o barbă, a zis Beau. N-ai nevoie să te deghizezi, Celie. Faţa ta nu e pe afişele cu persoanele

căutate.

— Ei bine... doar m-am gândit că aş putea...

S-a înroşit ca racul.

— Probabil nu sunt căutată de Coroană, dar tatăl meu mă va căuta, în cele din urmă. Jean Luc are spioni prin tot regatul. N-ar trebui să-mi iau măsuri de precauţie?

La privirile noastre impasibile, şi-a ridicat bărbia sfidător şi a repetat:

— Cosette şi Louise poartă pantaloni.

Beau şi-a deschis larg braţele, rânjind superior.

— Şi iat-o!

Ea şi-a mijit ochii.

— Maiestate, vă rog să nu vă supăraţi, dar sunteţi mult mai puţin agreabil decât mi-ar fi plăcut să cred!

încă rânjind, el şi-a pus un braţ pe după umerii lui Coco.

— Nu mă supăr, te asigur.

Coco l-a împins de lângă ea.

— Aude asta mai mereu.

Făcându-i semn cu arătătorul îndoit lui Celie, Beau a condus-o în primul sat.

Hotărâserăm că ei doi aveau să caute perlele negre. Deşi nu erau cei mai potriviţi pentru asta, Coco şi cu mine trebuia să rămânem cu Nicholina. Nu puteam s-o târâm pe străzi, cu mâinile legate şi mânjite cu sânge. Mă cutremuram la gândul că ar fi putut deschide gura *să vorbească,* dacă într-adevăr am fi găsit pe cineva care să ni le vândă.

Pe la al treilea sat, auzisem destule de la ea cât să-mi ajungă o viaţă întreagă.

Acum, se lăsase pe spate pe o piatră de la marginea pădurii, gemând şi opintindu-se cu legăturile ei. Mâinile îi atârnau moi şi inutile de încheieturi. Ca nişte stârvuri însângerate.

— Ne e foame. Nu ne încumetăm să intrăm măcar într-un singur cătun? Doar unul? Doar unul, doar unul, să ne distrăm puţin, bunăoară? Mi-a aruncat o privire răutăcioasă şi a continuat: Doar unul, poate găsim un rulou cu scorţişoară?

Mi-am întors privirea de la mâinile ei băşicate. Nu puteam suporta vederea lor.

— Tacă-ţi fleanca, Nicholina!

Coco se tolănise între rădăcinile unui copac cioturos, cât aşteptam. Smulgea coaja de pe tăietura proaspătă din palma ei.

— N-o să înceteze până când n-o să taci tu.

— Ooo, şoricel isteţ!

Nicholina s-a ridicat în capul oaselor abrupt, uitându-se cu jind la mine.

— Noi nu doar trăim sub pielea «, nu, nu, nu. Noi trăim şi sub a ta. E caldă şi e umedă şi plină cu *respiraţii — scurte — mânioase...*

— Jur pe Dumnezeu că dacă nu încetezi să vorbeşti...

— Ce-o *să faci?*

Chicotind, a tras din nou de sforile ei. Eu am tras îndărăt. Ea aproape că a căzut de pe piatră.

— O să răneşti această piele frumoasă? O să loveşti această came pistruiată? O să ne pedepseşti, oh, bărbate, cu o bătaie bună, *adevărată?*

— N-o lua în seamă, a zis Coco.

îmi ardea toată faţa. Gâtul. Mâinile mi s-au încleştat pe sfoară. O puteam ignora. Puteam s-o fac. Ea îşi dorea

o reacţie. N-aveam să-i dau satisfacţie.

Alte vreo câteva minute au trecut în tăcere. Apoi…

— Trebuie să ne uşurăm, a decretat Nicholina.

M-am încruntat şi am clătinat din cap.

— Nu.

— Poate între copaci? a continuat ea, de parcă nu spusesem nimic. Poate că o s-o merite. Copaci răi, răi. Poate că o s-o respecte.

Ridicându-se în picioare, a râs zgomotos la gluma ei perversă. Eu am smucit de sfoară, enervat.

— Am spus nu!

— Nu?

Surprinderea — încă prefăcută, încă nesinceră, de parcă s-ar fi aşteptat cumva la răspunsul meu — îi umplea vocea. Vocea lui *Lou.* Auzind-o, m-a cuprins dorul şi furia în egală măsură.

— Ai vrea să facem pipi pe noi? Pe soţia ta?

— Nu eşti soţia mea!

Un val amar de regret m-a străbătut la cuvintele cunoscute. La amintire. Inelul pe care i-1 dădusem odinioară lui Lou, un cerc de aur cu o piatră sidefată, atârna greu în buzunarul meu. Ca o cărămidă. îl păstrasem la mine de la Leviathan, nerăbdător să i-1 dau înapoi. Să i-1 pun înapoi pe deget, unde îi era locul. Exact asta aveam să fac la L'Eau Melancolique. Aveam să mă căsătoresc cu ea acolo, pe plajă. întocmai ca ultima oară, numai că de-adevăratelea, de data asta.

Nicholina mi-a afişat un zâmbet felin.

— Nu, nu suntem soţia ta, nu-i aşa? Ceea ce ne face pentru tine… mai exact, ce?

O pauză. S-a aplecat mai aproape, frecându-şi nasul de al meu. Am sărit înapoi.

— Ea s-a luptat, ştii? mi-a şoptit încă rânjind.

Tot corpul meu a încremenit. Toată fiinţa mea.

— A strigat numele tău. Ar fi trebuit s-o auzi în acele ultime clipe. Absolut îngrozitor! Absolut *delicios!* I-am savurat moartea.

Nu era adevărat. Lou era încă acolo. Aveam s-o eliberăm.

— Nu te poate auzi, puiule.

Nicholina şi-a ţuguiat buzele într-o etalare dulce de compasiune şi mi-am dat seama că rostisem cuvintele cu voce tare.

— Morţii nu au urechi. N-o să audă strigătele tale şi n-o să vadă lacrimile tale.

— Destul! a intervenit Coco tăios.

Deşi o puteam vedea încercând să-mi smulgă sfoara din mână, nu puteam simţi mişcarea. Pumnul mi-a rămas strâns. Sângele îmi vuia în urechi.

— Taci dracului din gură, Nicholina!

„Ea s-a luptat, ştii?"

Nicholina a chicotit ca o fetiţă. A ridicat din umeri.

— Bine.

„A strigat numele tău."

Am tras adânc aer în piept. Pe nas. L-am suflat pe gură. Pe rând. O dată şi încă o dată.

„Ar fi trebuit s-o auzi în acele ultime clipe. Absolut îngrozitor!" Ar fi trebuit să fiu acolo.

E vina ta e vina ta e vina ta

Beau şi Celie au sosit exact atunci, iar Coco a reuşit să-mi ia sfoara din mână. Uitându-se urât la mâinile lor goale, a răbufnit:

— Nimic? Din nou?

Celie a dat din umeri neajutorată, în timp ce Beau şi-a ridicat numitele mâini într-un gest ursuz.

— Ce-ai fi vrut să facem, Cosette? Să ne căcăm perle? Nu suntem *stridii.*

Nările ei au fremătat.

— Stridiile nu se cacă *perle,* ce-oi fi aşa de…

— Căcat cu ochi? i-a sărit Nicholina în ajutor.

Coco a închis ochii, silindu-se să respire, înainte să-şi ridice ochii la cer. Deşi fumul încă mai ascundea soarele, trebuie să fi fost târziu după-amiaza.

— Următorul sat e la vreo două ore distanţă. Este ultimul pe acest drum înainte de L'Eau Melancolique.

Expresia i s-a înăsprit şi mi-a întâlnit privirea. Cu dinţii încă strânşi, am dat din cap o dată.

— Reid şi cu mine o să căutăm, de asemenea.

— Ce?

Beau s-a uitat de la unul la altul, nevenindu-i să creadă.

— Celie şi cu mine suntem *perfect* capabili…

— Sunt sigură că e adevărat, i-a tăiat-o ea, dar nu-i momentul pentru o întrecere de călcat pe nervi. Trebuie să găsim perlele alea. Asta e ultima noastră şansă.

— Dar…

Celie s-a aplecat în faţă, clipind rapid.

— Dar *Nicholina…*

Coco şi-a ridicat pumnul. A înfăşurat sfoara în jurul lui. Mişcarea a silit-o pe Nicholina să vină mai aproape, iar Coco a privit-o drept în ochi. Fiecare cuvânt promitea violenţă.

— Nicholina o să fie cuminte. Nicholina nu vrea să moară şi poartă faţa celei mai cunoscute vrăjitoare din Belterra.

A smucit-o mai aproape. Nicholina s-a oprit din rânjit.

— Dacă se dă în spectacol — dacă iese din rând fie şi cu *vârful* piciorului —, oamenii o s-o lege de stâlp chiar aici, în Anchois. Nicholina înţelege asta, nu-i aşa?

Nicholina a râs dispreţuitor.

— N-o să ne lăsaţi să ardem.

— S-ar putea să nu fim în stare să te salvăm.

Nicholina i-a aruncat o privire mânioasă, dar n-a mai zis nimic. Deşi am întins mâna după sfoara ei din nou, Coco a clătinat din cap şi a pornit înainte.

— Ea rămâne cu mine, a zis peste umăr. Pe tine nu te lasă inima să-i tăbăceşti fundul, dar eu pot. Lou aşa ar vrea.

ANCHOIS SE FĂLEA CU TREI STRĂZI NEPAVATE. Una dintre acestea ducea spre docuri, unde zeci de bărci de pescar săltau pe apele negre. O alta găzduia locuinţele dărăpănate ale sătenilor. Cărucioare şi tarabe cu peşti împânzeau piaţa celei de-a treia. Deşi soarele apusese, vânzarea mărfurilor continua la lumina focurilor ce dansa pe feţele negustorilor. Cumpărătorii braţ la braţ se strecurau printre ei, strigându-şi prietenii. Familia. Unii ţineau în braţe pachete învelite în hârtie cafenie. Alţii purtau coliere de scoici. Agate

scânteiau în părul copiilor neastâmpăraţi. Pescari cocârjaţi stăteau pe plajă şi beau bere în grupuri de doi sau trei. Plângându-se de neveste. De nepoţi. De genunchi.

Coco a scrutat strada cu piaţa, încercând să vadă prin spaţiile libere din mulţime. Legase una din mâinile Nicholinei de a ei. Mânecile hainelor le ascundeau toate

băşicile. Toate rănile.

— Ar trebui să ne despărţim. în felul ăsta, o să cercetăm pe o rază mai mare.

Am tras-o pe Celie la o parte de la un căruţ cu pietre de ghicit viitorul.

— Bine. Voi două mergeţi spre docuri şi întrebaţi dacă a auzit cineva de perle negre în zona aceea. Noi o să căutăm în piaţă.

O sclipire de mirare şi-a făcut loc în ochii lui Celie când a văzut un tânăr scoţând un fluier grosolan cioplit din buzunar ca să-i cânte altuia. Nişte fete din apropiere au chicotit. Una chiar s-a desprins din grup, destul de curajoasă ca să danseze. Celie a dat din cap, cu entuziasm.

— Da. Hai să facem aşa.

Coco ne-a măsurat din priviri cu scepticism.

— Asta urmăreai, Celie?

Beau s-a strâmbat şi a clătinat din cap. Răzvrătit.

Am luat-o pe Celie de cot, asigurând-o din priviri.

— Dacă sunt acolo, le vom găsi.

Deşi Coco părea să se îndoiască, a încuviinţat, jucându-se cu medalionul de la gât. Potrivindu-şi mai bine gluga pe cap.

— In regulă. Dar ar fi mai bine să cercetaţi piaţa, nu să vă plimbaţi pe aleea amintirilor.

A împuns prin aer cu degetul sub nasul meu.

— Şi să fiţi la vedere când ne întoarcem. Vreau să vă văd mâinile.

Făcând semn din cap spre Beau şi Nicholina, a plecat, lăsân- du-ne singuri pe Celie şi pe mine, într-o

tăcere umilită.

Aveam vârfurile urechilor fierbinţi. Obrajii ei erau ca roşiile coapte.

— Mersi, Cosette! am murmurat cu ranchiună.

Silindu-mi falca să se descleşteze, am respirat adânc, mi-am înfrânat desconsiderarea şi am condus-o pe Celie spre stradă. Când negustorul şi-a zornăit pietrele de ghicit în direcţia noastră — le cioplise din oase de peşte — am continuat să merg.

— Nu te lua după ce zice ea. A trecut prin multe…

Celie mi-a ocolit privirea.

— Nu cred că mă place.

— Nu place pe nimeni în afară de Lou.

— Ah!

Pentru o fracţiune de secundă, resentimentul i-a umbrit trăsăturile de păpuşă. Dar apoi şi-a înseninat faţa cu un zâmbet politicos, îndreptându-şi umerii. Indreptându-şi coloana vertebrală, întotdeauna o lady.

— Probabil ai dreptate.

Zâmbetul ei a devenit sincer când a zărit o confiserie.

— Reid, uite!

A arătat spre cutiile cu migdale fondante din vitrină. Calisson.

— Sunt preferatele tale! Pur şi simplu trebuie să cumpărăm câteva.

Bătând uşurel cu palma peste sacul ei de piele — îl pusesem pe umăr, unde se ciocnea de al meu — a încercat să mă cârmească spre uşa roz a confiseriei.

Eu nu m-am clintit.

— Suntem aici după perle negre. Nu bomboane.

Ea încă mă trăgea de încheieturile mâinilor.

— O să dureze doar două minute…

— Nu, Celie!

De parcă mustrarea lui Coco lovise pământul dintre noi ca un trăsnet, ea mi-a dat drumul la mâini. Roşeaţa i s-a întors în obraji.

— Prea bine. Ia-o înainte!

Am mers cam două minute, înainte să se oprească din nou. Uitând cu totul de mânie, se zgâia în faţă la un grup de bărbaţi strânşi în jurul unui butoi. Cu ochii mari şi copilăroşi, curioasă, a întrebat:

— Ce fac?

Am privit peste umerii lor, în timp ce treceam. Un pumn de coroane murdare de bronz acoperea capacul butoiului. O pereche de zaruri de lemn.

— Un joc de noroc.

— Oh!

Şi-a lungit gâtul să vadă şi ea. Când unul dintre bărbaţi i-a făcut cu ochiul şi un semn să vină mai aproape, eu mi-am rostogolit ochii în cap. Halal deghizare! Fără să-l observe, ea a bătut din nou în săculeţul ei.

— Mi-ar plăcea să încerc un joc de noroc, cred. Te rog, dă-mi taşca!

Am pufnit şi am continuat să merg.

— în niciun caz!

Ea a scos o exclamaţie indignată din fundul gâtlejului.

— Pardon?

Deşi abia dacă le cunoscusem pe Violette şi pe Victoire, mi-am închipuit că aşa se simţea un frate mai mare. Exasperat. Nerăbdător. Tandru.

— Reid.

Nu am luat-o în seamă.

— *Reid!*

Acum chiar a bătut din picior. Cum eu tot nu m-am întors, nu i-am dat curs cerinţei stupide, a părut să-şi iasă din fire, alergând după mine şi agăţându-se de sac cu ambele mâini. Şuierând ca o pisică. Ba chiar a zgâriat pielea cu unghiile.

— O să-mi dai sacul în clipa asta! Asta e... Tu... Asta e sacul meu! Nu poţi avea tu controlul asupra lui şi nici asupra *mea.* Dacă eu vreau să joc un joc de noroc, am să joc un joc de noroc, iar *tu* o să...

In cele din urmă, m-am răsucit şi ea s-a învârtit odată cu mine. Am întins iute mâna s-o sprijin, când s-a împleticit pe picioare. Mi-a plesnit-o la o parte cu un mârâit foarte nedemn de o lady.

— *Dă-mi sacul meu!*

— Bine. Poftim!

I-am aruncat sacul, dar l-a scăpat printre degete. Monedele şi bijuteriile s-au risipit în zăpadă. înjurând, am îngenuncheat, ca să blochez vederea jucătorilor cu umerii mei.

— Dar ai promis să ne ajuţi. Avem nevoie de coroanele tale ca să cumpărăm perlele.

— Oh, sunt foarte conştientă că aveţi nevoie de ajutorul meu!

Lacrimi mânioase i-au strălucit în ochi când a îngenuncheat şi ea, vârând cu pumnii comorile înapoi în sacul ei.

— Probabil *tu eşti* cel care ar trebui să-şi amintească.

M-am uitat urât, sugestiv, la trecătorii curioşi. Mâinile mele i s-au alăturat grabnic şi, cu toate că a încercat să mă dea la o parte...

M-am ridicat brusc, când degetele mi s-au închis peste o sticlă familiară. Un cilindru de sticlă. Foarte rece. Unghiile ei mi s-au înfipt în nodurile degetelor, când mi-am retras mâna.

— Stai! a strigat ea.

Prea târziu.

M-am uitat lung la seringa din palmă.

— Ce e asta?

Dar ştiam ce e. Amândoi ştiam. Ea a rămas complet nemişcată, cu mâinile împreunate peste burtă. Nu clipea, nu respira. O înţelegeam. Dacă mişca, faţada ei înlăcrimată s-ar fi putut sfărâmă şi adevărul s-ar fi putut revărsa neîngrădit.

— De unde o ai? am întrebat, aspru.

— Jean mi-a dat-o, a şoptit ea, şovăind puţin, când i-am spus că plec.

— Când i-ai spus că pleci să ne găseşti pe noi.

Nu m-a contrazis.

— Da.

Mi-am aţintit brusc privirea spre faţa ei.

— Aveai de gând s-o foloseşti?

— Ce?

Vocea i s-a frânt şi m-a prins de antebraţ, fără să ţină cont de capetele lui Coco şi al lui Beau săltând prin mulţime. Ei nu ne zăriseră încă.

— Reid, niciodată n-aş fi...

— încă plângi.

Ea şi-a şters grăbită faţa.

— Ştii că plâng când sunt supărată...

— De ce eşti supărată, Celie? Te gândeşti că ai

pierdut-o?

Degetele mi s-au strâns în jurul sticlei. Totuşi, injecţia de cucută nu s-a încălzit. Floarea Diavolului, aşa o numeau preoţii. Creştea pe costişa dealului unde fusese crucificat Iisus. Când sângele lui i-a atins petalele, au devenit otrăvitoare.

— N-ar trebui să conteze. Nu aveai de gând s-o foloseşti.

— Reid!

Mâna ei a început să coboare pe braţul meu. Chiar şi acum mi-era de poftă s-o aibă în posesia ei.

— Era doar o precauţie. N-am plănuit niciodată s-o folosesc pe tine sau... sau pe oricine altcineva. Trebuie să mă crezi.

— Dar te cred.

Şi o credeam. Credeam că *nu plănuise* niciodată s-o folosească. Dacă reîntâlnirea noastră ar fi decurs prost totuşi, n-ar fi ezitat. Faptul că o adusese aici, că o ascunsese, însemna că era pregătită să ne facă rău. Am vârât seringa în buzunar.

— Ştii că asta e o otravă, da? Una standard. Vrăjitoare sau nu, te-ar paraliza mult mai repede decât pe mine. L-ar pune la pământ şi pe Jean Luc. Pe regele Auguste. Pe toţi.

Ea a clipit, derutată, confirmându-mi bănuielile. Crezuse că e o armă numai împotriva vrăjitoarelor. Am clătinat din cap.

— Futu-i, Celie! Chiar ţi-e atât de frică de noi? De mine?

Ea a tresărit la cuvântul obscen, obrajii colorându-i-

se puternic. Dar nu de stinghereală, ci *de furie.* Când şi-a ridicat bărbia, vocea nu i-a tremurat:

— Asta-i întrebare? *Bineînţeles* că mi-e frică de tine! O vrăjitoare a ucis-o pe Filippa. O vrăjitoare m-a închis în sicriu cu rămăşiţele ei pământeşti. Când închid ochii, încă îi mai simt carnea pe piele, Reid. încă o mai pot mirosi. Pe *sora* mea. Acum simt îngrozită de întuneric, de somn, de vise şi, chiar dacă sunt trează, abia pot respira. Sunt captivă într-un coşmar fără sfârşit.

Propria mea furie s-a dezumflat, facându-se mică. Asemănătoare cu ruşinea.

— Aşa că, da, a continuat ea înflăcărată, lacrimi proaspete şiroindu-i pe obraji, mi-am luat în bagaj o armă împotriva vrăjitoarelor. Am ascuns-o de tine. Cum aş fi putut face altfel? Că-ţi place sau nu, şi tu eşti vrăjitor acum. Eşti de-al lor. Eu încerc — pe cuvânt, încerc -, dar nu-mi poţi cere să nu mă protejez.

A respirat adânc, să-şi revină, şi s-a uitat în ochii mei.

— Pe drept cuvânt, nu-mi poţi cere nimic. N-am să mai trăiesc în alt mormânt, Reid. Tu ţi-ai văzut de drum. E timpul să fac şi eu acelaşi lucru.

Deşi o mie de cuvinte de alinare s-au ridicat la buzele mele, n-am rostit niciunul. Nu erau de ajuns pentru ceea ce suferise ea. Nu existau atâtea cuvinte ca să fie vreodată de ajuns. I-am dat înapoi seringa. Ea a înşfacat-o imediat, ridicând-o în dreptul ochilor cu o expresie cu adevărat înfiorătoare. Nu ca a lui Lou. Nu ca a lui Coco. Nu ca a lui Gabrielle sau a lui Violette sau a lui Victoire. Ca a lui Celie.

— Când am s-o văd data următoare pe Morgane, o

să-i înfig acul ăsta în inimă! a promis ea.

Şi am crezut-o.

UN SIMPLU FAVOR

Reid

BEAU, COCO ŞI NICHOLINA NE-AU GĂSIT LA SCURT timp după aceea. I-am tras la umbra unei tarabe abandonate, departe de şoaptele sătenilor.

Coco s-a uitat de la mine la Celie, cu speranţă.

— Ei? Aţi găsit ceva?

Nicholina a pufnit batjocoritor, când Celie şi-a vârât injecţia în buzunar.

— Noi, ah... Scuzele mele, dar Reid şi cu mine am fost... ei bine, distraşi.

Coco s-a încruntat.

— Distraşi?

— Nu le-am găsit încă, am spus scurt, aruncându-mi sacul lui Celie pe umăr. Trebuie să continuăm căutarea.

— Apele sunt adânci şi reci, a lălăit Nicholina, cu faţa ascunsă de gluga pelerinei sale. Şi-n ele o să adormiţi pe veci.

Coco şi-a dus mâna la tâmplă, masându-se.

— E o porcărie de situaţie. Nici la docuri nu ştie nimeni nimic. Unul dintre ei a aruncat cu o *carte* după noi când am întrebat de perle. Trebuie să fi auzit zvonuri despre L'Eau Melancolique.

A oftat

— Pescarii! Sunt superstiţioşi în zilele lor bune, dar le e frică de melusine în toate celelalte. Nu m-ar surprinde dacă ăla ar chema Vânătorii. O să-i vedem colcăind pe străzile astea până dimineaţă.

Beau a ridicat un mănunchi de afişe cu persoane căutate.

— Cel puţin, nu ne-a recunoscut.

— Şi n-o să mai fim aici până dimineaţă.

Am dat dintr-un deget şi rămăşiţele furiei mele au sărit pe hârtii. Beau a ţipat când s-au aprins, lăsându-le din mâini în cărucior. Chipurile noastre s-au făcut scrum în câteva secunde.

— Tarabele o să se închidă curând. Hai să întoarcem piaţa asta cu fundul în sus!

O oră mai târziu, ne-am regrupat la capătul străzii. Prost dispuşi. Cu mâinile goale.

Nicholina se legăna în vânt. O şuviţă de păr alb îi flutura desprinsă de sub glugă.

— înecaţi, înecaţi, înecaţi...

încruntându-se, Coco a cercetat încă o dată din ochi mulţimea. Dar cu greu mai puteai s-o numeşti mulţime, acum. Cei mai mulţi săteni se retrăseseră pentru noapte. Numai vreo câţiva mai dansau încă în stradă. Se împleticeau de la vin, agăţându-se unul de altul şi chicotind. Pe apă rămăseseră numai cei mai încăpăţânaţi dintre pescari. Şi cei mai beţi.

— Ar trebui să plecăm. Nu-i nimic aici. Mâine putem să facem drumul înapoi...

Beau m-a întrerupt scurt cu un gest.

— Ţi-am mai *spus.* Am căutat peste tot. Nu există nicio perlă în niciunul dintre satele astea.

Şi eu scrutam cărucioarele cu marfa cele mai apropiate. Coral albit de sare. Clopoţei de vânt din lemn adus de mare. Coşuri împletite din alge, cupe de sare de mare cristalizată, borcane cu anşoauri conservaţi. Borcane peste *borcane* cu anşoauri. Beau a trântit unul la pământ de frustrare, iar sticla s-a spart. Celie a sărit înapoi

cu un strigăt speriat. Când uleiul i-a împroşcat cizmele, el a pufnit în râs, şi ea a ripostat trimiţându-i un anşoa cu un şut drept în faţă.

Copii. Eram înconjurat de copii!

— Terminaţi! am spus, aspru.

M-am întors o ultimă oară în jurul axei mele, ca să mă asigur că nu-mi scăpase nimic. Dar disperarea mea n-a dus la niciun rezultat. Anşoaurile nu ofereau nicio perlă, neagră sau altminteri.

— Scuzele mele! a pufnit Celie cu multă demnitate. N-o să se mai întâmple.

— O să puţi a peşte *cel puţin* două săptămâni, a zis Beau.

Răsuflând apăsat pe nări, m-am răsucit spre el.

— Ai putea măcar încerca să încetezi să mai provoci pe toată lu...

O firmă de lemn din spatele lui mi-a atras atenţia. Un nume familiar

LA CURIEUSE *MADAME* SAUVAGE
PREŢURI DISPONIBILE LA CERERE

M-am încruntat şi l-am dat la o parte. *Madame* Sauvage. Cunoşteam numele ăsta. De unde oare îl ştiam? Firma însăşi — pe jumătate ascunsă şi pe jumătate putredă — stătea între o tarabă de piepteni cu

dinţi lungi şi un butoi cu ulei de peşte. Am făcut semn într-acolo.

— Aia nu era aici înainte, nu-i aşa?

Coco şi-a mijit ochii, urmărind direcţia degetului meu.

— Nu văd nimic.

— Păi, uită-te! E chiar...

Am clipit şi cuvintele mi-au murit pe buze. Arătam spre uleiul de peşte, nu spre pancartă. Pentru că nu era nicio pancartă. Lă- sându-mi iute mâna jos, am clătinat din cap. Am clipit din nou.

— Aăă... n-are importanţă.

— Nu-i nimic acolo, a zis Nicholina, cu vocea neaşteptat de aspră, şi a tras-o de mână pe Coco. Nimic, nimic!

Coco a pufnit nerăbdătoare, înainte să-i aşeze haina mai strâns în jurul ei.

— Dacă aţi terminat într-adevăr...

Dar ochii i s-au mărit când a privit înapoi.

— Aia... aia nu era aici înainte.

încet, ca încolţind un animal speriat, privirea mea s-a întors spre tarabă şi butoi. Nicio îndoială, pancarta de lemn reapăruse între ele. Mătăsuri verde smarald şi mov-închis fluturau din coviltirul aflat în spatele ei. De parcă ar fi fost acolo tot timpul.

— Magie, a şoptit Celie.

Coco şi cu mine am schimbat o privire îngrijorată, înainte să ne apropiem cu prudenţă.

Deşi aveam un cuţit în bandulieră, căruţa însăşi părea periculoasă. Bijuterii de toate formele şi culorile sclipeau pe rafturile înţesate. Bijuterii adevărate. Cu

pietre şi metale, nu din oase de peşte şi tentacule de caracatiţă. O grămadă de sticle prăfuite le însoţea. Flori uscate. Cărţi legate în piele. Pe o etajeră din spate, un şarpe stacojiu cu auriu dormea într-o cuşcă de sticlă. Celie s-a apropiat de el fascinată.

Am tras adânc aer în piept, încercând şi neizbutind să-mi înăbuş neliniştea.

Nu, nu părea periculos, dar aici — etalate mândre pe raftul din mijloc — trei perle negre se odihneau într-un culcuş de catifea. Nu putea să fie o coincidenţă. Când Beau s-a îndreptat spre ele, nerăbdător, l-am oprit cu o clătinare a capului, privind în jur după proprietar. Misterioasa *madame* Sauvage. Deşi nu se vedea pe nicăieri, lipise o bucăţică de pergament de pancarta de la intrare:

MĂ ÎNTORC IMEDIAT!

Coco a prins marginea mătăsii verde smarald între două degete.

— Perfect! E mai uşoară treaba.

— Prea uşoară, am zis, înainte să mă prind ce voise să spună. Stai puţin! Vrei să le *furii*

— Sunt o hoaţă, Reid.

Cu privirea dintr-odată alertă, s-a uitat de la căruţă la stradă, cercetând împrejurimile. Observând cuplul cel mai apropiat de noi. Perechea se plimba ţinându-se de mână, ignorând prezenţa noastră. Când am făcut un pas în faţa ei, blocându-i vederea, ea a rânjit cu infatuare.

— Şi Lou este o hoaţă, ştii? Şi de îndată ce o vom fi salvat, poţi să te scalzi în virtutea ta până ţi se încreţesc

degetele. Până atunci...

S-a strecurat pe lângă mine, ridicând nepăsătoare dintr-un umăr.

— Avem nevoie de perlele astea. E mai bine dacă nu ne vede nimeni feţele.

Ochii i s-au oprit pe ceva din spatele meu şi a izbucnit în râs, aruncându-1 spre mine.

— Grozav! O răsplată pentru tăcerea ta.

Am prins la piept... o pereche de pantaloni de piele.

— Nu-i amuzant.

— *Au contraire!*[V] Lou o să aibă de nevoie de o porţie de râs sănătos după toată povestea.

Rânjetul încrezut i s-a şters.

— Mi-ai cerut să sper, Reid, dar speranţa nu înseamnă nimic fără acţiune. O să fac orice va fi nevoie ca s-o salvez. *Orice* va fi nevoie. Tu eşti gata să faci la fel? Sau Lou va cădea sub sabia principiilor tale?

M-am uitat furios la ea.

— Splendid! Acum. Nu te mişca! Mă acoperi de minune.

Cu falca încleştată, am mototolit pantalonii de piele în pumn, uitându-mă la ea cum se îndreaptă agale spre perle. Când Nicholina a vrut să le doboare cu cotul, am prins frânghia şi am desfa- cut-o de la Coco în doi timpi şi trei mişcări. Mi-am înfaşurat-o în schimb pe propria- mi încheietură. Când Coco a aruncat o privire înapoi la mine, am dat din cap. Nu era bine, dar nici Lou nu era bine. *Lumea* nu era bine. După L'Eau Melancolique, aveam s-o despăgubesc pe *madame* Sauvage cu dobândă. Aveam să găsesc zece perle negre ca să le

V „Dimpotrivă!" (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

înlocuiască pe acestea trei şi...

Stai!

Numai trei?

— Noi suntem cinci, am spus.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă.

Mi-a sărit inima în gât şi m-am răsucit spre vocea nouă. Mâna lui Coco a îngheţat deasupra perlelor. O femeie bătrână a venit de după coviltir, cu umerii gârbovi şi faţa adânc brăzdată. Purta o eşarfa oliv în jurul părului argintiu. Nenumăraţi cercei în urechi, inele pe degetele de la mâini, pe degetele de la picioare. Picioarele *desculţe.* O pelerină verde smarald se ţâra pe pământ în urma ei. Ea a zâmbit, arătându-şi dinţii strâmbi.

— Oamenii nu pot intra în L'Eau Melancolique. Apele le iau minţile.

Nicholina a şuierat de sub gluga ei, retrăgându-se în mine.

Am studiat femeia.

— Oare... ne-am mai întâlnit înainte, *madame?*

— Probabil. Dar şi probabil că nu. Am una dintre acele feţe, mă tem. *Le visage de beaucoup, le visage d'aucun.* Faţa văzută mereu...

— ... faţa niciodată ţinută minte, am sfârşit eu zicala veche din automatism. Dar...

Zâmbetul ei s-a prefăcut într-unul cunoscător.

— Salutare, drăguţilor! Bine aţi venit la cabinetul meu de curiozităţi! Cu ce vă pot fi de folos astăzi?

în sfârşit, odată cu aceste cuvinte, am recunoscut-o şi diverse straturi s-au ridicat într-o succesiune rapidă, fiecare o rană de pumnal în memoria mea: şobolani

dansatori şi cărăbuşi de sticlă, dinţi ascuţiri şi aripi de fluture. O marionetă urâtă, un inel cu piatră sidefată şi... o bătrână.

O bătrână care ştia mai multe decât ar fi trebuit.

„V-ar interesa nişte cale? Se zice c-ar simboliza modestia şi devotamentul. Florile perfecte pentru a împăca doi îndrăgostiţi."

Răni de pumnal pe jumătate vindecate. încă sângerând pe la margini.

— *Madame* Sauvage, am zis, încercând un zâmbet.

Ea mi-a zâmbit cu bunătate.

— *Bonjour,* Reid! Ce plăcere să te văd din nou!

Zâmbetul i-a pierit când a privit-o pe Nicholina, a cărei faţă rămăsese ascunsă.

— Vai de mine!

Femeia a chicotit

— Aş fi salutat-o pe frumoasa noastră Louise, dar se pare că altcineva s-a instalat în ea...

S-a oprit abrupt, lăsând capul într-o parte.

— Măi, măi, măi... mai mult de un cineva, cred, şi puternic în privinţa asta.

Zâmbetul i s-a întors pe deplin şi a bătut din palme, încântată.

— Louise le Blanc, deopotrivă blestemată şi binecuvântată. Ce *captivanti*

Mai mult de un cineva? M-am încruntat. Se referea la Nicholina, desigur, dar... *binecuvântată!*

— Ai şti, a mârâit Nicholina cu ceva ce semăna a frică. Oh, da, ai recunoaşte...

— Nu, nu, nu!

Madame Sauvage a dat din deget, iar Nicholina a amuţit. Corpul părea să-i fi prins rădăcini.

— E chiar destul din partea ta, Nicola. N-o să curgă nici sânge, nici secrete în căruţa mea. Te rog, stai pe loc şi observă!

— De unde...? am întrebat.

— Voi trei vă cunoaşteţi? ne-a întrerupt Celie, derutată.

Madame Sauvage i-a făcut cu ochiul. Gestul nu se potrivea cu faţa ei zbârcită.

— Presupun că s-ar putea spune şi aşa. Ultima oară când ne-am întâlnit, cearta lor aproape că mi-a spart vitrinele.

Deşi a adoptat o expresie de indiferenţă prudentă, curiozitatea scânteia în ochii ei căprui.

— Nădăjduiesc că îndrăgostiţi! s-au împăcat, nu?

încă surprins, confuz, am aruncat pantalonii de piele pe un raft din apropiere.

— Nu-i treaba dumitale!

A scos un „hm" supărat la tonul meu, dar zâmbetul ei şugubăţ nu s-a schimbat. Privirea i-a trecut de la mine la Celie şi s-a oprit la Beau şi Coco, ce stăteau lângă şarpe.

— Aşa, deci, şi totuşi... se pare că ai nevoie din nou de ajutorul meu.

— Cât costă perlele? a întrebat Coco.

— Perlele, a repetat *madame* Sauvage, încetişor.

Arăta clar înviorată.

— Ei bine, draga mea, perlele sunt aproape nepreţuite. Ce eşti gata să dai pe ele?

Orice.

Nicholina încă nu se mişcase.

— Avem bani, am zis automat. Mulţi bani.

— Vai de mine!

Madame Sauvage a chicotit din nou şi-a clătinat din

cap.

— Vai de mine, vai de mine! N-o să meargă, nu-i aşa? N-o să-mi murdăresc eu mâinile cu bani.

O strălfulgerare de surpriză a trecut pe faţa lui Coco.

— *Ce* vrei, atunci?

— Orice-ar fi, a mormăit Beau, nu poate fi de bine.

Madame Sauvage a zâmbit şi mai larg.

— O, nu, înălţimea Voastră, aveţi o părere complet greşită! Nu vă temeţi, nu-i nimic necurat. Vedeţi, eu negociez doar în favoruri simple. Doar simboluri, de fapt. Fleacuri.

M-am încruntat

— Nu-i nimic simplu într-un favor.

— Ce favor? a întrebat Coco, pe jumătate cu teamă, pe jumătate cu nerăbdare. Spune-ne, ca să putem să-l facem!

— Desigur, desigur.

Dacă era cu putinţă, zâmbetul lui *madame* Sauvage a devenit şi mai larg.

— Cum spuneam, e chiar simplu: un favor, o perlă. Scuzele mele, a adăugat ea către Beau şi Celie, înclinându-şi capul, dar, pe cuvânt, L'Eau Melancolique nu e un loc pentru oameni obişnuiţi. E întunecat şi periculos, dragilor. în adâncurile ei pândesc mai mult decât nişte simpli monştri.

Beau s-a strâmbat, neîncrezător.

— Şi noi ce-ar trebui să facem, atunci? Să tăiem frunză la câini pe mal?

— De unde ştii atât de multe despre L'Eau Melancolique? a întrebat Coco în acelaşi timp.

— Spune-ne favorurile! mi-am ridicat eu vocea peste ale lor.

Da, acest mic căruţ ciudat a apărut din senin. Această ciudată femeie părea să ştie totul despre planurile noastre, s-o cunoască pe Nicholina. Adevărat, părea mai mult... curioasă, decât infamă, şi ce altă soluţie aveam? Aveam nevoie de perle. Perlele *ei.* Puteam să ne ocupăm de consecinţe după ce le procuram.

Femeia în cauză şi-a frecat mâinile noduroase.

— O să începem cu cel mai uşor, da? Doar un sărut.

„Doar un sărut."

Tăcerea a căzut ca un cuţit cu vârful în jos. în loc să se înfigă la picioarele noastre însă, atârna deasupra capetelor noastre. Mortal şi ascuţit. Niciunul nu îndrăznea să se uite la altul. Nu am privit nici spre Celie, nici spre Nicholina. Nici ele nu mi-au aruncat vreo privire. Beau şi Coco se uitau hotărâri în podea. In cele din urmă, am întrebat:

— Intre... cine şi cine?

Râzând, *madame* Sauvage a ridicat un deget încovoiat spre Beau şi Coco.

Cuţitul îşi nimerise ţinta.

Beau a înţepenit. Coco a rămas cu gura căscată. încordarea ce-mi încinsese şira spinării totuşi m-a părăsit în grabă şi am încercat să nu răsuflu uşurat. Celie n-a avut nicio reţinere. S-a sprijinit de un coş cu cărăbuşi, râzând tremurat.

— Mincinoşii, fireşte.

Madame Sauvage a dat din cap, ceea ce părea un semn de încurajare. Sau de veselie.

— O să se sărute şi adevărul va ieşi la iveală. Există adevăr în- tr-un sărut, a adăugat ea conspirativ spre Celie şi spre mine.

Celie a dat din cap, deşi suspectam că nu fiindcă ar fi fost de acord. Nu. Ci pentru că ar fi făcut orice să evite mânia lui *madame* Sauvage acum.

Am dat şi eu din cap, odată cu ea.

Coco abia şi-a mişcat buzele, când a bâiguit:

— Eu nu mint despre nimic.

Beau a pufnit în râs la asta.

Totuşi, o compătimeam pe Coco pentru situaţia delicată — sincer — şi am întins mâna s-o strâng încurajator de umăr.

— Orice e nevoie, da?

Ea s-a încruntat la mine.

Mi-am înăbuşit un rânjet. Nu mă bucuram de asta. Chiar nu.

Dându-mi mâna la o parte cu o înjurătură printre dinţi, ea a făcut un pas înainte. S-a oprit. A închis ochii şi a tras adânc aer în piept. Când i-a deschis din nou, o hotărâre neclintită se citea în ei. A dat o dată din cap spre Beau, care arăta ciudat de reticent. Nu s-a ferit de privirea ei totuşi. N-a detensionat momentul cu o glumă. Pur si simplu s-a uitat la ea, fără să se mişte.

— Fă-o şi gata! a zis ea. Grăbeşte-te!

El s-a strâmbat la aceste cuvinte, dar a făcut un mic pas în faţă, coborându-şi glasul.

— Dacă-mi amintesc bine, Cosette, nu-ţi place grăbit.

încă un pas. Degetele lui Coco încă mai tremurau. Şi le-a încleştat de fusta ei.

— Nu cu mine.

— Nu-mi place nimic cu tine.

Colţul gurii i s-a arcuit în timp ce se uita la ea, dar amuzamentul meu s-a şters la expresia lui. Nu voiam să-i văd emoţia din ochi. Nu voiam să-i văd tandreţea.

Jinduirea. Şi cu toate acestea, reticenţa lui strălucea la fel de clar. Nu voia s-o sărute. Nu aici. Nu acum. Nu aşa.

— Mincinoase! a şoptit el.

Apoi şi-a coborât buzele spre ale ei.

O bătaie de inimă a trecut cât au stat acolo, cu trupurile rigide şi separate. Cu buzele abia atingându-se. Două bătăi de inimă. Trei. Cu un suspin de resemnare, Beau a dat să se retragă, dar Coco...

Mi-am dat ochii peste cap.

Nu l-a lăsat. Mâinile ei s-au ridicat pe gâtul lui, strecurându-se în păr, ţinându-1 pe loc. Nu. Trăgându-1 mai aproape. Adâncindu-şi sărutul. Când buzele ei s-au deschis într-un suspin, el n-a şovăit, iar braţul i s-a încolăcit pe şalele ei şi a ridicat-o peste el. Dar tot

nu era destul de aproape. Nu pentru Coco. Ea s-a apăsat mai tare de el, până când el a chicotit şi a condus-o cu spatele înapoi. Când spinarea ei s-a lovit de cel mai apropiat raft, el a urcat-o pe raft, i-a desfăcut genunchii şi s-a împins între ei. încet şi măsurat. Fără grabă. Până când ea l-a muşcat de buză. Ceva a părut să plesnească în el, atunci.

Lângă mine, Celie le privea mâinile devenind frenetice — răsuflările mai zgomotoase — cu ochi rotunzi, uluiţi. Obrajii îi erau stacojii, învăpăiaţi.

— O, Doamne! a zis ea.

Eu mi-am ferit privirea.

— Furtuna asta se pregătea de mult să se descarce.

— Sau să *nu* se descarce, a zis *madame* Sauvage, arcuindu-şi o sprânceană ironică.

M-am crispat la aluzie.

— Ce vârstă ai?

— Sunt destul de tânără, băiete. Destul de tânără.

Corect. Cu imaginea *asta* în cap, mi-am dres glasul. Beau tocmai îşi strecurase o mână pe gamba lui Coco, înconjurându-i genunchiul ca s-o tragă mai aproape. Degetele lui îi mângâiau pielea. Am repetat sunetul, mai tare de data asta, şi am rânjit fără să vreau.

— Hei! Da, scuze!

Rânjetul mi s-a lăţit când el s-a retras iute, de parcă ar fi ieşit dintr-o apă. Clipind încet. Respirând greu.

— Se pare că v-a scăpat din vedere, *dar sunt şi alte persoane de faţă.*

Totuşi, el tot nu ne-a băgat în seamă. Se uita în schimb la Coco. Ea se uita la el. Niciunul n-a vorbit timp de vreo câteva secunde. In cele din urmă, cu infinită delicateţe, el i-a atins uşor fruntea cu buzele şi a făcut un pas înapoi, trăgându-i rochia la loc.

— O să încheiem asta mai târziu.

în momentul acela, ea a părut să se trezească. Să-şi revină. A sărit iute de pe raft, dărâmând o cutie cu ochi de sticlă. Aceştia

s-au împrăştiat pe podeaua căruţei. Când s-a împiedicat de unul, ducându-se grămadă în Nicholina, Beau a prins-o de braţ. Ea a încercat să şi-1 smulgă din strânsoare.

— Nu mă *atinge!* Sunt bine.

A alunecat pe un alt ochi, dându-i mânioasă un şut.

— Am spus că sunt *bine!*

Faţa lui s-a posomorât la izbucnirea ei şi s-a încruntat, dându-i drumul.

— Mai spune-o o dată!

Când ea s-a împleticit mai departe, aproape răstumând un alt coş, el a clătinat din cap.

— Poate c-o să te cred.

Ea l-a privit cum iese cu paşi mari din căruţă, cu ochi din cale-afa- ră de strălucitori şi cu braţele strânse în jurul ei. Cu umerii încovoiaţi. De parcă sărutul lor îi provocase o rană fizică. Mi-am mutat repede ochii în altă parte, când mi-a surprins privirea.

— Nu spune niciun cuvânt! s-a răstit ea, ieşind valvârtej pe lângă mine, în stradă.

Nu s-a dus după Beau.

— Ah, *l'amour!*

Madame Sauvage s-a uitat lung după ei cu o expresie melancolică.

— V-am spus eu că adevărul o să iasă la iveală.

Când a bătut din palme încă o dată, întorcându-şi privirea cu toată atenţia spre mine, am dat înapoi.

— Acum, e rândul tău, tinere. întinde mâna, te rog!

— Aş prefera să... nu, am spus, cu suspiciune.

— Prostii! Iţi vrei perla, nu-i aşa?

Am aruncat o privire după Beau şi Coco.

— Depinde.

Dar nu era adevărat, nu tocmai, şi amândoi o ştiam. înghiţind un nod din gât, am întins o mână către ea. Spre surprinderea mea,

ea a scos o pungă mică de pe mânecă şi i-a răsturnat conţinutul în palma mea. Celie s-a dat un pic mai aproape, înclinându-şi capul.

— Seminţe? a întrebat ea, buimăcită.

într-adevăr asta erau.

Madame Sauvage mi-a închis palma, cu un zâmbet plăcut.

— Exact. Sarcina ta e simplă, dragă băiete.

Plantează-le!

M-am încruntat la banalele seminţe.

— Să le plantez?

Madame Sauvage s-a întors cu spatele şi s-a apucat să-şi pună ordine prin lucrurile răvăşite din căruţă.

— Ce altceva se face cu nişte seminţe?

— Eu...

Clătinând din cap, le-am pus înapoi în punguţa lor.

— Ce sunt?

întrebare prostească. Am încercat din nou.

— Unde... unde vrei să le plantez? Când?

— Tu decizi.

Când i-am aruncat o privire neîncrezătoare lui Celie, ea a ridicat din umeri, făcând semn întâi spre perle, apoi spre stradă. Am pus perlele negre în punguţă, laolaltă cu seminţele. *Madame* Sauvage nu m-a oprit, în schimb şi-a scos un şoricel de pe mânecă şi l-a lăsat să cadă în bazinul şarpelui. A gângurit drăgăstos până când şarpele s-a descolăcit. Ca o mamă cu pruncul ei. Celie mi-a făcut din nou semn spre stradă. Mai agitat, de data asta. Categoric.

însă nu mi se părea corect *să plec* pur şi simplu. Şi Nicholina... încă stătea mută şi împietrită. In mod clar, *madame* Sauvage nu era o simplă negustorească ambulantă.

— De ce eşti aici, *madame* Sauvage? Cum... cum ne-ai găsit?

Femeia şi-a ridicat capul parcă surprinsă să ne găsească încă acolo.

— De ce eşti aici, tinere? Ţi-ai obţinut perlele. Acum, vezi-ţi de drum!

A fluturat din mână încă o dată, iar Nicholina a tras

brusc aer în piept. S-a împiedicat. în secunda următoare, s-a repezit la *madame* Sauvage cu un mârâit, dar eu am smucit iute de încheietură, silind-o să se oprească. Gluga i-a alunecat de pe cap descoperindu-i faţa şi ne-a săgetat pe rând cu privirea într-o furie mută.

— Nu e o senzaţie plăcută, nu-i aşa? Să-ţi pierzi autonomia corporală?

Madame Sauvage ne-a dat afară din căruţă, fără altă ceremonie.

— O lecţie pe care să ţi-o aminteşti bine, Nicola. Acum, plecaţi! Cu toţii aveţi treburi mai urgente de care să vă ocupaţi, nu-i aşa?

Celie s-a agăţat de braţul meu, când a văzut că nu mă mişc, trăgându-mă spre trepte.

Da. Da, trebuia să plecăm, dar...

Privirea mea a fost atrasă de o vitrină de sticlă cu produse de patiserie, în apropierea şarpelui. *Cu siguranţă* nu fuseseră acolo înainte. Oscilând între îngrijorare şi interes, între frică şi o inexplicabilă destindere, am făcut semn din cap spre ele.

— Cât... cât costă rulourile cu scorţişoară?

— Ah!

Madame Sauvage s-a înseninat brusc, scoţând ruloul din vitrină şi învelindu-1 într-o hârtie maronie. A coborât treptele la noi şi mi l-a întins.

— Pentru tine? Sunt gratis.

Am privit-o alarmat.

— Nicio teamă.

Şi-a smuls pancarta firmei din pământ. Un gest ciudat de obişnuit în mijlocul circumstanţelor ieşite din comun.

— O să ne întâlnim din nou curând, Reid Labelle! Plantează seminţele alea!

Făcându-mi cu ochiul veselă, a dispărut de sub privirile noastre, odată cu pancarta şi cu ciudata ei căruţă.

LE CCEUR BRISE

Reid

— AM AJUNS, A ZIS ÎNCET COCO.

In urmă cu un sfert de oră, ne silise să ne oprim, ca s-o pună pe Nicholina la pământ şi să-i toarne pe gât o tinctură de dormit. Nu fusese plăcut. Nu fusese amuzant. încă mai aveam urme de muşcături pe mână, drept dovadă.

Stăteam la umbra unui chiparos singuratic — cel puţin, eu am crezut că e un chiparos. Sub fum şi nori, adevăratul întuneric se instalase încă o dată. Pădurea din spatele nostru se înălţa straniu de încremenită. Până şi vântul se oprise aici, totuşi izul de apă sărată încă se mai simţea în aer. însă niciun val. Nu auzeam niciun val. Şi nici pescăruşi. Niciun semn de viaţă. Foindu-mă neliniştit de pe un picior pe celălalt, am studiat poteca din faţă. îngustă şi pietroasă, dispărea într-o ceaţă deasă de s-o tai cu cuţitul. Un fior rece mi-a trecut prin şira spinării la gândul a ceea ce ar fi putut pândi în ea. Deşi nu era niciun semn de Morgane şi Josephine, mi s-a ridicat părul de pe ceafa.

— Şi acum? a zis Coco, venind lângă mine.

— Mergem mai departe. Drept în jos.

— In *aia!* a întrebat Beau şi a făcut câţiva paşi înainte, oprin- du-se lângă mine, de partea cealaltă.

Privea ceaţa cu îndoială.

— N-am putea să nu?

— L'Eau Melancolique se întinde dincolo de ceaţă.

— Da, dar cu siguranţă am putea găsi o cale de acces mai puţin evident ameninţătoare.

— Le Cceur Brise e pretutindeni. Nimeni nu are *acces* la Apele Melancolice fără voia lui.

Celie a înghiţit anevoie.

— Dar... nu avem decât trei perle. *Madame* Sauvage a spus că oamenii obişnuiţi nu sunt îngăduiţi lângă ape. A zis că ne-ar putea înnebuni.

— Apele acestea ar putea înnebuni pe oricine. Om obişnuit sau vrăjitoare.

Coco şi-a îndreptat umerii, continuând să scruteze ceaţa.

— Dar ai dreptate. Nu avem decât trei, aşa că... o să mergem pe cărare atât cât ne îngăduie Le Cceur, dar numai Reid, Nicholina şi cu mine vom continua până la mal.

Ochii ei au săgetat spre mine.

— Dacă o să putem trece de testul lui.

— Ce test? am întrebat cu nelinişte crescută. Nimeni n-a zis ceva despre vreun test.

Ea a fluturat scurt din mână.

— O să-l treci.

Uitându-se la Nicholina totuşi, a adăugat:

— De ea nu sunt sigură, dar pe noi nu ne-a testat decât o dată. Poate că nici de data asta n-o va face...

Beau a sărit la această nouă informaţie, întorcându-

se să arate cu degetul spre Coco. Triumfător. Furios.

— *Ştiam* eu că ne ascunzi ceva!

— Lou şi cu mine ne-am jucat la Apele Melancolice în copilărie! s-a răstit Coco. Asta nu-i mare secret. Bineînţeles că am dat

de Le Cceur o dată sau de două ori. El ne-a plăcut, aşa că nu ne-a cerut perle. I-am adus trucuri, în schimb.

Celie a clipit, derutată.

— Dar ai spus că avem nevoie de perle negre.

Pufnind nerăbdătoare, Coco şi-a încrucişat braţele şi a întors capul.

— Avem. Noi am avut — numai că nu mereu. Lou i le-a vrăjit odată să se prefacă în păianjeni când le-a atins. Lui îi e groază de păianjeni.

O scurtă tăcere.

— Şi el v-a plăcut? a întrebat Beau, perplex.

— Pe mine mai mult decât pe Lou.

— Destul!

Am ridicat-o pe Nicholina mai sus în braţele mele, pornind către cărare. Tentacule de ceaţă s-au întins să mă întâmpine, înco- lăcindu-se în jurul cizmelor mele, gleznelor mele. Le-am gonit cu un şut. Eram atât de aproape! *Prea* aproape.

— N-am bătut atâta cale ca să plecăm acum.

DAR SĂ PLECATI AR TREBUI.

>

Deodată, o voce necunoscută a tunat în jurul meu, prin mine, şi m-am împiedicat, cât pe-aci s-o scap pe Nicholina în ceaţă cu capul înainte. După reacţiile celorlalţi — Celie a ţipat de-a dreptul —, şi ei o auziseră. Ceaţa de la tălpile mele s-a îngroşat vizibil, înfaşurându-

se mai sus pe picioare. I-am simţit strânsoarea ca de menghină. Panicat, am sărit înapoi şi ceaţa mi-a dat drumul. Totuşi, nu s-a oprit din a se îndesi. Nu s-a oprit din a vorbi. *DACĂ NU PUTEŢI BEA DIN APE ŞI SĂ SPUNEŢI ADEVĂR UL*

Aproape că am călcat-o pe Celie în graba mea de a mă retrage. — Ce-i asta?

Ea s-a agăţat de braţul meu, de braţul Nicholinei, de orice ca să se ancoreze în realitate. însă asta era realitatea noastră — posesii,

câini iscoadă, dragoni care-şi schimbau forma, *ceaţă* vorbitoare. N-avea să se sfârşească niciodată.

— E Le Coeur?

Drept răspuns, ceaţa s-a întunecat încet, absorbindu-se într-un punct, precum un păianjen şi-ar fi ţesut pânza. Au crescut membre. Un cap. O pereche de ochi înfiorători, negri cărbune. In pofida vocii sinistre, ochii aceia s-au îmblânzit dând de Coco, în timp ce posesorul lor a păşit înainte. Cu o statură impunătoare — mai înalt chiar şi decât mine —, omul a izbucnit într-un râs tunător şi şi-a deschis braţele pentru ea. Ea a şovăit doar o secundă, înainte să dea fuga la el. Cu vocea poticnită de râs — probabil şi de lacrimi —, ea şi-a îngropat faţa la pieptul lui şi a zis:

— Mi-a fost dor de tine, Constantin!

BEAU SE HOLBA LA EI, perplex, în timp ce se îmbrăţişau. Poate că i-aş fi găsit expresia comică, dacă n-aş fi simţit şi eu această revelaţie ca o lovitură în moalele capului.

Constantin. *Constantin.* Cunoşteam numele, desigur. Cum l-aş fi putut uita vreodată? *Madame* Labelle mă

fermecase cu el în Bellerose, în urmă cu multe luni, ţesând magia cu povestea ei de îndrăgostiţi sub o stea potrivnică. Despre inele magice şi mări de lacrimi, despre vrăjitoare şi bărbaţi sfinţi. Despre Angelica şi *Constantin.* Sfântul care dăruise Bisericii sabia lui binecuvântată, ba- lisarda originală. Purtasem o parte din el ani de-a rândul, neştiind că sabia lui nu fusese binecuvântată deloc, ci vrăjită de iubita lui. Ea voise să-l protejeze. El îşi dorise magia ei. Iar când nu fusese în stare s-o ia de la ea, îşi luase în schimb viaţa.

Nu putea fi acesta acelaşi bărbat. Bineînţeles că nu putea. Povestea spunea că murise şi, chiar dacă nu, ar fi avut o mie de ani acum. Oale şi ulcele. Iar Coco... nu scosese un cuvânt că l-ar fi cunoscut pe Constantin în timpul povestirii lui *madame* Labelle.

Ne-ar fi spus, altminteri. Fără îndoială. Viaţa lui Lou fusese tangenţial legată de el şi Angelica, a căror dragoste fără noroc fusese ceea ce aprinsese scânteia războiului dintre Biserică şi Dames Blanches. Ea ne-ar fi spus. Ne-ar fi spus.

— Constantin.

Beau a rostit numele încet, gustându-1. Amintindu-şi.

— Ştiu numele ăsta. N-ar fi trebuit să fii mort?

Coco a înţepenit la cuvintele lui insolente, dar Constantin a chicotit doar. Ciufulindu-i părul lui Coco, s-a desprins blând din braţele ei.

— Faima mă precedă.

— Tu eşti Le Coeur Brise? am întrebat, nevenindu-mi să cred. Inima Zdrobită?

Ochii lui negri au sclipit.

— Sunt conştient de ironie, te asigur.

— Dar nu eşti.... nu eşti *acel* Constantin. Nu eşti el.

Când s-a uitat lung la mine, am răsuflat zgomotos şi mi-am întors privirea spre Coco, incapabil să articulez subita, dureroasa izbucnire de emoţie din pieptul meu. Ea nu ne spusese şi nouă. Ne ascunsese informaţia. Nu minţise — nu tocmai —, dar nici nu spusese adevărul. Mi se părea o trădare. Clătinând din cap, am încercat să mă concentrez.

— Bine. Cum?

— Cui îi pasă? a murmurat Beau, aproape nedesluşit.

Constantin şi-a desfăcut braţele.

— Sunt blestemat pe vecie, vânătorule, pentru că am jinduit după mai mult.

Coco i-a aruncat o privire piezişă.

— Cred c-ai făcut ceva mai mult de atât.

— Ai dreptate, desigur, Cosette. I-am frânt inima unei femei pe parcurs — singurul regret adevărat în viaţa mea.

Dându-şi ochii peste cap, Coco a spus:

— Constantin s-a aruncat de pe stâncile astea. Când Angelica şi-a plâns marea ei de lacrimi, apele... l-au înviat.

A făcut un gest spre ceaţa din jurul nostru. Chiar ceaţa din care se materializase Constantin.

— Magia îi dă viaţă. Acum el serveşte ca un avertisment

Cu toţii ne-am holbat la ea.

— Ce vrea să însemne asta? a întrebat, în cele din urmă, Beau.

— înseamnă că Isla şi-a vârât nasul unde nu-i fierbea

oala, a spus Constantin, surprinzător de bine-dispus, ţinând cont de împrejurări.

Şi-a trecut mâna peste braţ în jos, peste pieptul gol. Nu purta decât o pânză în jurul taliei, jumătatea de jos a corpului fiindu-i ascunsă de ceaţă. Pe pielea lui se formaseră picături de condens, iar umezeala îi încreţise părul.

— Ea a urmărit tot ce s-a întâmplat între mine şi Angelica, iar când apele au intervenit, s-a repezit şi m-a blestemat să păzesc femeile acestor ape — şi magia lor — veşnic.

Celie a ridicat capul brusc.

— Femeile acestor ape?

— Melusinele, a precizat Constantin, strâmbându-se cu dezgust. Femei-peşte. Femei *capricioase.*

— Seducătoarele, a adăugat Coco. Acelea care locuiesc aici sunt, de asemenea, cele care spun adevărul. Unele sunt clarvăzătoare. Apele le-au dat abilităţi ciudate.

Braţele au început să mă doară şi mi-am potrivit mai bine greutatea Nicholinei în braţe.

— Cine e Isla?

Constantin a pufnit, răspunzând:

— Regina melusinelor.

— Sora lui Claud, a zis Coco în acelaşi timp.

— Este şi ea o zeiţă, atunci? a întrebat Celie.

Constantin şi-a înclinat uşor capul.

— Unii aşa ar numi-o. Alţii, nu. în orice caz, este foarte bătrână şi puternică. Dacă vreţi o audienţă totuşi, trebuie să vă previn: nu se poate amesteca în treburile fiinţelor omeneşti. Nu fără repercusiuni.

Coco i-a atins braţul.

— Nu suntem aici pentru ea, Constantin. Nu încă, cel puţin.

S-a uitat la Nicholina, la Lou din braţele mele, şi tot corpul ei a părut să-şi piardă puterile, încă o dată. Constantin i-a urmărit privirea, ochii lui pătrunzători observând pielea pământie a lui Lou, obrajii traşi. A murmurat încet, înţelegând.

— Louise e bolnavă.

— Şi posedată, am adăugat un pic disperat.

Sprâncenele lui s-au înălţat brusc.

— Şi credeţi că apele o s-o vindece?

— Pe tine te-au vindecat, a remarcat Beau, şi tu erai mort.

Constantin a despărţit ceaţa cu mâinile, fuioarele acesteia curgându-i printre degete. Mi s-a părut un gest leneş. Unul apatic.

— E adevărat. Dacă poate ceva vindeca, atunci apele acestea o pot face. Deşi au început ca simple lacrimi, au devenit sensibile ca pulsul într-o Dame Rouge, la fel de conectate ca o Dame Blanche de acest pământ. Angelica a fost o clarvăzătoare, iar magia ei le-a impregnat. Apele văd lucruri pe care noi nu le putem vedea, ştiu lucruri pe care noi nu le putem şti. Am trăit o sută de vieţi omeneşti, şi totuşi nici măcar eu nu le pot înţelege cunoaşterea.

M-am chinuit să scot perlele din sac, menţinându-mi strân- soarea asupra Nicholinei. Beau şi-a întins braţele. Fără tragere de inimă, i-am trecut-o lui, înainte să-i dau perlele lui Constantin. Spre surprinderea mea, mâinile lui păreau solide. Calde. Era cu adevărat viu.

— Plata noastră, am zis.

Degetele lui s-au închis în jurul perlelor. Ochii i s-au întors spre Coco.

— Eşti sigură?

Ea a dat din cap cu hotărâre.

— E cea mai bună prietenă a mea.

El a ridicat din umeri şi perlele s-au dizolvat în ceaţă.

— Prea bine. Pe capul ei să cadă.

Spre noi, ceilalţi, a întrebat:

— Cine însoţeşte frumoasele domniţe?

Am făcut un pas înainte.

— Eu.

— Bineînţeles.

M-a măsurat din cap până-n picioare. A scos un „hm", parcă neplăcut impresionat. De parcă noroiul de pe cizme sau banduliera de pe pieptul meu l-ar fi ofensat.

— Am auzit de isprăvile tale, Reid Diggory. Am auzit de gloria ta în linia moştenirii mele. Am auzit totul despre moartea şi sângele de pe mâinile tale şi ale fraţilor tăi.

A făcut o pauză, aşteptând să răspund, dar nu i-am dat satisfacţie. Nu i-am arătat nicio reacţie, de niciun fel.

— Sincer să fiu, îmi aminteşti de o versiune mult mai tânără a mea.

— Nu semăn câtuşi de puţin cu tine.

El şi-a înclinat capul.

— Timpul ne schimbă pe toţi, nu-i aşa?

— Bla-bla-bla, tâmpenii misterioase, avertismente rău-pre- vestitoare! a intervenit Beau, care şi-a repoziţionat-o în braţe pe Nicholina cu mişcări rigide, greoaie, răsuflând iritat. Mai stăm pe-aici sau...?

— Bine zis!

Constantin a rânjit şi, fluturând o dată din mână, Beau şi Celie au dispărut. Amândoi pur şi simplu au... dispărut. Nicholina a aterizat din nou cu toată greutatea în braţele mele.

— Unde i-ai trimis? a întrebat Coco, ridicându-şi vocea panicată. Vreau să zic... sunt în siguranţă?

Ochii lui Constantin au sclipit.

— Nimeni nu e în siguranţă aici, Cosette. Nici măcar tu. V-am protejat, pe tine şi pe prietena ta, când aţi fost copii. De data asta însă căutaţi apele ca adulţi, din proprie voinţă. Nu mai pot să încalc regulile. Trebuie să beţi şi să spuneţi adevărul. Acum...

A făcut un pas în lături, arătând spre cărarea dinaintea noastră, cărare încă ascunsă pe jumătate de ceaţa semisolidă.

— începem?

Ea a înghiţit anevoie un nod din gât.

Când eu am păşit hotărât înainte totuşi, m-a luat de braţ, gră- bindu-se să ţină pasul.

Deşi nu-1 puteam auzi pe Constantin urmându-ne, îi simţeam prezenţa în spatele nostru în timp ce străbăteam cărarea. Aceasta cobora în pantă lină, egală, în pofida stâncilor. Tăcerea încă mai învăluia totul.

— N-ai mai băut niciodată? am întrebat-o, cu voce scăzută. în niciuna dintre dăţile în care ai fost pe-aici?

— Doar o dată, a şoptit ea, când am încercat să-mi văd...

Dar s-a oprit brusc, strângându-mă tare de braţ.

— Când Lou şi cu mine am încercat să înotăm.

Constantin nu ne pusese să bem niciodată până atunci. De obicei, doar ne jucam pe mal.

— Şi în acea ocazie? am întrebat.

Ea s-a cutremurat.

— A fost cumplit.

— Ce ai văzut?

— Ce-mi doream cel mai mult pe lume.

— Adică?

Ea s-a strâmbat, dar nu şi-a retras braţul.

— Deja am spus-o o dată. N-am s-o mai repet.

— Nu vorbeşti serios.

O durere a început să-mi apese tâmpla stângă.

— De unde să ştiu la ce să mă aştept, dacă tu nu vrei să…

— Nu poţi, a intervenit Constantin, materializându-se drept în faţa noastră.

Amândoi ne-am oprit.

— Nimeni nu ştie ce o să le arate apele. Dorinţe, spaime, puncte tari, puncte slabe, amintiri — apele văd adevărul şi cer în schimb adevărul. Tot ce trebuie să faceţi este să-l recunoaşteţi.

La cuvintele lui, ceaţa de dincolo de el a început să se destrame. Se mişca încet, deliberat, fiecare fuior dându-se la o parte pentru a dezvălui o întindere vastă de apă, imposibil de netedă. Se desfăşura printre doi munţi până departe, cât vedeai cu ochii. Până în zare. Şi dincolo de ea. Luna — argintie ca o monedă proaspăt bătută — lumina clar şi strălucitor pe suprafaţa ca oglinda. Nici pic de fum, aici. Nici valuri.

Nici măcar un singur sunet.

Constantin a fluturat din mână şi, din ceaţă, s-au

format trei potire, solidificându-se în fier simplu. Aşteptau în nisip, la marginea apei. Aproape atingând-o. Nu chiar. încet, am lăsat-o pe Nicholina la pământ. N-a mişcat când i-am ridicat o pleoapă, nici când i-am verificat pulsul.

— *Ce* i-ai făcut? E aproape inconştientă.

— I-am dat o simplă băutură de dormit — lavandă, muşeţel, rădăcină de valeriană şi sânge.

Coco a ridicat din umeri cu nelinişte.

— Se poate s-o fi făcut mai concentrată.

— O să bea şi ea, a zis Constantin, forma lui începând să se şteargă, sau o să moară.

Nu mi-am putut reţine un mârâit de frustrare.

— Eşti chiar un nemernic, ştiai?

Când şi-a ridicat mâinile, ele s-au dizolvat în ceaţă. Un alt zâmbet arogant.

— Sunt un simplu păzitor. Bea din apă şi spune adevărul. Dacă reuşeşti, o să poţi intra în adâncurile ei vindecătoare. Dacă dai greş, o să părăseşti aceste locuri şi nu te vei întoarce niciodată.

— Nu plec nicăieri...

Dar în timp ce-mi ieşeau cuvintele pe gură, am simţit ceaţa strângându-se în jurul meu ca nişte cătuşe de fier şi am înţeles că n-avea să-mi fie cu putinţă să rămân dacă dau greş. Ceaţa — sau Le Coeur sau apele sau magia însăşi — nu avea să mi-o îngăduie. Doar după ce am mormăit o încuviinţare succintă cătuşele s-au risipit, încă le mai simţeam prezenţa totuşi, plutind deasupra pielii mele. Avertismentul lor.

— Beţi din apă, a repetat Constantin, aproape imaterial acum, şi spuneţi adevărul!

Numai ochii îi rămăseseră. Când s-au fixat asupra lui Coco, s-au îmblânzit şi un tentacul de ceaţă s-a întins ca să-i mângâie faţa.

— Noroc!

Ne-a lăsat acolo, stând în lumina lunii, uitându-ne în jos la potirele noastre.

ADEVĂRUL APELOR

Reid

ÎNCĂ ÎMI MAI AMINTESC MOMENTUL PRECIS ÎN care mi-am primit balisarda. După fiecare turnir, se dădea un banchet în onoarea campionilor, un banchet de bun venit în rândurile frăţiei. Participau foarte puţini în afara Vânătorilor şi a oamenilor Bisericii, iar petrecerile nu ţineau niciodată mult — un discurs rapid, o masă şi mai rapidă. Fără toasturi. Fără muzică. Fără festivităţi. Un banchet modest. în dimineaţa următoare totuşi începea adevărata prezentare. Tot regatul venea la Cathedral Saint-Cecile d'Cesarine să urmărească ceremonia de admitere. Nobili şi sărmani se îmbrăcau în hainele lor cele mai bune. Căderii se aliniau de-o parte şi de alta a intervalului dintre bănci. La altar aştepta Arhiepiscopul, cu balisar- dele recruţilor. Acestea împodobeau masa de împărtăşanie, lustruite şi scânteietoare, în cutiile lor căptuşite cu catifea.

Eu fusesem singurul recrut la ceremonia mea. A mea fusese singura balisardă de pe masă.

Jean Luc stătuse la capătul intervalului dintre bănci, cu mâinile la spate. Cu faţa crispată. Cu trupul rigid.

Celie stătuse aşezată în rândul al treilea, cu părinţii şi sora ei. încercase să-mi prindă privirea când străbătusem intervalul, dar nu fusesem în stare să mă uit la ea. Nu mă puteam uita la nimic decât la balisarda mea. Mă atrăgea ca un cântec de sirenă, iar safirul ei scânteia în lumina filtrată a soarelui.

îmi repetasem jurământul învăţat pe de rost. Cu umerii drepţi şi mândru. După aceea, Arhiepiscopul încălcase tradiţia îmbrăţişându-mă, dar manifestarea lui publică nu mă stingherise. Fusesem încântat de ea. încântat de mine însumi. Atât de încântat! Şi de ce nu? Mă antrenasem cu religiozitate ani de-a rândul — sângerasem, năduşisem şi sacrificasem — numai pentru acest moment.

Când întinsesem în sfârşit mâinile ca să-mi primesc balisarda totuşi, ezitasem. Doar o secundă.

O parte din mine ştiuse, încă de pe atunci, că această sabie — această viaţă — avea să aducă durere. O parte din mine ştiuse că aveam să sufăr.

O alesesem totuşi.

întocmai cum o alegeam pe-aceasta de acum.

Degetele mele s-au strâns pe metalul rece al potirului meu şi am îngenuncheat să-1 umplu. Nicio undă nu s-a creat când am străpuns suprafaţa nemişcată a apelor. Dimpotrivă, părea să fi absorbit mişcarea. încruntându-mă, am încercat să-mi cufund şi mâna, să împroşc, să provoc mişcare, dar m-am ciocnit de un zid invizibil. Am împins mai tare. Mâna mi s-a oprit la un milimetru distanţă de suprafaţă — atât de aproape, încât i-am putut simţi răceala iernatică radiind din apă. Dar tot n-am reuşit să le ating. Suflând

nemulţumit, am abandonat încercarea. Constantin mă avertizase.

M-am uitat la potirul de fier cu neliniște. Treaba asta n-avea să fie plăcută.

— Stai! Coco m-a apucat de antebraţ când am dat să ridic cupa la gură, apoi a continuat: Lou mai întâi. Nu ştiu ce o să se întâmple când o să bem, dar mă îndoiesc că o vom mai putea ajuta.

— Nu cred că putem s-o ajutăm.

Totuşi, mi-am coborât mâna.

— Nu ştim ce o să-i arate ei apa. Cum să ne luptăm cu un duşman invizibil?

Coco şi-a rostogolit ochii în cap şi s-a aplecat să umple şi celelalte potire.

— Nu spun că n-o să fie în stare să-şi poarte singură lupta. Spun că e inconştientă. O să aibă nevoie de ajutor să bea, pur şi simplu.

— Ah! Corect.

în pofida seriozităţii circumstanţelor în care ne găseam, am simţit fierbinţeala urcându-mi pe gât. M-am grăbit s-o ajut s-o ridice pe Lou, aşezând-o cu blândeţe pe genunchii mei.

— Dă-i capul pe spate.

Am făcut cum mi-a cerut, luptând împotriva instinctului de a-i da peste mână lui Coco, atunci când i-a dus potirul la buze lui Lou. întrucât Coco avea dreptate — dacă putea cineva să facă asta, Lou era aceea. Am ţinut-o bine şi, încet, cu grijă, Coco i-a deschis gura şi i-a turnat apa.

— Uşor! am prevenit-o eu. Uşor!

Coco nu-şi lua ochii de la ceea ce făcea.

— Gura, Reid!

Nu s-a întâmplat nimic când apa rece i-a ajuns pe limbă lui Lou. Coco a mai turnat puţin. I s-a scurs pe la un colţ de gură. Tot nimic.

— Nu înghite, am zis eu.

— Da, *mulţumesc...*

Dar Coco s-a oprit brusc când ochii lui Lou s-au deschis larg. Amândoi ne-am holbat la ea. Coco i-a pus o mână pe obraz.

— Lou? Cum te simţi?

Lou şi-a dat ochii peste cap drept răspuns, iar gura i s-a deschis pentru un ţipăt violent — numai că niciun sunet nu i-a ieşit. Tăcerea continua să domnească. Apele totuşi s-au încreţit, într-o stranie concordanţă. Apucând-o strâns de umeri, am privit-o neajutorat cum îşi zgâria faţa, cum se trăgea de păr. De parcă ar fi vrut s-o scoată afară pe Nicholina cu forţa. A început să se dea cu capul de pământ.

— La dracu'!

M-am luptat s-o ţin, dar Coco m-a împins înapoi, golindu-şi potirul dintr-o singură înghiţitură.

— Repede!

Şi-a aruncat cupa, sprijinindu-şi mâinile de mal.

— Bea acum! Cu cât mai curând ne dezvăluim adevărurile, cu atât mai curând o putem cufunda pe Lou în...

Dar ochii i s-au dat peste cap şi, cu toate că n-a fost cuprinsă de spasme ca Lou, a căzut pe-o parte, inertă, frecându-şi obrazul de nisip. Ochii încă i se mai rostogoleau.

Mai arătase astfel o dată. Nevăzând nimic. Văzând totul.

„Un bărbat apropiat de inima ta va muri."

înjurând amarnic — am aruncat o ultimă privire spre Lou, care se lăsase fără vlagă în poala mea —, am dat pe gât conţinutul potirului meu. Dacă-i posibil, apa era şi mai rece decât o simţisem prin cupă. Nenatural de rece. Nemilos de rece. M-a ars pe gâtlej în jos, prefacându-se în gheaţă în stomacul meu. In membrele mele. In venele mele. In câteva secunde, până şi cea mai simplă mişcare a devenit grea. Tuşind, înecându-mă, am împins-o pe Lou la o parte din poală, când primul tremur mi-a zguduit corpul. Când m-am prăbuşit în mâini şi în genunchi, marginile câmpului meu vizual au pălit, devenind albe. Ciudat. Ar fi trebuit să se întunece, nu să se lumineze, şi...

Arsura din plămâni a dispărut brusc, iar vederea mi s-a limpezit. Am clipit, surprins. Am clipit din nou. N-avea cum să fie aşa. Să nu fi băut oare destul? Ridicându-mă, m-am uitat întâi la cupa mea goală, apoi la Lou şi la Coco. Surpriza s-a prefăcut în confuzie. In frică. Amândouă dispăruseră complet în ceaţă, ca şi ceilalţi. Am sărit în picioare.

— Lou? Coco?

— Sunt aici! a strigat Lou de mai departe, pe mal.

Uimit, uşurat, m-am grăbit spre vocea ei, scrutând prin ceaţă şi prin întuneric. Deşi luna încă mai îmbăia scena într-o lumină

argintie blândă, era mai puţin strălucitoare acum. Mănunchiuri de raze răzbăteau, când şi când, prin ceaţă. Orbindu-mă o clipă. Dezo- rientându-mă în următoarea.

— Unde eşti? Nu pot...

Mâna ei a prins-o pe a mea şi a păşit la vedere,

zâmbind larg şi întreagă. M-am holbat la ea fără să-mi cred ochilor. Dacă pielea ei fusese palidă şi bolnăvicioasă, acum strălucea aurie, pudrată cu pistrui. Dacă părul îi fusese tuns şi alb, acum i se revărsa lung şi lucios pe spate, din nou castaniu cu reflexe nisipii. I-am prins o şuviţă între degete. Până şi cicatricile i se vindecaseră. Mai puţin... mai puţin una.

Am plimbat un deget pe deasupra spinilor şi trandafirilor de la gâtul ei. La atingerea mea, ochii ei s-au închis. Ceaţa îi unduia în jurul feţei, învăluind-o într-o aură eterică.

— îţi pl ace? Coco ar putea face o avere cu asta — să transforme macabrul în frumos macabru.

— Tu eşti întotdeauna frumoasă.

Cu un nod în gât, abia am putut rosti cuvintele. Ea şi-a încolăcit braţele pe talia mea, sprijinindu-şi urechea de inima mea.

— Eşti... mai bine? am întrebat.

— Aproape.

Zâmbind din nou la expresia mea, s-a ridicat pe vârfuri ca să mă sărute.

— Vino! Vreau să-ţi arăt ceva.

Am urmat-o orbeşte, cu inima bătându-mi în gât. O voce din adâncul minţii mele mă avertiza că nu se putea să fie atât de uşor — mă prevenea că n-ar trebui să am încredere —, dar când Lou şi-a împletit degetele cu ale mele, trăgându-mă mai departe în ceaţă, m-am lăsat în voia ei. Ii simţeam mâna caldă cum nu mai fusese de nici nu mai ştiu când. Iar parfumul din aer — a magie, vanilie şi scorţişoară - l-am inspirat adânc. O senzaţie de pace lăuntrică radia din pieptul meu. Bineînţeles că n-am stat pe gânduri. Aceasta

era Lou. Nu era o balisardă şi nu străbăteam intervalul dintre băncile unei catedrale. Nu depuneam un jurământ de credinţă. Făcusem deja asta.

— Cum ai exorcizat-o pe Nicholina? am întrebat, ca prin vis. Ce ţi-au arătat apele?

Ea a zâmbit la mine peste umăr, luminată din interior.

— Nu-mi amintesc să fi fost atât de vorbăreţ, bărbate.

Bărbate. îndreptăţirea cuvântului părea caldă. Ameţitoare. Am zâmbit şi mi-am petrecut braţul liber pe după umerii ei, lipind-o ferm de mine. Tânjind după căldura ei. După zâmbetul ei.

— Iar eu nu-mi amintesc ca *tu...*

... ca ea să fi spus adevărul, m-a certat mintea mea. *Nici tu nu l~ai spus. Asta nu e real*

Zâmbetul mi-a fugit. Bineînţeles că nu era real. O puteam simţi lângă mine. încetinind şi oprindu-mă, am strâns-o mai tare şi am întors-o spre mine. Când şi-a ridicat privirea, arcuind o sprânceană, mi s-a tăiat respiraţia. într-adevăr părea să radieze de fericire. M-am simţit gata să zbor.

— Spune-mi, am zis încet, dându-i o şuviţă de păr pe după ureche. Spune-mi ce-ai văzut.

— Lasă-mă să-ţi arăt, mai bine.

Acum m-am încruntat. Pielea ei... chiar lumina? A dat din braţe şi ceaţa din jurul nostru s-a răzbit, dezvăluind un altar de piatră la o oarecare distanţă. Pe el, o tânără era întinsă cu faţa în jos, legată şi cu căluş la gură. Se căznea să-şi ţină capul care ieşea în afara marginii altarului. Părul ei — alb ca zăpada şi ca luna, alb ca rochia ei — fusese împletit. împletitura îi cădea de pe ceafa spre vasul de piatră de sub gâtul ei. M-am

apropiat, alarmat. Fata arăta... nu, *părea...* cunoscută. Cu ochii ei turcoaz, ar fi putut fi o Lou de şaisprezece ani, dar nu se potrivea. Era prea înaltă. Prea puternică. Pielea ei era palidă şi fără de pistrui.

— Uită-te la ea, dragul meu, a fredonat Lou, cu un pumnal în mână.

M-am uitat speriat la pumnal, neînţelegând de unde apăruse. Incapabil să înţeleg de ce era la ea în mână.

— Nu e frumoasă?

— Ce faci?

Ea a aruncat pumnalul în aer, l-a privit învârtindu-se, ridi- cându-se şi coborând, şi l-a prins de mâner.

— Trebuie s-o ucid.

— Ce? Nu!

Am încercat să mă aşez între ele, dar picioarele nu mi s-au urnit. Ceaţa s-a furişat înainte, în timp ce eu studiam fata, solidificându-se în jurul nostru. Respiraţia mea a devenit precipitată.

— De ce? De ce ai face asta?

Ea mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Pentru binele mai mare, fireşte.

— Nu. Asta... Nu, Lou!

Am clătinat vehement din cap.

— Uciderea unei copile n-o să rezolve nimic...

— Nu-i o copilă oarecare.

S-a apropiat agale de altar, încă aruncând şi prinzând pumnalul. Fata o privea cu ochii mari, zbătându-se mai tare, în timp ce scena din jur continua să se dezvolte. Apa a dispărut şi s-au format munţi adevăraţi. Un templu într-o pajişte. Zeci de femei de jur împrejurul nostru, dansând nebuneşte în lumina lunii. Triplete cu păr negru şi o vrăjitoare cu o coroană de

ilice. Dar fata de pe altar nu putea să scape. Ceaţa o ţinea captivă ca pe un porc pentru tăiere, în timp ce Lou i-a pus cuţitul la gât.

— Copila *aceasta.* Numai eu vreau să fac ceea ce trebuie făcut, dragul meu. Numai eu vreau să sacrific. De ce nu poţi înţelege asta? O să salvez pe *toată lumea.*

Fierea mi s-a ridicat brusc în gât.

— Nu poţi să faci asta. Nu… nu ei. Te rog!

Ea s-a uitat la mine cu tristeţe, lama cuţitului încă pregătită deasupra fetei.

— Sunt fiica mamei mele, Reid. O să fac orice să-i protejez pe cei pe care îi iubesc. Tu n-ai ucide, a întrebat ea şi a atins lama de gâtul fetei, pentru mine?

Nevenindu-mi să cred, mânios, aproape că mi-am rupt picioarele încercând să le smulg din loc.

— Eu n-aş uci…

Minciuna s-a înnegrit şi a trosnit înainte să pot sfârşi vorba. Ca cenuşa pe limba mea. Cenuşa mea.

Ucisesem pentru Lou. Arhiepiscopul nu fusese nevinovat, nu, dar ceilalţi — cei de dinaintea lui? Ii ucisesem pentru mai puţin decât iubire. îi ucisesem din obligaţie, din loialitate. îi ucisesem pentru glorie. Dar… nici asta nu era foarte corect „Bea din apă şi spune adevărul.”

Acum puteam vedea crăpăturile din magia ei. Lou pe care o plăs- muise apa fusese atât de convingătoare! Perfectă. Aidoma lui Lou pe care o păstram eu în amintire. Dar realitatea nu era perfecţiune şi nici Lou nu era — nici atunci şi nici acum. îmi spusese odată că era dureros să-ţi aminteşti de morţi aşa cum fuseseră ei, în loc de aşa cum voiam noi să fie. Amintirea era un

lucru periculos.

Timpul ne schimbă pe toţi, nu-i aşa?

Nu mai eram băiatul care tânjea după balisarda lui, care o ţinuse mai întâi cu veneraţie, cu mândrie, şi totuşi, o parte din mine îşi mai amintea de acela. O parte din mine încă îi mai simţea aspiraţia. Acum, probabil pentru prima oară, vedeam adevărul clar, îl ucisesem pe Arhiepiscop pentru că o iubeam pe Lou. îi ucisesem pe nevinovaţi pentru că îl iubeam pe Arhiepiscop. Pentru că îmi iubeam frăţia, familia. De fiecare dată când găsisem un cămin, mă luptasem cu îndârjire să-1 păstrez.

Exact ca Morgane.

O linie subţire, stacojie, a udat lama lui Lou. I-a colorat gâtul fetei ca o panglică.

— Ai spus odată că sunt întocmai ca mama.

Lou se uita la sângele de pe pumnalul ei, ca vrăjită.

— Ai avut dreptate.

Mai rapid decât să pot reacţiona, i-a spintecat gâtul fetei, în- torcându-se cu faţa spre mine, în timp ce victima se îneca şi gâl- gâia. Mişcările ei erau mai lente cu fiecare secundă. Stacojiul păta albeaţa pietrei irevocabil.

— Ai avut dreptate.

„Bea din apă şi spune adevărul."

— Da.

Ceaţa din jurul picioarelor mele a dispărut la acest cuvânt şi am înaintat cu hotărâre, înghiţindu-mi fierea. Nu m-am uitat la fată. Nu i-am reţinut faţa. Pieptul mi se despica pe din două din cauza efortului. Ceea ce se întâmpla nu era real. Nu încă. Şi n-avea să fie niciodată — dacă puteam interveni.

— Da, Lou, eşti ca mama ta.

I-am luat bărbia în mână, silind-o să se uite la mine.

— Dar şi eu sunt la fel.

In secunda în care aceste cuvinte mi-au ieşit de pe buze, un zâmbet larg i s-a desenat pe faţă.

— Bravo!

Şi atunci solul a început să se sfărâme, altarul şi templul curgând la pământ şi prefacându-se în nisip alb şi apă nemişcată. Un vâjâit mi-a umplut urechile şi bărbia lui Lou a dispărut dintre degetele mele. Am rămas ţinând aer. Nisipul îmi râcâia genunchii şi mi-am plecat privirea, la potirul meu de fier de pe jos. L-am atins cu băgare de seamă. încă era rece.

— Te-ai întors, a străpuns tăcerea vocea amuzată a lui Constantin, în timp ce eu m-am aşezat pe nisip, năucit. După Coco, aş putea adăuga.

A făcut cu ochiul spre ea. Coco stătea nemişcată lângă mine, cu genunchii în braţe.

La privirea mea îngrijorată, a murmurat:

— Sunt bine.

— Ţi-ai spus adevărul?

— Cuvinţel cu cuvinţel.

— N-ai de gând să-l repeţi, nu-i aşa?

— Niciodată.

Constantin a chicotit, înainte să-şi mute iute privirea spre Lou, care începuse să se mişte. Şi-a frecat palmele, nerăbdător.

— Ah, excelent! La ţanc.

M-am apropiat de ea, exact când a deschis ochii. Privirea ei s-a mutat rapid de la mine la Coco, la nesfârşita întindere de nisip din spatele nostru, şi s-a ridicat imediat în capul oaselor, întorcând capul să se

uite în spate.

— Lou? am întrebat, derutat, ridicând o mână să-i ating fruntea.

Rana ei nu se vindecase — nici nu mă aşteptasem, nu atât de curând —, iar faţa îi era mai palidă ca de obicei. Albă ca părul ei. S-a târât îndărăt, pe mâini, cercetând în continuare plaja, înnebunită.

— Unde sunt celelalte?

Vocea îi era piţigăiată, ca de copilă, şi mi-a pierit curajul. Nu era Lou, aşadar.

— Unde se ascund? Unde aşteaptă? Sunt pe-aproape, sunt pe-aproape. Trebuie să fie aici, pe lângă ape.

M-am uitat la ea cu dezgust. Cu milă.

— Nu mai e nimeni aici, Nicholina. Doar tu.

— Nu, nu, nu.

Se legăna înainte şi-napoi cum făcuse şi Coco, scuturând frenetic din cap. Chircindu-se.

— E o cursă. Ele sunt aici, o, da, şi aşteaptă, se ascund, se furişează prin ceaţă...

Coco a îngenuncheat înaintea ei, apucând-o de bărbie cu degetele.

— N-o să vină. Acceptă faptul. Treci peste. Sau, mai bine, schimbă tabăra. Nicholina, mătuşa mea nu este persoana pe care o crezi tu. Morgane e chiar mai rea. Nu te preţuiesc. Nu te acceptă. Tu eşti doar o unealtă pentru ele — un mijloc pentru atingerea unui scop —, întocmai ca noi toţi.

— *Nu!*

Cuvântul a ieşit cu un mârâit gutural, iar Nicholina a început să-şi râcâie propria faţă, zgâriind pielea. Când am sărit să intervin, unghiile acelea m-au sfâşiat pe piept.

— Tu! O să te predau odată cu şoricelul, da, da, da, şi o să-ţi tăiem inima în trei...

Constantin a ţocăit nemulţumit şi-a fluturat din mână. Ceaţa i-a răspuns învârtejindu-se în jurul ei ca o tornadă violentă, imobilizând-o. Nicholina a urlat de furie.

— O să ne ucidă pe amândouă, şoricel prost! Şoricel prost, *prosti* Nu putem dansa, nu, dar ne putem îneca. Adânc, adânc, adânc, ne putem îneca. Nu e nicio speranţă. Numai *rău.*

Apoi a vorbit din nou.

Căldura mi-a invadat tot corpul.

— Credeam că — vocea ei a coborât mai mult decât înainte şi a scrâşnit din dinţi, concentrată — tu nu-ţi faci griji despre moarte? Sau ai acceptat, în sfârşit, adevărul?

Lou.

Nu mai respiram. Nu-mi puteam domoli bătăile nebuneşti ale inimii. Era ea. Era *Lou.*

Apa trebuie s-o fi slăbit pe Nicholina îndeajuns ca ea să iasă la suprafaţă sau... sau probabil cerea adevărul, chiar şi acum. Apa ştia că Nicholina nu aparţinea acestui corp. Ştia al cui corp îl locuia.

Constantin a oftat.

— Cearta a fost distractivă la început. Acum nu mai e. Spuneţi-vă adevărul, cu toţii, sau lăsaţi acest loc în pace! Nu am toată noaptea la dispoziţie.

— Serios? Lou s-a străduit să zâmbească, încă gâfâind, după care a adăugat: Ce altceva... ai tu de făcut? Asta e... singurul tău rost... nu-i aşa?

El a privit-o mânios.

— Fermecătoare ca întotdeauna, Louise!

Ea a făcut o plecăciune, neputând să-şi ascundă grimasa când Nicholina s-a izbit din nou în cuşcă.

— încerc.

— Adevărul vostru! a insistat el, cu voce^ aspră.

Faţa ei s-a contorsionat şi, când a deschis din nou gura, n-am mai fost sigur cine vorbea: Lou sau Nicholina. în orice caz, adevărul s-a revărsat din ele fără remuşcări. Puternic şi curat.

— Sunt capabilă de un mare rău.

Cuvintele au atârnat în aer între noi, la fel de vii ca şi ceaţa. Aşteptau, încolăcite, răspunsul meu. Clarificarea mea. Propriul meu adevăr.

Am privit-o drept în ochi.

— Cu toţii suntem.

Ca purtate de un oftat, cuvintele s-au risipit. Ceaţa a plecat cu ele, lăsând-o pe Lou trântită fără menajamente pe nisip. Constantin a dat din cap.

— Foarte bine, fiecare dintre voi. Una dintre cele mai mari încercări ale vieţii este să-ţi recunoşti propriul chip. în noaptea asta, v-aţi văzut pe voi înşivă. Aţi băut din apă şi aţi spus adevărul.

A întins mâna spre mal. O emoţie pe care n-o puteam defini lumina adânc în ochii lui. Probabil tristeţe. Melancolie.

— Acum, mergeţi! Lăsaţi înţelepciunea apei să vă curgă prin vene şi să vă vindece.

Spre Coco a murmurat:

— Sper c-o să-ţi trăieşti adevărul, Cosette!

Ea a privit departe, spre apă, cu o expresie identică.

— Şi eu sper.

In nemişcarea momentului, Nicholina s-a repezit spre cărare cu un strigăt de sălbăticiune. Un strigăt

disperat. Am prins-o înainte să scape, ridicând-o pe un umăr. Mă lovea cu pumnii în spate, cu mai puţină forţă decât m-aş fi aşteptat. Mâinile încă îi erau rană vie, dureroasă. Când a încercat să mă lovească între picioare, am prins-o de gambă, ţinând-o departe de mine. Propria-mi speranţă se umfla în pieptul meu. Strălucitoare şi neîmblânzită.

— O să te răneşti.

— Dă-mi drumul!

M-a muşcat de umăr ca un animal turbat, dar lâna groasă a hainei mele a împiedicat-o să mă vatăme prea tare.

— O să ne ucizi! Mă auzi? O să ne înecăm! Nu putem dansa sub apa asta. Suntem prea grele, prea *multe...*

— Destul!

Am dus-o spre apă cu hotărâre de oţel. De data asta, picioarele mele i-au străpuns suprafaţa fără împotrivire. Ne fusese acordată permisiunea să intrăm. Să vindecăm. In urma noastră, Constantin a dispărut, lăsând-o pe Coco singură. Ea a dat scurt din cap.

— O să sfârşim treaba asta acum, Nicholina. Ieşi! Naibii! Afară! Din! Soţia! Mea!

A ţipat când am aruncat-o cu capul înainte în apă.

MATHIEU

Lou

APA ERA ÎNGHEŢATĂ - ŞOCANT ŞI PARALIZANT DE rece. Muşchii mei s-au încleştat la impact şi aerul din plămâni m-a părăsit într-un iureş surprins, dureros. Plămânii imediat au ţipat în protest.

Al dracu' de grozav! Al dracu' *Reid!*

Intenţia fusese bună, desigur, dar n-ar fi putut, bruta eroică, să verifice temperatura apei mai întâi? Poate şi să intre el însuşi în apă? Eu cu siguranţă nu puteam înota ca un bloc de gheaţă. Iar ochii mei... Nu puteam vedea *nimic.* Oricâtă lumină a lunii strălucea deasupra nu reuşea să pătrundă dedesubt, cufundându-ne într-o beznă totală. Un sfârşit potrivit pentru Nicholina, de fapt. O plată cu aceeaşi monedă. Dacă-i posibil, părea să-i placă întunericul chiar mai puţin decât mie şi, în isteria ei totală, se zbătea nebuneşte, luptându-se pentru control. Ceea ce facea să ne ducem la fund ca bolovanul.

încetează! încleştându-mi dinţii îndureraţi, m-am străduit să-mi mişc braţele şi picioarele la unison. Ea se zbătea în direcţie opusă, iar fustele ni s-au încurcat în picioare, groase şi grele şi periculoase. Ne-am mai scufundat o palmă, şi încă una, şi încă una, panica fiecăreia dintre noi amplificând-o pe a celeilalte,

culminând într-un soi de frenezie colectivă. *Nicholina!* am zis aspru, ignorând

zbuciumul inimii mele. Aproape că-mi exploda în piept. *încetează să te mai zbaţi! Trebuie să lucrăm împreună sau o să murim amândouă. Eu sunt o înotătoare puternică. Lasă-mă să preiau conducerea...*

Niciodată!

Vocile i-au ţinut isonul. *Niciodată, niciodată, niciodată!* Se vânzo- leau în jurul nostru, panicate şi isterice, şi noi ne scufundam şi mai repede încă, împovărate de haina şi de rochia grele de apă. Am tras de prima, în timp ce Nicholina încerca să o descheie pe a doua, înjurând cu poftă, m-am alăturat ei, în schimb, şi împreună — miraculos la unison — am desfăcut şireturile cu degete înţepenite, neîndemânatice. Ea a dat din picioare să scape de fustă, iar eu am tras cu ghearele de haină. în câteva secunde, amândouă pluteau, în- depărtându-se de noi prin apa neagră, ameninţător şi încet, înainte de a dispărea de-a binelea.

Tot ne scufundam.

La dracu'! Era de parc-aş fi înotat în ulei, în smoală. Plămânii îmi ardeau în timp ce mă căzneam să mă ridic la suprafaţă, iar Nicholina, în sfârşit, cu disperare, îmi imita mişcările. *Aşa! Continuă! Piciorul stâng, piciorul drept, piciorul stâng, piciorul drept.*

Dansăm, dansăm, dansăm.

Dar nu dansam deloc. Deja îmi răsăreau stele albe în câmpul vizual, iar capul îmi zvâcnea de lipsa oxigenului. O durere ascuţită îmi străpungea urechile.

Şi... altceva. Altceva mai rău. Prea târziu, mi-am dat seama că vălul Nicholinei — întunericul care-i protejase subconştientul — dispăruse, de asemenea. Apa i-1 smulsese. In sfârşit, fiecare gând, fiecare sentiment, fiecare spaimă curgea prin conştiinţa noastră comună cu o claritate surprinzătoare. Străfulgerări de chipuri. Frânturi de amintiri, crâmpeie de sentimentul legat de fiecare în parte. Fervoare şi afecţiune şi ură şi ruşine. Era prea mult. Prea multe. Nu le voiam. Emoţiile ei veneau încontinuu

totuşi — atât de intense, atât de *dureroase* —, şi întreaga forţă a fiinţei sale m-a izbit ca un tsunami.

La fel şi magia mea.

Auriu şi alb au explodat cu orbitoare intensitate, pretutindeni în acelaşi timp. Deşi am încercat să prind o structură — o structură să înot, o structură să mă înconjur cu un scut, o structură să orice —, emoţiile Nicholinei au copleşit totul. M-au zdruncinat.

Ce faci? Ce faci? Mă îmboldea, cu voce înnebunită, dându-şi seama prea târziu ce se întâmplase. Nu ştiuse că vălul i se ridicase. Deşi a încercat să-1 invoce încă o dată, apa îl făcuse ferfeniţă, cu neputinţă de reparat. *Dansează, şoricel*[1] *Trebuie să dansezi! Stâng, drept, stâng, drept!*

Dar nu apa ne îneca acum. Ci ea. Emoţia pură a răpit şi stropul de aer care ne mai rămăsese, împingându-ne pe amândouă dincolo de ripostă. Ne scufundam şi ne scufundam şi ne scufundam cu fiecare nou val. Nu. Ne scufundam *în* fiecare nou val. întunericul din jurul nostru înţepa cu lumină.

Şi, deodată, nu mai eram în Apele Melancolice.

LAVANDA ÎMI MÂNGÂIA vârfurile degetelor. Parfumul ei înmiresma aerul verii, dulce şi iute şi ameţitor, iar deasupra, un singur nor gras plutea agale. Am aruncat o privire în jur, îngrijorată. Cunoşteam locul ăsta. Cunoşteam munţii de jur împrejurul nostru, pârâul care susura la marginea câmpului. Când eram copil, mă jucasem aici adesea, dar pe atunci nu fusese plin de lavandă, ci numai de iarbă şi cioturi noduroase de peri. Manon spunea că odinioară fusese un crâng în valea asta, dar Morgane îi dăduse foc într-o criză inexplicabilă de furie mai înainte să ne fi născut noi. Lavanda fusese oare înainte de copaci? Sau apăruse după?

Ceva s-a mişcat lângă mine şi m-am încordat instinctiv, răsu- cindu-mă iute cu faţa într-acolo.

Mi-a sărit inima din piept.

— Tu eşti… *tu,* am zis, nevenindu-mi să cred.

Nicholina s-a uitat lung la mine, cu ochii ei argintii mai mari decât îi văzusem vreodată. Cu faţa mai palidă. Cicatricele de pe pieptul ei străluceau puternic şi oribil în lumina soarelui, iar rochia ei neagră — zdrenţuită şi murdară — părea nelalocul ei în acest peisaj tihnit. Privind la propriul meu corp, mi-am ridicat mâinile de probă şi ele mi-au răspuns fără ezitare. Mi-am flexat degetele. Văzând cum se îndreaptă şi cum se strâng înapoi în palmele mele, un balon de râs s-a ridicat în gâtlejul meu — *al meu.* Nu al nostru.

Incapabilă să mă abţin, mi-am ridicat faţa spre soare, savu- rându-i căldura. Doar pentru o clipă. Nu ştiam

unde sunt, nu ştiam *cum* ajunseserăm acolo şi nici nu-mi păsa. In schimb, mă simţeam... întreagă. O senzaţie ciudată curgea prin membrele mele, de parcă apa nu doar mă restabilise, dar mă şi întărise. îmi dăduse putere. Sau probabil murisem, în cele din urmă, şi intrasem în Tărâmul Verii Veşnice. Sau ăsta era Raiul? Niciunul nu explica prezenţa Nicholinei, şi totuşi, ce altceva putea fi?

Panica mi-a săgetat reveria, ascuţită şi neaşteptată, iar zâmbetul mi-a dispărut la fel de repede precum apăruse. Pentru că nu fusese panica *mea.* Nu, emoţia venise de la altcineva. Am gemut tare când mi-am dat seama: şi Nicholina recunoştea acest loc. Deşi gândurile ei veneau prea rapid ca să le descâlcesc, erau impregnate cu un soi de dor. Un soi de disperare.

Futu-i!

Mi-am scuturat capul.

Deşi corpurile noastre se separaseră, conştiinţele noastre se părea că nu, şi niciun zeu n-ar fi fost vreodată într-atât de crud cât să mă lege de Nicholina pe vecie, ceea ce însemna... ceea ce însemna că ăsta nu era deloc Raiul. Mi-am ridicat mânioasă privirea spre cerul albastru cristal. Unicul nor părea să-şi bată joc de

mine şi nu mi-am putut înăbuşi un chicotit tăios. Luase forma unei cruci în flăcări.

Mai rău, acum nu-mi mai puteam simţi deloc magia. Cu băgare de seamă, curioasă, am încercat să invoc structurile aurii în minte, dar n-au apărut. Deşi vălul dintre Nicholina şi mine nu se reînfiinţase, structurile pur şi simplu... dispăruseră. Indiferent ce magie hrănea locul acesta, nu era ca a mea. Nu era nici ca a ei. Era

mult mai puternică decât a amândurora şi ne lăsase la fel de lipsite de apărare.

Când o voce familiară a murmurat un cântec de leagăn în spatele nostru, amândouă ne-am întors în acelaşi timp. Panica Nicholinei s-a adâncit în groază, împletită cu propria-mi curiozitate morbidă.

— Cine-i acolo? am întrebat, urmărind două siluete apro- piindu-se.

O femeie zveltă, cu părul negru — cam de vârsta mea —, mână-n mână cu un băieţel cu faţă gălbejită. Umbre adânci îi scurgeau viaţa din ochi, totuşi încă mai râdea, cu răsuflarea tăiată, şi încerca să ţină pasul. Simţindu-i eforturile, femeia l-a ridicat în braţe. Au căzut la pământ amândoi, încă râzând, rostogolindu-se prin la- vandă. Niciunul dintre ei nu ne observase.

— Cântă-mi, *tnamanl* a rugat-o el, lipindu-se de pieptul ei.

Şi-a împreunat braţele firave pe după gâtul ei.

— Cântă-mi un cântec! *S'il vous plaît!*[VI]

Ea l-a strâns uşurel. în ochii ei palizi, adoraţia şi îngrijorarea sclipeau în egală măsură. Inima mi s-a strâns, drept răspuns. Lângă mine, Nicholina încremenise, privind cu nesaţ chipul băieţelului.

— Şi ce cântec vrei să-ţi cânt, *mon bebe?* a întrebat femeia.

— Ştii pe care!

Nasul ei s-a încreţit a neplăcere şi i-a dat la o parte părul de pe frunte. Negru ca al ei.

— Nu-mi place ăla. E prea... trist.

— Te rog, *maman!*

VI „Te rog!" (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

Ochii lui palizi îi cercetau pe ai ei cu ardoare. Într-adevăr, părea o copie în miniatură a femeii.

— E preferatul meu.

Ea a pufnit cu exasperare drăgăstoasă.

— De ce?

— E înfricoşător! a zâmbit el, dezvăluindu-şi un dinte din faţă ciobit şi gropiţe în obraji. E cu monştri!

Rostogolindu-şi ochii, femeia a oftat.

— Prea bine. Dar numai o dată. Şi... nu cânta cu mine de data asta, bine? Te rog!

M-aş fi încruntat la ciudata cerere, dacă nu i-aş fi simţit neliniştea reverberând prin Nicholina. Dacă n-aş fi ştiut ce avea să se întâmple peste trei săptămâni. Acest băieţel... n-avea să se facă bine. Avea să moară încet, chinuit în zilele ce urmau, iar acesta... acesta nu era iadul meu, la urma urmelor.

Era al Nicholinei.

Dar ea nu fusese întotdeauna Nicholina. Odinioară fusese Nicola.

Nu-mi puteam desprinde privirea.

Inchizându-şi ochii, femeia s-a lăsat pe spate în lavandă, iar băieţelul şi-a cuibărit faţa în adâncitura dintre gâtul şi umărul ei. Am ştiut cuvintele cântecului mai înainte să le cânte ea. Au răsunat în măduva oaselor mele.

— Pe sub lună, la vremea recoltei, trece un fior şi frunzele foşnesc.

Cu o voce înaltă, curată, de soprană, ea cânta ciudatul cântec de leagăn fără grabă, mângâind mai departe părul băieţelului.

— Giulgiu~i subţire, strigoii zâmbesc şi-n streşini izbesc.

El a chicotit, ea a continuat:

— Un mire chemarea le-auzea, din somnu-i de veci se scula, să-şi găsească iubita, Genevieve, care cu Louis măritată era. In odaia luminată, pe fereastră o vedea pe frumoasa Genevieve...

In ciuda rugăminţii mamei lui, băieţelul a îngânat odată cu ea: *— ... care pruncului de la piept ti cânta. Mirele a început a lăcrima.*

Ea a şovăit, mâna i s-a oprit pe părul băiatului, care a continuat cântecul singur.

— Cei morţi n-ar trebui să-şi amintească, fereşte-te de noaptea în care visează. Căci în pieptul lor e amintirea...

— Unei inimi ce şi-a încetat zbaterea, a spus femeia încetişor, fără să mai cânte.

Băiatul a zâmbit şi împreună au sfârşit tulburătorul cântec de leagăn.

— Pe sub lună la vremea recoltei, trece un fior şi frunzele foşnesc. Giulgiu-i subţire, pruncul zâmbeşte şi chiar şi strigoii jelesc.

Băiatul a slobozit un hohot de râs încântat.

— El era un *zombi.* Nu-i aşa, *maman?* Mirele era un zombi?

— Cred că era un strigoi, a răspuns ea, cu ochii rătăciţi.

încă mai strângea capul băiatului la piept, mai tare decât era nevoie.

— Sau poate un altfel de spirit. O fantomă.

— O să devin şi eu o fantomă, *mamanl*

Ea a închis ochii, părând îndurerată.

— Niciodată.

Conversaţia s-a abătut spre alte lucruri. Cu greaţa răscolindu-mi stomacul, am privit cum, în cele din

urmă, ei s-au ridicat, pornind mână în mână înapoi de unde veniseră. Nicholina n-a clipit. Se uita ţintă la spatele băiatului cu dor neascuns, nevrând să irosească nici măcar o privire spre femeie. Spre mama băiatului. Nicola.

— Cum îl chema? am întrebat încet.

A răspuns la fel de încet:

— Mathieu.

— Mathieu le Claire?

Băiatul devenea din ce în ce mai mic, în depărtare.

— Aveam doar şaptesprezece ani, a şoptit ea în schimb, pierdută în amintirile ei.

Am văzut în mintea ei cum se petrecuseră lucrurile la fel de clar cum vedeam câmpul cu lavandă: cum se iubise cu un bărbat — unul cu faţă palidă, părul roşcat, din satul lor de munte — şi cum concepuseră un copil pe care amândoi îl iubiseră fără ezitare, complet şi necondiţionat. Cum bărbatul murise pe neaşteptate de gripă, cum fiul lor căzuse bolnav la scurt timp după aceea, cum ea încercase totul, de la magie la medicină, ca să-l vindece. Ba chiar îl dusese la un preot — sau cea mai apropiată formă de preot — dintr-un ţinut îndepărtat, dar el îi explicase că boala lui Mathieu era o „pedeapsă divină” şi îi trimisese înapoi.

Nicholina îl ucisese. Prima viaţă pe care o luase fusese a acelui preot.

N-o cunoştea pe La Voisin pe atunci. Dacă ar fi cunoscut-o, poate că Mathieu ar fi...

— Ieşi afară din gândurile mele, şoricel! a mârâit ea, scuturând din cap de parcă ar fi vrut să scape de-o muscă enervantă. Noi nu vrem să se vadă asta, nu vrem

să se vadă...

— Aveai şaptesprezece ani.

Am repetat cuvintele ei încet, întorcându-mă să privesc din nou în jur, studiind siluetele munţilor. Când mă jucasem aici, în copilărie, găsisem o stâncă semănând cu nasul coroiat al unei cotoroanţe. Stânca aceea, cu negii săi, nu se vedea acum şi asta nu trebuia să se întâmple. Munţii nu *se mişcau.*

— Câţi ani *ai,* Nicholina?

A şuierat printre dinţii pătaţi, prea ascuţiri, scoţând scântei de mânie ca vreascurile aprinse. Şi eu am compătimit-o. Dinţii ăia fuseseră cândva frumoşi. Ea însăşi fusese frumoasă. Nu doar la faţă şi la înfăţişare, dar şi la spirit — genul de spirit care o mână pe o mamă până la capătul lumii ca să-şi salveze copilul, genul care iubeşte cu toată fiinţa. Genul care nu se dă în lături de la nimic. Da, Nicola fusese frumoasă din toate punctele de vedere — şi din cele care nu se vedeau, de asemenea —, dar frumuseţea i se veştejise cu timpul.

Şi Nicholina trăise prea mult.

„Cum ai ajuns aşa?" o întrebasem la un moment dat, stând în întunericul şi mizeria din Leviathan. Nu-mi dăduse un răspuns, atunci. Nu era nevoie să-mi dea vreunul acum. Ştiam fără să-şi deschidă buzele crăpate, fără să-şi ridice vocea stranie, de fetiţă. Trăise prea mult şi timpul făcuse ravagii în ea, reducând-o la o carcasă stafîdită a femeii care fusese cândva.

Clocotea de furie la mila mea sau probabil la amintirea fiului ei mort. Ca un animal sălbatic, feroce şi încolţit, s-a răstit:

— Ai vrea să fii în iad, Louise le Blanc? O să-ţi facem pe plac. O, da, o să te târâm în adâncuri, jos, jos, jos...

Când s-a repezit la mine vârându-mi degetele scheletice în gât, valuri negre s-au spart peste noi încă o dată. Au turtit lavanda, au înghiţit soarele, ne-au luat pe sus în curentul lor trădător. Plămânii mei au ţipat în agonie, când situaţia noastră s-a rezolvat cu o claritate ascuţită ca lama de cuţit.

Nu eram în iad şi nu eram nici în rai.

Cu urechile ţiuind, cu vederea tulburată, am bâjbâit să desfac strânsoarea degetelor Nicholinei, dar degetele acelea s-au înfipt în mai mult decât came, acum. Au pătruns în conştiinţă, străpungând prin amintire. Amândouă ne scufundam, azvârlite fără milă încolo şi-ncoace de valuri, până când Nicholina şi-a recâştigat avantajul,

aproape zdrobindu-mi laringele. Am simţit presiunea aceea peste tot. In cap, în piept, în inimă. De jur împrejurul nostru a fost o explozie de alb, când m-am smuls din strânsoare, şi am plonjat cu capul înainte una în amintirile celeilalte.

Printr-o cortină.

O tăcere s-a lăsat peste auditoriu când ne-am prăbuşit pe scenă, şi o frică insidioasă a înflorit la priveliştea din faţa noastră: Reid, ţinându-mă la pieptul lui, corpul meu nemişcat, ca mort, în braţele lui. Părul meu lung şi castaniu, faţa, însângerată şi învineţită. Rochia, sfâşiată. Am aruncat o privire, panicată, spre dreapta, de unde avea să apară Arhiepiscopul peste câteva clipe. Şi mulţimea... care aştepta, urmărindu-mă? Oare mă recunoşteau? Oare mă găsiseră, în

sfârşit?

Nicholina s-a folosit de groaza mea înşfacându-mă de păr şi întorcându-mi faţa în sus.

— Uită-te la tine, şoricel! Miroase-ţi frica până şi acum, atât de groasă şi delicioasă! Atât de încântătoare!

A inspirat adânc pe lângă cicatricele de pe gâtul meu.

— Şi ţi-e frică de atât de multe, nu-i aşa? Ţi-e frică de propria mamă, de propriul tată. Ţi-e frică de propriul sof.

Când şi-a trecut limba de-a lungul gâtului meu în jos, m-am răsucit în strânsoarea ei, izbind-o cu creştetul capului în faţă şi împleticindu-mă înainte. Ea şi-a şters cu mâna sângele de la nas, ducându-1 apoi la buze. Limba i-a ţâşnit în afară ca a şarpelui.

— Dar ar trebui să te simţi *norocoasă* că l-ai păcălit, o, da, pentru că, dacă nu l-ai fi păcălit — aşa un şoricel şiret —, el nu te-ar fi iubit niciodată. Dacă ar fi ştiut ce eşti, nu te-ar fi *îmbrăţişat* niciodată sub *stele.*

M-am uitat peste umăr spre locul unde Reid şi cu mine încă ne priveam, încremeniţi. Din culisele teatrului, Estelle a dat să vină să mă ajute. Nicholina a râs:

— Tu ai ars-o, Louise. Frica ta a *ars~o.*

Când Reid m-a aruncat din braţe, am tresărit, privind cum corpul meu mult lovit izbeşte scena încă o dată.

Dar... în privirea lui...

Şi el era speriat.

Era speriat, şi totuşi s-a ridicat drept, alături de maşinişti, când aceştia au venit. Deşi îi tremurau

mâinile, nu s-a luptat cu ei, nu s-a făcut mic, n-a implorat şi n-a fugit. Şi nici eu n-aveam s-o fac. Frica era inevitabilă. Cu toţii ne-am făcut alegerile şi cu toţii am suferit consecinţele acestora. Tuturor ne-a fost frică. Soluţia e să înveţi să trăieşti cu frica, să continui pe drumul tău în pofida ei.

— N-am vrut să se întâmple nimic din toate acestea, am murmurat eu, dorindu-mi să întind mâna şi să-i mângâi faţa.

Să-i netezesc încruntătura dintre sprâncene. Să-i spun că totul o să fie bine.

— Dar mă bucur că s-au întâmplat.

Indreptându-mi umerii cum făcuse Reid, m-am întors din nou spre Nicholina. Ochii ei ardeau cu lumină argintie, iar pieptul i se zbuciuma respirând rapid. Ca şi mine, se străduia să-şi recapete răsuflarea, şi totuşi, puterea aceasta din membrele mele era şi a ei, deopotrivă. Apele ne vindecaseră pe amândouă. Şi, deodată, am înţeles.

Apele Melancolice *vindecau.*

Nu exorcizau prezenţele malefice.

Trebuia să fac asta eu însămi.

Strângând din dinţi, m-am năpustit asupra ei.

CE ÎNSEAMNĂ SÂTE ÎNECI

Lou

DE ÎNDATĂ CE I-AM ATINS PIELEA, S-A RĂSUCIT ŞI apele ne-au luat pe sus din nou. Nicholina a clămpănit spre gâtul meu. Deschizându-i gura cu forţa — *ţinând-o* deschisă —, m-am îndepărtat, înotând cu curentul, de

data asta, nu împotriva Iui. Numai că extrem de mulţi curenţi se învârtejeau în jurul nostru acum, unii calzi şi alţii reci, unii familiari şi alţii necunoscuţi. Sute şi mii. Iar eu tot nu puteam respira, nu puteam *gândi,* în timp ce imaginile treceau rapid prin apă: fragmente de chipuri, bucăţi de orizont, privelişti, mirosuri şi senzaţii. Fiecare chemând şi amenințând în acelaşi timp, ca nişte degete încovoiate în beznă. Mă smulgeau în toate direcţiile, trăgând cu ghearele de părul meu şi sfâşiindu-mi cămaşa. Panica mea a devenit o fiinţă vie în timp ce mă luptam să înot, să evit dinţii clănţănitori ai Nicholinei. Cum s-o exorcizez fără să mă înec eu însămi între timp?

Imediat după acest gând a venit un altul, rapid, neaşteptat şi sigur.

Aş fi putut s-o înec pe ea în schimb — dacă nu în apă, atunci în emoţie. Probabil în ambele.

Instinctiv, am dat din picioare scufundându-mă într-un curent nefamiliar, şi amândouă ne-am dus învârtindu-ne în templul de lângă Chateau le Blanc.

Sângele încă mai acoperea versantul muntelui, iar acolo, în mijloc, stătea Nicholina cu botul şiroind ca al unui animal sălbatic — *Nicholina,* nu Nicola, pentru că în mâna ei ţinea o inimă de om.

Triumful a străfulgerat prin noi amândouă, fierbinte şi îmbătător. Triumful şi ruşinea hidoasă.

Am încurajat-o pe cea din urmă, aţâţându-i flacăra, în timp ce ne luptam. Mai fierbinte. A devenit o armă în mâna mea şi am mânuit-o ca pe un cuţit, tăind în carnea ei vie. Străpungându-i inima. Ruşinea asta... ar fi putut s-o ucidă, dacă o lăsam.

— Ce-ai făcut, Nicholina?

— Ceea ce a fost *necesar*.

Dinţii ei în sfârşit s-au înfipt în degetele mele, smulgându-mi pielea când le-am tras spre mine. Ea a scuipat sângele meu.

— Le-am ucis pe surorile noastre, o, da, şi nu simţim nicio ruşine, a minţit ea, continuând dintr-o suflare. Am fi ucis-o şi pe ea. Am fi ucis-o pentru stăpâna noastră.

— Pe cine...?

Dar Nicholina m-a atacat cu o nouă fervoare, în timp ce-am privit-o pe La Voisin târând o femeie fără cunoştinţă dinspre treptele templului. Am făcut un pas în lături, lungindu-mi gâtul cu o nevoie puternică, inexplicabilă, de a vedea faţa femeii. La Voisin mi-a făcut pe plac azvârlind-o la pământ, dar Nicholina-de-odi- nioară a ţâşnit spre ele, împiedicându-mi vederea. Cea din prezent s-a învârtit şi s-a repezit la mine încă o dată. Am mulţumit oricărui zeu atent — apelor inselor — pentru că ne separaseră din nou puterile în acest loc. Când m-a atacat, am prins-o de încheietură şi i-am răsucit-o. Aveam destulă pricepere fără magie, dar ar fi fost imposibil să lupt cu o fantomă.

„O să devin şi eu o fantomă, *matnari?*"

Gândul m-a făcut să ezit, mi-a făcut *greaţă,* iar Nicholina s-a rotit, cotul ei izbindu-mă ascuţit în piept. Când m-am încovoiat

de durere, incapabilă să respir, m-a apucat din nou de gât. De data asta, nu mi-a mai dat drumul.

Ştia că regulile jocului se schimbaseră.

Ucide-mă! i-am şoptit minţii ei, neputând să articulez cuvintele cu voce tare. Am îmboldit-o mai

departe, deşi agonia îmi creştea în plămâni şi presiunea mă apăsa în spatele ochilor. Simţeam vasele de sânge rupându-se în mici explozii de durere, înainte să se vindece la loc. Nu conta. Am înşfacat-o de încheieturi şi am tras-o spre mine cu intenţie letală, privind-o fix în ochii ei siniştri. *Ucide-mă sau o să te ucid eu pe tine!*

Ea a mârâit, strângând mai tare, propriul impuls ucigaş lup- tându-se cu loialitatea faţă de La Voisin, care îi spusese să nu mă omoare. Care îi spusese că eram pentru Morgane.

Ea o să te ucidă dac-o faci, am şuierat. *Eu o să te ucid dacă n-o faci. Oricum, tu mori!*

Inecându-se cu furia ei, şi-a dezvelit dinţii şi m-a silit să mă las pe pământul mustind de sânge. Am hrănit furia aceea. Am hrănit-o şi am adunat-o şi am privit cum o mistuie.

— Ea o să ne ierte, a gâfâit ea, complet smintită. Stăpâna noastră o să înţeleagă...

Duhneşti africă, Nicholina. Prohahil aveai dreptate — probabil suntem la fel. Probabil şi fie ţi-e frică de moarte. M-am silit să rânjesc, în pofida faptului că simţeam că-mi plesneşte capul. Legăturile atârnau între noi ca sforile unei marionete — pentru că Nicholina *era* o marionetă. Dacă le-aş fi tăiat, ar fi căzut. S-ar fi înecat. Cuvintele mi-au scrijelit gâtlejul învineţit ca nişte cioburi. Ca nişte cuţite. Le-am forţat să treacă de limba mea umflată, horcăind:

— Curând... o să i te-alături lui Mathieu... în Ţinutul Verii Veşnice.

Auzind numele lui pe buzele mele, Nicholina a scos un sunet gutural, uitând de stăpâna ei, uitând de toate în afară de propria

sa poftă de sânge. Apăsându-şi genunchiul în stomacul meu, s-a proptit cu tot corpul, cu toată puterea ei în gâtul meu. Coatele i s-au blocat.

Şi am câştigat.

Arcuindu-mă în sus cu toată puterea, am lovit-o peste braţe în coate, scăpându-i din strânsoare, şi mi-am trecut un picior peste ea. Aerul s-a întors într-un şuvoi ameţitor când m-am rostogolit deasupra ei. Am pocnit-o peste faţă o dată, de două ori, înainte să mă împing în pieptul ei şi să mă ridic în picioare. Când m-am împleticit înapoi, gâfâind, La Voisin s-a lăsat într-un genunchi lângă femeia fără cunoştinţă. A apucat-o de bărbie şi i-a ridicat faţa.

Cât pe-aci să cad din picioare.

Coco era cea care se uita ţintă în ochii mei.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred, încă ameţită de lipsa de oxigen. Nu putea fi Coco. Trebuia să fie altcineva… cineva aproape *identic…*

Nicholina m-a doborât din spate fără avertisment şi am plonjat înapoi în vâltoarea îngheţată a apelor. Cu un râs piţigăiat, maniacal, ne-a silit să coborâm într-un curent şi mai rece. M-am încordat instinctiv, împotrivindu-mă forţei lui, dar era prea târziu.

Am aterizat într-un dormitor devastat din Tumul Vânătorilor. Bucăţi de mobilă spartă acopereau podeaua în jurul nostru. Am înşfăcat un ţăruş rămas dintr-un picior de pat în timp ce ne-am rostogolit. Când m-am avântat să i-1 înfig în piept, ea s-a ferit într-o parte şi am nimerit-o, în schimb, în braţ. Fără pauză, l-am răsucit în rană, delectându-mă cu ţipetele ei.

— Renunţă!

M-am repezit după o altă bucată de lemn.

— Eşti *singură.* Iubitul tău, fiul tău… *s-au dus.* Sunt

morţi. Josephine o să te ucidă şi pe tine şi, dacă n-o face ea, o va face Morgane. Ai încurcat-o fără de scăpare...

Şi-a smuls lemnul din braţ şi l-a folosit să-mi pareze lovitura.

— Noi nu suntem singure, şoricel. Noi nu suntem *niciodată* singure.

Chicotind încetişor, mi-a făcut semn din ochi în spatele meu. — Nu ca tine.

N-aveam să-i dau satisfacţie. N-aveam să mă uit. N-aveam...

Ca o molie spre flacără, privirea mea s-a întors peste umăr, urmând vocea lui Reid. Mă îngrozea s-o aud. Mă îngrozea expresia de pe faţa lui. Nicholina a chicotit, fără să treacă la atac.

Deja îşi alesese arma.

Şi ea încerca să mă înece.

Reid îmi domina statura jalnică, vocea lui răsuna puternic, mânioasă şi rănită. Sora lui Estelle încă se răcea la picioarele noastre, dar niciunul dintre noi nu se uita la ea. Nu aveam ochi decât unul pentru celălalt

— Sunt Vânător! a răcnit el, strângându-şi pumnii, încât i s-au albit nodurile degetelor. Am jurat să omor vrăjitoarele — să te omor *pt tine!* Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

— Şi *mie* mi-ai jurat ceva, Reid.

Mi-am ascultat propria apărare pasionată copleşită de regret.

— Suntem soţ şi soţie.

Expresia i s-a întunecat şi stomacul mi s-a răsucit O durere a prins viaţă în fundul gâtului.

— Nu eşti soţia mea.

Disperarea rece, familiară, m-a îngheţat până în măduva oaselor la cuvintele lui. De câte ori le auzisem? De câte ori scena asta nu-mi otrăvise coşmarurile?

— Vezi? m-a întrebat Nicholina, venind mai aproape, cu sângele şiroind în urma ei.

Rana din braţul ei totuşi deja dispăruse. Mi-am desprins privirea de la Reid ca să-i studiez pielea netedă ca de alabastru din

acel loc. Apele o vindecaseră. Nicholina şi-a dat seama de asta în acelaşi moment cu mine şi un rânjet plin de ură i s-a lăţit pe faţă. A învârtit bucata de lemn însângerată între degete.

— Ce noroc că l-ai păcălit, pe cuvânt! Noroc, noroc, *noroc.*

Mi-am luat de jos propria bucată de lemn, ridicând-o mult. — M-ar fi iubit oricum.

Apoi ne înecam din nou, prinse în alţi curenţi. Când a încercat să înfigă lemnul în capul meu, acesta a ţâşnit ca un gheizer, împroşcându-i faţa, în timp ce părăseam amintirea dinainte. Ar- zând-o. Ea a ţipat din nou şi, în clipa aceea, am văzut o altă scenă arătându-se rapid: un cort întunecat şi siluete ascunse în mantii cu glugă, mama mea şi La Voisin. Şi-au dat mâna prin fumul de sal- vie, în timp ce Nicholina şovăia într-im colţ. Inima ei s-a răsculat.

— Nu putem face asta, a murmurat, urmând-o pe stăpâna ei afară din cort.

Faţa şi umerii i se zbăteau de agitaţie.

— Nu copiii.

La Voisin s-a întors fără veste şi a plesnit-o cu sete peste obraz.

— Facem ceea ce este necesar. Nu-ţi uita locul, Nicholina! Ai vrut un leac pentru moarte şi eu ţi-am dat unul. Bunăvoinţa mea nu merge mai departe. O să mă urmezi sau o să-mi revoc darul. Asta vrei?

Nicholina s-a zbătut, umilită şi îndurerată, smulgându-ne din amintirea aceea. *Vezi?* Vocea mea a imitat-o cu multă cruzime chiar şi pentru urechile mele. Dar nu puteam continua aşa la nesfârşit. Venise timpul ca una dintre noi să sfârşească — şi una dintre noi chiar avea să se sfârşească. Eu aveam să mor înainte să mă întorc la suprafaţă cu Nicholina. *Ea nu te iubeşte. Nu ţi-e mamă sau vreo soră sau vreo altfel de rudă. Nu însemni nimic pentru ea. Renunţă şi mori în pace. Nu trebuie să te temi de moarte, Nicholina. Mathieu o să...*

M-a atacat furibund atunci, târându-mă în cel mai rece curent dintre toate.

Măşti sclipitoare.

Un spaţiu cavernos, larg.

Şi... şi Ansei.

Mi s-a strâns inima-n piept la intenţia ei. Unghiile mele i s-au înfipt în pielea braţului. Nu ca s-o rănesc, ci ca *să scap.* Toată fiinţa mea se dădea înapoi de la această amintire, dar nu conta. Nu puteam s-o opresc.

Şi aveam să mă înec, până la urmă.

Ea a aterizat ca o pisică în amfiteatru, iar eu am căzut, lată, la picioarele ei. Năucită, m-am grăbit să mă îndepărtez înainte să mă poată ea atinge, înainte să-mi silească privirea spre grupul din mijlocul scenei primitive. Nu mă puteam uita la ei. Nu-mi puteam irosi aceste ultime momente preţioase zgâindu-mă la mine însămi, la Coco sau la Beau, nici chiar la Reid — la

hidoasa uşurare de pe feţele noastre. Crezuserăm că deja câştigaserăm. Crezuserăm că intervenţia lui Claud ne salvase, că ocoliserăm profeţia lui Coco, că o învinseserăm pe mama, în sfârşit.

Crezuserăm atât de multe lucruri!

Morgane se furişa spre tunelul din fund, în apropierea căruia se afla Ansei. Prea aproape. Frumoasa Iui faţă se strâmba de concentrare, în timp ce se uita de la Claud la mine.

Se uitase la mine şi eu nu văzusem.

Am ţâşnit spre el acum.

Raţional, ştiam că această amintire avea să se deruleze până la capăt indiferent de prezenţa mea, de intervenţia mea. Picioarele mele totuşi nu erau raţionale. Nici inima mea. Amândouă m-au împins înainte cu grabă prostească, în timp ce Morgane a început să aplaude. Oprindu-mă drept în faţa lui, m-am uitat înnebunită în jur după orice aş fi putut folosi ca să-l apăr, să-l protejez.

Ochii mi s-au oprit pe cuţitul căzut. M-am aplecat să-l înşfac, triumfătoare, dar degetele mele au trecut prin mâner, prefacându-se în fum înainte de a se forma din nou.

— Nu!

M-am uitat fix la ele. Asta n-avea niciun sens. Doar... doar putusem să ating lemnul în Tumul Vânătorilor. îl înfipsesem în Nicholina, pentru Dumnezeu!

— Nu!

La refuzul meu vehement, ochii lui Claud au părut să fulgere în direcţia mea, înainte să se întoarcă la Morgane.

— Nu putem schimba trecutul, şoricel, nici măcar în amintirile noastre. Nu de-adevăratelea.

Nicholina şi-a pungit buzele într-o milă teatrală.

— Nu-1 putem salva, nu. A murit. A murit, a murit, cu *acel* cuţit în cap înfipt.

Şi-a înclinat bărbia spre cuţitul care rămăsese nemişcat pe pământ. Nicholina s-a îndepărtat agale, în timp ce Morgane se dădea încet-încet înapoi.

— Ce păcat!

Când a întins mâna să-i mângâie obrazul, i-am dat peste ea, aşezându-mă între ei. Ea a rânjit.

— Mare păcat! Era din *Jamilia* ta, nu-i aşa, Louise? Singurul care nu te-a trădat niciodată.

M-am încruntat fără să mă uit la ea. Atenţia mea a rămas fixată pe Morgane, care bălmăjea despre reguli şi jocuri, continuând să se retragă.

— Nici Coco nu...

Dar Nicholina ştia lucruri pe care eu nu le ştiam, secretele lui Coco şi... ale mamei sale. Nicholina a râs la expresia mea uluită, la falca mea căzută, când acele secrete au devenit şi ale mele.

— Nu.

Am scuturat din cap, un val rece de şoc traversându-mă din cap până-n tălpi.

— Coco ar fi...

Morgane s-a repezit şi eu n-am putut decât să stau acolo, imaterială între ei, când ea a înfipt cuţitul prin mine. Silueta mea a tremurat uşor la contact. Oasele au scrâşnit. Când Ansei a căzut în genunchi, m-am lăsat în jos odată cu el, încercând şi neizbutind să-i prind trupul frânt, să-mi înfăşor braţele invizibile în jurul lui ca să-i

atenuez căderea. Tot şocată. Tot împietrită. Sângele lui mi-a udat rochia şi mintea pur şi simplu... mi-a zburat.

— Probabil n-ai meritat mânia mamei tale, a cugetat Nicholina, plimbându-se încet în jurul nostru, până când Morgane a sprintat în tunel, în timp ce ţipetele mele au cutremurat noaptea. Nici ura vânătorului tău. Dar *asta...* — sălta încântată pe loc — asta ai câştigat-o pe merit, Louise.

Tăindu-mi sforile fără milă, a repetat cuvintele pe care i le spusesem eu lui.

— Strici tot ce atingi, Ansel! E de-a dreptul *tragic* cât poţi să fii de neajutorat!

Ţac. Ţac.

— Spui că nu eşti copil, Ansei, dar exact asta eşti. Te comporţi ca un băieţel care se îmbracă cu hainele şi cizmele noastre şi se crede adult. Te-am lăsat să te ţii după noi, ca să avem de cine râde, dar s-a terminat cu joaca. Viaţa unei femei e în pericol — viaţa *mea* e în pericol. Nu ne permitem să te lăsăm să distrugi totul.

Ţac. Ţac. Ţac.

De parcă viaţa mea valorase mai mult decât a lui.

De parcă viaţa lui nu valorase cât toate ale noastre la un loc.

O ştiusem, încă de pe atunci. Ştiusem că el era mult mai bun decât noi. M-am uitat acum în jos, la profilul lui, la ochii lui

căscaţi şi nevăzători. Sângele îi năclăia părul. I se scurgea pe gâtul graţios, îi păta spatele hainei.

— L-ai iubit, Louise?

Nicholina repeta zeflemeaua mamei.

— Ai privit cum lumina a părăsit ochii aceia căprui

frumoşi?

De ce nu-i spusesem? De ce nu-l îmbrăţişasem o ultimă oară? închizându-mi ochii, m-am prăbuşit în genunchi, apăsându-mi fruntea de obrazul lui. Nu-l puteam simţi, desigur. Nu puteam simţi nimic. Asta însemna să te îneci? Ce ciudat! Nici măcar nu puteam plânge — nici când Coco a smuls cuţitul din ţeasta lui, nici când Reid i-a deschis buzele. Nici când Nicholina s-a aplecat peste mine, ţinând în mână cuţitul abandonat.

N-avea să schimbe ea trecutul ucigându-mă.

O parte din mine murise acolo deja.

CE ÎNSEAMNĂ SÂ ÎNOŢI

Reid

N-AM MAI STAT SĂ-MI SCOT CIZMELE, SĂ-MI DES-chei haina. Când ea a atins apa, am dat s-o urmez, deja în apă până la glezne.

Un mârâit ameninţător s-a auzit din spate.

încremenind, m-am întors. Ochi de ambră mă ţintuiau. Blană albă lucea în lumina lunii.

Am înjurat în barbă.

Bkstematul de câine!

Se plimba în sus şi-n jos pe cărare, cu părul de pe gât zbârlit şi colţii dezveliţi. Strănutând, şi-a scuturat capul înainte să scâncească o dată. De două ori. Ochii lui mă sfredeleau de parcă încerca să... să-mi comunice ceva. Când s-a apropiat mai mult, am scos cuţitul. Tulburat.

— Niciun pas mai mult! am zis, sumbru.

Lăsându-şi urechile pe spate, a mârâit din nou, mai tare acum, cu răutate.

Am întrebat-o pe Coco:

— Ăsta cum a ajuns aici? Unde-i Constantin?

— Lasă-1 în pace!

S-a uitat la confruntarea noastră, în timp ce îşi scotea grăbită cizmele.

— Nu face niciun rău.

— De fiecare dată când ni se întâmplă vreo nenorocire, câinele ăsta e aici. E o *piază rea...*

— Lou probabil *se îneaeă.*

Degetele ei trăgeau de şireturile pieptarului acum. Mi-am întors iute capul.

— Mişcă-ţi fundul înainte să...

Amândoi am încremenit, simţind-o în acelaşi timp: pătrunzătoare, totuşi dulce, abia perceptibilă în briză. Nasul meu încă mai ardea la mirosul familiar.

Magie.

Nu a mea şi nici a ei. A altcuiva. Ceea ce însemna...

Ţipătul lui Celie a sfâşiat noaptea. Urechile câinelui s-au ciulit înainte drept răspuns, dar în loc să se întoarcă spre sunet, se uita fix într-un punct din apă. Mi-a îngheţat sângele în vene. Sfâşiat de indecizie — încremenit de frică —, nu m-am mişcat destul de repede. Nu l-am putut bloca.

Cu o viteză supranaturală, câinele s-a năpustit pe lângă mine, drept în inima Apelor Melancolice.

Atunci, decizia a venit uşor.

Am plonjat după el.

VERSUL FINAL

Lou

NICHOLINA N-A LOVIT IMEDIAT. DEŞI EU AVEAM ochii închişi, scena încă mai ardea prin conştiinţa noastră comună. Fără grabă, ea a ridicat cuţitul prin fum, admirând sângele lui Ansei de-a lungul lamei, în timp ce eu am rămas aplecată peste corpul lui neînsufleţit, cu mâinile încleştate disperat în jurul umerilor săi. Prin ochii ei, am văzut ce jalnică devenisem. Şi ea se desfăta. Se desfăta cu oribila durere dinăuntrul meu, această otravă neagră şi atroce. Era exact ca a ei.

Ar fi trebuit să mă silesc să mă ridic — să lupt, să fug, să fac *ceva.* Şi dacă n-aş fl putut să stau în picioare, ar fl trebuit să mă târăsc. Ar fi trebuit să-mi ridic pumnii şi să mă dezlănţui cu tot ţiuitul din urechi, s-o scuip în obraz înainte să-şi înfigă cuţitul în spatele meu.

Dar nu puteam face nimic din toate astea. Nu puteam nici măcar să-mi ridic capul.

— Ziua mea e abia luna viitoare, a spus el timid, dar a strâns sticla la piept.

Flăcările pâlpâiau pe chipul său luminat de o bucurie reţinută.

— Nimeni niciodată...

A tuşit, ca să~şi dreagă glasul, şi şi-a înghiţit nodul din gât.

— N~am primit niciodată un cadou.

Nu primise niciodată un cadou de ziua lui.

— M-am săturat să trebuiască să mă protejeze toată lumea. Aş vrea să mă protejez singur şi, poate, chiar...

Observând că m-am încruntat şi mai tare, a lăsat capul în palme şi a început să se frece la ochi.

— Vreau să-mi aduc şi eu aportul în acest grup. Nu vreau să mai fiu un dobitoc împiedicat. Ţi se pare că cer prea mult? Pur şi simplu, nu mai vreau să fiu o povară.

O povară.

— Se tot uită la tine.

Ansei s-a împiedicat de o rădăcină răzleaţă, cât pe ce să cadă cu nasul în zăpadă. Absalon a sărit repede din calea lui.

— Normal că se uită. Frumuseţea mea e incontestabilă. Sunt o capodoperă în came şi oase.

Ansei a pufnit.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Ofensată, am aruncat în el cu zăpadă şi era cât pe ce să cadă din nou.

— Cred că nu te-am auzit bine. Răspunsul corect era, „Zeiţă slăvită, bineînţeles că frumuseţea ta e un dar divin, iar noi, muritorii de rând, suntem binecuvântaţi că —ţi putem vedea chipul”.

— Zeiţă slăvită, a hohotit el, scuturându-se de zăpadă. Haida-de!

Răsuflând greu, pe jumătate râzând şi pe jumătate suspinând, mă legănam înainte şi-napoi, incapabilă să mai suport nicio secundă în plus... aceast uriaş gol

căscat în pieptul meu unde fusese Ansei. Unde Estelle şi mama şi Manon şi tata şi Coco şi Beau şi chiar şi Reid fuseseră. Şi eu fusesem odinioară aici. Fericită şi întreagă, teafără şi nevătămată. Ce se *întâmplase?* Ce ne adusese aici? Cu siguranţă nu facuserăm nimic să meritărm această viaţă. Dacă o fiinţă ca Ansei primise numai lipsă de atenţie, singurătate şi suferinţă pentru eforturile lui, pentru *bunătatea* lui, ce speranţă mai puteam avea noi, ceilalţi? Eu minţisem, ucisesem şi înşelasem — îmi făcusem ferfeniţă însăşi fibra sufletului —, şi totuşi, iată-mă, încă

mai respiram. El meritase o soartă mai bună. El meritase mai mult, mult mai mult decât primise vreodată. In alte condiţii, aş fi ţipat, aş fi tunat şi fulgerat la nedreptatea asta, la lipsa de sens, dar nicio furie n-ar mai fi schimbat ceva acum. Asta era viaţa.

Şi Ansei era mort.

într-o altă zi, altă săptămână, acesta avea să fie corpul neînsufleţit al lui Reid pe care inevitabil aveam să-1 ţin, sau al lui Coco. Tatăl lui Beau avea probabil să-l ucidă, aşa cum mama mea avea să mă ucidă, în cele din urmă, pe mine. Exista într-adevăr numai un singur mod în care povestea asta putea să se încheie. Fusesem atât de fraieră să cred altminteri! Atât de neghioabă şi de naivă!

— O să fie rapid, a minţit Nicholina în şoaptă şi s-a aplecat peste mine.

Degetele ei mi-au mângâiat ceafa, iar părul ei m-a gâdilat pe faţă. In jurul nostru, întreaga cavernă a fost năpădită de flacăra neagră.

— Fără durere. O să-1 vezi curând, şoricel. Poţi să-i

spui exact ce a însemnat pentru tine.

Dar dacă muream acum, moartea lui n-avea să însemne nimic.

Ochii mi s-au deschis brusc la cruda realitate şi m-am uitat amorţită la flăcările dinaintea mea. Ansei merita ceva mai bun. Merita mai mult decât mila mea faţă de mine însămi. Adunându-mi ultimele puteri — absolut ultimele —, mi-am ridicat capul. Ea şi-a ridicat cuţitul. Ochii ni s-au întâlnit pentru o singură bătaie de inimă sincronizată.

Atunci, ceva s-a mişcat în tunel.

Deruta ne-a străfulgerat pe amândouă înainte să ne întoarcem. Focul lui Coco cuprinsese pe toată lumea din amintire în acel tunel şi niciunul n-ar fi trebuit să reapară. Cu toţii fugiserăm drept în Leviathan după La Mascarade des Crânes. Să se fi strecurat

cineva înapoi? Să se fi întors după corpul lui Ansei? Numaidecât am înăbuşit acest gând. Chiar dacă cineva, în mod miraculos, *trecuse* prin focul blestemat, aceasta era amintirea *mea.* Ar fi trebuit să se sfârşească în clipa în care eu dispărusem în urmărirea lui Morgane. De ce n-o făcuse?

Prin fum, un câine alb a apărut.

Nicholina şi-a dezvelit dinţii la el, inundându-mă cu înţelegere în secunda de dinainte de transformarea câinelui. Dacă aş fi stat în picioare, mi s-ar fi înmuiat genunchii. în schimb, m-am ridicat încet în genunchi, ţiuitul din urechi adâncindu-se în vâjâit Un răget de sânge, de speranţă şi de frică. Nu se putea întâmpla aşa ceva. Nu putea fi *real*

Ansei a venit spre mine.

— Salutare, Lou!

La expresia mea buimăcită, a surâs, acelaşi surâs timid pe care mi-1 dăruise de mii de ori şi acelaşi surâs timid pe care mi-1 doream de mii de ori mai mult. Purta o haină albastru-deschis imaculată, cu şnururi şi nasturi aurii — mi s-a strâns inima recunoscând haina familiară —, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor. Un etern cadet. Nicio pată de sânge nu-i întina înfăţişarea, nici părul, nici pielea, iar ochii lui căprui scânteiau chiar şi pe întuneric.

— Ţi-a fost dor de mine?

M-am uitat la el o secundă prea lung, înghiţind anevoie. Şi apoi:

— Ansei.

Vocea mi s-a frânt rostindu-i numele.

Privirea lui s-a îmblânzit, venind lângă mine, întinzând o mână subţire ca să mă ajute să mă ridic. Neîndrăznind nici să respir, am acceptat-o cu sfială şi am rămas uluită de căldura ei. Când el a privit în jos la trupul lui ucis, zâmbetul i s-a întunecat uşor şi a clătinat din cap.

— Ce cauţi aici, Lou?

Eu tot n-aveam un răspuns.

Nu conta, oricum, căci surpriza Nicholinei trecuse. A chiuit cu isterie dementă, dându-se înapoi înveselită.

— O, şoricelul copilaş! Tom Degeţelul, căţeluşul!

Expresia i s-a înăsprit.

— Băiatul care nu ştie când e momentul să renunţe.

El i-a susţinut privirea mânioasă cu una la fel de ostilă, degetele lui încă susţinându-mă.

— Nimeni nu renunţă aici.

Ea l-a atacat fără avertisment, împungând cu cuţitul spre el, iar el a dispărut făcând cu ochiul în direcţia mea. Inima mi s-a strâns la absenţa lui. Când ea s-a învârtit în loc ca să-1 găsească — lovind cu cuţitul prin fum şi revărsând un torent de blesteme —, el a reapărut în spatele ei fără niciun sunet şi a bătut-o uşurel pe umăr. Ea a sărit cât colo de spaimă.

Un hohot de râs a ţâşnit din mine pe neaşteptate.

Ansei a surâs din nou.

Revenindu-şi rapid, Nicholina a mai lovit o dată, mai tare şi mai rapid, de data asta. Ansei nu s-a clintit, ci i-a îngăduit cuţitului ei să-1 înjunghie — numai că nu l-a înjunghiat deloc. Pur şi simplu s-a blocat la un deget distanţă de pieptul lui, înţepenit în aer de parcă l-ar fi înfipt într-un zid invizibil. Zâmbetul lui s-a lăţit.

— Nu poţi să mă ucizi. Sunt deja mort.

— Nu mi-e frică de morţi! a mârâit ea.

El s-a aplecat spre urechea ei.

— Eşti probabil singura care ar trebui. Ţi-am întâlnit de curând duşmanii, Nicholina — suflete făcute bucăţi şi vrăjitoare răzbunătoare şi chiar vreo câţiva dintre copiii regelui. Toţi te aşteaptă.

M-am apropiat, luându-1 de braţ şi ignorând fiorul rece de pe şira spinării la cuvintele lui. Siguranţa din ele. M-am concentrat

în schimb pe tremurul euforic din pieptul meu, pe căldura ce se împrăştia prin membrele mele. Simţeam braţul lui solid sub al meu. Real. Nu mi-aş fi putut opri zâmbetul nici dac-aş fi încercat. Ceea ce n-am făcut.

— Pariez că au tot soiul de lucruri distractive plănuite pentru tine.

El şi-a înclinat capul.

— Distractiv e unul dintre aspecte.

— *Minţi!*

Nicholina s-a repezit din nou şi el a păşit în faţa mea, blo- cându-i cuţitul. Mişcarea avea un soi de graţie sau probabil încredere în sine pe care el n-o dobândise niciodată cât fusese viu. Fascinată, morbid curioasă — şi încă ceva, ceva ce apăsa greu în pieptul meu —, am luat cuţitul din aer, am făcut doi paşi în spate şi l-am aruncat spre el.

L-a prins fără ezitare — fără nici măcar să se *uite,* ticălosul neruşinat — şi am râs din nou, incapabilă să mă abţin. Senzaţia aceea apăsătoare din pieptul meu s-a destins uşor când el a roşit.

— Asta-i o dezvoltare interesantă, am zis.

— Multe dintr-astea au loc pe-aici.

Şi-a ridicat o sprânceană, înainte de a pune cuţitul înapoi în palma mea. Deşi Nicholina a sărit să-l apuce, n-a putut trece de el ca să ajungă la mine. Zidul pe care-l ridicase el s-a ţinut bine. Ansei nu-i băga în seamă eforturile Nicholinei, aşa că nici eu nu i-am dat atenţie.

— Lou pe care o ştiam eu nu s-ar fi dat bătută, a continuat el, încet. Ea s-ar fi luptat şi ar fi câştigat.

Zâmbetul mi s-a şters. Răspunsul meu abia de s-a auzit, rostit printre buzele amorţite:

— Nu fără tine.

— N-ai avut niciodată nevoie de mine, Lou. Nu aşa cum am avut eu nevoie de tine.

— Şi uite unde te-a adus asta.

Am închis ochii, o lacrimă grea rostogolindu-se pe

obrazul meu.

— îmi pare atât de rău, Ansei! Ar fi... ar fi trebuit să te protejez. N-ar fi trebuit *niciodată* să te las să vii cu mine.

— Lou.

Bărbia îmi tremura.

— Lou, a repetat el, cu voce blândă. Uită-te la mine. Te rog!

Fiindcă n-am facut-o, el s-a întors complet cu spatele la Nicholina şi m-a îmbrăţişat. Braţele mele s-au încolăcit pe după torsul lui subţire din proprie voinţă şi, deşi tremurau, l-au ţinut strâns. Prea strâns. De parcă nu voiau să-i mai dea drumul niciodată.

— Eu n-am vrut să fiu protejat. Am vrut să te ajut...

— M-ai ajutat.

— Ştiu, a zis el ferm, strângându-mă încă o dată în braţe şi apoi retrăgându-se.

Braţele mele au rămas încleştate în jurul lui. Dându-le la o parte, pe rând, s-a desprins încet, mai puternic acum decât înainte. Puternic, graţios şi încrezător. încă o lacrimă a curs.

— Şi o să te ajut din nou.

A făcut semn din cap spre Nicholina, care lovea în bariera invizibilă.

— Va trebui s-o ucizi.

— Am încercat.

— încearcă mai dârz!

Mi-a închis degetele în jurul mânerului cuţitului.

— O rană în braţ nu-i de ajuns. Apele v-au vindecat pe amândouă de rănile superficiale. N-o să poţi nici s-o îneci.

A aruncat o privire peste umăr — ea continua să atace furioasă zidul invizibil — şi un licăr de milă i-a traversat ochii căprui.

— A trăit prea mult cu emoţiile ei. E insensibilă la ele acum.

— Nu e insensibilă la fiul ei.

El şi-a întors privirea spre mine.

— Ai prefera s-o ucizi lent? S-o faci să sufere?

— Nu.

Cuvântul a ieşit de pe buzele mele nechemat. M-am încruntat, dându-mi seama de adevăr. în pofida lucrurilor oribile pe care le făcuse — mie, lui Etienne şi Dumnezeu ştie câtor altora —, nu puteam uita senzaţia dorului pe care îl simţise ea în câmpul acela de lavandă cu Mathieu, disperarea şi lipsa de speranţă şi ruşinea. Frica. „Nu putem face asta", îi spusese ea lui La Voisin. „Nu copiilor." Dezgustul mi s-a ridicat usturător din stomac în gâtlej. Şi totuşi, o făcuse. Ii ucisese. Şi probabil că asta era pedeapsa în sine.

„O să devin şi eu strigoi, *maman?*"

„Niciodată."

— Cred că..., am rostit cuvintele încet, deşi gândurile se hărţuiau zgomotos, cred că a suferit destul.

Mi-am strâns degetele pe cuţit.

— Dar ăsta n-o s-o ucidă definitiv, nu? Zicea că trupul ei se află la Castel.

— E o singură cale să afli.

Cu o mişcare a braţului său, bariera s-a prăbuşit, dar Nicholina nu ne-a atacat imediat. Cu ochii îngustaţi, dintr-odată îngrijorată, s-a dat iute înapoi când m-a

văzut apropiindu-mă. Mi-a simţit hotărârea. O speria. Neabătută, am continuat să înaintez mişcându-mă astfel încât să-i blochez accesul spre tunel, cel mai uşor mijloc de scăpare pentru ea. Deşi se ferea cu incredibilă viteză — şi fenta chiar şi mai repede —, încă mai împărţeam aceeaşi

conştiinţă şi n-o slăbeam niciun pas. Ansei ne privea manevrele de la distanţă, fumul negru unduind în jurul siluetei lui subţiri.

N-a durat mult. Nu de data asta. Nu cu el în spatele meu.

Nu cu Nicholina atât de incredibil de singură.

I-am anticipat a treia fentă, prinzându-i încheietura mâinii şi ţintuind-o de peretele de stâncă. Flăcările îi mângâiau faţa, dar niciuna dintre noi nu le putea simţi căldura. I-am proptit braţul peste gât. Ea a sărit cu unghiile să-mi sfâşie faţa, dar a apărut Ansei, prinzând-o de mâini şi supunând-o cu uşurinţă. Ea s-a arcuit dezlipindu-se de perete drept răspuns, şuierând, scuipând — cu ochii lucind şi rostogolindu-se de frică —, dar a încremenit pe neaşteptate când am ridicat cuţitul. Ochii aceia au privit dinadins într-ai mei şi un nume a radiat prin conştiinţa noastră comună.

Mathieu.

Am tras aer adânc în piept şi am lovit cu cuţitul.

Lama a pătruns printre coastele ei într-o mişcare oribilă, vâscoasă, şi l-am lăsat acolo, cu mânerul ieşit drept din inima ei. Ea s-a uitat la mine, fără să clipească, în timp ce corpul i s-a lăsat moale în braţele mele.

— îmi pare rău! am zis. N-am ştiut dacă era real.

Cu o ultimă respiraţie horcăită, s-a agăţat de mine şi

mi-a şoptit: — Cei morţi n-ar trebui să-şi amintească, dar eu îmi amintesc. S-a uitat din nou în ochii mei, în timp ce lumina îi părăsea, în sfârşit, pe ai ei.

— îmi amintesc totul.

A scăpat din strânsoarea noastră, destrămându-se în ceaţa neagră, şi a dispărut.

AMÂNDOI NE HOLBAM la locul de unde dispăruse.

In secundele acelea, un soi de jale îndoliată pufoasă şi groasă s-a aşternut peste noi, înăbuşind trosnetele flăcărilor şi huruitul

pietrelor. întregul amfiteatru avea să se prăbuşească în scurt timp. Nu mă puteam decide să-mi pese. Un nod îmi blocase gâtlejul şi am aruncat o privire la Ansei, care s-a uitat la mine cu un mic zâmbet trist.

— Cale bătută! am zis şi, înghiţind anevoie, m-am silit să râd. A fost o mare pacoste pe capul meu.

Şi era puţin spus.

— Iţi mulţumesc! am continuat, dându-mi drumul la gură, acum. Chiar ar trebui să căutăm să-ţi procurăm o armură pentru data viitoare. închipuie-ţi — tu călărind un armăsar alb, dându-ţi jos coiful cu mişcări lente şi scuturându-ţi părul ăla minunat în vânt!

Am înghiţit din nou, incapabilă să scap de nod, şi — neputând nici să mă uit la el — mi-am plecat ochii.

— Lui Coco i-ar plăcea mult. La dracu', probabil şi lui Beau.

Focul îi mistuise complet cadavrul. Am simţit gust de fiere şi mi-am întors privirea, cu lacrimi proaspete în ochi. Cu siguranţă *ăsta* era iadul, şi totuşi, nu mă puteam hotărî să plec. Parcă prinse- sem rădăcini. O

inexplicabilă neliniște se descolăcea în măruntaiele mele pe măsură ce stăteam acolo, ca o mâncărime pe care trebuia s-o scarpin, şi totuşi, am rezistat imboldului ei. Voia să mă ducă departe de aici. Departe de el. Ştiam asta la fel de sigur cum ştiam că, într-un fel sau altul, momentul acesta avea să se sfârşească.

Dar nu încă.

Lui nu i-a scăpat nimic, clătinându-şi capul într-o exasperare drăgăstoasă.

— Te mai întreb o dată, Lou, ce cauţi aici?

Mi-am ciocnit umărul de al lui.

— Ar trebui să ştii. Se pare că ne-ai urmărit de când... de când...

Cuvintele s-au uscat pe limba mea şi am încercat din nou.

— De când...

Futu-i! Mi-am coborât privirea încă o dată, doar ca să regret imediat decizia. Cadavrul lui încă mai fumega la picioarele noastre. *De două orifutu-i!*

— De când am murit? a completat el, ca să m-ajute.

Mi-am ridicat brusc ochii, privindu-1, şi expresia mi s-a împietrit.

— Eşti un măgar!

De data asta, el s-a lovit cu umărul de umărul meu, surâzând.

— Poţi spune cuvintele, ştii. N-o să mă facă mai puţin mort.

L-am plesnit, împingându-1.

— încetează să spui...

— Ce să nu spun? Adevărul?

Şi-a deschis larg braţele.

— De ce eşti atât de speriată de el?

— Nu sunt speriată.

S-a aplecat să mă privească în ochi.

— Nu mă minţi. Poţi minţi pe oricine altcineva, dar eu ştiu mai bine. Eşti cea mai bună prietenă a mea. Chiar dacă nu te-aş fi urmărit în ultimele câteva săptămâni, tot aş fi ştiut că eşti una dintre cele mai speriate persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

— Toată lumea e speriată de moarte, am bombănit, iritată. Cei care spun că nu sunt beţi.

Neputând să mă abţin, m-am uitat din nou la corpul lui. O furie proaspătă s-a trezit în mine. Aveam un timp limitat la dispoziţie de stat cu Ansei, şi totuşi, iată-mă aici, contrazi- cându-mă cu el lângă rugul lui improvizat. Probabil că apele astea nu mă vindecaseră, la urma urmei. Probabil ceea ce era fărâmat în mine nu mai putea fî reparat.

In pofida cuvintelor lui aspre, insistenţa lui asupra noii noastre realităţi, mi-a ridicat încet bărbia cu un deget. Fruntea i se întunecase de îngrijorare. Ansei cel dintotdeauna.

— îmi pare rău! Nu te uita, dacă te supără.

A continuat, pe un ton mai blând:

— Nimeni nu vrea să moară, dar moartea vine pentru noi toţi.

L-am luat în zeflemea. A sunat mânios, urât

— Nu-mi servi mie rahatul ăsta! N-am nevoie de platitudini.

— Nu sunt platitudini.

Lăsându-şi mâna jos, a făcut un pas înapoi şi nu m-am putut abţine. M-am uitat din nou în jos.

— Ba bine că nu!

Lacrimi fierbinţi mi-au umplut ochii, arzându-mă pe obraji în jos. Le-am şters furioasă.

— Moartea nu înseamnă un final fericit, Ansei. înseamnă scârboşenie, putreziciune şi trădare. înseamnă foc şi durere şi... — vocea mi s-a gâtuit — şi să nu apuci niciodată să-ţi iei bun-rămas.

— Moartea nu e deloc un final, Lou. Asta încerc să-ţi spun. E începutul.

Mai încet, a adăugat:

— Ai trăit în frică prea multă vreme.

— Frica m-a ajutat să supravieţuiesc.

— Frica te-a împiedicat să trăieşti.

M-am dat înapoi, îndepărtându-mă de cadavrul lui, de flăcări, de sclipirea atotştiutoare din ochii lui.

— Să nu...

Totuşi, nu m-a lăsat să termin, fluturând din mână. Scena din faţa noastră s-a risipit — la fel de simplu cum ai da la o parte fumul — şi o alta i-a luat locul: un pământ crăpându-se, o podea de piatră netedă şi o masă de lemn lucioasă. Tigăi de alamă atârnau deasupra ei şi ghivece cu eucalipt umpleau pervazul ferestrei din depărtare. Fulgi de zăpadă cădeau dincolo de geamul acesteia, argintaţi de lumina stelelor.

La cuptor, Reid a scos o piatră de copt şi rulourile cu scorţişoară de deasupra ei sfârâiau şi scoteau fum. Le cam arsese, partea de deasupra fiind un pic prea rumenită, dar el s-a întors spre mine — din cale-afară de mulţumit de sine —, rânjind şi cu obrajii îmbujoraţi de dogoare. Coco şi Beau stăteau la masă, amestecând ceea ce părea a fi cremă. Vanilie şi alte mirodenii

parfumau aerul.

M-am lăsat într-un scaun de lângă ei, cu picioarele tremurând. Ansei a ocupat ultimul scaun liber.

Fermecată, am privit cum Beau fură un rulou de pe piatră, îl înmoaie în cremă şi vâră întreaga combinaţie în gură, fără un cuvânt.

— D'ace, 's fie'binţi! a protestat el, cu faţa schimonosită de dezgust.

Sau probabil de durere. Aburul ieşea din rulouri şi, prin urmare, din gura lui deschisă. Coco a dat din mână, risipindu-i răsuflarea din faţa ei, rostogolindu-şi ochii spre cer.

— Eşti dezgustător!

— Şi tu, a înghiţit el anevoie şi a apucat de speteaza scaunului ei, trăgând-o mai aproape şi aplecându-se spre ea cu un zâmbet infatuat, eşti frumoasă.

Ea s-a strâmbat şi l-a împins, punându-şi în farfurie două rulouri pentru ea.

Ansei privea scena cu un zâmbet surprinzător de mulţumit.

— Unde suntem? am şoptit eu, uitându-mă în jur prin încăpere.

O pisică neagră stătea ghemuită lângă vatră şi, în depărtare — probabil în încăperea alăturată, probabil în casa vecină —, o femeie şi fiica ei cântau un cântecel familiar. Zgomotele unui joc de popice se ridicau din strada de jos, deopotrivă cu strigăte şi râsete de copii.

— N-am mai fost niciodată aici.

Totuşi, locul acesta părea... familiar. Ca un vis pe care aproape că mi-1 puteam aminti.

Reid a turnat cremă peste alte două rulouri, cu

precizie de expert, foarte concentrat, după care mi le-a întins mie. Nu purta haina de Vânător, nici o bandulieră peste piept. Cizmele lui stăteau cuminţi la uşa din faţă şi, pe degetul inelar al mâinii lui stângi, un inel simplu de aur sclipea în lumina focului. Când m-am uitat în jos, la inelul cu piatră sidefată de pe mâna mea, am simţit cum îmi creşte inima în piept.

— Suntem în Paradis, desigur, a zis el cu un zâmbet lent, senzual.

Ba chiar mi-a făcut cu ochiul.

Adevărat grăiesc ţie, astăzi vei fi cu mine in rai.

M-am uitat lung la el, nevenindu-mi să cred.

Coco mi-a luat rulourile mai înainte să le pot atinge, turnând jumătate din cremă peste capodopera lui Reid. Rânjind la subita lui încruntătură, mi le-a împins din nou în faţă. Ochii ei nu mai sclipeau cu durere. Cu mâhnire.

— Poftim! Le-am aranjat.

Ansei mi-a strâns mâna, pe sub masă.

— Asta e ceea ce ţi-ai dorit, nu? O casă în East End, înconjurată de familie?

Probabil am rămas cu gura căscată.

— De unde ştii tu...?

— E un pic cam domestic pentru tine, nu-i aşa? a comentat Beau, mijind ochii şi uitându-se în jur. Fără bărbaţi goi cu căpşuni şi ciocolată — Reid i-a aruncat o privire ucigaşă —, fără munţi de aur sau fântâni de şampanie.

— Ala e Paradisul tău, Beau, a zis Coco, zâmbind dulce. Şi unul oribil de stereotipic, de altfel.

— Ei, haide! Nu-mi spune că nu te-aşteptai la ceva scandalos, cum ar fi urşi dansatori şi înghiţitori de flăcări!

Beau s-a încruntat când a zărit pisica torcând în faţa

focului.

— Ăsta e..Spuneţi-mi că ăsta n-ar trebui să fie Absalon!

Zbârlindu-mă la tonul lui depreciativ, am zis:

— Ce? Mie mi-e dor de el.

Reid a gemut.

— Era un spirit fără odihnă, Lou. Nu un animal de companie. Ar trebui să fii bucuroasă că a dispărut.

Coco s-a ridicat ca să scoată un pachet de cărţi de joc dintr-un dulap din apropiere. Familiaritatea mişcării, intimitatea sa — de parc-ar fi făcut asta de sute de ori înainte —, m-a tulburat. Nu avuseserăm niciodată o casă adevărată, noi două, dar aici, locul acesta, unde eram înconjurate de cei dragi, părea periculos de aproape.

Intr-o altă lume, aş fi putut fi Louise Clement, fiica lui Florin şi a lui Morgane. Poate că ei s-ar fi iubit, s-ar fi adorat şi ar fi umplut casa noastră din East End cu rulouri cu scorţişoară, tufe de eucalipt... şi copii. Mulţi, mulţi copii... Am fi putut fi fericiţi. Am fi putut fi o familie.

Familie. Fusese un gând rătăcitor, când eram prin catacombe, înconjurată de praf şi moarte. Fusese un vis simplu, prostesc. Acum totuşi, mă durea inima când mă uitam de la Coco la Reid şi la Beau. La Ansei. Poate că nu-mi găsisem părinţi sau fraţi sau surori, dar îmi găsisem totuşi o familie. Stând cu ei la masa mea — în casa mea —, visul acela nu mai părea atât de prostesc, la urma urmei.

Şi mi-1 doream. Cu disperare.

— Nu se ştie niciodată, a zis Coco, ridicând relaxată un umăr, în timp ce închidea sertarul. Poate că Absalon

şi-a găsit pacea.

„Pacea."

Cu un suspin de lungă suferinţă, Beau s-a servit cu încă un rulou cu scorţişoară drept răspuns.

Eu nu mă puteam desprinde de acest cuvânt totuşi când ochii lui Ansei s-au întâlnit cu ai mei şi seninătatea scenei s-a risipit. Până şi lumina focului a părut să se întunece. Iar neliniştea aceea din lăuntrul meu s-a întors, răzbunătoare. De data asta totuşi

n-am putut intui clar încotro mă îmboldea. O parte din ea părea să mă ducă departe de locul acesta, departe de Ansei, dar cealaltă... Mi-am lăsat capul într-o parte, studiind-o mai îndeaproape.

Cealaltă parte părea să mă ducă *spre* el.

Un cântec de sirenă.

Clătinând încă o dată trist din cap, el s-a aplecat spre mine. Vocea i-a coborât până la şoaptă:

— Nu, Lou!

Beau a ridicat un deget, îndreptându-1 acuzator spre noi.

— încetaţi! N-aveţi voie secrete.

Coco şi-a reluat locul la masă şi a tăiat. Cărţile au pocnit între degetele ei abile.

— Nu pot să sufăr când îşi şoptesc.

Ochii ei au fulgerat spre Ansei, apoi a adăugat, deşi în glumă:

— Eu sunt cea mai bună prietenă a ei, mulţumesc frumos! Dacă e să şoptească lucruri, cu mine ar trebui s-o facă.

— Ba cu mine ar trebui s-o facă! a replicat Reid, încrucişându-şi braţele la piept şi nescăpând din ochi

pachetul de cărţi din mâna ei. Şi te-am văzut.

Ea a scos cartea de pe mânecă, zâmbind fără remuşcare.

— Sunt bine, Lou, a continuat Ansei încet, neluându-i în seamă.

Nici măcar n-a aruncat vreo privire spre ei, deşi protestele au început din nou. Când bărbia a început să-mi tremure — când încăperea s-a înceţoşat prin lacrimile mele —, el a ridicat o mână să mă mângâie pe spate, consolator.

— Sunt bine. Şi tu o să fii bine.

Lacrimile curgeau grele şi nestăvilite acum, sărate pe buzele mele, şi tremuram din tot corpul. Am făcut un efort de voinţă să mă uit la faţa lui, să-l ţin minte — culoarea ochilor şi forma zâmbetului, sunetul vocii şi mirosul hainelor lui ca de soare. Soare curat. Aşa era Ansei. Cel mai cald dintre noi toţi.

— Nu vreau să pleci.

— Ştiu.

— O să te mai văd vreodată?

— Nu pentru multă vreme, sper.

— Nu pot să vin cu tine?

Atunci s-a uitat la Reid, Coco şi Beau, care tocmai începuseră un joc de tarot. Beau a înjurat copios când Coco a luat prima mână.

— Asta îţi doreşti cu adevărat? a întrebat el.

Da. M-am înecat la cuvânt, cu faţa încinsă şi jalnică, înainte să clatin din cap.

El a zâmbit din nou.

— Aşa credeam şi eu.

Dar tot n-a făcut vreun gest să se ridice, mulţumit să

rămână lângă mine atâta timp cât aş fi avut nevoie. N-avea să mă silească să plec, mi-am dat eu seama. Avea să fie decizia mea.

Neliniştea din mine a devenit mai puternică, mai insistentă. Mi-am strâns pumnii împotrivindu-mă şi mi-am plecat capul drept răspuns, cu umerii tremurând. Nu încă. *Nu încă, nu încă, nu încă.*

— Nu pot să te las pur şi simplu să pleci totuşi. Nu pot. N-am... n-am să te mai văd niciodată roşind. N-am să te mai învăţ niciodată restul din *Ţâţoasa liddy* şi... şi n-o să ne mai ducem niciodată Ia patiseria lui Pan, n-o să-i mai strecurăm păienjeni în pernă lui Jean Luc şi n-o să mai citim *La Vie Ephemert* împreună. Ai promis c-ai s-o citeşti cu mine, mai ţii minte? Şi nu ţi-am arătat niciodată podul în care am locuit. Tu n-ai prins niciodată un peşte...

— Lou.

Când mi-am ridicat ochii, nu mai zâmbea.

— Am nevoie să-mi găsesc pacea.

„Pacea."

Am înghiţit cu greu acest cuvânt, cu ochii umezi şi umflaţi.

„Pacea."

Mi se părea străin şi ciudat pe limbă. Amar.

„Pacea."

Dar... durerea din piept s-a mărit de trei ori mai mult. Mi se părea, de asemenea, drept. Răsuflând încet, mi-am închis ochii, hotărâtă. Pierdusem şirul dăţilor când greşisem în viaţa mea — şi regretam o mulţime dintre ele —, dar aveam să fac ceea ce se cuvenea în privinţa lui Ansei. El n-avea să mai irosească niciun moment

urmându-mă, fără odihnă, captiv într-o lume din care nu mai facea parte. N-avea să-mi mai îndrepte greşelile de-acum încolo. Nici nu ştiu cum izbutise să rămână în apropiere, în primul rând — dacă fusese alegerea lui sau a mea —, dar nu-l puteam reţine aici. In cele din urmă, i-am dat ceea ce avea nevoie. Ceea ce merita.

Merita pacea.

Încuviinţând, amorţită, i-am îngăduit neastâmpărului din mine să mă ridice în picioare. Ansei s-a ridicat odată cu mine, iar scena din jur a început să se învârtă şi să mişte în valuri.

— A fost ceva real din toate astea? am întrebat, în timp ce Reid, Coco şi Beau îşi continuau jocul de cărţi, impasibili la năvala apelor.

Am simţit presiunea pe umeri.

— Sau m-am înecat şi doar mi-am închipuit totul?

Ochii lui Ansei au sclipit.

— Un pic din amândouă, cred.

Ne-am uitat lung unul la celălalt, niciunul pregătit să facă prima mişcare.

— Nu cred că...

— E ciudat că...

— Tu primul, am insistat.

O undă de melancolie s-a strecurat pe faţa lui.

— Crezi că... înainte să pleci... mi-ai putea cânta ultima strofa?

Şi-a frecat gâtul, din nou timid.

— Dacă vrei.

De parcă aş fi avut de ales.

— *Pe copil l-au numit Abe,* am cântat într-un chicotit apos, *pe frate-su, Green Cobe. Apoi, Belle şi Adele şi*

Keen Kate au venit. Curând, s-au făcut zece, toţi mieunând, dar ei nu s-au oprit, şi-o trăgeau necontenit, şi-n casă şi pe câmp.

Faţa i se împurpurase până la un stacojiu atât de aprins, încât depăşea orice amintire de-a mea, totuşi avea zâmbetul până la urechi.

— E indecent.

— Normal, i-am şoptit eu. E cântec de cârciumă.

Ochii îi străluceau prea puternic acum, înotând în lacrimile lui. Cu toate astea, zâmbea.

— Ai intrat într-o cârciumă?

Când am dat din cap, zâmbind atât de larg, încât mă dureau fălcile, în timp ce pieptul mă durea, mă durea şi mă durea, el a clătinat din cap, consternat.

— Dar eşti *femeie.*

— Există viaţă şi dincolo de zidurile acestei biserici. Dacă vrei, pot să-ţi arăt.

Zâmbetul i s-a topit, încet, şi mi-a atins obrazul, aplecându-se să-mi dea o sărutare pe frunte.

— îţi mulţumesc, Lou! Pentru tot.

M-am agăţat de pieptul lui disperată, când şi ultima imagine a casei s-a întunecat, iar imboldurile din capul pieptului meu s-au prefăcut în arsură. Presiunea pe umerii mei a crescut şi mi-au pocnit urechile. Prin ceaţa groasă a conştiinţei mele au răzbătut nişte strigăte, reverberând de jur-împrejur, ca sub apă.

— Unde o să te duci?

El a aruncat o privire înapoi, spre locul unde stătuse Coco la masa noastră, amestecând cărţile şi râzând. Melancolia din expresia lui se întorsese.

— Mai am să-mi iau un adio.

Arsura din pieptul meu a devenit de nesuportat. Ace de gheaţă îmi înţepau pielea.

— Te iubesc, Ansei!

Vederea mi s-a tulburat, când valurile au coborât de-adevărate- lea, şocante şi brutale. Deşi ele m-au despărţit de el, aveam să-mi amintesc zâmbetul lui până în ultima mea zi de viaţă. Până în ziua când aveam să-l văd din nou. Degetele lui au alunecat dintr-ale mele şi a plutit îndărăt, ca un far de lumină în întuneric.

— Şi eu te iubesc!

Dând cu putere din picioare, am ţâşnit în sus.

Spre frică.

Spre suferinţă.

Spre *viaţă.*

ALTĂ STRUCTURĂ

Reid

AM IEŞIT LA SUPRAFAŢĂ ÎMPREUNĂ. APA SE SCURGEA de pe faţa ei, aurie şi pistruiată, şi din părul ei, lung şi castaniu. S-a agăţat de cămaşa mea, gâfâind, bolborosind, şi apoi şi-a întors faţa spre cer şi a zâmbit. Ochii ei limpezi, albaştri-verzui, i-au întâlnit pe ai mei şi, în sfârşit, a vorbit:

— Ai ceva în buzunar, Vânătorule, sau doar te bucuri că mă vezi?

Nu m-am putut abţine. Mi-am dat capul pe spate şi am râs.

Când o găsisem în derivă, sub suprafaţa apei — cu corpul fără vlagă şi rece, cu părul alb plutind straniu în jurul ei —, mă temusem de ceea ce era mai rău. O luasem în braţe. O zgâlţâisem. O ridicasem la suprafaţă şi o strigasem pe nume. Nimic nu funcţionase, într-un acces de furie, chiar mă scufundasem ca să găsesc câinele alb, dar acesta dispăruse.

Când ne ridicaserăm a doua oară totuşi, ceva se schimbase: picioarele ei începuseră să se mişte. La început încet, apoi mai iute. Mai puternic. Se mişcaseră la unison cu ale mele şi privisem, uluit, cum părul îi crescuse mai lung cu fiecare bătaie de picior, iar culoarea i se întorsese în fiecare şuviţă. Şi în pielea ei.

Se însănătoşise sub ochii mei.

Strivind-o la pieptul meu acum, m-am învârtit cu ea în apă. Apa n-a făcut nicio undă. Nu mi-a păsat.

— Lou.

I-am rostit numele cu disperare, dându-i la o parte de pe faţă şuviţele lungi de păr.

— Lou.

Am sărutat-o pe gură, pe obraji, pe gât Am sărutat fiecare centimetru din ea la care am putut să ajung. încă râzând. Abia reuşind să respir. Ea râdea odată cu mine, iar sunetul îmi trimitea scântei în oase. Lumină. Strălucitoare. Dacă m-aş fi oprit din înotat acum, aş fi plutit. Aş fi *zburat.* Am sărutat-o din nou. Nu m-aş mai fi oprit niciodată.

— Lou, eşti...?

— Sunt bine. Sunt eu.

Braţele ei s-au încolăcit pe după gâtul meu şi m-a tras mai aproape. Mi-am îngropat nasul în adâncitura dintre gâtul şi umărul ei.

— Mă simt... bine cum nu m-am mai simţit de nu ştiu când, pe cuvânt. De parc-aş putea zbura sau mânui un topor sau... să ridic o statuie în onoarea mea.

Mi-a întors capul spre ea ca să mă sărute încă o dată. Când ne-am desprins, rămaşi Iară aer, a adăugat:

— O statuie făcută din rulouri cu scorţişoară, bineînţeles, pentru că *mor de foame!*

Mă dureau obrajii de la atâta zâmbit. Capul îmi zvâcnea în acelaşi ritm cu inima. Nu mai voiam să mă opresc niciodată.

— Am unul în...

Strigătul lui Coco de pe mal ne-a luat pe amândoi prin surprindere şi ne-am întors, când lumea a reintrat în atenţia noastră. Era căzută în genunchi, uitându-se în

apă de parc-ar fi văzut o stafie.

— Ansei, a şoptit Lou, slăbindu-şi strânsoarea ca să poată călca mai bine apa.

M-am încruntat.

— Ce?

— A vrut să-şi ia adio.

Zâmbind mai blând acum, m-a sărutat din nou.

— Te iubesc, Reid! Nu ţi-o spun destul de des.

M-am uitat lung la ea. Căldura mi s-a revărsat în piept la cuvintele ei, răspândindu-se până în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare.

— Şi eu te iubesc, Lou! întotdeauna te-am iubit!

Ea s-a strâmbat, în glumă.

— Ba nu, nu întotdeauna.

— Ba da!

— Nu m-ai iubit când m-am ciocnit de tine la patiseria lui Pan...

— Cu siguranţă te-am iubit! am protestat eu, ridicând brusc sprâncenele. Ţi-am iubit costumaţia îngrozitoare şi mustaţa urâtă şi...

— Cere-ţi scuze!

S-a dat în spate, cu indignare prefăcută.

— Mustaţa mea era *magnifică.*

— De acord. Ar trebui s-o porţi mai des.

— Nu mă ispiti!

M-am aplecat spre ea, atingându-mi nasul de al ei. Şoptindu-i pe buze:

— De ce nu?

Ochii i-au sclipit poznaş drept răspuns şi şi-a încolăcit picioarele în jurul taliei mele, aproape înecându-ne pe amândoi. Nu mi-am putut face griji din cauza asta.

— M-ai corupt teribil, Vânătorule.

Cu un ultim sărut înnebunitor — lent şi adânc — s-a desprins de mine şi mi-a dat un bobâmac.

— O să port mustaţa pentru tine mai târziu. Deocamdată, ar trebui să...

Atunci, Coco a ţipat din nou.

Am înţeles imediat că acest ţipăt nu era din aceeaşi categorie cu cel dinainte — am ştiut-o înainte ca trupul unui bărbat să cadă cu un bufnet surd pe plajă, am ştiut-o înainte ca Lou să-mi dea drumul brusc. Am întins mâinile după ea din nou, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare protectoare.

Pentru că am recunoscut cadavrul bărbatului.

Constantin — o făptură nemuritoare, făcută din apă şi ceaţă — era mort.

Coco a spriritat spre el, cu un nou ţipăt.

— Constantin!

Mâinile i-au fluturat pe deasupra lui neajutorate, în timp ce Lou şi cu mine călcam apa într-o groază mută. Fiori de gheaţă mi-au urcat pe şira spinării văzându-i ochii larg deschişi. Gura căscată. Rana imensă din pieptul lui.

— Constantin!

Coco îl zgâlţâia înverşunată acum, evident neputând să înţeleagă. Şocul ei, nu, *negarea* ei, era o reflexie a perplexităţii mele. Constantin nu putea să fi murit — melusinele îl blestemaseră să trăiască veşnic.

„Nimeni nu e în siguranţă aici, Cosette."

Lou şi-a încleştat mâinile pe braţele mele de i s-au albit nodurile degetelor.

— Cum se poate?

Am strâns-o mai tare de mijloc.

— Nu ştiu.

Când Coco a continuat să-1 zgâlţâie, din ce în ce mai isterică, Lou a pornit înot hotărâtă.

— Bine. Putem îndrepta asta. Apele l-au mai înviat o dată, ceea ce înseamnă...

Am prins-o de spatele cămăşii.

— Stai...

Un hohot de râs înalt, care-ţi dădea fiori, a răsunat de pe faleză până jos, la mal, iar Morgane le Blanc a păşit de pe cărare pe plajă. Vreo zece alte vrăjitoare o urmau. S-au răspândit în evantai în spatele ei, în formaţie defensivă, cu ochii în patru şi gurile strânse. Hotărâte. Coco s-a târât înapoi în apă, trăgându-1 pe Constantin cu ea.

— Ei, zi dacă nu-i drăguţ!

Cu părul sclipind în lumina lunii, Morgane şi-a ridicat mâinile şi a aplaudat Privirea i s-a plimbat de la Lou şi mine la Coco, care a dus un potir de argint la buzele lui Constantin într-o ultimă încercare de a-1 învia. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet

— Trebuie să fii mândră, Josephine! Ia uite cum draga ta nepoată se agită pe lângă păzitor!

Iar spre Coco, a zis:

— E mort, *mon petit chem*[VII].

Şi-a ridicat la vedere degetele pătate.

— Cu siguranţă ştii că nicio făptură magică nu poate trăi fără o inimă?

— Cum... cum l-ai...?

Vocea lui Coco s-a poticnit, în timp ce se uita

VII „Drăguţa mea” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

neajutorată la Constantin.

— El e *păzitorul* Cum l-ai ucis?

Morgane şi-a înălţat o sprânceană.

— Nu l-am ucis eu.

La Voisin a ieşit în faţă. O substanţă întunecată îi mânjea mâinile. Se potrivea cu gaura din pieptul lui Constantin.

— Eu am facut-o.

Coco s-a ridicat încet în picioare.

— Bătrân prost! I-am prezentat perlele noastre negre, desigur, dar el tot ni s-a opus şi a vrut să lupte.

Deşi Morgane a ţocăit, sunetul era lipsit de melodrama ei tipică. Umbre adânci, vineţii, încondeiau ochii, de parcă n-ar mai fi dormit de zile în şir. Pielea îi era mai palidă decât de obicei. Arsuri îi împestriţau faţa şi pieptul, iar părul îi părea pârlit pe alocuri.

— Din nefericire pentru Constantin, noi suntem două dintre cele mai puternice vrăjitoare din lume. Acum, trebuie să recunosc, dragonul ne-a dat de furcă. Mi-a furat jucăriile stricate, aproape că mi-a ras de pe faţa pământului casa mea de păpuşi, dar nu contează. Dragonul a plecat şi n-o să mai fim prinse pe picior greşit a doua oară.

A aruncat o privire în largul apei, evident nemulţumită.

— Acum suntem aici.

— Un dragon? a şoptit Lou. Cine...?

— Zenna.

îi salvase pe ceilalţi, în cele din urmă. Zburase înapoi la Cesarine.

Coco parcă era cioplită din piatră.

— Ce ai făcut, *tante*[VIII]*!*

La Voisin i-a înfruntat impasibilă privirea aspră a nepoatei. Expresia ei nu trăda nimic. La o aplecare a capului ei totuşi, trei vrăjitoare de sânge au înaintat. Intre ele pluteau două personaje legate fedeleş şi cu căluşuri. Cu ochii holbaţi, amândouă se zbăteau împotriva magiei care-i ţinea, dar în zadar.

Beau şi Celie.

Lou a înjurat încetişor.

— Ceea ce a trebuit, a răspuns simplu La Voisin.

O clipă de tăcere s-a scurs cât s-au uitat ele fix una la cealaltă.

— Nu!

Ochii lui Coco au fulgerat rostind cuvântul, mâinile strân- gându-se în pumni. A făcut un mic pas înainte şi apele... s-au

vălurit sub piciorul ei. Ochii lui La Voisin au urmărit mişcarea, îngustându-se aproape imperceptibil.

— Asta nu-i un răspuns, a continuat Coco, şi nici Morgane le Blanc nu este. De câte ori i-am cerut ei ajutorul? De câte ori cele din neamul nostru n-au pierit de frig şi de boală? Câte n-au *murit de foame* în timp ce ea a stat cu mâinile în sân?

La Voisin a ridicat o sprânceană.

— La fel cum şi tu ai stat cu mâinile în sân?

Coco nici n-a tresărit.

— Acum nu stau cu mâinile în sân!

— Nu. Stai *hotărât* în calea mea.

— Ne-ai trădat!

VIII „Mătuşă” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

— îmi pierd răbdarea, a zis Morgane cu liniştită reavoinţă, iar degetele i-au zvâcnit.

— Copil prost! La Voisin a vorbit de parcă n-ar fi auzit-o: După tine, ar fi trebuit să continuăm să ne îmbolnăvim şi să murim de foame. De ce?

Privirea ei neagră ne-a găsit pe Lou şi pe mine.

— Pentru ei?

Cu o strâmbătură de dezgust, şi-a legănat capul încet, ca o cobră pregătindu-se să lovească.

— Tu eşti Princesse Rouge. Odinioară, te-aş fi încurajat să vorbeşti. Ţi-aş fi respectat opiniile. Dar acum empatia ta sună a gol. Nu-ţi pasă de neamul tău. Nu ne recunoşti ca rude ale tale. Poţi protesta la trădarea mea, Cosette, dar tu ai trădat cu mult înainte de mine. Morgane ne-a promis siguranţa sabatului nostru în Chateau le Blanc — ochii ei au părut să se înăsprească rostind acest nume — în schimbul lui Louise. Aş fi în stare de lucruri mult mai rele decât să te trădez pe tine pentru a obţine siguranţa asta. E timpul să alegi şi tu de partea cui eşti.

Şi a venit să stea lângă Morgane, în sfârşit, înaltă şi inflexibilă, împreună, cele două alcătuiau o imagine impresionantă. Amândouă

regale, amândouă frumoase. Amândouă regine de drept. Dacă Morgane avea un soi de farmec întunecat totuşi — mereu înclinată spre spectaculos —, Josephine nu punea accent pe niciun zorzon. Ea era simplă şi directă. Un studiu în realitate crudă şi adevăr rece. Maliţia din ochii celei dintâi arăta comic de strălucitoare pe lângă calculul rece, sec, al celeilalte. Şi sincer. Nu încerca să-1 ascundă.

La Voisin o dispreţuia pe Morgane.

— Scopul scuză mijloacele, a murmurat ea, în cele din urmă. Dacă nu ne unim, pierim.

Coco o privea pe mătuşa ei de parcă o vedea pentru prima oară.

— Ai dreptate.

Celelalte Dames Rouges de pe plajă au încremenit la răspunsul neaşteptat al lui Coco. Le-am recunoscut pe câteva dintre ele din timpul petrecut împreună în Leviathan.

— *Am fost* un copil, a continuat ea, cu vocea din ce în ce mai puternică, mai pasionată. Am fost un copil speriat de dreptul meu prin naştere — de a conduce pe toată lumea, de a nu decepţiona pe nimeni. De a nu te dezamăgi pe *tine.* M-am temut de responsabilităţile pe care o astfel de viaţă le-ar fi implicat. Da, am fugit, şi îmi cer iertare pentru asta.

S-a uitat la vrăjitoarele din neamul ei, atunci, plecându-şi capul, acceptându-şi vina în vicisitudinile îndurate de ele. Ele au privit-o cu un amestec de suspiciune şi admiraţie.

— Nu mai sunt un copil. Voi sunteţi neamul meu şi vreau să vă protejez la fel de mult cât vrea şi mătuşa mea. Dar viaţa *ei* — a întins un deget în direcţia lui Lou — valorează la fel de mult cât a voastră.

S-a întors din nou spre mătuşa ei.

— Morgane i-a vânat pe copiii regelui. L-am găsit pe Etienne — fiul regelui — măcelărit chiar în tabăra noastră, iar Gabrielle a dispărut la scurt timp după. Morgane a fost responsabilă, *tante.*

Dar deja ştii asta, nu-i aşa? I-ai oferit tu însăţi? Copii din propriul tău trib?

Cum Josephine n-a spus nimic, confirmându-i bănuielile, Coco a răsuflat apăsat şi s-a postat între noi şi mătuşa ei cu grijă deliberată.

— Am ales de partea cui sunt.

Lou a înţepenit la cuvintele ei. Vrăjitoarele de sânge însă s-au mişcat. Murmure s-au ridicat dinspre câteva. Pro sau contra, n-aş fi putut spune.

Expresia lui La Voisin nu s-a schimbat la declaraţia nepoatei sale. în schimb, a făcut semn scurt din cap spre vrăjitoarele din apropiere.

— Prindeţi-o!

Când acestea au şovăit, aruncând priviri neliniştite spre Coco, La Voisin s-a întors încet cu faţa spre ele. Deşi eu nu i-am putut vedea expresia, ele s-au grăbit să se supună, de data asta.

Coco s-a dat repede înapoi când ele s-au apropiat, iar apele s-au vălurit din nou. Şi au continuat să se vălurească.

Vrăjitoarele s-au oprit la mal, neîndrăznind să continue, până când cea mai curajoasă a făcut, şovăielnic, un pas înainte.

Când vârful piciorului ei a atins apele, întregul ei corp a zvâcnit şi, de parcă o mână fantomatică s-a întins ca s-o apuce de picior, a alunecat, dispărând în adâncuri. Apele i-au înghiţit ţipătul fără nicio vălurire. Sinistre şi nemişcate în lumina lunii.

Vrăjitoarea parcă nu existase vreodată.

Morgane a ţocăit nemulţumită, iar celelalte vrăjitoare s-au dat înapoi. Vocea ei s-a ridicat, aspră. Nemiloasă.

— Presupun că regulile sunt reguli, nu-i aşa? Oribile chestii! De parcă vreuna dintre noi ar avea timp să-şi *spună adevărul.* Nicio grijă, *tnami,* i-a spus ea lui

Josephine, a cărei falcă s-a încleştat la auzul epitetului. Drăguţii de ei vor trebui să iasă, până la urmă, şi avem tot timpul din lume.

A pocnit din degetele-i însângerate, iar Beau şi Celie au căzut pe picioarele lor.

— *Aceştia* doi, în schimb, nu au prea mult timp. Tu ce spui, scumpo? a strigat ea spre Lou. Cum să mă joc cu ei?

— Eşti ţicnită, a mârâit Beau şi venele de la gât i s-au umflat în efortul lui de a se mişca.

Ea a zâmbit doar. Un zâmbet fără pic de căldură. Din pelerină, a scos injecţia lui Celie, aruncând seringa în apă.

— Deşi poate că m-am săturat să mă joc. Vino aici, Louise, sau o să-i ucid! Jocul nostru s-a terminat.

Lou a dat să pornească imediat spre ea, dar degetele mele au ţinut-o de cămaşă. Nu i-am dat drumul. Nu-i puteam da drumul.

— Reid, nu...

Dezvelindu-şi dinţii, Morgane a pocnit din nou din degete. In mâinile lui Beau şi Celie au apărut nişte săbii. O altă pocnitură şi Beau s-a repezit tăind-o cu sabia pe Celie pe sub coaste. Sângele a ţâşnit în urma lamei. Cu o mişcare de deget de-al lui Morgane, Celie a replicat cu un suspin, sabia ei înfigându-se adânc în umărul lui Beau. Soldaţi jucărie.

— îmi pare rău! a exclamat ea, cu braţele tremurând, încercând să se lupte împotriva magiei lui Morgane. îmi pare atât de rău...

— Sunt bine, a spus Beau, străduindu-se disperat s-o liniştească, în timp ce-i para loviturile, cu dinţii strânşi, respirând gâfâit. O să fim bine...

Celie l-a împuns din nou cu sabia, de data asta în coapsă.

Sângele s-a pornit în şiroaie.

Cu un strigăt nebunesc, Coco s-a năpustit înainte, în timp ce Lou s-a zbătut în braţele mele. Morgane a fluturat din mână şi, când Coco a ieşit din apă, o cuşcă de sticlă s-a pogorât asupra ei. Ea a bătut furioasă cu pumnii în pereţi şi sfori s-au înfăşurat în jurul încheieturilor mâinilor şi gleznelor ei.

Cu o grimasă, La Voisin a dat să intervină.

— Scopurile, Josephine!

Morgane a fluturat din nou din mână şi sforile s-au strâns, întinzându-i la maximum membrele lui Coco, până la durere. O păpuşă într-o cutie.

— Ele scuză mijloacele. Nu asta *ai* spus tu?

La Voisin s-a oprit brusc. Corpul îi tremura de furie.

— Nepoata mea rămâne nevătămată.

— *Este* nevătămată!

Ochii aceia sclipitori, verzi ca smaraldul, s-au îndreptat spre Lou. Beau şi Celie continuau să se lupte în spatele ei, sângele lor împroşcând nisipul.

— Deocamdată.

— Trebuie să mă laşi să plec, Reid! m-a implorat Lou. N-o să se oprească...

— Nu.

Mi-am păstrat vocea coborâtă, dar am clătinat din cap vehement. încercam să-mi ignor panica din ce în ce mai mare. Trebuia să existe o altă cale. Mi-am plimbat privirea peste vrăjitoare, din nou, calculând. Treisprezece în total — şase Dames Rouges, judecând după cicatricele de pe pielea lor, şi şapte Dames

Blanches. Primele ar fi avut nevoie de contact fizic ca să facă rău, dar celelalte ar fi putut ataca în orice moment. Mintea mea căuta înnebunită un avantaj. *Orice* avantaj. Oare L'Eau Melancolique ne afecta magia? Înăbuşind-o? Dacă am fi putut s-o ademenim cumva pe Morgane în apă... Mi-am încercat structurile. Firele aurii au apărut numaidecât. *La dracu'l*

Mai rău încă, unul dintre fire continua să strălucească mai puternic decât celelalte, pulsând insistent. Acelaşi fir care răspunsese şi la far. Acelaşi fir de care nu puteam să trag. Nu *voiam* să trag.

Salveaz-o! şoptea magia. *Salvează~i pe toţi!*

Am continuat s-o ignor.

Coco a ţipat când legăturile i s-au strâns mai mult, iar Lou s-a folosit de neatenţia mea, eliberându-se, în sfârşit.

— Uite, *maman,* uite!

Şi-a fluturat mâinile împăciuitor.

— O să mă joc cu tine acum. Ba chiar o să negociez jucăriile: eu în schimbul lui Beau şi Celie.

Deşi continuam să clatin din cap, întinzând mâna după ea, Lou s-a îndepărtat şi a continuat hotărâtă.

— Dar n-ai voie să le mai faci rău. Vorbesc serios, *maman!* Niciunuia dintre ei. Beau, Celie, Reid, Coco — sunt în siguranţă de acum încolo. Nimeni nu se mai atinge de ei.

Structura pulsa. Mintea mea continua să refuze să accepte.

Morgane n-a părut din cale-afară de surprinsă de cererea lui Lou, nici n-a râs, n-a dansat şi n-a ricanat cum ar fi făcut altădată.

— Poţi să-ţi dai seama cum asta s-ar putea să fie o problemă, fiica mea. După moartea ta, prinţul şi vânătorul vor muri, de asemenea.

— Presupui că voi muri.

— *Ştiu* că vei muri, scumpo.

Atunci Lou a zâmbit batjocoritor şi asta m-a izbit din plin. Cu doar câteva zile mai devreme, mă temusem că n-aveam să mai văd zâmbetul ăsta niciodată. Tot corpul mi s-a încordat, abia reuşind să mă controlez.

— Bănuiesc că va trebui să jucăm ca să aflăm, a zis ea.

A pornit din nou spre mal.

— Nu!

Am prins-o de braţ. Nu suferise atât de mult — nu sacrificase totul, trecând literalmente prin foc şi exorcizând un afurisit de *demon* — ca să cedeze atât de uşor acum. Coco spusese că o viaţă nu valora mai mult ca oricare alta, dar greşise. Viaţa ei preţuia mai mult. Vieţile lui Beau şi Celie preţuiau mai mult. Iar viaţa lui Lou

preţuia cel mai mult dintre toate. Aveam să mă asigur că ea va trăi. Aveam să mă asigur că toţi vor trăi.

— Nu poţi face asta.

Ea s-a înălţat prin apă să mă sărute, într-o ultimă implorare disperată.

— Nu pot s-o ucid dacă mă ascund în continuare, Reid, a şoptit ea lângă obrazul meu. Mai ţii minte ce-a spus mama ta? Dacă închid eu ochii, nu înseamnă că monştrii nu mă mai pot vedea. Trebuie să joc. Trebuie *să câştig.*

— Nu!

Falca mi s-a încleştat. Nu mă puteam opri din

clătinatul capului.

— Nu aşa.

— Fie o ucid eu pe mama, fie mă ucide mama pe mine. E singura cale.

Dar nu era. Nu era singura cale. Ea nu ştia asta, desigur. Eu refuzam să rostesc alternativa cu voce tare, refuzam s-o recunosc fie şi în gândurile mele. Firul auriu zbâmâia în anticipare.

Lou deja dăduse foarte mult. Călătorise până în iad şi înapoi ca să ne salveze, facându-se fărâme pe parcurs. Nu putea muri acum. Şi dacă ea nu murea... vorbea despre uciderea mamei cu atâta uşurinţă, de parcă matricidul nu era un act nespus de odios. De parcă n-ar fi fost împotriva firii. De parcă n-ar fi urmat s-o zdruncine complet, din nou.

— Nu.

Ezitarea mea a dispărut şi i-am prins faţa în palme. I-am şters picăturile de apă de pe gene.

Atât de frumoasă!

— îmi puneţi răbdarea la încercare, copii!

Morgane a fluturat din mână, iar Beau, Celie şi Coco s-au prăbuşit, toţi trei, cu mişcări identice — ca nişte păpuşi strivite sub talpă.

Beau şi Celie şi-au pierdut cunoştinţa complet, iar Coco şi-a muşcat buzele să nu ţipe. Ochii de smarald ai lui Morgane s-au umplut de ostilitate.

— Poate că ai avut dreptate, mică vrăjitoare de sânge. Poate că o să vă ucid pe toţi, în schimb.

— Nu vorbi prostii! i-a retezat-o La Voisin. Acceptă condiţiile! Prinţul şi fata nu înseamnă nimic. O să moară curând, oricum.

Morgane s-a răsucit spre ea ca arsă.

— *îndrăzneşti* să-mi comanzi mie...?

Le-am auzit, vag, vocile ridicându-se, dar toată lumea mea se îngustase la faţa lui Lou. La structura aurie. Se zbătea să-mi atragă atenţia, aproape orbitoare acum, arătând drept şi fără putinţă de îndoială spre ţinta sa. Unindu-ne. Cerând să fie văzută. Speranţa şi disperarea se războiau în pieptul meu. Niciuna nu exista fără cealaltă.

Aveam să-mi găsesc calea înapoi până la ea. O făcusem o dată. O puteam face din nou.

Şi ea avea să fie, în sfârşit, în siguranţă.

— O să te găsesc din nou, Lou, i-am şoptit, iar sprâncenele ei s-au unit în confuzie.

I le-am sărutat, netezindu-le.

— Iţi promit!

înainte să-mi poată răspunde, mi-am înfipt pumnul în părul ei.

Structura a explodat într-o ploaie aurie.

N-am mai văzut nimic.

6*9 • ° o'Y'⁶~>»-° o

PARTEA A IU-A

C’est l’exception qui confirme la regie.
Excepţia confirmă regula.
— proverb francez

SE STRECOARĂ ÎNDOIALA

Nicholina

DUREREA PĂLEŞTE FĂRĂ UN CORP, LA FEL CA ŞI simţul atingerii, al mirosului, al gustului. Nu există niciun sânge în timp ce urcăm în spirală din mare spre cer. Nu există nicio magie. Nicio moarte. Aici suntem toate... libere. Suntem o rafală de vânt. Suntem frigul iernii. Suntem o fulguială pe versantul muntelui — ne învârtim, ne răsucim, ne rostogolim —, ciupindu-le de nas pe vrăjitoarele de dedesubt. Stăpâna noastră e printre ele. Pe ele le cheamă pe nume.

Pe al nostru nu-1 cheamă.

Neliniştite acum, o pornim în sus, mai sus, *sus* pe munte, în timp ce fulgii de zăpadă zburătăcesc încolo şi-ncoace în jurul nostru, înăuntrul nostru. *Nu-i aici,* freamătă ele, murmură ele. *Nu~l putem găsi.*

Corpul nostru, corpul nostru, corpul nostru.

Stăpâna noastră nu ne va fi uitat.

Ne mişcăm mai repede acum, căutând, suflând printre copaci. Castelul. Ea ne va fi adus corpul la castel. Dar nu există niciun castel, numai zăpadă, munte şi pini. Nu e niciun pod. Nu e nimeni să ne întâmpine, nimeni să ne permită intrarea. Dacă *ea* ar fi rămas — cea cu vorbele nesuferite, cea cu structurile aurii —, dacă spiritul ei s-ar fi fragmentat, noi am fi găsit castelul. Ne-am fi găsit corpul.

Dar ea nu s-a fragmentat. N-a rămas.

Acum e singură.

„Ai dat greş, Nicholina."

Nesuferite cuvinte.

„Stăpâna ta are mai multă nevoie de ea decât de tine."

Stăpâna noastră nu ne-a uitat.

„Probabil corpul tău n-o să fie acolo. Probabil şi tu vei *muri."*

Ne rotim din nou în spirală, în agitaţie, în frică, şi tăiem muntele de-a curmezişul. Deja ne simţim întinzându-ne, abătându-ne, pierzând scopul. Nu putem rezista mult fată un corp, sau vom deveni altceva. Ceva neajutorat şi mic. O pisică sau o vulpe sau un şobolan. Sunt multe moduri în care să devii un matagot, o, da, dar noi n-o să devenim unul. Nu noi. Noi nu suntem uitate.

Ceva aleargă iute prin frunziş şi noi plonjăm, smulgându-i creaturii un ţipăt de frică. Nu contează. Ne trebuie un corp până când se întoarce stăpâna noastră. Până când stăpâna ei ne arată calea. Nesuferită femeie, ca şi fiică-sa. Vrăjitoare nesuferită!

Ne ghemuim în corpul nurcii şi aşteptăm. Timpul trece altfel pentru animale. Urmărim în schimb umbrele, tremurând la rădăcina unui copac. Ascunzându-ne de vulturi. De vulpi. Simţim mirosul stăpânei noastre înainte s-o vedem şi-i auzim cuvintele tăioase, încordate. Se ceartă cu Morgane. Vorbeşte despre fiica lui Morgane.

Părăsim nurca şi o urmăm din spate, în timp ce turnuri şi turnuleţe iau formă. Focul a distrus fiecare

construcţie. De jur-împre- jur, femei albe împletesc şi ţes structurile lor invizibile în piatră. In lemn. In ferestre şi arcuri şi ţigle. Nu ne interesează pe noi reparaţiile castelului. Căutăm intrarea, ascunzându-ne de ochi iscoditori, răsucindu-ne prin fum. Simţim atracţia corpului nostru acum. 11 simţim aici.

Stăpâna noastră nu ne-a uitat, aşadar.

Pe scări în sus, de-a lungul holului, în dormitorul mic, de rezervă. Corpul nostru nu e pe pat totuşi. Nu e pe pernă. *Patul e gol!* strigăm noi consternate. *In pat nu e nimic.* Respirăm iute, tremurând,

în timp ce căutăm. în timp ce urmăm atracţia corpului nostru. în timp ce-1 găsim pe podeaua de piatră tare. *Dar patul egot* Confuzia ne ameţeşte. *In pat nu e nimic.*

Corpul nostru e un leş în umbrele din colţ. Slăbit şi palid. Plin de cicatrice. Ne rotim deasupra Iui, regretul suflând prin noi acum. Un fuior de durere. Niciun foc nu încălzeşte camera. Nicio lumânare aprinsă. Dar nu contează. Noi nu simţim frigul, nu, şi stăpâna noastră ştie asta. Ştie. Ştie că durerea e trecătoare. O să se bucure de salutul nostru.

„Ai dat greş, Nicholina."

Nu contează.

„Stăpâna ta are mai multă nevoie de ea decât de tine."

„Durerea e trecătoare."

„Ai ales tabăra greşită, Nicholina. Dar nu e prea târziu. încă te mai poţi alia cu noi înainte ca ele să te trădeze. Pentru că te *vor* trăda. E doar o chestiune de timp."

Stăpâna noastră nu ne-ar trăda niciodată.

încet, ne scufundăm în noi înşene, mai întâi un deget

de la mână, un deget de la picior, apoi un picior, un braţ şi un piept, până când tot corpul nostru se aşază în el însuşi cu un oftat greu. Greu. Atât de greu! Atât de obosit! Imagini cu lavandă, fantome şi băieţi mici, bolnavi, ca nişte cadavre, se perindă rapid. Amintiri de familie. Cuvântul are un gust diferit acum decât avea pe atunci. Odinioară, avea gust de confort, de dragoste, de căldură. Nu ne mai aducem aminte cum se simte căldura. Nu ne mai aducem aminte dragostea. în *ea* o simţiserăm — o străfulgerare în umbre, în întuneric. Ea o simţea atât de puternic! Ne agăţăm de ea acum, de amintirea aceea. Ne agăţăm de căldura aceea pe care o simţiserăm când ea se uita la vânătorul ei, la familia ei.

Ochii noştri nu se deschid în timp ce zăcem pe piatra asta dură, rece. Nu ne mutăm în pat. Stăpâna noastră nu ne-a vrut acolo.

Uneori, ne gândim că stăpâna noastră nu ne vrea deloc.

ANGELICA

Lou

FĂRĂ VESTE, REID S-A PRĂBUŞIT CU FAŢA ÎNAINTE în apă şi atunci...

Atunci mi-am pierdut cumpătul complet.

Noi strigăte au erupt dinspre mal, în timp ce m-am scufundat după el, petrecându-i un braţ pe sub umeri şi întorcându-1 pe spate, ancorându-1 de un braţ şi sprijinindu-i capul pe umăr. Mirosul puternic, pătrunzător, al magiei îi ieşea din pori. Deşi pieptul încă i se ridica şi-i cobora, mişcarea părea superficială,

aspră, de parc-ar fi fost în chinuri cumplite.

— Reid!

L-am zgâlţâit disperată, făcând eforturi să rămân la suprafaţă. Amândoi ne-am scufundat. Apa mi-a ars gâtlejul, ochii. Inecân- du-mă, am dat mai tare din picioare, ridicându-ne la suprafaţă pentru câteva secunde preţioase. Puteam să înot, da, dar să trag după mine un bărbat fără cunoştinţă de vreo nouăzeci şi ceva de kilograme era cu totul altceva.

— *Reid!*

Strigătele din jurul nostru s-au ascuţit şi am aruncat o privire spre mal. Inima mi s-a oprit în gâtlejul devastat.

Morgane îşi pierduse cunoştinţa odată cu Reid.

Indiferent ce magie făcuse el, o afectase şi pe ea. Domnea un haos absolut. Cele mai apropiate Dames Blanches au ţipat şi au dat fuga la ea, trăgând-o departe de Josephine, de Coco, de noi.

— Nu vă prostiţi!

Strigătele vehemente ale lui Josephine au tăiat prin ceaţa care se lăsase din nou, răzbunătoare.

— Asta e şansa noastră! Prindeţi fata!

Dar nici măcar vrăjitoarele de sânge nu voiau să pună din nou piciorul în ape — nu când acestea continuau să vălurească.

Nu când Coco s-a ridicat, legăturile ei dispărând după leşinul lui Morgane. Nu când a păşit înapoi în ape, nici când şi-a ridicat mâinile. Ochii ei negri au căzut întâi pe Constantin, apoi s-au îndreptat spre Beau şi Celie — încă plini de sânge şi inconştienţi — şi s-au întors arzând cu dorinţă de răzbunare.

— Ar fi trebuit să aveţi atâta minte cât să nu ne urmaţi aici, *tante!* Am fost născută în aceste ape. Magia lor e magia mea.

M-am scufundat sub valuri, ieşind înapoi la timp cât s-o văd pe Josephine descleştându-şi pumnii.

— Magia lor e a *ei!* s-a răstit ea. Nu a ta. Niciodată a ta!

— Eu sunt parte din ea.

— Tu eşti a mea!

Ultima fărâmă de control a lui Josephine a părut să plesnească şi a scos un pumnal lung, cu lamă încovoiată, din pelerina ei. Mâinile îi tremurau.

— Ea te-a abandonat. M-a abandonat şi *pe mine.* Ea...

— ... e pe drum, a terminat sumbru Coco în locul ei, cu ochii scăpărând la mâinile ei ridicate.

O rană proaspătă pe care n-o observasem îi despica palma. Sângele îi picura în apă şi, tresărind, mi-am dat seama că, de fapt, nu paşii lui Coco treziseră L'Eau Melancolique.

Ci sângele ei.

Şi apele nu doar vălureau acum.

Ci se mişcau, despărţindu-se pe mijloc de parcă cerul ar fi trasat o linie de la Coco la orizont. S-au umflat de-o parte şi de alta a acelei linii, crescând şi tot crescând — ca două tsunamiuri gemene —, până când a apărut o cărare de-a lungul fundului mării stâncos. Destul de îngustă pentru ca o singură persoană să o poată străbate nestânjenită. M-am agăţat de Reid, în timp ce valurile se izbeau în noi, curenţii trăgându-ne la fund înainte să ne împingă din nou la suprafaţă. Când i-am strigat numele lui Coco, tuşind şi scuipând şi dând

disperată din picioare ca să ajung la mal, ea s-a întors şi s-a uitat la noi. Ochii i s-au mărit de panică, înainte să ne ducem din nou la fund.

Când am ieşit iarăşi, un alt curent ne-a luat pe sus între o respiraţie şi alta. Acesta totuşi părea hotărât nu să ne înece, ci să ne ducă la Coco. Nu m-am luptat împotriva lui, nici nu m-am întrebat ce era, concentrându-mi toată atenţia pe a-i păstra capul lui Reid deasupra apei. Braţele îmi tremurau de efort. Picioarele mi s-au blocat.

— Haide, Vânătorule!

I-am fixat ceafa între gâtul şi umărul meu.

— Aproape c-am ajuns. Rămâi cu mine! Haide, haide, *haide...*

Curentul s-a oprit brusc şi am căzut odată cu el, drept în apa îngheţată de pe fundul mării. Când am aterizat, buimăciţi şi tremurând, Coco a sprintat la noi, trăgându-mă de braţe, de mâini, dându-i lui Reid părul ud la o parte de pe faţă, verificându-i pulsul. Le ignora complet pe Josephine şi pe vrăjitoarele de sânge. Acestea încă nu îndrăzneau să intre în L'Eau Melancolique, nici măcar pe cărare.

— Eşti rănită? m-a întrebat Coco, cercetându-mă pe toate părţile cu mişcări încordate, stingherite. Eşti...?

Am prins-o de mâini şi i-am zâmbit.

— Arăţi ca dracu', *amie*[IX]. Pungile alea de sub ochii tăi sunt cât capul lui Beau.

Coco şi-a plecat fruntea spre mâinile noastre strânse, răsuflând uşurată.

IX „Prietena mea" (în Ib. fr. în orig.) (n. red.).

— Eşti tu însăţi.

— Sunt eu însămi.

— Mulţumesc Domnului!

— Mulţumesc lui *Ansei!*

Ea a chicotit, oftând uşor şi ridicându-şi capul — apoi a încremenit. Se uita fix peste umărul meu, la ceva aflat mai la distanţă pe cărare. Reflexia sa argintie, doar o pată în întuneric, strălucea puternic în ochii ei. Indiferent cine sau ce era, se apropia nu dinspre mal, ci din adâncurile lui L'Eau Melancolique. M-am încordat instinctiv. Un chip a plutit în ochii minţii mele din amintirile Nicholinei şi suspiciunea mi-a ridicat părul de pe ceafa. Pielea mi s-a făcut ca de găină.

Când Josephine s-a îngălbenit la faţă totuşi, am ştiut. Când s-a împleticit — realmente *s-a împleticit* — un pas îndărăt, l-am strâns mai tare pe Reid în poala mea, inima bătându-mi asurzitor în urechi. Mai multe vrăjitoare de sânge au fugit fără un cuvânt. Privirea mi-a rămas ţintuită în ochii lui Coco, în timp ce pata argintie din ei a devenit mai mare. Mai aproape. Prea aproape acum ca s-o mai ignor.

Mi-am întors în sfârşit capul ca să privesc peste umăr.

Şi iat-o!

Un fior rece mi-a străbătut tot corpul la vederea ei: înaltă şi statuară, cu bucle dese, negre, şi pielea cafenie, aproape identică la înfăţişare cu Coco. Mai puţin ochii ei. La un moment dat între amintirea Nicholinei şi prezent, căpătaseră o nuanţă mai palidă, îngheţată. Rochia ei se asorta acelei culori neobişnuite — ţesătura

iridescentă oscilând între alb, verde, violet şi albastru — şi flutura în vânt în timp ce se apropia. Să fiu a naibii dacă nu arăta ca o prinţesă din basme!

S-a oprit la un pas în spatele meu. Se prea poate să-mi căzut falca. Se prea poate să fi căscat gura ca un peşte cu ochii holbaţi. De aproape, părea şi mai frumoasă: faţa ei perfectă în formă de inimă, buzele ei perfect arcuite. Un praf argintiu îi pudra obrajii şi nasul, fruntea şi claviculele, iar bijuterii sofisticate cu piatra-lunii îi sclipeau pe degete, la încheieturi, în urechi, la gât. îşi împletise părul în jurul unei mici diademe în formă de lacrimă. Piatra preţioasă îi sclipea pe frunte.

Rochia şi părul continuau să unduiască încet, chiar şi după ce briza se oprise.

Ea a zâmbit spre mine.

— Angelica, am şoptit cu veneraţie.

— Soră, a şuierat Josephine.

Dar şoapta acuzatoare a lui Coco a fost cea care a schimbat totul:

— Mamă.

ÎNCLINÂND CU GRAŢIE CAPUL, Angelica a încuviinţat. Stătea într-o postură impecabilă, nenatural de nemişcată, cu umerii drepţi şi mâinile împreunate în faţă, într-o poziţie familiară. De câte ori n-o văzusem pe Josephine ţinându-se la fel? De câte ori nu tânjisem să întorc şi eu un gât aşa de lung şi de elegant?

Era ciudat cum două persoane cu aceleaşi trăsături puteau arăta atât de diferit!

Am aruncat o privire la Coco.

Era tulburător când exista o a treia.

— *Satur.*[X]

Cu o voce mătăsoasă, Angelica vorbea cu o siguranţă calmă.

— *Fille.*[2]

A ridicat o mână parcă să-i mângâie obrazul lui Coco, înainte să se răzgândească. Şi-a lăsat mâna să-i cadă pe lângă corp, îndurerat.

— Mi-a fost dor de tine.

Deşi Coco n-a spus nimic, ochii ei vorbeau din belşug. Scânte- iau cu emoţie reţinută în lumina lunii.

M-am încruntat, mijindu-mi ochii, iar aura din jurul feţei Angelicăi s-a întunecat uşor.

Mai mult decât uşor.

Aş fi putut s-o numesc hidoasă, acum.

Dar, pe de altă parte, mame care-şi abandonau copiii pe mâna rudelor nemiloase poate că era un subiect sensibil pentru mine. *Madame* Labelle îl părăsise pe Reid şi el sfârşise cu Arhiepiscopul ca tată. Morgane încercase să mă ucidă şi, cumva, şi eu trebuia s-o ucid. Deşi frumoasă, Angelica o lăsase pe Coco în mâinile mătuşii sale. Nu era cu nimic diferită de ei, de fapt. Era putredă pe dinăuntru.

Doar că, în cazul ei, putreziciunea se întâmpla să miroasă a crini.

Acceptând faptul că fiica ei nu voia sau probabil nu putea să răspundă, Angelica şi-a întors privirea la Josephine, care se apropiase încet de Beau şi Celie. Acele buze perfecte s-au strâns.

X „Soră” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

[z] „Fiică" (în 1b. fr. în oirg.) (n. red.).

— Nu le face rău copiilor, Josie! Disputa ta e cu mine.

Josephine a fulgerat-o cu o privire mânioasă şi i-a ridicat capul lui Celie. Mâinile ei nu strângeau inutil de crud, *ci* grijuliu şi sigur, ţinând ferm de gâtul lui Celie. Nu. Nu grijuliu. Ci practic.

Eficient. Ar fi ucis-o pe Celie dacă era nevoie, la fel cum îl ucisese şi pe Etienne.

— Ce-ai să faci? a întrebat-o pe sora ei. Nu poţi părăsi apele.

Angelica doar şi-a scos un pumnal bătut cu pietre scumpe din rochia ei mulată — rochia ei *mulată* — şi a suspinat.

— Chiar trebuie să facem asta, *seturi* Amândouă ştim răul pe care-l pot produce de-aici.

Ca să-şi ilustreze afirmaţia, şi-a dus pumnalul la piept şi a tăiat în jos, drept printre sâni, fără ezitare. Lama a tăiat ţesătura şi pielea ca pe unt, lăsând o linie groasă de sânge în urmă.

Josephine a şuierat şi mâna i-a zburat la propriu-i piept, unde apăruse o rană identică.

Confuzia mea s-a adâncit în timp ce mă holbam la rană. Amintirile Nicholinei nu-mi arătaseră nimic de genul ăsta. Nu că aş fi ştiut să caut.

— Ce naiba se întâmplă? i-am şoptit lui Coco.

Josephine şi Angelica încă se mâncau din priviri, sângerând, într-o tăcută înfruntare.

— Ai spus că mama ta a murit.

— Am spus că *mătuşa* mea a zis c-a murit.

— Şi acum?

A ridicat forţat din umeri.

— Acum se pare că sunt legate prin sânge.

— Legate prin sânge?

— E o vrajă periculoasă între Dames Rouges. Le leagă vieţile laolaltă. Magia lor.

M-am uitat din nou la rănile lor gemene.

— Oh, rahat!

Ea a încuviinţat

— Asta rezumă totul foarte bine.

După această neplăcută revelaţie totuşi a venit o alta.

— Asta înseamnă că nu putem… nu putem s-o ucidem pe mătuşa ta fără s-o ucidem pe mama ta?

— Aparent.

Mi s-a format un gol în stomac când Josephine şi-a potrivit strânsoarea asupra lui Celie, apăsându-i pumnalul la ceafa.

— Ameninţarea ta e vorbă goală, ca de obicei, *satur,* a zis ea, cât timp te ţii de fustele altora şi te ascunzi unde nu te pot atinge.

A râs aspru. Singura oară când a râs totuşi.

— Nu. N-ai să-ţi faci atâta rău cât să mă răneşti pe mine, altminteri ai fi facut-o cu secole în urmă.

Corect. Deci n-o puteam ucide. Incercându-mi iute structurile, le-am urmărit pe fiecare spre sacrificiul lor. Aveam nevoie doar să-i dau peste pumnalul din mână — ceva simplu. O pală de vânt, probabil. Un spasm al degetelor ei.

— Stai! i-am şoptit lui Coco, în timp ce căutam. Dacă tu credeai că mama ta murise, de ce ai încercat s-o chemi?

— N-am încercat s-o chem pe ea. Eu doar… Apele mi-au vorbit. Eu am ascultat.

— Le-ai dat sângele tău — i-am aruncat o privire uluită peste umăr —, pentru că te-au rugat frumos? Au spus măcar „te rugăm”?

— M-am născut din ele, a murmurat ea, defensivă.

— Predă-te, Louise! a insistat Josephine, neluând în seamă conversaţia noastră animată cu voce joasă.

Angelica ţinea lejer cuţitul pe lângă corp. Sângele ei picura din vârful lamei pe fundul mării şi perle negre se formau din fiecare picătură. M-am uitat din nou spre Constantin.

— Predă-te, Cosette — degetele lui Josephine s-au strâns pe pumnalul ei —, sau am s-o ucid pe copila asta jalnică! Şi am să-1 ucid şi pe prinţul muritor.

Vezi să nu!

Scrâşnind din dinţi într-o subită izbucnire de ură, mi-am încleştat pumnul şi mânia mea a aprins fitilul unei structuri. Am privit cum a sfârâit între noi, simţind cum mă părăseşte căldura ei. Firul s-a dezintegrat într-o cenuşă aurie şi Josephine a scheunat, scăpând pumnalul şi apucându-se de mâna arsă. Am rânjit satisfăcută şi mi-am fluturat degetele.

— E timpul să pleci, *Josie!*

Angelica şi-a ridicat mâna cu emfază şi apele au răspuns, sărind peste linia ţărmului ca să-i ridice pe Celie şi pe Beau, depunându-i pe amândoi la picioarele noastre. Dar nu s-au oprit aici. Au continuat să inunde nisipul, să înghită plaja, măturând din calea lor potirele de argint. S-au repezit la poalele rochiei lui Josephine, care n-a avut de ales şi a trebuit să retragă rapid. La fel cum Nicholina se temea de întuneric, se părea că Josephine se temea de ciudata magie care dădea putere

acestor ape.

Totuşi, refuza să cedeze.

Când s-a întors să strige nişte ordine către restul Dames Rouges — să le poruncească să rămână pe poziţii — a făcut ochii mari, căci a văzut, în sfârşit, că bătălia era pierdută. Vrăjitoarele de sânge deja fugiseră pe faleză. Josephine rămăsese singură.

— Părăseşte locul acesta, *seturi* a zis Angelica.

Din tonul oţelit al vocii ei, am înţeles că acesta era ultimul ei avertisment

— Şi să nu te mai întorci niciodată! Nu-ţi pot promite c-ai să fii în siguranţă dacă vei continua s-o provoci pe Isla.

— *Isla.*

Chipul lui Josephine s-a schimonosit repetând acest nume. Apele totuşi continuau să crească, silind-o să se dea înapoi până a ajuns pe prima stâncă a cărării. Ochii ei negri sfredeleau faţa frumoasă a Angelicăi.

— Oracolul. *Stăpâna* ta.

— *Prietena* mea.

Cu o altă fluturare a mâinii Angelicii, apele au crescut mai mult, iar Josephine a sărit îndărăt, ferindu-se de ele. Se mişca surprinzător de sprinten pentru o babomiţă de o mie de ani.

— Ai face bine s-o respecţi, a continuat Angelica. Deşi domneşte dedesubt, n-a închis ochii la războiul de deasupra. Nu ţi-o doreşti ca inamică.

O lumină ciudată s-a aprins în ochii ei palizi când privirea i s-a întors înăuntru.

— Deşi se pare că deja le-ai făcut necazuri fraţilor ei. Pentru lămurirea noastră, a adăugat: Tripla Zeiţă şi

Sălbaticul Pădurii.

„Ai familie, *monsieur* Deveraux?"

„Da, am. Două surori mai mari. îngrozitoare fiinţe, fie vorba între noi."

— Te-am urmărit în toţi aceşti ani, Josephine.

Tristeţea i-a îndulcit vocea Angelicăi şi strălucirea eterică din ochi i s-a stins, încet.

— Am sperat pentru tine. Mă crezi laşă, dar eşti fraieră. N-ai învăţat nimic din greşelile noastre?

Josephine n-a reacţionat vizibil la cuvintele compătimitoare ale surorii sale. A continuat să se retragă cu spatele, păstrându-şi expresia indescifrabilă, cu ochii arzând ca două flăcări în întuneric.

— Nu există nicio greşeală, soră.

A zâmbit către fiecare dintre noi, pe rând.

— Ne vedem curând, cred.

Apoi s-a întors, cu pelerina umflându-i-se în urmă, şi a dispărut în noapte.

O MINCIUNĂ PRIN OMISIUNE

Lou

ÎN CLIPA URMĂTOARE, M-AM LĂSAT ÎN GENUNCHI lângă Reid, iar Coco a făcut acelaşi lucru lângă Celie şi Beau. Spre surprinderea mea, şi Angelica a îngenuncheat, mângâindu-i obrazul lui Constantin cu dosul unei mâini subţiri. Spre deosebire de sora ei, îşi afişa cu mândrie emoţiile ca toată lumea să le poată vedea. Aceasta de acum părea foarte aproape de... melancolie.

Am făcut un gest spre apa care inundase plaja,

deopotrivă iritată şi impresionată:

— Poate începi cu asta, data viitoare.

Ea a râs încetişor.

Clătinând din cap şi mormăind — râsul ei sunase ca un afurisit de clopoţel —, mi-am lipit urechea de pieptul lui Reid ca să-i ascult inima. Bătea puternic şi uniform. Când i-am verificat temperatura, pielea i se simţea caldă — dar nu prea caldă — sub încheietura mâinii mele. I-am ridicat apoi pleoapele, trimiţând o lumină în vârful degetului meu din rămăşiţele de mânie. Pupilele i s-au contractat, aşa cum trebuia. Bun. M-am ridicat, uşurată. Era perfect sănătos, numai... adormit. Probabil acaparase conştiinţa lui Morgane ca să ne dea nouă timp să fugim, sacrificându-şi-o în schimb pe a lui. Trebuia doar să-l trezesc. Când căutam o structură ca să trec la treabă, nu mi-am putut stăpâni curiozitatea. Aruncând o privire la Angelica şi Constantin, am întrebat-o:

— Nu te-a trădat?

Ochii ei palizi s-au ridicat spre mine.

— Ba da.

Coco nu şi-a ridicat ochii. Tensiunea radia din maxilarul ei strâns, din umerii încordaţi. Mi-a înşfăcat cuţitul ca să-şi redeschidă tăietura din palmă. Ca şi mine însă, nu s-a putut abţine.

— Şi încă îl mai iubeşti?

— Nu-i nevoie să faci asta, draga mea.

Privirea Angelică! s-a îndreptat spre peretele de apă din dreapta noastră. Drept răspuns, un şuvoi subţire de apă a venit unduind spre noi ca un şarpe. A ajuns întâi la Beau, atingându-i rana adâncă din picior şi

pătrunzându-i în piele. Rana s-a închis aproape imediat, urmată de cea de pe umăr. Un al doilea tentacul s-a desfăşurat spre Celie şi un al treilea s-a întins spre Angelica. Toate rănile lor au dispărut.

— Vezi? a zâmbit Angelica, şi se prea poate să mi se fi tăiat răsuflarea un pic. Nu te obosi!

M-am silit să mă încrunt, ca să compensez. Ea s-a uitat din nou la trupul neînsufleţit al lui Constantin, privirea zăbovindu-i la gaura lui din piept, înainte de a înghiţi cu greutate. Asta a făcut-o să pară aproape umană.

— Dar, da, Cosette. L-am iubit aşa cum noi toţi iubim lucrurile pe care n-ar trebui — în exces. M-a rănit aşa cum lucrurile acelea o fac întotdeauna.

Tristeţea aceea palpabilă s-a strecurat din nou în glasul ei.

— îmi pare rău că a murit

„îmi pare rău că a murit." Şi, cu aceasta, a devenit din nou ceva straniu şi străin.

Mâinile lui Coco s-au încleştat în gulerul lui Beau, când ochii lui s-au deschis. Nu i-a mulţumit mamei sale pentru că l-a vindecat. N-o condamnam. în schimb, m-am dat mai aproape, tră- gându-1 pe Reid cu mine, şi mi-am lipit un umăr de al ei, în sprijin

mut. Ea s-a lăsat pe umărul meu, dându-i drumul cămăşii lui Beau, care s-a ridicat în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Morg...

Ochii i s-au căscat când a văzut-o pe Angelica. Spre meritul lui, doar a clipit stupid pentru vreo trei secunde, înainte să se întoarcă spre Coco. Apoi a mai clipit de alte câteva ori.

— Asta e...?

Coco a dat din cap, scurt. Când mâna ei s-a ridicat ca să se încleşteze feroce pe medalionul de la gât, ochii Angelicăi i-au prins mişcarea, mărindu-se, uluiţi.

— Porţi... medalionul meu, a zis ea.

A sunat ca o întrebare.

— Păi..., Coco s-a uitat în pământ cu îndârjire. Da.

Un soi de aprigă dorinţă de protecţie mi-a palpitat în piept la evidentul ei disconfort. Aproape c-ar fi trebuit să fiu supărată pe ea fiindcă nu-mi spusese niciodată despre mama ei. De câte ori nu vorbiserăm noi două despre Angelica? De câte ori nu alesese Coco să nu-mi spună? O minciună prin omisiune era totuşi o minciună. Nu învăţasem eu lecţia asta dură pe pielea mea?

Nicholina o numise trădare. Probabil ar fi trebuit să fiu supărată, dar nu eram. Cu toţii aveam secretele noastre. Eu, una, cu siguranţă mi le păstram pe ale mele. Deşi nu ştiam de ce Coco nu-mi mărturisise niciodată, *ştiam* că avusese şase ani când o văzuse ultima oară pe mama ei. Ştiam că nu avea nevoie de public pentru această reîntâlnire. Ceea ce avea *nevoie* era timp să înţeleagă, timp să decidă cum voia să arate relaţia ei cu Angelica. Să decidă chiar dacă voia o relaţie totuşi.

Hotărâtă, am ales o structură ca să-l trezesc pe Reid, dându-i un bobârnac să-1 stimulez, dornică să le abat atenţia celorlalţi de la această dureroasă şi stingheritoare situaţie. O noapte de somn a mea în schimbul conştienţei lui acum. Simplu şi totuşi eficient. Nimic prea vătămător. Odată ce Reid avea să se trezească, puteam

să ne vedem de drum. Ne puteam aduna aliaţii ca să atacăm Chateau le Blanc sau să ne întoarcem la

Cesarine sau... mă rog, nu ştiam precis, dar puteam face *altceva* decât să căscăm gura.

I-am dat din nou un bobâmac lui Reid, aşteptând ca structura pe care o activasem să se împrăştie. Nu s-a clintit. Am încercat din nou, strângându-mi pumnul, de data asta. Structura s-a retras de-a dreptul, răsucindu-se într-un cu totul alt model. Şi celelalte structuri din reţeaua mea au făcut la fel. S-au înnodat neajutorate într-un fel în care nu le-am mai putut urmări, nici înţelege, de parcă magia însăşi devenise confuză.

M-am încruntat la el.

Ce naiba_/«n«e?

Absorbită de structurile mele fără noimă, n-am văzut-o şi n-am auzit-o pe Angelica venind în spatele meu. Mâna ei mi-a aterizat pe umăr.

— N-o să se trezească, a zis ea cu blândeţe. Nu până când nu va fi pregătit.

I-am aruncat o privire nervoasă, ferindu-mă de atingerea ei.

— Ce înseamnă asta?

— Mintea lui are nevoie de timp să se vindece.

Şi-a lăsat mâna jos fără să pară jignită, împletindu-şi degetele într-o postură înnebunitor de calmă.

— Are noroc că a rămas în viaţă, Louise. Vraja asta l-ar fi putut vătăma ireparabil, şi nu doar Ia minte.

— *Care* vrajă?

Când ea n-a răspuns, încruntătura mea s-a adâncit, devenind de-a dreptul privire furioasă. M-am ridicat în picioare, cu obrajii mai aprinşi ca de obicei. Claud, Constantin, Angelica — ce *rost* mai aveau omniscienţa şi omnipotenţa, dacă nu se foloseau de ele? Am clătinat din cap.

— Dacă mintea lui a fost vătămată, de ce nu-1 poţi vindeca? I-ai vindecat pe toţi ceilalţi!

Ea a zâmbit doar, din nou, cu acel zâmbet compătimitor oribil.

— Numai el se poate vindeca.

— Asta-i o prost...

— Nu-ţi face griji, Louise!

O sclipire din acea lumină nepământeană i-a reapărut în ochi, iar eu am făcut fără să vreau un pas înapoi.

— Rănile lui nu sunt fatale. O să se trezească — de asta sunt sigură. Insă calea pe care o va apuca mai departe nu poate fi văzută încă.

„Apele văd lucruri pe care noi nu le putem vedea, ştiu lucruri pe care noi nu le putem şti." Avertismentul lui Constantin mi-a revenit în minte. „Angelica a fost o clarvăzătoare şi magia ei le-a impregnat."

— Calea ta, pe de altă parte, este clară.

A făcut semn spre despicătura dintre ape. Cărarea ducea drept în inima L'Eau Melancolique. In lumina argintie a lunii, ceaţa din pereţii săi plutitori scânteia ca bătută cu diamante. Ea s-a uitat aproape spăsită la Coco.

— îmi pare rău, *filk,* că întâlnirea noastră e împovărată de astfel de complicaţii. Când m-ai chemat...

— N-am ştiut că pe tine te chemam, a intervenit Coco.

Angelica a dat din cap, deşi ceva asemănător cu durerea a fulgerat prin ochii ei.

— Desigur. Când ai chemat ajutorul apelor, eu am auzit chemarea. Ţi-am simţit impasul şi... ei bine, a trebuit să răspund.

Vocea i s-a făcut mai blândă, deşi a continuat cu neabătută certitudine:

— Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegi, Cosette.

Ştiu că eşti supărată pe mine — şi ai tot dreptul —, dar timpul nu ne permite explicaţii lungi şi dezvinovăţiri.

Coco a înţepenit la cuvintele directe şi am strâns-o de braţ, plină de compasiune. Angelica avea dreptate totuşi, nu era momentul sau

locul pentru această conversaţie. Nu când Morgane şi Josephine dădeau târcoale pe aproape, nu cu un cadavru la picioarele noastre, prins între pereţii colosali de apă. I-am studiat cu neliniște când o înotătoare lungă, argintie, a fulgerat trecând pe sub ochii mei.

— Ca să facem astfel, a continuat Angelica, recâştigându-mi atenţia, trebuie să înţelegi trei lucruri. întâi, că nu mai sunt în siguranţă în afara acestor ape. Bunăvoinţa Islei mă protejează şi ea a riscat mult îngăduindu-mi să vin aici. Sora mea se teme de magia mea — se teme de magia Islei înseşi —, dar dacă Josephine ar fi încercat să intre în aceste ape, n-aş fi fost în stare s-o opresc. Căci în aceeaşi măsură în care magia asta este a ta prin naştere, este de asemenea şi a ei, din pricina legăturii noastre de sânge.

Nu ne-a dat prilejul s-o întrerupem.

— înţelege şi al doilea lucru: toată viaţa ta, Cosette, te-am urmărit.

Ochii aceia albaştri s-au tulburat într-un vârtej de alb şi noi fiori mi-au făcut pielea de găină pe braţe. Şi lui Coco, de asemenea.

— Ştiu unde ai fost şi pe cine ai iubit. Ştiu că ai cutreierat regatul — din La Foret des Yeux până la Le Ventre şi la Fee Tombe — în căutare de aliaţi împotriva lui Morgane. Te-ai împrietenit cu Bestia din Gevaudan şi cu Sălbaticul Pădurii. Ai curtat dragoni, vrăjitoare şi

vârcolaci, deopotrivă.

Pentru prima oară a şovăit, albul din ochii ei strălucind mai intens. Către mine, a spus:

— Mai vrei să-ţi învingi mama?

— Bineînţeles că vreau, dar ce...?

— Isla ar fi o prietenă puternică.

Coco mi-a strâns braţul atât de tare, încât aproape că mi-a amorţit. Dar vocea ei n-a şovăit:

— Indiferent ce încerci să spui, *maman...* spune-o!

— Prea bine.

A fluturat din mână la ape încă o dată şi tentacule lichide au ţâşnit în afară, împletindu-se în aer într-o plasă. Arătau foarte asemănătoare cu rădăcinile unui copac de sticlă, transparente şi luminoase. Intrând pe sub Reid, i-au ridicat corpul şi l-au ţinut în aer la nivelul mijlocului. Am dat să-1 prind de mână. Când Angelica a făcut semn să pornească de-a lungul cărării, apele s-au supus. El a plutit îndepărtându-se de noi şi m-am repezit să mă ţin de el, trăgând-o şi pe Coco după mine.

— Opreşte-tel Ce vrei să...?

Mama ei a vorbit cu o voce gâtuită:

— Mi-ar fi plăcut să-ţi pot da de ales, *filk,* dar adevărul este că tu deja ai ales. Când ai chemat apele, le-ai cerut o favoare. Acum trebuie să-ţi cerem şi noi una.

Coco a stat pe loc, nevenindu-i să creadă.

— Dar n-am ştiut că...

Apele au început să se închidă în spatele nostru, blocându-ne calea spre plajă. Ne-am uitat la ele îngrozite.

— Isla doreşte să stea de vorbă cu tine în Le Presage, Cosette — cu tine şi cu prietenii tăi.

Frumoasa faţă a Angelicăi s-a umplut de regret.
— Mă tem că trebuie să veniţi toţi cu mine.

CUIB DE COŢOFANĂ

Lou

LE PRESAGE.

Auzisem denumirea odată, rostită în şoaptă printre chicoteli la un arminden. O altă vrăjitoare micuţă ne sugerase să-l căutăm când ne învârteam şi dansam în arşiţa miezului verii. Manon refuzase, repetând o poveste pe care i-o spusese mama ei despre melusinele care înecau tinerele vrăjitoare neştiutoare. Toate crezuserăm în asta, la momentul acela. Melusinele *erau* însetate de sânge, la urma urmei. Trădătoare şi ciudate. Baubaul care se ascundea sub paturile noastre — sau în curtea din spate, cum stăteau, de fapt, lucrurile. Într-unele zile, reuşeam să văd ceaţa dinspre ţărmul lor pe fereastră, la răsăritul soarelui. Abia când mă jucasem prima oară cu Coco îmi dădusem seama că melusinele nu reprezentau niciun pericol real. Ele stăpâneau peste întreaga lume de dedesubt — o lume separată de a noastră, mai mare şi mai ciudată decât a noastră. Şi erau prea puţin interesate de treburile vrăjitoarelor.

Până acum, aparent.

Aruncam priviri furişe la apele negre în timp ce mergeam de-a lungul cărării. Se împletiseră pe sub Reid, puttându-1 pe sus, în timp ce, în spatele nostru, inundaseră cărarea, silindu-ne să înaintăm mai mult pe

fundul mării. în valurile de pe ambele părţi se mişcau umbre, unele mici şi inofensive, altele alarmante

prin dimensiuni şi agilitate. Beau părea să-mi împărtăşească neliniştea. Aproape că mi-a retezat călcâiul în graba lui de a fugi de feţele şerpeşti care se înghesuiau de-a lungul cărării.

— Femei-peşte, hm? a murmurat el la urechea mea.

— Legenda spune că odinioară puteau merge şi pe pământ, dar eu nu le-am văzut niciodată în viaţa mea.

Beau s-a cutremurat.

— Nu-mi place peştele.

O altă faţă argintie a trecut rapid prin valuri, scoţându-şi limba înfurcată la el.

Angelica a privit peste umăr, în timp ce continua să lunece înainte.

— Orice ar fi, nu le insultaţi! Sunt incredibil de vanitoase, melu- sinele, dar niciodată insipide. Preţuiesc frumuseţea aproape la fel de mult ca rafinamentul — manierele sunt de cea mai mare importanţă pentru o melusină —, dar sunt rele şi crude când sunt provocate.

La expresia alarmată a lui Beau, Coco a adăugat:

— Adoră complimentele. O să fii în elementul tău.

— Complimentele. Bine.

Beau a dat serios din cap pentru el însuşi, reţinând informaţia.

— Adică sunt foarte frumoase? De vreme ce preţuiesc frumuseţea? a întrebat Celie, strângând breteaua sacului de piele de pe umărul ei cu ambele mâini.

Avea pământ pe sub unghiile crăpate şi părul îi ieşea în dezordine din coc. Sânge şi murdărie îi pătau pielea de porţelan şi catifeaua cândva scumpă a pantalonilor. Volănaşele de dantelă de la mâneci îi atârnau, fluturând uşor în urma ei, în vânt.

— Da, sunt.

Angelica a înclinat capul cu un zâmbet aproape poznaş.

— Cu toate acestea, nu sunt umane. Să nu uiţi niciodată asta, copilă — lucrurile frumoase pot avea colţi.

Celie s-a încruntat, dar n-a mai zis nimic. Angelica şi-a întors atenţia la fiica ei, care o ignora dinadins. S-a uitat la Coco un lung moment, şovăind, înainte să-şi dreagă glasul.

— Eşti bine, Cosette? Rănile tale s-au vindecat?

— Mi se spune Coco.

S-a uitat mânioasă la un peşte frumos care a săgetat pe lângă noi, cu aripioarele aurii vălurind în urma sa.

— Şi am supravieţuit altora mai rele.

— Nu asta am întrebat.

— Ştiu ce ai întrebat.

Un moment stingheritor s-a scurs înainte ca Angelica să vorbească din nou:

— Ţi-e destul de cald?

— Sunt bine.

Apoi încă unul.

— Părul tău arată minunat, trebuie să mărturisesc, a încercat ea din nou. Ia uite ce lung a crescut!

— Arăt ca un şobolan înecat.

— Prostii! Tu n-ai putea niciodată să arăţi ca un

şobolan.

— Deşi arăţi un pic cam trasă la faţă, a intervenit Beau, cu solicitudine. Un pic fără vlagă.

Amândouă au întors nişte priviri glaciale spre el, dar Beau a ridicat din umeri, deloc intimidat. Când nu s-au mai uitat la el, i-am tras un cot în coaste, şuierând:

— Măgarule!

— Ce? şi-a frecat el locul dureros. Era poate prima oară când picau şi ele de acord despre ceva. încercam să ajut.

După alte câteva slabe tentative de conversaţie — pe care Coco le închidea cu o uşurinţă şi o eficienţă admirabile —, Angelica a atacat frontal.

— Avem mult de mers până la Le Presage, fiica mea. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, dacă vrei.

Coco s-a strâmbat şi a dat cu piciorul într-o piatră acoperită cu alge. Aceasta a intrat cu un pleoscăit în apă, împroşcându-mi poalele ferfeniţă ale rochiei.

— De ce? Ai zis că ai stat cu ochii pe mine. Ar trebui să ştii deja totul.

— Probabil. Nu-ţi ştiu însă gândurile.

Angelica şi-a plecat capul într-o parte, cu buzele strânse, de parcă ar fi ezitat între două abordări. După vreo două secunde, a zis:

— Nu ştiu de ce porţi medalionul meu, de exemplu.

Subtilă, ce să-ţi spun!

— Mă întreb cum e, a meditat Coco cu ranchiună, încă privind peştişorul auriu. Să-ţi doreşti o explicaţie şi să nu primeşti niciodată vreuna. Ar fi groaznic de fiustrant, nu crezi?

După asta, Angelica n-a mai forţat nicio conversaţie

teribil de stingheritoare.

In ceea ce mă priveşte, am încercat să nu mă gândesc. Angelica spusese că rănile lui Reid nu erau fatale. Că avea să se trezească. Iar Isla... Deşi nu ştiam multe despre misterioasa femeie pe care o numeau Oracolul, ea ar fi însemnat un aliat puternic împotriva lui Morgane şi Josephine. Cu ceilalţi aliaţi ai noştri ocupaţi în alte părţi, părea logic să o înduplecăm pe Isla. Josephine în mod clar se temea de ea.

Nu ştiu cât timp a trecut până au început să mă doară călcâiele. Se poate să fi fost câteva momente. Se poate să fi fost ore. într-o secundă, luna strălucea direct deasupra capetelor noastre, îmbăindu-i silueta lui Reid în argintiu, iar în următoarea, coborâse sub zidul de apă, scăldându-ne pe toţi în umbre. Abia atunci am observat ciudata lumină fosforescentă radiind din apă.

— Ce e asta? am şoptit.

— Un soi anume de plancton, a zis Angelica, cu voce la fel de înceată. Deşi noi le numim stele de mare. Luminează apele în jurul oraşului.

Lumina verzuie se reflecta în ochii mari ai lui Celie. Ea a întins mâna spre peretele cel mai apropiat, unde mii de puncte luminoase greu de distins se învârteau în spirală formând un singur val strălucitor, pâlpâitor.

— Sunt ca licuricii.

Angelica a zâmbit şi a încuviinţat, ridicând bărbia ca să ne îndemne să ne uităm de-a lungul cărării. Ceea ce părea o poartă aurie o intersecta, colosală şi împodobită, întinzându-se în câmpurile de apă de ambele părţi şi ridicându-se până la cer. Dacă n-ar fi fost algele care să crească de-a lungul spiralelor şi

ţepuşelor ei, ar fi putut fi o poartă a raiului.

Dincolo de ea părea să nu mai fie apă.

— Iată Le Presage!

Zâmbetul Angelicăi a devenit mai larg când noi toţi ne-am oprit, ca la un semn.

— Şi acolo, în centru, Le Palais de Cristal.

Ne-am holbat, cu gâturile lungite, la globul de teren uscat, muntos, din inima lui L'Eau Melancolique. Locuinţe fuseseră săpate în stâncă de-a lungul marginilor oraşului, drept în versantul muntelui care se ridica de pe fundul mării până la o înălţime ameţitoare. In vârful muntelui, turle de sticlă de mare se înălţau — crude, ascuţite şi frumoase — din ruinele unei uriaşe corăbii scufundate. Catargele rupte şi pânzele sfâşiate se conturau albăstrii în lumina stelelor de mare.

— Ala... ăla e pământ uscat?

Beau s-a uitat de la Coco la mine şi înapoi, căutând o explicaţie, dar Coco n-a părut să-l ia în seamă; gura ei rămăsese întredeschisă

în timp ce privea în sus, la oraş, iar mâna ei liberă se ridicase să se strângă din nou în jurul medalionului de la gât.

— îmi... îmi amintesc de locul ăsta, a şoptit ea.

Ochii ei negri i-au căutat pe ai mei, dintr-odată plini de certitudine. De speranţă. Surâzând, i-am dat drumul la braţ, iar ea a făcut un pas poticnit înainte.

— Am mai fost aici. In Le Presage.

A rostit numele de parcă l-ar fi testat, întorcându-mi zâmbetul. Pe moment uitase de mânie, de resentiment. Memoria era un lucru ciudat şi minunat.

— Oraşul Oracol. Le Palais de Cristal.

Angelica îi urmărea mişcările din spate, destul de aproape cât s-o atingă. Totuşi, nu îndrăznea.

— Aici te-ai născut.

Coco s-a răsucit cu faţa la ea, aproape fără răsuflare în anticiparea ei, şi zăgazurile în sfârşit s-au rupt.

— Cum? Cum m-am născut aici dacă tu nu poţi pleca? Tatăl meu e triton? Constantin e tatăl meu? De ce e Oraşul Oracol construit pe uscat? Cum de există uscat în mijlocul Apelor Melancolice?

Angelica a râs la izbucnirea lui Coco — într-adevăr suna ca un clinchet de clopoţei — şi a făcut un gest spre poartă. Stelele de mare ne urmau. Deşi nu vorbeau, deşi abia le puteam desluşi, păreau aproape... *curioase.* Ca spiriduşii.

— Nu e întotdeauna uscat, a zis Angelica. După cum am mai spus, melusinele sunt manierate până la exces. Nu vor ca oaspeţii lor să se simtă inconfortabil.

— Şi adică au secat tot oraşul? a întrebat Beau, nevenindu-i să creadă. Doar ca să respirăm noi?

Până şi ridicatul din umeri al Angelică! era plin de graţie şi eleganţă.

— De ce nu?

— Asta înseamnă că ele *pot* merge pe uscat? am întrebat, împungând cu un deget în peretele de apă, fără să mă gândesc.

Stelele de mare s-au adunat în jurul degetului meu iluminând forma osului prin piele. Mi-am îndoit degetul, fascinată, privin- du-Ie cum se rotesc şi se adună, disperate să mă atingă. îmi lăsau o senzaţie rece, fumicătoare, în urmă.

Zâmbetul Angelicăi s-a şters şi mi-a dat peste mână.

— încetează!

Mi-a ridicat degetul sub ochi, arătându-mi mii de înţepături minuscule, însângerate. Urme de dinţi.

— O să te mănânce dacă le laşi.

Mi-am tras mâna cu o exclamaţie indignată, ştergându-mi sângele pe cămaşă şi uitându-mă urât la micile bestii carnivore.

— Şi *nu* suntem pe uscat, a continuat ea, hotărâtă. Nu vă amăgiţi! Rămânem pe fundul mării, unde melusinele îşi pot creşte picioare.

— îşi cresc picioare? a făcut Beau, strâmbându-se dezgustat.

Dinspre porţi, vreo cinci umbre umanoide au început să înoate către noi, fulgerând din cozile lor cu reflexii metalice.

M-am dat mai aproape de Reid.

— Ca broaştele?

Expresia Angelicăi a devenit ca de piatră când feţele melusi- nelor au căpătat contur prin apă. Trei femei şi doi bărbaţi. Deşi trupurile lor variau ca formă — de la masive şi grosolane până la zvelte şi delicate —, cu toţii păreau cumva mai lungi decât fiinţele omeneşti, de parcă membrele lor fuseseră întinse, şi se mişcau cu o graţie lichidă. Culorile lor variau de la cel mai palid argintiu la cel mai întunecat abanos, dar cu toţii sclipeau uşor, monocromatic, din solzii perlaţi. Degetele unite cu o membrană ţineau ceea ce s-ar putea descrie doar ca suliţe. Probabil tridente.

Indiferent ce erau, luceau al naibii de ascuţit în lumina fosforescentă şi n-aveam niciun chef să le simt vârfurile.

— Beau, am murmurat, zâmbind cu amabilitate spre feţele lor ostile, când au venit înot mai aproape, şi mai aproape. Cere-ţi scuze, idiot flecar!

El s-a dat înapoi aproape lipindu-se de mine şi călcându-mă pe picior. L-am călcat şi eu pe degetele de la picioare, drept răspuns. El a înjurat nestăpânit, mârâind.

— Nu se poate să mă fi auzit.

Coco a vorbit, cu zâmbetul fixat pe faţă, imitând-o pe Celie, care a făcut o plecăciune adâncă, şi i-a tras un cot lui Beau, care n-avea de gând să facă la fel.

— Bună idee! Hai să riscăm!

— A fost o întrebare sinceră...

Melusinele nu s-au oprit la pereţii de apă, strecurându-se direct prin ele şi păşind — realmente *păşind* — pe cărare, cozile lor despicate transformându-se în picioare, sub ochii noştri. Solzii de pe înotătoarele lor au dispărut şi piele sclipitoare le-a învelit picioarele, gleznele, gambele, coapsele şi...

A urmat o secundă de linişte, până ce îngrijorarea lui Beau s-a prefăcut prompt într-un rânjet larg, foarte satisfăcut.

Erau dezbrăcate.

Şi, contrar afirmaţiei Angelicăi, *arătau foarte* umane. Celie a tras iute aer în piept.

— *Bonjour, mademoiselle!* i-a spus Beau celei din frunte, aple- cându-se să-i sărute mâna cu degete lungi.

A şovăit doar o fracţiune de secundă, când a văzut că avea o falangă în plus la fiecare deget. Degetele acestea s-au strâns pe suliţa pe care a îndreptat-o spre faţa lui, şuierând şi dezvelindu-şi o pereche de colţi subţiri.

— îndrăzneşti să mă atingi fără permisiune?

Masculul de lângă ea şi-a ridicat tridentul ca să-i sublinieze cuvintele. Spre deosebire de femei, el purta un colan gros de aur în jurul gâtului, cu un pandantiv de smarald cât oul de gâscă. Alte două smaralde îi străluceau în urechile ascuţite la vârf.

— Şi, în plus, ne-a asemănat cu amfibienii.

Când şi-a plecat capul, mişcarea a fost de prădător. Ochii lui argintii scânteiau ameninţător.

— Ţi se pare că arătăm ca amfibienii?

Angelica a făcut o reverenţă adâncă, perfectă.

— N-a vrut să insulte, Aurelien.

Beau şi-a ridicat mâinile, dând grăbit din cap.

— Chiar n-am vrut.

Femeia şi-a îngustat ochii negri. Pe lângă faţa ei argintie şi lungă, pe lângă părul ei lung — *lung* — şi argintiu, ochii arătau... tulburător. Şi mult prea mari. De fapt, totul din trăsăturile ei şi ale semenilor ei părea oarecum disproporţionat. Şocant. Ca un portret frumos făcut pentru a fi studiat, nu admirat. Ea nu şi-a coborât arma.

— Tot nu aud vreo scuză. Oare prinţul uman ne consideră urâţi? Oare ne consideră ciudaţi?

Da.

Răspunsul a ţâşnit pe buzele mele fără voie, dar mi-am muşcat limba în ultima clipă, încruntându-mă şi ferindu-mi privirea. Totuşi, mişcarea a atras atenţia melusinei, iar ochii aceia negri s-au întors spre mine, cercetându-mi rapid faţa. Studiindu-mă. A surâs cu viclenie răutăcioasă şi mi s-a făcut inima cât un purice când mi-am dat seama...

„Femeile care locuiesc aici sunt cele care spun adevărul."

„Beţi din apă şi spuneţi-le adevărul.”

O, Doamne!

Beau, care-şi înăbuşise propriul răspuns cu un sunet gâtuit, mi-a aruncat o privire panicată. I-am întors-o cu egală măsură. Dacă nu puteam minţi, dacă fuseserăm forţaţi într-un tărâm al adevărului *gol-goluţ...*

Dacă nu ne omora el, cu siguranţă aveam s-o fac eu.

In orice caz, aveam să fim morţi înainte ca noaptea să se sfârşească.

Beau a încercat să vorbească din nou, ţinându-şi cu grijă ochii aţintiţi doar spre faţa melusinei. Mărul lui Adam îi sălta în vârful suliţei ei.

— Bineînţeles că nu arătaţi ca o broască, *mademoiselle,* şi îmi pare nespus de rău pentru aluzie! Adevărul e că sunteţi chiar...

Minciuna i s-a oprit în gât şi gura i s-a deschis şi i s-a închis ca a peştilor care se strânseseră ca să privească inevitabila noastră execuţie.

— Chiar...

— Minunată, a sfârşit Celie, cu vocea sinceră şi fermă. Sunteţi minunată!

Melusinele au privit-o pe Celie cu o curiozitate neascunsă şi femeia cu părul argintiu şi-a coborât încet suliţa. Beau a înghiţit vizibil, când ea şi-a înclinat capul. Ceilalţi i-au urmat exemplul, unii aplecându-se adânc, alţii făcând reverenţe. Aurelien chiar i-a întins mâna, punându-i în palmă un cercel cu smarald.

— Eşti bine-venită aici, Celie Tremblay.

Melusina cu păr argintiu şi-a strâns buzele când a privit înapoi la Beau.

— Mai mult decât tovarăşii tăi.

Celie a făcut din nou o reverenţă, mai mică, de data asta.

— încântată să fac cunoştinţă cu dumneavoastră, *mademoiselle... ?*

— Elvire, Mâna Oracolului.

Melusina a zâmbit aprobator la manierele impecabile ale lui Celie şi o altă însoţitoare a ei i-a prins la gât un şirag de perle albe. Arătau ridicol pe rochia ei zdrenţuită, dar Celie n-a părut încurcată.

— Vă mulţumesc!

A ridicat mâna la şirag, surprinsă, mângâind uşor perlele, apoi şi-a pus cercelul cu smarald în ureche. Arăta ca o coţofană.

— Am să le păstrez cu mare drag pe fiecare.

Beau s-a holbat la ea, uluit.

— Ţi se potrivesc.

Elvire a dat din cap, arătând spre companionii săi.

— Suntem aici ca să vă escortăm în Oraşul Oracol. Aceştia sunt Aurelien — l-a indicat pe tritonul plin de bijuterii, dar, altminteri, gol —, Olympienne — o altă sirenă, de culoarea celei mai palide lavande, cu diamante împodobindu-i dinţii —, Leopoldine — cu lanţuri subţiri de aur scânteind pe pielea neagră cărbune —, Lasi- monne şi Sabatay.

Aceştia din urmă erau doi tritoni cu pielea ca onixul, unul mân- drindu-se cu rubine în sfârcuri, celălalt cu ochi care luceau albi ca laptele şi părul împletit cu iarbă de mare.

— Suntem pur şi simplu bucuroşi să vă cunoaştem! Dacă sunteţi atât de bună să mergeţi lângă mine,

mademoiselle Celie, v-aş aprecia mult compania!

Când Celie a încuviinţat, Elvire i-a întins braţul şi amândouă au pornit, braţ la braţ, dichisite şi politicoase ca două aristocrate plimbându-se prin parc în Cesarine. Sabatay le-a făcut semn Angelică! şi lui Coco să meargă după ele, în timp ce Leopoldine şi Lasimonne l-au flancat pe Reid. Aurelien a pornit în urma lor fără s-arunce nicio privire înapoi. Numai tridentul lui incrustat cu scoici a sclipit în direcţia noastră, facându-ne semn să-1 urmăm.

Şi, *astfel,* Beau şi cu mine ne-am trezit la coada procesiunii care a intrat în oraş.

LE PRESAGE NU SEMĂNA CU NIMIC din ce văzusem vreodată. Aşa cum bănuisem, melusinele trăiau precum coţofenele, construindu-şi casele din resturile corăbiilor scufundate, din coral, din piatră, adunând comorile scufundate pentru a-şi decora ferestrele şi peluzele. Un bust de marmură ros de vreme stătea îngropat adânc în aluviunile unei grădini de varec, la marginea oraşului. Proprietarul îi pusese diamante în fiecare ochi. Mai spre interior, nişte împuterniciţi le-au condus pe melusine pe la marginea unei străzi principale aglomerate. In loc de cărămizi sau caldarâm, străzile fuseseră pavate cu monede de tot soiul — coroane de aur, de argint şi de bronz, precum şi nişte monede străine pe care nu le-am recunoscut. Ocazional, pietre preţioase. Câte o cochilie rătăcită.

— E întotdeauna atât de... aglomerat? a întrebat Beau, cu sprâncenele ridicate.

Zeci de melusine se strânseseră să ne privească trecând, cu ochii luminoşi şi pielea lucioasă. Multe purtau rochii de sute de ani demodate — ostentative şi împodobite —, în vreme ce altele, ca şi gardienii noştri, nu purtau nimic. Un triton cu un colier de oase şi o glugă de perle mi-a făcut cu ochiul, din mulţime. Companioana lui îşi pictase întregul corp în aur, având ca podoabă doar o furculiţă înfiptă în cocul ei cu împletituri complicate.

Singurul lucru pe care melusinele îl aveau în comun se pare că erau picioarele.

— N-am mai mers de mulţi ani, a spus Aurelien, în chip de explicaţie.

De după colţul străzii, a apărut un atelaj de caracatiţe brun-roş- cate trăgând o trăsură aurită. Numai că vopseaua se dezintegrase în apa sărată, iar lemnul îi era putred în cea mai mare parte, cu

acoperişul pe jumătate prăbuşit. Cu toate acestea, melusinele cele mai apropiate au aplaudat voioase, iar cuplul dinăuntru — unul purta monoclu, pentru numele lui Dumnezeu! — făcea cu mâna, regeşte. Şi probabil că erau un cuplu regal. Probabil că regii şi reginele din lumea de dedesubt îşi coseau colţi de rechin în văluri şi purtau tacâmuri de aur în perucile lor pudrate.

întregul oraş sclipea cu aerul de opulenţă ridicolă intrată în declin.

îl adoram.

— Vreau o perucă.

Nu vedeam destul, în timp ce treceam pe lângă mici prăvălii de piatră cu ghivece în care creşteau alge roşii.

O melusină îşi plimba ţestoasa de companie cu picăţele de o lesă cu fir de aur. O alta se întinsese într-o cadă cu picioare în forme de gheare, la colţul străzii, tumându-şi apă dintr-un urcior pe picioare. Acestea s-au prefăcut la loc în înotătoare de obsidian sub ochii noştri. Negustorii îşi strigau mărfurile de tot soiul, de la melci prăjiţi şi picioare de crab până la cercei cu sidef şi cu perle şi cutii muzicale. Lumina stelelor de mare dansa straniu peste fiecare faţă, singura sursă de lumină din întreg oraşul.

— *De ce* poartă melusinele peruci?

— Şi rochii? a întrebat Coco, uitându-se la o pereche din apropiere.

Amândouă purtau trene grele de catifea brodată cu fir şi... corsete. Doar corsete. Fără jupoane. Fără cămăşi.

— Cum să le porţi cu înotătoare? Nu te trag la fund fustele îngreunate de apă?

— Melusinele se pot îneca? am întrebat curioasă.

Olympienne şi-a întors capul ca lavanda spre noi, măsurându-ne, cu buzele ţuguiate.

— Nu te prosti! Bineînţeles că melusinele nu se pot îneca. Avem branhii.

Şi-a dezgolit gâtul, dând la iveală fantele sidefate de pe laturi.

— Şi plămâni.

A tras aer adânc în piept.

— Dar, da, din nefericire, o costumaţie atât de frumoasă se poate dovedi stingheritoare sub apă. V-am aşteptat cu nerăbdare sosirea doar pentru acest motiv.

— Ca să purtaţi rochii? a întrebat Beau, încruntându-se când un băiat a trecut pe lângă noi, îmbrăcat în pantaloni trei sferturi stacojii şi o pelerină fluturând în vânt — băiatul şi-a dezvelit dinţii ascuţiţi la noi. Aţi secat un oraş întreg ca să purtaţi... rochii?

— Am secat oraşul pentru că suntem gazde galante, a zis Lasi- monne, cu o voce neaşteptat de groasă. Că ne purtăm de asemenea comoara este un avantaj plăcut.

„Ne purtăm comoara." Hm! Era de înţeles. Unde în altă parte o melusină captivă sub ape ar fi găsit asemenea veşminte somptuoase, decât în corăbiile scufundate? Probabil inelele cu rubin din sfârcurile lui Lasimonne proveniseră de pe corabia de care ne apropiaserăm în momentul acesta, despicată la baza lui Palais de Cristal.

— Cât durează să seci un oraş întreg?

M-am uitat în lungul unui gang întunecat care părea să coboare drept într-o prăpastie, unde jur că am văzut un ochi enorm clipind.

— Şi ce e acolo, jos?

— Un calmar uriaş. Nu, nu-1 provoca!

Aurelien m-a întors la strada principală cu vârful tridentului său.

— Isla v-a prevăzut sosirea cu luni în urmă, a zis Sabatay, aruncându-şi codiţa împletită peste umărul sculptat şi facându-ne semn să mergem mai departe.

Palatul se ridica în faţa noastră.

— Din momentul în care tu ai ales să te măriţi cu vânătorul, în loc să fugi sau să le dai voie autorităţilor să te închidă.

Beau şi-a dres glasul, aruncând o privire spre apele aflate la mare distanţă deasupra. Reflexia stelelor de mare pulsa slab în ochii lui negri.

— Totuşi, Constantin a fost categoric că Celie şi cu mine *nu* trebuie să intrăm în acest loc. A spus că oamenii obişnuiţi care beau din apă înnebunesc.

Elvire s-a uitat la noi peste umăr.

— Şi *aţi băut* din apă?

— Păi, eu...

Beau s-a încruntat şi s-a uitat la Celie.

— Am băut?

Ea a clătinat încet din cap, încreţindu-şi fruntea.

— Nu ştiu. Am avut, ce-i drept, un vis tulburător cât am fost lipsită de cunoştinţă, dar am crezut...

Elvire a bătut-o uşurel pe braţ.

— Visele nu sunt niciodată vise, *mademoiselle* Celie. Sunt dorinţele noastre cele mai profunde şi secretele cele mai ascunse care capătă formă, şoptite doar sub acoperământul nopţii. în ele suntem liberi să ne cunoaştem pe noi înşine.

Faţa lui Beau s-a făcut pământie în lumina fantomatică şi a înghiţit un nod din gât, vizibil tulburat.

— Eu n-am spus niciun adevăr.

Elvire şi-a arcuit o sprânceană argintie.

— Sigur, *înălţimea Tăi*

Când el n-a răspuns — ci doar s-a uitat la ea confuz şi înspăimântat —, ea a chicotit încetişor.

— Nicio teamă! N-o să înnebuniţi din pricina asta. Aţi intrat în ape la invitaţia Oracolului şi ea o să vă

protejeze minţile pe durata şederii voastre.

Şi eu m-am încruntat când mai mulţi gardieni au coborât o pasarelă putredă ca să urcăm la bordul corăbiei.

— Singura intrare a fiinţelor omeneşti în Le Palais de Cristal, a explicat Aurelien, împingându-ne înainte.

Şovăind, i-am urmat pe ceilalţi, păşind pe scândura poroasă, care s-a curbat sub greutatea noastră.

O melusină durdulie ne aştepta sus, cu părul ei argintiu strâns într-o coafură sofisticată şi cu ochii cenuşii înceţoşaţi de vârstă. Riduri subţiri i se desenau la colţurile gurii.

— *Bonsoir!* ne-a întâmpinat ea, făcând o reverenţă adâncă, trena scânteind în spatele *ei pe* punte.

Nu purta nicio furculiţă sau monoclu, în schimb arăta din cap până în picioare ca o aristocrată umană perfectă. Până şi culoarea şi materialul rochiei sale — mătase violet-închis, împodobită cu fir de aur — ar fi fost o culme a modei în Cesarine.

— Bine aţi venit în Le Palais de Cristal! Eu sunt Eglantine, camerista personală a Oracolului şi conducătoarea acestui palat. Eu o să mă îngrijesc de tot ce aveţi nevoie în timpul şederii voastre în casa noastră.

Cu aceeaşi graţie impecabilă şi încredere înnăscută ca Angelica, s-a întors spre uşile colosale din stânga noastră. Printr-un miracol, apa nu erodase construcţia de dedesubt — probabil cabina căpitanului? — cum făcuse în mare parte pe punte. Unele scânduri se spărseseră sau putreziseră complet, lăsând găuri căscate prin care licăreau flăcările lumânărilor de jos. Şi prin care pătrundea şi muzică. Mi-am ciulit urechea să prind fragmente din melodia obsedantă, dar Aurelien m-a înghiontit din nou să merg înainte, pe uşi şi pe o

scară maiestuoasă. Acoperită cu un covor mucegăit

şi luminată de un candelabra aurit, scara părea să coboare în burta corăbiei.

Am aruncat o privire la turlele de cristal de deasupra capetelor noastre.

— Nu urcăm?

Aurelien m-a înghiontit mai insistent acum.

— Oaspeţii nu au voie în turnuri. Numai Oracolul şi curtea sa locuiesc în ele.

— Şi tu faci parte din curte?

El şi-a umflat pieptul musculos de o culoare ciudată, între alb şi cenuşiu. Ca ceaţa.

— Fac.

Am bătut uşurel cu palma pe tridentul lui.

— Bineînţeles că faci.

Fascinată în pofida voinţei mele, l-am urmat pe Beau pe scară. Pereţii fuseseră cândva tapetaţi, dar timpul şi apa lăsaseră doar fâşii din imprimeul cu dungi. Covorul mustea de apă sub tălpile noastre.

— Când ne întâlnim cu Isla? am întrebat, rânjind când am văzut cum Leopoldine şi-a trecut un deget lung prin flacăra lumânării, pentru ca în secunda următoare să şi-l retragă brusc, examinându-şi încruntată proaspăta arsură. O să fie şi mâncare?

Deşi gardienii au înţepenit ca insultaţi de întrebarea mea, Eglantine a râs.

— Bineînţeles că o să fie şi mâncare. Pe săturate.

Stomacul mi-a chiorăit bucuros.

— Un banchet special a fost pregătit numai pentru voi. După ce vă spălaţi, o să mergem să luăm cina cu

Isla.

— *Numai* cu ea? a întrebat Coco, îngustând ochii suspicioasă.

O expresie înţelegătoare a licărit în ochii lui Eglantine.

— Ei bine, ar însemna să fiu neglijentă dacă nu v-aş spune cât de dornică e întreaga curte să vă cunoască. Mai cu seamă pe tine, Cosette.

I-a făcut cu ochiul conspirativ şi eu am hotărât imediat că îmi plăcea de ea.

— Ia te uită cât ai crescut! întotdeauna ai fost frumoasă, *cherie*[1], dar trebuie să recunosc că sânii tăi sunt o adiţie superbă.

Categoric îmi plăcea de ea.

Coco şi-a îndreptat umerii cu mândrie — sau cu sfidare —, sco- ţându-şi numitele adiţii în faţă, în timp ce gardienii se pregăteau să ne părăsească.

Elvire a întrebat-o pe Celie:

— Aţi vrea să staţi cu noi la ospăţul din seara asta, *mademoiselk* Celie? Ne-ar bucura nespus compania dumneavoastră.

Celie a clipit o dată, uitându-se la chipurile lor pline de speranţă, înainte de a zâmbi larg.

— Mi-ar face multă plăcere.

— Excelent!

Olympienne şi-a arătat dintele cu diamant, iar Leopoldine şi-a scos un lănţişor de aur de la gât, închizându-1 în jurul taliei lui Celie. Sabatay i-a prins o ghirlandă de iarbă de mare în coc, iar Beau, Coco şi cu mine — ei bine, cu toţii am privit, cu neascunsă uluire,

cum Celie devine un cuib de pasăre.

— Ne vedem mai târziu, *mon tnsoi*[XI XII]*!*

Ne-au părăsit sub privirea atentă a lui Eglantine.

— Camerele voastre sunt imediat după hol — câte una pentru fiecare, desigur. Cel puţin, dacă tu şi prinţul uman n-aţi vrea să împărţiri aceeaşi cameră, Cosette?

Beau a zâmbit înfumurat, în timp ce tensiunea i-a înţepenit şira spinării lui Coco.

— Nu-i nevoie, a zis ea, încordată. Mulţumesc!

Angelica s-a întors cu spatele să-şi ascundă zâmbetul sub mână.

— Prea bine. Acum o să vă las.

Eglantine s-a oprit în faţa altei uşi putrede. O draperie bur- gund fusese drapată peste prag, ascunzând camera de hol.

— Aripa aceasta este în întregime a voastră.

A făcut semn din cap spre celelalte uşi de dincolo de draperie.

— Sunaţi clopoţelul când aţi terminat cu spălatul şi o să vin să vă iau. Să vă mai aduc ceva ca să vă simţiţi şi mai confortabil?

Celie a privit mohorâtă la pantalonii ei distruşi.

— Poate o cămaşă de noapte curată?

— Oh! Ce stupid din partea mea!

Eglantine a dat draperia burgund la o parte, arătând spre un şifonier prăpădit de lângă un hamac din plase de pescuit.

— Fiecare cameră a fost prevăzută cu haine de toate mărimile şi formele, selectate de Oracol cu mâna ei.

XI „Draga mea” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

XII „Comoara mea” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

Consideraţi că vă aparţine fiecare piesă!

PANGLICA VERDE

Lou

COCO M-A URMAT ÎN CAMERA CU DRAPERIE, ÎN timp ce Beau şi Celie au mers mai departe pe culoar, căutându-şi o cameră privată. Dintr-o cadă aurită din colţ ieşeau deja aburi. Alături stătea strâns ceea ce fusese odată un paravan de mătase, dar materialul se descompusese demult. în panouri ţesuseră în schimb iarbă de mare.

Căscând, Coco şi-a desfăcut şireturile bluzei şi apoi a scos-o peste cap. Deşi mă dusesem lângă Reid, nu m-am ostenit să-i acopăr ochii. Nu tresărise nici măcar o dată de când intraserăm în Le Presage, şi dacă nici vederea superbelor dotări ale lui Coco nu-1 putea ispiti să se trezească, probabil eram într-un necaz mai mare decât crezuserăm.

Am înşfăcat un castron de pe masa de toaletă, umplându-1 cu apă din cadă.

Dar, pe de altă parte, acesta *era* Reid. Dacă ar fi deschis ochii în clipa asta, ar fi leşinat din nou.

Avea să fie *bine.*

Coco a văzut castronul, în timp ce îşi scotea pantalonii şi lua o eşarfă din şifonier cu care şi-a legat părul.

— II speli tu?

— Nu.

Vârându-mi un umăr sub al lui, l-am rostogolit în hamac, iar patul lui magic a explodat sub el, udând covorul încă o dată.

— Nu deocamdată.

Ea şi-a arcuit o sprânceană şi a intrat în cadă, luând un pumn de sare de mare din vasul de alături şi frecându-şi pielea cu substanţa grunjoasă. Când i-am ridicat încheietura lui Reid ca să-i cufund mâna în castron, ea a clătinat din cap şi a oftat.

— Spune-mi că nu faci ceea ce cred eu că faci.

Am ridicat din umeri.

— Mama ta a zis că o să se trezească. Eu doar îl ajut.

— A zis că o să se trezească *atunci când o să fie pregătit.*

— Şi?

I-am privit intens pantalonii, aşezându-mă în hamac lângă el şi sprijinindu-mi spatele de peretele muced. *Magia* mea nu voia să funcţioneze, dar…

— Poate că e pregătit.

Buzele i-au tresărit a zâmbet când mi-a urmărit privirea. Pieptul lui încă se ridica şi cobora ritmic, dar, altfel, nu s-a clintit.

— Poate că nu e, a spus ea.

— Ei bine, o să ştim în câteva minute, nu?

— Mă aşteptam să fii mai îngrijorată în privinţa asta.

— Mi-am petrecut toată viaţa facându-mi griji, Coco. Nimic nu s-a schimbat.

Numai că se schimbase. Totul se schimbase. îi

făcusem o promisiune lui Ansei — mie însămi — când mă despărţisem de el în apele acelea. N-aveam să-i mai îngădui fricii să mă mai controleze vreo clipă. Nu. Nici măcar o secundă.

Buzele lui Coco au tresărit mai tare în timp ce-şi freca pielea.

— O să fie furios când se va trezi.

Când se va trezi.

Mi-am arcuit o sprânceană drăcească.

— Să îndrăznesc să spun că va fi... fleaşcă?

Ea a râs de-a dreptul acum, aplecându-se peste marginea căzii ca să vadă mai bine evoluţia.

— O, Doamne! Asta a fost *teribilă.*

— A fost genială, şi ştii prea bine.

Absurd de încântată de mine însămi, m-am ridicat în picioare exact în momentul în care o armată de servitoare au dat buzna pe uşa cu draperie. Toate aduceau urcioare cu apă curată, fierbinte.

— Aţi terminat, doamnă? a întrebat-o una dintre ele pe Coco.

Ea a dat din cap şi atunci camerista i-a întins un capot de mătase, iar Coco — aruncând o privire rapidă, suspicioasă, în direcţia mea — a şovăit înainte să-1 îmbrace. Mi-am ascuns un zâmbet sub mână. Nu puteam vorbi în numele lui Coco, dar eu nu mai fusesem servită de când plecasem din Chateau, la şaisprezece ani. Oare pe ea o răsfaţase vreodată cineva? Rânjetul mi s-a lăţit când o altă servitoare i s-a prezentat cu sticluţe de ulei parfumat pentru piele şi pentru păr. Celelalte s-au apucat să golească repede cada şi s-o reumple cu apă curată.

— De la gheizerele de sub palat, ne-a explicat una dintre ele, prin aburi.

Ea a ales o rochie pentru Coco, întinzând-o pe jilţul ornamentat — deşi mucegăit — din colţ.

— Le vizităm adesea ca să ne îmbăiem noi înşine, totuşi aceasta e prima ocazie când le folosim apele în modul acesta. Cum vi s-a părut baia? a întrebat-o pe Coco. A fost plăcută?

— Foarte.

încet, Coco şi-a plimbat degetele peste dantela cămăşii de noapte.

— Mulţumesc!

Servitoarea a zâmbit.

— Prea bine. Mai doriţi ceva?

Coco şi-a dus uşor mâna la burtă.

— De fapt, mă simt un pic rău.

— O să trimitem după nişte ceai de ghimbir. Proaspăt recoltat de pe o corabie pe drum spre Amandine. O să-ţi facă bine Ia stomac.

Am aşteptat până au plecat înainte să-mi dau jos cămaşa murdară de sânge şi să mă cufund în cadă. Apa aproape că m-a opărit, dar m-am delectat cu fierbinţeala ei purificatoare. Afundându-mi şi capul în apă, mi-am frecat scalpul, să scap de nisip şi de murdărie. Nici nu-mi mai aminteam ultima oară când fusesem cu adevărat curată.

Am aruncat din nou o privire spre Reid, care nu se udase şi nu se trezise.

Coco i-a luat mâna din castron.

— Trebuie să găsim o altă idee. Ai putea...

O bătaie uşoară a sunat dinspre uşă şi amândouă ne-

am întors.

— Eu sunt, a zis Celie încet. Pot să intru?

La sunetul vocii ei, şi Coco, şi eu am încremenit, schimbând o privire panicată. Nu pentru că o *detestam* pe Celie. Adevărul e că ne riscaserăm viaţa şi corpul ca să o salvăm, dar nu... ne petrecuse- răm timpul cu ea. Nu tocmai. Nu creaserăm o legătură dincolo de La Mascarade des Crânes. Nu eram *prietene.*

Coco a făcut semn spre draperie. *Haide,* i-am mimat. *Răspunde-i!*

Am fluturat o mână agitată spre corpul meu gol.

Coco a ridicat din umeri şi colţurile gurii i s-au arcuit. *Cui îi pasă? Eşti sexy ca...*

— Intră! am strigat eu, aruncând cu nişte sare udă în faţa încrezută a lui Coco.

Sarea a aterizat cu un *pleosc,* udându-i capotul, exact când Celie şi-a vârât capul în cameră.

— Bună, Celie! S-a întâmplat ceva?

O drăguţă îmbujorate rozalie i s-a întins pe obraji la această întrebare. Şi ea se îmbăiase şi purta un capot, cu volane peste volane până sub bărbie.

— Nu.

Dând cu timiditate la o parte draperia, a păşit înăuntru fără să se uite la vreuna dintre noi, concentrându-se pe tava ostentativă de aur şi sticlă din mâinile ei. Un serviciu de porţelan ciobit trona pe ea.

— Doar că... v-am auzit vorbind. Uite — a întins tava spre noi mai degrabă abrupt —, m-am întâlnit cu o servitoare pe hol. A pisat nişte ghimbir pentru durerile voastre de burtă şi... m-am oferit să vi-1 aduc eu.

Coco s-a uitat la mine, în mod clar aşteptând reacţia

mea. M-am strâmbat la ea. Era logic, desigur, întrucât Celie nu era fosta iubită care se crampona de *Beau,* şi totuşi... cum trebuia să reacţionezi într-o asemenea situaţie? Ea nu avea niciun prieten cu care să vorbească, iar ororile pe care le îndurase... Am oftat. Ultima oară când vorbisem cu ea, îmi ura şi numele, acuzându-mă că i-1 furasem pe Reid cu magia mea. în aceeaşi noapte, dăduse fuga în braţele mele.

Nu. Când mi-am dat seama, mi s-a răsucit stomacul, deja înnodat. Intr-ale lui Reid.

Dăduse fuga în braţele lui *Reid,* nu ale mele. Probabil încă mă socotea o târfa. O spusese chiar aşa, înainte să-mi sărute soţul, la balul de Ziua Sfântului Nicolae. Nodul din stomacul meu s-a strâns mai tare, iar tăcerea s-a lungit, în timp ce mă uitam la ea şi ea se uita în oricare altă parte decât la mine.

Bine. M-am ridicat în capul oaselor în cadă, urând stingherealа dintre noi. Nu exista motiv de stingherealа. Trebuia s-o întreb.

Coco a oftat zgomotos pe nas, înainte să pot eu vorbi. Cu o privire nerăbdătoare în direcţia mea, ea a început să spună:

— Mulţumesc!

Exact în momentul în care şi eu spuneam:

— II mai iubeşti pe Reid?

Speriată, Celie şi-a ridicat în sfârşit capul şi roşeaţa din obraji s-a înteţit până la flacără pură când m-a văzut goală. S-a împleticit un pas înapoi şi tava i-a alunecat dintr-o mână. Deşi a făcut eforturi să se reechilibreze, bătând în aer cu o mână, găsind un sprijin pe Reid...

O, la dracu'!

Am făcut ochii mari. Cu o mică exclamaţie, şi-a smuls mâna de la el, iar tava a zburat cât colo, porţelanul spărgându-se de perete, împrăştiindu-se pe covor şi ceaiul sărind peste tot. I-a împroşcat frumosul ei capot, dar ea s-a lăsat în genunchi, încercând şi nereuşind să-l repare.

— îmi... îmi pare atât de rău! Ce groaznic de neîndemânatică...

Vinovăţia şi-a înălţat capul ca o ticăloasă şi eu am ieşit din cadă, căutând ceva cu care să mă acopăr. Coco mi-a aruncat un capot. M-am grăbit să-l îmbrac, în timp ce Celie continua să se bâlbâie pe covorul murat, adunând zadarnic cioburile porţelanului.

— N-am vrut... Of, servitoarele vor fi atât de supărate! Iar bietele voastre stomacuri...

Am îngenuncheat lângă ea, oprindu-i mâna, ca să nu se taie. Şi-a ridicat capul şi ne-am încrucişat privirile. Ochii îi înotau în lacrimi.

— Stomacurile noastre vor fi bine, Celie.

I-am luat binişor cioburile din mână şi le-am pus la loc pe podea.

— O să fim cu toţii bine.

Ea n-a zis nimic câteva clipe lungi, doar uitându-se la mine. M-am uitat şi eu la ea cu calm prefăcut şi am aşteptat, deşi aş fi vrut să mă ridic şi să caut confortul şi familiaritatea prezenţei

lui Coco în această situaţie dureros de stingheritoare. Celie nu avea o astfel de persoană care s-o aline. Nu avea nicio familiaritate pe-aici. Şi deşi nu eram prietene, nu eram nici duşmane. Niciodată nu

fuseserăm.

Când a vorbit din nou, vocea îi coborâse la o şoaptă. Abia s-a auzit.

— Nu. Nu sunt îndrăgostită de el. Nu mai sunt.

Am simţit cum umerii mi se mai relaxează. Ea spusese adevărul. Altminteri, apele nu i-ar fi dat voie să articuleze cuvintele.

— Şi îmi pare rău.

Vocea i-a devenit şi mai şoptită, dar nu şi-a coborât privirea. Obrajii îi străluceau roşii-purpurii.

— Nu eşti o târfa.

Coco a îngenuncheat lângă noi acum, cu un capot curat în mână. A pufnit în râs, risipind neaşteptata sinceritate a momentului.

— O, ba este, şi eu la fel. Nu ne cunoşti destul de bine.

I-a întins capotul, arcuindu-şi sugestiv o sprânceană.

— încă.

Celie s-a uitat în jos, parcă abia atunci dându-şi seama că se udase cu ceai.

— îmbracă-1!

Coco i l-a pus în braţe şi i-a făcut semn spre paravan.

Celie a roşit din nou, uitându-se de la una la alta.

— Probabil mă credeţi o mironosiţă. —

Am fluturat o mână pe deasupra serviciului de porţelan, iar structura aurie ce unea fiecare ciob s-a împrăştiat. Am simţit o înţepătură în piept, când cioburile s-au unit la loc. Mi-am dus mâna să frec locul, oscilând între oftat şi crispat de durere. Iertarea era o chestie dureroasă. Un sacrificiu în sine.

— N-ar trebui să-ţi pese de ceea ce credem noi, Celie — sau oricine altcineva, la drept vorbind. Nu-ţi irosi puterile pe asta.

— Pentru că, pe bune, cui îi pasă dacă eşti mironosiţă?

Coco a ridicat-o pe Celie în picioare. Apoi a arătat spre mine.

— Cui îi pasă dacă noi suntem târfe? Sunt doar cuvinte.

— Şi nu le putem îndrepta, orice-am face.

Făcându-i cu ochiul, am luat o panglică de satin din şifonier, legându-mi-o în jurul gâtului, şi apoi m-am trântit din nou în hamac. Reid s-a legănat lângă mine. Am ignorat începutul de panică din pieptul meu. Reid nici măcar nu tresărise. în schimb, i-am scos cizma din picior şi am adăugat:

— Putem foarte bine să continuăm în felul nostru. Mironosiţă sau târfa, oricum e mai bine decât ceea ce vor ei să fim.

Celie a clipit derutată, cu ochii mari, şi a şoptit:

— Ce vor ei să fim?

Coco şi cu mine am schimbat o privire răbdătoare, înainte ca ea să-i răspundă simplu:

— Ale lor.

— Fii mironosiţă şi mândră, Celie!

Am ridicat din umeri, strângându-mi mâna instinctiv în jurul gleznei lui Reid.

— Noi o să fim târfe şi fericite.

Curând, avea să se trezească, fără îndoială. Şi dacă nu, Isla — Oracolul, sora lui Claud, o *zeiţă* — avea să ne ajute să rezolvăm totul. Trebuia doar să luăm cina cu ea, mai întâi. M-am uitat pieziş la peria de păr de pe

măsuţa de toaletă. Urmărindu-mi privirea, Coco a înşfacat-o mai înainte să-i pot topi mânerul de aur.

Punându-şi o mână în şold şi rânjind provocator, a spus:

— E timpul, Lou.

Acum m-am uitat la ea pieziş.

—Toată lumea ştie că părul ud nu se piaptănă. Şuviţele sunt mai fragile. S-ar putea rupe.

— Să chemăm o servitoare să ne facă focul, atunci?

Cum eu n-am răspuns, a fluturat peria pe sub nasul meu.

— Aşa m-am gândit şi eu. *Sus!*

Rostogolindu-mi ochii, m-am dat jos din hamac şi m-am aşezat pe scaunul mucegăit. Era aşezat înaintea unei oglinzi mari, cu ramă aurită, care se înceţoşase odată cu vremea. Şerpi aurii se împleteau ca să-i alcătuiască rama. M-am uitat morocănoasă la reflexia mea: obrajii traşi, pistruii ieşiri în evidenţă, părul lung şi încurcat. Apa încă picura din vârfuri, udând mătasea subţire a capotului. Nu tremuram totuşi; melusinele aruncaseră o vrajă de-a lor ca să păstreze aerul înmiresmat şi confortabil.

înainte să poată Coco ridica peria — suspectam că, în secret, îi facea plăcere să mă chinuie —, Celie a făcut, timidă, un pas înainte, întinzând mâna.

— Pot să...?

— Ăăă...

Coco s-a uitat la mine în oglindă, nesigură. Când am dat o dată din cap, în parte curioasă — în cea mai mare parte curioasă —, i-a trecut peria lui Celie şi i-a cedat locul.

— Vârfurile se încurcă, a avertizat-o.

Celie a zâmbit.

— Şi ale mele la fel.

— Pot să mă pieptăn singură, ştii, am mormăit eu, dar n-am oprit-o.

Mi-a ridicat câteva şuviţe şi a început să le perie. Deşi mă ţinea bine de păr, mişcările ei aveau o surprinzătoare blândeţe.

— Nu mă deranjează.

Cu răbdarea unei sfinte, a reuşit să descâlcească două ghemotoace.

— Pip şi cu mine ne pieptănam una pe alta în fiecare seară.

Dacă a simţit că m-am crispat, n-a comentat.

— Ne-am concediat servitoarea când aveam eu zece ani. Evangeline o chema. Eu nu puteam să înţeleg unde plecase, dar Pippa... Pippa era destul de mare ca să-şi dea seama ce se întâmplase. Ne strecuram adesea în seiful tatei, când eram copii, ştii? Pippei îi plăcea să-i fure registrul, să se aşeze la biroul lui şi să facă socoteli, prefacându-se că-i fumează trabucurile, în timp ce eu mă jucam cu bijuteriile mamei. Ea ştia că părinţii noştri pierduseră totul într-o investiţie proastă. Eu n-am ştiut, până ce toate diamantele mamei au dispărut.

Descâlcind cu succes ghemul de păr, a trecut la o altă parte a capului.

— *Pere* ne-a spus să nu ne facem griji, bineînţeles. A spus că o să îndrepte el lucrurile.

Zâmbetul i se strâmba în reflexia plumburie a oglinzii.

— Şi exact asta a făcut, presupun. încet, dar sigur, bijuteriile mamei s-au întors, deopotrivă cu tot soiul de alte obiecte ciudate şi nemaivăzute. El a schimbat încuietoarea seifului la scurt timp după aceea — o încuietoare imposibilă, pe care nici eu n-am putut s-o desfac. Nu atunci, oricum.

— Si Evangeline s-a întors? am întrebat.

— Nu.

A clătinat din cap cu tristeţe.

— Evangeline n-a mai vrut să pună piciorul în casa noastră după aceea. A spus că eram blestemaţi. I-a luat locul o altă servitoare, dar Pip a insistat să-mi perie ea părul. Cred că voia să-mi abată atenţia. Oamenii de legătură ai tatei întotdeauna îl vizitau noaptea.

— Pare să fi fost o soră minunată.

Zâmbetul i-a redevenit cald şi sincer.

— A fost, într-adevăr.

Ne-am cufundat în tăcere pentru numai o clipă — Celie a continuat să-mi perie părul cu pricepere —, înainte să întrebe Coco, spre surprinderea mea:

— Şi mama ta?

Celie a răspuns fără ezitare, degajată, de parcă nu-i fusese pusă o întrebare extraordinar de personală, ci despre culoarea cerului.

— Mama a încercat. Nu avea înclinaţii matemale deosebite, dar ne-a dăruit ce-a putut: daruri, de cele mai multe ori, dar câteodată venea să stea cu noi în salon, când coseam sau când cântam la pian. Ne citea poveşti. Putea fi severă uneori, desigur — mai cu seamă după moartea Pippei —, dar... aşa îşi exprima ea

dragostea.

Coco nu s-a mai prefăcut că ar fi interesată de chipul ei în oglindă.

— Crezi că-ţi duce dorul?

— Fără îndoială, sper.

Celie a ridicat delicat din umeri, aşezând peria pe măsuţa de toaletă. Mi-a aranjat părul, cuminţit acum, pe spate.

— Dar am s-o revăd curând. Cine ştie? Poate c-o să fie mândră că am ajutat să scap lumea de Morgane.

Coco şi cu mine am schimbat o privire în oglindă. Mâhnirea dintr-a ei era limpede.

„Mama a încercat.”

N-ar fi trebuit să reprezinte o evocare elogioasă, şi totuşi era. Mama lui Celie încercase şi, făcând astfel, îi dăruise mai mult fiicei sale decât oricare dintre mamele noastre nouă. Involuntar, mâna mi s-a ridicat la panglica de satin de la gât. Un semn al dragostei mamei mele.

— De ce o ascunzi? m-a întrebat direct Celie.

M-am trezit cu ea că se uita la mine în oglindă — la cicatricea mea. Până şi Coco a părut smulsă din gândurile ei, fixându-şi ochii

pe panglica verde smarald. Şi-a înălţat o sprânceană, iar Celie a făcut semn spre ea.

— Coco îşi arată cicatricele.

— Cicatricele lui Coco nu simt ruşinoase.

Mi-am plecat capul, mijind ochii la ea.

— *Tu* de ce nu-ţi arăţi cicatricele, Celie?

Atunci, ea şi-a mutat privirea.

— Eu nu am nicio cicatrice.

— Nu toate sunt vizibile.

— îmi eviţi întrebarea.

— Şi tu la fel.

Oftând, Coco s-a apropiat de Celie în spatele meu, trecându-şi degetele prin părul meu. Confortabil şi familiar. S-a aplecat, cu obrazul în dreptul obrazului meu, şi ne-am încrucişat din nou privirile în oglindă.

— De câte ori nu ţi-am spus? Nicio cicatrice nu e ruşinoasă.

Cu gura strânsă hotărât, a tras de capătul panglicii şi aceasta a căzut de la gâtul meu, dezvăluindu-mi cicatricea. Numai că nu mai era cicatricea mea. Cel puţin, nu mai era cicatricea pe care o ştiam eu.

Tresărind, am atins cu vârful degetelor liniile fine, plimbân- du-le peste graţioasele arcuiri ale frunzelor, peste delicatele spirale ale petalelor. Ca un lănţişor de argint, îmi transforma gâtul într-o operă de artă. Splendidă. Când am înghiţit, frunzele au părut să-mi facă cu ochiul în lumina lumânărilor.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când am aflat că fiiseseşi posedată.

Coco s-a îndreptat, trăgând un taburet lângă scaunul meu. După pluşul materialului, tapiseria lui fusese odinioară catifea, deşi culoarea şi modelul original se pierduseră de mult. Era cenuşiu simplu acum, cu picioarele arcuite la fel de putrede

ca şi restul acestui loc. Coco i-a făcut semn lui Celie — care părea mai palidă ca înainte, cu mâinile încleştate de teamă — să stea jos.

— Când am hotărât să sper, orice-ar fi. Lacrimile

mele au transformat-o.

„Speranţa nu e boala. E leacul.”

Coco şi-a vârât mâinile în părul despletit al lui Celie, surprin- zându-mă din nou. Judecând după modul în care Celie şi-a îndreptat spatele, după cum a făcut ochii mari, şi pe ea o surprinsese Coco. I-a împletit părul negru într-o singură coadă, legând-o la capăt cu panglica mea şi făcând din satinul verde smarald o fundă perfectă.

— Amândouă ar trebui să vă arătaţi cicatricele, a murmurat ea.

Celie şi-a adus coada peste umăr în faţă, ca să se uite la ea, pipăind capetele panglicii cu mirare tăcută. Coco şi-a lipit obrazul pe creştetul meu, iar mirosul ei familiar — de pământ, şi totuşi dulce, ca o cafea proaspătă — m-a învăluit.

— Ele înseamnă că aţi supravieţuit.

ORACOLUL ŞI ARICIUL-DE-MARE

Lou

ÎN SEARA ACEEA, ÎNVEŞMÂNTATĂ ÎNTR-O ROCHIE de sifon galben solar, cu flori aplicate, flecare trandafir negru şi sclipitor ca praful de puşcă, am urmat-o pe Eglantine pe un labirint de culoare. Coco mergea lângă mine. Rochia ei, de satin ivoriu — cu fusta mai puţin înfoiată decât a mea, cu un corsaj mulat şi brodat cu fir auriu într-un filigran delicat —, avea o trenă care se întindea kilometric în urma noastră. Rochia unei adevărate *princesse.* Celie păşea de partea cealaltă, regală şi elegantă, complet în largul ei. Corsajul ei roz piersică îi punea culoare în obrajii de porţelan, iar lujerii de ienupăr care-i împodobeau fusta îi accentuau silueta zveltă.

Eram o apariţie impresionantă, noi trei. Toate capetele se întorceau când treceam.

Până şi Beau a rămas mască dând cu ochii de noi, când a ieşit din cabina lui, uitându-se pierdut de la diadema de perle din părul lui Coco, la cercelul cu smarald din urechea lui Celie şi la panglica asortată de la încheietura mâinii ei.

— Să ne-ajute Dumnezeu!

Beau a clătinat din cap şi a pornit după noi, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor de catifea. A

fluierat încetişor.

— Deşi cerurile n-au creat niciodată o asemenea privelişte.

— Ştim, i-a aruncat Coco peste umăr, arcuindu-şi o sprânceană.

La fiecare pas îşi arăta coapsa netedă prin crăpătura fustei.

Ca şi restul corăbiei, sala era extravagantă, cu lambriurile sale odinioară aurite şi candelabrele sclipitoare, deşi sparte. Spre deosebire de cabinele noastre totuşi, încăperea aceasta era foarte înaltă, tavanul pictat boltindu-se nefiresc de sus pentru o corabie. Aerul de aici mirosea nu a mucegai, ci a magie, dulce, plăcută şi puternică. O masă de banchet aurită se întindea pe toată lungimea enormei încăperi şi, pe ea, farfurii şi platouri de o ciudată varietate acopereau fiecare bucăţică. La uşă, un triton în livrea s-a înclinat adânc, cât pe-aci să i se ducă peruca de-a rostogolul pe podea.

— *Bonjour, mes demoisella!*[XIII]

S-a îndreptat cu superioritatea rece a unui aristocrat. Pe un obraz pudrat, îşi desenase o mică inimă neagră.

— Vă rog, îngăduiţi-mi să vă escortez la locurile dumneavoastră! Eglantine ne-a făcut cu ochiul, înainte să se retragă din cameră. L-am însoţit pe majordom în şir indian, până am ajuns în capul mesei, unde un veritabil tron de cochilii şi de perle stătea gol, cu două jilţuri de-o parte şi de alta sa. Majordomul le-a aşezat pe Coco şi pe Celie una lângă alta, cu eficienţă exersată,

XIII „Bună ziua, doamnelor!” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

înainte să se întoarcă spre mine. Pe Beau l-a ignorat cu desăvârşire. Cu o altă plecăciune, a murmurat:

— Oracolul ni se va alătura curând. Vă roagă să aveţi bunăvoinţa de a gusta salata de mare sărată, între timp.

A făcut o pauză să inspire pe nasul lui lung.

— Este preferata ei.

— Nu uitaţi, a zis Celie cu voce joasă, păstrându-şi expresia binevoitoare, când majordomul s-a întors ţanţoş la postul lui, respectaţi manierele!

Le-a zâmbit aristocraţilor de-a lungul mesei. Ei ne priveau făţiş, unii răspunzându-i la zâmbet, alţii şoptind pe sub evantaiele pictate.

— Nu vrem să fim nepoliticoşi cu gazdele noastre.

Elvire a apărut fără veste lângă umărul ei. Nu mai era goală, ci purta o rochie croită din pânze de corabie decolorate, completată cu o cingătoare de frânghie şi o tiară de smaralde. Aceasta din urmă se asorta cu cercelul Iui Celie. Am bănuit că nu întâmplător. Atingând-o reverenţios, Elvire şi-a înclinat capul.

— *Bonjour, mademoiselle* Celie! Rochia dumneavoastră e superbă!

în spatele ei, Leopoldine şi Lasimonne s-au aplecat cu o curiozitate comică să-i soarbă lui Celie fiecare cuvinţel. Fără preambul, melusinele aşezate lângă Celie s-au ridicat politicos şi le-au oferit locul gardienilor, care le-au acceptat cu egală curtoazie. Totul era foarte cuviincios. Aproape siropos.

— Trebuie să gustaţi sargasele, a insistat Lasimonne, punând cu lingura frunzele gălbui pe farfuria lui Celie şi stropindu-le cu sos verde. E mâncarea preferată a Oracolului.

M-am uitat cu îndoială la farfurie, simţindu-mă exact ca un şcolar care nu se pregătise pentru o lucrare de control.

— Parcă salata de mare sărată era preferata ei, nu?

El a clipit la mine, apoi s-a întors spre Leopoldine, care a dat din cap cu gravitate.

— E adevărat. Sargasele au fost preferatele ei, *ieri.*

O, Doamne!

— Vai de mine!

Lasimonne şi-a ridicat oripilat mâna la piept, înainte de a face o plecăciune adâncă peste farfuria cu sargase a lui Celie.

— Scuzele mele, *mademoisellel* Bineînţeles că trebuie să gustaţi din salata de mare sărată. Doamne Sfinte! Oracolul nu mi-ar fi iertat o asemenea neglijenţă.

Beau şi cu mine am schimbat nişte priviri uluite.

Fără alte cuvinte, am pus nişte salată de mare sărată întâi în farfuria mea, apoi într-a lui Beau.

— în dreapta furculiţei pentru felul întâi, a murmurat el discret, când m-a văzut studiind tacâmurile inegale aşezate de o parte şi de cealaltă a farfuriei mele.

Am înjunghiat o frunză cu furculiţa cea micuţă, dar, înainte s-o pot duce la gură, Beau m-a oprit clătinând scurt din cap.

— Taie-o, mai întâi. Ai crescut între-un hambar?

Am simţit cum mi se aprind obrajii, când am pus înapoi frunza în farfurie, căutând cuţitul potrivit.

Elvire a sorbit din lichidul efervescent din cupa ei înaltă şi subţire, în timp ce Celie şi-a tăiat propria salată în bucăţi exemplare.

— Da, a zis cea dintâi, Oracolul chiar a exilat-o pe Guillau- mette pentru gafa ei, săptămâna trecută.

— O femeie insipidă, a adăugat Leopoldine conspirativ. Nu m-a interesat niciodată.

Elvire a fixat-o cu o privire rece, ridicând o sprânceană argintie.

— Adevărat? Nu e naşa fiicei tale?

Leopoldine s-a ocupat brusc cu băutura ei, incapabilă să răspundă.

— Unde e Angelica?

M-am concentrat pe tăiatul salatei în pătrate perfecte, ca nu cumva Elvire sau Leopoldine sau caracatiţa de pe stradă să se simtă ofensate şi să mă dea de mâncare calmarului uriaş.

— O să vină şi ea?

Lasimonne s-a holbat la mine de parcă eu aş fi fost calmarul uriaş.

— Bineînţeles că vine.

Deşi evident vexat că deschisesem gura, n-a ezitat să toarne şi pentru mine într-o cupă înaltă din lichidul efervescent. Atât de politicos! Atât de fascinant! Dacă mi-aş fi vărsat farfuria în poala lui, mi-ar fi mulţumit?

— Ea e cea mai preţuită dintre companioanele Oracolului. Aş îndrăzni să spun că va sosi odată cu Stăpâna Noastră.

Mi-am muşcat limba înainte să întreb *când* se va întâmpla asta — apoi mi-âm trecut-o peste dinţi să verific dacă nu-mi mai rămăseseră bucăţele de salată de mare, cine ştie? Aparent, întârzierea nu era o gafa impardonabilă ca aceea de a uita mâncarea favorită a Domniei Sale. Ridicând în schimb cupa la gură, am dat simplu din cap. Apoi m-am înecat.

Era apă de mare.

Cu un zâmbet forţat, Beau m-a bătut pe spate, când am scuipat, apăsându-şi piciorul pe al meu, pe sub masă.

— Uşurel, uşurel!

Mi-a întins un şervet împăturit, înainte să spună către ceilalţi:

— Vă rog s-o iertaţi pe draga mea soră! Probabil că are un reflex faringial ultrasensibil.

Am pufnit din nou, incapabilă să mă abţin, şi i-am tras un şut în picior pe sub masă.

Alţi doi tritoni în livrea au intrat atunci în sala de banchet, fiecare ţinând o enormă cochilie de melc. Ca la un semn, şi-au ridicat cochiliile la buze şi au suflau Sunetul a reverberat prin încăpere, făcând porţelanurile şi candelabrele să zăngănească, iar melusinele din jurul nostru au sărit în picioare.

Oracolul a apărut o clipă după aceea.

Fără să vreau, m-am holbat la ea.

Pur şi simplu era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

Părul îi ondula ca apa pe umeri în jos, în timp ce plutea în încăpere, îndreptându-şi privirea eterică argintie spre noi. Când ne-am încrucişat privirile, am văzut nu un iris şi comee, ci lumina calmă a lunii pe mare şi spuma mătăsoasă a valurilor de-a lungul ţărmului. Am văzut valuri înspumate şi solzi săgetând — creaturi primordiale cu mulţi dinţi şi umbre trezite în întuneric. Am văzut

furtuni în stare să facă praf regate întregi, secrete dezvăluite şi secrete păstrate. Secrete înecate în adâncuri nemărginite.

Atunci ea mi-a zâmbit şi un fior mi-a străbătut şira

spinării. In zâmbetul acela am văzut haos.

Haos pur, absolut.

Angelica mergea în spatele ei, cu capul plecat şi mâinile împreunate. I-a surprins privirea lui Coco în timp ce se apropiau, fa- cându-i pe ascuns cu ochiul, înainte de a-şi relua atitudinea pioasă. Oracolul se uita numai la mine. Mi-am îndreptat spatele cât de discret am putut, îngrozitor de conştientă de palmele mele umede, dar altminteri fără să mă fac mică. Claud se descrisese odată ca Sălbăticia însăşi, iar în adevărata lui formă, îl crezusem. Oracolul nu avea nevoie să-şi asume adevărata formă ca sa înţeleg. De la culoarea înceţoşată, cu neputinţă de descris în cuvinte, a părului şi a pielii ei, până Ia mişcările lichide ale corpului, ea *era* marea. Iar marea îi îneca pe cei care nu puteau înota.

— *Je vous voir*[XIV], Louise.

Spre marea mea surpriză, vocea ei avea un ton liniştitor, calmant, ca marea nemişcată în zori.

— *Bienvenue* la Palatul de Cristal! Iţi aştept de mult sosirea.

Am făcut o reverenţă laolaltă cu ceilalţi.

— Mă bucur că mă aflu aici. Vă mulţumesc că aţi intervenit pe plajă!

Ochii ei argintii — atât de asemănători cu ai Angelicăi, totuşi atât de diferiţi — au scânteiat amuzaţi.

— Ah! Plaja. O să vorbim pe îndelete despre acea fericită coincidenţă ceva mai târziu. Mai întâi, să cinăm!

A făcut semn din cap spre un alt triton în livrea care s-a grăbit să-i tragă scaunul. Rochia ei — făcută în întregime din şiraguri lungi de perle sclipitoare - a scos un clinchet suav când s-a aşezat.

XIV „Te văd” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

Restul curţii s-a aşezat odată cu ea. Când a pocnit din degete, aristocrata din dreapta lui Coco a sărit în picioare fără niciun cuvânt, cedându-i locul Angelicăi.

— Ai gustat din salata de mare sărată, nu?

— Da, doamnă.

Şi eu mi-am reluat locul, ştergându-mi palmele de coapse pe sub masă.

— A fost...

Apele m-au împiedicat să mint. Am încercat din nou.

— O experienţă deosebită.

— Ei, haide!

Zâmbetul ei a devenit mai larg şi, pe neaşteptate, am văzut cu ochii minţii imaginea unui rechin flămând. Mi-am strâns fusta în pumni, certându-mă în minte.

— Nu e nevoie de limbaj precaut între prieteni. Cum ţi s-a părut, sincer?

— Mă bucur că am gustat-o.

— Te bucuri.

A rostit cuvintele încet, curios.

— Sunt şi calificative mai urâte, bănuiesc. Şi eu mă bucur că ţi s-a părut... Ce cuvânt isteţ ai folosit?

S-a bătut cu degetul pe buze.

— *Deosebită!* Acum, a zis, pocnind din degete, luaţi-o de-aici! M-am săturat de duhoarea ei.

Servitorii s-au repezit să ia de pe masă toate platourile cu salată de mare sărată.

— *S'il vans plait,* a continuat ea înainte să termine ei, am poftă de ceva mai greu în seara asta. Aduceţi *neige marine*[XV] pentru oaspeţii noştri *deosebiţi.*

Probabil nu atât de liniştitoare.

XV „Zăpadă marină” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

Palmele mele continuau să asude.

Ne-am aşezat într-o tăcere clar stingheritoare, în timp ce mai multe platouri au fost aduse pe masă. Isla n-a părut să observe. Ea zâmbea mai departe, în timp ce servitorii puneau cu lingura mici cocoloaşe de substanţă cenuşie, lipicioasă, pe fiecare farfurie. Când ea şi-a dus la gură o îmbucătură, a făcut o pauză, cercetând încăperea pentru a se asigura că are atenţia tuturor. O avea, bineînţeles. Toate feţele melusinelor erau întoarse spre ea de parc-ar fi fost însuşi soarele lor. Ea a fluturat elegant din mână, râzând.

— Mâncaţi, *mes enfants*[XVI], şi fiţi veseli!

Copiii ei i-au dat ascultare şi sunete discrete de clinchet de tacâmuri şi voci joase au umplut curând liniştea. Elvire, Leopol- dine şi Lasimonne s-au angajat numaidecât într-o conversaţie cu Celie — şi Angelica la fel, cu o Coco resemnată —, lăsându-ne pe Beau şi pe mine să îndurăm singuri greutatea privirii Islei.

— Spune-mi! a susurat ea, întinzându-se peste el ca să mă ia de mâna transpirată.

El a înţepenit, dar nu s-a plâns.

— Care au fost ultimele tale cuvinte pentru Reid?

Mi-am ridicat ochii din porţia mea de *neige marine,* surprinsă.

— Pardon?

— Ultimele cuvinte pe care i le-ai spus iubitului tău — care au fost?

— Eu...

Aruncând o privire spre Beau, m-am încruntat.

— Nu-mi amintesc.

XVI „Copiii mei” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

Zâmbetul ei a devenit în mod cert răutăcios.

— încearcă!

Simţindu-mă din ce în ce mai prost, m-am concentrat pe adu- cerea-aminte, răsuflând uşurată când am regăsit firul conversaţiei noastre.

— Am spus: „Fie o ucid pe mama, fie mă ucide mama pe mine. E singura cale."

Zâmbetul acela. Ochii aceia. Nicicum o apă liniştită, ci calmul din ochiul unui uragan. Probabil uraganul însuşi. Inexplicabil, am ştiut că politeţurile se sfârşiseră. Ea mi-a dat drumul la mână, tamponându-şi gura cu un şervet.

— Adevărat?

— N-aş fi fost în stare s-o spun altfel.

Beau şi-a apăsat din nou piciorul pe al meu.

— Şi... îţi aminteşti care au fost ultimele lui cuvinte pentru tine? a întrebat, cu şiretenie.

De data asta n-am mai făcut eforturi să-mi aduc aminte.

— Mi-a promis că o să mă găsească.

— Să te găsească?

în clipa în care a bătut din gene de parcă... de parcă m-ar fi încurajat, neliniştea mi-a făcut să mi se ridice părul pe ceafa. Cu siguranţă asta nu era o conversaţie potrivită la masă. Abia ne cunoscuserăm şi melusinele preţuiau eticheta. Bănuielile mele s-au adâncit când ea a întrebat:

— El doarme sub punte, nu?

— Da.

Mi-am silit vocea să rămână calmă şi stăpânită —

amabilă, chiar. Totuşi, fără să vreau, îi cercetam trăsăturile căutând ceva din căldura fratelui său. Din buna lui dispoziţie.

— Am încercat să-1 trezesc, dar în zadar. De fapt...

Mi-am dres glasul cât mai delicat cu putinţă, renunţând la orice precauţie.

— Speram că aţi putea dumneavoastră... să grăbiţi procesul.

Un inexplicabil triumf a sclipit în ochii aceia de nedescris. Deşi vocea i-a rămas degajată, conversaţională, cuvintele ei contraziceau tonul.

— Oh? *Speri* sau presupui?

M-am încruntat la ultimul cuvânt.

— Nu mi-aş permite niciodată să *presupun...*

— Nu?

Alene, a ridicat o mână şi un servitor s-a grăbit să-i umple cupa.

— Oglinzile mele mint, *oursin*[XVII]*?* Nu conspiri în secret pentru o alianţă?

— Eu...

Nevenindu-mi să cred, i-am întâlnit ochii lui Coco peste masă. Ea n-a intervenit totuşi. N-a îndrăznit să întrerupă.

— Eu nu conspir pentru nimic, doamnă. Deşi mi-ar fi *plăcut* să-mi asigur prietenia cu dumneavoastră, în timpul vizitei noastre, nu mă aştept la ea.

— *Ţi-arfi* plăcut? Asta înseamnă că nu mai doreşti prietenia mea?

— Nu, doamnă. Adică, *da.* Numai că... — mi-am deschis braţele, neajutorată — asta nu pare să meargă grozav de bine.

XVII „Arici de mare” (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

— La ce te *aştepţi,* Louise, când tratezi zeii şi zeiţele ca pe servitorii tăi personali?

A sorbit din apa de mare, studiindu-mă mai departe.

— Sinceră să fiu, nu-mi pot închipui ce văd fraţii mei în tine, nici de ce îţi tolerează aroganţa. Când am trimis-o pe Angelica să te aducă, m-am aşteptat... la un soi de măreţie — de carismă, probabil —, dar acum, când te-am întâlnit, observ că nu posezi nici una, nici cealaltă. Aurore şi-a dăruit binecuvântarea unui arici-de-mare.

In pieptul meu s-a aprins prima scânteie de mânie. *Binecuvântarea lui Aurore? Un arici-de-mare?*

— De-asta m-aţi invitat aici? Să vă satisfaceri curiozitatea?

Nu mi-a răspuns, întorcându-se în schimb spre Beau.

— Dar tu, prinţişorule? O găseşti pe Louise inteligentă?

El şi-a aşezat cu grijă lingura pe farfurie, înainte de a răspunde: — Da.

— O găseşti extraordinar de inteligentă?

— D...

Răspunsul i s-a oprit în gât, iar privirea lui s-a întors spre mine, brusc panicată, jalnică. Mânia mea a crescut mai mult. Beau nu putea minţi — nu aici, nu când era prins în pânza de păianjen a magiei Islei —, nici măcar ca să-mi menajeze sentimentele. Informaţia a durut, dar nu m-a rănit destul de adânc cât să-mi lase urme. Poate că nu eram *extraordinar de inteligentă,* dar aveam destulă inteligenţă ca să înţeleg că Isla voia să mă jignească. Să mă şocheze şi să-mi inspire veneraţie. Numai că nu pricepeam de ce.

— Mă gândeam eu. Spune-mi, prinţişorule, o găseşti

extraordinar de frumoasă, atunci?

El s-a încruntat, mutându-şi privirea de la una la cealaltă. Privirea ei totuşi nu se dezlipise de la mine. Sfredelea în mine cu tulburătoare intensitate. Cu tulburătoare *claritate.* Beau şi-a tras de gulerul cămăşii înainte de a răspunde:

— Bineînţeles că o găsesc frumoasă. Ea e...

Gâtul i s-a poticnit din nou, neizbutind să articuleze.

— E *ca* sora mea.

— Ce drăguţ! Te-am întrebat dacă îi socoteşti frumuseţea extraordinară totuşi. Este Louise printre cele mai frumoase femei pe care le-ai întâlnit?

Când el n-a răspuns imediat, ea şi-a înclinat capul.

— întocmai. O consideri extraordinar de curajoasă, în schimb?

Din nou el n-a răspuns.

— Nu? Extraordinar de sinceră, probabil? Extraordinar de

Beau tot nu zicea nimic, înghiţind din răsputeri să scape de nodul din gât şi să dea drumul cuvintelor care nu-i puteau ieşi. Fruntea i se îmbrobonise de sudoare, de atâta efort. Piciorul lui apăsa pe al meu cu destulă forţă cât să-mi rupă oasele.

Un zumzet ciudat s-a pornit în urechile mele la presiunea lui şi vederea mi s-a îngustat asupra expresiei de superioritate a Islei. Cum *îndrăznea* să ne trateze în felul acesta? Eram oaspeţi pe domeniul ei. Ea ne *invitase* aici — şi pentru ce? Să ne chinuie? Să ne înţepe şi să ne înghiontească până plesneam? M-a cuprins o indignare aproape copilărească la nedreptatea aceasta.

Isla ar fi trebuit să ne fie un aliat.

— Nu... De ce puneţi astfel de întrebări? a scrâşnit Beau.

Ea nu i-a luat în seamă lupta, continuând nemiloasă:

— Este Louise o conducătoare, Beauregard? O vizionară?

— Ea... nu chiar...

— Ţi-a oferit bogăţii în schimbul loialităţii tale? Ţi-a oferit magie?

El aproape că s-a înecat cu răspunsul.

— Este ea extraordinară în *vreun* fel?

— Ea...

Beau s-a uitat la mine, culoarea aprinzându-i obrajii. Peste masă, Celie ne arunca priviri furişe, prefacându-se că o ascultă mai departe pe Elvire. Coco nu se prefăcea deloc. Se uita mânioasă la Isla cu ochi care ardeau de ură, în timp ce zumzetul din urechile mele creştea tot mai mult.

— ... exact cum mă temeam, a sfârşit Isla pentru el. Este obişnuită. Dureros, intolerabil de obişnuită, totuşi inspiră loialitate şi devotament surorii mele, fratelui meu, *(ie.*

Strâmbându-se, a clătinat din cap şi a dat semnalul să se aducă următorul fel de mâncare.

— O binecuvântare irosită, de bună seamă.

— Nu sunt binecuvântată.

— Nici măcar nu conştientizezi, nu-i aşa? N-ar trebui să mă mire. Aurore poate spune ce vrea despre Morgane, dar cel puţin mama ta posedă o minimă conştiinţă.

Degetele mi-au tresărit la această comparaţie. La insultă. Le-am strâns în pumni, uitându-mă la algele

dulse prăjite fără să le văd.

— De ce ne-aţi chemat aici?

Mi-a ignorat din nou întrebarea, întinzând mâna peste Beau ca să-mi ia acul de păr cu diamant din păr.

— Ajută-mă să înţeleg, Louise! De ce te urmează ei unde îi conduci? Eu nu te-am văzut decât dând greş — te-am văzut ucigând, te-am văzut minţind, te-am văzut înşelând. într-adevăr, ca un arici-de-mare, singura ispravă pe care ai reuşit-o în toată viaţa ta a fost să supravieţuieşti. Pentru aceasta, ai rănit toate persoanele din această mult iubită familie a ta, totuşi toţi au rămas. De ce?

— Probabil din pricina extraordinarului meu simţ al umorului.

Cuvintele au căzut grele de pe buzele mele. Dure. Fierbinţeala radia din pieptul meu spre membre şi tremuram din tot corpul. Vedeam pete albe la marginea câmpului vizual. „Obişnuită.” O spusese ca pe o ocară. Ceva primitiv şi grosolan, ceva inferior.

— Nu.

Scuturând o dată din încheietură, acul meu cu diamant a aterizat zornăind pe podea. Ca prin ceaţă, mi-am dat seama că toată lumea de la masă încremenise. Toţi ochii se întorseseră în direcţia mea.

— Nu cred. Chiar şi cu binecuvântarea lui Aurore — chiar şi cu preţioşii tăi aliaţi —, nu eşti dotată să câştigi acest război, Louise le Blanc. Pur şi simplu, sora mea a ales greşit.

Valul de căldură continua să se răspândească. Mai fierbinte decât mânia. Mai fierbinte decât ruşinea. Cu fruntea încruntată de îngrijorare, Beau s-a uitat la mâna mea când am izbit în masă.

— Vorbiţi de binecuvântări, am spus, cuvintele mele ieşind cu ferocitate şi nestăpânite, dar la ce folosesc *loialitatea* şi *devotamentul* Sălbaticului Pădurii şi al Triplei Zeiţe? Mama — *mama* mea, persoana care ar fi trebuit să mă iubească cel mai mult pe lume — a încercat să mă ucidă de trei ori. L-a ucis pe cel mai bun prieten al meu în faţa mea. De atunci, am petrecut zile, probabil săptămâni, posedată de Nicholina. In seara asta, mai devreme, ea aproape că m-a înecat în aceste ape nenorocite, unde şi mama a încercat să mă ucidă. *Din nou.* Acum, Reid doarme sub o vrajă pe care nu o pot rupe, în timp ce dumneavoastră mă insultaţi în faţa întregii curţi.

Răsuflăm greu.

— Dacă asta e *binecuvântarea* unei zeiţe, mi-e groază să-i văd blestemul.

Isla a zâmbit doar.

Cu un singur deget, a împins platoul dintre noi — încă acoperit — în direcţia mea. Gestul frivol n-a făcut decât să mă înfurie mai tare. M-am ridicat în picioare, pregătită să ies din sală, să iau corpul lui Reid şi *să plec,* când ochii mi-au căzut pe capacul de argint al platoului. Pe reflexia mea.

Prea târziu, am simţit mirosul pătrunzător al magiei.

Ochii lui Coco trădau mirare, frică, atunci când şi ea s-a ridicat de la masă.

— Lou?

Dar nu mi-am recunoscut reflexia. Nişte ochi căprui şi rotunzi mă fixau de sub un păr drept, de culoarea grâului. Obraji rozalii îmi înlocuiseră pistruii. Rochia îmi atârna pe nişte umeri micuţi, surplusul de material adunându-se ghemotoc la picioarele mele, în timp ce mă holbam la imagine, fierbinţeala din pieptul meu s-a

transformat, încet, în altceva — ceva inocent, copilăresc, iscoditor, *viu.*

Fără să-mi dau seama, mă transformasem în Fecioara.

Când Isla s-a ridicat să vină la mine, întreaga ei curte s-a ridicat, de asemenea. Ea şi-a plimbat uşor un deget de-a curmezişul gâtului meu. Acum lipsit de cicatrice.

— Ce spuneai?

Am înghiţit anevoie sub unghia ei, refuzând să mă uit la cineva. Mai cu seamă nu la reflexia mea.

— Cum... cum e posibil?

— Claud a avertizat-o pe Morgane. I-a spus ce avea să se întâmple dacă va continua să ne sfideze. Morgane a aranjat să fii posedată, neţinând cont.

— Dar asta... — Beau şi-a împins farfuria din faţă cu o expresie vlăguită — ... asta înseamnă că...

— Da, prinţişorule.

Isla a trecut în spatele meu, răsfirându-mi părul pe umeri.

— Ariciul-de-mare a devenit La Dame des Sorcieres. Păcat, dacă e să mă întrebaţi pe mine, dar unul util, recunosc!

— Morgane ştie? a întrebat tăios Coco.

Drept răspuns, Angelica s-a încordat, ochii ei învolburându-se până ce n-a mai văzut încăperea, ci altceva. *Altundeva.*

— Da.

S-a întors printre noi în clipa următoare, clătinând din cap şi crispându-se.

— Şi nu e încântată.

Am vorbit cu buze amorţite:

— De ce ne-ai adus aici?

Mâinile Islei s-au strâns pe gâtul meu şi în sfârşit — *in sfârşit* — a răspuns:

— Draga mea Angelica crede că ar trebui să ne aliem cu tine în această obositoare luptă împotriva lui Morgane.

Am simţit cum ridică din umeri, de parcă am fi discutat despre vreme şi nu despre însăşi viaţa mea.

— Trebuie să mărturisesc, nu îmi pasă. Nici moartea ta, nici a mamei tale nu ne va afecta pe noi aici.

A venit lângă mine, întinzându-mi o mână. N-aveam de ales, am acceptat-o. Luându-mă de braţ, m-a condus prin încăpere, în timp ce restul ne urmăreau din priviri. Nimeni n-a îndrăznit să reînceapă să mănânce.

— Cu toate acestea, nu sunt proastă.

N-am contrazis-o.

— Tu prezinţi o oportunitate unică pentru mine şi poporul meu — şi mai cu seamă pentru Angelica. Pe ea o preţuiesc, ştii?

Femeia în discuţie îşi ţinea capul plecat şi mâinile împreunate, cum făceau toate melusinele.

— In urmă cu vreo douăzeci de ani, i s-a furat un inel, pe când lenevea pe ape, creând-o pe mai curând frumoasa ta prietenă.

Isla a făcut un sem vag spre Coco.

— Ai auzit şi tu despre acest inel. I-ai spus pe nume.

Intinzând mâna pe după mine, mi-a ridicat mâna dreaptă pentru a-mi mângâia degetul fără inel.

— Ba chiar i-ai folosit magia. Nu-1 cunoşti totuşi cum îl cunoaştem noi. Nu e un simplu inel de imunitate şi de

invizibili- tate, cum cred prosteşte suratele tale. Mai important de atât, nu le aparţine. Nu-i aparţine niciuneia dintre voi. Este Inelul Angeli- căi — este însăşi puterea ei — şi îl vrem înapoi.

Răzbunată, aproape că m-a pufnit râsul când mi-am dat seama. Când am înţeles adevărul crud, delicios. Cu toată extraordinara sa inteligenţă, cu toată frumuseţea şi curajul, iată — avea nevoie de mine. De un arici-de-mare.

— Dacă ştiţi că l-am folosit, ştiţi, de asemenea, că nu-l mai am. E la mama. E păstrat sub pază şi sub cheie la Chateau le Blanc.

— întocmai.

— Nu prea înţeleg ce vreţi să sugeraţi. Creier obişnuit, ştiţi? Dacă inelul ei e atât de important, cu siguranţă puteţi să-l recuperaţi chiar dumneavoastră, nu?

Când s-a întors abrupt cu faţa la mine, zâmbetul ei a strălucit crud şi puternic, iar unghiile i s-au înfipt dureros în antebraţul meu, mai lungi şi mai ascuţite decât înainte. A ridicat un deget la buzele mele când am încercat să protestez şi imediat a urmat gustul metalic al sângelui. Al sângelui *meu.*

— Nţ, nţ, nţ!

Ochii i-au coborât la buzele mele, la degetul ei, întorcându-se apoi într-ai mei.

— Nu-mi arăta lipsă de respect, altminteri n-ai să mai auzi niciodată propunerea mea!

M-am uitat fioros la ea, într-o tăcere răzvrătită.

Ea şi-a arcuit o sprânceană diabolică.

— Nu pot recupera inelul eu însămi, pentru că nu pot interveni direct. Melusinele mele nu pot s-o facă pentru mine, pentru că nu pot părăsi aceste ape fără inel. înţelegi acum, *mon pouffiasse*[XVIII]*!* Este, cum ai spus tu, o înţelegere reciproc avantajoasă.

Cuvintele ei mi-au răsunat în urechi, în timp ce restul degetelor ei mi-au cuprins faţa strângându-mi obrajii destul cât să-mi lase vânătăi.

— Mâine, o să te întorci la suprafaţă şi o să furi Inelul Angeli- căi de Ia mama ta. Atunci — şi *numai* atunci — poporul meu o să ţi se alăture împotriva ei.

CEA MAI FRUMOASĂ NUANŢĂ DE ALBASTRU

Lou

PE PUNTE, LA NICI O ORĂ DUPĂ ACEEA, ANGELICA A tras-o deoparte pe Coco, în timp ce Aurelien, Olympienne şi Saba- tay se învârteau în jurul Iui Celie, luându-şi rămas-bun înlăcrimaţi. De-adevăratelea. *Lacrimi* autentice picurau pe obrajii ca lavanda ai lui Olympienne. Strâmbându-se, Beau şi-a aranjat sacul pe umăr şi a pornit să coboare scândura-pasarelă. La jumătatea drumului pe fundul mării, s-a întors facându-mi semn din cap.

— Haide!

Mi-am aruncat propriul sac pe umăr. După cină, Isla nu mai pierduse nicio clipă izgonindu-ne din tărâmul ei. Poate că fusese cea mai încrezută creatură în viaţă, dar

XVIII „Târfa” (în 1b. fr. în orig) (n. tr.).

cel puţin ne dăruise provizii pentru călătoria ce ne aştepta. Inclusiv haine noi. Unele de bun-simţ, de data asta, şi chiar călduroase. De asemenea, îmi strecurasem o nouă teacă de cuţit în jurul coapsei, pentru orice eventualitate.

Reid a plutit după noi, încă în comă, în timp ce Elvire şi Leo- poldine ne-a escortat afară din oraş. Cu fiecare pas, neliniştea pe care o evitasem a devenit imposibil de ignorat. M-a făcut să strâng din dinţi, pulsând dureros în tâmpla mea dreaptă.

în pofida rugăminţilor mele, Isla nu-1 trezise. Insistase că nu putea interveni. Eu insistasem că nu puteam jefui Chateau le Blanc cu un bărbat de doi metri şi nouăzeci de kilograme, *inconştient,* în cârcă.

Ce-i drept, mă aşteptasem să se fi trezit până acum. Era inconştient de ore bune.

„Nu-ţi face griji, Louise! Rănile lui nu sunt fatale. O să se trezească — de asta sunt sigură."

Capul continua să-mi zvâcnească.

Ceilalţi mergeau spre porţi în tăcere, părând neafectaţi de problema noastră propriu-zis uriaşă, în afară de Beau. El mi-a aruncat nu o dată priviri îngrijorate.

Am presupus că se aştepta să mă transform în Fecioară dintr-o clipă într-alta. Pe jumătate, şi eu mă aşteptam. Nici acum nu eram sigură cum o făcusem, dar am avut grijă să nu mă gândesc prea mult sau prea intens la fiorul acela din pielea mea — ameţitoarea senzaţie de abandon nebunesc. Destul de curios, îmi amintea de... acoperişuri. Dacă închideam ochii,

aproape că *simţeam* vântul în- curcându-se în părul meu, braţele întinse larg, în timp ce mă lansam în sus şi în afară, de pe ţigle în gol. Euforia care îmi cobora în măruntaie în acele secunde preţioase. Acele secunde preţioase când aş fi putut zbura.

Când mâinile au început să-mi tremure, am deschis brusc ochii.

Beau încă se uita la mine.

— Ce-i? l-am repezit eu. Vorbeşte!

— Eşti bine? Cu... — a făcut semn din cap spre mâinile mele — asta?

Eu l-am cercetat suspicioasă.

— Dar tu?

El şi-a plecat capul, gândindu-se, înainte ca un zâmbet feroce să i se deseneze pe faţă.

— Cred că e cel mai impresionant lucru pe care l-am văzut vreodată. Eşti o... Lou, eşti o *zeiţă* acum.

— Zeiţă Divină.

I-am zâmbit asemenea, în pofida cuvintelor Islei care-mi răsunau clar şi răspicat în urechi: „Sora mea a ales greşit."

— Regina aricilor-de-mare.

Zâmbetul lui s-a şters la replica asta, fixându-şi hotărât privirea pe ceafa lui Elvire. Şi-a dres glasul.

— Apropo de asta. Aş vrea... să-mi cer iertare. Pentru mai devreme.

— Ah! am râs eu încet. Nu e nevoie.

— Ba e nevoie...

— Ai spus adevărul.

— Nu a fost adevărul.

A clătinat din cap agitat.

— Asta încerc să-ţi spun. Isla… mi-a întors cuvintele…

S-a oprit şi a încercat din nou, coborându-şi vocea, ca să nu audă şi ceilalţi:

— Chiar te consider extraordinară. Poate că nu extraordinar de curajoasă sau dreaptă sau sinceră, totuşi extraordinară.

Când mi-am rostogolit ochii, politicos sceptică, el s-a proptit în faţa mea, silindu-mă să mă opresc.

— Cine altcineva ar fi acceptat fiul răsfăţat al unui rege? Aristocratul decăzut? Vânătorul imoral? In ochii regatului, noi nu însemnăm nimic.

Vocea i-a coborât şi mai mult.

— Tu ne-ai dat tuturor un loc, un scop, când înainte nu avuseserăm vreunul. *Tu* eşti motivul pentru care suntem aici, Lou. Şi nu-mi pasă de adevărul apelor — tu *eşti* sora mea. Să nu uiţi asta niciodată!

Şi-a grăbit pasul ca să le ajungă din urmă pe Coco şi pe Celie, fată să-mi dea răgaz să-i răspund. Probabil era mai bine aşa.

Nu aş fi putut vorbi cu emoţia din gâtul meu.

CÂND AM AJUNS ÎN SFÂRŞIT la ţărmurile lui L'Eau Melancolique, apa care-1 susţinea pe Reid a plesnit — «ămăşiţele magiei Angelicăi dispărând — şi el a căzut pe nisip. Imediat m-am lăsat în genunchi lângă el.

— La dracu'!

I-am verificat din nou pulsul şi i-am deschis pleoapele ca să-i cercetez pupilele. Totul suna şi arăta perfect sănătos.

Răsuflând zgomotos, l-am înghiontit în coaste. Nimic. I-am dat un bobâmac. Tot nimic. I-am suflat în faţă, în ochi, i-am descălţat cizma ca să-1 gâdil în talpă, ba chiar l-am pălmuit tare peste obraji. Nimic, nimic, *nimic.* Mi s-a încleştat pieptul de frustrare şi l-am târât la marginea apei. Când nici împroşcatul feţei n-a dat niciun rezultat, am înjurat cu poftă şi m-am pregătit să-i vâr tot capul — tot corpul, dacă ar fi fost nevoie —, dar Beau m-a oprit cu o mână nerăbdătoare.

— Nu cred că e o soluţie să-l îneci.

— Pentru mine a funcţionat.

— Ai încercat magia, presupun?

Ochii lui săgetau pe potecă în sus şi spre munţi. Nu-1 învinu- iam. Morgane şi Josephine ne-ar fi putut urmări chiar în momentul acela. Totuşi... oricât ar fi insistat Isla că n-avea să se amestece, mă îndoiam că ar fi iertat un nou atac asupra alor ei atât de curând. Constantin fusese sub protecţia sa. Ar fi trebuit să fie o vrăjitoare cu adevărat foarte curajoasă — sau foarte neghioabă — cea care să fi pus piciorul pe ţărmurile acestea din nou. Morgane şi Josephine nu erau nici curajoase, nici neghioabe.

Aici eram în siguranţă. Deocamdată.

— Structurile sunt încurcate ghem.

M-am abţinut să mă răstesc la Beau, după confesiunea lui. Trebuie să-i fi fost greu să recunoască asemenea lucruri cu voce tare. Le apreciasem.

— Nu pot să înţeleg nimic din ele.

Coco s-a apropiat, şovăielnic.

— Aş putea să-i iau nişte sânge.

Mintea mea a refuzat imediat propunerea. Ultima

oară când Coco luase sânge, prezisese moartea lui Ansei şi chiar mă săturasem să interpretez greşit viitorul.

— Angelica a zis..., a început Celie, dar am întrerupt-o grăbită.

— N-avem timp pentru sfaturi enigmatice. El trebuie să se trezească *acum.*

Celie s-a ghemuit lângă mine drept răspuns, punând o mână consolatoare pe spatele meu, şi m-am simţit cea mai mare nemernică din lume.

— Scuze! am bălmăjit. Pur şi simplu nu ştiu ce să fac. Dacă nu-l trezim, nu putem fura Inelul Angelicăi, şi dacă nu furăm Inelul Angelicăi, nu putem conta pe melusine să ni se alăture împotriva lui Morgane. Iar fără melusine...

— înţeleg.

Mâna ei mă mângâia pe spate.

— Cel puţin, Reid e bine. Chiar este. Uită-te la el!

Silindu-mă să deschid ochii, l-am urmărit respirând, fiecare ridicare şi coborâre a pieptului său fiind o mică alinare. Celie a zâmbit.

— Sincer, s-ar putea să fie doar adormit. Un somn vrăjit, probabil, dar...

A făcut brusc ochii mari.

— Ce-i? am sărit în picioare. Care-i treaba, Celie?

— Una dintre poveştile pe care obişnuia să mi le citească mama, a zis ea pe nerăsuflate, bătând din palme, era despre o prinţesă blestemată la somn veşnic. Singura cale de a rupe vraja era un sărut de iubire adevărată.

Coco a pufnit dispreţuitor şi s-a trântit pe nisip.

— Asta-i un basm, Celie. Nu e real.

— Tocmai ne-am îmbăiat, am luat cina şi am făcut conversaţie sub ape, în palatul regal al melusinelor, unde caracatiţele sunt plimbate în lese şi Zeiţa Mării ne-a servit cu *salată de mare* sărată.

Obrajii lui Celie se îmbujoraseră.

— Nimic din toate acestea n-ar trebui să fie real.

Beau şi-a înălţat o sprânceană.

— Aici are dreptate.

— Bine.

Cu un oftat de oboseală, Coco s-a întins pe spate, punându-şi mâinile pe piept.

— Sărută-1, atunci. Sărută-1 bine. Doar grăbeşte-te! Iar când şi asta inevitabil o să dea greş, o să-i înţep degetul şi vom putea face un progres real.

M-am uitat la feţele lor în expectativă, simţindu-mă extraordinar de caraghios. *Sărut de iubire adevărată.* Celie aparent confunda coşmarul ăsta cu o poveste de dragoste, inclusiv cu cavalerul alb dând fuga să o salveze pe frumoasa lui domniţă. M-am uitat furioasă la buzele lui Reid. Adevărul e că *aşa* începuse, cândva. El străbătuse tot regatul ca să mă salveze de pe altarul de jertfa al lui Morgane. Poate că rolurile puteau fi inversate, acum, când era el la ananghie. Şi ce rău putea să-i facă un sărut?

Suflând prelung pe nas, l-am apucat de umeri şi m-am aplecat peste el.

Ce-o fi, o fi.

Buzele mele s-au plimbat peste ale lui şi i le-am întredeschis încet, atingându-mi limba de a lui. Doar

pentru o secundă. Doar pentru o singură respiraţie. Ochii mi s-au închis la bucuria pură de a-1 săruta pe Reid. Doamne, ce dor mi-era de el! Prea mult timp vieţile noastre fuseseră amestecate, şi totuşi separate, esenţial legate, şi totuşi veşnic despărţite. A fost vina mea. A fost şi a lui.

Dar cel mai mult a fost lui Morgane.

El nu s-a trezit.

Oftând învinsă, mi-am sprijinit capul pe pieptul lui şi i-am ascultat inima. De câte ori nu mă aşezasem în exact poziţia asta, numărându-i bătăile? El îmi mângâia adesea părul, îşi plimba mâna de-a lungul spatelui meu, chiar şi atunci când lucrurile fuseseră tensionate între noi. Când lucrurile fuseseră bune totuşi, el mă strânsese în braţele sale puternice şi...

O mână grea a căzut pe spatele meu.

Am deschis imediat ochii.

In spatele meu, Celie a scos o exclamaţie, Coco a scos o exclamaţie — până şi Beau a scos o exclamaţie —, şi m-am ridicat iute în coate, uitându-mă şocată la faţa lui Reid. El a clipit, ui- tându-se la mine, şi ochii aceia... erau de cea mai frumoasă nuanţă de albastru. Un hohot de râs ameţit mi-a bolborosit în gât la în- cruntătura lui.

— Frumoasa Adormită se trezeşte.

Mâinile lui m-au prins uşor de talie.

— Pardon?

Plimbându-mi vârful unui deget peste genele lui negre, m-am aplecat să-1 mai sărut o dată. S-a ferit înainte s-o pot face.

— Ai dormit ceva timp, Vânătorule. Ne faceam griji că n-ai să te mai trezeşti.

Am chicotit şi mi-am frecat nasul de al lui. S-a încruntat mai tare.

— N-o să-ţi vină să *crezi* unde-am fost!

Nu m-am oprit să-l las să ghicească.

— Am fost sub apă, Reid. Pe fundul mării, în L'Eau Melancolique. Şi tu ai fost acolo, desigur, numai că inconştient.

Gândurile mi se învârteau într-un talmeş-balmeş incoerent de entuziasm. De unde să încep? Atât de multe se petrecuseră într-un timp atât de scurt!

— Am mers cu melusinele în Le Presage — ştiai că îşi pot creşte picioare? — şi am cinat cu Oracolul în Le Palais de Cristal. Oracolul e sora lui Claud, mai ţii minte? Isla. Am cunoscut-o pe Isla şi ea s-a dovedit a fi cea mai afurisită *târfă...*

A înţepenit brusc şi încruntătura lui a devenit de-a dreptul ameninţătoare.

— Scuzele mele, *mademoiselle,* dar cred că e o neînţelegere la mijloc! Te rog...

M-a ridicat din poala lui, aşezându-mă ferm pe nisip, alături.

— ... dă-mi voie să mă prezint! Sunt căpitanul Reid Diggory.

Şi-a dres glasul cu subînţeles.

— Şi aş aprecia dacă te-ai abţine de a mai folosi un astfel de limbaj vulgar în jurul meu, pe viitor.

Am pufnit în râs, nevenindu-mi să cred.

— Asta-i bună, *tu* vorbeşti, *monsieur* Futu-i?

Ochii i s-au benoclat comic la injurie şi am râs de-a dreptul. El, nu.

— Bine, am zis, încă îmbătată de veselie.

Scorţoşenia lui nu mă putea dezumfla. El era treaz, eu eram trează şi eram împreună. în sfârşit!

— O să-ţi intru în joc în această... indiferent ce e. Un soi de preludiu?

Ridicându-mă în picioare, i-am oferit o mână. El s-a holbat la ea de parcă l-ar fi putut muşca. Ridicând din umeri, mi-am

scuturat în schimb turul pantalonilor. Dacă ochii lui fuseseră căscaţi înainte, acum aproape că i-au ieşit din orbite.

— *Bonsoir,* căpitane Diggory!

Râzând din nou, i-am făcut o plecăciune adâncă.

— Mă numesc Louise le Blanc, fiica infamei Morgane le Blanc, şi sunt categoric *încântată* să fac cunoştinţă cu tine! Văd că-ţi lipseşte uniforma oficială, dar nu contează. Aprindem rugul acum sau...?

Ochii lui s-au uitat mai aprig la faţa mea şi, fără veste, a sărit în picioare.

— Ce-ai spus?!

Zâmbetul mi s-a topit la subita ferocitate din vocea lui. Am aruncat o privire spre Coco şi Beau, care amândoi s-au uitat la mine buimăciţi. Celie s-a ridicat încet în spatele meu.

— Numele meu e Louise le Blanc, am repetat, mai puţin teatral acum.

Pentru cineva stoic ca Reid, juca mult mai bine decât anticipasem.

— Şi sunt încântată să fac...

— Eşti fiica lui Morgane le Blanc? O vrăjitoare?

In cap au început să-mi sune clopote de alarmă.

— Păi, da...

M-a pus la pământ înainte să pot termina.

Ne-am izbit de pământ cu putere, rostogolindu-ne, şi mi-a înfipt un antebraţ de-a curmezişul peste gât. Mi s-a

tăiat răsuflarea de durere.

— Mm... *Au!*

Gâfâind, l-am îmbrâncit în piept, dar el nu s-a clintit. Antebraţul a rămas peste gâtul meu. Combinat cu greutatea corpului său, abia mai puteam respira.

— în regulă, Vânătorule, jocul ăsta de roluri a mers prea departe...

El a apăsat şi mai tare, până ce-am început să văd stele verzi.

Bine. Nu mai era amuzant.

Dându-mi capul pe spate, l-am izbit cu fruntea în nas, tră- gându-i cu genunchiul între picioare, când s-a ridicat. Rămas încovoiat şi gemând, am ieşit repede de sub el.

— Ce dracu' ai? am mârâit, ţinându-mă de gât. încerci să mă omori?

El a gâfâit şi a zis, înverşunat.

— Eşti o vrăjitoare!

— Da! Şi?

Ignorându-mă, şi-a dus rapid mâna la bandulieră, scoţând din teacă un cuţit şi căutând altul — cel de deasupra inimii lui. Teaca rămăsese goală. Şi le-a verificat pe celelalte, cu frenezie, apucân- du-1 cu degetele pe fiecare, înainte să înţeleagă ceea ce noi deja ştiam. Orice urmă de emoţie i s-a şters de pe faţă. Cu un calm mortal, a întrebat:

— Unde e balisarda mea?

M-am dat ceva mai aproape de Coco.

— Reid, încetează! Mă sperii.

El a înaintat încet, cu atenţie, făcând câte un pas pentru fiecare pas îndărăt pe care-1 făceam eu.

— Unde e?

— A mâncat-o un copac.

Coco m-a înşfăcat de cot şi m-a tras lângă ea. L-am privit amândouă apropiindu-se.

— în partea de sud a regatului. Bas şi bandiţii lui ne-au atacat pe drum, iar Lou a aruncat cu balisarda ta ca să mă protejeze pe mine.

S-a oprit, şovăind.

— Nu-ţi aminteşti?

Concentrându-se pe chipul lui Coco, a recunoscut-o:

— Tu! Tu eşti o tămăduitoare din Tum.

S-a uitat apoi la mâna ei care-mi strângea braţul şi buzele i s-au strâmbat.

— Eşti în cârdăşie cu vrăjitoarea asta?

— Eu...

S-a oprit scurt când am clătinat din cap, cu un gol în stomac de la dejâ-vu. Avusesem exact discuţia asta cu Bas după ce încercase să mă ucidă în La Foret des Yeux. Oare Reid...?

Nu.

Mintea mi s-a blocat, nedorind să continue gândul. N-ar fi făcut el aşa ceva. N-ar fi *putut* s-o facă. Nu-i aşa?

— Cine sunt eu?

Vocea mi-a tremurat când am păşit în faţa lui Coco, spre el şi cuţitul lui. Mişcarea a părut să-l ia prin surprindere. N-a lovit imediat. în schimb, s-a uitat la mine încruntat, în timp ce eu i-am împins cu grijă lama în jos.

— De unde ne cunoaştem unul pe altul?

El a ridicat cuţitul înapoi spre faţa mea.

— Nu ne cunoaştem.

Nu, nu, nu...

— Dacă asta e o glumă, Reid, a mers cam departe.

— Eu nu glumesc.

Adevărul cuvintelor lui mi-a spart pieptul în bucăţi şi am lăsat aerul să-mi iasă din plămâni, absorbindu-le durerea. Nimeni nu era atât de bun la jucat un rol. Ceea ce însemna că... mă uitase, întocmai ca Bas, uitase, numai că de data asta nu puteam inversa structura. Nu eu aruncasem vraja. Dar cât de departe mersese?

Şi *de ce* se purta în felul acesta?

Am căutat orbeşte un răspuns, amintindu-mi modul în care se prăbuşise în braţele mele. Modul în care Morgane se prăbuşise odată cu el, pe plajă. Dacă într-adevăr mă uitase, asta însemna...?

Fir-aş a naibii!

— Eşti sigur? l-am întrebat. Gândeşte-te bine, Reid. Te rog! Gândeşte-te. Eu sunt Lou, mai ţii minte? Sunt...

Am aruncat o privire la inelarul meu gol şi crăpăturile din pieptul meu s-au lărgit şi mai mult. îi înapoiasem inelul mamei lui. *Ce prostie! Mare prostie!*

— Sunt soţia ta.

Ochii lui s-au înăsprit.

— Nu am nicio soţie.

— Uşurel!

Am sărit înapoi când a dat să mă înjunghie, ridicând mâinile ca să parez.

— *Sunt* soţia ta. Poate că nu *legal,* dar în sensul biblic...

Probabil că pomenind de cartea lui sfântă am făcut o greşeală.

Cu un mârâit, a atacat din nou şi am făcut un pas în

lături, izbindu-l în genunchi din spate, când a trecut pe lângă mine. Nu s-a împiedicat cum plănuisem, ci a pivotat cu o înspăimântătoare agilitate. De data asta, cuţitul lui mi-a prins fusta, dar m-am răsucit în ultima secundă. Mi-a sfâşiat, în schimb, mâneca.

— La dracu'!

Stofa atârna inutil în vânt.

— Măcar o dată aş fi vrut să-mi păstrez hainele *întregi...*

S-a năpustit din nou cu neaşteptată viteză, apucându-mă de mâneca ruptă şi smucindu-mă aproape de el, ridicând cuţitul ca să-l împlânte adânc în pieptul meu. I-am prins încheietura, dar, fizic, nu mă puteam compara cu el în putere. Lama a coborât din ce în ce mai mult şi — nu pentru prima oară în viaţa mea — am privit moartea în ochi.

Aveau cea mai frumoasă nuanţă de albastru.

Ceva greu a izbit în spinarea lui Reid, împingându-i cuţitul şi pe ultimii centimetri. Inţepându-mi pielea, sângele a început să

ţâşnească, în timp ce Beau lovea în capul lui Reid cu ambii pumni. Coco i s-a alăturat curând, şuierând şi trăgându-l de coate pe Reid, facându-l să-mi dea drumul. Când el s-a întors — trăgându-l pe Beau peste umăr şi azvârlindu-l la pământ —, Coco i-a smuls un cuţit din bandulieră şi şi-a tăiat antebraţul. Mirosul amar de magie a sângelui s-a răspândit prin aer.

— Nu vrem să te rănim, Reid, a zis ea, respirând greu, dar dacă nu încetezi să te mai porţi ca o gaură de cur, o să-ţi crestez eu una nouă.

Nările lui au fremătat.

— Odraslă de demon!

Ea şi-a dezvelit dinţii într-un rânjet.

— In came şi oase.

El a dat s-o atace, dar Beau l-a prins de gleznă.

— încetează imediat! Ţi-o poruncesc ca... ca prinţ al tău, a sfârşit el, jalnic.

Reid a încremenit şi s-a uitat încruntat la el.

— înălţimea Voastră? Ce faceţi aici?

— Exact.

Beau s-a înecat şi a tuşit, încă luptându-se să respire. A arătat spre pieptul lui.

— Eu poruncesc! Eu! Şi eu îţi spun să te opreşti!

— Dar tu eşti...

Reid a clătinat din cap rapid şi a tresărit, ca îndurerat.

— ... tu eşti... eşti fratele meu?

Şi-a dus mâna la tâmplă.

— Tu *eşti* fratele meu.

Beau s-a lăsat moale pe pământ.

— O, Slavă Domnului! Iţi aminteşti.

A fluturat din mână şi a tuşit din nou.

— Lasă cuţitul jos, Reid! Eşti copleşit numeric, dacă nu ca bărbăţie, şi n-am niciun chef să-ţi văd a doua gaură de cur.

S-a întors spre Celie, care stătea la o parte de noi, cu faţa cenuşie.

— Tu vrei să-i vezi a doua gaură de cur?

A fost rândul lui Reid să se albească la faţă.

— Celie.

In loc să-şi lase armele jos totuşi, el s-a dus repede lângă ea, mânia lui justiţiară adâncindu-se până la furie

fătişă. A împins-o în spatele lui.

— Stai deoparte, Celie! N-o să-i las să te atingă.

— O, Doamne Sfinte! a murmurat Coco.

— Reid.

Şovăind, Celie l-a împins în spate, dar el nu s-a clintit. Ochii lui i-au găsit pe ai mei şi în ei ardea o ură mai fierbinte decât văzusem vreodată. Aproape că-i simţeam văpaia pe piele, primitivă şi viscerală. Eternă. Ca Focul-iadului lui Coco.

— Reid, nu e nevoie. Acestea... Louise şi Cosette sunt prietenele mele.

Ea a încercat să-i arate panglica verde de la încheietura ei.

— Vezi? N-o să-mi facă niciun rău. N-o să-ţi facă nici ţie. Doar dă-ne o şansă să-ţi explicăm!

— Ce?

S-a răsucit cu faţa la ea, apucându-i panglica şi smulgându-i-o.

— Le numeşti *prietene'?* Sunt *vrăjitoare,* Celie! Ele ţi-au ucis sora!

— Da, *mulţumesc* pentru bunăvoinţa de a-mi aminti!

Şi-a smuls panglica înapoi de la el, încruntându-se şi ocolindu-1.

— O să fii surprins să afli că stau chiar bine cu auzul. Ştiu cine simt ele. Mai mult, şi *tu* ai şti cine sunt ele, dacă ai înceta să te mai porţi ca un barbar şi ai *asculta.*

— Eu nu...

A clătinat iarăşi din cap, mijind ochii. Deruta i-a înceţoşat privirea şi atunci speranţa prostească, *zadarnică,* s-a aprins în pieptul meu. El simţea adevărul din cuvintele lui Celie. Bineînţeles că da. Cu siguranţă

îşi putea da seama că o luase ceva razna. Cu siguranţă, dacă urmărea firul acestor gânduri, avea să-şi dea seama ce se întâmplase şi avea să inverseze structura. Şi *trebuia* să inverseze structura. Una era să mă uite, dar ăsta de acum... Asta nu era Reid. Asta era un *zelot* ucigaş. Trebuie să fi zbârcit cumva magia, trăgând probabil de două fire în loc de unul.

De îndată ce a venit, am şi alungat gândul, ştiind în inima mea că nu era adevărat. Reid nu zbârcise nimic.

Pur şi simplu... uitase de mine.

Uitase de el.

Uitase de toate.

— Adu-ţi aminte, Reid, i-am şoptit, cu lacrimile gâtuindu-mi vocea. Te rog! Nu ştiu ce-ai câştigat făcând asta, dar dă-o înapoi. Nu merită.

Când am întins mâna spre el, incapabilă să mă abţin, degetele mi s-au crispat pe cuţitele lui. El a împins-o încă o dată pe Celie în spatele lui.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Structura.

Toate zgomotele plajei s-au pierdut în fundal, în timp ce-mi frângeam mâinile, implorându-1 să se uite la mine. Să mă *vadă.*

— E magia ta. Numai tu poţi s-o întorci înapoi. Ţi-ai pierdut cunoştinţa în L'Eau Melancolique. Gândeşte-te la acel moment. Adu-ţi aminte ce ai ales să uiţi.

— Lou, a clătinat Coco trist din cap. Nu.

— Dar trebuie să înţeleagă. II pot ajuta eu...

— Păi, *a înţeles.* Asta-i ideea. A făcut o alegere pe care a crezut-o necesară. Trebuie să i-o respectăm.

— S-o respect?

Vocea mi s-a ridicat în prag de isterie.

— Cum s-o *respecţi* Cum să respect *orice* din treaba asta?

Dădeam din braţe, periculos de aproape de punctul de a ceda nervos.

— Dacă el nu mă iubeşte, dacă nici măcar nu-şi aduce aminte de mine, ce rost au mai avut toate astea, Coco? Ce rost a mai avut... once? Toate suferinţele, toate mâhnirile, toate *morţilei*

Cu lacrimile tivindu-i genele, mi-a luat mâinile într-ale ei.

— El a făcut asta pentru *tine,* Lou. Dacă Morgane a uitat, poate că eşti... eşti în sfârşit în siguranţă.

Mi-am smuls mâinile.

— N-o să fiu *niciodată* în siguranţă, Coco. Chiar dacă Morgane a uitat de mine, Josephine n-a uitat. Auguste şi Vânătorii lui n-au uitat. Cum să mai câştigăm *războiul* ăsta, dacă Reid nu mai poate deosebi prietenii de duşmani?

— Nu ştiu, a clătinat ea din cap, neajutorată. Chiar nu ştiu. Ştiu doar că el ne-a salvat vieţile.

Reid şi-a petrecut un braţ pe după talia lui Celie atunci, trăgând-o mai departe de noi. Am închis ochii să nu mai văd imaginea asta. Imaginea cu ei doi. El făcuse un sacrificiu pentru binele superior, totuşi din nou sângele meu curgea pe altar.

— Sunteţi amândouă nebune, a zis el brusc. Haide, Celie! Trebuie să plecăm.

Vocea Iui Celie s-a ridicat să protesteze:

— Dar eu nu vreau...

— Faci o greşeală, Reid, a zis Coco.

El a râs întunecat.

— Nicio grijă! O să mă întorc după tine, vrăjitoareo!

Şi după prietena ta. Ba chiar o să aduc vreo câţiva prieteni ai mei. Poate o să facem un foc mare.

— Oh, o să te întorci negreşit, frate!

Beau s-a ridicat în picioare.

— N-ai unde să te duci în altă parte. Dar n-ai s-o iei pe Celie cu tine.

— Cu tot respectul, *frate...*

— Tot respectul înseamnă să onorezi dorinţa doamnei, a zis Coco. Ea nu vrea să plece cu tine, iar *tu* nu vrei să te lupţi cu mine, Reid. Nu fără balisarda ta.

Ameninţarea atârna greu în aer.

In sfârşit am deschis ochii.

Pe chipul lui Reid se citea un chin veritabil în timp ce cântărea situaţia: două vrăjitoare împotriva unui Vânător neînarmat, cu prinţul său păcătos şi iubirea din tinereţe prinşi la mijloc. Vânătorul din el — partea condusă de datorie, de onoare, de curaj — refuza să plece. Omul din el ştia că trebuia. Coco nu glumise; l-ar fi *rănit,* dacă era necesar. El nu ştia că nu aveam s-o las eu. Nu ştia că şi el putea folosi magia.

Nu-şi aducea aminte de mine.

Aducându-şi cuţitele la nivelul feţelor noastre, a vorbit încet, provocator

— O să mă întorc.

L-am privit dispărând pe cărare în sus cu un copleşitor sentiment de pustiire.

Coco mi-a strâns capul pe umărul ei.

— O să se întoarcă.

BEŢE ŞI PIETRE[XIX]

Reid

PAŞII MEI BUFNEAU ÎN RITM CU INIMA MEA. MAI repede, tot mai repede. Şi mai repede. Valuri de căldură şi sudoare îmi ieşeau prin piele, în timp ce sprintam pe pantă în sus, sărind peste pietre şi ferigi. Nu călătorisem atât de departe în nord decât o dată. Imediat după ce-mi depusesem jurământul de credinţă. Căpitanul meu din vremea aceea, un om slab de înger pe nume Blanchart, încerca să-i dovedească arhiepiscopului că are caracter. Auzise zvonuri despre melusinele din zonă şi îi poruncise contingentului meu să cerceteze. Nu găsiserăm nici măcar plaja, rătăcind în schimb zile de-a rândul în ceaţa locului ăluia uitat de Dumnezeu.

Dacă vrăjitoarea pistruiată spusese adevărul, Blanchart avusese dreptate. Existau melusine în zonă. După ce avea să-l ucidă pe demonul sus-numit, el avea să se întoarcă şi...

Luându-mă în râs, am deviat de la cărare.

Era o vrăjitoare.

Bineînţeles că nu spusese adevărul.

în loc să mă afund în pădure, am urmat liziera spre

XIX în engleză, *sticks and stones may break my bones, but words will never hurt me* (literal: „beţele şi pietrele îmi pot rupe oasele, dar cuvintele n-o să mă atingă niciodată”) e o frază copilărească de răspuns la hărţuire sau la cuvinte aspre. Un echivalent în română ar fi „nu mă doare, nu mă doare, c-am mâncat fasole tare” (n. tr.).

sud. Trebuia să fie un cătun prin apropiere. Fraţii mei şi cu mine închinaserăm camere acolo în fiecare noapte. Pe neaşteptate, am privit în jos la pieptul meu. La banduliera mea. La teaca goală de deasupra inimii. Frânturi de amintiri roiau şi înţepau ca insectele. Mutre răutăcioase. Zăpadă pătată de sânge. Durere arzătoare, şi căruţe pictate, şi miere amară, şi...

Un *copac* îmi mâncase balisarda.

Aproape c-am căzut la această revelaţie. La asaltul imaginilor. Ele alcătuiau un tablou plin de spaţii goale, un puzzle cu piese lipsă. Fusese un păr de culoarea lavandei. Pelerine cu stele. Trupe de Fortune. Cuvintele mi-au străpuns mintea cu surprinzătoare durere şi, de data asta, chiar am călcat greşit. Eu aruncasem cuţite în trupa lor.

De ce?

Strângând din ochi să pun piedică gândurilor rebele, m-am concentrat pe singurul cuţit care conta. Singurul cuţit pe care aveam să-l cer înapoi. Aş fi ars toată pădurea, dacă era nevoie. Aş fi doborât cu toporul copacul demonic şi l-aş fi mărunţit până aş fi făcut surcele din rădăcinile lui.

„Bas şi bandiţii lui ne-au atacat pe drum şi Lou a aruncat cu balisarda ta ca să mă protejeze pe mine. Nu-ţi aminteşti?”

Oh, îmi aminteam. îmi aminteam de vrăjitoarea cu cicatrice care se strecurase între noi ca tămăduitoare. îmi aminteam de Bastien St. Pierre cel căzut în dizgraţie şi îmi aminteam de groaznica mea rănire. Şi totuşi, *nu* îmi aminteam de complicea lor — vrăjitoarea pistruiată. Cea care se uitase la mine de parcă murise cineva.

„Sunt soţia ta”, spusese ea, cu ochii sclipind de

lacrimi nevărsate. „In sensul biblic.”

„Adu-ţi aminte, Reid!” îmi ştia numele. îmi *spusese* pe nume.

„Dacă el nu mă iubeşte, dacă nici măcar nu-şi aduce *aminte* de mine, ce rost au mai avut toate astea, Coco?”

O furie clocotitoare mi-a iuţit mai mult paşii. Vântul şuiera pe lângă mine acum, facându-mi obrajii să usture şi amorţindu-mi urechile. De parcă eu m-aş înjosi vreodată cu o vrăjitoare. De parcă eu m-aş căsători vreodată cu *cineva,* darămite cu o mireasă a lui Satana.

— Lou.

I-am rostit batjocoritor numele cu glas tare şi mi s-a tăiat respiraţia. Un nume hidos pentru o făptură hidoasă, iar Celie...

Doamne!

O lăsasem pe Celie singură cu ei.

Nu. Am clătinat din cap. Nu singură. Prinţul moştenitor, *fratele* meu, era şi el acolo. Ba chiar arăta un soi de camaraderie absurdă cu creaturile, de parcă ei trei erau o familie, şi nu el şi cu mine. Poate c-o va proteja el pe Celie. Dar, pe de altă parte, poate că nu va putea. Indiferent ce simţea el faţă de ele, vrăjitoarele nu aveau nicio familie. Nu puteam să risc. Nu cu ea.

Am străbătut cu viteză cotitura drumului şi, într-adevăr, un cătun familiar mi-a apărut în cale. Dacă îi puteai spune aşa. Având o singură stradă, se falea cu o biserică şi un han, inclusiv cu o crâşmă dedesubt. întreaga aşezare fusese ridicată numai pentru a le servi pescarilor în căutare de muncă, trecând de la un oraş-port la altul. Câţiva dintre aceştia s-au uitat lung când

am gonit pe lângă ei. Nu conta.

Fără să încetinesc, m-am îndreptat spre biserica de la capătul drumului. Pumnii mei aproape că au doborât uşa. O dată. De două ori. De trei ori. în cele din urmă, un băiat înalt, cu faţă pătată, şi-a scos capul afară. Ochii i s-au făcut cât cepele la obrajii mei roşii şi statura care îl domina. La furia mea palpabilă. A scos un chiţăit,

înainte să încerce să-mi trântească uşa în nas. Nevenindu-mi să cred, am prins-o şi am împins-o, deschizând-o din nou.

— Sunt căpitanul Reid Diggory şi...

— N-ai ce să cauţi aici!

Braţele lui slabe tremurau de la efortul de a închide uşa. Eu am ţinut-o ferm.

— Tu... tu...

— ... solicit serviciile voastre, am sfârşit grosolan, pierzân- du-mi răbdarea şi îmbrâncind uşa cât colo.

Uşa s-a izbit de zidul vechi de piatră. Oamenii din faţa crâşmei s-au întors să se uite.

— Sunt vrăjitoare în zonă. Cheamă-1 pe preot! Dacă niciun Vânător nu e prin apropiere, o să am nevoie de un grup de oameni apţi fizic pentru...

Băiatul s-a postat în prag când am încercat să păşesc înăuntru.

— Părintele Angelart nu e aici. Este... e în Cesarine, ia parte la conclav, nu?

M-am încruntat.

— Ce conclav?

Dar băiatul doar şi-a clătinat capul, înghiţind anevoie. Incrun- tătura mea s-a adâncit. Deşi am mai încercat o

dată să trec pe lângă el, acesta şi-a deschis braţele larg, barându-mi intrarea. Nerăbdarea mi-a aţâţat furia din mine.

— Dă-te la o parte, băiete! E o urgenţă. Vrăjitoarele astea îi ţin ostatici şi pe prinţul moştenitor, şi pe o lady din aristocraţie. Vrei să ai vieţile nevinovaţilor pe conştiinţă?

— *Tu* vrei?

Vocea i s-a spart la această provocare, dar tot nu s-a dat la o parte.

— Hai! Fă-o!

A făcut semn din cap spre stradă, fluturând din mâini ca să mă gonească, de parcă aş fi fost un câine râios.

— Părintele Angelart nu-i aici, dar eu... am şi eu un cuţit, da? O să-ţi scot maţele, pe cuvânt, înainte să sosească Vânătorii. Asta e un loc sfânt. Noi nu... nu-i vom accepta pe-ăştia de teapa ta aici!

Mi-am încleştat pumnii, stăpânindu-mi impulsul să-i dau peste mâini. Să-mi croiesc cu forţa drum înăuntru.

— Ce teapă, mă rog?

Băiatul tremura acum din tot corpul. De mânie sau de frică, n-aş fi putut să spun.

— Ucigaşi.

Arăta de parc-ar fi vrut să mă scuipe. Mânie, deci.

— *Vrăjitori.*

— Ce tot spui...

Propria-mi mânie a răbufnit, odată cu amintirile care-au dat năvală. Un templu. Arhiepiscopul. Şi... şi eu. II înjunghiasem şi-1 ucisesem. O răceală mortală m-a cuprins când mi-am dat seama. Una care mi-a stins furia imediat. Mintea mea a continuat să alerge peste imagini

totuşi, sărind de la una la următoarea, până când s-a împrăştiat. M-am împleticit un pas îndărăt Mi-am ridicat mâinile. încă mai puteam să-i simt sângele pe ele, încă mai puteam să-i simt căldura lipicioasă pe palmă.

Dar asta... asta n-avea niciun *sens.* Nu simţisem decât dragoste pentru patriarhul meu. Nimic decât respect. Numai că... m-am concentrat mai tare pe amintiri, biserica dinaintea mea dispărând.

Simţisem şi dorinţă de răzbunare. înverşunată. Emoţiile îmi reveneau încet, reticente. Ca nişte secrete ruşinoase. Arhiepiscopul minţise. Deşi nu-mi puteam aminti — deşi memoria se vălurea cumva, parcă deformată —, ştiam că el mă trădase. Trădase *Biserica.* Se însoţise cu o vrăjitoare şi eu... trebuie să-1 fi ucis din cauza asta.

Nu mai eram un Vânător.

— E vreo problemă aici?

Un marinar musculos şi bărbos şi-a apăsat o mână pe umărul meu, smulgându-mă din gânduri. Doi tovarăşi îl flancau.

— Te deranjează omul ăsta, Calot?

în loc de uşurare, o nouă panică i s-a aşternut pe chip băiatului. Se uita de la mâna marinarului de pe umărul meu la faţa mea, la maxilarul care mi se încleştase şi la gura care mi se strânsese.

— Ia mâna de pe mine, domnule! am spus printre dinţi. Ca să nu ţi-o iau eu!

Omul a chicotit, dar s-a supus.

— Bine.

încet, mi-am întors capul să mă uit la el.

— Eşti solid ca un copac şi nu vreau necazuri. Ce-ai zice să mergem amândoi la o halbă şi să-l lăsăm pe bietul Calot aici, singur?

Calot a făcut semn cu mâna la ceva de lângă noi, înainte să pot eu răspunde. O foaie de hârtie. Flutura în briza serii, ţintuită de stâlpul de mesaje de lângă uşă. M-am uitat mai bine. Un desen al propriei mele feţe mă privea încruntat.

REID DIGGORY
CĂUTAT - VIU SAU MORT
SUSPECTAT DE CRIMĂ, CONSPIRAŢIE
ŞI VRĂJITORIE.
RECOMPENSĂ!

Senzaţia de greaţă din stomacul meu s-a înzecit.

Nu putea fi adevărat. Deşi memoria mea părea... *scoasă din funcţiune,* cu siguranţă aş fi ştiut dacă eu... dacă...

Mi-am înghiţit fierea ce-mi urcase în gât. Erau prea multe goluri. Nu puteam fi sigur de *nimic,* şi oamenii ăştia... Atitudinea lor prietenoasă a dispărut numaidecât.

— Să fiu al naibii! a şoptit unul.

Tovarăşul lui s-a grăbit să-şi scoată sabia din teacă. Mi-am ridicat mâinile împăciuitor.

— Nici eu nu vreau necazuri. Am venit să adun oameni. Sunt nişte vrăjitoare la vreun kilometru şi jumătate distanţă pe drumul ăsta. Două la număr. Ele...

— Ştim cine sunt, a mârâit bărbosul, împungând cu degetul prin aer spre celelalte afişe.

Mai mulţi oameni din crâşmă se îndreptau acum spre noi. Toţi şi-au scos armele din mers. Calot s-a retras în umbrele din pridvor.

— Tu călătoreşti cu ele. Se zice chiar că una e nevasta ta. Mort Rouge şi Sommeil Stemei, aşa vi se spune.

Şi-a scos şi el două cuţite de la cingătoare. Sclipeau bine ascuţite şi lustruite în lumina apusului. Mult folosite.

— Tu l-ai ucis pe arhiepiscop. Tu ai dat foc capitalei.

Mi-am mijit ochii. Un vlăstar din vechea mânie s-a înălţat. Unul de dezgust.

— Nu m-aş căsători niciodată cu o vrăjitoare.

— E vreo păcăleală? a întrebat prietenul lui, nesigur.

Bărbosul a făcut semn din cap.

— Ia calul şi dă o fugă până la Hacqueville! Vezi dacă Vânătorul ăla mai e pe-acolo! O să-1 ţinem noi.

— Vânătorul ăla? am întrebat cu voce aspră. Cine anume?

In loc de răspuns, omul m-a atacat şi mânia care clocotea în măruntaiele mele a explodat. Ne-am ciocnit de ni s-au zdruncinat oasele, iar Calot a scâncit din nou şi a trântit uşa bisericii, închi- zând-o. L-am azvârlit pe bărbos în ea.

— Asta-i ridicol! Suntem de aceeaşi...

Prietenul lui a sărit în spatele meu, încolăcindu-mi gâtul cu un braţ. înfigând mâna în părul lui, l-am aruncat peste umeri şi mi-am scos un cuţit din bandulieră. Toţi s-au ferit din cale când am lovit cu el

prin faţa mea.

— Bine. Vreţi să mă provocaţi? O să pierdeţi. Eu sunt cel mai tânăr căpitan al Vânătorilor din istorie...

— *Ai fost.*

Bărbosul mi-a dat ocol. Prietenul lui l-a urmat.

— Ai fost căpitan al Vânătorilor. Acum eşti vrăjitor.

— Cheamă-i!

Cu un mârâit, am scos din teacă un alt cuţit, îndreptându-1 pe rând spre fiecare dintre ei. Dându-mă cu spatele înapoi până la zidul bisericii.

— Cheamă toţi Vânătorii! Sunt vrăjitoare în apropiere şi ele au prins pe cineva pe care eu...

S-au aruncat asupra mea toţi odată. Deşi m-am ferit de bărbos, sabia prietenului său m-a tăiat într-o parte. Scrâşnind din dinţi, i-am parat contralovitura, dar acum au intrat în luptă şi alţii — prea mulţi. Mult prea mulţi. Lamele sclipeau în toate direcţiile şi, unde rata una, nimerea un pumn. Un bocanc. Un cot. O teacă de sabie m-a izbit în cap şi am văzut stele verzi. Când m-am îndoit de durere, cineva mi-a tras un genunchi în faţă. Un altul în vintre, un altul în coaste. Nu mai puteam respira. Nu mai puteam gândi. Pu- nându-mi braţele în jurul capului, am încercat să trec prin gloată, dar m-am prăbuşit în genunchi, scuipând sânge. Loviturile continuau să vină. Strigăte violente, frenetice, izbucneau de pretutindeni. Capul îmi răsuna de ele.

O energie ciudată, insistentă, îmi bătea în piept, crescând mai puternică, tot mai puternică, până când...

— Destul!

O voce familiară a străbătut prin vacarm şi piciorul

din spatele meu a dispărut.

— Opriţi-vă! Daţi-i drumul!

Mai mult l-am simţit decât l-am văzut apropiindu-se. Ochii îmi erau umflaţi de nu-i mai puteam deschide. Totuşi, două mâini m-au apucat de subsuori şi m-au ridicat în picioare, iar braţul lui mi s-a înfăşurat în jurul mijlocului însângerat.

— Jean Luc, am cârâit, reuşind să-mi întredeschid ochiul drept.

Niciodată până acum nu mai fusesem atât de încântat de prezenţa lui.

— Gura! mi-a retezat-o el.

Poate că nu încântat.

El şi-a agitat balisarda în jur cu gesturi largi şi cei mai apropiaţi de noi au dat înapoi cu exclamaţii de protest.

— Creatura asta aparţine Bisericii acum şi o să ne ocupăm de ea cum se cuvine — pe un rug în Cesarine. Aţi crezut că pumnii voştri puteau s-o ucidă? Aţi crezut că o sabie înfiptă în inimă ar fi de ajuns?

A râs batjocoritor cum numai el ştia să facă.

— Vrăjitorii trebuie *să ardă.* Ia, uitaţi-vă acum cum subjug eu creatura!

Când a ridicat o seringă, m-am împins de lângă el, aruncân- du-mă după cuţitele mele de pe jos. El a râs glacial şi mi-a secerat genunchii. Am căzut lat în zăpadă. Aruncându-se asupra mea, aplecându-se mult, s-a prefăcut că înfige acul în gâtul meu şi mi-a şoptit:

— Prefă-te!

Muşchii mi s-au relaxat, cu uşurare.

El m-a întors pe spate cu vârful cizmei.

— Tu de colo! a indicat spre bărbos şi apoi i-a făcut semn spre calul lui. Ajută-mă să-i mut corpul! O să ardă în mai puţin de două săptămâni.

Grăbit, omul s-a supus, şi, împreună, mi-au ridicat corpul de la pământ.

— Pe şa! a poruncit Jean Luc.

Omul a şovăit, nedumerit.

Jean Luc şi-a îngustat ochii când şi-a dat seama de greşeală.

— Vreau să zic, leagă-1 *de* şa. O să-1 duc târâş până la Cesarine.

— Pe el?

— Creatura! s-a răstit Jean Luc. O s-o duc târâş până la Cesarine, nătărău obraznic ce eşti! Poate vrei să i te alături?

M-au trântit în spatele calului fără alte cuvinte. Nimeni n-a vorbit când Jean Luc a legat o frânghie lungă de încheieturile mele, după care s-a suit în şa. L-am privit nevenindu-mi să cred.

— Acum puteţi s-o ştergeţi cu toţii.

Şi-a mânat calul la trap şi tot corpul mi-a urlat de durere când m-am clătinat pe picioare. In ultima clipă, Jean Luc a strigat:

— Vă mulţumesc pentru ajutorul dat în prinderea acestui criminal! O să-l informez pe rege despre...

Şi-a întors capul să se uite la ei.

— Cum se numeşte fundătura asta mizerabilă?

— Montfort! i-a strigat furios bărbosul.

— Cum rămâne cu banii de recompensă? a strigat altul.

Jean Luc i-a ignorat pe amândoi, trăgându-mă în pădure.

— Ţi-A PLĂCUT PREA MULT, am spus eu, sumbru.

Mai brutal decât era nevoie, Jean Luc mi-a dezlegat frânghia din jurul mâinilor, afară din sat.

— Absolut prea mult.

N-a zâmbit, în schimb m-a îmbrâncit în piept cu o expresie ucigătoare.

— Ce dracu' te-a apucat? Unde-i Celie?

Mi-am frecat încheieturile, numaidecât înviorat Capul încă îmi mai zvâcnea.

— E cu vrăjitoarele.

— Ce?!

Răcnetul lui Jean Luc a speriat păsările din copacii din jur şi s-a apropiat de mine din nou.

— Care vrăjitoare? *Cine?*

în circumstanţe obişnuite, nu m-aş fi retras. Dar acum aveam două coaste rupte, un cucui şi un nas spart. Mândria mea era deja destul de rănită. N-aveam nevoie să mai sufăr o altă înfrângere în mâinile lui Jean Luc.

— Nu ştiu. Două dintre ele.

Am pornit spre nord, având grijă *să ocolesc* Montfort.

— Coco şi... şi Lou. Era şi prinţul moştenitor acolo. Am încercat s-o iau cu mine, dar a refuzat. îi place de ele.

— îi *place* de ele?

Jean Luc s-a grăbit să mă ajungă din urmă.

— Ce înseamnă asta?

— De unde-ai ştiut că eram aici? l-am întrebat, în schimb.

— N-am ştiut. Sunt pe urmele lui Celie de când a conceput planul ăsta dement. Ştiai că i-a furat trăsura

tatălui ei?

— După ce i-a prădat vistieria, am adăugat, surprinzându-mă şi pe mine.

— L-a prădat?

Cu voce pierită, Jean Luc a clătinat din cap.

— Ai fost o influenţă groaznică pentru ea — tu şi vrăjitoarea aia. Nu pot să cred că ai părăsit-o pe Celie.

Şi-a aruncat braţele în sus, luându-mi-o înainte, în agitaţia lui.

— Tu eşti singurul motiv pentru care i-am dat voie să plece. Locul ăsta, tot regatul ăsta nenorocit, e periculos. Tu ar fi trebuit să o păzeşti. Acum e Dumnezeu ştie unde cu doar un idiot de prinţ care s-o apere.

A răsuflat zgomotos, clătinând din cap.

— Asta ar putea fi cel mai tâmpit lucru pe care l-ai făcut vreodată, Reid. N-ar trebui să mă mire. N-ai mai gândit cum trebuie din clipa în care ai întâlnit-o...

Şi-a strâns pumnii în aer, aparent copleşit. A respirat o dată adânc. Şi încă o dată.

— Ori de câte ori e *ea* prin preajmă, parcă şi ultimul gând coerent îţi zboară din cap.

— Cine? Celie?

S-a răsucit cu faţa la mine, privindu-mă ucigător.

— Nu. Nu Celie. Lou. *Soţia* ta.

Soţia mea. Mi-am pierdut controlul la cuvintele astea scârboase, aplecându-mă să iau o piatră şi aruncând-o în mutra lui. Cu ochii mari, s-a ferit, scăpând ca prin urechile acului.

— Nu mai *spune* asta! am mârâit eu.

— Ce dracu' ai?

S-a aplecat şi el după o piatră, azvârlind-o spre mine.

Eu nu m-am ferit la timp. Când mi-a atins umărul, am gemut, dar el s-a aplecat după altceva — un băţ, de data asta.

— *Ce* să nu spun? Că e soţia ta? *Este.* Am asistat eu însumi la ceremonia aia stupidă...

— Taci!

M-am aruncat la genunchii lui şi amândoi ne-am dus grămadă în zăpadă.

— Taci! Eu *niciodată* nu m-aş lega de o asemenea creatură.

Ne-am rostogolit, fără ca niciuna dintre loviturile noastre să-şi atingă ţinta din plin.

— Eu niciodată n-aş catadicsi nici *să ating* una...

— Ai atins-o din plin din câte înţeleg.

Şi-a dezvelit dinţii şi m-a împins cu o palmă în faţă, elibe- rându-se din strânsoare.

— Care-i problema, Reid? Necazuri în paradis? Ţi-aş fi putut spune eu că n-o să meargă niciodată, dar nu voiai să asculţi. Ai fost complet obsedat de ea — şi încă mai eşti, după cum se pare. O, nu, nu încerca să negi şi nu-ţi face iluzii nici despre tine şi Celie! Ai ales. Ea a trecut peste...

Am pufnit dispreţuitor şi am sărit în picioare.

— Eşti jenant! Iţi închipui că ea îţi aparţine? Iţi închipui că tu i-ai *îngăduit* să vină aici? N-o cunoşti deloc, nu-i aşa?

Când m-a prins de pieptarul hainei, înfuriat, i-am dat una peste mâini, făcând eforturi să nu-i dau una şi în nas.

— Ea nu e un obiect. E o persoană şi s-a schimbat de când ai văzut-o tu ultima oară. Ar fi mai bine să te

pregăteşti.

— Dacă tu...

L-am împins cu cotul ca să trec pe lângă el.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din partea mea.

Adevărul din aceste cuvinte m-a şocat. Dacă odată simţisem atracţie, ba chiar mă simţisem îndrăgostit de Celie, când mă gândeam acum la ea n-aveam decât un soi de dragoste frăţească. In- cruntându-mă, am încercat să identific sursa schimbării, dar n-am reuşit. Deşi am încercat s-o tăgăduiesc, s-o judec raţional, în mod clar se întâmplase ceva în mintea mea. Ceva nenatural. Ceva ca vrăjitoria. Pornisem valvârtej spre nord, hotărât să repar asta cu orice preţ. Vrăjitoarele trebuiau să ştie cum. Probabil mă blestemaseră chiar ele. Ultimul lor act pe pământ avea să fie desfacerea vrăjii.

— Fă-ţi griji pentru tine, Jean! Celie n-o să se bucure să afle că ai urmărit-o. Asta sugerează o lipsă de încredere. O nesiguranţă.

El s-a strâmbat şi a întors capul. Bine.

— Acum, am spus, profitând de tăcerea lui, ar trebui să facem un plan pentru atunci când le vom întâlni. Eu nu mai am balisardă, dar tu ai. Va trebui s-o anihilezi pe pistruiată.

M-am încruntat şi am continuat:

— Magia lui Coco e diferită. Ea are nevoie să ne atingă ca să ne poată face rău, aşa că mă voi ocupa eu de ea. Ar trebui s-o pot scoate din joc înainte să poată să-şi extragă sânge.

Jean Luc a clătinat din cap, perplex.

— De ce ar trebui s-o anihilăm pe vreuna dintre ele?

— Pentru că sunt vrăjitoare.

— La fel eşti şi tu.

A fost rândul meu să mă strâmb.

— Doar ţine-te de plan!

El s-a întors să mă confrunte, în sfârşit, îndreptându-şi umerii.

— Nu.

— Ce-ai spus?

— Am spus *nu.*

Deşi a ridicat din umeri, vechea răutate i-a sclipit în ochii palizi când a continuat:

— Nu-mi place planul tău. E un plan groaznic şi n-am să fac nimic din el. Am venit aici doar ca s-o recuperez pe Celie. De ce m-aş lua la bătaie cu două vrăjitoare, dintre care una aproape că m-a omorât când ne-am întâlnit ultima oară?

— Pentru că eşti un Vânător, am ţinut-o eu pe-a mea. Ai depus un jurământ să stârpeşti ocultul.

— Asta înseamnă să te stârpesc şi pe tine?

A făcut un pas mai aproape, înclinându-şi capul.

— Când s-o fac, Reid? Cum? Ai prefera să te târăsc înapoi Ia Cesarine sau să te decapitez aici pe loc, arzându-ţi corpul scrum? Asta ar fi cu siguranţă mai uşor.

A mai făcut un pas, aproape piept în piept cu mine.

— Cum ţi se pare planul ăsta?

Un văl roşu mi-a coborât peste ochi — dacă din cauza lui sau a mea, nu ştiam. Am tras adânc aer pe nări. Am suflat cu putere. M-am concentrat pe fiecare respiraţie, numărând până la zece. In cele din urmă, făcând un efort să-mi ţin vocea în frâu, am zis:

— Nu le putem lăsa pur şi simplu să trăiască. Ele...

mi-au făcut ceva, Jean. Mintea mea nu e în regulă. Cred că mi-au furat amintirile. Bucăţi din viaţa mea. Şi vrăjitoarea pistruiată...

— Lou, m-a corectat el.

— *Lou.*

Numele îmi înăcrea gura.

— Cred că ea e cea care mi-a facut-o.

El şi-a rostogolit ochii şi a pornit din nou la drum.

— Ar muri mai degrabă decât să-ţi facă vreun rău. Nu, nu — a ridicat o mână să-mi oprească protestele —, nu începe iar! în mod clar ceva *t* în neregulă, dar uciderea lui Lou şi a lui Coco n-o va rezolva. N-o va face, Reid. Ele sunt singurele persoane care te plac. Nu, *am spus* nu mă întrerupe! Dacă le ucizi şi te întorci în Cesarine, Vânătorii inevitabil o să te găsească şi o să te execute. Ai văzut afişele cu persoane căutate. Tu eşti unul dintre cei mai notorii proscrişi din întregul regat, al doilea după Lou. E prea periculos pentru tine să cutreieri prin provincie singur — cum tocmai ai dovedit, de altfel —, ceea ce-ţi lasă o singură opţiune: rămâi cu vrăjitoarele.

— Eu nu...

— Rămâi cu vrăjitoarele, a continuat cu voce aspră, şi ele te vor proteja. Probabil chiar te vor ajuta să repari ceea ce a luat-o razna *grav* în capul tău. Desigur, s-ar putea să fie nevoie să te porţi cu ceva mai mult farmec ca să le convingi. O sarcină aproape imposibilă, ştiu...

— O să repare ele oricum, am mârâit.

El s-a oprit din nou, întorcându-se spre mine cu un oftat nerăbdător.

— Se pare că tot nu înţelegi, aşa că dă-mi voie să te

lămuresc. Nu le poţi ucide. Pe scurt, nu te voi lăsa eu. Eşti un om mort fără ele şi, mai mult de atât, o să te urăşti mai târziu dacă o vei face, în pofida a ceea ce crezi acum, femeile acelea sunt prietenele tale. Familia ta. V-am privit când eraţi împreună şi...

S-a întrerupt brusc, înăsprindu-şi privirea, înainte de a repomi călcând apăsat prin zăpadă.

— Eşti un idiot.

M-am uitat furios la ceafa lui, dar n-am mai încercat să-l contrazic. îmi descrisese un tablou destul de clar. Da, probabil că nu aveam unde mă duce în altă parte, deocamdată. Probabil că Vânătorii aveau să mă ucidă dacă mă găseau. Probabil că aveam într-adevăr nevoie de vrăjitoarele astea — să dezlege blestemul căzut pe mintea mea, să mă asigur că Celie şi prinţul moştenitor aveau să supravieţuiască. Dar Jean Luc se înşelase asupra unui lucru: *puteam* supravieţui singur. Mai devreme, fusesem nepregătit. N-avea să se mai repete.

Şi aveam să le ucid pe Coco şi pe Lou cu prima ocazie.

PARIUL

Lou

COCO MI-A DAT VOIE SĂ-MI PLÂNG NEFERICIREA aproximativ vreo trei minute — ţinându-mă în braţe în tot acest timp —, înainte să se dea înapoi şi să-mi şteargă lacrimile.

— Nu e mort, ştii?

— Mă urăşte.

Ea a ridicat din umeri şi a scotocit prin sacul ei, scoţând o sticluţă cu miere.

— Mi se pare că-mi amintesc că te-a mai urât o dată, înainte. Amândoi aţi făcut faţă situaţiei.

A amestecat lichidul chihlimbariu cu sânge din antebraţul ei, apoi a şters cu mixtura rana mea de la piept. După aceea, s-a întors să-i îngrijească rănile lui Beau.

— Am putea să ne simţim şi în largul nostru cât aşteptăm.

— Ce să aşteptăm? a întrebat Beau, încăpăţânat împodobit cu un oribil ochi vânăt după tratamentele lui Reid, a înghiţit sângele cu miere. Umflătura i-a dispărut aproape imediat.

— Ca Reid să vină înapoi cu coada între picioare. N-ar trebui să dureze mult.

L-a împins spre plajă.

— Acum du-te şi găseşte nişte lemne pentru un foc! E mai rece decât o ţâţă de vrăjitoare pe-aici.

— *De ce?* a întrebat Beau, deşi s-a conformat, înşfacând un băţ de la picioarele noastre şi uitându-se în jur agitat. N-ar trebui să plecăm? Morgane ar putea să ne pândească de puţin mai departe, cât să n-o vedem.

— Mă îndoiesc, a murmurat Coco, dacă nu-şi aduce aminte de Lou.

Mi-am ridicat mâneca la loc pe braţ.

— Stai puţin!

Celie a zâmbit slab, căutând în sacul ei, de unde a scos un ac şi aţă.

— Dă-mi voie să te ajut cu asta.

M-am încruntat când degetele ei delicate au vârât aţa în ac şi apoi, încet, cu grijă, mi-a cusut mâneca.

— O să plecăm de îndată ce se întoarce Reid.

Coco a urcat pe cărare ca să adune pietre pentru vatra focului.

— Dacă plecăm înainte, s-ar putea să nu ne mai găsească. O să avem nevoie de el să fure inelul înainte să ne putem întoarce la Cesarine.

Cu o expresie impenetrabilă în direcţia mea, a adăugat:

— *Asta e* planul, nu? Să ne reunim cu Claud şi Blaise şi cu melusinele? Să punem la punct o strategie împotriva lui Morgane? S-o salvăm pe *madame* Labelle de la rug?

— Mai mult sau mai puţin.

Beau s-a strâmbat când ea i-a luat băţul, vorbindu-i într-o şoaptă iritată:

— Apropo de asta, cum naiba ar trebui să facem *să furăm* inelul? Chateau le Blanc e o fortăreaţă şi, *repet,* Morgane ar putea fi ascunsă după stânca aia chiar în clipa asta, ascultându-ne fiecare cuvinţel.

— *Repet,* fără Lou în peisaj, Morgane ar putea să-şi mobilizeze forţele ca să-1 ucidă pe tatăl tău chiar acum, în timp ce vorbim, a răspuns Coco, apăsat. Zenna a zis că vrăjitoarele se adunau

la Chateau le Blanc în masă. Mă îndoiesc că îşi împletesc părul una alteia. Probabil au pornit deja spre Cesarine. Asta cu siguranţă ne-ar face misiunea mai uşoară.

— Şi dacă nu? N-am putea doar... s-o ucidem pe Morgane la Chateau?

— La fel cum am fi putut s-o ucidem pe plajă? am întrebat eu, uitându-mă cum Celie trece la cusut tăietura de la pieptul meu.

Deşi materialul era încă ud de sânge — de sângele cu miere al lui Coco —, ea n-a părut deranjată. Eu, pe de altă parte, făceam eforturi să stau locului. Să stau *liniştită.*

— Ne-a ieşit atât de bine prima oară! Sunt sigură că o să fie chiar mai simplu când castelul o să *fie* înconjurat de o mulţime de vrăjitoare.

Şi am adăugat, spre Coco:

— De ce nu ne-am gândit la asta?

Ea a ridicat din umeri.

— Cine mai avea nevoie de zei şi de dragoni, de vârcolaci şi de sirene, când am fi putut s-o facem noi înşine tot timpul?

Beau s-a uitat încruntat la fiecare dintre noi, pornind cu paşi mari pe plajă, în timp ce Celie sfârşea de cârpit

cămaşa mea.

— Da, bine, bine! Era doar o întrebare.

S-a întors câteva momente mai târziu cu un braţ plin de lemne aduse de mare, trântindu-le la picioarele lui Coco. Ea s-a încruntat prompt şi a rânduit lemnele într-un pătrat.

— Pe bune, cum ai supravieţuit atât de mult, Beauregard?

— Poftim!

Mi-am pocnit degetele, vrăjind fricţiunea dintre ele până la durere. Structura aurie a dispărut, când flacăra a ţâşnit încântătoarea căldură s-a răspândit prin mine, o binevenită întrerupere a răcelii de gheaţă din pieptul meu. Am aruncat instinctiv o privire spre cărare.

O să se întoarcă.

— Lou.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Coco mi-a întors bărbia cu un deget.

— Ai uitat să incluzi o componentă esenţială în planul nostru: seducerea lui Reid.

A zâmbit infatuat la expresia mea înmărmurită.

— Spre norocul tău, se întâmplă să cunoşti o maestră în arta seducţiei. Nicio grijă, Celie, a adăugat ea, facându-i cu ochiul. O să te învăţ şi pe tine, pe parcurs. Gândeşte-te la asta ca la prima ta lecţie în dezmăţ.

Inima mi s-a strâns de tristeţe şi am clătinat din cap.

— Avem lucruri mai importante de care să ne ocupăm. De altfel, am spus, urându-mi tonul de amărăciune din voce, n-o să meargă. Nu de data asta.

— Nu văd de ce nu. El s-a mai îndrăgostit de tine şi înainte.

Şi-a coborât mâna.

— Şi aş susţine că e *cel* mai important lucru.

— Pe atunci nu ştia că sunt vrăjitoare. Credea că sunt soţia lui.

— Subtilităţi! Sufletele voastre sunt unite. Magia nu poate schimba asta.

— Nu se poate să crezi în suflete pereche.

— Cred în voi.

La privirea mea sceptică, ea a ridicat din nou din umeri, privind flăcările trosnind.

— Şi *probabil* sunt gata să fac o excepţie când vine vorba de voi doi. Am fost şi eu de faţă, tot timpul ăsta, ştii? a adăugat. L-am văzut pe Reid luându-i viaţa patriarhului său ca s-o salveze pe a ta. L-am văzut aruncându-şi pe fereastră întregul sistem de gândire şi învăţând magia de dragul tău — şi purtând pantaloni de piele într-o trupă ambulantă. Te-am văzut pe tine sacrificând bucăţi din tine însăţi ca să-l protejezi pe el. El s-a luptat cu o haită întreagă de vârcolaci ca să-ţi întoarcă favoarea, iar tu te-ai luptat cu dinţii în apele astea ca să te întorci la el. Te-ai împrietenit cu un zeu, ai

înotat cu sirenele şi acum te poţi transforma într-o triplă formă după cum vrei. Probabil poţi face o grămadă de alte lucruri noi.

Şi-a ridicat sprâncenele şi umerii:

— Cu siguranţă nu pariez împotriva ta — cel puţin, dacă nu ţi-e prea frică să încerci?

Vocea nesuferită a Nicholinei mi-a revenit în minte. „Dar ar trebui să te simţi norocoasă că l-ai păcălit, o, da, pentru că dacă nu l-ai fi păcălit — aşa un şoricel şiret —, el nu te-ar fi iubit niciodată. Dacă ar fi ştiut ce eşti, nu te-ar fi *îmbrăţişat* niciodată sub stele.”

Fir-ar să fie!

Beau, care ascultase în tăcere, mă privea prea atent ca să mă simt bine. Şi-a arcuit o sprânceană.

— Mă îndoiesc, Coco. Nu cred că o poate face.

M-am uitat furios-revoltată la foc.

— Nu te lua de mine, Beau!

— De ce nu?

Ochii lui negri îmi cercetau faţa şi nu le scăpa nimic.

— Tocmai ai spus tu însăţi asta. N-o să meargă. El n-o să te mai iubească niciodată. Eu doar sunt de acord cu sentimentul.

— Nu fac asta.

— Da, ai spus-o foarte clar. Mai bine să nu încerci deloc decât să dai greş, nu?

A ridicat din umeri, imperturbabil.

— Nici c-aş fi putut fi mai de acord.

— Beau! l-a certat Celie, cu ochii mari.

Poate că era prea naivă să se prindă de manipularea lui Beau sau, mai probabil, poate că insista să fie ea vocea optimismului în pofida lui.

— Cum poţi să spui nişte lucruri atât de rele? Bineînţeles că Reid o iubeşte. Legătura dintre ei este *adevărată.* Le-ai văzut sărutul — l-a trezit în pofida magiei!

— Of, Celie, termină cu aiureala aia cu *iubire adevărată*[1].

Şi-a întors atenţia distanta asupra mea.

— Vrei adevărul, soră a mea? O să-ţi dau eu adevăr. Ai avut dreptate înainte. Fără amintirile relaţiei voastre, nu eşti decât o vrăjitoare pentru Reid, şi el te urăşte. Nu mai eşti soţia lui. Din câte ştie el, nu ai fost *niciodată* soţia lui. De fapt, probabil urzeşte metode

creative să te ucidă chiar în clipa asta.

S-a aplecat, ca să-mi şoptească pe un ton conspirativ:

— Pariez toţi banii pe strangulare. N-a fost niciodată în stare să-şi ţină mâinile departe de tine.

Ochii lui Celie au fulgerat.

— *Pe cuvânt,* Beau, n-ar trebui să...

I-am imitat mişcarea cu un zâmbet ameninţător, aplecându-mă spre el până ce aproape că ni s-au atins nasurile.

— Hai să mărim miza. Eu pariez c-o să fie un cuţit în inimă.

Coco şi-a rostogolit ochii, în timp ce Beau a clătinat din cap.

— Nu-i destul de intim.

— Nu e nimic *mai* intim decât...

— Nu, nu sunt de acord...

— Sunteţi ridicoli amândoi! s-a răstit Celie, sărind în picioare într-o spectaculoasă izbucnire de mânie. Vrei să măreşti miza? Pariez toate bogăţiile din vistieria tatei că Reid *se îndrăgosteşte* de tine din nou, *în pofida* faptului că ştie că eşti vrăjitoare.

Un moment de tăcere s-a scurs, cu ea privindu-mă mânioasă. Obrajii i se îmbujoraseră.

— Păi, n-ai zis că furaseşi toate bogăţiile tatălui tău? a întrebat Beau, suspicios.

— Nici măcar pe-aproape.

El şi-a pungit buzele, socotind, în timp ce eu clocoteam în tăcere. Luau treaba asta ca pe un joc, cu toţii. Dar nu era un joc. Era *viaţa* mea. Şi de ce-i păsa atât de mult lui Celie, oricum? Reid stricase relaţia lor de dragul *iubirii adevărate* cu mine. De parcă mi-ar fi citit gândurile, ea a şoptit:

— Voi doi aveţi ceva special, Louise. Ceva preţios. Cum poţi să nu lupţi pentru el? El cu siguranţă a luptat pentru tine.

Ai trăit în frică prea multă vreme.

Frica m-a ajutat să supravieţuiesc.

Frica te-a împiedicat să trăieşti.

— Cred că mi-ar plăcea să accept pariul, *mademoiselle* Tremblay, a cugetat Beau, întorcându-se apoi spre Coco. Tu ce zici, Cosette? Are frumoasa domniţă vreo şansă de a-l seduce pe galantul ei cavaler? Iubirea adevărată va ieşi învingătoare?

Coco a pus grijulie lemne pe foc.

— Ştii ce cred eu.

— Se pare că avem un pariu.

Beau a întins o mână spre Celie, apucând-o de încheietură şi strângându-i-o.

— Dacă Lou nu reuşeşte să-l seducă pe soţul ei, tu o să-mi dai toate bogăţiile din vistieria tatălui tău.

Şi-a arătat dinţii într-un zâmbet crud.

— Şi dacă reuşeşte, eu o să-ţi dau toate bogăţiile din visteria tatălui *meu.*

Celie a clipit, indignarea din ochii ei pâlpâind şi stingându-se. A deschis gura, uluită:

— întreaga visterie a regelui Auguste?

— Exact. Cel puţin, desigur, dacă domniţa noastră nu are nimic de obiectat?

Şi-a întins mâna liberă spre mine, dar eu i-am dat-o la o parte, încruntată. Ticălosul!

— Mă gândeam eu, a ţocăit el încetişor. Iţi *este* prea frică.

Paralizia mi s-a strecurat pe şira spinării în sus, uitându-mă de la unul la altul. Deşi am deschis gura să vorbesc — să obiectez vehement la jocul ăsta prostesc

—, cuvintele mi s-au poticnit şi, în schimb, cu totul alte cuvinte mi-au ieşit de pe buze. Unele cinstite.

— Nu mi-e frică. Sunt *îngrozită.* Dacă el încearcă să mă strângă de gât sau să-mi înfigă un ţăruş în inimă? Dacă nu-şi aduce aminte, până la urmă? Dacă nu...

Am înghiţit anevoie şi am clipit des ca să-mi ţin în frâu alte lacrimi.

— Dacă nu mă iubeşte?

Beau şi-a pus un braţ pe umerii mei, trăgându-mă spre el.

— Atunci o să devin un om bogat.

— Deja eşti un om bogat.

— Un om *foarte* bogat.

— Eşti un ticălos, Beau!

Mi-a dat un sărut frăţesc pe tâmplă.

— Avem un pariu?

Mi-am sprijinit capul de umărul lui, exact în clipa în care dinspre cărare s-au auzit zgomote şi Reid a ieşit brusc Ia vedere, exact la ţanc. Jean Luc îl urma la o distanţă precaută. *Jean Luc.* Era efectul ultimelor douăzeci şi patru de ore că nici n-am clipit.

— Da, am spus eu.

Cuvântul avea gust de speranţă. O simţeam ca pe o armură. I-am îngăduit să se înfăşoare în jurul meu, înviorându-mi spiritul şi protejându-mi inima. Reid se îndrăgostise de mine o dată şi eu încă îi mai răspundeam pătimaş iubirii aceleia. Era specială. Era preţioasă. Şi aveam să lupt pentru ea.

— Da, avem un pariu.

LACUNE

Reid

VRĂJITOAREA NUMITĂ LOU S-A DESPRINS DE LÂNgă prinţul moştenitor cu un zâmbet infatuat când m-am apropiat. Nu-mi venea să cred. Dacă înainte ochii ei străluciseră de mâhnire — de o pierdere aproape incomensurabilă —, acum scânteiau de intenţie maliţioasă. M-am încruntat, când cealaltă vrăjitoare, Coco, a păşit în faţa ei, acoperind-o vederii mele.

Oare... — m-am holbat la ele, uluit — oare chiar îi desfăcea mai mult decolteul lui Lou?

Mi-am ferit ochii, furios, dar am aruncat o privire înapoi când Celie s-a aplecat ca să-i ciupească obrajii lui Lou.

Lângă mine, Jean Luc a pornit să alerge. N-a părut să observe decolteul lui Lou. N-o vedea decât pe Celie. Intorcând-o în loc, i-a cuprins faţa în palme şi a sărutat-o. Drept pe gură. In faţa noastră, a tuturor. Deşi ochii lui Celie s-au mărit, surprinşi, n-a protestat. Intr-adevăr, şi-a încolăcit braţele pe după gâtul lui, zâmbind pe buzele lui.

— Eşti aici, a zis ea, fericită.

I-a zâmbit şi el, înainte să-şi lipească fruntea de a ei. M-am zgâit la ei. Nu-l mai văzusem pe Jean Luc zâmbind de când eram copii.

— Sunt aici, i-a şoptit el.

Ceva s-a schimbat în expresia ei. Zâmbetul i-a pierit.

— Eşti aici.

A clipit la el, nedumerită.

— De ce eşti aici?

— Chiar aşa, Jean, am zis eu, înaintând precaut, ţinând un ochi pe Lou.

Ea şi-i ţinea pe amândoi pe mine. Stinghereala mi s-a strecurat pe şira spinării, aţâţându-mi mai tare furia.

— De ce *eşti* aici?

Lou a înaintat agale, încă zâmbind. Am refuzat să fac vreun pas înapoi. Nici măcar unul.

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare şi ţie, Vânătorule.

A fluturat din gene, plimbându-şi un deget pe pieptul meu.

— Pur şi simplu n-ai putut sta departe, nu-i aşa?

Am prins-o de încheietură şi am mai făcut un pas spre ea. Scrâşnind din dinţi. Tânjeam după balisarda mea.

— Dimpotrivă. In mod clar mi-ai amestecat amintirile, vrăji- toareo. Le vreau înapoi.

Ea şi-a întors faţa spre mine, netulburată.

— Hmm... Nu cred că te pot ajuta cu asta.

— Ba poţi, şi ai s-o faci!

— Numai vrăjitoarea care a aruncat vraja o poate rupe, a zis Coco, lovindu-se cu şoldul de Lou în trecere pe lângă noi şi împingând-o astfel cu totul pe Lou în mine.

Coco a făcut cu ochiul şi a continuat:

— In cazul de faţă, înseamnă chiar *tu.*

Mi-am strâns falca şi am ridicat mâinile pe umerii lui

Lou ca s-o dau la o parte cu forţa.

— Minţiţi.

— De ce-am minţi? Crede-ne când îţi spunem că nu eşti chiar o plăcere să-ţi fim aproape — nu în felul ăsta, oricum. Dacă ar fi fost vreo cale pentru noi să îţi readucem memoria, am fi făcut-o deja.

Coco a ridicat un umăr şi a păşit pe cărare.

— Tu va trebui s-o faci, nimeni altcineva.

— Mare păcat!

Lou şi-a aruncat sacul de umăr în pieptul meu. L-am prins instinctiv.

— Bănuiesc că va trebui să rămâi cu noi până o să te rezolvi.

A urmat-o pe Coco fără să se mai uite înapoi, legănându-şi şoldurile în mers. M-am strâmbat, dezgustat. Purta pantaloni. Unii mulaţi. De piele. I se lipeau pe trupul delicat într-un mod dezagreabil — chiar indecent. Clătinând din cap, mi-am smuls privirea de la ea ca să mă uit lung la sacul din braţele mele.

Bănuiam că ea era oricum, numai delicată nu.

— Răspunde la întrebare, Jean!

Vocea lui Celie mi-a atras atenţia. Se încrunta la Jean Luc, aprigă şi înverşunată.

— Ai spus că preoţii — *regele* — îţi solicitau prezenţa la conclav.

— Mi-au solicitat-o.

— Şi i-ai *nesocotit!*

— Eu...

Şi-a lărgit gulerul.

— Trebuia să te văd, a zis el.

Ochii ei s-a îngustat bănuitor.

— De ce? De ce eşti aici? Cumva tu... — ochii aceia acuzatori s-au fixat într-ai mei — cumva el a crezut că nu puteam face asta? A crezut că aveam să mor cu prima ocazie?

— Aproape c-ai căzut de pe o faleză, a murmurat Jean Luc defensiv.

Când faţa lui Celie s-a contorsionat de şoc, scandalizată, el a adăugat:

— Ce? Chiar aşa a fost. Am vorbit cu părintele Achille.

— Ai vorbit cu părintele Achille?

Vocea lui Celie ar fi putut îngheţa apa. Brusc, s-a îndepărtat de el, cu gâtul şi spatele imposibil de drepte. încordată ca un arc.

— M-ai urmărit?

— Eu... păi... bineînţeles că te-am urmărit.

Şi-a frecat gâtul, timid.

— Cum aş fi putut să nu?

— De când?

El a şovăit, în mod clar reticent.

— De la.... de la Cesarine.

Expresia ei s-a golit de orice emoţie.

— Ţi-ai abandonat postul. Ai întors spatele conclavului.

— *Nu,* a clătinat Jean Luc vehement din cap. Mi-am delegat îndatoririle înainte să plec. M-am asigurat că regele şi părinţii tăi vor rămâne protejaţi...

— Părinţii mei ştiu? Le-ai spus că ai plănuit să mă urmăreşti?

El arăta profund stingherit.

— Da.

La privirea ei intensă, rece, s-a grăbit să adauge:

— Trebuia să ştim că erai în siguranţă, Celie. Ei... *eu* n-aş fi putut suporta gândul că ţi s-ar fi putut...

Nu i-a dat voie să termine ce avea de spus. L-a lovit în piept cu propriul ei sac, întorcându-se pe un călcâi pentru a le urma pe Coco şi pe Lou. El s-a clătinat sub greutatea sacului.

— Celie.

Când ea nu s-a întors, vocea lui a devenit mai puternică, imploratoare.

— Celie, te rog, aşteaptă...

Ea s-a răsucit brusc, cu pumnii strânşi.

— Nu am nevoie de un gardian, Jean! Poate o să ţi se pară surprinzător, dar pot avea grijă singură de mine. Poate că sunt o femeie — poate că sunt blândă, docilă şi rafinată, ca o păpuşă frumoasă —, dar am supravieţuit trecând prin mai multe în cei optsprezece ani ai mei de viaţă decât ai trecut tu şi părinţii mei la un loc. Nu mă considera greşit fragilă ca porţelanul! Nu mă considera greşit drept *slabă*[1].

A plecat fără alte cuvinte.

Căznindu-se să-i care sacul, Jean Luc a încercat s-o urmeze, dar prinţul moştenitor l-a prins de umăr, dezechilibrându-1 mai tare. S-a prăvălit în faţă, cu o înjurătură.

— Ghinion, omule!

Beau n-a schiţat niciun gest să-l ajute să se ridice.

— Cred că s-ar putea să fie adevărate lingouri de aur înăuntru.

A ridicat din umeri.

— Melusinele au plăcut-o pe ea cel mai mult.

— Poartă pantaloni, a zis Jean Luc buimăcit, gâfâind acum. *Celie!*

încordarea radia din faţa mea, din umeri şi de pe gât. Nu-mi păsa de nimic din toate acestea — vrăjitoarele, minciunile lor, *hainele* lor. Lăsând la o parte garderoba fără gust, femeile dispăruseră după cotitură. Nu ne puteam permite să le pierdem. Eu nu-mi puteam permite să le pierd. Nu când memoria mea era în joc. în pofida înşelătoriei lor, aveau să mă ajute să-mi recuperez amintirile sau aveam să le tai fiecare minciună de pe limbă. Trebuia doar să am răbdare. încruntându-mă, mi-am ridicat pe umăr sacul lui Lou.

— Unde mergem?

Beau a pornit după ele fără să ne aştepte pe vreunul dintre noi. — Cred că să jefuim un castel.

*

JEAN LUC A FĂCUT ROST de alţi doi cai în satul următor, ca să ne grăbim călătoria. Când i-a întins o mână lui Celie, ca s-o ajute să urce pe calul lui, ea l-a plesnit peste mână şi s-a urcat singură. Apoi stătea formală şi dreaptă în şaua lui, în timp ce el era cocoţat în spatele ei.

Mai rămăseseră patru dintre noi.

M-am uitat urât la vrăjitoare, pregătite să se lege în spatele lor, cum mă legase Jean Luc pe mine. Beau a avut altă idee. Fără să-mi dea ocazia să vorbesc — să protestez —, a urcat-o pe Coco pe al doilea cal şi s-a suit şi el, după ea.

Mai rămăseserăm doi pentru ultimul cal.

Şi asta era inacceptabil.

— Dă-mi frânghia!

M-am dus supărat lângă Jean Luc, apucând de sacul lui. Colacul de frânghie era deasupra. Bine. Mi-am îndreptat umerii şi m-am întors cu faţa spre vrăjitoare. Ceilalţi ne priveau fascinaţi.

— Nu îngreuna lucrurile!

Ochii ei au căzut pe frânghia din mâinile mele. Zâmbetul i-a şovăit.

— Glumeşti.

— Nu. întinde mâinile! Poţi să mergi în spatele calului.

— Hai sictir!

Coco s-a dat jos de pe calul ei, venind să stea lângă Lou.

— Nu ne obliga să te legăm pe tine de cal, Reid!

Şi-a ridicat încheietura mâinii, punând deasupra o unghie de la mâna cealaltă. O ameninţare.

— Dacă mai vorbeşti o dată aşa cu ea, o să fie plăcerea mea.

Mâinile mi s-au încleştat pe frânghie.

— încearcă!

Beau şi-a rostogolit ochii.

— Pe cinstite, frate, ai de gând să insişti cu idioţeniile astea la fiecare pas? Dacă-i pe-aşa, o să fie o călătorie foarte lungă.

— Nu călăresc nicăieri cu vrăjitoarea aia.

Fără balisardă, eram practic lipsit de apărare. Ea mă putea ataca şi acum, iar eu n-aş fi fost în stare s-o opresc. De parcă mi-ar fi simţit gândul ăsta, Lou a pufnit în râs.

— Nu eşti în mai mare pericol pe cal.

Punând un picior în scară, şi-a aruncat celălalt picior peste crupa calului.

— Nu fi prost, Vânătorule! Suie-te în şa! Mă poţi lega mai târziu dacă vrei, dar eu nu merg pe jos.

M-am uitat furios la ea.

— N-am încredere în tine.

Răspunsul ei a fost un zâmbet crud.

— Nici eu n-am cine ştie ce încredere în tine, de aceea ar trebui să ştii — şi-a trecut mâna peste teaca de pe coapsă — c-o să te spintec ca pe un peşte dacă încerci ceva.

Nu m-am clintit. Nici Coco. Şi-a îngustat ochii privindu-mi banduliera.

— Nu-i de ajuns. Dă-mi cuţitele tale!

— N-ai s-o vezi!

Lou şi-a ridicat ochii la cer, oftând din greu.

— E în regulă, Coco. I-am mai tăbăcit fundul şi înainte. O pot face din nou.

— Pierdem timpul, ne-a grăbit Celie.

Jean Luc mi-a aruncat o privire nerăbdătoare.

— LJrcă-te odată pe cal, Reid!

Iudă.

Ezitant, furios, m-am suit în spatele ei, întinzând braţele pe lângă ea ca să iau frâiele. Ea mi le-a cedat fără împotrivire.

— Ai mare grijă! am avertizat-o eu, cu voce joasă. Poate că ai tu magie, dar nu eşti singura care poate spinteca un peşte.

Ea s-a întors cu faţa spre mine.

— Nu sunt singura care are magie, de asemenea.

Când am mânat calul la trap, urmându-i pe ceilalţi, ea a întrebat:

— Le-ai auzit deja? Vocile?

M-am uitat drept înainte.

— Sunt zdravăn la cap.

— Deocamdată.

I-am ignorat momeala. Am ignorat-o cu totul. Până când...

— Beau a zis că mergem la un castel?

— Chateau le Blanc.

S-a lăfait în braţele mele, scoţând un oftat brusc când am îm- pins-o la loc.

— Căminul meu ancestral.

— O să-1 jefuieşti?

Am încercat să-mi păstrez vocea nepăsătoare. Rece. Numai o Dame Blanche putea localiza infamul Chateau. în sfârşit, găsisem pe cineva care să mă conducă la el. Câţi ani nu-1 căutaseră tovarăşii mei din frăţie? Câte vrăjitoare n-aveam să prind în cursă acolo, nebănuind nimic şi lipsite de apărare? Oare aveam s-o scot din pământ pe marea şerpoaică însăşi, La Dame des Sorcieres? Nu puteam decât să sper.

Dacă Lou nu-mi putea da înapoi amintirile, probabil ăsta era următorul lucru bun.

— *Noi* o să-1 jefuim.

Nu s-a mai sprijinit de mine. Din nefericire, poziţia ei din faţă îi fixa mai ferm fundul între picioarele mele. Am scrâşnit din dinţi împotriva senzaţiei.

— O să fie închis în vistierie, sus, în cea mai înaltă

încăpere din cel mai înalt tum. Acolo îşi ascund cele din sabatul meu toate relicvele — cărţi blestemate, flori veşnice şi inele magice deopotrivă.

— Tatălui tău o să-i ţâţâie fundul, Celie! a strigat Beau peste umăr.

— Tacă-ţi fleanca, înălţimea Ta! l-a admonestat Jean Luc.

Celie a spus, printre dinţi:

— Pot să vorbesc în numele meu, Jean.

Lou a chicotit, apoi a continuat:

— Mama mi-a dat voie să intru acolo doar o singură dată, iar uşa era păzită de o vrajă puternică. Va trebui s-o spargem cumva — dacă reuşim să ajungem la ea. Sunt ochi supraveghind castelul din toate părţile. Sute de vrăjitoare locuiesc acolo tot timpul anului.

A făcut o pauză.

— Acum chiar şi mai multe.

„Sute de vrăjitoare."

— Ai spus că numai vrăjitoarea care aruncă vraja o poate rupe.

— Adevărat.

Am strâns din fălci, iritat. Dezamăgit.

— Cum vom rupe vraja pusă asupra uşii?

Ea a ridicat doar din umeri şi părul ei mi-a gâdilat faţa. Lung şi des şi castaniu. Rebel. In pofida raţiunii mele, i-am inspirat parfumul. Mirosea dulceag, într-un mod pe care aproape l-am recunoscut — ca vanilia şi scorţişoara. O haină călduroasă într-o zi de iarnă. Zăpadă pe limba mea. Am scuturat din cap simţindu-mă complet stupid.

— N-ai nicio strategie, nu-i aşa?

— Am luat câteva sticle de L'Eau Melancolique.

Vântul îi purta vocea lui Coco într-o spirală

ascendentă. Lou s-a aplecat mai mult înainte ca s-o audă, iar eu m-am tras cât am putut

mai departe, înjurând în sinea mea. Mi-am simţit obrajii încinşi. Corpul meu nu-şi dădea seama, bineînţeles. Aceasta nu era o femeie, ci o vrăjitoare.

— Poate că apa o să readucă uşa la ceea ce a fost înainte de vrăjire, a continuat Coco. Dacă nu, atunci o să încerc cu sângele meu. E o magie diferită de a voastră.

Jean Luc nu şi-a ascuns dispreţul.

— E o uşă. O s-o doborâm.

Eu abia dacă auzeam ce vorbeau. La fiecare pas al calului, fundul vrăjitoarei se mişca în poala mea, în sus şi-n jos, ritmic, până când fierbinţeala mi-a cuprins tot corpul. M-am uitat hotărât la cerul de deasupra. Situaţia devenise disperată. Curând, avea să observe şi ea şi, curând, va trebui s-o omor pentru asta.

— E vreo problemă, Vânătorule? a murmurat ea, după încă un moment.

— Niciuna! m-am răstit.

Ea n-a zis nimic câteva secunde. Apoi…

— Poţi să-mi spui dacă e.

Şi-a dres glasul. Ceea ce a sunat suspect de tare a râs.

— Trebuie să fie *tare* greu să călăreşti cu mine astfel.

Va trebui s-o omor.

— Serios, Reid.

Coborându-şi vocea, s-a întors în şa să se uite la mine. Am răsuflat abrupt la mişcare.

— Ar trebui să mă mut?

Subita sinceritate din expresia ei m-a surprins. La fel

şi roşeaţa din obrajii ei. Dilatarea pupilelor ei.

— Pot să stau în spatele tău.

în faţa noastră, Beau a întors capul aruncându-mi o privire, înainte de a-mi face cu ochiul şi a-i şopti la ureche lui Coco. Ea a râs. Clocotind de furie sau... sau de altceva, am clătinat din cap.

Comportamentul lor parşiv mă enerva. AI tuturor. Deşi, adevărul e că nu-i puteai numi parşivi deloc. Fiecare comunica deschis, dacă nu clar, ceea ce făcea totul şi mai enervant Râdeau pe socoteala mea.

Numai că nu ştiam de ce.

Şi n-aveam să fiu umilit de o vrăjitoare.

Am făcut semn din cap în spatele meu.

— Treci!

Ea s-a ridicat în scări fără ezitare. Sau a încercat Nu putea ajunge la amândouă, stând în schimb în vârful picioarelor pe cizmele mele. Aproape că şi-a pierdut echilibrul. Eu n-am ajutat-o. N-am atins-o. Nu până ce nu s-a răsucit cu faţa la mine, cu sânii la nivelul ochilor. Aproape că m-am înecat Deşi s-a fâţâit să mă ocolească, ei tot mi-au atins obrazul şi eu am sărit înapoi. Mirosea dulce. Prea dulce. Iute, i-am înconjurat mijlocul cu un braţ, aruncând-o în spatele meu. Ea s-a prins de umerii mei, să se sprijine. Coapsele ei s-au lipit de ale mele. Mi-am înăbuşit un geamăt.

Cel puţin sânii nu mai erau sub ochii mei — erau presaţi în spatele meu.

Dumnezeu încerca să mă omoare.

Ea şi-a strecurat braţele în jurul torsului meu.

— E mai bine?

— Cum îmi recapăt amintirile? am întrebat, în

schimb.

O ruşine oribilă îmi apăsa pieptul. Acest răspuns fizic... nu-l mai simţisem niciodată cu atâta intensitate. Mai rău, durerea n-a slăbit. Doar s-a întărit cu fiecare clipă ce trecea. Corpul meu se simţea... neîmplinit. De parcă ştia ce-ar fi urmat mai departe. De parcă ar fi tânjit după asta. însă asta era absurd. Nu ştia nimic, nu *tânjea* după nimic şi cu siguranţă nu recunoscuse acel miros dulce.

— O să fie dureros. Eu n-am facut-o decât o dată.

— Şi?

— Şi... doar m-am concentrat pe găurile din tapiserie. Am urmat firele desprinse.

Am pufnit batjocoritor.

— Ghicitori!

— Nu.

M-a strâns mai tare, cu încheietura mâinii periculos de aproape de unul dintre cuţitele mele. N-am prevenit-o.

— Nu e nicio ghicitoare. Gândeşte-te la o lipsă anume din memoria ta. Concentrează-te. Adu-ţi aminte tot ce ţine de ea — culorile, mirosurile, sunetele. Logic, mintea ta va încerca să umple piesele lipsă, dar, în subconştient, fiecare explicaţie va părea greşită.

A făcut o pauză.

— Şi atunci vei trece la explicaţiile ilogice. Cele magice.

„Eşti sigur? Gândeşte-te bine, Reid. Te rog! Gândeşte-te. Eu sunt Lou, mai ţii minte? Sunt soţia ta."

Căutat — viu sau mort, suspectat de crimă, conspiraţie şi vrăjitorie.

Am respins agresiv ambele gânduri. Pur şi simplu nu

erau adevărate. Şi în pofida a ceea ce pretindea creatura asta, nu păreau *corecte.* Păreau greşite din toate punctele de vedere. Nenaturale. Am strâns mai bine de frâu, dând pinteni calului să meargă mai repede. Aveam nevoie să-mi revin. Să mă reconcentrez. Infigerea unui pumnal în inima unei vrăjitoare ar fi trebuit să fie exact antidotul. O soluţie simplă, logică.

Cu atât mai bine dacă ea avea pistrui.

TARA MINUNILOR DE IARNĂ

Lou

NU ERAM PREGĂTITĂ SĂ MĂ ÎNTORC LA CHATEAU le Blanc. Un fior mi-a traversat şira spinării la familiaritatea vântului de aici, la gustul de sare, de pini şi de magie. Dincolo de ceaţa stranie a L'Eau Melancolique se spărgeau valurile şi ţipau pescăruşii. Cele dintâi mă legănaseră să dorm în fiecare noapte când eram copil — şi cei din urmă mă treziseră în fiecare dimineaţă. Fereastra dormitorului meu dădea spre mare.

— Staţi!

Deşi o spusesem încet, Jean Luc a tras de frâul calului său, întorcându-se spre mine.

— Ar trebui să mergem pe jos de aici încolo. Surorile mele pândesc pe după copacii ăştia, noaptea.

Spre surprinderea mea, el a dat din cap şi s-a supus fără proteste sau dispreţ. Reid totuşi a înţepenit şi a clătinat din cap.

— *Surorile* tale.

— Tu ai vreuna?

Lăsându-mă să alunec din şa, i-am pus întrebarea cu nonşalanţă relaxată. Ştiam răspunsul, desigur, dar *el* nu ştia asta. îl îngrozisem până atunci vorbindu-i despre soţii şi magie. Reacţia lui fizică la mine nu ajutase. Dacă aveam vreo şansă de a reaprinde ceea ce avuseserăm înainte, urma să fie nevoie de mai mult decât seducţie. Mai mult decât implorări. Trebuia să mă îndrăgostesc de el din

nou — de persoana care era acum —, iar el trebuia să se îndrăgostească de mine. Când el n-a răspuns, am încercat să clarific.

— Surori, vreau să spun.

— Ştiu ce ai vrut să spui, a zis el sec.

Corect.

Uitasem că acum era un măgar.

Jean Luc şi Coco se ocupau cu priponitul cailor de copaci, iar Celie şi Beau s-au apropiat. Beau şi-a frecat palmele una de alta, să se încălzească.

— Şi, care-i planul? Dăm năvală, cu săbiile scoase şi steagurile fluturând?

— Morgane ne-ar ucide înainte să apucăm să trecem podul.

Ochii mi-au fost atraşi de mâinile lui Celie. Şi le împreunase la mijloc, imaginea bunei cuviinţe — mai puţin acul care ieşea dintre ele.

— Ce e *alai*

încet, şi-a desfăcut degetele, scoţând la vedere o seringă primitivă de metal. Nu s-a făcut mică, nici n-a tresărit sub privirea mea înnegurată, când a spus, liniştită:

— O injecţie. Am pierdut-o pe plajă, dar Elvire mi-a dat-o înapoi. Am de gând s-o înfig în gâtul mamei tale.

— Ah!

Coco şi cu mine am schimbat o privire, nevenindu-ne să credem.

— Bine, dacă asta-i tot.

Ochii lui Reid au sclipit şi a făcut un pas înainte, dar Celie a ferit seringa înainte s-o poată lua el.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte! E a *mea.*

Jean Luc şi Coco ni s-au alăturat.

— Care *e* planul? a întrebat el. Avem măcar o strategie?

— Cum v-aţi strecurat înăuntru de Modraniht? am întrebat-o pe Coco.

— *Madame* Labelle ne-a schimbat feţele.

A ridicat din umeri, neajutorată. Reid totuşi s-a încruntat la auzul numelui, privirea devenindu-i întoarsă înăuntru, îndepărtată, găsind-o pe mama lui în amintiri. Când încruntătura s-a transformat într-o strâmbătură, am ştiut că şi-a amintit că ea era vrăjitoare.

— Tu poţi face la fel? Dacă vrăjitoarele s-au adunat din toate colţurile regatului, ne-am putea strecura înăuntru fără să trezim bănuieli.

— E posibil, dar…

Am clătinat din cap, din ce în ce mai temătoare.

— Morgane s-ar putea să nu-şi aducă aminte de mine, dar o să-şi amintească sigur cum v-aţi infiltrat voi în castel. Şi altele o să-şi amintească. Mă îndoiesc că se vor mai lăsa păcălite de acelaşi truc — mai cu seamă după atacul Zennei. Toată lumea va fi în alertă maximă. Orice străin din castel va fi contorizat.

— Voi cum v-aţi strecurat înăuntru? l-a întrebat Coco pe Jean Luc. Tu şi Vânătorii?

— Am aşteptat pe plajă până când *madame* Labelle ne-a condus printr-un farmec. N-a trebuit să ne deghizăm. Voiam ca vrăjitoarele să ne vadă apropiindu-ne — să ştie că feţe noastre vor fi ultimele pe care le-au văzut vreodată.

Celie a strâmbat din nas la explicaţia gratuită.

— Minunat!

Expresia lui a devenit solemnă.

— Sunt încă Vânător, Celie. încă stârpesc ocultul. Ceea ce fac acum... O să-mi pierd balisarda dacă tovarăşii mei mă prind aici. O să ard eu însumi pe rug.

A făcut semn în jur.

— Cu toţii o să ardem.

— Cel puţin dacă nu le aducem capul lui La Dame de Sorcieres. Reid s-a uitat aluziv la Coco şi la mine.

— Şi pe ale *surorilor* ei.

Beau a ridicat un deget spre el.

— *Tu* nu mai ai voie să vorbeşti...

— Vreau doar să fii sigură că asta îţi doreşti.

Jean Luc i-a strâns mâinile lui Celie, ignorându-i pe amândoi. — încă mai putem pleca. Ai de ales. Nu trebuie să faci asta.

Degetele lui Celie s-au strâns pe seringă până i s-au albit nodurile.

— Ba da, trebuie.

— Celie...

— Şi tu nu eşti dator să stârpeşti ocultul, Jean. Eşti dator să stârpeşti *răuL*

S-a îndepărtat de el, făcând câţiva paşi înapoi şi venind lângă mine.

— Răul există în castelul ăsta. în realitate, nu avem deloc de ales.

S-au uitat lung unul la celălalt câteva secunde — niciunul ne- vrând să clipească primul —, apoi Jean Luc a oftat, în cele din urmă.

— Dacă trebuie să intrăm pe podul ăla, ne trebuie un soi de acoperire.

Fără tragere de inimă, şi-a desfăcut teaca balisardei, ducându-se pentru puţin timp la calul său, ca s-o ascundă în sacul lui. Safirul balisardei a sclipit când şi-a luat în schimb două cuţite obişnuite.

Reid a făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Ce faci?

— Gândeşte-te, Reid! a zis el, ascunzându-şi câte un cuţit în fiecare cizmă. Singura acoperire valabilă pentru noi e magia.

A făcut semn cu mâna spre mine, refuzând să mă privească.

— Magia n-o să funcţioneze dacă port balisarda.

După care toţi s-au întors să se uite la mine. De parcă eu aş fi ştiut răspunsurile. De parcă i-aş fi ţinut fiecăruia soarta în palma mea. Cu stomacul răsucindu-se, m-am silit să le întorc privirea — pentru că, într-un fel, aveau dreptate. Acesta era căminul

strămoaşelor mele. Ei erau familia mea. Dacă nu-i puteam proteja aici, dacă nu-i puteam ascunde de surorile mele, aveau să moară, într-adevăr.

— Probabil c-ar trebui... Mi-am dres glasul şi am încercat din nou: Probabil c-ar trebui să intru singură.

Ideea s-a lovit de obiecţii instantanee şi decisive, flecare dintre ei vorbind peste ceilalţi. Coco şi Beau refuzau să mă părăsească. Celie cerea o şansă să-şi dovedească abilitatea şi curajul, iar Jean Luc a insistat că voi avea nevoie de experienţa lui. Până şi Reid a

clătinat din cap, într-o tăcere stoică, ochii lui comunicând ceea ce gura nu voia să facă.

Nimic nu avea să stea între el şi triumful lui.

Iar în acest moment triumful era Morgane le Blanc. Curând, avea să-şi dea seama că ţinta lui se schimbase şi impulsul pasager de a mă ucide pe mine avea să se consolideze în ceva foarte real şi foarte periculos. Când avea să afle că eu deveneam La Dame des Sorcieres, urma să nu mai fiu în siguranţă cu el. Nu până ce nu-şi amintea. Nu până ce nu-i recuceream inima.

— Mergem şi noi unde mergi tu, a zis el, hotărât şi întunecat.

Inima mi s-a strâns la aceste cuvinte şi m-am întors cu spatele, strângând din ochi. O plasă de structuri aurii s-a înfiinţat imediat înaintea mea. Studiindu-le cu grijă — pleoapele mi se zbăteau de concentrare — le-am înlăturat, una după alta, nemulţumită de ni- ciuna. Tipul ăsta de magie, ca să ascunzi şase persoane, urma să se lase cu un preţ piperat. Poate c-aş fl putut să le transform corpurile, nu numai feţele. Să se prefacă în păsări sau veveriţe sau vulpi. O piatră în botul unui bursuc.

Lăsând să-mi scape un suspin de frustrare, am clătinat din cap. O asemenea transfigurare m-ar fi ucis, probabil. Beau ar fi fost silit să trăiască tot restul zilelor sale ca o piatră — sau, mai probabil, să trăiască pentru totdeauna ca o piatră, pentru că pietrele nu mor.

După alte câteva momente în care mi-am stors zadarnic creierii, Coco a zis încetişor:

— Ne-ai putea face invizibili?

Nu am deschis ochii, în schimb mi-am lărgit vederea

interioară căutând o astfel de structură. Pielea îmi furnica de efort. Pieptul mă durea, căci o presiune nesuferită creştea în el. Firele acestea... păreau cumva prea simple. Inadecvate. Aproape slabe. Să se fi întâmplat ceva cu magia mea? Oare Nicholina... mă modificase cumva? M-am încruntat şi am presat mai tare, bătând dintr-un picior metaforic la nedreptatea întregii situaţii. Fierbinţeala mi s-a răspândit pe faţă, de ruşine.

lată-mă, aşadar, La Dame des Sorcieres — faimoasă şi atotputernică, Mamă, Fecioară şi Babă —, şi totuşi nu puteam nici măcar să arunc un farmec ca să-mi protejez prietenii.

„Sora mea a ales greşit."

Le puteam simţi ochii plini de speranţă asupra mea acum, aşteptând un miracol.

Am bătut din picior din nou, de data asta de disperare, iar pânza de sub mine s-a încovoiat şi a vălurit în afară. Tresărind, am mai bătut o dată din picior.

De data asta, pânza s-a rupt.

O pânză de un alb pur, orbitor, se întindea dedesubt, iar furnicăturile din pielea mea au explodat într-un val de putere curată. Nu. De *conştientizare.* Am simţit fiecare fir de iarbă, fiecare fulg de nea, fiecare *ac* de *pin* cu atâta intensitate, încât m-am împleticit îndărăt, cu răsuflarea tăiată. Celie m-a prins de braţ.

— Lou? a întrebat, îngrijorată.

N-am îndrăznit să deschid ochii. Nu când ţesătura dinăuntru îmi oferea atât de mult. I-am urmărit fiecare structură cu ardoare, fremătând la gândul acestei posibilităţi. Crezusem că magia mea era infinită, înainte. Crezusem că era limitată numai de imaginaţia mea.

Mă înşelasem.

Magia mea plutise prin pământ, dar magia de acum... *era* pământul. *Acest* pământ. Tripla Zeiţă nu-mi hărăzise numai forma ei. îmi hărăzise inima întregului nostru popor. Degetele îmi zvâcneau, iar pânza îşi trimitea undele în afară, conectându-mă cu fiecare gând, fiecare emoţie, fiecare amintire. Ale mele şi ale strămoaşelor mele, deopotrivă. Nu numai că simţeam iarba. *Eram* iarba. Devenisem zăpada şi pinii.

— Lou, mă sperii!

Vocea ridicată a lui Coco a străpuns uluirea mea şi, fără voie, am deschis ochii. Ea stătea chiar în faţa mea. în irisurile ei negre, pielea mea se reflecta strălucitoare şi lucioasă. Luminoasă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea.

— Eu...

Durerea din piept mă trăgea înainte printre copaci. Nu-i puteam rezista atracţiei.

— Sunt bine, am spus peste umăr, chicotind când le-am văzut ochii holbaţi şi gurile căscate.

Reid îşi scosese un cuţit din bandulieră. Mă privea cu suspiciune făţişă. Nu mi-a păsat.

— Pot să ascund pe toată lumea. Urmaţi-mă!

Coco a venit fuga după mine:

— Cum?

I-am rânjit.

— Structuri albe.

— Ca aceea din tabăra vrăjitoarelor de sânge? a întrebat şi speranţa de pe chip i s-a stins. Ca aceea care te-a condus la Etienne?

Zâmbetul meu a şovăit şi m-am oprit brusc, dintr-odată nesigură.

— Crezi că e lucrarea lui Morgane?

— Cred că ar trebui să luăm în calcul această posibilitate. Structurile tale n-au mai fost niciodată albe înainte, nu?

— Dar nici ea n-a mai fost La Dame des Sorcieres înainte, i-a atras atenţia Beau.

Deşi Coco şi cu mine ne-am uitat amândouă urât la el, era prea târziu. Răul fusese făcut, iar silueta lui Reid şi-a făcut imediat apariţia, ameninţătoare, în spatele meu.

— *Tu* eşti La Dame des Sorcieres?

Cu nou-descoperita mea percepţie, i-am putut simţi greutatea paşilor. Am putut simţi zăpada şi muşchiul tasate sub cizmele lui. Prezenţa sa era mai solidă decât a celorlalţi, mai dură şi mai puternică. Mai întunecată. Am pufnit dispreţuitor:

— Aproape.

Intorcându-mă spre Coco, având încredere că Beau şi Celie, chiar şi Jean Luc, o să-mi apere spatele, am spus:

— Nu seamănă cu magia lui Morgane. Pare familiară, da — aproape familială —, dar totodată pare să fie a mea. Cred... cred că ne putem încrede în ea.

A dat o dată din cap, înţelegând. Dar cum ar fi putut să înţeleagă? Abia de înţelegeam eu însămi. Deşi implicit aveam încredere în deplinătatea acestei magii, în puritatea ei, mă simţeam foarte asemănător unei bărci cu vâsle în largul mării. Durerea din pieptul meu continua să crească, purtându-mă în voia sa. Trăgându-mă sub curent.

— Atunci, fa-o, a zis ea ferm. Fă-o repede!

închizând ochii, ignorând protestul vehement al lui Reid, mi-am întins percepţia în afară, mai departe şi

mai rapid ca înainte. Acolo. La un kilometru şi jumătate în nord, sub faimosul pod, un râu se vărsa în ocean. Cu o mişcare a mâinii mele, apa s-a solidificat în gheaţă, materia schimbându-şi starea. Structura albă a explodat şi prietenii mei şi cu mine ne-am dizolvat în umbră.

LA PRIMII PAŞI FĂCUT! PE POD, corpul meu a dat să se materializeze înapoi, membrele adunându-se şi risipindu-se cu tremurături

violente. Numai că nu era corpul meu. Strângând din dinţi, concentrată, am aruncat o privire la mâna mea nefamiliară, imaterială. Mâna Fecioarei.

— Drace!

Şoapta mea a plutit prin întuneric şi respectiva mână s-a dispersat la loc în umbră.

— Ce e? a întrebat Coco iute.

îi puteam zări doar silueta de umbră lângă a lui Beau, deşi detaliile mai fine ale înfăţişărilor — expresia feţelor, de pildă, sclipirea din ochi — se pierduseră în vrajă. Acum apăreau pur şi simplu ca nişte porţiuni de noapte ceva mai întunecate decât restul. Umbre cu forme de om. Nimeni nu ne-ar fi observat decât dacă s-ar fi uitat bine şi, chiar şi-n acest caz, fumul ascundea orice rază de lună. Eram aproape invizibili.

— Nimic. Mă simt doar... ciudat.

Deşi imaterial, capul încă mi se mai învârtea din pricina uriaşei puteri dinaintea mea. Din pricina vastităţii sale. Cum făcuse faţă mama la aşa ceva? Cum de n-o strivise?

— E prea mult. Parcă nu mai pot respira.

— Atunci n-o face, a propus Reid.

Dacă aş fi avut mâini, l-aş fi putut strânge de gât. Probabil aş fi încercat oricum, dacă nu mi-aş fi ridicat privirea, dincolo de porţi, la întinderea golaşă a munţilor de jur împrejurul castelului. Am clipit încet, nevenindu-mi să cred. Unde înainte creştea o pădure impunătoare, acum numai stâncile şi ţărâna mă întâmpinau.

— Unde sunt copacii?

Cineva s-a ciocnit de mine din spate. Jean Luc.

— Ce vrei să spui?

— Copacii.

Am făcut semn spre versantul de piatră din faţa noastră, uitând că el nu mă putea vedea.

— Aici odinioară a fost o pădure. Copaci *peste tot.* Acopereau tot versantul muntelui ăstuia.

— E adevărat.

Paşii apăsaţi ai lui Reid s-au oprit lângă mine.

— îmi amintesc.

Ne-am strecurat cu toţii înainte, mai încet şi mai temători acum.

— Probabil i-au tăiat, a zis Beau. Şi de curând. Uite — niciun pic de zăpadă.

Numaidecât l-am contrazis:

— Nu i-au tăiat.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu.

— Nu e niciun ciot, a zis Coco, aplecându-se. Vezi? Pământul nu pare răscolit totuşi.

— Atunci probabil că Zenna i-a ars pe toţi.

Beau a arătat spre urmele de scrum de pe pod, de pe ghereta portarului din faţă. Dovezi ale mâniei Zennei.

Cu toate acestea, mi s-a zbârlit părul Ia ceafa. Copacii ăştia nu fuseseră arşi. De asta eram sigură.

— Ai zice că... au ieşit din rădăcini şi au plecat

Reid a obiectat scoţând un sunet gros, din gâtlej. Nu l-am luat în seamă. în schimb, am pornit din nou spre ghereta portarului, concentrându-mă pe sunetele propriilor paşi pe lemn.

INDIFERENT CE DISTRUGERI provocase Zenna cu atacul ei, rămăseseră puţine mărturii. Structura de ansamblu a castelului rămăsese intactă şi nici măcar faţada nu avea urme evidente de foc. Magia ajutase la asta. Am presupus că lui Morgane nu-i plăcea să calce pe funingine. Ne-am oprit puţin la intrarea dărăpănată să ascultăm. Deşi aerul din curte îţi îngheţa măduva în oase, temperatura dinăuntru era caldă şi plăcută, în pofida ruinelor ce invadaseră

antreul. Iar castelul... revenise la viaţă, noaptea. Voci răsunau de jur-împrejun peste scara impozantă, pe culoare, în sala mare. Două îndrăgostite au trecut ţinându-se de mână şi, la scurt timp, un servitor bărbat a dat buzna cu o tavă plină de ceea ce mirosea a tarte cu cremă. în clipa următoare, un grup de vrăjitoare mici au trecut pe lângă noi, ieşind în curte să facă îngeri de zăpadă. Deşi n-am recunoscut-o pe niciuna dintre ele, familiaritatea împrejurărilor m-a făcut să zâmbesc. Nimic nu se schimbase.

Lângă mine, Reid şi-a scos din teacă un al doilea cuţit, iar zâmbetul mi s-a şters.

Totul se schimbase.

Cel puţin Morgane nu trimisese forţe de atac în

Cesarine. Nu *încă,* oricum.

— Ţineţi aproape, am murmurat, pornind spre scară.

Deşi corpul meu a rămas ca umbra, m-am furişat pe la marginea încăperii. Fumul întunecase lumina lunii afară, da, însă înăuntru lumânări aprinse picurau ceară din candelabre şi aruncau lumini săltăreţe. Nu voiam să-mi asum niciun risc.

— Morgane şi Josephine sunt pe aici, pe undeva. Probabil şi Nicholina.

— Şi vistieria? a murmurat Reid.

— Veniţi după mine!

I-am condus pe o uşă strâmtă de sub scară în culoarul întortocheat de dincolo de ea. Deşi avea să ne ia mai mult timp să ajungem la tumul tezaurului, pe aici rareori se circula şi... şi nu-mi puteam explica groaza ce-mi cuprindea din ce în ce mai strâns pieptul. Cu cât mai mult îmi ascundeam prietenii în umbră, cu atât mai agitată deveneam. De parcă magia însăşi... se răscula împotriva mea. împotriva *lor.* Nu prea avea noimă, totuşi nu era scopul Reginei Vrăjitoarelor să-şi apere casa?

Noi eram intruşi aici, cu toţii, intenţionând să furăm o comoară sacră.

Magia mea nu avea încredere în noi, mi-am dat eu seama într-o strălucire de claritate.

Aerul din culoar era stătut, umed, iar muşchiul de pe pietre ne înăbuşea paşii. Un lucru bun, căci, exact atunci, o uşă s-a deschis deasupra şi trei siluete au ieşit în semiîntuneric. Am încremenit, cu inima bubuindu-mi în urechi. Le-am auzit vocile mai înainte să le văd feţele.

Morgane, Josephine şi Nicholina.

Veneau cu paşi mari, adâncite într-o conversaţie

grăbită, şi l-am apucat pe Reid înainte să ne poată ele vedea, împingându-1 în cea mai apropiată firidă. Celie şi Jean Luc s-au repezit după noi, iar Coco şi Beau au făcut acelaşi lucru în firida de vizavi. Spaţiul era prea mic totuşi. Obrazul mi s-a izbit de pieptul lui Reid şi, în spatele meu, genunchiul lui Jean Luc m-a împuns în coapsă. Celie tremura vizibil. Răsucindu-mi braţul, am înconjurat-o cu el ca să-i ascund mişcarea şi s-o încurajez, în egală măsură. Nimeni nu îndrăznea să respire.

— Nu-mi *pasă* de ceea ce spui tu, a şuierat Morgane la Josephine, vizibil agitată.

Işi pieptănase părul alb într-o coadă împletită, iar ochii îi rămăseseră injectaţi. Oboseala îi dădea o nuanţă cenuşie pielii.

— Momentul este acum. Mă obosesc jocurile astea nesfârşite. Copacii s-au mobilizat şi o să le urmăm exemplul, lovind în plin şi cu toată forţa cât conclavul deliberează.

Josephine a clătinat scurt din cap.

— Nu cred că e înţelept. Trebuie să continuăm cu planul aşa cum am stabilit Fiica ta, copiii regelui, o să...

Morgane s-a întors ca un arc spre ea, cu nările fremătând de furie subită.

— Pentru ultima oară, Josephine, eu nu *am* o fiică, şi dacă mă faci s-o mai repet, o să-ţi smulg limba din gâtlejul tău mizerabil!

„Eu nu *am* o fiică."

Ah! Inima mi s-a strâns pe neaşteptate. Deşi bănuiam că mă uitase, una e să bănuieşti adevărul şi cu totul altceva e să-l ştii — să-1 *auzi.* N-ar fi trebuit să doară atâta, dar aici, în casa copilăriei mele — înconjurată de

surorile care ovaţionaseră când sângele meu se vărsase —, mă... ustura. Un pic. Am căutat spre faţa de umbră a lui Reid. De atât de aproape, îi puteam desluşi forma ochilor, linia buzelor. El s-a uitat fioros la mine.

Mi-am întors privirea.

Chicotind, Nicholina a fredonat:

— Cei morţi n-ar trebui să-şi amintească, fereşte-te de noaptea în care visează. Căci în pieptul lor e amintirea...

Morgane i-a tras o palmă peste obraz fără avertisment. Un *trosc* furios a răsunat pe culoar.

— Tu nu vorbeşti — o venă pulsa pe fruntea mamei —, nu *respiri,* dacă nu-ţi dau eu voie. De câte ori trebuie să te pedepsesc până pricepi?

Când şi-a ridicat mâna din nou, Nicholina s-a făcut mică de frică. Realmente *s~a făcut mică de frică.* In loc s-o lovească totuşi, Morgane a bătut darabana pe fruntea Nicholinei.

— Ei? De câte ori? Sau ai urechile la fel de tulburate ca şi creierul, împieliţată de doi bani?

Nicholina s-a chircit vizibil la insultă şi faţa i s-a golit de expresie. S-a uitat în gol, dincolo de Morgane, în timp ce urma roşie a palmei primite îi înflorea pe obraz.

— Aşa credeam şi eu.

Cu un rânjet batjocoritor, Morgane şi-a reluat mersul pe culoar, spre noi, obrajii *ei* pătaţi de furie vizibili chiar şi în lumina lumânărilor.

— Ar fi trebuit să te ucid când am avut ocazia.

Josephine doar şi-a arcuit o sprânceană în direcţia ei şi a urmat-o pe Morgane.

Acum, Celie nu era singura care tremura. Şi mâinile mele au tremurat când Nicholina s-a luat după ele — la

fel de absentă şi de lipsită de viaţă ca spectrele de afară şi până şi inima lui Reid bătea neregulat sub urechea mea. A stat neclintit până ce a trecut ea de noi, dar i-am simţit mâna pe spatele meu ridicându-se încet. I-am simţit cuţitul. Dacă voia să mă ucidă pe mine sau pe Nicholina, n-am mai aflat. Pentru că, înainte să dispară după colţ, Nicholina s-a întors spre firida noastră.

Ochii ei au privit drept într-ai mei.

Şi am ştiut — instinctiv, la fel cum ştiusem despre copaci că plecaseră şi despre magia mea că voia să protejeze Chateau le Blanc —, *am ştiut* că mă văzuse.

Cuţitul lui Reid a încremenit la paşii ei.

— Salutare, şoricel! a şoptit ea cu degetele strânse pe marginea cotiturii zidului.

O frică pură, naturală, m-a cuprins la cuvintele ei. Nu puteam face nimic decât să mă uit la ea. Paralizată. Un singur strigăt de-al ei ne putea ucide pe toţi.

Am aşteptat, cu răsuflarea tăiată, în timp ce Nicholina şi-a înclinat capul.

S-a scurs după colţ fără niciun sunet.

— Ce facem?

Vocea lui Reid a sunat în urechea mea, joasă şi furioasă.

—- încă o mai putem prinde. Mişcă-te!

M-am uitat lung în locul unde ea se făcuse nevăzută, cu mintea învârtindu-mi-se. N-a reapărut totuşi şi niciun sunet de alarmă n-a sfâşiat liniştea. Niciun sunet de urmărire.

— Ne-a lăsat în pace.

— Ca să ne ucidă mai târziu.

— Ne-ar fi putut ucide adineauri, dar n-a facut-o.

M-am încruntat acum, complet nemulţumita de intensitatea stăruinţei lui. Soră cu îndărătnicia. Atât de bătut în cap fusese şi când îl întâlnisem prima oară? Era mintea *lui* cea tulburată?

— Nu ştiu de ce, dar *ştiu* că n-am să caut calul de dar după dinţi. Ea e cu Morgane şi La Voisin, am adăugat când a încercat să treacă pe lângă mine.

M-am înfipt bine pe picioare.

— Nu e timpul acum pentru confruntarea asta. Am făcut o înţelegere cu Isla — intrăm, ieşim şi îi dăm inelul.

— Inacceptabil!

Cuţitul în sfârşit m-a apăsat între omoplaţi.

— Eu n-am venit aici după un inel magic, Louise. Dacă nu te dai la o parte din calea mea, o să găsesc altă vrăjitoare de ucis!

L-am împuns în piept. Tare.

— Ascultă-mă bine, nătărăule!

Vocea mi s-a ridicat fără să vreau şi m-am grăbit s-o cobor.

— Isla are nevoie de inelul ăla. Noi avem nevoie de melusine. Cu cât mai curând terminăm aici, cu atât mai repede ne putem uni cu aliaţii noştri, stabilind un plan de atac şi...

— Am eu un plan — atacăm. Morgane e aici, nu în Cesarine.

— *Mama* ta e în Cesarine.

— Nu-mi pasă de mama! a mârâit el, trecând cu umărul înainte pe lângă mine.

M-am împleticit dând peste Jean Luc, care din impulsul de a mă reechilibra s-a împins prea tare şi a propulsat-o pe Celie în Reid şi pe mine în mijlocul culoarului, singură.

M-am răsucit cu faţa la el, înjurând tare... şi am

încremenit.

Manon se uita lung la mine.

— E cineva?

Şi-a îngustat ochii suspicioasă, studiindu-mi silueta de umbră, şi a ridicat o mână cu intenţia de a mă atinge. M-am retras în fugă, cu spatele. N-aveam de ales. Dacă mă atingea, avea să-şi dea seama

fără îndoială că eram vie. Când s-a încruntat mai tare, am tresărit, pricepând prea târziu că umbrele *nu se retrag înjugă.*

— Cine-i acolo?

A scos un cuţit subţire de pe mânecă.

— Arată-te sau chem pazal

De ce toate planurile pe care le făceam eu se duceau mereu de râpă?

Cu buzele strânse, am întredeschis uşa puterii aceleia din pieptul meu, dincolo de care sclipea pânza albă. Era riscant să-mi schimb forma, dar Morgane era deşteaptă. Deşi fără îndoială îşi dăduse seama că Tripla Zeiţă îi revocase binecuvântarea, probabil că nu le mărturisise încă şi surorilor noastre. In orice caz, nu puteam să stau pur şi simplu acolo, cu un cuţit în faţă şi unul în spate, şi nici nu-mi puteam arăta adevărata formă. Această nou-des- coperită putere avea să facă lucrurile mai uşoare, cu siguranţă.

Am încercat să-mi amintesc lecţiile din copilărie şi mi-am stors creierii după tot ce ştiam despre Tripla Zeiţă şi formele sale.

Ipostaza ei finală e Baba, care întruchipează îmbătrânirea şi sfârşitul, moartea şi reînvierea, vieţile trecute şi transformarea, viziunile şi profeţiile. Ea este călăuza noastră. Ea e amurgul şi noaptea, toamna şi

iama.

Se potrivea, având în vedere că aveam să murim cu toţii aici, oricum.

M-am concentrat pe acele trăsături, încercând să mă fixez asupra lor, în timp ce alte amintiri se consumau — viaţa mea în acest castel, sângele meu în vasul de piatră, momentul când mi-am luat rămas-bun de la Ansei. Senzaţia aceea de acceptare din adâncul oaselor. Transformarea mea în Fecioară se petrecuse cu uşurinţă, dar aceasta de acum a venit şi mai firesc. Probabil că odinioară aş fi empatizat cel mai mult cu Fecioara — şi încă o făceam, într-o oarecare măsură —, dar acel fericit anotimp de lumină trecuse. Trăiam în iarnă de prea multă vreme. Spre surprinderea mea, n-am regretat schimbarea. îmi făcea plăcere.

Mâinile mi s-au zbârcit şi s-au crăpat, în timp ce umbrele din jurul lor s-au disipat, iar şira spinării mele s-a încovoiat sub anii de oboseală. Vederea mi s-a înceţoşat. Pielea mi s-a lăsat. Triumfătoare — obscen de mulţumită de mine —, am ridicat un deget noduros la faţa speriată a lui Manon. Reuşisem.

Mă transformasem.

— Ai ieşit la o plimbare la lumina lunii, scumpo?

Vocea îmi tremura, nefamiliară şi joasă, neplăcută. Am chicotit la sunetul ei, iar Manon s-a retras un pas.

— Nu-i prea multă lumină a lunii în seara asta, mă tem.

Limba mi-a scăpat prin pauza dintre canini, în timp ce o priveam răutăcioasă.

— Să vin cu tine?

Ea a făcut rapid o reverenţă.

— Stăpână! îmi cer iertare! Nu... nu v-am recunoscut.

— In unele nopţi trebuie să trec nevăzută, Manon.

— Desigur. înţeleg.

Şi-a vârât capul între umeri. Cu întârziere, mi-am dat seama că plânsese. Negrul din jurul ochilor îi lăsase dâre pe obraji, iar nasul încă îi mai curgea. S-a smiorcăit cât mai în linişte cu putinţă.

— Ai păţit ceva, copilă?

— Nu, a zis ea repede, continuând să se retragă. Nu, stăpână, îmi pare rău că v-am deranjat!

N-aveam nevoie de Vederea Babei ca să văd că minţea. De fapt, nici n-ar fi trebuit s-o întreb. încă îşi mai jelea iubitul mort, Gilles, bărbatul pe care îl ucisese cu mâinile ei. Şi asta numai pentru că el fusese un fiu de-al regelui.

— O cană de muşeţel, dragă.

Când a clipit, nedumerită, i-am explicat:

— în bucătărie. Fierbe apă şi fa-ţi o infuzie. O să te calmeze şi o să ţi se facă somn.

Cu o altă reverenţă şi un mulţumesc, a plecat, iar eu m-am rezemat, moale, de cel mai apropiat perete.

— Să fiu al dracului! a şoptit Beau.

— A fost *incredibil!* a adăugat Coco.

— Dă-mi drumul!

Reid s-a eliberat din strânsoarea lui Jean Luc, iute, eficient, cu gâtul încordat. S-a răsucit spre el într-o izbucnire de furie.

— Era izolată. Situaţia era sub control. Ar fi trebuit *să lovim...*

— Şi apoi, ce?

Ridicându-mi mâinile în aer, am şchiopătat spre el.

— Zău, care e următorul pas în planul tău magistral,

Vânăto- rule? Să-i ascundem cadavrul ca să nu dea cineva peste el? O îndesăm într-un dulap? Nu putem risca să ştie cineva că suntem aici!

— Pui misiunea în pericol, Reid, a încuviinţat Jean Luc, întunecat, şi atragi primejdia asupra noastră, a tuturor. Urmează-i ordinele sau o să te scot din luptă!

Reid a făcut un pas şi-a lipit pieptul de al lui.

— Mi-ar plăcea să văd asta, Jean.

— Of, mai taci, altminteri o să-ţi îndes ţie cadavrul în dulapul ăla!

Pierzându-mi răbdarea definitiv, m-am răsucit iute — deşi, în realitate, a arătat mai degrabă ca un târşâit — şi am pornit din nou pe culoar.

— Am pierdut destul timp aici.

Reid m-a urmat, într-o tăcere posacă.

LUCRURI FRUMOASE ŞI MORTALE

Reid

CHATEAU LE BLANC ERA UN LABIRINT. NU MĂ aventurasem dincolo de Sala Mare de Modraniht, aşa că nu puteam face nimic decât s-o urmez pe Lou. *Lou.* Nu-mi spusese cine era. Bineînţeles că nu. Nu-mi spusese că moştenise puterea mamei sale — că *ea* devenise La Dame des Sorcieres.

Se căznea să urce nişte trepte şubrede acum. Coco şi Beau o sprijineau de ambele părţi. Siluetele lor rămăseseră întunecate. Nenaturale. Ca umbrele.

— Ai putea să te schimbi la loc, a murmurat Beau, prinzând-o când s-a împiedicat.

— Aşa-i mai bine. Dacă ne mai întâlnim cu cineva, n-o

să se uite cu prea mare atenţie.

Scara urca în spirală printr-un turn îngust. Aici totuşi tavanele se prăbuşiseră, din loc în loc. Ca şi în Sala Mare, forţele naturii învinseseră în cele mai multe încăperi. Zăpada se cernea încet în seră, unde, într-o sobă sculptată în piatră şi împodobită, ardea un foc. Lumina lui dansa pe tapiserii cu animale magice şi femei frumoase — ai căror ochi păreau să ne urmărească în trecerea noastră. Jur că una chiar şi-a întors gâtul ei frumos!

— Camera asta e pentru uzul personal al lui Morgane.

Lou a făcut semn către biroul de lemn din colţ. O pană de păun scria de capul ei pe pergament. Zăpada nu strica hârtia,

nici covoarele sau tapiseriile. Nu păta lemnul decorat. Pur şi simplu se topea în nimic, în aerul cald, mângâietor. Intr-un colţ, o harpă se ciupea singură, încetişor.

Toată scena era sinistră.

— Şi dormitorul ei se află tot în tumul ăsta.

A făcut semn spre o încăpere dincolo de harfa.

— Şi capela ei. Mi-a interzis să intru în această parte a castelului, dar eu m-am furişat fără ştirea ei.

— Şi vistieria? a întrebat Jean Luc.

— Exact deasupra noastră.

Târşâindu-şi picioarele spre biblioteca de lângă birou, s-a uitat la volumele de acolo. Sprâncenele ei argintii s-au încruntat a concentrare.

— Uşa este undeva…

Degetele ei s-au oprit pe o carte veche, legată în pânză neagră. Pe cotor, literele fuseseră imprimate în

auriu: *L'argent n-a pas d'ordeur*[XX]. A bătut cu degetul în ea, zâmbind maliţios.

— Aici.

Când a tras cartea spre ea, tot peretele a gemut. Mecanismele au clănţănit. Iar biblioteca... s-a dat la o parte. Dincolo de ea, o scară abruptă, îngustă, dispărea în întuneric. Ea s-a aplecat puţin, încă rânjind, şi a pocnit din degete. Mirosul de magie a izbucnit în jurul nostru — mai proaspăt ca înainte — şi o torţă din peretele casei scărilor a prins viaţă.

— După voi.

Beau a luat torţa, cu prudenţă. O umbră purtătoare de lumină. Nenaturala privelişte mi-a făcut pielea de găină pe braţe. Pe gât.

— Nu ne-ai spus că vistieria era în camerele ei personale, a zis el.

— N-am vrut să vă sperii.

— Ah, da!

Şovăind, Beau a pus piciorul pe prima treapta. Scândura a trosnit sub greutatea lui.

— Umbrele, spectrele şi vrăjitoarele ucigaşe ar fi pălit în comparaţie cu patul lui Morgane.

S-a oprit şi a aruncat o privire în urmă.

— Cel puţin... crezi c-o să se întoarcă în curând?

Coco a venit în spatele lui, mai înainte ca laşul să se poată răzgândi.

— Cred că e ocupată să pună la cale sfârşitul lumii.

— Locul ăsta...

Celie s-a uitat cu dor peste umăr, în timp ce şi ea a început să urce. Ochii i s-au îndreptat spre pana de

XX Banii n-au miros (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

păun, apoi spre harpă. La coardele ei aurii. Corpul i se legăna uşor pe melodia obsesivă.

— E atât de frumos!

Mi-am rostogolit ochii.

— Era să mori afară, Celie.

— N-am uitati s-a răstit ea, dintr-odată defensivă.

M-am zbârlit la tonul ei.

— Crede-mă, îmi aduc aminte ce e magia. Numai că…

întorcându-şi privirea de la cameră, s-a răsucit în schimb spre Jean Luc, spre mine. Mâna i s-a întins să prindă un fulg de nea dintre noi şi l-am privit cu toţii cum se topeşte în vârful degetului ei, fascinaţi. Nu. Nu fascinaţi — revoltaţi.

— Nu mi-ai spus niciodată că putea fi şi atât de frumoasă, a încheiat ea, mai blând acum.

— E periculoasă, Celie, a zis Jean Luc.

Ea şi-a înălţat bărbia.

— De ce nu poate fi în ambele feluri?

Amândoi am priceput ce voia, de fapt, să spună. *De ce* eu *nu pot fi în ambele feluri?*

Jean Luc s-a uitat lung la ea câteva secunde, plecându-şi capul într-o parte, contemplativ. Când, în cele din urmă, a dat din cap, încuviinţând la întrebarea ei nerostită, ea l-a sărutat pe obraz şi a urcat scara după ceilalţi. El a urmat-o ca un căţeluş devotat, îndrăgostit până peste urechi, iar mie mi s-a făcut brusc un gol în stomac de parc-aş fi ratat o treaptă. Răspunsul lui n-ar fi trebuit să mă surprindă. Nici al ei. Celie în mod clar suferea de influenţa vrăjitoarelor, iar Jean Luc n-ar fi spus niciodată vreun cuvânt împotriva ei.

Totuşi, mă simţeam cumva... pe dinafară — dislocat — şi am făcut semn din cap spre Lou. Numai ea rămăsese. Ceilalţi plecaseră mai mult decât în sensul literal.

— Hai!

Zâmbetul ştirb i s-a şters.

— Scuză-mă, dar aş prefera să nu închei noaptea cu un cuţit în spate! Mă înţelegi, sunt sigură.

Şi-a fluturat degetele într-o ameninţare tăcută, facându-mi semn să o iau înainte.

încruntându-mă, am pornit după Jean Luc. Deşi avusese dreptate în bănuielile ei — *chiar* voisem să pun capăt existenţei sale degenerate —, n-aveam ce face, trebuia să mă supun. îmi pierdusem balisarda.

— Credeam că uşa e păzită de o vrajă puternică.

Paşii ei se auzeau greoi şi stângaci în spatele meu, respiraţia devenindu-i mai zgomotoasă cu fiecare treaptă. Anevoioasă. Nu i-am oferit ajutor. Dacă insista cu magia asta respingătoare, culegea roadele.

— Aceea a fost o uşă, a gâfâit ea. Nu a fost uşa. Iţi închipui că mama şi-ar proteja cele mai preţioase posesiuni doar cu un raft de cărţi?

„Cele mai preţioase posesiuni." Cuvintele mi-au trimis prin corp un fior de anticipare. Cu siguranţă, ceva dincolo de uşa asta avea să fie folositor pentru a o elimina — pe ea şi pe *toate* celelalte.

Probabil că dacă eliberam castelul şi i-1 dădeam noului arhiepiscop, aş fi putut să-mi reînnoiesc jurămintele şi să mă întorc la frăţia mea. Acolo era locul meu.

La fel de repede cum a prins fiinţă acest gând, l-am dat totuşi deoparte. Dacă acest nou arhiepiscop m-ar fi acceptat atât de uşor — pe mine, un om vinovat de

crimă şi de conspiraţie —, n-ar fi fost deloc un lider. Nu l-aş fi putut urma. Nu, din momentul acesta încolo, nu puteam căuta decât ispăşirea. Aveam să le ucid pe aceste vrăjitoare, da, însă nu aşteptam niciun fel de răsplată. Dacă afişele cu persoană căutată erau adevărate, nu meritam niciuna.

Aveam să le ucid, cu toate acestea.

In capul scării, ceilalţi se opriseră în faţa unei uşi simple, fără nimic special. Lou a trecut pe lângă mine, încă respirând şuierător. S-a prins de piept cu o mână şi de mânerul uşii cu cealaltă.

— Doamne! Cred că genunchii mi-au crăpat de-a dreptul.

— *Mama ru'au* a mea poate prezice vremea cu ai ei, a consolat-o Beau.

— Pare o femeie fascinantă şi o spun cu toată sinceritatea.

Indreptându-se cât putea, Lou a apăsat, de încercare, clanţa.

Nu s-a clintit La pufnetul meu zeflemitor, a murmurat:

— Nu strica să verific.

O clipă de tăcere a trecut, în timp ce ea se uita fix la uşă, iar noi ne uitam la ea.

Nerăbdarea mi-a ascuţit tonul:

— Ei?

Lipindu-şi palma pe clanţă, ea mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Am avut dreptate. O vrajă foarte neplăcută a fost aruncată asupra acestei uşi şi-o să dureze ceva timp până s-o pot rupe — dacă am să pot s-o rup totuşi.

A închis ochii.

— Pot... s-o simt aici. Ca un al şaselea simţ. Magia... îmi zvâcneşte în piept chiar în clipa asta.

A clătinat din cap, deschizând din nou ochii.

— Dar nu ştiu dacă pot avea încredere în ea.

Vocea Iui Coco a răsunat nemiloasă:

— Nu cred că avem de-ales.

— Vraja vrea să protejeze locul ăsta chiar şi de mine, a spus Lou.

— Tu controlezi magia, Lou. Nu ea te controlează pe tine.

— Dar dacă...

— Schimbă-ţi perspectiva.

Răspunsul m-a surprins chiar şi pe mine, deşi venise din gura mea. Sub privirile lor uluite, am regretat imediat că vorbisem. Fierbinţeala mi s-a urcat în obraji. *De ce* vorbisem? Aveam nevoie să ajung în încăperea asta, desigur, dar... nu. Asta era singura explicaţie. Aveam nevoie să ajung în încăperea asta. Uitându-mă drept în ochii fiecăruia dintre ei, am continuat:

— Magia asta nouă vrea să protejeze castelul. De ce?

Lou s-a încruntat.

— Pentru că e căminul meu. Căminul surorilor mele. A fost al nostru de când ne ştim.

— Asta nu-i chiar adevărat, a şoptit Coco.

Lou a clipit nedumerită la ea.

— Ce?

— Mătuşa mea îşi aminteşte altceva.

Coco s-a fâţâit în loc, vizibil încurcată.

— Ea povesteşte despre un timp când Vrăjitoarele Roşii umblau prin sălile astea, nu Vrăjitoarele Albe.

La expresia stupefiată a lui Lou, s-a grăbit să adauge:

— Nu contează. Uită c-am spus ceva!

— Dar...

— Are dreptate, am intervenit eu, aspru. Ceea ce contează acum este dacă tu — La Dame des Sorcieres — încă mai consideri locul ăsta ca fiind căminul tău.

Când ea n-a răspuns, ci doar s-a uitat stăruitor la mine, am ridicat din umeri. Rigid.

— Dacă nu, e logic că magia ta nu-1 mai protejează. Ea se va îndrepta spre noul tău cămin. Indiferent care e acela.

Ea a continuat să se uite lung la mine.

— Adevărat.

Mi-am încrucişat braţele şi mi-am mutat privirea, în mod clar stingherit.

— Deci? Mai este?

— Nu.

După un moment nesfârşit, stingheritor, ea a repetat acelaşi lucru, şoptit:

— Nu, nu mai este.

Apoi şi-a închis ochii şi a răsuflat adânc. întregul corp i s-a relaxat, lepădând pielea îmbătrânită, până ce n-a mai semănat cu Baba, ci s-a făcut la loc o tânără femeie. O tânără femeie plină de viaţă. O *vrăjitoare,* m-a dojenit mintea mea. O tânără *vrăjitoare* plină de viaţă. Totuşi, cu ochii ei închişi, nu m-am putut abţine să n-o studiez. Păr lung şi castaniu, trăsături de elf. Ochi bine conturaţi. Pistrui sărutaţi de soare. La gât, un inel de spini îi încercuia pielea aurie. De spini şi de trandafiri, de asemenea.

„De ce nu pot fi în ambele feluri?"

Inexplicabila dorinţă de a o atinge aproape că m-a copleşit Să-i mângâi curbura delicată a nasului. Arcul semeţ al frunţii. Am rezistat impulsului nebunesc.

Numai neghiobii râvneau lucruri frumoase şi mortale. Eu nu eram un neghiob. Nu râvneam. Şi cu siguranţă nu voiam să ating o vrăjitoare, indiferent cum se uita ea la mine.

Se uita la mine de parcă eu aş fi fost al ei şi ea ar fi fost a mea.

— E o încuietoare, a şoptit ea în cele din urmă, cu faţa schimonosită de încordare.

Sudoarea îi lucea pe frunte.

— Magia. Eu sunt cheia. La Dame des Sorcieres a aruncat vraja şi numai ea o poate rupe. Dar eu... — ochii i s-au strâns mai tare — ... pânzele, toate sunt solide... Nu le pot mişca. Sunt ca fierul.

— Crezi că e o încuietoare?

Celie s-a apropiat şovăielnic de uşă.

— Cu cilindri sau cu opritoare?

Cu ochii în continuare închişi, Lou şi-a ţuguiat buzele. M-am forţat să-mi mut privirea.

— Nu sunt sigură. E ca şi cum... e ca şi cum mă aflu înăuntrul ei, dacă are vreo noimă ce spun...

— Descrie, te rog!

— Nu pot să descriu interiorul unei încuietori, Celie! N-am văzut niciodată vreuna!

— Păi, eu am văzut şi...

— Ai văzut? a întrebat-o Jean Luc, uluit. Când?

— Toată lumea are nevoie de un hobby.

Acum hotărâtă, a trecut pe lângă el ca să ajungă în faţa lui Lou, luând-o de mâini.

— Am descuiat încuietoarea vistieriei tatălui meu şi te pot ajuta să o descui şi pe asta, Acum, spune-mi, structurile au crestături şi fante sau seamănă mai degrabă cu o numărătoare? Sunt trei sau mai multe

rânduri paralele?

Lou s-a strâmbat La fel şi Jean Luc.

— Niciun rând, a zis ea, cu nodurile degetelor albite în mâinile lui Celie.

— S-ar putea să fie crestături. Nu... nu-mi dau seama.

A inspirat adânc, ca îndurerată.

— Nu ştiu dacă am controlul pentru asta. Magia... e mai puternică decât mine. Eu...

Vocea i s-a stins, devenind mai slabă, şi s-a clătinat pe picioare. — Prostii!

Celie a sprijinit-o cu o mână fermă.

— în sicriul surorii mele — când am simţit că sunt gata să-mi pierd minţile — am numărat nodurile din lemn, ca să-mi fixez atenţia. Erau treizeci şi şapte pe care le puteam vedea. Le număram, la nesfârşit, respirând o dată pentru fiecare.

I-a strâns tare mâinile lui Lou.

— Ascultă-mi vocea şi respiră! Apoi: Ai nevoie de o cheie schelet.

Nu m-am putut abţine. Am făcut un pas în faţă, neputând să-mi dezlipesc ochii de la faţa lui Lou.

— O cheie schelet? a întrebat ea.

— Este o încuietoare cu opritoare. Crestăturile alea pe care le vezi sunt pentru dinţii falşi ai cheii, făcute să împiedice mecanismul să se deschidă. O cheie schelet nu are niciuna. Imaginează-ţi cheia în minte — lungă şi subţire, cu doar doi dinţi la capăt. Dă-le formă ca să se potrivească ultimelor crestături şi împinge.

Coco şi-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, cu o expresie uimită.

— Nu înţeleg. De ce ar fi creat Morgane chei şi încuietori oarecare când avea magie?

— Cui dracu' îi pasă?

Beau rămăsese lângă scară, ţinând-o sub observaţie.

— E o încuietoare vrăjită pentru o uşă vrăjită într-un afurisit de castel vrăjit. Nimic din toate acestea nu are vreo noimă. Doar grăbiţi-vă, vă rog! Cred că am auzit ceva.

Lou a strâns din dinţi, palidă şi tremurând acum.

— Dacă vreunul dintre voi ar fi încercat să deschidă această uşă, n-ar fi văzut o încuietoare. E menită numai pentru La Dame des Sorcieres, dar este, de asemenea... e magia matroanelor de dinainte punându-mă la încercare. Le pot simţi provocarea. Comorile lor sunt dincolo de uşă, iar eu trebuie... să-mi câştig... dreptul de a intra.

Capul i se smucea abrupt la fiecare cuvânt, iar ochii i s-au deschis aţintindu-se pe clanţă. Aceasta a răspuns cu un simplu declic. O tăcere grea s-a lăsat peste noi în timp ce ne holbam la ea.

Ridicând un singur deget spre lemn, Lou a împins-o, de încercare.

Uşa s-a deschis înăuntru.

AM PĂŞIT ÎNTR-O ÎNCĂPERE DE AUR — sau, cel puţin, aşa părea la prima vedere. In realitate, tavanul boltit şi pereţii octogonali fuseseră clădiţi din plăci de sticlă argintată. Aceştia reflectau monedele de aur, coroanele. Sute de monede. Mii. Se revărsau din fiecare cotlon, îngrămădite precar, alcătuind ele însele nişte turnuri. Culoare de trecere strâmte şerpuiau între ele ca străzile şi aleile într-un oraş colosal, sclipitor.

— Asta...

Beau şi-a dat capul pe spate, studiind cel mai înalt pisc oglindit în tavan. Construită în vârful turnului, camera era mai mult înaltă decât largă — cilindrică —, de parcă ne aflam într-o cutie muzicală. Un vas pentru foc stătea pe un piedestal în mijlocul încăperii. Niciun lemn nu întreţinea flăcările. Nu ieşea niciun fum. Am inspirat adânc. Deşi magia învăluia totul, aici mirosea aproape a stătut. Ca sub un strat gros de praf.

— Nu e ce mă aşteptam, a sfârşit el, în cele din urmă.

Lou a examinat un set de lanţuri ruginite de lângă uşă, cu zalele mai groase decât pumnul ei. O substanţă uscată se scorojise pe metal. Maronie, aproape neagră. Sânge.

— La ce te aşteptai?

El a ridicat ceea ce părea un craniu omenesc vechi.

— O încăpere prăfuită, plină de păpuşi înfiorătoare şi mobilier vechi?

— E o vistierie, Beau, nu un pod.

Lou a făcut semn spre o grămadă de aur de dincolo de culoarul de trecere. O figurină de lemn stătea deasupra pe o canapea pătată. Alături, avea un pieptene de aur şi o oglindă cu mâner în formă de trandafir.

— Deşi există o păpuşă aici. Morgane a zis odată că e blestemată.

Beau a pălit.

— Blestemată *cum?*

— Doar nu o privi în ochi!

Punând lanţurile la loc, ea a părut să aleagă la întâmplare un alt interval şi s-a îndepărtat.

— Bine. Trebuie să ne despărţim. Daţi un strigăt dacă găsiţi ceva care seamănă a inel de aur, dar *nu* atingeţi nimic altceva.

Şi-a ridicat o sprânceană, privind peste umăr la noi.

— Aici sunt multe lucruri frumoase şi mortale.

M-am strecurat pe urmele ei, când ceilalţi s-au împrăştiat, pornind căutările. La sunetul paşilor mei, ea s-a întors cu un mic zâmbet. Aici, în încăperea asta întunecată cu aurul ei blestemat şi focul magic, arăta mai mult a vrăjitoare decât o văzusem vreodată. Stranie şi misterioasă. Aproape ireală.

— Pur şi simplu nu puteai sta departe, nu?

Nu ştiam de ce mă luasem după ea. Nu i-am răspuns.

Când ea s-a strecurat în spatele unui şifonier — cu uşile negre pictate cu flori micuţe — mi-am scos un cuţit din bandulieră. Chi- cotitul ei fantomatic a răsunat prin aerul greu înmiresmat. A părut să licărească în locul unde dispăruse ea, flăcările iluminând auriu firele de praf din aer. Vârful unui deget mi-a ating ceafa. Răsu- cindu-mă, am descoperit-o stând exact în spatele meu. Ochii îi străluceau nefiresc. Albaştri. Ba nu, verzi.

— N-o să te las să mă ucizi, ştii? a zis ea. N-ai mai fi în stare să trăieşti cu tine însuţi, mai târziu.

Mă mâncau degetele pe mânerul cuţitului. Gâtul mi s-a încleştat. Nu mai puteam respira.

— îmi vreau doar amintirile înapoi, vrăjitoareo!

Ochii aceia tulburători au căzut pe cuţitul meu şi ea a făcut un pas înainte. O dată. De două ori. De trei ori. A înaintat până ce pieptul i s-a lipit de vârful armei şi apoi s-a împins mai mult, o picătură de sânge facându-şi apariţia. Abia atunci şi-a întors ochii spre ai mei. Abia

atunci a şoptit pe buzele mele:

— Şi eu vreau asta.

M-am uitat la cuţitul meu. La sângele ei. O împingere rapidă ar fi fost destul. O simplă mişcare şi La Dame des Sorcieres ar fi fost moartă. Sau scoasă din joc, cel puţin. Ar fi neajutorată şi nu m-ar mai putea opri să-i arunc corpul în foc — în focul *magic.* Ar fi fost aproape poetic s-o privesc arzând acolo. S-ar fi făcut cenuşă mai înainte s-o poată salva ceilalţi.

O împungere rapidă. O simplă mişcare.

Avea să mă scoată din minţi dacă n-o faceam.

Am rămas aşa pentru încă o secundă, pentru alte câteva sute de secunde — încordaţi, gata de atac —, dar un strigăt a răsunat din capătul celălalt al vistieriei, întrerupându-ne înfruntarea.

— E aici!

Râsul lui Celie s-a revărsat între noi.

— L-am găsit!

Cu un zâmbet superior, Lou s-a dat înapoi. A plecat de lângă mine. In absenţa ei, am putut respira din nou. Am putut *urî.*

Femeia asta avea să mă înnebunească *până când* aveam s-o ucid.

— Eşti norocoasă, am spus mohorât, vârând cuţitul la loc în teacă.

— Ciudat, nu mă simt norocoasă deloc!

Zâmbetul ei a părut să se ascută, când s-a întors să plece spre vocea lui Celie, dăruindu-mi spatele. Cu fiecare fibră din corpul meu ardeam de poftă să plonjez. Să atac. Chiar mi-am îndoit

genunchii, oprindu-mă numai când am zărit cu coada ochiului safirul sclipind. Am încremenit. Dintr-un sertar

al şifonierului se iţea mânerul de argint al unei balisarde. Părea că fusese aruncată acolo întâmplător. Pusă la sertar şi uitată. Un fior mi-a străbătut corpul. Ca un fulger.

Cu grijă, în linişte, mi-am strecurat balisarda în bandulieră.

I-am găsit pe Celie, Jean Luc şi Beau strânşi în jurul focului. Coco a ajuns lângă ei odată cu noi. Numaidecât, Celie i-a pus inelul în palmă.

— L-am găsit, a repetat ea, cu răsuflarea tăiată de entuziasm.

De entuziasm şi de altceva. Când ochii i-au fugit spre gâtul lui Coco, aproape imperceptibil, i-am urmărit direcţia privirii. Către medalionul ce sclipea acolo.

— Poftim. Ia-1!

Coco a examinat inelul câteva clipe lungi, înainte de a zâmbi.

— Tu *erai* cea care trebuia să-l găsească.

Cu o aplecare a capului apreciativă spre Celie, Coco i l-a dat lui Lou, care şi l-a pus pe deget de parcă acolo era locul lui. M-am încruntat.

— Mulţumesc, Celie!

— Ar trebui s-o ştergem, a spus grăbit Beau. Mai înainte să se întoarcă Morgane.

încuviinţând, ne-am retras spre scară, dar nu Morgane ne aştepta la uşă.

Ci Manon.

NU MĂ ÎNTREBA NIMIC

Reid

CU PICIOARELE DEPĂRTATE, CU MÂINILE AGĂŢATE

de ambele părţi ale tocului uşii, ne-a întâmpinat cu o expresie înfricoşător de împietrită. Prinzându-ne în capcană aici. Toate urmele de lacrimi fuseseră şterse de la întâlnirea de pe culoarul de jos.

— Ceai de muşeţel, Louise?

Lou a venit în faţa grupului nostru, mâna ei atingând-o pe a mea în trecere. Atingerea m-a curentat. Am sărit înapoi.

— Mi s-a părut că aveai nevoie, a zis ea, făcând semn spre înfăţişarea general răvăşită a lui Manon.

Tonul ei lejer părea forţat, ca şi zâmbetul ei.

— Presupun că nu mi-ai urmat sfatul şi n-ai băut. Când ai dormit ultima oară?

Manon n-a răspuns. Strigătele de dedesubt i-au şters zâmbetul de pe faţă lui Lou. A făcut ochii mari.

— Tu... n-ai anunţat-o pe mama...?

— Nu încă. Trebuia să fiu sigură de intrus. Dar le-am anunţat pe celelalte. Ele o s-o informeze curând pe Stăpâna Noastră.

— Drace, drace, drace! *Drace!*

Răsuflând întretăiat, uluit, Lou şi-a încleştat pumnii, înainte s-o apuce pe Manon de guler şi s-o tragă în casa scării. Beau a trântit uşa în urma lor.

— E în regulă. Ele nu ştiu că tocmai *eu* sunt aici. Putem încă...

— N-ai să mai scapi din nou, Louise, a zis Manon, cu ochii încă reci şi inexpresivi.

— Doar... doar...

Lou şi-a vârât pumnul în faţa vrăjitoarei, iar Manon a înţepenit ca o scândură, incapabilă să mai mişte.

— Doar taci o secundă, Manon! Trebuie să mă

gândesc. Spre Coco, Jean Luc şi mine, a zis grăbită: Nu putem ieşi pe unde am intrat. Vreo idee genială?

— Ne croim drumul afară prin luptă, am răspuns numaidecât.

Jean Luc s-a încruntat, cântărind propunerea.

— Noi suntem şase. Numărul inamicelor e necunoscut. Am ocupat punctul mai înalt, dar am avea nevoie să ne croim un culoar de trecere...

Am bătut cu pumnul în uşă.

— Avem unul. Ele nu pot rupe vraja...

— Sunteţi amândoi idioţi.

Lou şi-a întors implorator ochii spre Coco.

— Era ceva în vistieria aia pe care să-1 putem folosi?

— N-ai putea să le *arăţi* că Zeiţa şi-a retras binecuvântarea de la Morgane? a zis Beau, fluturând din braţe. Tu *eşti* regina lor acum, corect?

— Din nou, de ce nu m-oi fi gândit şi *eu* la asta? Să-ţi spun ceva, înălţimea Ta, de ce nu porunceşti *tu* poporului tău să înceteze arderea vrăjitoarelor, ca toate problemele noastre să dispară?

S-a întors iarăşi spre Coco, înainte să poată el răspunde.

— Era focul magic.

Inchizându-şi ochii strâns, Coco şi-a frecat tâmplele.

— Şi sticlă argintată. Am mai văzut lanţuri, săbii şi...

A deschis iar ochii la Lou şi, fulgerător, amândouă şi-au dat seama de acelaşi lucru.

— Fereastra! au spus într-un glas.

Lou a dat din cap frenetic.

— Trebuie să sărim.

Coco îi trăgea deja pe Beau şi pe Celie pe scară în sus.

— O să fie riscant...

— Nu mai riscant ca un culoar de trecere...

înţelesul cuvintelor lor mi s-a desluşit, în sfârşit. Stomacul mi s-a strâns.

— *Nu.*

— Ai să fii bine.

Bătându-mă pe braţ distrată, Lou a dat fuga spre scări.

— N-o să te las eu să cazi.

Cum eu n-am făcut niciun gest să îi urmez, când strigătele de dincolo de uşă au devenit mai puternice, şi-a pierdut răbdarea, venind înapoi şi trăgându-mă de mână. Am făcut un pas. Nu mai mult Ea a încercat să mă convingă, trăgând încă de mâna mea:

— *Te rog,* Reid! Trebuie să sărim, altminteri nu mai ieşim niciodată de aici. Nu mă vor ucide numai pe mine. O să vă ucidă şi pe voi. Oribil. încet. Voiai un culoar de trecere? Nu ai balisardă, aşadar vei simţi fiecare clipă de tortură.

Mi-am dezvelit dinţii într-un rânjet.

— O să risc.

Frustrarea a sclipit în ochii ei şi a ridicat mâna încă o dată.

— Dacă nu te mişti, o *să te fac* eu să te mişti.

— Te rog...

Triumfător, mi-am desfăcut haina, scoţând la iveală balisarda şi pivotând între ea şi scări.

— Chiar te rog...

M-am simţit bine s-o văd rămânând cu gura căscată. M-am simţit bine să-i văd surprinderea, frica...

Mânerul altui cuţit m-a pocnit în creştetul capului şi m-am împleticit în faţă, ciocnindu-mă de ea. Ea a încercat să mă prindă.

Amândoi a fost cât pe-aci să ne rupem gâturile. în spate, Beau gâfâia, ţinând cuţitul încă ridicat.

— N-am nevoie de magie ca să-ţi scot fundul de aici. O să te *târăsc* pe acoperiş, dacă e nevoie. N-ai să mori aşa.

Jean Luc a apărut lângă el. Stăteau umăr la umăr, dominân- du-mă. De parcă m-ar fi putut intimida. De parcă m-ar fi putut *ameninţa...*

— Nu putem învinge un castel întreg de vrăjitoare singuri, a zis Jean Luc.

Trădător şi laş în egală măsură. Iuda încarnat.

— Asta e cea mai bună opţiune pentru noi. Treci şi urcă sau o să-l ajut eu să te târască!

Zgomotul de paşi răsuna mai aproape, acum. Reţinându-mi o înjurătură — pentru că aveau *dreptate* am apucat-o pe Manon şi am sprintat pe lângă ei. Mirosul de magie a explodat în urma mea, când Lou a încuiat din nou uşa. în încăperea de sus, a dat din braţe într-o mişcare frenetică. Comorile s-au supus, canapele şi dulapuri mutându-se din loc, îngrămădindu-se unele peste altele, alcătuind o scară precară.

— E bine, a zis Beau şi s-a îndoit de mijloc, proptindu-se cu mâinile de genunchi. N-o să poată trece de uşă. Avem timp...

Am aruncat-o pe Manon într-un fotoliu.

— N-avem.

încă ţeapănă, ea a alunecat pe podea, zicând:

— O să înconjoare castelul curând.

Apoi spre Lou a şoptit:

— Ţi-am spus că n-ai să mai scapi.

— O, ce mama dracului! a exclamat Lou, apropiindu-se.

între timp, Jean Luc o ridica pe Celie pe dulap. Beau şi Coco se căţărau în spatele ei.

Lăsându-se pe vine lângă trupul prosternat al vrăjitoarei, Lou a întors-o cu o altă fluturare de mână. Manon s-a relaxat imediat,

iar Lou — sub ochii mei holbaţi — a ajutat-o pe vrăjitoare să se ridice în capul oaselor, cu mâini blânde.

— Morgane ţi-a poruncit să-1 ucizi pe iubitul tău, Manon. Gilles e *mort* din cauza *ei.* Cum poţi să mai slujeşti o astfel de femeie? Cum poţi sta cu mâinile în sân în timp ce ea torturează şi ucide *copit?*

Cuvintele ei au avut efectul unei scântei în paie. Manon s-a repezit înainte cu un mârâit de fiară sălbatică, apucând-o pe Lou de umeri.

— *Sora* mea e unul dintre copiii morţi şi nu Morgane a ucis-o. *Eu* am ucis-o. Gilles a murit de mâna mea, nu de a altcuiva. Am făcut o *alegere* în alianţa asta... o alegere pe care n-o pot anula. Am mers prea departe ca să mă mai pot întoarce.

Lacrimile i-au ţâşnit şiroind pe obraji, făcând această mărturisire. Când a vorbit din nou, vocea i s-a frânt.

— Chiar dacă aş vrea.

Am privit, şocat, cum Lou îi şterge grăbită lacrimile.

— Ascultă-mă, Manon! Nu, *ascultă!* Uită-te în jur...

I-a făcut semn spre ceilalţi, spre ea şi spre mine.

— ... şi spune-mi ce vezi.

— Văd *trădători...*

— *Exact!*

Lou a apucat-o de încheieturi pe Manon, cu ochii mari şi imploratori.

— Eu mi-am trădat sabatul. Reid şi Jean Luc şi-au trădat Biserica, iar Beau şi Celie şi-au trădat Coroana.

Toţi luptăm pentru o lume mai bună, la fel ca tine. Ne dorim acelaşi lucru, Manon. Ne dorim *pace.*

Tot corpul Iui Manon tremura de emoţie, în timp ce lacrimile continuau să-i cadă. Ii udau poala rochiei lui Lou. Udau podeaua murdară dintre ele, sclipind puternic în lumina focului. în cele din urmă, Manon şi-a lăsat mâinile în jos.

— N-o s-o aveţi niciodată.

Lou a studiat-o gânditoare pe Manon pentru o clipă, cu regret, înainte să se ridice în picioare.

— Greşeşti. Există foarte puţine alegeri în viaţă care nu se pot schimba şi a venit timpul să faci şi tu o alta. N-o să te opresc, n-o să-ţi fac niciun rău. Du-te! Spune-i lui Morgane că m-ai văzut, dacă trebuie, dar nu încerca să ne opreşti! Noi plecăm.

Manon nu s-a clintit.

Lou s-a îndreptat spre maldărul de mobile fără alt cuvânt — apoi a şovăit. A privit peste umăr. In loc de Manon, ochii ei au dat de mine şi a murmurat:

— Ai tras de timp destul, Reid. Urcă! Iţi promit că n-ai să cazi!

Am înghiţit nodul din gât. Cumva, ea ştia că pieptul mi se strânsese şi vederea mi se îngustase. Ştia că palmele începuseră să-mi asude. Ştia că zăboveam lângă Manon nu ca să protejez grupul de mânia ei, ci ca să amân inevitabilul. Să mă gândesc la o cale — *orice* cale — de a ieşi din camera asta, dar nu pe fereastră. Şi asta însemna că îmi cunoştea slăbiciunea, vulnerabilitatea. Mânia a luat foc prin pătura groasă ce-mi paraliza gândurile, îm- boldindu-mă spre mobile.

— Tu cum ai reuşit să ţi-1 păstrezi pe al tău? a şoptit

Manon în urma noastră.

Tristeţea i-a întunecat faţa lui Lou, când şi-a întors privirea spre mine.

— N-am reuşit.

UNUL DUPĂ ALTUL, ne-am strecurat prin fereastră pe acoperiş. Capul îmi bubuia. Inima îmi gonea. In două rânduri, când mă căţărasem pe mobilă, piciorul îmi alunecase şi aproape că mă prăbuşisem la podea. Deşi Lou mă încuraja continuu, nu mai

voiam să-i sucesc gâtul. Acoperişul ăsta ar fi putut fi o turlă, un ac, atât de abruptă era panta lui.

— O să te omor pentru asta, i-am făgăduit ei.

Lăsându-se pe vine, s-a uitat peste streaşină, la ceilalţi care coborau pe zidul de piatră cu cuţitele. Membrele le tremurau de efort. De încordare.

— Abia aştept, crede-mă!

Şi-a scos propriile cuţite din cizme.

— Până atunci, crezi că poţi ajunge până la turlă?

I-am urmărit direcţia indicată cu cuţitul. Chiar sub noi, la baza turnului, un con ieşea dintr-o latură a castelului. Arăta de parcă s-ar fi putut prăbuşi în orice clipă.

— Asta-i nebunie.

— Tu, primul. Eu, după.

Desprinzându-mi anevoie fiecare deget de ţigle — ele deveniseră frânghia mea de salvare — am coborât repede panta. Lou a coborât ca un crab lângă mine.

— Asta e.

A dat din cap cu excesivă veselie, cu ochii prea strălucitori. Cu zâmbetul prea larg. Fie se temea mai

mult decât recunoştea, fie se delecta cu asta mai mult decât ar fi trebuit. Ambele erau inacceptabile.

Când m-am apropiat de streaşină, piciorul mi-a alunecat a treia oară.

O pală de vânt.

O senzaţie ameţitoare de imponderabilitate.

Şi o mână.

Mâna *ei.*

Care a prins-o pe a mea în timp ce aluneca peste marginea acoperişului, după care a venit şi a doua mână, strângându-mă de încheieturi Vederea mi s-a umplut de pete negre, în timp ce atârnam în aer. In timp ce vântul vuia pe la urechile mele. Inima mi se

zbătea înnebunită. N-o mai vedeam clar pe Lou, nu-i mai auzeam instrucţiunile panicate. Nu mai exista decât pământul, ameninţător, de sub mine, corpul meu suspendat în gol. Neajutorat, am tras cu ghearele de ea. Braţele ei tremurau sub greutatea mea.

— Ridică-mă! Ridică-mă *acuml*

Strigătele mele sunau delirant chiar şi pentru urechile mele.

O umbră i-a trecut prin ochi la porunca asta. Mi-a zâmbit felin:

— Spune-mi că sunt frumoasă!

— Eu... rr?

— Spune-mi, a repetat ea cu voce aspră, că sunt frumoasă!

M-am uitat la ea pentru un moment de infarct. Nu putea fi serioasă, şi totuşi era. După braţele ei slabe, ochii maliţioşi şi zâmbetul sarcastic, era *serioasă.* Mi-ar fi putut da drumul — *avea* să-mi dea drumul — dacă n-o împăcăm repede. Nu-mi putea suporta greutatea la

infinit. Dar ce îmi cerea? Să mint? S-o flatez? Nu. Voia altceva. Ceva ce nu-i puteam da. Printre dinţii strânşi, am spus cu năduf:

— Ai spus că n-o să mă laşi să cad.

— Tu ai spus o grămadă de lucruri.

îi spusesem adevărul. Că voiam s-o ucid. Că voiam să le ucid pe toate. Nu puteam admite această erezie — această *fantastică poveste de dragoste* dintre noi la care visase ea. De parc-ar fi fost posibilă. De parcă o vrăjitoare şi un vânător de vrăjitoare ar fi putut fi altceva decât duşmani. Eu nu-mi aminteam nimic despre asta. Şi nici nu voiam să-mi amintesc ceva. în secunda aceea totuşi vântul şuiera pe lângă mine cu înspăimântătoare voioşie şi am privit în jos. O greşeală. Negrul mi-a invadat câmpul vizual. Mâna mi-a alunecat un milimetru într-ale ei.

— Bine, am zis iute, urându-mă pentru asta şi urând-o pe ea şi mai mult. Eşti... eşti foarte frumoasă, Lou.

— Cea mai frumoasă pe care-ai văzut-o vreodată?

Aproape că mi-au dat lacrimile de frustrare.

— Mai frumoasă de atât. Nu mai pot gândi când mă uit la tine.

Ea a zâmbit radioasă şi tensiunea s-a topit de pe faţa ei la fel de repede cum venise. Braţele ei n-au mai tremurat. Prea târziu, mi-am dat seama de jocul ei: magia ei nu putea acţiona asupra mea pentru că aveam balisarda, dar o folosise în schimb să-şi întărească puterea corpului. Se prefăcuse că face mari eforturi tot timpul ăsta, îmi alimentase frica. M-ar fi putut ridica probabil cu un singur deget. O nouă mânie mi s-a aprins incandescentă în piept.

— Acum, a zis ea, grozav de mulţumită de sine,

spune-mi dacă sunt o cântăreaţă excelentă.

— Tu... tu...

— Aştept, a ciripit ea.

— Eşti o cântăreaţă excelentă. Cânţi ca o pasăre. Ca un înger. Şi dacă nu mă ridici în *secunda* asta, o să-ţi rupt gâtul tău frumos!

A mai aşteptat o secundă, doar ca să mă provoace. Apoi încă una. Şi încă una.

— Ei bine, dacă ne-am lămurit cu *asta.*

Cu o forţă uriaşă m-a ridicat din nou peste streaşină. M-am prăbuşit grămadă lângă ea, tremurând din toate încheieturile, aproape vomitând la picioarele ei.

— Să nu mă mai minţi *niciodată!*

M-a împuns în piept.

— Nu ţi-aş fi dat drumul.

— Minciuni!

— Mă rog — şi-a ridicat un umăr nepăsător —, poate că ţi-aş fi dat drumul, dar nu te-aş fi lăsat să te striveşti de sol.

Zâmbetul ei s-a prefăcut aproape în autocritic.

— Ei, haide, Vânătorule! Aş fi mutat întregul castel înainte să te las să mori.

— *De ce?*

întrebarea a ţâşnit din mine, subit şi fără voie. Nu era momentul pentru o astfel de întrebare. Nu era nici locul, de altfel — nu cu vrăjitoarele mişunând şi înăuntru, şi pe afară. Probabil se adunau dedesubt chiar acum, aşteptând să ne devoreze. Manon trebuie să le fi spus. Le-o fi grăbit să ia avantaj. Niciun strigăt nu răsuna de la sol totuşi, şi nicio magie nu ne prinsese în capcană.

— De ce m-ai salvat? De ce-ai lăsat-o să plece pe

vrăjitoare? Tu... ai mângâiat-o. I-ai şters *lacrimile.* Şi eu, şi ea voiam să te *ucidem.*

Revelaţia m-a şocat şi am amuţit. Manon voise s-o ucidă. Nu ştiu cum de ştiam, dar ştiam. Manon şi La Voisin, chiar şi Morgane, propria ei mamă, o voiau moartă. Dar — gândurile mele se încleiau ca noroiul — nici asta nu era foarte în regulă. „Eu nu am o fiică", susţinuse Morgane. Oare să fi uitat şi ea de fiica ei cum uitasem eu de soţia mea? Sau Lou minţise despre ambele? Am pri- vit-o suspicios când s-a ridicat.

— De ce? am repetat, mai ferm.

Bătându-mă uşurel pe obraz, s-a lăsat să alunece peste streaşină fără mine. Vocea ei a urcat cu vântul până la mine.

— Nu-mi pune nicio întrebare, *mon amour,* şi n-o să-ţi spun nicio minciună.

M-am încruntat la aceste cuvinte. Apoi am tresărit. Cuvintele acestea simple se simţeau altfel, înţepând şi repezindu-se la atac ca insectele. Am scuturat din cap ca să le alung, dar au rămas. S-au afundat mai adânc. Familiare şi dureroase şi răscolitoare. „Nu-mi pune nicio întrebare." Deşi rămăsesem pe acoperiş, vederea mi s-a dat brusc peste cap şi, în loc de ţigle şi fum, am văzut copaci, rădăcini noduroase, o sticlă de vin. Ochi albaştri-verzui. îngreţoşător dejâ-vu. „Şi n-o să-ţi spun nicio minciună."

Nu. Am clătinat din cap, smulgându-mă din suita aceea de imagini, şi mi-am înfipt cuţitul în piatră. Asta era aici. Altă împunsătură. Asta era reală. M-am lăsat mai jos pe zid. Asta era acum.

împunge, împunge! Nu-mi aminteam de ex *împunge!* Nu se întâmplase. *împunge, împunge, împunge!*

Mi-am repetat mantra până jos. Am repetat-o până ce

ochii aceia albaştri-verzui s-au şters, deopotrivă cu copacii, cu vântul şi cu Văgăuna. Durerea proaspătă mi-a crăpat capul, în cele din urmă. Am ignorat-o, concentrându-mă pe lumea de dedesubt. Ceilalţi mă aşteptau în tăcere. Nicio vrăjitoare nu se ascundea în umbre. Manon, se părea, nu ne trădase. Nu înţelegeam. Fără să mă uit la nimeni, am sărit, aterizând greoi pe picioare.

— Eşti bine? m-a sprijinit Lou, instinctiv.

Când m-am crispat ferindu-mă fără să-i răspund, ea a oftat şi ne-a făcut semn spre stâncile din spatele turnului, furişându-se printre umbre de parc-ar fi fost născută aici. Am privit-o îndepăr- tându-se, simţind un junghi în piept.

„Nu-mi pune nicio întrebare, *mon amour,* şi n-o să-ţi spun nicio minciună." O altă amintire pe jumătate închegată. Nefolositoare. Distrusă.

Ca un vânător de vrăjitoare care nu putea să ucidă o vrăjitoare.

ADEVĂR SAU PROVOCARE

Lou

LA JUMĂTATEA DRUMULUI DE ÎNTOARCERE SPRE L'Eau Melancolique, Celie a adormit pe calul ei. Jean Luc — care căzuse într-o stare de letargie cu câteva ore înainte — n-a reuşit s-o prindă la timp şi ea a plonjat cu capul înainte în noroi, spărgându-şi nasul. Ne-am înţeles rapid că era nevoie să facem un popas. Jean Luc a făcut rost de două camere în următorul han, introducându-ne pe o uşă din spate, la adăpostul întunericului.

— Mă întorc cu mâncare, a promis el.

Deşi fumul încă mai ascundea cerul, trebuie să fi fost între miezul nopţii şi zori. Ne mişcaserăm excelent, ţinând cont de toate împrejurările — intrând şi ieşind din Chateau le Blanc în ceva mai mult de o oră. Totuşi, puţine hanuri serveau cina la ora trei dimineaţa. Bănuiam că vederea hainei albastre a lui Jean Luc totuşi ar fi putut să-1 ajute pe hangiu să uite de ora imposibilă.

Coco, Celie şi cu mine am cerut una dintre camere pentru noi în timp ce aşteptam, iar Reid şi Beau au dispărut în cea de-alături. Aproape imediat, Celie s-a prăbuşit cu faţa în jos pe salteaua umplută cu paie, respirând egal, cu gura întredeschisă. Şuviţa de salivă

de pe pernă îi picta esenţialul ei de doamnă de familie bună. Coco şi cu mine i-am tras cizmele din picioare.

— Nu cred că rezist până vine mâncarea, a zis Coco, ascunzându-şi un căscat în palmă.

Stomacul meu a ghiorăit puternic.

— Eu pot.

— Păstrează-mi şi mie ceva, vrei?

Am rânjit când s-a trântit pe pat lângă Celie. Abia încăpeau în el. Niciuna n-a părut să observe.

— S-a făcut.

Jean Luc a întredeschis uşa, câteva momente mai târziu, aducând o tavă cu smochine uscate, chifle şi caşcavea. Din supiera de argint din mijloc ieşea mirosul paradisiac de tocană de vită, învârtindu-se în jurul nasului meu. A început imediat să-mi plouă în gură, dar el s-a oprit scurt când le-a văzut pe Coco şi pe Celie. Ridicând un deget la buze, am înşfăcat fructele, pâinea şi brânza de pe tavă, lăsându-le pe masa de lângă pat. I-am făcut semn să se retragă pe hol, şovăind numai o secundă înainte să rup o bucată de brânză.

Ador brânza.

— Sunt epuizate.

închizând uşa în urma mea, mi-am vârât bucăţica de brânză în gură şi aproape c-am gemut.

— O să mănânce când se trezesc.

Deşi evident indispus la gândul de a cina cu mine şi nu cu CeUe, Jean Luc a dat din cap şi mi-a făcut loc să intru în camera bărbaţilor. Beau aprinsese un sfeşnic de pe masa de toaletă, care arunca o lumină blândă, plăcută, asupra puţinelor piese de mobilier din încăpere: un singur pat, la fel ca în camera noastră, şi

un vas de porţelan pentru spălat. întregul loc avea o înfăţişare veche, totuşi primitoare, probabil ajutată de învelitoarea multicoloră de pe pat şi de duşumeaua de lemn cald.

— Fetele au adormit, a mormăit Jean Luc, închizând uşa cu piciorul.

— Ar trebui să fiu jignită?

Am făcut o piruetă spre pat, aterizând dramatic în poala lui Beau. El stătea sprijinit cu spatele de tăblia patului şi picioarele întinse, ocupând mai mult spaţiu decât i se cuvenea. Pufnind, m-a împins jos din pat.

— Da.

Netulburată, am traversat camera să cercetez conţinutul supie- rei, dar Jean Luc mi-a dat peste mână. Impărţind-o cu polonicul în nişte străchini crăpate de lemn, a făcut semn din cap în spatele lui.

— Du-te şi te spală, pentru numele Iui Dumnezeu! Mâinile tale sunt jegoase.

Din nefericire, Reid stătea în picioare, lângă vasul de spălat. S-a încruntat când m-am apropiat, dându-se uşor într-o parte ca să nu mă atingă. Când l-am împroşcat *din greşeală* cu apă, s-a dus hotărât în capătul celălalt al camerei.

— Dacă plecăm după micul dejun, o să ajungem la L'Eau Melancolique după-amiază, am spus eu, fără să mă adresez cuiva anume.

O tensiune nervoasă mi-a invadat tot corpul când mi-am primit porţia de tocană şi am mirosit-o cu lăcomie — aplecată peste strachină ca un şobolan — ca să mă opresc din a mai umple tăcerea mormântală dintre noi. Dacă ăsta era interiorul sanctuarului masculinităţii, nu voiam nimic din el.

Ochii mi-au alunecat spre Reid.

Mă rog. Voiam doar o *mică* parte din el.

Am mâncat în tăcere până ce n-a mai rămas nimic din tocană. Atunci, o bătaie uşoară s-a auzit în uşă.

— Căpitane Toussaint? a întrebat o voce subţire, necunoscută.

Jean Luc a făcut ochii mari şi s-a răsucit spre noi, mimând: *Hangiul.*

— îmi cer iertare, dar aş putea să intru pentru o clipă? Nevas- tă-mea m-a certat pentru grozava mea lipsă de maniere de adineauri şi are mare dreptate. Am o sticlă de whisky drept compensaţie,

îl distilăm chiar aici, din orzul fratelui meu — vocea i s-a înălţat cu mândrie —, şi aş fi încântat să vă tom personal un pahar.

— Aăă... Jean Luc şi-a dres glasul şi a adăugat: Păi... las-o la uşă.

A sunat ca o întrebare.

— Oh!

Era un talent al hangiului, fără îndoială, să pună atât de multă dezamăgire într-un cuvânt atât de mic.

— Oh, bine, da. Adevărat. Ce grosolănie din partea mea! E foarte târziu, desigur, şi sunt sigur că aveţi nevoie de odihnă. Umilele mele scuze, a zis el din nou.

Sticla a cloncănit de uşă.

— Noapte bună, atunci, căpitane!

Paşii lui nu s-au îndepărtat. Aproape că mi l-am putut închipui zăbovind pe hol, probabil lipindu-şi urechea de lemnul uşii, sperând că marelui căpitan i se va face milă de el şi se va răzgândi. Reid şi cu mine am schimbat o privire îngrijorată.

Parcă la un semnal, Jean Luc a gemut încet.

— Aăă... *monsieur* Laurent?

Ne-a aruncat o privire spăsită, înainte de a strânge în grabă străchinile noastre şi a le piti după vasul de spălat Ochii mi s-au îngustat, nevenindu-mi să cred. Cu siguranţă, nu voia să...?

— Mi-ar plăcea să beau ceva. Intră, te rog!

Reid, Beau şi cu mine n-am putut face nimic decât să ne repezim după ascunzători, numai că încăperea avea foarte puţine. Fiind cea mai mică dintre noi trei, eu am plonjat sub pat. Fiind cel mai tâmpit, Beau s-a ghemuit în spatele mesei de toaletă, la vedere. Iar Reid, neputând să găsească alt loc — nefiind deloc mic, dar probabil mai tâmpit şi decât Beau —, s-a rostogolit sub pat după mine, înconjurându-mi mijlocul cu un braţ ca să nu mă revărs în partea cealaltă. Mişcarea mi-a strivit faţa de pieptul lui, şi mi-am ridicat capul, apucându-1 furioasă de guler. *Ce naiba e în neregulă cu tine?*

El s-a întors pe spate, uitându-se furios la mine, moment în care *monsieur* Laurent a intrat în cameră.

— Oh, nici nu vă închipuiţi cât de bucuroasă va fi *madame* Laurent, căpitane, să afle că aţi gustat din whisky-ul nostru! Nespus de bucuroasă. Vă mulţumesc, vă mulţumesc!

Uriaşul trup al lui Reid îmi astupa vederea spre cameră, aşa că încet, cu precauţie, m-am întins pe pieptul lui, trăgând cu ochiul peste umărul lui. El a stat foarte nemişcat Se poate să-şi fi ţinut chiar respiraţia. *Monsieur* Laurent era un tip înalt, subţire ca trestia, în pijamale şi papuci, care-şi facea de lucru cu două păhărele la masa de toaletă. Jean Luc s-a poziţionat discret cât să-l ascundă pe Beau.

— Sunt onorat să-l gust, *monsieur*. îţi mulţumesc din

nou că ne-ai oferit găzduire la o oră atât de nepotrivită! Tovarăşul meu doarme în camera de alături, a adăugat el, acceptând paharul întins cu lichidul chihlimbariu.

L-a dat peste cap, iute.

— Trebuie să recunosc...

Monsieur Laurent a gustat din propriul pahar, sprijinindu-se de masă cu aerul cuiva care se face comod.

— ... am fost de-a dreptul şocat să vă văd la uşa mea, căpitane.

A chicotit.

— Bine, nu trebuie să vă mai spun, nu-i aşa? îmi cer iertare din nou pentru întâmpinarea mai puţin călduroasă! Nu poţi fi niciodată în destulă siguranţă, în zilele astea. Vrăjitoarele au devenit mai îndrăzneţe, şi sunt numeroase, prin părţile astea. Ar trebui să auziţi sunetele fantomatice ale pădurii, noaptea.

Cutremurându-se, şi-a potrivit mai bine scufia de noapte, dezvăluind o frunte înaltă, cu un început de chelie. In pofida tonului degajat, broboane de sudoare de agitaţie îi sclipeau pe ea. îi era frică de Jean Luc. Nu — mi-am mijit ochii cu viclenie —, îi era frică de haina albastră a lui Jean Luc.

— Oricum, presupun că majoritatea Vânătorilor sunt în Ce- sarine pentru conclav.

A mai luat o înghiţitură zdravănă de whisky.

— Presupun că aţi auzit veştile despre procese?

Jean Luc — care, din câte ştiam, nu auzise vreo veste despre aşa ceva — a dat din cap şi a golit paharul.

— N-am voie să vorbesc despre chestiunile acestea.

— Ah, desigur, desigur. Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule!

Când *monsieur* Laurent a dat să-i reumple paharul, Jean Luc a clătinat din cap şi hangiul s-a pleoştit. Insă şi-a revenit din dezamăgire aproape imediat, probabil un picuţ uşurat, şi a dat de duşcă restul de whisky din paharul lui.

— O să vă las, atunci. Vă rog să acceptaţi sticla ca un semn de mulţumire din partea noastră — nu în fiecare zi ai ocazia să găzduieşti un erou. Suntem onoraţi, domnule, pur şi simplu *onoraţi* să vă avem aici!

Reid stătea atât de nemişcat şi atât de încordat, încât ai fi zis că prinsese rădăcini sub patul ăsta. Cu falca încleştată, se uita furios la scândurile de deasupra lui fără să clipească, în timp ce *monsieur* Laurent ieşea din cameră, iar Jean Luc închidea din nou uşa. Cheia s-a răsucit în broască.

Reid nu s-a mişcat pentru încă o secundă, în mod clar luptân- du-se cu dorinţa lui de a fugi de mine şi cu aceea de a se ascunde de Jean Luc pentru totdeauna. I-am studiat profilul rigid în fundalul de lumină. Presupuneam că... îl duruse. Să audă cum *monsieur* Laurent îşi exprimase stima pentru o persoană cum obişnuise să fie şi el, o persoană ce n-avea să mai fie niciodată. Jean Luc deţinea onoarea aceasta acum, deşi adevărul e că dacă mai ascundea mult o vrăjitoare sub patul lui, privilegiul n-avea să-i rămână nici lui prea mult timp. Incapabilă să mă abţin, i-am dat la o parte o şuviţă de păr arămiu de pe frunte lui Reid.

— El nu ştie.

— Cine nu ştie ce? m-a repezit el.

— Hangiul. Nu ştie pe cine are aici.

Când şi-a clătinat capul dezgustat — de mine, de el, de întreaga situaţie —, am spus, ferm:

— Nu ştie ce înseamnă eroismul.

— Şi tu ştii? s-a întors el să rânjească dispreţuitor la mine. Eşti o eroină, Louise le Blanc?

— Nu. Dar tu eşti.

Deşi mi-a împins mâna la o parte, tot nu s-a mişcat să plece.

— Obişnuiam să fiu. Acum mă ascund sub un pat c-o vrăjitoare. Ştiai că am fost găsit la gunoi?

Când nu i-am răspuns, a râs batjocoritor, clătinând din cap.

— Bineînţeles că ştiai. Ştii totul despre mine, nu-i aşa?

Ochii îi ardeau de emoţie în acest îngust şi umbros refugiu — şi ce mai refugiu! Aici, înghesuit şi ascuns de restul lumii, puteam fi ultimii doi oameni în viaţă.

— Atunci ştii şi că am crescut ca orfan. Am crescut singur. M-au numit băiatul gunoaielor şi m-am luptat cu dinţii pentru respect — am spart nasuri şi am rupt oase ca să-1 obţin —, şi am ucis-o pe singura persoană care mă numea fiul lui. Ţi se pare că sună a figură de erou?

Mi s-a pus un nod în gât văzându-i expresia. Probabil se simţea din nou acel băieţel pierdut şi singur.

— Reid...

Beau şi-a vârât capul sub pat.

— Ce tot şuşotiţi voi aici?

De parcă i-aş fi aprins un chibrit în pantaloni, Reid a ţâşnit de lângă mine, ieşind de sub pat şi din raza mea vizuală. Beau s-a uitat după el cu o expresie speriată, după care mi-a întins o mână. In cealaltă, ţinea gâtul sticlei de whisky.

— Ceva noroc cu seducţia?

— Niciunul, mulţumită ţie.

— Trebuie să-mi protejez investiţia. Dar amintirile lui...

M-am încruntat.

— Coco crede...

— Ştiu ce crede Coco.

Şi-a pus un braţ pe după gâtul meu, trăgându-mă mai aproape de el. Reid ne urmărea posomorât din capătul îndepărtat al camerei.

— Vreau să ştiu ce crezi *tu.* Lăsând pariul la o parte, n-ai vrea să ne concentrăm mai degrabă pe refacerea amintirilor lui? Ştiu că nu-1 putem forţa să inverseze structura, dar probabil l-am putea ajuta.

Greutatea cuvintelor lui m-a apăsat pe piept. O alegere. îmi oferise o alegere. Fără să mă judece sau să mă dezaprobe, fără să mă ghideze, mă condusese la o răscruce de drumuri şi acum aştepta, răbdător, să fac eu primul pas, la stânga sau la dreapta. El avea să mă urmeze în indiferent ce direcţie aş fi ales. Numai că... am aruncat o privire la Reid. El deja făcuse o alegere — una *prosteasca,* dar totuşi o alegere. Păşise fără să mă consulte, dar evident o crezuse necesară. *Chiar* fusese necesară? Morgane mă uitase, da, dar nu uitase de mânia ei împotriva Bisericii şi a Coroanei. Regatul era acum în primejdie mai mult ca oricând.

„O să te găsesc, Lou. Iţi promit!"

M-am prefăcut că zâmbesc şi i-am dat un bobâmac peste nas lui Beau.

— Să nu-ţi închipui că scapi de pariu.

— Nici n-am visat aşa ceva, soră a mea.

încă vorbind în şoaptă, mi-a dat drumul, făcându-mi cu ochiul şi rânjind, la rândul lui — înţelegerea noastră implicită —, şi a legănat sticla de whisky în faţa mea.

— Poate o ramură de măslin, doar pentru noaptea

asta? Nu prea am chef să dorm.

Smulgându-i sticla, am băut o înghiţitură. Whisky-ul mi-a ars toate acele cuvinte nerostite de pe limbă. Toată frica şi îndoiala şi neliniştea. Am mai băut una.

— Nici eu.

— Acum cine şuşoteşte? a bombănit Reid.

Amândoi ne-am uitat la Jean Luc, care-şi aruncase haina pe masa de toaletă. Mi-am ridicat vocea şi sticla, simultan.

— Dar tu, dragă căpitane? Te putem ispiti?

— Eu mă culc. Otrăviţi-vă voi cât vreţi.

Mi-am dus o mână la gură, adresându-mă lui Beau într-o şoaptă prefăcută:

— El nu vrea să joace.

Jean Luc, care tocmai dădea cuvertura la o parte, s-a oprit.

— Ce să joc?

— Adevăr sau provocare.

Fluturând din gene, am mai tras o înghiţitură zdravănă, înainte să-i întind sticla lui Beau.

— Doar câteva întrebări ca să mai treacă timpul până ne ia somnul.

— Până cădeţi lăţi, vrei să spui.

A dat pătura la o parte şi a început să se vâre sub ea.

— Nu, mulţumesc!

— Probabil e mai bine aşa.

M-am aplecat conspirativ spre Beau, cu membrele deja plăcut încălzite. El a chicotit drept răspuns, o prezenţă solidă şi familiară lângă mine. O ancoră împotriva gândurilor mele năvalnice. „Ştii totul despre mine, nu-i aşa? M-au numit băiatul gunoaielor.”

— Am petrecut o *grămadă* de timp cu Celie, de curând, aşa că am tot soiul de secrete savuroase pe care le-aş putea dezvălui fără voie.

El s-a ridicat numaidecât în capul oaselor — apoi şi-a mijit ochii. încet, s-a lăsat înapoi în pat.

— Ştiu eu ce faci.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu ce faci, a repetat el apăsat, şi nu ăsta e motivul pentru care am decis să-ţi fac pe plac. Dă-mi sticla!

Beau i-a trântit-o în mâna întinsă şi i-am privit gâtul înghiţind o enormă duşcă. Ştergându-se la gură, i-a întins-o lui Reid.

— Tu începi.

Reid a studiat sticla cu dezgust.

— Eu nu joc.

— Of, haide, Vânătorule!

M-am ridicat pe vârfuri, împreunându-mi mâinile la piept şi legănându-mă.

— Te rog? Iţi promit că n-o să te pun să-ţi măsori scula cu a lui Jean Luc.

Jean Luc a zâmbit superior.

— Ei, asta *t* cel mai bine. N-aş vrea să ruşinez pe nimeni.

Bolborosind, nodurile degetelor lui Reid s-au albit pe sticlă.

— Tu... nu poţi să...

S-a strâmbat.

— Care sunt regulile?

— Regulile sunt simple, a zis Beau şi i-a smuls sticla din mână, înainte să se tolănească de-a curmezişul la

capătul patului.

Eu m-am aşezat pe podea, chicotind încă triumfătoare, şi mi-am strâns picioarele sub mine.

— Poţi să alegi un adevăr sau o provocare. Dacă nu alegi nici una, nici alta… — a ridicat sticla de whisky grăitor —, atunci bei. Sună corect?

Reid a rămas în picioare, încrucişându-şi braţele şi uitându-se mânios la noi ca un soi de zeu răzbunător cu obrajii rozalii.

Asta mai degrabă îmi plăcea.

— O să-ncep eu.

Jean Luc şi-a dres glasul şi şi-a rezemat coatele pe genunchi. Ochii lui palizi i-au găsit pe ai mei.

— Lou: adevăr sau provocare?

— Provocare.

Umerii i s-au pleoştit. In mod clar, nu dădusem răspunsul pe care şi-l dorise şi, în mod clar, nu-şi pregătise o provocare dinainte. A fluturat o mână leneşă.

— Te provoc să-ţi tai părul cu unul dintre cuţitele mele.

Am râs şi am luat o înghiţitură de whisky fără niciun cuvânt. — E rândul meu.

Frecându-mi palmele, m-am întors spre Reid — apoi am şovăit. Asta era prima mea ocazie adevărată să-1 cuceresc în afara circumstanţelor noastre obişnuite, în afară de L'Eau Melancolique, de furt, de acoperiş. In afară de pericol. Aveam nevoie s-o fac să conteze, şi totuşi mi-au zburat toate gândurile din minte în timp ce mă uitam la el. Sclipirea aceea bănuitoare din ochii lui… încleştarea maxilarului şi încordarea braţelor… Ar

fi putut fi la fel de bine impenetrabil. Ca şi Jean Luc, îmi cunoştea jocul şi nu voia să joace.

Cum îl cucerisem în Cesarine?

Mi-am stors creierii, încercând să-mi amintesc şi nereuşind. Prizonieră în Tumul Vânătorilor, înconjurată de duşmani, fusesem nervoasă, tăioasă şi în gardă mai tot timpul, atacând la cea mai mică provocare. încercasem să-I fac să se simtă stingherit, să-1 umilesc. în cea mai mare parte reuşisem în strădania aceasta, totuşi el se îmblânzise faţă de mine. Totuşi eu mă îmblânzisem faţă de el. Cum? Când? Deja, whisky-ul îmi tulburase gândurile, dacă nu cuvintele, învârtejindu-le într-o singură amintire de căldură şi nostalgie. Existase o cadă de baie şi un pat comun în Tumul Vânătorilor, şi existaseră cărţi şi jocuri şi rochii...

Mi-am înăbuşit un geamăt frustrat. Prin pereţii subţiri, răsuna sforăitul lui Coco. încă nu mă şcolise în subtila artă a

seducţiei — dacă exista aşa ceva. Nu avusesem nevoie, înainte. El pur şi simplu... mă iubise — în pofida tuturor —, şi iubirea aceea îl condusese la această odioasă alegere, să mă uite ca să mă salveze.

Aveam s-o respect.

Oricum n-aş fi putut să întorc eu vraja. Nici măcar ca Regină a Vrăjitoarelor. Dacă el nu-şi putea aduce aminte trecutul nostru, aveam să plămădesc un viitor nou. Mi-am pecetluit promisiunea cu o altă înghiţitură.

— Adevăr sau provocare, Reid.

N-a şovăit nicio clipă.

— Provocare.

Ridicând din umeri, am arătat cu sticla spre el.

— Te provoc să te dezbraci în pielea goală şi să

dansezi *bourree*[XXI]. în timp ce noi te privim, am adăugat iute, când el a dat să se ducă la uşă.

Nu mi-am putut stăpâni surâsul. întotdeauna fusese neaşteptat de ager.

— Nu afară, pe hol.

El s-a încruntat şi s-a oprit din drum.

— Adevăr.

— Spune-mi cum te simţi în momentul ăsta!

— Dă-mi sticla!

A apucat-o mai înainte să pot protesta şi mi-am înăbuşit dezamăgirea. Probabil era mai bine aşa. Alcoolul era el însuşi un soi de „adevăr". încă vreo câteva înghiţituri şi Reid avea să devină un şuvoi de informaţii.

— Ei bine, o să se facă urât devreme, a cugetat Beau. Mi-ar plăcea să fiu eu următorul. Louise, iubito — mi-a dăruit un zâmbet fermecător —, adevăr sau provocare? Şi te rog să alegi adevăr!

Mi-am rostogolit ochii în cap.

— Adevăr.

El a rânjit felin.

— Cine e cea mai atrăgătoare persoană de aici? Fii sinceră, te rog, sau te costă două înghiţituri!

Făcând cu ochiul lasciv, mi-am întins braţul spre Reid, con- damnându-1 cu un deget:

— Bărbatul acela de colo. Tipul cu păr arămiu. El este acela.

Reid s-a încruntat şi m-a întrerupt imediat!

— Rândul meu. Lou, care e cea mai mare frică a ta?

— N-ai întrebat adevăr sau provocare, i-am atras eu

XXI Dans popular francez, cu salturi de pe un picior pe celălalt (n. tr.).

atenţia.

S-a înnegurat mai tare.

— Adevăr sau provocare.

— Provocare.

— Te *provoc* să-mi răspunzi la întrebare.

Am chicotit şi m-am lăsat pe spate, încrucişându-mi picioarele. *Neaşteptat de ager.* Totuşi, întrebarea în sine lăsa mult de dorit. Bineînţeles că încerca să se folosească de joc ca armă. Bineînţeles că se folosea de orice avantaj să mă slăbească. *bine, grea treabă, amice!*

— Obişnuia să fie moartea, am spus degajată, dar o discuţie rapidă cu dragul nostru prieten Ansei mi-a schimbat perspectiva. O duce foarte bine, apropo.

Toţi trei s-au holbat la mine cu gura căscată. Beau, mai cu seamă, a părut să pălească.

— A vorbit cu mine în L'Eau Melancolique. Ne-a urmărit tot timpul, ştiţi...

— Ce? a exclamat Beau. Cum?

— Era un câine alb.

— O, Dumnezeule mare!

Beau s-a trântit pe pătură, strângându-şi rădăcina nasului.

— Vrei să spui *acel* câine alb? Crezusem că e o *piază rea.*

La pufnetul meu dispreţuitor, a exclamat:

— Era întotdeauna de faţă când se întâmpla o nenorocire!

— Probabil să te *avertizeze.*

— Nu mi-am dat seama că el... Nu l-am mai văzut de când...

A înghiţit cu greutate.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Şi-a găsit pacea.

S-a lăsat tăcerea în cameră la cuvintele mele blânde, iar eu mi-am studiat cu osârdie mâinile, împletindu-le în poală.

— Dar el m-a făcut, de asemenea, să înţeleg că nu mă tem deloc de moarte. Sau cel puţin că nu mă tem de a muri. Nu de durere. Ci de a mă despărţi de cei dragi pentru totdeauna.

Mi-am ridicat ochii.

— Dar o să-l văd din nou. Toţi o să-l vedem.

Reid arăta de parcă îl plesnisem peste faţă. Aşadar, îşi amintea şi el de Ansei, chiar dacă numai că fusese un novice. îşi amintea de moartea lui. Probabil că nu se aşteptase să-l plâng, nu se aşteptase ca eu să fiu capabilă de asemenea sentimente profunde pentru o altă persoană — eu, o *vrăjitoare*.

Mi-am dres glasul:

— Cred că e rândul tău, Jean Luc.

El s-a uitat imediat la Beau.

— Adevăr sau provocare.

— Adevăr.

— A pomenit Celie numele meu în călătoria voastră?

— Da, a zis el şi s-a întors spre Reid fără să detalieze răspunsul, în pofida protestelor vehemente ale lui Jean Luc. Adevăr sau provocare?

— Provocare.

Un alt rânjet. Unul mai crud, de data asta.

— Te provoc să-ţi vrăjeşti părul ăla arămiu în albastru.

Faţa lui Reid s-a făcut stacojie.

— Eu nu... Cum îndrăzneşti...

— Compartimentarea nu e sănătoasă, frate. Ţi-ai văzut mutra pe afişul ăla de persoane căutate, cu oribilul cuvânt cu C, totuşi nu cred că l-ai înţeles.

Şi-a ridicat o sprânceană, provocator.

— Refuzul este primul pas spre supărare adâncă.

— Adevăr, a zis Reid printre dinţii strânşi.

— Da, este! Beau s-a aplecat spre el, cu sinceritate, şi a spus: De ce nu-ţi poţi lua ochii de la frumoasa noastră Louise?

Dacă e posibil, faţa lui Reid s-a înroşit mai tare. Arăta fizic inconfortabil acum, după cantitatea de sânge din obrajii lui. Am început să râd.

— Pentru că vreau s-o *ucid...*

— Ah, ah, ah!

Beau l-a ameninţat cu degetul, bătând cu palma în sticla din mâna lui Reid.

— O minciună costă două înghiţituri.

Când Reid a înghiţit furios două guri — fără ezitare, fără să-şi nege neadevărul —, o căldură de un cu totul alt gen a înflorit în pieptul meu, răspândindu-se în membre. M-am ridicat în genunchi, săltând de euforie. Camera s-a învârtit, într-o plăcută nuanţă trandafirie.

— Adevăr sau provocare, Jean Luc.

El nici măcar nu s-a prefăcut interesat.

— Adevăr.

— Regreţi ce s-a întâmplat de Modraniht?

O secundă de tăcere a trecut.

Cu reticenţă, ochii i s-au îndreptat spre Reid, care arăta de-a dreptul gata de crimă acum. Sau gata să verse. Totuşi, n-a întrerupt jocul, iar subita limpezime din ochii lui i-a trădat interesul. Voia să ştie acest adevăr. Voia să-l ştie foarte tare. După un moment, Jean Luc şi-a frecat obrazul cu o palmă şi a murmurat:

— Da şi nu. Nu regret că am urmat ordinele. Regulile există pentru un motiv. Fără ele, am avea haos. Anarhie.

A oftat prelung, fără să se uite la nimeni şi a continuat:

— Dar regret regulile în sine.

Lăsându-şi mâna jos, l-a întrebat pe Reid:

— Adevăr sau provocare?

— Adevăr.

— Inima ta e în continuare cu Vânătorii?

S-au uitat unul la altul pentru alte câteva clipe lungi. M-am aplecat nerăbdătoare, ţinându-mi răsuflarea, în timp ce Beau se prefăcea că nu ascultă şi sorbea fiecare cuvânt. Reid şi-a mutat primul privirea, rupând tăcerea.

— Dar a ta?

Jean Luc s-a întins şi i-a smuls sticla de whisky din mână. După ce a băut, s-a ridicat în picioare şi mi-a dat mie sticla, pe drumul spre uşă.

— Cred că am terminat, pentru noaptea asta.

Uşa s-a închis în urma lui.

— Şi am rămas doar trei, a murmurat Beau, încă jucându-se cu marginea păturii.

Mi-a făcut brusc cu ochiul.

— Te provoc să-mi lingi talpa cizmei.

A urmat altă jumătate de oră de bufonerii. Provocările din partea lui Beau şi a mea au devenit din ce în ce mai ridicole — *cântă- ne o serenadă, fi roata de patru ori, înjură ca un birjar douăzeci de secunde în cap* în timp ce întrebările au devenit mai personale — *Care e cel mai scârbos lucru pe care l-ai avut vreodată în gură? Care ţi-a ieşit din corp?* — până când Reid a

fost de-adevăratelea beat cui. S-a clătinat până la mine când i-a venit din nou rândul, lăsându-se pe vine şi punându-şi o mână grea pe umărul meu. Lumina cenuşie a zorilor colora fereastra.

A vorbit împleticit:

— Care-i cea mai mare minciună pe care ai spus-o vreodată?

Am pufnit, cât pe-aci să-mi iasă whisky-ul pe nas.

— Nu ţi-am spus niciodată că sunt vrăjitoare. In Tumul Vânătorilor. Tu n-ai ştiut niciodată.

— Asta-i o prostie. Cum să nu fi ştiut?

— O întrebare *excelentă...*

— Lou, scumpa mea soră — Beau şi-a pus braţul peste faţă într-un gest cu adevărat dramatic, încă tolănit pe pat —, trebuie să-mi spui: Coco şi cu mine avem vreo şansă?

— Bineînţeles că aveţi! Ea e îndrăgostită până peste urechi de tine. Oricine poate vedea asta.

— Dar ea vede asta?

S-a uitat la mine cu ochi tulburi. Sticla din mâna lui avea acum o cantitate alarmantă de whisky — ceea ce voia să însemne nu prea mult.

— Mi-a zis Ansei, ştii. Deunăzi. Fără intenţie, bineînţeles, doar...

A început să încline sticla peste pătură, dar am traversat repede camera şi i-am luat-o la ţanc.

— ... i-a scăpat. Râdea la o glumă pe care o făcusem.

S-a uitat brusc la mine, cu ochii mai ageri şi mai limpezi. Mai calmi.

— Are un râs minunat, nu-i aşa? îi ador râsul.

Cu blândeţe, l-am împins pe spate, în pernă.

— Ii adori mai mult decât râsul, Beau.

Pleoapele au dat să i se închidă.

— O să murim cu toţii, nu-i aşa?

— Nu.

I-am ridicat pătura până sub bărbie, aranjând-o în jurul lui.

— Dar te provoc să-i spui şi ei, oricum.

— Să-i spun...

Vocea i s-a pierdut într-un căscat uriaş.

— ... ce?

— Că o iubeşti.

El a râs din nou şi ochii i s-au închis de-a binelea, corpul cedând somnului.

Şi am rămas doar doi.

M-am întors spre Reid, tresărind când m-am trezit cu el drept în spatele meu. Ochii îi erau fixaţi asupra mea cu o intensitate neobişnuită, tulburătoare, pe care n-o avuseseră înainte.

— Adevăr sau provocare.

O mie de fluturi mi-au izbucnit în stomac când s-a apropiat şi mai mult. Căldura mi-a invadat fiecare milimetru de piele.

— Adevăr.

El a clătinat încet din cap.

Am înghiţit anevoie.

— Provocare.

— Sărută-mă!

Gura mi s-a deschis fără voie când m-am uitat în sus la el — când i-am văzut fascinaţia aceea primară în ochi —, dar chiar şi cu aburii alcoolului, cu toată dorinţa pasionată, disperată, m-am silit să mă dau un pas înapoi. El m-a urmat hotărât. Mâna i s-a ridicat să-mi cuprindă ceafa în palmă.

— Reid. Nu... Eşti beat...

Vârfurile cizmelor s-au lipit de degetele picioarelor mele goale.

— Ce e asta dintre noi?

— O grămadă de alcool...

— Mă simt de parcă te-aş cunoaşte.

— M-ai cunoscut odată.

Am ridicat din umeri neajutorată, făcând eforturi să respir cu el atât de aproape. Cu căldura lui. Sclipirea asta din ochii lui... Nu se mai uitase aşa la mine de dinainte de plajă. Nu când eram pe cal, nici pe pod sau în vistierie, nici chiar sub patul din camera asta. Privirea mi-a săgetat spre whisky-ul din mâna mea şi căldura

aceea din stomac am simţit-o acum mai degrabă ca greaţă. *Akoolul este el însuşi o formă de adevăr.*

— Dar acum nu mă cunoşti.

Mâna lui s-a îndreptat spre marginea gâtului meu şi cu degetul mare mi-a mângâiat maxilarul.

— Am fost... romantici.

— Da.

— Atunci de ce ţi-e frică?

L-am prins de mână ca să-i împiedic degetul să se plimbe peste buzele mele. Tot instinctul din corpul meu se răsculase împotriva mea. *Nu aşa.*

— Pentru că asta nu e reală. O să te trezeşti cu o durere de cap peste vreo două ore şi o să vrei să mă ucizi din nou.

— De ce?

— Pentru că sunt o vrăjitoare.

— Eşti o vrăjitoare.

A repetat cuvintele rar, moale, şi nu m-am putut

abţine — m-am lăsat în palma lui.

— Şi te cunosc.

Când s-a clătinat pe picioare, mâinile mele s-au repezit la talia lui, sprijinindu-1. El s-a aplecat să-şi îngroape nasul în părul meu şi a inspirat adânc.

— N-am mai fost niciodată beat.

— Ştiu.

— Mă cunoşti.

— Da.

— Adevăr sau provocare.

— Adevăr.

Vârfurile degetelor lui mi-au trasat cicatricea şi s-a lăsat mai jos, plimbându-şi nasul de-a lungul gâtului meu şi pe umăr.

— De ce ai trandafiri pe gât?

M-am agăţat de el neajutorată.

— Mama m-a desfigurat cu ură. Coco m-a transformat cu speranţă.

El s-a oprit atunci, trăgându-se un pic în spate ca să se uite la mine. O emoţie greu de identificat i-a umbrit privirea, care s-a ridicat de la cicatrice la buzele mele.

— De ce miroşi atât de dulce?

Deşi presiunea se acumulase în spatele ochilor mei, am igno- rat-o, punând unul dintre braţele lui pe după umerii mei. Urma să se prăbuşească foarte curând. îngreunate de alcool, mişcărilor lui le lipsea graţia obişnuită — le lipsea şi elementara coordonare —, şi continua să se legene pe picioare. M-am rugat fierbinte în gând să nu-şi aducă aminte nimic din toate astea mâine. N-ar fi trebuit să-1 las să bea atât de mult. Durerea mă săgeta în tâmpla dreaptă. Nici eu n-ar fi trebuit să beau atât de mult. Cu paşi lenţi, greoi, l-am

cărat în partea cealaltă a camerei spre pat.

— Cum miros, Reid?

Capul i-a căzut pe umărul meu.

— Ca un vis.

Când l-am aşezat uşurel lângă Beau — al cărui picior atârna în întregime în afara saltelei — m-a prins de mână şi a rămas aşa, chiar şi după ce i s-au închis ochii.

— Miroşi ca un vis.

MAHMUREALA

Reid

MĂ SIMŢEAM DE PARCĂ FUSESEM IZBIT DE UN CAL în fugă.

Caii noştri jucau în loc agitaţi în spatele hanului, fornăind şi bătând cu copitele în pământ. Am strâns mai bine de frâie. O durere surdă îmi zvâcnea în spatele ochilor. Când stomacul mi s-a urcat subit în gât, m-am întors cu spatele la ei, strângând tare din ochi, împotriva luminii palide a zorilor.

— Niciodată n-am s-o mai fac! le-am promis eu, cu amărăciune.

N-aveam să mai beau nicio uncie de lichior cât oi trăi.

Calul cel mai apropiat de mine şi-a ridicat coada şi s-a bălegat, drept răspuns.

Mirosul aproape că m-a terminat. Apăsându-mi un pumn la gură, m-am căznit să le priponesc frâiele de stâlp şi am zbughit-o înapoi în cameră. înăuntru, ceilalţi strângeau ultimele lucruri cu mişcări lente, mocăite. Mai puţin Coco şi Celie. Cu un zâmbet superior, Coco privea spectacolul de pe pat, în timp ce Celie alerga de colo-colo, străduindu-se să fie de ajutor. Dar nu era de ajutor, în schimb, vorbea. Tare.

— De ce nu m-aţi trezit?

L-a plesnit peste braţ pe Jean Luc, înainte să se aplece să-i caute sub pat cizma lipsă.

— Ştiaţi că mi-am dorit *dintotdeauna* să încerc nişte whisky şi voi aţi băut o sticlă întreagă fără mine! Şi aţi mai şi jucat adevăr sau provocare! Cum aţi putut să mă lăsaţi să dorm în camera de alături, în timp ce voi v-aţi distrat aici?

— N-a fost distracţie, a mormăit Beau, acceptându-şi cămaşa de la Lou.

Cândva, în decursul nopţii, cămaşa ajunsese în vasul de spălat. El a stors-o, acum, cu o mutră nefericită.

— De fapt, distracţie e ultimul cuvânt pe care l-aş folosi ca să-l descriu. Ai putea să nu mai vorbeşti, draga mea?

— O, aiurea!

Abandonându-şi căutările sub pat, Celie s-a ridicat şi şi-a pus mâinile în şold.

— Vreau să ştiu absolut toate detaliile. Ce întrebări aţi pus? Ce provocări aţi îndeplinit. Ala e... — ochii i-au căzut pe o pată întunecată de pe colţul măsuţei de toaletă — ăla e sânge?

M-am dus repede să-l şterg, cu obrajii arzând, bâiguind:

— Am căzut când am făcut o roată.

— O, Doamne! Eşti bine? De fapt... nu contează. Uită c-am întrebat. în mod clar, aţi petrecut cu toţii grozav fără mine, aşa că un pic de sânge poate fi pentru *ispăşire.* Dar trebuie să-mi povestiţi tot ce s-a petrecut, de vreme ce nu aţi catadicsit să mă invitaţi şi pe mine.

Din fericire, avem destul timp să trecem în revistă fiecare amănunt pe drumul nostru spre L'Eau Melancolique...

Jean Luc a apucat-o atunci de umeri, cu ochii injectaţi şi imploratori.

— Te iubesc, Celie, dar te rog... taci!

— Bine zis! a aprobat Beau, ridicându-şi încălţările.

Deşi ea şi-a îngustat ochii la fiecare dintre ei, Coco a fost cea care a intervenit, ridicându-şi vocea până la strigăt:

— Cum ai spus?

A rânjit şi mai larg la tresărirea noastră colectivă. Fiecare cuvânt era ca o ţepuşă vârâtă în ochii mei.

— Nu ne auzi? Celie, dragă, trebuie să vorbim mai tare ca să ne audă.

Celie a rânjit şi ea.

— Oh, *desigur,* Cosette. Ce înfiorător de nepoliticos din partea noastră! Să repet tot ce-am spus adineauri?

— Cred că ăsta ar fi lucrul cuviincios de făcut.

— Ai dreptate. Asta ar fi. Ceea ce *am spus* era că...

— Te rog...

Beau s-a întors deznădăjduit spre Lou, care şedea pe podea, la capul patului, împăturindu-şi hainele murdare şi vârându-le în sacul ei. Stomacul mi s-a întors din nou la vederea ei. Un nou val de fiere mi-a urcat în gât. Ea nu băgase în seamă pe nimeni, în dimineaţa asta. Inclusiv pe mine. Mi-ar fi putut fi rău fie numai de la ruşine — de la amintirea pielii ei, catifelată şi dulce. Mirosul ei încă mă obseda.

O provocasem să mă *sărute.*

Cu paşi mari, m-am dus la vasul de spălat să-mi dau

cu apă pe faţă, înghiţindu-mi acidul.

Când Lou nu i-a răspuns, Beau a bătut-o pe umăr şi ea şi-a ridicat ochii, fără expresie. Cu faţa palidă. Cu pistruii evidenţiaţi.

— Ai putea să le forţezi cumva să tacă? a întrebat el. Probabil legându-le corzile vocale?

Lou a ridicat o mână la urechi, scoţând o bucăţică de lână din fiecare.

— Ce spuneai?

Ne-am holbat cu toţii Ia ea.

Dopuri de urechi. îşi făcuse *dopuri de urechi* din plapuma hangiului. Beau i le-a smuls cu veneraţie, îndesându-le în propriile urechi.

— Eşti un geniu al răului.

Dar Lou n-a râs. Doar a clipit nedumerită. Ochii i s-au fixat asupra camerei încet, de parcă fusese pierdută în gânduri. încă mai ţinea o piesă de lenjerie de corp într-o mână, când a întrebat:

— N-ar trebui să-i trimitem cumva un mesaj lui Claud? Despre Morgane?

Cuvintele veninoase ale femeii au răsunat în minţile noastre: „Momentul este acum. Copacii s-au mobilizat şi o să le urmăm exemplul, lovind în plin şi cu toată forţa cât conclavul deliberează."

— Chiar ar trebui să-I prevenim şi pe Blaise, ei doi ar trebui să ştie despre Isla. Putem să organizăm un soi de apărare...

Nu mi-am putut abţine un pufnet dispreţuitor.

— Crezi că sirenele şi vârcolacii pot organiza ceva?

Privirea ei a devenit brusc tăioasă.

— Cred că toate planurile pe care le-am organizat noi

vreodată au fost o porcărie desăvârşită şi s-au sfârşit cu un dezastru absolut.

— Avem nevoie de ei, a încuviinţat Coco ferm, înşfacându-şi sacul şi ridicându-se în picioare. O să le trimit mesaj de pe plajă.

A făcut o pauză.

— După ce Isla o să fie de acord să ne ajute.

Ca la un semnal, toţi ne-am uitat la inelul de pe degetul lui Lou. Ea şi l-a întors, neliniştită.

— Crezi că putem avea încredere în ea?

Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Coco, în capătul celălalt al camerei.

— Putem avea încredere în mama ta?

Coco a ridicat din umeri.

— Ne-am îndeplinit partea din înţelegere. Şi apele împiedică neadevărul.

— Aşa e.

Lou continua să-şi răsucească inelul pe deget. II răsucea şi-1 răsrăsucea.

— Şi... care-i treaba cu conclavul? Ce *deliberează!*

La asta a răspuns Jean Luc:

— Conducătorii religioşi din întregul regat s-au adunat la Ce- sarine ca să aleagă un nou arhiepiscop. De asemenea... — şi-a dres glasul, brusc foarte ocupat cu sacul său — *extrag* informaţii de la *madame* Labelle.

Cuvântul a picat greu, plin de subînţeles.

— Extrag, a repetat Lou.

Jean Luc nu s-a uitat la ea:

— Focul-iadului continuă să devasteze oraşul.

— Ce înseamnă că *extragi* l-a întrebat Coco, neabătută.

— Ştii bine ce înseamnă.

Cu toţii s-au întors spre mine, în tăcerea care a urmat. Am simţit cum îmi ard obrajii.

— Nu-mi pasă.

Lou a sărit în picioare.

— E mama ta.

— Am *spus* că nu-mi pasă.

Cu un mârâit, m-am răsucit pe un călcâi să mă întorc la cai — re- gretându-mi decizia de a mă alătura grupului, *ei* dar Celie a făcut semn spre sacul meu, încruntată.

— Ăăă... Reid? Sacul tău se mişcă.

Saeul meu se... Cuvintele şi-au făcut loc până la creier o secundă prea târziu. Am aruncat o privire în jos.

Apoi mi-am azvârlit sacul în partea cealaltă a camerei.

Ceva dinăuntru a ţipat când s-a izbit de perete. Seminţe, haine şi arme s-au răspândit din el, împreună cu ceea ce arăta ca un produs de patiserie şi un... *şobolan.* Celie a ţipat şi a sărit în pat. Beau a sărit lângă ea. Lou totuşi s-a aplecat ca să ia coptura, în timp ce şobolanul a ţâşnit printr-o crăpătură din perete. A ridicat-o cu două degete.

— E ceea ce cred eu că e?

— De unde să ştiu eu?

Furios, am adunat seminţele înapoi în punga lor. Jean Luc mi-a întins cămaşa. Pantalonii. Le-am îndesat în sac fără nicio vorbă. Apoi am dat să smulg coptura de la ea.

— Indiferent ce e, e a mea.

Ea nu i-a dat drumul.

— E un rulou cu scorţişoară. L-ai avut la tine tot timpul ăsta?

Ruloul se rupea între degetele noastre.

— Nu-mi aduc aminte.

— Iţi aduci aminte când l-ai cumpărat?

— Nu.

— In mod clar l-ai cumpărat pentru mine, atunci. E *al meu.*

— Nu e al tău...

Celie şi-a dres glasul în timp ce noi continuam să ne luptăm pe ruloul evident mucegăit.

— Un şobolan tocmai *mânca* din ăla, corect?

— Nu l-a mâncat pe tot.

Cu ochii înflăcăraţi, Lou a tras tare şi ruloul s-a rupt în două. A dat să muşte din el.

Focul mâniei s-a aprins în pieptul meu şi m-am repezit Ia el să-l iau.

— Dă-mi-1 înapoi...

Coco i-a dat peste mână, aruncându-i ruloul înainte să-1 ajung eu.

— Nu, a răspuns liniştită. N-o să facem asta.

Lăsând să cadă punga cu seminţe în sacul meu, s-a întors să continue strânsul lucrurilor ei.

— Impăcaţi-vă, copii!

Lou şi cu mine ne-am privit furioşi.

FALIA

Lou

CEAŢA NE-A ÎNVĂLUIT CEVA MAI TÂRZIU ÎN ACEA după-amiază.

Am descălecat la capătul cărării, aruncând priviri în jur după vreun semn de viaţă. Constantin murise; asta însemna că apele rămăseseră fără gardian? Puteam pur

şi simplu… merge până la ţărm? *Ar fi trebuit?*

— Beau, Celie şi Jean Luc, voi ar trebui să rămâneţi aici, pentru orice eventualitate, am şoptit eu. Magia Islei v-a protejat înainte, dar nu ştiu dacă va avea aceeaşi bunăvoinţă şi de data asta. O să-i duc eu inelul.

M-am uitat la Coco.

— Vrei să vii şi tu?

Fără un cuvânt, ea m-a luat de braţ într-un admirabil efort de normalitate. Dar nu era nimic normal în locul ăsta. Nimic normal în felul în care, aproape simultan, ne-am aplecat să ne scoatem cuţitele din cizme. În pofida faptului că era ziuă, fumul încă ascundea soarele, iar ceaţa întuneca pământul într-un veşnic amurg. Aceasta din urmă s-a agăţat de noi în timp ce coboram, densă ca apa, şi ne limita vizibilitatea — motiv pentru care amândouă am ţipat când mâna lui Reid s-a strecurat şi m-a prins de cot.

— Nici să nu te gândeşti!

L-am dat la o parte cu un strigăt indignat:

— Nu mai *face* asta! Dacă vrei să vii şi tu, bine, dar *anunţă~te,* data viitoare! Ţi-aş fi putut tăia mâna!

Coco şi-a mijit ochii.

— El s-ar putea să fi plănuit ceva mai rău de atât.

Reid s-a uitat fioros la ea, ceaţa unduind în jurul siluetei lui înalte.

— N-am încredere în niciuna dintre voi. Nu vă las să-mi scăpaţi de sub ochi.

— Nu te faci tocmai agreabil pentru noi, a zis Coco, otrăvitor de dulce.

— Am o balisardă. Ar putea fi vrăjitoare pe-aici!

— O, dar *sunt* vrăjitoare aici!

El a scrâşnit din dinţi.

— Manon le-ar fi putut spune ce-am furat. Ar putea să ne aştepte.

Ea s-a prefăcut că se gândeşte la asta un moment, înainte de a ridica din umeri.

— Prea bine. Câtă vreme nu-ţi înfigi balisarda aia în mine, în schimb.

A fost o dovadă pentru cât de departe ajunseseră amândoi faptul că i-a întors spatele, trăgându-mă după ea. El ne-a urmat fără alte cuvinte.

Am mers pe cărare cât mai fără zgomot cu putinţă, trăgând cu urechea după orice sunet, dar nu s-a auzit nimic. Nici foşnet de frunze, nici valuri spărgându-se la mal sau ţipete de pescăruşi. Nu, liniştea era o creatură vie aparte, nenaturală şi groasă, apăsătoare. Când am păşit pe plajă, am şovăit, clipind la abrupta lumină a soarelui, descoperindu-ne stând mai aproape unii de alţii decât am fi stat de obicei.

— Aruncăm pur şi simplu inelul în apă sau...?

De parcă şoapta mea rupsese un soi de vrajă, Angelica s-a materializat din apă ca un spectru, tăcută şi eterică, apa şiroindu-i pe rochia de argint pur. Când ochii i s-au oprit asupra lui Coco, pe faţa ei senină a înflorit un zâmbet care-ţi tăia respiraţia.

— Cosette. Te-ai întors.

— Ţi-am spus că mă întorc.

Scoţându-mi inelul de aur de pe mână, i l-am întins grăbită.

— Poftim! E al tău.

— Iţi mulţumesc, Louise!

Zâmbetul i-a pălit când a examinat cercul de aur din palmă. Deşi scânteia nevinovat în soare, amândouă ştiam mai bine. Povestea lui fusese plămădită din moarte şi magie, contopite până deveniseră una singură.

— A trecut multă vreme de când n-am mai văzut inelul ăsta.

Plini de regret, ochii i s-au ridicat la Coco.

— Aproape douăzeci de ani, de fapt.

— Asta înseamnă că Isla este de acord să ne ajute? am întrebat.

Ea nu m-a băgat în seamă, în schimb apropiindu-se de Coco şi luându-i mâinile într-ale ei.

— Fiica mea. Evenimentele s-au pus în mişcare. Mă tem că asta e ultima ocazie pe care o avem să ne vorbim.

Coco a dat să se desprindă, fără tragere de inimă.

— Ţi-am spus că nu vreau să vorbim.

— Trebuie!

— Nu…

Angelica şi-a coborât vocea la o şoaptă însufleţită, apropiindu- se, dar, în liniştea din jur, şoapta ei se auzea până departe. I-am auzit fiecare cuvânt.

— Te rog să înţelegi! Niciodată n-am vrut să te părăsesc, dar gândul c-ai fi fost captivă sub apă toată viaţa ta — ca un peştişor într-un acvariu, examinată, admirată şi curtată — nu l-am putut

îndura. Meritai mult mai mult Crede-mă! Te-am vegheat mereu, dorindu-mi cu disperare să vin la tine, la suprafaţă.

Acum Coco şi-a smuls mâinile dintr-ale ei.

— Şi-atunci, de ce n-ai facut-o?

— Ştii răspunsul.

— Ştiu că *ţi-e frică.*

— Ai dreptate, a continuat Angelica să şoptească, te-am abandonat în mâinile unei femei crude, în speranţa c-o să te iubească şi-o să-ţi dea mijloacele cu care să-ţi croieşti propria cale — şi ţi le-a dat. Iar tu ai întrecut-o. Ne-ai întrecut pe amândouă.

— Vorbeşte cu mine, Vânătorule! am şuierat eu, dorindu-mi cu disperare ca Beau să nu-mi fi furat dopurile de urechi.

El m-a privit cu suspiciune făţişă.

— Despre ce?

— Orice. Orice-ţi trece prin...

— Poţi încerca să justifici cât doreşti.

Coco n-a catadicsit să-şi coboare vocea.

— De câte ori am vizitat plaja asta, plângând după tine? De câte ori m-ai ignorat?

— Ai fi trăit numai jumătate de viaţă cu mine, Cosette. Am vrut mai mult pentru tine.

Incapabilă să mă abţin, am aruncat o privire spre ele, văzând-o pe Coco uitându-se la mama ei fără să-i vină a crede.

— Cum rămâne cu ceea ce am vrut *eu, mamanl* Tu şi *tante...* tot ce v-a preocupat vreodată a fost duşmănia voastră stupidă. Eu sunt victima colaterală, nu-i aşa? Eu sunt cea care suferă.

— Cu *toţii* am suferit! a replicat tăios Angelica. Nu mă judeca greşit, Cosette! Mătuşa ta şi cu mine am fost printre primele din neamul vrăjitoarelor. Da, a dat ea din cap, văzându-i expresia nedumerită a lui Coco, am trăit o sută de vieţi. Probabil chiar mai multe. Timpul trecea altfel pe-atunci.

întorcându-se spre mine, a ridicat o mână nerăbdătoare:

— Vino, Louise le Blanc! Ar trebui să auzi şi tu asta. O bătălie se pregăteşte la orizont, mai catastrofală decât orice a văzut vreodată pământul ăsta, şi cu toţii trebuie să ne jucăm rolurile. Acesta e al meu.

M-am apropiat, şovăielnic.

— Chiar nu avem timp pentru asta. Morgane a pornit deja spre Cesarine...

— Dacă vrei s-o învingi pe mama ta — şi pe sora mea —, o să-ţi faci timp.

Tonul ei nu îngăduia niciun protest şi, în secunda următoare, a scos un cuţit cu lamă subţire din mânecă şi şi-a crestat ambele palme. Sângele ei a curs gros pe nisip şi, din el, lujeri negri s-au ridicat luând forma unor jilţuri. A făcut semn spre ele, cu sângele încă şiroindu-i din mâini. Mici flori de aconit violacee au crescut în locul unde atingea nisipul.

— Staţi jos! Acum! N-o să vă mai spun a doua oară.

Aconit însemna *atenţie.*

L-am apucat de mânecă pe Reid şi l-am forţat să stea jos, trân- tindu-mă pe jilţul meu fără alte cuvinte. Vizavi de mine, Coco a făcut acelaşi lucru, iar Angelica a rămas în picioare în centrul macabrului nostru mic cerc. S-a întors încet în loc, privindu-ne pe fiecare drept în ochi.

— Aceasta este povestea voastră, a tuturor, aşadar ascultaţi acum şi înţelegeţi bine! La început, magia trăia în toate vrăjitoarele. Da, m-ai auzit bine, Louise, a adăugat ea când am dat s-o întrerup. Deşi voi ne numiţi

pe noi Dames Rouges acum, magia străMoaşelor voastre era mai apropiată de-a noastră decât de-a voastră. Curgea prin sângele lor, zbâmâia prin venele lor. Ele trăiau în armonie cu natura, niciodată luând mai mult decât dădeau

în schimb şi niciodată nesocotind căile naturale. Trăiau. Mureau. Prosperau.

Şi-a înclinat capul.

— Eu am fost una dintre aceste vrăjitoare originale, ca şi sora mea geamănă, Josephine.

— Ce s-a întâmplat? a şoptit Coco.

Angelica a suspinat.

— Ce se întâmplă mereu. Cu timpul, unele dintre noi şi-au dorit mai mult — mai multă putere, mai multă libertate, mai multă *viaţă.* Când o sectă din neamul meu a început să experimenteze cu moartea, o mare falie s-a căscat între noi.

Angelica a îngenuncheat în faţa lui Coco, luând-o de mâini, încă o dată.

— Mătuşa ta a fost printre ele. Am implorat-o pe Josephine să se întoarcă, să uite de obsesia asta cu nemurirea, dar când am prins-o mâncând inima unui copil mic, nu i-am mai putut trece cu vederea stricăciunea. A trebuit să acţionez.

O nouă viţă s-a căţărat pe jilţul lui Coco din lacrimile Angelică!. La fel ca aconitul, petalele au înflorit violacee, dar ăsta nu mai era aconit Era mătrăgună.

— I-am interzis surorii mele să se întoarcă în Chateau le Blanc.

— Ai locuit acolo? am întrebat, uluită.

— Toate am locuit acolo. Asta încerc să-ţi spun, Louise... asta e marea falie dintre Dame Blanche şi Dame Rouge. Deşi i-am interzis lui Josephine să se întoarcă, ea nu mi-a ascultat avertismentul, în schimb adunându-le pe cele care gândeau ca ea şi organizând o rebeliune.

Cutremurându-se, s-a ridicat în picioare şi viţa de beladonă s-a ridicat mai mult, înfaşurându-se pe speteaza jilţului lui Coco.

— N-am mai văzut niciodată atâta sânge.

M-am uitat lung la ea, cu inima bătându-mi puternic, în timp ce o altă amintire a apărut la suprafaţă: sânge curgând ca un râu din templu, îmbibând părul şi poalele rochiilor vrăjitoarelor căzute în calea lui. *Falia.* Şi, deodată, totul a căpătat sens — n-o văzusem pe Coco în amintirea aceea. O văzusem pe Angelica. *Angelica* fusese femeia fără faţă.

Ea şi-a închis ochii acum.

— Le-au ucis. Pe cele din neamul nostru. Mamele şi surorile, mătuşile şi nepoatele — toate au pierit într-o singură noapte, măcelărite ca animalele. In pofida tuturor acestora totuşi, Josephine n-a putut să mă ucidă şi pe mine. Nu după jurământul nostru de sânge.

— Nu putea să te tortureze, am spus, când mi-am dat seama.

— Nu, dar putea să mă exileze, ceea ce a făcut fată şovăială. Nu ne-am mai întâlnit mulţi ani de-atunci.

Şi-a cuprins coatele în mâini şi a părut să se ghemuiască.

— Am privit de la distanţă cum Dames Rouges ale ei au cules ce-au semănat, când au înţeles uriaşul preţ al

victoriei lor — toţi copiii de vrăjitoare născuţi după masacru nu mai aveau niciun strop de magie în ei. Dacă a fost din pricina uciderii surorilor sau a Zeiţei însăşi care le-a blestemat, nu ştiu. Silite să-şi extragă magia din pământ — şi să urmeze ordinea naturală —, fiicele lor, primele Vrăjitoare Albe, le-au depăşit curând ca număr pe străbunele lor. Influenţa surorii mele a tot slăbit pe măsură ce experimentul ei a continuat, devenind de esenţă din ce în ce mai întunecată. Dames Blanches au început s-o suspecteze şi, la momentul oportun, eu am profitat de ura lor, de frica lor, întorcându-mă la Chateau şi alungând-o pe Josephine de pe tron.

Sărind în picioare, am început să mă plimb în sus şi-n jos, cu gândurile răvăşite şi disparate.

— Dar n-am ştiut că tu *ai fost* o vrăjitoare de sânge.

— Nimeni n-a ştiut vreodată. Am păstrat secretul cu străşnicie de teama persecuţiei, ascunzând adevărul despre magia mea cu eforturi uriaşe. Am fost o laşă — întotdeauna am fost aşa —, dar în cele din urmă n-a contat. Când am sărit să-mi găsesc sfârşitul în L'Eau Melancolique, Isla m-a salvat — sau, mai degrabă, a salvat inelul meu.

Şi-a trecut degetul mare peste cercul de aur.

— Magia mea. Fără ea, nu sunt întreagă şi, fără mine, nici L'Eau Melancolique nu este. Din acest motiv Isla doreşte să evit amestecul în războiul vostru. Ea nu înţelege că este, deopotrivă, şi războiul *meu.*

Cu vocea gâtuită de emoţie reţinută, Coco a şoptit:

— Dacă Josephine moare, o să mori şi tu.

Cuvintele ei au căzut ca nişte bolovani în pieptul meu.

Brusc, Angelica s-a întors şi, cu o mişcare atât de rapidă, încât a părut doar un tremur de aer, a retezat cu cuţitul mătrăguna înainte să se înfăşoare în jurul gâtului lui Coco. Am scos un icnet de surpriză, Reid a tresărit şi Coco a sărit în picioare cu o exclamaţie. Niciunul dintre noi nu-i observase tentaculele târâtoare, fructele mâhnirii şi mâniei Angelicăi. Când a vorbit din nou, vocea îi era blândă:

— Trebuie să ne jucăm toţi rolurile.

Coco s-a uitat lung la ea.

Am traversat cercul să-i strâng mâna lui Coco.

— Asta înseamnă că Isla *nu* ni se alătură?

Mâna Angelicăi s-a închis în jurul inelului ei.

— Isla e în multe feluri.

Trecând pe lângă noi, a pomit-o uşor spre apă. Jilţurile ei de viţe-sălbatice s-au ofilit când Reid a venit lângă noi, iar florile ei de aconit s-au înnegrit până au devenit firişoare de cenuşă.

— Dar mincinoasă nu e. Tu mi-ai înapoiat inelul şi ai între- cut-o pe Morgane. Te-ai dovedit un aliat de nădejde, Louise. Deşi ea nu poate interveni direct în evenimentele ce vor urma, le îngăduie melusinelor sale să aleagă singure dacă vor să vină, de partea voastră, în Cesarine. îmi îngăduie şi *mie* să aleg.

— Şi ele o să vină?

— Şi tu o să vii? a întrebat Coco în acelaşi timp.

Ea şi-a înclinat capul.

— O să conduc eu însămi grupul celor dornice în

Cesarine, peste trei zile.

— Ce e peste trei zile? a întrebat Reid, cu voce încordată.

Angelica a continuat să se îndrepte spre apă, care a rămas calmă şi nemişcată. La marginea plajei, s-a oprit graţios, împreunându-şi mâinile.

— Oracolul oferă un ultim dar.

Când trei potire de fier s-au materializat înaintea noastră, groaza a înflorit în măruntaiele mele. Reid s-a încruntat şi a îngenuncheat iute să examineze unul.

— Beţi din ape, a zis Angelica, şi o să vedeţi.

OAMENII BISERICII

Reid

POTIRUL DE FIER MI S-A PĂRUT FAMILIAR ÎN MÂNA mea când l-am ridicat la buze. *Prea* familiar. De parcă aş fi coborât un şir de trepte, dar o ratasem pe ultima. In secunda în care apa îngheţată mi-a atins limba, o forţă invizibilă m-a absorbit şi-am căzut chiar dincolo de linia orizontului.

In secunda următoare, am reieşit la suprafaţă în sala de judecată a catedralei. Am recunoscut imediat băncile tari şi pereţii lambrisaţi. Lumina ca mierea. Lumânările de ceară curată. Pâlpâitul lor dansa prin încăperea în care fuseseră trase draperiile peste ferestrele ogivale cu vitralii. Păzisem uşile acelea boltite — în spatele podiumului, în spatele arhiepiscopului — în cel puţin douăzeci de rânduri în timp ce vinovăţii aşteptau verdictul. Nu condamnaserăm mulţi între aceste ziduri. Regele Auguste şi garda lui se ocupau de infractorii obişnuiţi, în timp ce vrăjitoarelor nu li se permitea niciun fel de proces. Nu, cei care depuneau mărturie aici erau cei acuzaţi de infracţiuni intermediare: conspiraţie, ajutor şi adăpostite a vrăjitoarelor, chiar încercări de vrăjitorie. în anii pe care-i petrecuserăm în rândul

Vânătorilor, doar câţiva, foarte rari, simpatizaseră deschis cu vrăjitoarele. Unii fuseseră momiţi de putere. Alţii fuseseră ademeniţi de frumuseţe. Iar alţii îşi doriseră magia pentru ei înşişi.

Până la unul, bărbat sau femeie, fuseseră arşi pe rug.

Am înghiţit anevoie când Lou şi Coco au aterizat lângă mine.

împiedicându-se puţin, Coco s-a ciocnit de bărbatul cu păr alb de lângă noi. El n-a observat-o. într-adevăr, când umărul ei a trecut prin braţul lui, nematerial, m-am încruntat. Asta însemna că ei nu ne puteau vedea.

— Iart-o, domnule! am murmurat, încercând o altă teorie.

El n-a răspuns.

— Nu ne pot nici auzi.

In pofida cuvintelor sale, Lou a vorbit în şoaptă. îşi ţinea privirea aţintită pe ceva din mijlocul încăperii. M-am întors. Am pălit, încruntat şi înverşunat, Philippe — odinioară camarad de arme — a târât-o pe mama pe podium. Ea fusese legată şi i se pusese un căluş. Sângele, atât închegat şi negricios, cât şi proaspăt stacojiu, îi pătase întreaga rochie, iar corpul îi atârna fără vlagă. Drogată. Pleoapele i se zbăteau între somn şi trezie.

— O, Doamne!

Coco şi-a dus mâna la gură.

— O, *Doamnei*

Philippe nu s-a ostenit să-i dezlege mâinile. Pur şi simplu i-a fixat urechea cu un cui în podium. Ţipând, ea

s-a trezit tresărind, dar mişcarea n-a făcut decât să-i îngreuneze poziţia, sfâşiind car- tilagiul. Ţipetele ei s-au prefăcut curând în suspine la râsul lui Philippe. Sub influenţa drogurilor, nu se putea ţine pe picioare, iar când s-a prăbuşit la podea, urechea i s-a rupt complet.

Un văl roşu mi s-a aşternut peste ochi. Am pornit înainte fără să mă gândesc, oprindu-mă doar când un alt bărbat s-a ridicat în sală. Ca şi mai devreme, cu potirul de fier, i-am recunoscut faţa — barbă căruntă, obraji scofâlciţi, ochi furtunoşi —, deşi mi-a luat câteva secunde să-l pot plasa.

— Era necesar, Vânătorule?

Vocea lui aspră a străpuns tăios prin rumoarea din sală. Ca la un semn, toate vocile au amuţit. Toţi ochii s-au întors asupra lui. Totuşi, atenţia lui nu s-a clintit de la Philippe.

— Dacă nu mă înşel, femeia asta a fost paralizată cu cucută, la sfatul vindecătorilor. Nu mai reprezintă nicio ameninţare în starea ei de acum. Cu siguranţă astfel de măsuri suplimentare sunt crude şi neobişnuite?

Deşi rostise ultima propoziţie pe un ton interogativ, nimeni nu a confundat-o cu o întrebare. Critica din tonul său a răsunat clar.

Şi în momentul acela am reuşit să-1 identific — stând între bănci, ţinând o strachină cu tocană în mâinile lui noduroase. „Cei mai mulţi dintre oamenii Bisericii nu şi-ar primi nici propria mamă, dacă ea ar fi o păcătoasă."

Achille Altier.

Cu toate acestea, nu mai era bătrânul gârbovit şi

arţăgos din biserica cimitirului. îşi pieptănase şi îşi pomădase barba. O tunsese frumos. Iar sutana lui strălucea magnific chiar şi în semiîntuneric. Mai mult, ţinuta lui era alta — mai dreaptă, mai mândră —, şi se impusese în sală cu o uşurinţă pe care i-o invidiam.

Philippe s-a zbârlit, încordându-şi umerii. Aruncând o privire în jur la feţele impasibile, dure, ale conclavului, a spus:

— E o vrăjitoare, părinte. Cu siguranţă nicio precauţie nu e exagerată.

— Susţii că ştii mai bine decât preoţii din infirmeria noastră?

Philippe a pălit.

— Eu...

— Ei, haide!

Omul de lângă noi s-a ridicat şi el în picioare, aproape la fel de înalt şi de masiv ca şi mine. în pofida părului său argintiu — des şi lucios ca al unui bărbat mai tânăr —, radia tinereţe şi vitalitate. Piele aurie. Trăsături clasice. Unii l-ar fi putut considera chiar

frumos. Ochii săi albaştri palizi totuşi sclipeau de maliţie. Dumnezeu îl crease opus lui Achille din toate punctele de vedere.

— Să nu ne grăbim să-l condamnăm pe Vânător Brisbois fiindcă ne protejează împotriva ibovnicei Diavolului, a cărei putere însăşi stă în disimularea ei.

Şi-a arcuit o sprânceană stufoasă şi a adăugat:

— Deşi trebuie să-l dojenesc pentru sângele pe care l-a vărsat pe podiumul nostru.

Philippe şi-a plecat îndată capul.

— îmi cer iertare, părinte Gaspard!

Părintele Gaspard. Mintea mea a umplut rapid golul. Părintele Gaspard *Fosse.* Am recunoscut numele din timpul petrecut de mine în nord, la Amandine. Acolo, îşi întemeiase cea mai mare parohie din regat în afară de Cesarine, creându-şi un renume personal, pe parcurs. Arhiepiscopul nu se lăsase impresionat de ambiţia lui, de şiretenia lui. De limba lui ascuţită. Eu adoptasem părerea arhiepiscopului de atunci. Nu-l plăcusem pe părintele Gaspard din principiu. Dar acum — întâlnindu-l pe omul însuşi — mi-am dat seama că arhiepiscopul spusese adevărul. Cel puţin, în acest caz.

Părintele Gaspard nu era o faţă bisericească.

M-am încruntat la concluzia mea pripită. Ce văzusem ca să fac o asemenea presupunere? Apărase un Vânător de critică făţişă. îşi lărgise congregaţia din parohie. Ambele ar fi trebuit să fie comportamente admirabile, biblice chiar, dar nu erau. Nu *erau* şi nu înţelegeam — nici pe el, nici Biserica, nici înfierbântarea din pieptul meu sau senzaţia asta de furnicături pe pielea mea, de parcă-mi intrase la apă cu mai multe mărimi.

— Eşti iertat, copile, a zis el, în pofida bărbii încărunţite a lui Philippe. Totul este iertat în urmărirea nobilei noastre cauze. Tatăl nostru îţi cunoaşte inima. în violenţa împotriva acestor creaturi îţi forţează mâna.

Gaspard a coborât treptele spre Philippe. încet. Aproape leneş. Elegant, mândru şi superior. Părintele Achille şi-ar fi putut rostogoli ochii. Cu toate acestea, a şchiopătat coborând şi el treptele, urmându-i exemplul lui Gaspard în partea cealaltă a sălii. Cei doi s-au întâlnit de-o parte şi de alta podiumului. A mamei mele.

Achille a păşit în faţa ei. Roba lui i-a acoperit corpul

în prostraţie.

— El niciodată nu ne forţează mâna la violenţă.

— Destul, bătrâne!

Deşi murmurase, vocea lui Gaspard încă mai reverbera în sala amuţită. Era atâta linişte, de-ai fi putut auzi şi un ac căzând.

— Suntem aici ca să ardem vrăjitoarea, nu s-o cocoloşim.

Obrajii mi s-au încins de mânie, inexplicabil de jignit. Dar *n-ar fi trebuit* să fiu agitat, n-ar fi trebuit să fiu *jignit* şi cu siguranţă n-ar fi trebuit să simt îngrijorare pentru vrăjitoarea de jos. Dar faţă de Celie şi Gaspard totuşi nu-mi puteam explica deciziile.

Nu o mai iubeam pe Celie.

Nu-mi plăcea părintele Gaspard.

Şi nu voiam ca mama — o vrăjitoare — să sufere. Nu voiam să fie arsă pe rug.

O ruşine copleşitoare m-a cuprins la acest ultim gând şi m-am aşezat pe cea mai apropiată bancă. Disperat să-mi recapăt stăpânirea de sine. Când Lou s-a aşezat alături, punându-mi o mână pe spate, m-am silit să număr până la trei, până la cinci, până la zece. Orice doar ca să-mi potolesc gândurile învălmăşite. Ştiam ce-ar fi trebuit să fac. O vedeam clar în minte — să-mi scot cuţitul din teacă şi să-i retez mâna. Să i-l împlânt în inimă.

La fel de clar, am tras-o mai aproape de mine şi mi-am îngropat nasul în gâtul ei. I-am gustat cicatricea. I-am desfăcut picioarele, luând-o în poală, şi am atins-o delicat, am atins-o nedelicat, am atins-o în toate felurile în care a vrut. Când buzele i s-au

întredeschis, mi-am furat numele de pe ele şi l-am păstrat pentru totdeauna — nu un ţipăt de durere, ci un strigăt de dorinţă.

„Aşa atingi o femeie. Aşa mă atingi *pe mine.*"

Durerea mi-a despicat ţeasta în două la imaginile complete şi m-am aplecat, apucându-mă de cap. Să alung cuvintele detestabile. Vocea detestabilă. Când în sfârşit s-au risipit şi s-au îndepărtat, durerea a cedat, dar ruşinea mea s-a amplificat mai fierbinte ca înainte. Insuportabilă. M-am mişcat ca să-i dau la o parte mâna de pe mine. M-am oprit în ultima clipă.

Când s-a aplecat peste umărul meu, părul ei m-a gâdilat pe obraz.

— Reid?

— Nu s-a luat încă o decizie, a mârâit Achille.

Gaspard a zâmbit. O felină cu un secret savuros.

— Bineînţeles că s-a luat. Nu te pot învinui pentru că nu ştii asta, desigur, idealismul tău i-a înrăit pe mulţi împotriva ta. Nu îndrăznesc să vorbească liber în prezenţa ta de teama de a nu fi criticaţi.

Când Achille nu i-a dat satisfacţia unei replici — nici măcar o încruntătură, nici măcar un clipit —, el a continuat:

— De bună seamă totuşi, îl vom aştepta pe Maiestatea Sa ca să calculăm voturile. O să sosească dintr-o clipă în alta.

S-a aplecat apoi ca să şoptească ceva la urechea lui Achille. O şoaptă adevărată, de data asta. Nu una prefăcută. înţepenind, Achille a mormăit ceva în schimb. Ca şi când i s-ar fi dat permisiunea, conclavul s-a lansat într-o discuţie cu voce scăzută, toţi aşteptându-1 pe tatăl meu să vină.

Lou stătea lângă mine.

— N-o s-o ardă de-adevăratelea. Nu-ţi face griji!

Coapsa ei se lipise de-a mea. Am făcut un efort să mă dau mai la o parte.

— Ba o s-o ardă.

Coco s-a strâmbat şi s-a aşezat lângă Lou, bâţâind din picior agitată.

— Din păcate, cred că Reid are dreptate. Auguste probabil o s-o ardă cu Focul-iadului, de ciudă.

Lou s-a uitat la mine, alarmată.

— Ce facem?

— Nimic.

Când ea şi-a ridicat o sprânceană, neimpresionată, m-am încruntat şi-am adăugat:

— Noi nu *putem* face nimic. Chir dacă aş vrea s-o ajut — şi nu vreau —, nu e timp. Mama este o vrăjitoare şi o să ardă pentru păcatele ei.

— Şi *tu* eşti vrăjitor! s-a răstit Lou. Şi chiar dacă n-ai fi fost, ai conspirat cu noi din plin.

Mi-a numărat fărădelegile pe degete, fiecare ca un cuţit cu lama vârâtă în otravă.

— Te-ai căsătorit cu o vrăjitoare — nu-mi aminteam —, te-ai culcat cu o vrăjitoare — mi-aş fi dorit s-o fi făcut —, ai ascuns şi ai apărat o vrăjitoare de mai multe ori — mi-am închis ochii, simţindu-mi măruntaiele ca într-o gheară — şi, mai grav de atât, *ai ucis* pentru o vrăjitoare. Pentru patru dintre noi, mai exact.

Am deschis ochii brusc. Ea şi-a învârtit degetul între noi trei, apoi l-a îndreptat spre podeaua sălii.

— Şi cea mai importantă dintre acestea îşi pierde sângele pe covorul ăla chiar în clipa asta. Din cauza ta, aş putea adăuga. Ea s-a sacrificat pentru *tine. Fiul* ei.

Pe care îl *iubeşte.*

„Cei mai mulţi dintre oamenii Bisericii nu şi-ar primi nici propria mamă, dacă ea ar fi o păcătoasă.”

Dar nici eu nu eram un om al Bisericii.

Mi-am încleştat pumnii şi mi-am ferit privirea.

— Nu pot să fac magie.

— Ba poţi.

Cu o voce degajată, examinându-şi o cicatrice de pe încheietura mâinii, Coco a continuat:

— Şi de multe ori. Ai făcut exerciţii şi când Lou nu era direct implicată, ceea ce înseamnă că *vrei* să uiţi.

Când am deschis gura ca să răspund, să o reped, ea a dat din deget spre mine.

— Taci! Nu mă interesează scuzele tale. Isla ne-a dăruit această viziune, aşadar, trebuie să fim atenţi. Suntem aici cu un motiv.

M-am uitat furios la ea şi ea la mine. Incrucişându-şi braţele, Lou a pufnit. încă mânioasă. Aveam asta în comun, se pare. După un moment, ea a întrebat:

— Ce are a face *madame* Labelle cu alegerea unui nou arhiepiscop?

— Se folosesc de punerea ei sub acuzaţie ca un soi de tribunal al lor.

N-ar fi trebuit să-i explic nimic ei. Nu m-am putut abţine. Făcând semn din cap spre Achille şi Gaspard, am adăugat:

— Aceia doi candidează pentru titlu.

Coco s-a strâmbat şi a cercetat sala din ochi. Probabil pentru a vedea ceea ce Isla dorise să găsim.

— Achille are mai mulţi sorţi de câştig.

Lou s-a uitat la noi, de la unul la altul.

— îl cunoaşteţi?

— El a fost preotul din Fee Tombe. Ne-a recunoscut din afişele cu persoane căutate, totuşi ne-a dat adăpost peste noapte, ba chiar ne-a dat şi de mâncare micul lui dejun. Nu l-a plăcut prea mult pe Beau, a adăugat Coco, de parcă ăsta era un alt punct în favoarea bătrânului. O să fie primul arhiepiscop decent pe care l-a văzut vreodată Belterra.

— N-o să fie.

Ca să-mi susţin afirmaţia, am făcut semn spre oamenii strânşi drept în faţa noastră. îşi apropiaseră capetele ca să şoptească. Gâturi încordate. Voci reţinute. Lou şi Coco au schimbat o privire, înainte să se aplece spre ei ca să asculte.

— ... nu-1 pune deloc într-o lumină bună, şuiera cel chel. Nu cu povestea lui.

— Ce poveste? a întrebat însoţitorul lui mai tânăr, dar la fel de chel.

Al treilea — de asemenea chel, dar cu o barbă lungă — a clătinat din cap.

— Presupun că n-ai de unde să ştii, Emile, nu-i aşa? S-a întâmplat înainte să te naşti.

— Asta nu e prima dată când candidează, a spus primul chel, cu inexplicabilă ostilitate şi un rânjet dispreţuitor spre Achille. A mai candidat împotriva lui Florin, în timpul ultimului conclav, dar şi-a retras candidatura în ultimul moment.

— N-a dat niciodată vreo explicaţie, a adăugat bărbosul. Doar s-a surghiunit singur în parohia aceea jalnică din nord.

— Bătrânul Florin a căpătat titlul şi nimeni n-a mai

auzit ceva despre Achille aproape treizeci de ani — până acum.

S-a auzit o bătaie în uşile boltite, iar oamenii au tăcut, uitân- du-se cum Philippe iese pe hol, închizând uşa în urma lui. Chelul bătrân a pufnit şi şi-a reluat bârfa maliţioasă.

— Am auzit că fratele lui s-a încurcat cu o vrăjitoare. Nu mai ştiu cum îl chema.

— Audric, a răspuns bărbosul, cu o expresie gânditoare.

Spre deosebire de colegul lui, părea mai puţin înclinat să-1 urască pe Achille. Se uita în jos, la omul în chestiune, aproape curios.

— Tata spunea că Achille i-a ajutat toată familia să treacă peste graniţă.

Cel tânăr şi-a strâmbat buzele dispreţuitor

— N-am ştiut că simpatiza cu vrăjitoarele.

— Cum nu?

Chelul i-a făcut semn spre locul unde Achille făcea scut în faţa mamei mele.

— N-are nicio şansă să obţină votul. Nu cu modul în care bate apa în piuă — toată poliloghia lui despre pace şi respect cu *creaturile* din regatul ăsta. Conclavul n-o să-1 numească niciodată. în mod clar, izolarea i-a afectat judecata.

Lou a izbucnit, cu neaşteptată vehemenţă:

— Credeţi c-o să simtă ceva dacă îi tai limba?

Incapabil să mai stau locului, am coborât treptele spre mama.

— N-ai să te atingi de ei!

— De ce?

S-a grăbit să vină după mine.

— în mod clar e un *ticălos...*

Uşile boltite s-au deschis brusc, înainte să termine ce avea de zis.

înveşmântat într-o capă făcută din blana unui leu — a cărui coamă îi era etalată pe umeri —, tatăl meu a intrat cu paşi mari în sala de judecată. Philippe şi alţi trei Vânători pe care nu i-am recunoscut îl însoţeau. întreaga congregaţie s-a ridicat ca un singur corp şi s-a înclinat respectuos la sosirea lui. Absolut toţi. Chiar şi Achille. Mi s-a strâns inima şi m-am oprit brusc pe podium.

Ultima oară când îl văzusem, ameninţa cu tortura. Ameninţa cu şobolanii. Imediat, privirea mi-a coborât asupra mamei, care zăcea foarte nemişcată. Deşi rochia ei fusese odată verde smarald, acum n-aş fl putut să-i descriu culoarea — o neplăcută nuanţă de cafeniu, probabil. Am îngenuncheat să-i cercetez burta. Când ochii ei s-au întredeschis la această mişcare, am încremenit.

— Da, da, *bonjourl*

Auguste a fluturat o mână agitata. Azi nu zâmbea nimănui. Gata cu platitudinile goale. L-am studiat cu o ură din ce în ce mai mare. Părul îi rămăsese imaculat, desigur, dar ochii îi erau afundaţi în cap, cu cearcăne adânci. Degetele îi tremurau inexplicabil. Şi le-a ascuns în capă.

— Nu pot să stau mult. Deşi focul ăsta al dracului a mai scăzut puţin — câţiva din încăpere au făcut ochii mari la înjurătură, dar Auguste nu şi-a cerut scuze —, tămăduitorii cred că în sfârşit au găsit soluţia: o plantă

rară din La Foret des Yeux.

înaintând, i-a făcut semn lui Achille să se dea la o parte de lângă mama.

— Hai să terminăm cu asta!

Coco a pufnit şi a murmurat:

— Nu există nicio *soluţie,* fruct sau altceva.

M-am încruntat.

— De unde ştii?

— Pentru că focul a pornit din mâhnirea inimii mele.

Cu o mină solemnă, s-a uitat drept în ochii mei şi a adăugat:

— Şi nu există soluţie pentru mâhnire. Numai timp. Focul se poate să fi scăzut, da, însă n-o să se stingă niciodată cu adevărat.

Lou a încuviinţat cu un semn din cap, uitându-se la mama, iar mama... jur că se uita şi ea la Lou. Lăsându-se pe vine lângă ea, Lou i-a pus o mână pe braţ, în timp ce Auguste şi-a continuat tirada:

— Cunoaştem cu toţii fărădelegile acestei creaturi.

Arătând-o cu degetul, a rânjit batjocoritor.

— Cu gura ei şi-a recunoscut vinovăţia. Este o vrăjitoare. Una puternică. A promis să stingă acest lac de foc negru în schimbul vieţii ei, dar *Dumnezeu* ne-a găsit leacul. Tămăduitorii au început deja să-l testeze. Până la sfârşitul săptămânii, au promis un stingă- tor pentru Focul-iadului şi, atunci, vrăjitoarea asta va arde pentru păcatele ei.

„Vrăjitoarea asta.” Cuvintele n-ar fi trebuit să mă irite. *Era* o vrăjitoare. Dar era, de asemenea, mama mea şi fosta *lui* amantă. Se culcase cu ea. Ba chiar o şi iubise cândva, după spusele ei. Ea cu siguranţă îl

iubise. Acum, burta îi sângera de la muşcăturile şobolanilor; a ridicat o mână distrusă spre obrazul Iui Lou. Iar Lou a încercat, dar n-a reuşit, să i-o ţină, mâna ei trecând prin a mamei fără s-o poată apuca.

Abia atunci m-a izbit înţelesul cuvintelor lui: „Până Ia sfârşitul săptămânii". Curajul mi-a pierit imediat. Ea avea să ardă la sfârşitul săptămânii. Un timp prea scurt ca să ajungem noi la ea. Mult prea scurt.

Câţiva din auditoriu au aplaudat dezlănţuirea regelui — inclusiv bărbatul chel —, dar numai Achille a scos o exclamaţie de protest.

— Maiestate, există nişte protocoale de urmat. Fără un arhiepiscop ales, conclavul trebuie să dea un vot oficial...

— Ah!

August a strâmbat din nas când s-a întors spre el.

— Dumneata din nou, părinte...?

— Achille, Maiestatea Voastră. Achille Altier.

— Achille Altier, îţi dai seama că sprijinul Coroanei e necesar să obţii episcopatul?

— Preferabil. Nu necesar.

Auguste a ridicat o sprânceană, scrutându-1 cu o expresie nouă. — Serios?

— Te rog, Achille! a intervenit mieros Gaspard. Porunca Maiestăţii Sale e divină. Dacă el declară că vrăjitoarea va arde, atunci vrăjitoarea va arde.

— Dacă porunca lui e divină, a bombănit Achille, n-ar trebui să aibă nicio ezitare să supună chestiunea la vot. Rezultatul va fi în acord cu voinţa lui.

— *Ceea ce* s-ar şi cuveni.

Auguste l-a fulgerat cu privirea, apoi şi-a ridicat

braţele, adre- sându-se întregii săli, cu voce tăioasă şi nerăbdătoare. Scoasă din sărite.

— L-aţi auzit pe acest om. Părintele vostru Achille ar dori un vot, şi un vot o să aibă. Toţi cei în favoarea arderii acestei vrăjitoare, ridicaţi mâna.

— Staţi!

Achille şi-a ridicat şi el braţele, cu ochii holbaţi de spaimă.

— Vrăjitoarea s-ar putea dovedi totuşi valoroasă! Tămăduitorii nu şi-au perfecţionat încă stingătorul — dacă el dă greş, dacă noi o ardem pe această femeie, ce speranţă mai avem să stingem focul?

A continuat, adresându-i-se lui Auguste:

— Cunoştinţele ei s-au dovedit valoroase pentru tămăduitori. Pot să aduc şi pe altcineva care să depună mărturie.

Auguste i-a răspuns printre dinţi:

— N-o să fie necesar. Conclavul acesta a auzit destul din aiurelile dumitale ridicole.

— Cu tot respectul, Maiestatea Voastră, căutarea cunoaşterii nu e ridicolă. Nu când e în pericol viaţa unei femei...

— Ai grijă, părinte, altminteri o să-ţi consider spusele erezii!

Achille şi-a închis brusc gura, dispărând în barba lui, iar Auguste s-a adresat încă o dată congregaţiei:

— Hai să încercăm din nou, bine? Toţi cei în favoarea arderii vrăjitoarei?

Toate mâinile din sala de judecată s-au ridicat. Toate, mai puţin una. Deşi Achille a urmărit cu o expresie impenetrabilă cum colegii lui decid soarta mamei, şi-a păstrat ambele mâini lipite pe lângă corp. Ferm. De neclintit. Chiar şi sub privirea ameninţătoare a regelui.

— Se pare c-ai fost depăşit la numărul de voturi, l-a zeflemisit Auguste. Porunca mea *e* divină.

— O să te salvăm noi, i-a şoptit furioasă Lou lui *madame* La- belle. Nu ştiu cum, dar o să te salvăm. Promit!

Madame Labelle se poate să fi clătinat din cap.

— De ce să aşteptăm până la sfârşitul săptămânii? a întrebat Achille, cu vocea tremurând de efortul de a se stăpâni. Ai decis pentru noi. De ce nu o ardem pe vrăjitoare acum?

Auguste a chicotit şi a trântit o mână ameninţătoare pe umărul lui Achille.

— Pentru că ea este doar momeala, bătrân nesăbuit. Avem un peşte mult mai mare de prins.

Spre Philippe, regele a spus:

— Răspândeşte vestea în lung şi-n lat prin tot regatul, căpitane. *Madame* Helene Labelle va arde — s-a întors cu o privire ascuţită la Achille —, şi oricine se va împotrivi o să aibă aceeaşi soartă.

Achille s-a înclinat, ţeapăn.

— Trebuie să vă ascultaţi conştiinţa, Maiestatea Voastră. Eu trebuie să mi-o ascult pe a mea.

— Vezi cum faci astfel încât *conştiinţa* aia a dumitale să te conducă afară din catedrală, peste trei zile. La apusul soarelui, dumneata o să-i aprinzi rugul.

Cu acestea, a ieşit cu paşi mari pe uşile boltite, iar sala de judecată a pierit în fum.

PARTEA AIV-A

Qui seme le vent,
recolte la tempete.
Semeni vânt, culegi furtună.
— proverb francez

CUM ARATĂ FERICIREA

Lou

DEŞI ANGELICA ŞI POTIRELE EI DE FIER DISPĂRUseră când am ieşit din nou la suprafaţă, Beau, Celie şi Jean Luc pluteau în golfiileţ într-o barcă de pescari. O *barcă de pescari.* Celie zâmbea cu entuziasm palpabil de pe platforma de la pupa, ţinând strâns de cârmă cu ambele mâini. Dar zâmbetul i s-a topit rapid când ne-a văzut figurile sumbre şi a strigat:

— Ce s-a întâmplat?

Am aşteptat până ne-am suit în barcă înainte să-i răspund:

— Darul Islei a fost naşpa.

N-aveam să fim în stare să ajungem în Cesarine înainte ca *madame* Labelle să moară pe rug. Când Coco a spus asta — explicând hotărârea conclavului, intervenţia părintelui Achille şi ultimele cuvinte ale lui Auguste —, Beau a bătut cu palma în pupa.

— *Asta* e darul ei. Sau, mă rog, al Angelicăi. O să ne ducă acolo la timp. A ridicat din umeri şi a adăugat: Nu mi-aş face griji pentru tata. Are talent în a juca teatru, dar ştie ce face chiar mai puţin decât noi.

— Nu l-ai văzut.

Mi-am stors părul, înjurând frigul. Şuviţele începuseră deja să îngheţe şi mi se făcuse pielea ca de găină pe tot corpul.

— N-a jucat teatru. Ştie c-o să venim s-o salvăm pe *madame* Labelle. Plănuieşte să ne prindă în capcană, cum a făcut înainte.

Am privit la barca şubredă.

— Şi cu *asta* n-o să ajungem prea curând în Cesarine.

— Ba da.

Inghiontind-o pe Celie să se dea la o parte, Beau a făcut semn din cap spre Jean Luc, care a coborât pânza, şi barca a început să lunece pe apă cu viteză.

— Am învăţat să navighez de la trei ani.

Şi-a înălţat încrezut o sprânceană spre Coco, adăugând:

— Amiralul Marinei Regale însuşi m-a învăţat.

Lângă mine, Coco îşi freca braţele să se încălzească, iar Reid îşi încordase toţi muşchii, refuzând să tremure în ciuda faptului că avea buzele vinete. Celie ne-a îndemnat să ne luăm nişte pături din cabina de sub punte. Dar păturile n-aveau să ne ajute. Nu cine ştie ce. Şovăind, am căutat structurile albe, facându-mi curaj când au apărut, sclipitoare. M-am încruntat la senzaţie — amploarea posibilităţii încă mă speria, dar, după o secundă sau două de obişnuinţă, m-am simţit... bine. Ca atunci când te întinzi după ce ai stat prea mult într-o singură poziţie. Mai curios încă, în loc să mă atragă spre Chateau le Blanc, magia părea să mă atragă spre...

„Ceea ce contează acum este dacă tu — La Dame des Sorcieres — încă mai consideri locul ăsta ca fiind

căminul tău. Dacă nu, e logic că magia ta nu-l mai protejează. Ea se va îndrepta spre noul tău cămin. Indiferent care e acela."

Era foarte uşor să trag de un fir acum. O explozie de aer cald i-a învăluit pe Reid şi pe Coco — apoi şi pe mine — şi am privit, năucită, cum zăpada de pe cărare s-a topit. Căldură pentru căldură. Structura albă a dispărut odată cu ea.

— Cum ai făcut asta? a întrebat Coco, suspicioasă.

— Am topit zăpada.

— Credeam că natura cere sacrificii?

Şi-a mijit ochii, cercetându-mă iute, din cap până-n picioare, după vreun semn de vătămare.

— Cum e topirea zăpezii un sacrificiu?

Am ridicat din umeri neajutorată, având dificultăţi să-mi explic şi mie această stranie putere nouă. Morgane păruse nelimitată ca Regină a Vrăjitoarelor şi — cel puţin în forma asta naturală — probabil că fusese.

— Eu *sunt* zăpada.

Coco s-a uitat perplexă la mine drept răspuns. Toţi s-au uitat. Până şi Celie, care se întorsese cu nişte pături uşor mucegăite. Mi-am înfăşurat-o pe a mea pe umeri, cufimdându-mă în căldura ei. Structura magică ne uscase, e adevărat, dar vântul tăios încă rămăsese. Am încercat şi probabil n-am reuşit să explic.

— E de parcă... înainte, magia mea se simţea ca o *legătură* cu strămoaşele. îmi dobândeam structurile prin ele. Acum, ca Regină a Vrăjitoarelor, *sunt* ele. Sunt cenuşa lor, pământul lor, magia lor. Sunt zăpada şi frunzele şi vântul. Sunt... nemărginită.

A fost rândul meu să clipesc perplexă, să mă holbez.

Probabil explicaţia mea sunase ca delirul unei ţicnite, dar nu ştiam cum altfel să descriu. Probabil *nu se putea* descrie în cuvinte.

— Dar... — Coco şi-a dres glasul, vizibil stingherită — ai auzit ce s-a întâmplat cu mătuşa mea când n-a mai avut oprelişti şi contraponderi. Ea şi cele care au urmat-o au mers prea departe. Şi-au măcelărit propriul sabat drept rezultat, iar Zeiţa le-a pedepsit... A pedepsit-o şi pe mama ta, de asemenea.

— Zeiţa i-a dat mamei o şansă să-şi răscumpere greşeala la Mascarade des Crânes. I-a dat un avertisment. Fiindcă Morgane nu i-a dat curs, Aurore i-a revocat binecuvântarea. Vezi? Există oprelişti şi contraponderi. Iar eu nu pot...

Mi-am întors privirea înăuntru, examinând structurile.

— ... nu pot să fac nimic *nenatural* cu ea. Cel puţin, nu cred că pot. Nu pot ucide pe nimeni sau...

— Moartea este naturală, a zis Reid, uitându-se hotărât peste parapet.

Cum nu ieşiserăm încă din L'Eau Melancolique, apa de dedesubt nu începuse să se încreţească în valuri. El şi-a strâns pătura pe lângă corp şi a înghiţit în sec.

— Toată lumea moare, în cele din urmă.

— Da, am zis încet, amintindu-mi ultimele cuvinte ale lui Ansei.

Ale lui păruseră cumva o alinare, o binecuvântare. Ale lui Reid, dimpotrivă. Păreau mai degrabă o ameninţare — nu, o promisiune. M-am încruntat iarăşi, cercetându-i atent fruntea înnegurată, expresia deprimată. Pentru prima oară de când îşi pierduse

amintirile — în afară de conversaţia noastră la beţie — nu mai radia rea-voinţă. Nu-şi mai ţinea o mână pe bandulieră.

— Moartea este naturală, dar uciderea nu e.

Ridicând din umeri, n-a mai zis nimic.

M-am abţinut să mă duc mai aproape de el.

— Eşti bine, Vânătorule? Beau are dreptate. O să ajungem la mama ta la timp…

El s-a întors pe un călcâi şi a coborât sub punte mai înainte să pot sfârşi de vorbit, trântind uşa.

O tăcere stingheritoare s-a lăsat în urma lui şi mi-am simţit obrajii fierbinţi.

Coco a scotocit prin sacul ei, stând cu spatele la vântul îngheţat.

— N-ar trebui să ai nevoie de o lecţie ca să ştii că vrea să te duci după el.

A scos din sac o bucată de pergament, o sticluţă de cerneală şi o pană, aşezându-se pe podeaua bărcii. Fără alte pregătiri, folosind un genunchi în chip de pupitru, a început să scrie un mesaj. Lui Claud, probabil. Lui Blaise.

— Asta dacă nu chiar ai nevoie de o lecţie? Te-aş putea învăţa o cale excelentă de a uşura stresul…

— Ştiu *destule* căi de a uşura stresul, mulţumesc!

Cum vântul îi făcea cu neputinţă să ţină pergamentul nemişcat, am fluturat o mână. S-a oprit pentru un moment, oprind şi barca totodată. Tocmai ajunseserăm la întinderea mai largă a mării şi valurile în sfârşit se spărgeau de cârmă.

— Dar el n-ar fi interesat de niciuna dintre ele.

— O, ba cred că e *foarte* interesat.

Zâmbetul ei ironic s-a stins şi s-a uitat în sus, concentrată, bătând uşurel cu pana pe hârtie.

— Ce îi spun lui Claud?

Resemnată, m-am aşezat lângă ea, întinzându-mi pătura s-o acopăr şi pe ea. Dincolo de puntea mică, Beau manevra cârma, în timp ce Celie stătea cocoţată pe singura bancă a bărcii. Jean Luc s-a dus la ea.

— Tata s-ar putea să plănuiască să ne prindă în capcană, a admis Beau, dar tot avem ceva în avantajul nostru.

A arătat spre Celie şi Jean Luc.

— îi avem pe ei doi, de data asta. El nu ştie despre ei.

— Ştie că mi-am abandonat postul, a mormăit Jean Luc.

Coco a clătinat din cap.

— Dar nu ştie *de ce.* Dacă este la curent cu absenţa lui Celie — lucru de care mă îndoiesc, cunoscându-1 pe Tremblay —, ar putea să suspecteze că ai plecat cu ea, însă nimeni nu va crede vreodată că ea ne căuta pe noi, cu atât mai puţin că s-a aliat cu noi. Nu după tot ce s-a întâmplat.

— Aşadar, avem un element surpriză.

La marginea minţii, un plan a început să mi se contureze. Nu l-am cercetat cu prea multă atenţie, preferând să mă joc în neştire cu un fir desprins din pătură. Ingăduindu-i să capete formă. Nu avea

să rezolve problema Morgane — deşi, într-adevăr, problemă părea un cuvânt prea slab pentru tabloul pe care ni-1 descrisese Angelica. „O bătălie se pregăteşte la orizont, mai catastrofală decât orice a văzut vreodată pământul ăsta."

Nu ne puteam concentra pe asta, acum. Planul se schimbase. *Madame* Labelle avea să fie prima, şi apoi... *apoi* veneau bătăliile catastrofale. Am tras de fir cu putere, destrămând o parte din pătură.

— Nu vom putea să ne strecurăm în oraş nedetectaţi. N-am putut s-o facem nici înainte, când nimeni nu ştia că venim. Acum ne vor aştepta.

— Aud cumva un *dări* a întrebat Beau.

Mi-am ridicat privirea la el. Mi-am ridicat privirea la toţi ceilalţi.

— Poate că nu e nevoie să ne strecurăm nedetectaţi. Poate că ne vom anunţa sosirea.

Am zâmbit puţin, deşi nu mă simţeam dispusă să zâmbesc.

— Poate că-i lăsăm să ne aresteze.

— *Ce?!* a exclamat Beau.

— Nu, ascultă!

M-am aplecat, arătând din nou spre Celie şi Jean Luc.

— Avem o aristocrată cu dorinţă de moarte şi un Vânător îndrăgostit nebuneşte de ea. Un *căpitan.* El e mortal de priceput şi bine pregătit, şi — mai important — are respect faţă de Coroană şi faţă de Biserică. Dacă Celie a pornit Ia drum din dorinţa de răzbunare — împotriva mea, împotriva lui Reid, împotriva tuturor vrăjitoarelor —, *bine înţeles* că el a urmat-o. *Bineînţeles* că ne-a învins şi ne-a prins şi bineînţeles că ne aduce înapoi în Cesarine ca să ardem pe rug. L-a arestat chiar şi pe nelegiuitul prinţ moştenitor.

— O să vă arunce pe toţi în temniţă.

Vântul ciufulea părul rebel al lui Coco, în timp ce ea cântărea planul cu voce tare.

— Aceeaşi temniţă în care o ţin pe *madame* Labelle.

— Exact! am încuviinţat. Jean Luc poate lua locul gardianului şi eu o să folosesc magia ca să ieşim cu toţii.

— O să-ţi injecteze cucută, a zis Jean Luc.

— Nu şi dacă ai facut-o tu deja.

Ca să ilustrez, m-am lăsat moale peste Coco de parcă aş fi fost paralizată, cu capul bălăngănind pe umărul ei.

— Uiţi că sunt o mincinoasă desăvârşită şi că frăţia Vânătorilor are încredere în tine.

— Dacă evadaţi în tura mea de strajă, o să ştie că v-am ajutat. O să-mi revoce căpitănia.

Atunci Coco, preocupată să scrie planul nostru — tăind propunerile şi scriind altele noi pe măsură ce apăreau —, şi-a ridicat capul cu o expresie întunecată:

— O să-ţi facă mult mai mult rău decât atât.

Scoţându-şi un cuţit de sub pelerină, şi-a crestat o linie subţire pe antebraţ, aşezând tăietura deasupra hârtiei. Cu fiecare picătură de sânge, hârtia sfârâia şi dispărea.

Către mine, a zis:

— L-am rugat pe Claud — şi presupun că şi pe Zenna şi Seraphine — să-1 găsească pe Blaise şi să ne întâlnim cu toţii la Leviathan, după aceea. Dacă au reuşit să-i vindece pe Toulouse, Liana şi Terrance, o să fie în stare s-o vindece şi pe *madame* Labelle.

Jean Luc nu mai zicea nimic. Celie s-a dat mai aproape de el, luându-1 de mână şi împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Este lucrul corect de făcut, Jean Luc. Vânătorii au menirea să-i protejeze pe nevinovaţi. *Madame* Labelle

n-a făcut nimic decât să-şi iubească fiul. Dacă n-ar fi fost sacrificiul ei, regele Auguste l-ar fi torturat în schimb pe Reid.

— De asemenea, a zis Beau, strângând din buze, nu c-aş vrea să cobesc, dar căpitănia ta n-o să mai conteze dacă Morgane îi ucide pe toţi.

— Cam are dreptate, a zis Coco.

Jean Luc şi-a închis ochii, cu o figură chinuită şi încordată. Deasupra noastră, pescăruşii ţipau în lumina cernută a soarelui şi, Ia tribord, valurile se spărgeau de ţărmul îndepărtat. Deşi nu-I cunoşteam pe Jean Luc, îşi purta emoţiile la vedere cum îşi purta şi haina — o haină pentru care muncise din greu s-o obţină. Mai greu decât cei mai mulţi. Şi tot acel efort — toată durerea, toată invidia, toată pica — ar fi fost degeaba dacă ne-ar fi ajutat acum. Făcând *lucrul corect,* ar fi pierdut totul.

Nu, nu-I cunoşteam pe Jean Luc, dar îl înţelegeam mai bine decât cei mai mulţi.

După încă un moment, el şi-a coborât bărbia în piept, încuviinţând. Cu jale.

— Desigur. Spuneţi-mi doar ce să fac!

— îţi mulţumesc, Jean! a zis Celie, sărutându-1 pe obraz.

Ultima bucăţică din pergament a dispărut cu sângele lui Coco. Mesajul fusese trimis.

în loc de uşurare totuşi, o groază nouă mi s-a strecurat în oase. O groază nouă şi o mânie veche. Cea din urmă îmi clocotea imediat sub piele, când m-am uitat la uşa cabinei. Jean Luc avea să ne ajute, da, la fel

şi Claud şi Blaise. Aveam un dragon de partea noastră. Şi o vrăjitoare ancestrală. Melusine şi vârcolaci. O zeiţă îmi dăruise magia de Regină a Vrăjitoarelor, aşa că îmi puteam schimba înfăţişarea — puteam modifica însăşi materia naturii — cu o fluturare de mână. Morgane nu ştia că eu exist şi Auguste nu ştia de planul nostru. Niciodată nu mă mai bucurasem de aşa un element surpriză — într-adevăr, niciodată nu mai fuseserăm atât

de pregătiţi pentru ce avea să urmeze. Planul nostru era excelent. Cel mai bun pe care îl puseserăm la cale vreodată.

Cu excepţia unei foarte înalte şi foarte *nesuferite* probleme.

Ochii mei ar fi putut sfredeli uşa aia.

Urmărindu-mi privirea, Coco m-a împins în umăr.

— Du-te să vorbeşti cu el!

— N-o să fie niciodată de acord.

— N-ai de unde şti până nu încerci.

Am pufnit zeflemitor.

— Ai dreptate. Probabil o să *adore* acest plan. O să-i dea o şansă să acţioneze potrivit fanteziilor lui de martir. La naiba, probabil va dori chiar să fie biciuit la stâlpul infamiei, din dezgust pentru propria persoană sau de ruşine sau... din vreun simţ al *datoriei* rătăcit.

Ea mi-a rânjit pieziş.

— Nu asta am spus.

— Asta ai vrut să spui.

— Ba nu.

Punându-şi un braţ pe după mijlocul meu, s-a aplecat şi a coborât vocea:

— Poftim, prima ta lecţie în seducţie: sinceritatea e

al dracului de sexy! Nu, nu ce crezi tu, a adăugat ea, când am pufnit din nou. Sinceritate înseamnă mai mult decât să-i spui cine obişnuiai să fii, cine obişnuia *el* să fie, cine obişnuiaţi să fiţi împreună. Ai încercat asta şi n-a mers. Trebuie să-i *arăţi.* îngăduie-ţi să fii vulnerabilă, ca şi el să poată fi vulnerabil. Genul ăla de sinceritate — genul *ăla* de sinceritate e intim. E crud.

M-am dat cu capul de copastie, oftând adânc.

— Uiţi că sunt o mincinoasă. Nu *praetic* sinceritatea.

Zâmbetul ei a devenit mai larg.

— O practici cu el.

— El e al naibii de exasperant!

— Este.

— îmi vine să-i scot ochii.

— Sunt complet de acord.

— I-aş fura balisarda ca să-i rad sprâncenele cu ea.

— Mi-ar plăcea s-o faci.

— O să fiu sinceră, dacă vrei.

Şi-a întors brusc faţa spre mine, confuză, şi i-am susţinut ferm privirea.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat suspicioasă.

După felul în care ochii i-au fulgerat spre Beau totuşi — atât de rapid, că ar fi putut să-mi scape —, ştia *exact* ce voiam să spun. M-am prefăcut că-mi cântăresc cuvintele, bătându-mi bărbia cu un deget.

— Ei bine... Celie mi-a povestit despre un anume sărut.

Ochii ei s-au îngustat a avertisment.

— Celie ar trebui să-şi vadă de treburile ei.

— Se pare că şi tu ar trebui să-ţi vezi de treburile tale.

Mi-am reţinut un rânjet la expresia ei ucigaşă.

— Ei, haide! Parcă ziceai că sinceritatea e al dracului de sexy?

Şi-a luat braţul de după umerii mei, încrucişându-1 cu celălalt. Strângându-se mai bine în pături.

— Nu proiecta ceea ce e între tine şi Reid asupra lui Beau şi a mea! Noi n-avem o poveste de dragoste formidabilă, completă. Nu avem o iubire scrisă în stele. Noi ne-am cuplat ocazional şi atâta tot.

— Coco, Coco, Coco!

M-am împins eu în umărul *ei,* de data asta.

— Cine e mincinoasa acum?

— Nu mint.

— Parcă ziceai că sinceritatea e *cruda}* Parcă ziceai că e *intima!*

Ea s-a strâmbat şi şi-a ferit privirea, strângând medalionul de la piept.

— Prea crudă. Prea intimă.

Zâmbetul mi-a pierit încet la durerea din glasul ei.

— Când a fost ultima oară când ai fost vulnerabilă faţă de cineva?

— Sunt vulnerabilă faţă de tine.

Dar eu nu intram în discuţie şi o ştia. Mi-am stors creierii să-mi amintesc despre relaţiile serioase ale lui Coco — o vrăjitoare pe nume Flore, Babette şi Beau. Nu ştiam dacă trebuie să-l socotesc şi pe Ansei. Emoţiile acelea fuseseră serioase, e drept, dar nereciproce.

— E... e vorba despre Ansei? am întrebat, şovăind.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Nu. Apoi: Mă rog, nu mai este.

Umerii i s-au pleoştit şi braţele i-au căzut pe lângă

corp. Se uita la palmele ei din poală.

— A fost, la început. Dar el... m-a vizitat în Apele Melancolice, Lou.

Mi s-au umezit ochii.

— Ştiu.

N-a părut şocată de revelaţie, privirea ei întorcându-se în schimb înăuntru. De parcă nici nu mă auzise.

— Mi-a spus că vrea să fiu fericită. A spus că, dacă Beau putea face asta, n-ar trebui să ezit.

A clătinat tristă din cap.

— Dar eu nici nu ştiu cum arată fericirea.

— Ba fireşte că ştii...

— Ceea ce ştiu, a continuat ea hotărâtă, vorbind peste mine, este că nu e treaba lui Beau să-mi arate. Nu e treaba nimănui decât a mea. Dacă eu nu mă pot face singură fericită, cum ar putea el? Cum ar putea mama sau mătuşa sau surorile mele?

Ah! O tăcere de-o clipă a pulsat între noi când piesele s-au aşezat la locul lor. M-am uitat la ea, dorindu-mi să strâng în braţe umerii aceia încordaţi. Intenţionat sau neintenţionat, Coco fusese părăsită de toate persoanele pe care îndrăznise să le iubească. Mai puţin de mine. Nu era nicio coincidenţă că îşi îngăduise să fie vulnerabilă faţă de o singură persoană. Totuşi... mi s-a strâns inima când m-am uitat la Beau, care arunca priviri pe ascuns în direcţia noastră din trei în trei secunde.

— El nu e ca ele, am şoptit eu.

Ea s-a strâmbat, răspunzând:

— E un *prinţ*.

— Iar tu eşti o prinţesă.

— Conducem două popoare diferite. AI lui o să aibă nevoie de el, iar al meu o să aibă nevoie de mine. Uită-te în jur, Lou!

Şi-a deschis larg braţele, de parcă Morgane, Josephine şi Auguste se aflau acolo cu noi, în momentul acela.

— Indiferent cum o să se sfârşească în Cesarine, regatele noastre nu sunt în acord. N-o să fie niciodată. Nu putem avea niciun viitor împreună.

Mi-am arcuit o sprânceană, repetându-i întocmai cuvintele:

— N-ai de unde şti până nu încerci.

S-a uitat urât la mine, fără să zică nimic, şi atunci am luat-o de mâini.

— Nu, ascultă-mă, Coco. Dacă nu-1 vrei pe Beau, bine. Iţi promit că n-o să mai spun un cuvânt. Dar dacă îl vrei — şi dacă el te vrea pe tine —, împreună o să găsiţi o cale. O s-o faceţi să meargă.

Fără să vreau, m-am uitat din nou la uşa cabinei.

— Numai voi puteţi decide cum arată fericirea voastră.

Ea mi-a strâns mâinile mai tare, cu lacrimi sclipindu-i în ochi. — Ţi-am mai spus, Lou. Eu nu *ştiu* cum arată fericirea mea. — E în regulă să nu ştii.

Am ridicat-o în picioare, ca s-o îmbrăţişez în sfârşit. Beau, Celie şi Jean Luc şi-au oprit conversaţia cu voce joasă ca să ne privească, surprinşi. Nu i-am luat în seamă. Nu-mi păsa.

— Nu e în regulă să încetezi să încerci. Trebuie să *încercăm,* Coco, altminteri n-o să aflăm niciodată.

Coco a dat din cap lângă obrazul meu, iar cuvintele

ei mi-au răsunat în minte.

„Sinceritate înseamnă mai mult decât să-i spui cine obişnuiai să fii, cine obişnuia *el* să fie, cine obişnuiaţi să fiţi împreună. Ai încercat asta şi n-a mers. Trebuie să-i *arăţi."*

încă o dată m-am uitat la uşa cabinei. Mânia a rămas, bineînţeles — mereu veche —, dar groaza fusese înlocuită de o hotărâre de fier. De un ţel nou-descoperit. Fericirea mea îl includea pe Reid şi n-aveam să încetez niciodată să mă lupt pentru el. N-aveam să încetez niciodată să încerc. Coco mi-a urmărit privirea cu un mic zâmbet. împingându-mă înainte cu blândeţe, mi-a şoptit:

— Pentru a ne găsi fericirea!

DU-MÂ LA BISERICĂ![XXII]

Reid

M-AM APLECAT SĂ INTRU ÎN CABINĂ, CÂT PE-ACI să-mi crap capul de pragul de sus, înainte să mă îndrept de spate şi să inspectez refugiul. O cambuză înghesuită, plină de oale şi tigăi, în dreapta. O sofa jerpelită, în faţă. O masă rotundă. Am traversat cabina din doi paşi. Un pat fusese vârât după o draperie de tartan, la prova corăbiei. Alţi doi paşi. O a doua draperie ascundea un alt pat, la pupa. Aştemuturile miroseau slab a mucegai. A sare şi a peşte.

Când stomacul mi-a chiorăit, am scotocit prin dulapuri căutând de mâncare. Asta le-a dat ceva de făcut mâinilor mele. Un punct focal minţii. Foamea avea o soluţie. O soluţie clară, palpabilă. Suferinţa asta putea fi alinată cu o bucată de pâine tare şi un borcan de murături. Le-am pus pe amândouă pe tejghea. Am tăiat pâinea cu cuţitul meu. Am desfăcut borcanul cu morcovi şi ridichi. Am căutat o farfurie, o furculiţă, fără să văd cu adevărat. Când le-am găsit, am mâncat rapid, hotărât, cu mişcări eficiente. Concentrat

XXII Referire la melodia „Take Me to Church” a cântăreţului irlandez Hozier, prin versurile căreia proclamă că e mai firesc „să întorci spatele lucrurilor teoretice, lucrurilor care nu sunt tangibile" (reguli, politici, prejudecăţi, canoane bisericeşti) „şi să alegi să venerezi sau să iubeşti ceva real, ceva ce poate fi experimentat” (sexul cu persoana iubită) (n. tr.).

Suferinţa din stomac n-a trecut.

Vinovăţia continua să mi-1 răsucească, până ce mi-am împins farfuria deoparte, dezgustat de morcovi. De barcă. De mine însumi.

Nu mă puteam opri să mă gândesc la ea.

„O să te salvăm noi. Nu ştiu cum, dar o să te salvăm. Promit!"

Mă credeam condamnat. Nu auzisem niciodată o condamnare până astăzi.

„Şi *tu* eşti vrăjitor, şi chiar dacă n-ai fi fost, ai conspirat cu noi din plin. Te-ai căsătorit cu o vrăjitoare, te-ai culcat cu o vrăjitoare, ai ascuns şi ai apărat o vrăjitoare de mai multe ori — şi, mai grav de atât, *ai ucis* pentru o vrăjitoare. Pentru patru dintre noi, mai exact. Şi cea mai importantă dintre ele îşi pierde sângele pe covorul ăla chiar în clipa asta."

Nu mai auzisem niciodată o asemenea vehemenţă. O asemenea pasiune.

O uram.

O uram pe *ea.*

Uram că n-o uram deloc.

Gândurile mele se învârteau în cerc, în timp ce spălam farfuria. Borcanul gol. In timp ce le puneam la loc în dulap, împreună cu pâinea. Trântindu-mă pe canapea, m-am uitat în neştire la uşa cabinei. Nu puteam s-o ucid. Nu puteam s-o ating în felul acela, în *niciun* fel. Când m-am gândit la asta — imaginându-mi cum aş fi cedat ispitei, plimbându-mi buzele pe coastele ei în jos sau probabil înfigându-mi cuţitul între ele — mi s-a umplut gâtul de fiere. Probabil c-aş fi putut în schimb s-o părăsesc, să-i părăsesc pe *toţi,* cum

plănuisem la început.

Gândul acesta mi-a produs durere fizică.

Nu, nu puteam s-o părăsesc, nu puteam s-o ucid, nu puteam s-o *am,* ceea ce-mi lăsa o singură soluţie. O soluţie clară, palpabilă. Dacă aş fi fost cinstit cu mine însumi, aş fi facut-o deja. Ar fi

trebuit s-o fac de îndată ce-mi văzusem chipul pe afişul ăla cu persoane căutate. Ar fi trebuit să fie simplu.

Lucrul corect rareori era simplu.

Uşa s-a trântit de perete înainte să-mi duc gândul până la capăt şi Lou a dat buzna în cabină. Cu părul ciufulit. Cu bărbia ridicată hotărât. încă mai purta pantalonii ăia de piele obsceni, iar dantela din partea de sus a bluzei i se lărgise. Decolteul îi alunecase peste umăr. îi dezvelea o claviculă. Lungă şi delicată. Privirea mi-a zăbovit asupra ei o secundă prea mult, înainte să mi-o smulg, furios pe mine însumi. Pe ea. M-am încruntat la podea.

— E *chiar* destul cu îmbufnarea, după părerea mea.

Cizmele ei au ajuns în raza mea vizuală. S-au oprit la doi centimetri de ale mele. Prea aproape. încolţit pe canapea, nu m-aş fi putut îndepărta fără să mă ridic în picioare, fără să-mi ating în trecere corpul de al ei. Cabina asta era prea mică. Prea încinsă. Mirosul ei dulce o năpădise.

— Haide, Vânătorule! m-a cicălit ea, aplecându-se ca să ajungă cu ochii la nivelul ochilor mei.

Părul i-a căzut lung şi des între noi. Mi-am încleştat mâinile pe genunchi. N-aveam să-1 ating. Nu *voiam.*

— Ştiu că lucrurile au devenit un pic... ei bine, *rele* în sala de judecată, dar acum avem un plan s-o salvăm. O să-1 păcălim pe Auguste.

— Tot nu-mi pasă.

— Şi eu tot nu te cred.

Fiindcă nu m-am uitat la ea, s-a ridicat la loc şi ochii mei trădători i-au urmărit mişcarea. îşi pusese mâinile în şolduri.

— O să-1 păcălim pe Auguste, a continuat ea, hotărâtă să-mi spună chit că voiam sau nu să aud, pretinzând că Jean Luc ne-a arestat.

Brusc, atenţia mea s-a concentrat pe faţa ei. Pe cuvintele ei.

— O să ne dăm pe mâna lor?

— O să ne *prefacem* că ne dăm pe mâna lor.

Sprâncenele i s-au îndreptat la ceea ce a citit în expresia mea.

— Doar ne prefacem, Vânătorule. După ce o eliberăm pe mama ta, o să ieşim şi noi dracului de-acolo. Coco o să-i aducă pe Claud şi Blaise, să sperăm că şi pe Angelica, şi o să ne întâlnim cu toţii la Leviathan.

Claud, Blaise şi Angelica. Zei şi vârcolaci, vrăjitoare şi sirene.

Am clătinat din cap.

— încetează!

Lou a pocnit din degete să mă facă atent. Ochii i s-au îngustat, suspicioasă.

— Ştiu ce gândeşti, văd clar pe faţa ta stupidă, şi răspunsul e *nu.*

M-am încruntat la degetul ei.

— Zău? Ce gândesc?

— Vrei să-mi *distrugi* acest plan genial al meu...

— *Este* un plan genial.

Lauda ar fi trebuit s-o potolească. în schimb, i-a

aprins şi mai mult mânia. M-a împuns cu degetul în piept.

— Nu. Nu, nu, nu! Ştiam eu că o să încerci tâmpenia asta cu martiriul, de parcă dacă ai putrezi tu în închisoare sau ai arde pe rug ar rezolva cumva totul. Să-ţi dau un pont, Vânătorule — n-o să rezolve. N-o să rezolve absolut nimic. De fapt, o să complice o situaţie deja complicată, pentru că, în afară de a o salva pe mama ta şi a mă lupta cu Morgane — şi La Voisin, şi Nicholina, şi o grămadă de alte futeri —, va trebui pe deasupra să te salvez şi *pe tine.*

Pielea mi-a luat foc la cuvintele ei urâte. La *gura ei* spurcată.

— Ai grijă cum vorbeşti! am mârâit.

Nu m-a luat în seamă, împungându-mă din nou în piept. Mai tare, de data asta.

— Ştiu că suferi o furtună de *sentimente nobile* în clipa asta, dar n-ai să faci nimic stupid cu ele. înţelegi? N-ai să te duci la *închisoare,* pentru că-ţi iubeşti mama. N-ai să *mori,* pentru că vrei să i-o tragi unei vrăjitoare. Nu te mai gândi numai la tine!

Fiecare cuvânt l-a subliniat cu o împunsătură în pieptul meu.

Sângele meu dădea în clocot acum. Cu urechile ţiuind, am împins-o în lături repezindu-mă spre uşă. Dacă insista să stea ea sub punte, eu aveam să mă duc deasupra. Pe ceilalţi îi puteam suporta, dar ea... ea îmi vorbea de parcă aş fi fost copil. Un copil neascultător, *capricios,* care trebuia certat. Disciplinat Era prea mult. Intorcându-mă în ultimul moment spre ea, m-am răstit:

— Ce fac sau nu fac eu nu te priveşte pe tine!

O pauză scurtă.

— Şi nu vreau *să i-o trag* unei vrăjitoare.

— Nu?

Fulgerător, a venit lângă mine. In ochii ei sclipea mânia, nemiloasă, strălucitoare şi frumoasă. Şi altceva — ceva care semăna cu hotărârea. Când pieptul ei mi-a atins pieptul, muşchii mi s-au contractat aproape violent.

— Atunci, *ce* vrei?

S-a apropiat şi mai mult de mine, cu faţa ridicată spre a mea. Un ton tăios i s-a strecurat în voce.

— Hotărăşte-te! Nu te poţi ţine după mine la nesfârşit, aprins de dorinţă într-o clipă şi rece în clipa următoare. Vrei să mă iubeşti sau vrei să mă ucizi?

M-am uitat lung la ea, simţind cum fierbinţeala îmi urcă pe gât. Cum îmi inundă obrajii.

— E o graniţă subţire, nu-i aşa? Ridicându-se acum pe vârfuri, practic mi-a şoptit cuvintele pe buze: Sau... probabil nu vrei nici una, nici alta. Probabil vrei să mă venerezi, în schimb. Asta e, Vâ- nătorule? Vrei să-mi venerezi trupul cum obişnuiai s-o faci?

Nu mă puteam mişca.

— Pot să-ţi arăt eu cum, dac-ai uitat, a şoptit ea. *Eu* îmi amintesc cum să te venerez pe *tine.*

Un văl roşu a trecut prin faţa ochilor mei la sugestia aceasta. Dacă de furie, de senzualitate aţâţată sau de *nebunie,* nu ştiam. Nu-mi *păsa.*

Eram damnat oricum. Mâinile mele i-au apucat umerii, maxilarul, părul, şi buzele mele s-au strivit de ale ei. Ea a răspuns instantaneu. Aruncându-şi mâinile pe după gâtul meu, a sărit pe mine. I-am prins piciorul, ridicând-o mai sus, încolăcindu-1 în jurul corpului meu. Spatele meu s-a lovit de uşă. Ne-am rostogolit Nu-mi puteam

stăvili şoldurile, limba. La capătul şirei spinării simţeam acumulându-se presiunea, în timp ce mă împingeam în ea. In timp ce ea îşi ţinea ochii strâns închişi şi îşi împletea degetele în părul meu.

Nu m-am oprit.

Genunchiul mi s-a strecurat între picioarele ei, ţintuind-o de uşă. I-am prins mâinile deasupra capului. Le-am încătuşat acolo. I-am venerat gâtul cu limba. Şi clavicula — *afurisita ei de* claviculă! I-am muşcat-o uşor, delectându-mă cu modul în care corpul ei a răspuns sub mine. Ştiam că o să răspundă. Nu ştiu *cum* de ştiam, dar ştiam exact ce sunet avea să scoată. Ca şi cum corpul meu îl cunoştea pe al ei într-un mod în care mintea nu-1 cunoştea. O, şi îl cunoştea! II cunoştea intim.

„Pot să-ţi arăt cum, dac-ai uitat. *Eu* îmi amintesc cum să te venerez pe tine."

Cuvintele m-au înfierbântat până Ia febră. Instinctul m-a ghidat şi i-am gustat gâtul, umărul, urechea. Mi se părea că nu e de ajuns cât o atingeam. Lemnul gemea sub genunchiul meu, pielea de pe el fiind deja înroşită şi julită de la presiune, de la frecare. Instinctiv, i-am trecut încheieturile în strânsoarea unei singure mâini, folosind- o pe cealaltă ca s-o salt mai aproape, îndepărtând-o de uşă. Mi-am coborât mâna aceea pe spatele ei, mângâindu-1, în timp ce ea-şi legăna şoldurile în lungul coapsei mele. In lungul crestei întărite acolo.

— Aşa am făcut?

Mi-am plimbat nasul peste claviculă, aproape în delir la mirosul ei. Şoldurile mele s-au cabrat involuntar. Presiunea a crescut. Deşi o voce din spatele minţii mă avertiza să nu merg mai departe, am ignorat-o. Aveam să ardem pentru păcatele noastre, amândoi,

aici şi acum. Am tras de şnururile pantalonilor ei. De şnururile pantalonilor mei.

— Aşa te-am *venerat* eu?

Ochii i-au rămas închişi în timp ce s-a arcuit spre mine, cu- tremurându-se din tot trupul. Am savurat imaginea. Am râvnit-o. Când gura i s-a întredeschis să tragă scurt aer în piept, i-am prins sunetul cu lăcomie şi mi-am dus mâna mai jos. Răsucind degetele, împingând. Căutând. în momentul ăsta, aş fi putut s-o am — aş fi putut s-o *venerez* — şi să pretind că e a mea.

Doar de data asta.

Gâtul mi s-a contractat inexplicabil la acest gând şi pieptul mi s-a încleştat. Mi-am mişcat degetele mai repede acum, alungând promisiunea aceea iluzorie. Am presat-o din nou de uşă.

— Arată-mi, am şoptit, printre gâfâieli. Te rog! Arată-mi cum obişnuiam să fim.

Ochii i s-au deschis brusc şi s-a oprit din mişcare.

— Ce s-a întâmplat?

Nu i-am răspuns. Nu-i *puteam* răspunde. Clătinând din cap, am sărutat-o din nou, disperat să încerc. Disperat să uşurez această *dorinţă* dintre noi — această jinduire pe care o ştiusem cândva şi pe care aproape că mi-o aminteam. Pe-aceasta o voiam Şi mă temeam de ea. Am sărutat-o până n-am mai putut să spun deosebirea dintre ele.

— Reid.

Degetele ei s-au strâns pe încheietura mâinii mele. Cu o tresărire, mi-am dat seama că se eliberase. Mi-a scos mâna din pantalonii ei acum, cu ochii fixaţi în ochii mei. Străluceau cu o emoţie înflăcărată. Deşi aş fi vrut să numesc sentimentul pe care îl citeam în ei, să-1

recunosc, n-am facut-o. Nu *puteam.*

— Nu... nu în felul acesta. Nu eşti pregătit.

— Sunt *bine...*

— Eu nu cred că eşti.

Aplecându-se, m-a sărutat pe frunte, uşor ca un fulg. Tandreţea din sărutarea aceasta aproape că m-a copleşit. Intimitatea ei.

— Ia-o încet, Reid. Avem timp.

„Ia-o încet, Reid. Avem timp."

„Avem timp."

înfrânt, m-am retras la aceste cuvinte şi fruntea mi-a căzut în scobitura dintre gâtul şi umărul ei. M-am proptit cu mâinile de uşă. Ea s-a lăsat încet la podea, în timp ce tăcerea a coborât peste noi. Cum eu n-am întrerupt-o, ci doar mi-am încleştat pumnii pe lemn, ea şi-a trecut obrazul peste părul meu. Şi-a frecat nasul de mine. Am închis ochii.

— Vorbeşte-mi! a şoptit ea.

— Nu pot.

Cuvintele mi s-au încleiat pe limbă. Greoaie.

— îmi pare rău!

— Niciodată să nu-ţi ceri iertare fiindcă te simţi inconfortabil.

— Nu *inconfortabil* mă simt. Ci... ci...

Debusolat.

Deşi mi-am forţat faţa să se ridice ca să mă uit la ea, numaidecât mi-am regretat decizia. Sprâncenele ei, nasul, *pistruii.* Şi ochii aceia — m-aş fi putut îneca în ochii aceia. Lumina din ferestre scânteia în adâncimile lor turcoaz. De atât de aproape, îi puteam vedea cercul de albastru ca gheaţa din jurul pupilelor. Petele verzi

ca marea ale irisurilor. Nu se putea să continue să mă *privească* aşa. Nu se putea să continue să mă *atingă* de parcă... de parcă...

— De ce nu-mi amintesc de tine? am întrebat.

Ochii aceia frumoşi au clipit.

— Tu ai ales să uiţi.

— *De ce?*

— Pentru că mă iubeai.

„Pentru că mă iubeai."

Aruncându-mi braţele în sus, m-am dus în capătul celălalt al cabinei. N-avea nicio noimă. Dacă o iubeam, de ce o părăsisem? Dacă o acceptasem ca vrăjitoare — dacă mă acceptasem pe mine ca *vrăjitor* —, de ce renunţasem? Fusesem fericit? Dar *ea!* După felul în care îmi rostea numele... sugera mai mult decât un moment trecător de dorinţă trupească.

Spunea despre mai mult.

Ca o molie către o flacără, m-am întors din nou la ea.

— Arată-mi!

Ea s-a încruntat, drept răspuns, cu părul mai ciufulit decât atunci când intrase. Cu decolteul mult coborât. Cu buzele umflate şi pantalonii desfacuţi. Printre şnururi, câţiva centimetri de piele netedă şi aurie mă ispiteau. Când am pornit să mă apropii de ea — din nou —, ea şi-a înclinat capul într-o parte, ca o felină.

— Ce spui?

înghiţind anevoie, mi-am impus să mă opresc. Să repet cuvintele.

— Arată-mi cum obişnuiam să fim împreună.

— îmi ceri cumva... *Vrei* să-ţi aduci aminte?

Fiindcă n-am făcut decât s-o privesc lung, ea a clătinat încet din cap, lunecând mai aproape. încă

studiindu-mă. Părea să-ţi ţină respiraţia.

— Tăcerea nu e un răspuns.

— Nu ştiu.

Cuvintele mi-au ieşit dintr-o suflare, cât de sincer le puteam eu rosti. Doar să le spun cu voce tare mă dezbrăca până la piele. Abia de mă puteam uita la ea. Dar am facut-o. M-am uitat la ea, silit să-mi recunosc propria indecizie. Disperarea şi speranţa.

A urmat o pauză, cât s-a gândit. Apoi a schiţat un zâmbet maliţios.

— Bine.

— Ce?

— Aşază-te — mi-a arătat cu degetul — pe canapea.

M-am trântit pe perne fără alt cuvânt, cu ochii mari — cu inima bătând puternic în piept —, în timp ce ea m-a urmat, sprijinindu-se de masă, cu faţa la mine. Urcându-se pe marginea ei. Destul de aproape cât s-o ating. Insă ceva din expresia ei mi-a oprit mâna, chiar în clipa în care ea a scuturat din încheietură încuind uşa cabinei. Mirosul magiei a erupt în jurul nostru.

— Aşa. Nimeni nu ne poate vedea. Nimeni nu ne poate auzi.

— Asta ar trebui să mă sperie?

— Te sperie?

I-am aruncat o privire întunecată. Intenţionat sau nu, mă încurcasem cu o vrăjitoare — o vrăjitoare pe care o voiam în toate sensurile cuvântului. O vrăjitoare pe care voiam s-o gust, s-o simt şi s-o *cunosc.* Toate acestea ar fi trebuit să mă sperie. Ultima, cel mai tare. Dar...

— Nu.

— Spune-mi unde ai vrea să mă atingi, Reid. Spune-

mi, şi eu am s-o fac pentru tine. O să-ţi arăt cum obişnuiam să fim împreună.

M-am uitat la ea cu lăcomie, abia îndrăznind să cred. Ea s-a uitat la mine. După încă un moment, şi-a arcuit o sprânceană, scoţându-şi cizmele din picioare una după alta. Au urmat ciorapii.

— Dacă ai prefera să nu, înţeleg, bineînţeles. Sunt două paturi aici. Ne-am putea odihni o vreme, în schimb.

— Nu.

Cuvântul a ţâşnit din mine instinctiv. Rapid şi negândit. Bles- temându-mi propria ardoare, am răsuflat prelung şi sacadat. „Ia-o încet, Reid. Avem timp.” îmi dăduse această ocazie ca să mă stăpânesc. Să-mi recapăt un oarecare control. Evident, îşi subestimase puterea de atracţie. Mă furnicau degetele să-i mângâi tălpile goale, peste degete şi în sus, pe glezne. Am aruncat o privire spre uşă.

Ea a mimat un căscat.

Mi-am întors ochii în ochii ei, cercetător, şi în ei am văzut adevărul. Voia să am gândurile limpezi, da, însă nu doar pentru binele meu. Şi pentru al ei, de asemenea. „Hotărăşte-te, Reid!” îmi ceruse ea mai devreme. „Nu te poţi ţine după mine la nesfârşit, aprins de dorinţă într-o clipă şi rece în clipa următoare.”

Trăgându-mă până la marginea canapelei, cu grijă să n-o ating, am spus:

— Vreau... vreau ca tu să...

Dar cuvintele nu voiau să vină. Sinceritatea mă strângea de gât. Sinceritatea şi frica. Frica de până unde aveam să merg, până unde avea ea să meargă, până unde merseserăm deja amândoi.

Ea şi-a plecat capul într-o parte, cu privirea înflăcărată. Un foc ce ameninţa să ne mistuie pe amândoi.

— Orice, Reid.

Mai încet, a adăugat:

— Spune-mi!

Frica aproape că mi s-a topit la profunzimea din vocea ei. La emoţia pură, neîngrădită.

Iubire.

Am alungat rapid acest gând.

— Dă-ţi jos pantalonii!

Dacă a surprins-o cererea mea, n-a arătat-o. N-a ezitat. încet, chinuitor, şi-a lăsat pantalonii în jos pe picioare. Ochii ei nu i-au părăsit pe ai mei. Nu până ce şi-a scos complet pantalonii de piele.

Mi s-a uscat gura.

Fusesem captivat de clavicula ei. Acum, picioarele ei goale se întindeau cât erau de lungi înaintea mea. Cocoţată încă pe marginea mesei, vârfurile degetelor abia îi atingeau podeaua. Totuşi, cămaşa se vălătucea în jurul ei. O ascundea de mine. Impotrivindu-mă imboldului de a mă apleca în faţă, mi-am înfipt degetele în pernă şi am privit, în tăcere, cum ea s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în mâini, legănând picioarele ca plictisită.

Nu era plictisită.

— Şi acum? a întrebat.

Gâtuirea din voce i-a trădat minciuna. Lipsa de aer.

— Cămaşa ta.

— Trebuia să-mi spui unde ţi-ar plăcea să mă atingi.

— Vreau să te văd mai întâi.

Şi într-adevăr voiam. Voiam... Nu, *aveam nevoie* s-o

văd cum avea nevoie un înfometat să vadă hrana. Ea şi-a îngustat ochii, dar şi-a ridicat încetul cu încetul poalele cămăşii, dezvăluind mai multă piele din aceea aurie. O tortură, centimetru cu centimetru. După ce şi-a scos-o peste cap, a aruncat-o la picioarele mele.

— Şi acum?

Şi acum era goală. în toată splendoarea. Deşi ardeam s-o ating, să întind mâna şi s-o plimb pe curbura taliei sale, mi-am ţinut mâinile încleştate în perne. Ea voia să-i dictez fiecare atingere. Voia să audă fiecare cuvânt drept ceea ce era — o decizie. Mici decizii, de acord, totuşi decizii. Unele cinstite. Aici nu putea exista nicio minciună între noi. Nu în felul acesta.

Nu in felul acesta.

— Coapsa, am zis, incapabil să-mi dezlipesc privirea de la gleznele, pulpele, genunchii ei.

Incapabil să gândesc coerent, să articulez mai mult decât două-trei silabe. Prea vrăjit ca să mai fiu ruşinat

— Atinge-o!

Pântecul i s-a zguduit de râs auzind porunca. Umerii i-au tre- săltat deopotrivă. M-am delectat cu sunetul, cu *priveliştea* — fiecare inspiraţie, fiecare expiraţie. Deşi fiecare hohot suna înalt şi cristalin, încântat, nu avea niciun temei să sune atât de inocent. Nu când trupul ei ardea ca însuşi păcatul incarnat.

— Am nevoie de mai mult de atât, Vânătorule. Precizează!

Aplecându-se, şi-a trecut mâna lejer pe mijlocul coapsei.

— Aici?

Am clătinat din cap, înghiţind cu greu, şi atunci ea şi-a plimbat un singur deget mai sus. Şi mai sus.

— Sau... aici?

— Cum se simte?

Neputând să mă mai abţin, am stat drept, repede şi nesigur. Mâinile îmi tremurau de nevoia de a le înlocui pe ale ei, dar am rezistat. N-o puteam atinge acum. Nu m-aş mai fi oprit niciodată.

— Inchipuie-ţi că e mâna mea şi spune-mi exact cum se simte pielea ta.

Făcându-mi cu ochiul, şi-a închis pleoapele.

— Se simte... caldă.

— Doar caldă?

— Febrilă.

Cealaltă mână a ei s-a ridicat spre gât, spre ceafa, în timp ce continua să-şi mângâie coapsa. Zâmbetul i s-a şters.

— Mă simt febrilă. Fierbinte.

„Febrilă. Fierbinte."

— Degetul tău. Mişcă-1 mai sus.

Când ea s-a supus, strecurându-1 între picioare, aproape că am străpuns pernele. Inima îmi bătea repede.

— Cum se simte acolo?

In timp ce degetul acela se mişca, răsuflarea îi ieşea şuierat Picioarele îi tremurau. Tânjeam să i le înşfac. S-o ţintuiesc de masă şi să sfârşesc ceea ce începuserăm. Dar asta... nu era ca înainte. Era altfel. Era *totuL*

— Spune-mi, Lou! Spune-mi cât de fierbinte te simţi!

— Se simte...

Şoldurile i se legănau înainte şi înapoi, în ritm lent, odată cu degetul, iar capul i s-a lăsat pe spate, coloana i s-a arcuit.

— ... bine. Se simte atât de bine, Reid! Mă simt atât de bine!

— Precizează! am spus eu, printre dinţii strânşi.

Iar când mi-a spus cum se simte — lunecoasă şi sensibilă, dornică şi *goală—,* am căzut în genunchi înaintea ei. Vorbise despre venerare. Acum înţelegeam. Insă tot n-am atins-o, nu când a adăugat un al doilea deget, un al treilea, şi a spus, cu un oftat:

— Mi-ar fi plăcut să fii tu.

Şi mie mi-arfi plăeut.

— Desfa picioarele!

Şi le-a depărtat imediat.

— Arată-mi cum te atingi!

Şi mi-a arătat.

Degetul mare descria cercuri, delicate, la început. Apoi unele nedelicate. Din ce în ce mai brutale, mişcările ei devenind mai rapide, mai lipsite de gingăşie, în timp ce picioarele i se încordau şi tresăreau în spasme. Resimţeam eu însumi fiecare apăsare a degetului ei — presiunea care creştea, durerea ascuţită. Nevoia de eliberare. Am reuşit să respir o dată. De două ori. Apoi...

— Stai!

Cuvântul tăios a speriat-o şi s-a oprit, cu pieptul ridicându-se şi coborând rapid. O peliculă subţire de sudoare îi sclipea pe piept, îmi doream nespus să o gust. Ridicându-mă în genunchi, am apucat de masă, de o parte şi de alta ei.

— Deschide ochii!

Când i-a deschis — gâfâind încă uşor —, i-am cerut:

— Uită-te la mine! Nu te ascunde! Am spus că vreau să te văd.

Ochii aceia s-au uitat într-ai mei cu limpezime netulburată. Nici măcar n-a clipit când degetele ei şi-au

reluat mişcările între noi. Lent, la început, din ce în ce mai rapid apoi. Şi pe buzele ei... M-am apropiat şi mai mult, aproape s-o ating acum, dar neatin- gând-o. Când mi-a şoptit numele — o condamnare, o implorare, o rugăciune —, sunetul practic m-a terminat. Mi-am vârât mâna în pantaloni şi, de la prima atingere, aproape c-am explodat.

— Eu...

Lou şi-a rezemat fruntea de a mea, aproape înnebunită acum. O picătură de sudoare i s-a scurs între sâni în timp ce se mişca. I-am urmărit distrat coborârea.

— Te mai fac să te simţi *depravat,* bărbate? Asta... te mai face să te simţi *ruşinat"}*

Nu. *Doamne,* nu! Nimic din asta nu mi se părea ruşinos. Pieptul mi s-a strâns mai tare Ia auzul cuvântului — prea tare, parcă neîncăpător pentru emoţiile care se războiau înăuntru. Nu le-aş fi putut descrie, doar că se simţeau. ..*Ease* simţea...

— Mă faci să mă simt bine. întreg.

Un fior mi-a străbătut şira spinării la această mărturisire. La adevărul acesta. Pielea îmi furnica în anticipare. Se poate ca vocea ei să se fi frânt într-un suspin, cu numele meu, şi în clipa în care a erupt, am erupt şi eu. O mână s-a ridicat să mi se încleşteze pe umăr. A mea i-a apucat genunchiul. Ochii noştri au rămas deschişi când ne-am cutremurat simultan şi, când m-am prăbuşit peste ea — vlăguit —, ea şi-a atins uşor buzele de ale mele. Gingaş, de data asta. Şovăielnic. Cu speranţă. Bărbia îi tremura. Fără niciun cuvânt, am luat-o în braţe, ţinând-o strâns.

Păruse atât de puternică, de la întâmplarea de pe plajă. Atât de rezistentă şi de neclintit! Imposibil de

rănit sau de vătămat. Dar aici — după ce se fisurase şi se sfărâmase sub ochii mei — părea fragilă ca sticla. Nu, nu ca sticla.

Soţia mea.

Nu-mi puteam aminti. Amintirile acelea dispăruseră, lăsând mari crăpături de vid în identitatea mea. In mintea mea. In inima mea.

Nu, nu-mi puteam aminti.

Dar acum voiam să-mi amintesc.

BURTA MONSTRULUI

Lou

CÂND SOARELE ŞI-A IŢIT CREŞTETUL LA ORIZONT în a treia dimineaţă, am pătruns în apele din Cesarine.

Jean Luc strângea de cârmă mai tare decât era nevoie, degetele smucind de lemn cu gesturi agitate.

— Treaba asta o să devină foarte urâtă, foarte repede.

Ochii lui au fulgerat spre mine şi spre Reid, care stătea în spatele meu, la parapet. îmi dădea târcoale încă din acea primă zi din cabină, vorbind puţin şi încruntându-se adesea. Mă aşteptasem la asta. Reid nu era înclinat spre aventuri pasagere. Momentul nostru de pe masă însemnase ceva pentru el.

Numai că nu ştia *ce* anume.

Totuşi, când credea că nu-1 vede nimeni, îl surprindeam cu sprâncenele unite şi clătinând din cap, ca într-o conversaţie mută cu el însuşi. Uneori, faţa chiar i se schimonosea de durere. Nu îndrăzneam să

presupun cauza — nu îndrăzneam să sper —, concentrându-mă în schimb pe ceea ce îmi dăruise benevol. Deşi puţine, cuvintele lui fuseseră preţioase.

„Mă faci să mă simt bine. întreg."

In pofida gerului muşcător, corpul mi-era inundat de căldură când îmi aduceam aminte.

Nu fusese decizia finală — nici pe departe —, dar fusese o decizie. în momentul acela, mă alesese pe mine. în toate momentele ce urmaseră, alesese să stea lângă mine, să doarmă lângă mine, să asculte când vorbeam. Ieri, când îmi oferise ultimele lui merinde, încruntat şi confuz, Beau se oferise chiar să-i plătească lui Celie ce îi datora în urma pariului.

Părea prea frumos ca să fie adevărat.

Mă agăţam cu dinţii de speranţa asta.

— Când intrăm în port, căpitanul de port o să cheme Gărzile Maiestăţii Sale, a zis Jean Luc, care, la rândul lor, vor anunţa Vânătorii. O să poruncesc să mi se dea o escortă la castel ca să cer o audienţă cu regele. O să mi-o acorde, odată ce va descoperi pe cine am capturat.

Celie a ridicat seringa ei.

— Lou şi Reid se vor preface lipsiţi de cunoştinţă, cât suntem în oraş.

— Tot va trebui să fie legaţi, a zis Jean Luc, întorcându-se către Beau şi adăugând: Cum vei fi şi tu, înălţimea Ta.

— Când părinţii lui Celie o să vină s-o ia din port, eu o să mă strecor sub trăsura lor, a zis Coco, uitându-se Ia profilul oraşului în timp ce ne apropiam.

Deşi mic şi nedesluşit, devenea din ce în ce mai mare, cu fiecare clipă.

— O să aştept Ia Leviathan, cu Claud şi ceilalţi, să daţi semnalul.

Reid s-a apropiat în spatele meu, o prezenţă caldă şi solidă. Un soi de calm neobişnuit i se aştemea pe chip ori de câte ori discutam despre strategie. De parc-ar fi alunecat într-o altă stare de conştiinţă, aparte de haosul şi tumultul emoţiilor lui. Am chicotit încetişor, ascunzându-mi râsul în palmă. Compartimentarea era puternică la el.

— După ce o să ne închidă în celule, Coco o să creeze o diversiune îndeajuns de amplă cât să merite atenţia Vânătorilor, a zis el. Jean o să insiste ca paznicii noştri să intervină şi el o să se ofere să le ţină locul, între timp.

— Eu o să deschid cu magia toate celulele noastre, am continuat, inclusiv pe cea a lui *madame* Labelle. Beau şi Jean Luc o să ne scoată din castel prin tuneluri.

Jean Luc părea agitat.

— Auguste ştie de tuneluri.

— Nu le cunoaşte la fel de bine ca mine, a zis Beau, posomorât. Pot să ne asigur ieşirea.

Privirea lui Jean Luc s-a îndreptat spre mine şi spre Reid. Continua să-şi frământe degetele.

— O să fie ceva mai mult între părţile astea din plan: *escortatul vostru la castel şi închiderea în celulele voastre.* Ştiţi asta, da?

„Treaba asta o să devină foarte urâtă, foarte repede.”

— Da.

Nu pentru prima oară, faţa îndurerată a lui Estelle mi-a trecut prin faţa ochilor minţii. Trupul ei fără vlagă.

O cizmă pe obrazul ei şi o mână înfiptă în părul ei. Alte chipuri s-au perindat rapid, alte şoapte. „Viera Beauchene a reuşit să fugă, după ce au încercat să le ardă pe ea şi pe soţia ei. Cu acid, în cazul lor, nu cu foc. Un experiment.” Şi…

— Cred că Maiestatea Sa are o afinitate pentru şobolani.

— O să fac tot ce o să pot să vă protejez, dar…

— Dacă vrem să ţină figura, jocul tău trebuie să fie credibil, a sfârşit Reid în locul lui, cu voce aspră. Toţi trebuie să ne jucăm rolurile credibil.

Jean Luc a dat din cap.

— O să doară.

— Durerea e trecătoare.

Nu ştiu de unde mi-au venit cuvintele acestea, dar erau adevărate.

— Şi dacă ne poticnim — chiar şi pentru o clipă —, durerea va fi mult mai rea. *Rugul* va fi mult mai dureros.

O tăcere grea s-a pogorât peste noi, în timp ce eu mi-am amintit chinurile flăcărilor urcând pe membrele mele, ale băşicilor ru- pându-mi pielea, a văpăii decojindu-mi muşchii de pe oase. M-am cutremurat uşor.

— Credeţi-mă.

Când am ajuns destul de aproape ca să desluşim casă de casă — zărind oamenii mişunând ca furnicile printre ele —, Jean Luc a aruncat frânghia. Nu s-a uitat la niciunul dintre noi.

— E timpul.

— Strânge bine! i-am spus eu lui Reid, care mi-o

înfăşură pe glezne, o clipă mai târziu.

Ghemuit în faţa mea, atingerile lui erau blânde, prea blânde, şi părea să deteste să strângă legăturile. Şi-a plimbat degetul mare pe o venă din talpă până pe gleznă, unde dispărea. Degetul lui a continuat să urce totuşi. Se uita concentrat la el.

— O să te prefaci lipsită de cunoştinţă, a murmurat el, în cele din urmă. Nu-i nevoie să te ologesc.

— Trebuie să fie convingător.

— Nimeni n-o să se uite la gleznele tale.

— Reid.

Când m-am aplecat să-i prind obrazul în palmă, el şi-a ridicat ochii fără tragere de inimă, iar stăpânirea de sine i-a căzut. Doar puţin. S-a lăsat în palma mea, incapabil să se abţină, iar emoţia în sfârşit s-a trezit în ochii lui. Semăna cu groaza.

— Dacă asta merge prost, n-o să fiu singura care o să ardă. Şi mama ta va arde. Şi *tu,* de asemenea. Iar asta... asta e inacceptabil.

Mărul lui Adam i-a săltat în gât.

— N-o să se întâmple.

— Ai dreptate. N-o să se întâmple. Acum — i-am oferit un surâs condescendent forţat —, ai putea să mă legi cum leagă un Vânător o vrăjitoare sau o pun pe Coco?

Reid s-a uitat la mine încă o fracţiune de secundă, înainte să arunce o privire peste umăr. în spatele nostru, Coco îl ajuta pe Beau cu legăturile lui, în timp ce Celie se agita pe lângă ei, încercând fără succes să ajute. Şi-a coborât vocea:

— Spune-mi cum să-mi amintesc!

O bătaie de inimă în tăcere — în *şoc* —, atât din partea mea, cât şi dintr-a lui.

— Ce? am întrebat, îndoindu-mă că l-am auzit bine, în vânzoleala de pe punte.

Vântul sufla vijelios pe măsură ce ne apropiam de ţărm, iar dinspre docuri răzbăteau glasuri. Pescăruşii ţipau deasupra capetelor noastre în lumina strălucitoare a dimineţii. Şi inima mea... bătea gata să-mi spargă pieptul.

— Ai spus că vrei să...?

— Să-mi amintesc, da.

S-a uitat din nou la Coco şi la ceilalţi, schimbându-şi puţin poziţia ca să le astupe vederea.

— Ai spus... Mai devreme, ai spus că numai magia mă putea ajuta. Magia *mea. Ai* spus că aş putea să-mi inversez structura. Ce înseamnă asta?

— înseamnă... — am tras adânc aer în piept, dând din cap spre el, spre mine, spre Zeul sau Zeiţa sau oricine ar fi putut să-mi facă o farsă atât de crudă — înseamnă că tu...

— Nu înseamnă nimic deocamdată, a zis Coco, trântindu-se lângă noi deodată.

Mi-a strâns mâna, înainte să se întoarcă spre Reid.

— Te rog să te gândeşti la asta. Nu avem nevoie ca Morgane să-şi aducă aminte de Lou în timp ce noi suntem în oraş. O să avem destul de furcă acolo cu tot ce ne va sta împotrivă ca să mai adăugăm şi o mamă răzbunătoare pe listă.

— Dar..., am încercat eu, disperată.

— Când tu ţi-ai amintit de Bas, a fost cât pe-aci să

muriţi amândoi.

Coco mi-a luat acum ambele mâini într-ale ei, cu o expresie serioasă. Probabil la fel de disperată ca şi mine.

— Suntem la câteva clipe distanţă de ţărmul lui Cesarine şi avem un plan de a o salva pe *madame* Labelle. După aceea, dacă asta este ceea ce alegeţi amândoi, o să-1 ajut eu să-şi aducă aminte prin toate mijloacele care-mi stau în puteri. Ştiţi că am s-o fac. *Acum* totuşi, trebuie să vă legăm pe amândoi, altminteri toţi şapte vom vedea rugul aprins înainte de căderea nopţii.

„Toţi şapte."

La dracu'!

înghiţind nodul din gât, am continuat să dau din cap, chiar dacă Reid s-a încruntat şi a început să-şi lege propriile glezne. Miza de acum era mai importantă decât noi. întotdeauna fusese mai importantă decât noi.

— O să fie un după aceea, Lou, a şoptit Coco pătimaşă, întor- cându-se să-mi lege mâinile la spate.

A făcut la fel şi pentru Reid.

— O să trecem cu bine prin asta împreună — *toţi* — şi o s-o luăm de la capăt. O să ne croim singuri bucata aia de paradis. împreună, a repetat cu fermitate. Promit!

„împreună."

Mi-am lăsat corpul moale pe fundul bărcii, ea a coborât sub punte, în timp ce nişte voci au strigat la Jean Luc, recunos- cându-1, iar mica noastră barcă a intrat în port şi oamenii au sărit

la bord să-1 ajute să o lege la chei. Reid şi-a pus capul

peste al meu. Singurul gest de sprijin pe care mi-1 putea da. Senzaţia a crescut în mine ca nişte ace pe toată pielea, în timp ce magia facea eforturi să iasă la suprafaţă, să-1 apere, să-mi protejeze *căminul,* dar am înăbuşit-o. Acum era prea târziu să ne întoarcem. Intraserăm în burta monstrului.

TOŢI ŞAPTE

Lou

ÎN MARE, TOTUL A DECURS CONFORM PLANULUI.

A durat un moment să ne observe cineva acolo, lipsiţi de vlagă şi uitaţi pe podea, dar când un gentleman cu nas coroiat aproape a călcat pe piciorul lui Reid, a ţipat surprins. Apoi a ţipat mai tare, de frică, pe faţa lui întipărindu-se recunoaşterea.

— Asta e... Doar nu e...?

— Reid Diggory, da, a zis Jean Luc batjocoritor, materiali- zându-se în spatele nostru.

M-a împuns în coaste cu vârful cizmei şi eu am alunecat într-o rână spre Reid. Reid a înţepenit subtil.

— Şi nevastă-sa, moştenitoarea Reginei Vrăjitoarelor. I-am prins într-un sătuc la nord de Amandine.

Marinarul a holbat ochii.

— Tu singur?

— Am scos-o din luptă pe Morgane le Blanc eu însumi, nu-i aşa? a zis Jean Luc, ridicând arogant o sprânceană la bolboroselile omului. Cred că o să înţelegi că orice e posibil când ai motivaţia cuvenită.

A făcut semn din bărbie spre Celie, care se ghemuise de frică în stilul propriu lângă cârmă, şi a adăugat:

— Aveau ceva ce îmi aparţine.

Se strânseseră şi alţii în jurul nostru acum, cu ochii mari şi curioşi. Frica nu prinsese încă rădăcini. Oamenii aceştia trăiau mai mult pe mare, unde vrăjitoarele erau cam din aceeaşi categorie cu basmele, comparativ cu primejdia foarte reală a Islei şi a melusinelor.

— Cine e aceea, mă rog? a întrebat un altul, uitându-se la Celie.

— *Mademoiselk* Celie Tremblay, fiica vicontelui. Tatăl ei e sfetnicul principal al Maiestăţii Sale.

Jean Luc şi-a încordat muşchii obrazului.

— Poate ai auzit de el când fiica lui mai mare, Filippa, a fost omorâtă de vrăjitoare, anul trecut. Celie şi-a vârât în cap că e o justiţiară şi a pornit singură după ăştia doi.

La ricanările marinarilor, Celie şi-a îndreptat umerii defensiv — doar o secundă — înainte de a-şi aminti de rolul ei. Plecându-şi ochii, a dat ascultare poruncii lui Jean Luc, când el i-a cerut să se apropie şi i-a pus braţul pe după umeri. Mâna lui pe umărul ei s-a încleştat mai tare decât era nevoie, singurul semn vizibil al încordării lui. Totuşi, vocea îi mustea de îngâmfare când a adăugat:

— E mai slabă de minte, dar la ce să te aştepţi de la o fată atât de frumoasă?

Când marinarii au behăit — ca nişte *oi* tâmpe —, el a pocnit din degete către unul din marginea grupului.

— Dă-i de ştire tatălui ei! S-o ia şi s-o disciplineze cum socoteşte de cuviinţă.

Mesagerul a aruncat o privire la Beau, încruntându-se.

— Al ei n-o să fie singuru’ tată care să administreze neşte disciplină.

Apoi a sărit din barcă şi a dispărut, înlocuit aproape imediat de căpitanul de port. Un bărbat scund, voinic, cu o spectaculoasă mustaţă răsucită, care şi-a luat ferocitatea unui bursuc când mi-a întors faţa ca s-o examineze. Nu a fost blând. Muşchii lui Reid s-au încordat sub mine.

— Nu mi-a venit să cred, a mârâit căpitanul de port, smu- cindu-mi faţa încoace şi-ncolo, destul de brutal cât să-mi lase vâ- nătăi. Dar e chiar ea, într-adevăr. Fiica târfei de vrăjitoare în came şi oase.

A rânjit şi s-a ridicat, adresându-se lui Jean Luc:

— O să-i anunţăm pe cei din frăţia ta numaidecât, bineînţeles, dacă nu cumva sunt deja pe drum. Veştile ca asta circulă repede.

La un semn de-al lui, un alt marinar a plecat.

— Mă aştept la un soi de premiu pentru că ţi-am îngăduit să intri în port. O dublă captură, dacă vrei.

Jean Luc l-a fulgerat cu privirea.

— îndrăzneşti să ceri bani de la un căpitan de Vânători?

— Nu de la un căpitan, nu.

Netulburat de mânia lui Jean Luc, omul şi-a încrucişat braţele, rânjind mai departe.

— Auguste e un vechi prieten al meu, ştiai? Umblă zvonul că ai dispărut, *căpitane.*

Jean Luc a mijit ochii la el, iar mie mi s-a făcut un gol în stomac.

— Ce tot spui?

Omul a ridicat pur şi simplu din umeri şi s-a uitat în spate, la vânzoleala de pe stradă.

— O să afli curând.

Un întreg batalion de Vânători călare venea spre noi

cu un zgomot de tunet, scoţând ţipete de la pedeştrii din calea lor. Din ce în ce mai multă lume — marinari, pescari, negustori ambulanţi — se strângea în jurul bărcii noastre. Toţi îşi lungeau gâtul de pe cheu să vadă despre ce era toată agitaţia, unii ducându-şi mâna la gură când dădeau cu ochii de noi, alţii şuierând printre dinţi. O femeie chiar a aruncat cu un peşte, ţintind perfect. L-a nimerit pe Reid în obraz, înainte să cadă, mort, în barcă. Beau s-a prefăcut că se zbate în legături.

— Destul! a mârâit el.

Căpitanul de port a pocnit din limbă.

— Măi, să fie, înălţimea Ta!

S-a lăsat pe vine înaintea lui Beau, examinându-i faţa din toate unghiurile.

— Ultima oară când te-am văzut, erai în scutece...

înainte să-şi sfârşească umilitoarea diatribă, primul Vânător a ajuns la noi. L-am recunoscut de la Mascarada Craniilor.

— Philippe.

Jean Luc s-a încruntat, în timp ce omul în chestiune — o hui- dumă înfricoşătoare, deşi nu atât de solid şi de înfricoşător ca Reid — l-a împins cu umărul trecând pe lângă el, cu o subliniată lipsă de respect. într-adevăr, s-a ciocnit de Jean Luc de parcă ar fi fost o piesă de mobilier, trimiţându-1 doi paşi îndărăt.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Securizaţi zona! s-a răstit Philippe arătând cu mâna, în timp ce tovarăşii lui au descins în jurul bărcii, în jurul nostru.

L-a ignorat complet pe Jean Luc. Spre căpitanul de port a spus:

— Maiestatea Sa soseşte cât de curând posibil.

— Vine «in? şi-a ridicat Jean Luc vocea peste tumult, hotărât să se facă auzit.

Cizmele s-au îmbulzit când a sosit Garda Regelui — deopotrivă cu poliţiştii —, nepăsătoare la degetele mele. Când Philippe a călcat intenţionat pe ale lui Reid, am auzit trosnetul crud al oaselor. Reid nici măcar n-a tresărit.

— *De ce?*

— Ca să se asigure că prizonierii nu scapă, desigur, a zis căpitanul de port.

— Nu! a clătinat vehement din cap Jean Luc. Nu, n-ar trebui să călătorească în spaţiu deschis, astfel. Morgane e aici. E în oraş...

Zâmbetul lui Philippe mi-a îngheţat măduva în oase.

— Nu te mai priveşte pe tine, Jean.

în următorul moment, a sosit regele — exact în acelaşi timp cu *monsieur* şi *madame* Tremblay. A rezultat un haos absolut. Trăsura soţilor Tremblay s-a oprit scrâşnind dincolo de doc, iar *madame* Tremblay a dat năvală drept prin baricada de soldaţi, strigându-şi fiica fără nicio etichetă.

— Celie! Celie!

Nici nu i-a luat în seamă pe soldaţii care alergau după ea. Jean Luc s-a aşezat în faţa lor, blocându-le înaintarea, în timp ce ea şi-a luat fiica în braţe.

— O, slavă Domnului...

— *Stăpâneşte-te,* femeie! a mârâit *monsieur* Tremblay, sărind şi el pe punte şi luând-o pe la marginea baricadei de Vânători care ne înconjuraseră pe mine şi pe Reid. N-ai pic de *ruşine^* O să-ţi ceri *iertare* chiar în *clipa* asta...

Aş fi râs la spectacolul pe care-1 ofereau, dacă regele

nu ar fi apărut imediat în urma lor. Dacă ochii lui nu s-ar fi pironit imediat asupra lui Reid. Dacă n-ar fi băgat mâna în buzunarul de catifea ca să scoată două seringi de metal.

O, rahat.

— *Rebonjourjils!*[1]

Ochii lui s-au mutat de la Reid la mine şi ceva de prădător a sclipit în ei. Ceva otrăvitor. Un zâmbet larg, strălucitor, i-a prefăcut faţa din atrăgătoare în uluitoare. Literalmente, mi-a tăiat respiraţia. Zâmbetul acela îi aparţinea lui Reid. Lui Beau. II cunoşteam prea bine.

— *Fille.*[XXIII XXIV]

Vânător, soldat şi poliţist deopotrivă s-au dat deoparte dinaintea lui, şi chiar *madame* Tremblay a şters-o, înţelegând în sfârşit precaritatea situaţiei. Oamenii nu zâmbeau aşa fără motiv. Mai cu

seamă regii. N-am îndrăznit nici să respir când s-a lăsat pe vine înaintea mea. Când şi el mi-a ridicat faţa, apucându-mă cu două degete de bărbie. Atingerea lui era mai delicată decât a căpitanului de port. într-adevăr, mă mânuia ca pe un porţelan fin, trecându-şi degetul mare peste umflăturile mele de parcă ar fi vrut să le aline.

— Sst, sst! Nu te nelinişti, Louise! Nici nu ştii cât mi-am dorit acest moment.

Jean Luc s-a grăbit să intervină:

— Maiestatea Voastră, îngăduiţi-mi vă rog să...

— N-o să-ţi îngădui nimic!

Cuvintele spuse cu răceală l-au oprit în loc pe Jean

XXIII „Bună din nou, fiule!" (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).
XXIV „Fiică" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

Luc. Totuşi, Auguste nu şi-a luat privirea de la mine. Mi-a studiat buzele în timp ce a continuat:

— De aici înainte eşti revocat din gradul de căpitan, Vânător Toussaint. Toate îndatoririle viitoare îţi vor fi desemnate de către noul tău căpitan, Philippe Brisbois.

— *Philippe?*

Faţa lui Jean Luc s-a schimonosit şi pieptul i s-a umflat de mânie, uitându-se de la rege la Philippe.

— Eu am capturat şi am anihilat o vrăjitoare şi un vrăjitor dintre cei mai faimoşi din regat. V-am înapoiat fiul...

— Ceea ce ai făcut, i-a retezat vorba Auguste, a fost să-mi nesocoteşti ordinul direct. Prezenţa ta Ia conclav nu era o invitaţie. Era o obligaţie. Renunţând la responsabilităţile tale, ai renunţat la titlul tău. Sper că a meritat!

Buzele i s-au ridicat într-un zâmbet, privind spre Celie.

— *Este* foarte frumoasă.

Jean Luc deschidea şi închidea gura, aproape de apoplexie acum. Chiar şi în aceste circumstanţe groaznice, am simţit un junghi de tristeţe pentru el. In decursul unei singure replici, vedea cum pierduse totul. Când Auguste mi-a dat drumul la bărbie totuşi,

agitând prima seringa, frica a depăşit orice alte emoţii. Am aruncat o privire panicată la Jean Lite, poruncindu-i mintal să se adune.

— Am întâlnit-o odată pe mama ta, Louise, a zis Auguste, bătând uşurel, *pac-pac-pac,* în seringă. Ei bine, este... *ea e* splendidă. Un diamant de primă calitate. Mare păcat, ce-i drept, că e un demon

devorator de suflet! La fel ca şi mama *ta,* a adăugat el spre Reid, plecându-şi capul ca să examineze acul.

O picătură de cucută s-a prelins din vârful lui. Magia mea şi-a ridicat capul la vederea acesteia, structurile albe desfaşurându-se de jur împrejurul meu. Vibrau din nevoia de a-1 proteja pe Reid. De a-i proteja pe toţi. Aproape că tremuram de efortul de a mă reţine. Fără să bănuiască, Auguste m-a mângâiat pe păr şi mi-a luat corpul în poală.

— Nu semeni întru nimic cu ea, desigur, biata de tine. Eşti întreagă tatăl tău, nu-i aşa?

S-a aplecat atât de aproape, încât i-am simţit mirosul de mentă al respiraţiei.

— L-am urât pe omul ăla. îmi face mai uşoară misiunea asta, presupun — un pic *prea* uşoară. Când am anunţat execuţia lui Helene, am ştiut că o să vii, dar nu m-am aşteptat la genul ăsta de slăbiciune.

Mi-a lipit seringa de gât.

— Maiestatea Voastră.

Deşi Jean Luc n-a îndrăznit să se apropie, vocea i s-a ridicat insistentă.

— I-am reinjectat pe prizonieri cu puţin înainte să trag la do- curi. Dacă le mai daţi o doză atât de curând, mă tem că vor muri înainte de rug.

Auguste a ridicat o sprânceană blondă.

— Te *temi* că vor muri?

— Am ales prost cuvintele, şi-a plecat capul Jean Luc. Vă rog să mă iertaţi!

Dar privirea lui Auguste se ascuţise deja a suspiciune.

— Există un singur mod de a ucide o vrăjitoare,

Vânătorule, şi nu e cu otravă. N-ai de ce să te *temi.* Totuşi, sunt binevoitor. N-am să mai aplic încă o doză prizonierilor.

Am răsuflat prelung, încet, de uşurare.

Poate că Auguste a simţit mişcarea. Poate că nu. în orice caz, i-a făcut semn lui Jean Luc să se apropie, punându-i seringa în palmă şi ridicându-se în picioare. M-a ridicat odată cu el, ţinându-mă în braţe. Membrele îmi atârnau neajutorate.

— O vei face *tu.*

Rahat, rahat, *rahat!*

Jean Luc a clipit, golindu-şi faţa de expresie.

— Eu, Maiestate?

— Da, Vânătorule. Tu. O mare onoare, nu? Să capturezi şi să anihilezi o vrăjitoare şi un vrăjitor dintre cei mai faimoşi din regat?

Aluzia a sunat limpede în tăcerea care s-a lăsat. Până şi vântul se oprise să asculte. De parcă ar fi sperat să-şi confirme suspiciunea, Auguste mi-a ciupit pielea de pe coapsă şi a răsucit-o — nemilos. Mi-am încleştat dinţii împotriva durerii. N-avea să ne frângă pe noi cu o ciupitură, nici cu o bărbie învineţită sau cu un deget rupt. Totuşi, structurile albe încă se zvârcoleau furioase. Cereau răzbunare. Nu voiam să le folosesc. Nu încă. Dacă aş fi facut-o, toţi ar fi ştiut că Jean Luc minţise. Ar fi ştiut că îi trădase şi atunci *chiar* ar fi pierdut totul — haina, balisarda, *viafa. Şi Celie* ar fi fost implicată.

„Toţi şapte."

Nu, planul nostru putea încă să meargă. Jean Luc se putea preface cumva că mă injectează, iar noi...

— Aştept, a zis Auguste, ameninţător.

Deşi Jean Luc făcea eforturi să-şi menţină faţa impasibilă, panica îi fulgera în adâncurile palide ale

ochilor — panica şi remuşcarea. Ochii i-au întâlnit pe ai mei doar pentru o secundă,

înainte de a-i coborî la seringă. în secunda aceea am înţeles. N-avea să se prefacă. Nu putea să se prefacă — nu cu atât de multi ochi asupra noastră. Nu chiar sub nasul regelui.

Ceea ce-mi lăsa două opţiuni.

îl puteam ataca pe rege acum şi *probabil* ne-am fi putut lupta să scăpăm, osândindu-i astfel pe Jean Luc, Celie şi *madame* Labelle. *Sau* aş fi putut permite să-mi facă injecţia şi să am încredere în ceilalţi că o să ne salveze. Niciuna dintre variante nu era lipsită de pericol. Niciuna nu garanta evadarea. Cu a doua, cel puţin, am fi fost plasaţi în acelaşi loc cu *madame* Labelle. Dacă aliaţii noştri salvau unul, ne-ar fi putut salva pe toţi. Deşi Claud susţinea că nu putea interveni, nu ne-ar fi lăsat să murim de-adevăratelea, nu-i aşa?

Am avut o fracţiune de secundă să hotărăsc, înainte ca Jean să înfigă acul în gâtul meu.

O durere ascuţită a explodat la impact şi cucuta — la fel de rece şi de vâscoasă cum mi-o aminteam — s-a împrăştiat ca nămolul prin venele mele. Am mai putut simţi doar firicelul cald de sânge curgând înainte ca amorţeala să pună stăpânire pe mine, înainte ca vederea să mi se întunece, înainte ca, neobservată, Coco să se strecoare din apă în trăsura lui Tremblay.

Structurile albe s-au împotrivit întunericului, aprinzându-se mai strălucitoare şi mai fierbinţi, în timp ce îmi pierdeam cunoştinţa.

Auguste mi-a ţinut un ochi, deschis, chiar în momentul în care acesta mi se dădea peste cap.

— Nu-ţi face griji, *fillel* Durerea asta o să treacă. La apus, o să arzi cu fiul meu şi cu mama lui într-un lac de foc negru.

Când mi-a mângâiat obrazul, aproape cu tandreţe, structurile albe în sfârşit s-au subţiat, în sfârşit au cedat, în sfârşit s-au dizolvat în nimic.

Trecuserăm din burta monstrului drept în găoaza lui.

POVESTEA NOASTRĂ

Lou

CORPUL MEU S-A TREZIT TREPTAT. MAI ÎNTÂI O tresărire a mâinii, o furnicătură în picior, înainte ca luminile să-mi joace pe pleoape şi limba să mi se încarce de vată. Ambele păreau groase şi grele, iar stomacul îmi cădea în gol şi se dădea peste cap. Conştiinţa a urmat la scurtă vreme după asta — sau probabil că nu scurtă — şi am simţit pietrele reci sub spate, crestele dure, o durere surdă cuprinzându-mi coastele, tâmplele. Una mai ascuţită la gât.

înţelegerea a picurat mai încet.

Jean Luc ne otrăvise. Fuseserăm azvârliţi în temniţă. Urma să ardem la apus.

Ochii mi s-au deschis brusc la aceasta din urmă.

Cât era ceasul?

Uitându-mă la tavanul de deasupra, am încercat să-mi mişc degetele, să respir peste greaţa sufocantă. Trebuia să-i găsesc pe Reid şi pe Beau. Trebuia să mă asigur că sunt bine...

Abia atunci am descoperit două lucruri, ca nişte cărţi de tarot întoarse cu faţa în sus: piele caldă lipită de

mine, în dreapta, şi gratii de lemn intersectând tavanul într-un model în cruce, deasupra capului. înghiţind anevoie, mi-am întors capul cu extraordinară greutate. *Slavă Domnului!* Reid stătea întins lângă mine, cu faţa palidă, dar pieptul i se ridica şi-i cobora adânc.

Gratii *de lemn.*

O tuse înăbuşită a sunat de undeva de aproape şi mi-am închis repede ochii, ascultând cu toată atenţia. Nişte paşi au venit mai aproape şi ceea ce a sunat ca o uşă s-a deschis scârţâind. După alte câteva secunde, s-a închis la loc. Mi-am deschis ochii cu grijă, de data asta, uitându-mă printre gene. Aceleaşi gratii de lemn de peste tavan şi podea se înălţau şi perpendicular. Netede şi geluite de mână, secţionau încăperea şi alcătuiau un soi de cuşcă în jurul nostru.

O cuşcă.

O, Doamne!

încă o dată, m-am forţat să respir. Deşi încăperea din jur rămăsese întunecată, luminată de numai o singură torţă, nu arăta ca o temniţă. O masă uriaşă domina centrul camerei — circulară şi acoperită cu ceea ce părea a fi o hartă, bucăţi de pergament şi… şi…

Conştientizarea n-a mai picurat. A dat năvală într-un uriaş torent şi m-am rostogolit în stânga, departe de Reid. Nu eram în temniţa castelului, ci în camera de consiliu din Tumul Vânătorilor. Aş fi recunoscut masa aceea oricând, numai că acum — în loc de desenele în cărbune cu chipul mamei mele — portretele mele se zgâiau la mine. Portretele lui Reid. Curăţindu-mi gâtlejul de fiere, am încercat să mă ridic în coate, uitându-mă în jurul cuştii. Niciun pat, nici măcar o oală

de noapte.

— Beau?

O şoaptă aspră, vocea mea încă reverbera, prea sonoră în întuneric.

— Eşti aici?

Nu mi-a răspuns nimeni.

înjurând printre dinţi, m-am târât spre Reid, simţindu-mă mai sigură pe mine cu fiecare moment. Nu ştiam de ce. După toate socotelile, şi eu ar fi trebuit să zac inconştientă la podea, nu să mă mişc şi să gândesc cu relativă uşurinţă. Nu prea avea noimă, doar dacă... Am tras din nou aer în piept, invocându-mi magia, atât cea aurie, cât şi cea albă. Deşi structurile aurii s-au vălurit

lent şi confuz în jurul cuştii, cele albe au ţâşnit la vedere cu poftă de răzbunare. Prezenţa lor mi-a alinat suferinţa din corp ca un balsam. Vederea mi s-a limpezit, stomacul mi s-a liniştit. Junghiul de durere din tâmple s-a uşurat. Bineînţeles. Bineînţeles. Structurile acestea fuseseră dăruite de o zeiţă. Erau mai mari decât mine, eterne, mai puternice decât alcătuirea mea din came şi oase.

Ele mă salvaseră.

Aveam să fim bine.

Cu un zâmbet triumfător, i-am verificat pupilele lui Reid, bătăile inimii şi respiraţia. Ii puteam simţi otrava care îi infecta sângele, aproape i-o puteam *vedea* sub piele ca un nor negru, toxic. încet, o structură albă s-a încolăcit în jurul lui, iluminându-i trăsăturile într-o luminescenţă subtilă. La atingerea mâinii mele, structura a început să pulseze şi să-i strecoare cucuta

din corp. Piatra din jurul lui absorbea seva ca un burete, întorcând-o în pământ, unde îi era locul. Când şi ultimul strop de otravă s-a dus, structura s-a împrăştiat într-o pulbere albă, iar pleoapele lui Reid s-au zbătut şi s-au deschis. M-am lăsat pe călcâie, în timp ce el încerca să se orienteze în cameră. Cu mine.

A întins mâna să-mi atingă o şuviţă de păr.

— Luminezi.

Am ridicat din umeri, zâmbind diabolic acum.

— Zeiţă Divină, ştii tu.

— Atâta aroganţă!

— Atâta frumuseţe şi eleganţă!

El a pufnit, ridicându-se în capul oaselor şi frecându-şi gâtul. Se poate să-mi fi închipuit, dar mi s-a părut că un zâmbet trist îi juca pe buze.

— De ce nu mi-e rău?

Am zâmbit mai larg.

— Te-am *vindecat* eu.

A gemut, clătinând din cap, şi acum nu mi-am mai închipuit — categoric a zâmbit.

— Tu chiar nu ştii ce înseamnă modestia, nu-i aşa?

— Şi *tu* chiar nu ştii ce înseamnă recunoştinţa…

Din nou nişte paşi, mai grăbiţi, de data asta. Ne-am aruncat amândoi la podea, prefacându-ne inconştienţi, exact când uşa s-a deschis de perete.

— Ce e? a întrebat o voce, nefamiliară şi groasă.

— Mi s-a părut că aud pe cineva.

Neliniştea s-a strecurat în prima voce.

— Ar trebui să le mai dăm o doză?

Celălalt şi-a dres glasul.

— încă *arată* fără vlagă.

— Ne jupoaie Philippe dacă mor în cartul nostru.

— Cucuta e doar o măsură de precauţie. Gratiile o să-i ţină aici.

O pauză.

— Philippe a spus că lemnul este... special. L-au luat din La Foret des Yeux.

După alte câteva secunde de tăcere îngrijorată, au închis iarăşi uşa.

— Vorbeşte mai încet, data viitoare! am şuierat eu, înghion- tindu-1 pe Reid în coaste.

Şi-a întors faţa spre mine, indignat.

— Dar n-am...

— Glumesc, Vânătorule!

— Oh...

S-a încruntat când am pufnit în râs.

— Chiar e momentul de glumit?

— Nu e *niciodată* momentul de glumit cu noi. Dacă aşteptăm până suntem în afara unei situaţii de viaţă-sau-moarte, o să putem glumi doar în mormânt.

Ridicându-mă în picioare, am cercetat gratiile mai îndeaproape. Deşi erau fără îndoială de lemn, păreau totuşi... nenaturale. Şi făcute, şi nefacute de om. Lumina torţei s-a reflectat în vinişoarele de argint din lemn. „Cucuta e doar o măsură de precauţie. Gratiile o să-i ţină aici.” M-am aplecat să le adulmec, când Reid s-a ridicat în spatele meu.

— Ce sunt? a întrebat el.

— Nu ştiu. Copacul miroase a anin, dar lemnul e... metalic? Nu-mi pot aminti de niciun copac metalic din La Foret des Yeux. Tu poţi?

— Un copac metalic, a repetat el, rar.

Ochii ni s-au întâlnit brusc în groaza revelaţiei.

— Doar nu e...?

— Asta nu e...?

— O, Doamne! am şoptit, retrăgându-mă.

Gratiile păreau brusc reci la atingere. Opresive.

— L-au tăiat. Copacul cu balisarda ta.

Lângă mine, Reid a închis ochii, confirmând, învins, lipindu-şi fruntea de lemn. Cu voce gâtuită, a întrebat:

— Cum l-or fi descoperit?

— Era pe marginea drumului. Bas şi amicii lui au chemat Vânătorii când ne-au găsit.

Cu o presimţire, am apăsat cu un deget pe una dintre gratii. Structurile albe s-au stins aproape numaidecât drept răspuns. Nu. Nu, nu, nu!

— Trebuie să-l fi văzut imediat... Un copac mare cu coajă argintie, fructe negre şi ghimpi mortali.

— Ne poţi scoate prin magie?

Am dat drumul gratiei, întorcându-mă în mijlocul cuştii, la egală distanţă de laturi. Deşi structurile albe s-au reaprins, au rămas plutind în aer când au ajuns la gratii, incapabile să le atingă sau să treacă dincolo de ele. Nu era un semn promiţător. închizând ochii,

concentrându-mi energia, am căutat încuietoarea gratiilor — mai simplă decât cea a uşii vistieriei din Chateau le Blanc, făcută din fier, totuşi plasată strategic în afara lemnului magic. Cu cât mai tare mă străduiam să ajung la ea, cu atât structura se destrăma, până ce s-a dezintegrat complet.

— Futu-i!

Spre meritul lui, Reid nici măcar n-a tresărit. In schimb s-a apucat cu mâinile de gratii, testându-le rezistenţa.

— Le pot rupe.

— Ai un deget rupt.

Asta nu l-a oprit să încerce să frângă lemnul pentru următoarele zece minute. Cu nodurile degetelor însângerate, cu braţele tremurând, în final a tras un pumn în gratii cu toată puterea lui, reuşind doar să-şi rupă încă un deget. Când şi-a ridicat pumnul să lovească din nou, furios, mi-am dat ochii peste cap şi l-am tras înapoi spre mijlocul cuştii.

— Da, *mulţumesc!* Asta a fost de ajutor.

— Ce-o să facem?

Şi-a trecut frustrat o mână prin păr. I-am prins-o înainte să se chelească. Degetele rupte i se umflaseră de două ori faţă de dimensiunea normală, iar sângele năvălise întunecat şi vineţiu sub piele. El s-a întors cu spatele.

— Planul ăsta *genial* al tău are câteva găuri.

Mi-am reţinut o privire mânioasă, înfaşurând o altă structură în jurul mâinii lui.

— Nu pot controla fiecare variabilă, Reid. Cel puţin aceasta nu implică mustăţi şi cârje. Acum, ţine-ţi gura, sau o să-ţi dau o gaură adevărată de care să te plângi!

O ameninţare goală. Vânătorii ne dezarmaseră pe amândoi înainte să ne închidă aici.

— Asta vrea să fie o aluzie sexuală? Nu-mi dau seama niciodată cu tine.

Am smucit de structură şi i-a trosnit degetele la loc, risipind şi iritarea mea totodată. El a tresărit şi şi-a smuls mâna — acum complet vindecată — dintr-a mea.

— Mulţumesc! a murmurat, după încă un moment. Şi... scuze!

Cuvântul suna îndurerat.

Aproape c-am chicotit. Aproape. Din nefericire, fără enervarea care să mă distragă, panica mi s-a strecurat la loc în minte. Nu puteam să folosesc magia ca să ne scot de aici, iar Reid nu putea rupe gratiile fizic. Poate c-aş izbuti să ne protejez înăuntrul cuştii cumva, cum făcusem atunci, pe pod. Dacă ei nu ne puteau vedea, nu ne puteau conduce la rug. Chiar în clipa în care gândul s-a format, am ştiut că nu e o soluţie. Nu ne puteam ascunde aici la nesfârşit, invizibili. Totuşi, poate dac-ar fi deschis cuşca să cerceteze...

— Ceilalţi o să vină după noi.

Dacă îi vorbisem lui sau mie însămi, nu ştiam.

— Philippe n-o să-1 lase pe Jean Luc să se apropie la mai puţin de cincisprezece metri de camera asta.

— Ce noroc, atunci, că Jean Luc nu e singurul nostru aliat! Coco o să ştie unde suntem. O să-i aducă pe Claud, pe Zenna sau pe Blaise, iar ei o să ne elibereze.

M-a privit drept în ochi.

— Nu cred că înţelegi numărul Vânătorilor care locuiesc în tumul ăsta, Lou.

Aplecându-mă, mi-am sprijinit coatele pe genunchi.

— Iar eu nu cred că *tu* înţelegi că am locuit şi eu aici.

— Zău? a făcut el, surprins. Cum?

— Am fost *sofia* ta. Arhiepiscopul nu ne-ar fi putut separa nici dac-ar fi vrut — dar n-a vrut. El a aranjat căsătoria.

— De ce?

Acum s-a aplecat şi el, cu ochii la mine. Flămând de informaţie. Cuvintele lui de mai devreme mi-au revenit în minte: „Spune-mi

cum să-mi amintesc.” Dacă era să murim la apus,

argumentul lui Coco nu mai era valabil, nu-i aşa? O altă idee nebunească a scăpărat în urma acestui raţionament. Dacă Reid şi-ar fi amintit, atunci şi Morgane şi-ar fi amintit. Iar dacă, din cine ştie ce motive, ceilalţi nu veneau după mine, *ea ar* fi venit. Ar fi sfărâmat, cărămidă cu cărămidă, tumul acesta, dacă ar fi aflat că Vânătorii intenţionau să mă ardă.

Desigur, Reid tot avea dreptate. Ea nu reuşise niciodată să-1 sfărâme, înainte. Lipsită de titlul ei, cu greu ar fi fost în stare s-o facă acum.

— Ştii de ce, am ridicat din umeri, cu gândurile învălmăşite într-un neajutorat ghem de confuzie.

Bâţâiam din picior de neastâmpăr.

— Eu sunt fiica lui. Voia ca tu să mă protejezi.

El a pufnit din nou, un sunet mânios, şi a arătat în jurul nostru. — Am făcut o treabă excelentă.

— Prietenii noştri vor veni după noi, Reid. Trebuie să avem încredere în ei.

— Şi unde sunt, mă rog? De ce nu sunt aici?

— Să sperăm că sunt afară şi îi salvează pe mama ta şi pe fratele tău. Asta era punctul principal al afacerii, dacă-ţi aminteşti.

A roşit şi a întors capul.

— Bineînţeles că-mi amintesc.

Gărzile au deschis uşa pe neaşteptate, de data asta. In fracţiunea de secundă în care zăvorul a fost tras, o a treia idee a prins contur şi, impulsiv, m-am transformat în Fecioara, când cei doi Vânători au intrat. Au holbat ochii văzându-mă.

— O, vă rog, *messieurs!* am strigat eu.

îmi frângeam mâinile, plimbându-mă prin faţa gratiilor fără să le ating.

— Vrăjitoarea... m-a păcălit. Sunt o spălătoreasă de la etaj, dar în timp ce spălam rufe, am auzit o voce

cântând cel mai frumos cântec din lume.

Vorbeam mai repede acum. Nu-mi plăcea sclipirea calculată din ochii celui mai în vârstă.

— A trebuit să mă duc într-acolo, *messieurs* — de parcă o forţă din afară mă obliga s-o fac, de parcă eram în *transă* — şi nu m-am trezit până ce nu i-am descuiat uşa şi am lăsat-o să plece. Vă rog, vă rog să-mi daţi drumul cât vrăjitorul încă doarme!

Făcând semn spre Reid, de pe podea, mi-am făcut buza să tremure şi lacrimile să-mi curgă pe obraji. Era mai uşor să mă prefac deznădăjduită decât anticipasem.

— îmi pare atât de rău! Puteţi să-mi opriţi simbria, puteţi să mă daţi afară, puteţi să mă *biciuiţi,* dar vă rog nu-1 lăsaţi să-mi facă rău!

Deşi cel tânăr arăta gata să sară în ajutorul meu, cel mai în vârstă l-a oprit şi a zâmbit. Nu era un zâmbet compătimitor.

— Ai terminat?

M-am smiorcăit zgomotos.

— N-o să mă ajutaţi?

Din doi paşi, el a ajuns la masa rotundă, scotocind printre hârtii. A scos una de sub un prespapier în formă de crucifix şi a ridicat-o la lumină. Deşi schiţat în câteva linii, era un portret al înfăţişării mele — faţa Fecioarei — destul de reuşit. Masca mea de deznădejde a căzut şi m-am sprijinit de gratii. Mi-am reluat forma dintotdeauna.

— Bravo ţie!

— Da, a spus el, examinându-mă curios. Cam aşa ceva. Se pare că ai moştenit darurile mamei tale. Maiestatea Sa va fi încântat să afle.

— Asta... asta-i fiica lui La Dame des Sorcieres?

— Se pare că *ea* este La Dame des Sorcieres acum.

îngrijorarea celui mai tânăr a dispărut imediat, înlocuită de ceva ce arăta a uluire copleşitoare. Poate şi o idee de teamă. De aviditate.

— Am prins-o noi?

— Tu n-ai prins pe nimeni.

Propria teamă îmi făcuse vocea tăioasă. Mi-am înăbuşit-o. Ceilalţi aveau să vină. *Trebuiau* să vină.

— Pot să întreb cât e ceasul?

Cel în vârstă a pus desenul la loc, înainte de a se apropia de cuşcă. Deşi îşi păstra atitudinea degajată, pe buza de sus i se adunaseră broboane de sudoare. II nelinişteam. *Bine.*

— Poţi să întrebi. Eu însă n-am să-ţi răspund. Mai bine să te vedem agitându-te.

Când mi-am repezit faţa spre gratii, iute şi subit, el s-a dat repede înapoi, împleticindu-se. Spre meritul lui, n-a înjurat, ci şi-a dus o mână la piept, chicotind pe înfundate.

— S-o injectăm? a întrebat cel tânăr, scoţând nişte seringi noi din haină. S-o învăţăm minte?

— Nu, a răspuns cel în vârstă, clătinând din cap şi retrăgân- du-se spre uşă. Nu, cred că le-am provocat suferinţă exact cât trebuie, nu-i aşa?

Cei doi au închis uşa după ei cu un răsunător *zdrang.*

Acum Reid m-a tras de la gratii.

— Ceilalţi o să vină, a zis el.

Ceva mai târziu, o vânzoleală s-a iscat pe culoar, parcă pentru a-i confirma cuvintele. Voci ridicate şi zgomot de oţel pe oţel au răsunat în cea mai plăcută armonie. Amândoi am sărit în picioare, uitându-ne fix la uşă şi aşteptând.

— Asta e.

Degetele mele s-au înfăşurat pe gratii, în anticipare.

— Au venit!

Reid s-a încruntat la vocile feminine, subţiri, nefamiliare, care nu aparţineau nici lui Coco sau Celie, nici Zennei sau lui Seraphine. Sunau ca vocile unor... *copii.*

— Lasă-ne în pace! a strigat una, indignată. Dă-ne drumul!

— Nu prea cred, a ripostat un Vânător. Nu de data asta.

— Tatălui tău n-o să-i placă asta, Victoire.

— Tatăl meu poate să înghită un ou!

— Nu-i *drept!* a strigat un alt copil. la-ţi mâinile de pe mine, *imediat!* E *fratele* nostru înăuntru şi el n-a făcut nimic rău...

Vocile s-au stins în depărtare, în timp ce Vânătorii îi duceau pe sus.

— Violette şi Victoire.

Reid se uita la uşă de parcă ar fi putut s-o deschidă doar cu puterea gândului. După cât de intensă era privirea lui, aproape şi eu am crezut c-ar putea s-o facă.

— Ne-au mai scos din temniţă odată, înainte de La Mascarade des Crânes.

— Urmăreşte amintirea asta, am spus, disperată.

Dacă nici măcar fiicele regelui nu puteau intra în Tumul Vânătorilor neîmpiedicate, şansele să pătrundă ceilalţi tocmai se spulberaseră într-un norişor de fum.

— Ce?

— Vrei să-ţi aduci aminte. Asta e metoda.

Neputând să scăpăm din închisoarea asta *oribila,* neştiind cât era ceasul, unde erau prietenii noştri, cât

mai aveam de trăit, ăsta devenise deodată cel mai important lucru din lume. Cel mai urgent. Trebuia să-şi amintească. Dacă urma să murim la apus, trebuia să-şi aducă aminte de mine. Pariul, seducţia, planul — totul păIise în lumina acestui unic moment crucial.

— Urmăreşte-o, înainte sau înapoi, până când dai de un zid. Şi-atunci *împinge.*

Gura i s-a strâmbat, sumbru.

— Am... am mai *încercat.* In aceste ultime câteva zile... n-am făcut nimic altceva decât să încerc să reconstitui lucrurile.

— încearcă din nou. Străduieşte-te.

— Lou...

I-am strâns mâinile cu putere.

— Şi dacă ei nu vin?

Mi le-a strâns şi el cu aceeaşi fervoare, trăgându-mă spre el şi spunând cu voce joasă şi îndârjită:

— O să vină.

— Şi dacă nu pot? Dacă nu izbutesc să se strecoare nedepistaţi? Dacă vor trebui să lupte? Dacă nici Claud nu poate interveni sau dacă au fost capturaţi în castel sau...

Ochii mi s-au mărit, alarmaţi.

— Dacă sunt deja morţi?

— Opreşte-te, opreşte-te!

Mi-a prins faţa în palme, aplecându-se ca să mă privească drept în ochi.

— Respiră! Spune-mi ce să fac!

Mi-a luat câteva clipe să-mi revin, să-mi calmez inima care o luase la goană. El a aşteptat răbdător, masându-mi tâmplele. Intimitatea gestului deopotrivă mă agita şi mă liniştea. In cele din urmă, m-am dat înapoi şi i-am

spus:

— După ce Violette şi Victoire te-au salvat din temniţă, te-ai întors la Leviathan. Iţi aduci aminte de asta?

El mă urmărea pas cu pas.

— Da. Am făcut o baie.

— Şi după aceea?

— Şi după aceea... — faţa i s-a schimonosit — am vorbit cu Claud. I-am spus despre capturarea mamei.

Impletindu-mi degetele cu ale lui, am clătinat din cap.

— Nu. „Au luat-o, Lou. Au luat-o pe mama şi n-o să se mai întoarcă.” Asta mi-ai spus mie.

El s-a uitat lung la mine, perplex.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Spune-mi tu!

Când el n-a zis nimic, ci doar a continuat să se uite la mine, m-am ridicat să-l sărut pe obraz. El şi-a încolăcit braţele pe talia mea.

— După ce i-am luat amintirile lui Bas, i-am şoptit eu, nu mi-am dat seama ce făcusem decât abia când l-am văzut din nou. Erau... erau nişte goluri în gândurile mele. Nu-l ştersesem complet din minte, doar momentele romantice, însă el nu m-a recunoscut deloc. A trebuit să găsesc un declanşator ca să mă ajute să-mi amintesc — o amintire care să le aprindă şi pe celelalte.

El s-a dat înapoi ca să se uite la mine.

— Dar asta ar putea fi orice.

— Pentru mine, a fost momentul în care l-am întâlnit pe Bas în Soleil et Lune.

— Unde te-am întâlnit pe tine?

— în uşa patiseriei lui Pan.

L-am întors grăbită cu faţa spre uşa camerei.

— Inchipuie-ţi o uşă. Tu o blocai în întregime ca un uriaş nesimţit, privind la parada de întoarcere acasă a lui Beau de pe stradă.

El s-a întors să se uite urât la mine.

— Ce? Aşa ai făcut! A fost complet lipsit de respect. Eu am încercat să trec pe lângă tine — am imitat mişcarea —, dar nu era loc pentru amândoi. Ai sfârşit prin a te întoarce şi aproape că mi-ai spart nasul cu cotul.

Când a pivotat cu faţa spre mine în timp real, i-am ridicat cotul şi mi-am dat capul pe spate, imitând rănirea.

— Iţi sună cunoscut?

EI şi-a luat o mină complet nefericită.

— Nu.

Futu~i!

— Poate că nu e asta declanşatorul pentru tine.

M-am străduit să-mi ţin vocea netulburată.

— Ar putea fi altceva — de pildă, atunci când m-ai urmărit în Soleil et Lune sau când ne-am căsătorit pe malul râului Doleur sau... sau când am făcut amor prima oară, pe acoperiş.

Şi-a îngustat ochii.

— Ne-am consumat relaţia pe un acoperiş?

Am dat iute din cap. Prea iute.

— Tot la Soleil et Lune. Era atât de frig — încearcă să-ţi închipui. Vântul pe pielea ta goală.

Când noul schimb de gardieni au intrat să ne verifice, i-am ignorat şi, după una sau două tachinări, au plecat. Ceasul şi-a văzut de drum înainte. Fiecare secundă ne aducea mai aproape de apus. Niciun alt strigăt n-a

răsunat de pe hol. Nicio a doua încercare de salvare. Unde *erau* ceilalţi? Reid a clătinat din cap, trecându-şi o mână peste faţă, plimbându-se în sus şi-n jos prin cuşcă.

— Nu-mi amintesc de niciunul dintre episoadele astea.

— Dar... te-am văzut că ai început să-ţi aminteşti. Am văzut durere pe faţa ta. *Doare,* să ştii.

El şi-a aruncat braţele în sus, devenind din ce în ce mai frustrat. Sau probabil agitat. Probabil ambele.

— Momentele acelea au fost puţine şi la distanţă mare unul de altul, dar, chiar şi-aşa, când încerc să pătrund în ele — să urmăresc amintirea — e ca şi când aş sări în gol. Nu e nimic *acolo.* Niciun zid de străpuns. Nicio uşă de deschis sau încuietoare de forţat sau fereastră de spart. Amintirile pur şi simplu au *dispărut.*

Lacrimi de jale mi-au urcat în ochi.

— Structura poate fi inversată.

— Ce structură?

Vocea i s-a ridicat acum, răsucindu-se brusc cu faţa la mine, cu falca încleştată şi obrajii aprinşi.

— Toată *lumea* pare să creadă că sunt vrăjitor — şi sunt pe cale să ard pe rug, aşadar trebuie să fie adevărat —, dar eu nu pot... nu... n-am *văzut* niciodată o structură, Lou. Nicio sclipire de auriu sau de alb sau de indigo, să fiu al naibii. E ca şi când persoana pe care o ştii tu nu există. Eu nu sunt el. Nici nu ştiu dacă o să mai fiu vreodată el.

Când lacrimile au început să-mi şiroiască pe obraji, el a gemut şi mi le-a şters, cu ochii de asemenea umezi.

— Te rog, nu plânge! Nu pot îndura lacrimile tale. Mă fac să... îmi vine să distrug lumea întreagă ca să le opresc şi nu pot...

M-a sărutat din nou, înverşunat cu abandon.

— Mai spune-mi o dată. Spune-mi totul. O să-mi aduc aminte, de data asta.

In scutul tare al braţelor lui, am repetat totul. I-am spus povestea despre noi: braţul crestat şi cearşaful stropit cu sânge, cartea numită *La Vie Ephemere,* ieşirea la teatru şi la piaţă, templul, trupa ambulantă, prăvălia de curiozităţi. I-am povestit despre Modra- niht şi La Mascarade des Crânes şi despre fiecare moment petrecut împreună între acestea. Despre fiecare schimbare memorabilă din relaţia noastră. Cada de baie. Podul. înmormântarea.

I-am spus despre magie.

El nu şi-a amintit nimic.

Da, faţa i se strâmba, din când în când, dar de cum îmbrăţişa durerea, urmărind amintirile, nu găsea decât perdele de fum.

Treptat, ne-am dat seama că gărzile se roteau la două ore o dată — Reid *îşi putea* aminti asta —, verificându-ne la fiecare jumătate de oră. Când a apărut ultima pereche, eu plângeam fată să mă ascund, în timp ce Reid mă ţinea în poală, strângându-mă în braţe.

— Nu mai e mult, a zis batjocoritor unul dintre ei.

Celălalt n-a vrut să zăbovească totuşi, trăgându-şi tovarăşul din cameră cu o figură tulburată.

Cu toate astea, nimeni n-a venit după noi.

Speram că supravieţuiseră. Speram că o salvaseră pe *madame* La- belle şi pe Beau şi că fugiseră din oraş. Nu puteam suporta gândul că ne vor privi arzând. Deşi nu ar fi fost din vina lor, n-aveau să şi-o ierte niciodată, iar Coco... suferise destul. Pierduse destul, la fel şi *madame* Labelle, Beau, Celie şi chiar şi Jean Luc. Probabil fuseserăm prea proşti să visăm la ceva mai mult. La ceva mai bun. Eu încă mai speram că ei aveau să-1

găsească.

Dacă merita cineva pacea, ei erau aceia.

Reid şi-a sprijinit obrazul în părul meu.

— îmi pare atât de rău, Lou!

Tăcerea s-a întins între noi, încordată ca un arc. Am aşteptat să plesnească.

— Mi-aş dori...

— Nu.

încet, mi-am ridicat capul să mă uit la el. Inima mi s-a strâns văzând chinul de pe faţa lui bine-cunoscută. I-am urmărit cu vârful degetelor forma sprâncenelor, a nasului, a buzelor, uitându-mă bine la fiecare trăsătură în parte. în adâncul sufletului, ştiusem de la bun început cum urma să se sfârşească povestea noastră. O simţisem din clipa în care ne întâlniserăm, de prima oară când îi zărisem balisarda în bandulieră — doi îndrăgostiţi condamnaţi, uniţi de soartă sau de divinitate. De viaţă şi de moarte. De zei sau, poate, de monştri.

Aveam să sfârşim cu un rug şi un băţ de chibrit.

Fluturând din mână, am creat un scut care să ne ferească de privirea oricărui Vânător. Magia a erupt în jurul nostru.

— Sărută-mă, Reid!

CONFESIONALUL

Reid

M-AM UITAT LUNG LA FAŢA EI ÎNLĂCRIMATĂ, CU durere în piept. Nu *a* fost nevoie să mă convingă. Aş fi făcut orice mi-ar fi cerut. Dacă sărutul ar fi oprit alte lacrimi, aş fi sărutat-o de o mie de ori. Dacă supravieţuiam nopţii acesteia, aveam să-i alung orice altă lacrimă cu un sărut pentru tot restul vieţii ei.

„Unde mergi tu, vreau să merg şi eu. Unde locuieşti tu, vreau să locuiesc şi eu."

îmi şoptise cuvintele ca pe o rugăciune. Şi încă le mai simţeam. Pe fiecare în parte.

Cum de crezusem vreodată că emoţia aceasta dintre noi nu era sacră? Legătura asta. Ceea ce simţeam pentru Lou era visceral şi crud şi *pur.* Avea să mă mistuie, dacă o lăsam. Avea să ne mistuie pe amândoi.

Dar m-am uitat prea lung. Cu lacrimi proaspete, şi-a petrecut braţele după gâtul meu, ascunzându-şi capul în umărul meu. Bles- temându-mă pentru greşeală, i-am prins faţa în palme. Blând. Atât de blând! I-am întors-o să se uite la mine. Şi apoi — cu intenţionată grijă — mi-am lipit buzele de ale ei.

Nu-i puteam alina această durere. Nu puteam îndrepta acest rău. După toate aparenţele, aveam să

ardem amândoi la apus.

Dar o puteam ţine în braţe.

— Te iubesc! a şoptit ea, cu genele fluturând în timp ce îi sărutam uşor obrajii, nasul, pleoapele. Te-am iubit şi atunci, te iubesc şi acum şi o să te iubesc şi după!

Buzele mele au coborât pe gâtul ei. Spre cicatrice. Şi-a lăsat capul pe spate, drept răspuns, dezgolindu-şi gâtul pentru mine. Complet vulnerabilă.

— înainte ca mama să-mi taie gâtul de Modraniht — cuvintele sunau a confesiune — m-am gândit că n-o să te mai văd niciodată. O vrăjitoare şi un vânător de vrăjitoare nu pot fi împreună în viaţa de apoi.

Atunci mi-am ridicat capul.

— O să te găsesc din nou, Lou.

Cuvintele au venit de la sine, de parcă aşteptaseră pe vârful limbii. O confesiune şi din partea mea. Probabil le mai spusesem înainte. Nu-mi puteam aminti. Nu conta. Deşi pierdusem trecutul nostru, refuzam să pierdem şi viitorul. Nici măcar moartea n-avea să mi-1 ia.

— îţi promit!

Ea mi s-a uitat în ochi cu languroasă căldură.

— Ştiu.

în pofida situaţiei noastre critice — cu Vânătorii patrulând prin faţa uşii, cu soarele apunând peste oraş —, Lou nu s-a grăbit, strecurându-şi palmele prin gulerul cămăşii mele, apoi lăsându-le să alunece pe spatele meu. Mâinile mele s-au mişcat agale spre poalele cămăşii ei. Ridicând pânza de pe abdomenul ei, centimetru cu centimetru, am întins-o încet pe podea. Ea mi-a scos cămaşa peste cap. Căldura s-a adunat între noi în timp ce ea îşi plimba mâna peste cicatricea de pe

pieptul meu, în timp ce eu am coborât cu mângâierile pe corpul ei. în vreme ce i-am gustat fiecare rotunjime. Cu fiecare respiraţie, fiecare atingere — senzuală şi lentă, de parcă aş fi căutat ceva —, intensitatea a crescut. Disperarea mută.

Degetele ei mi se răsuceau în păr.

Limba mea îi mângâia şoldul.

— Mă numeai păgâna ta, a zis ea cu un suspin, arcuindu-se şi facându-mi gura să alunece mai jos.

Şi mai jos.

Urma s-o găsesc din nou, da, dar tot mai aveam acest moment. Această oră cu respiraţia tăiată.

— încă mai eşti.

Coborându-i pantalonii pe picioare, am întors-o cu faţa în jos. Captivă. Unghiile ei au râcâit gratiile de pe podea, când i-am ridicat şoldurile s-o sărut. Când am mângâiat-o acolo, în schimb. Tremurul ei a crescut şi a crescut, până când, în cele din urmă, s-a frânt — muşcându-şi mâna să-şi înăbuşe exclamaţia — şi am săltat-o lipind-o de pieptul meu. Impingând-o în gratii. Am aşteptat, gâfâind.

Şi-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-1 pe umărul meu, şi a strecurat un braţ pe după capul meu. Buzele i s-au întors într-o parte spre ale mele.

— Să nu îndrăzneşti să te opreşti!

Am pătruns în ea fără alt cuvânt — incapabil să vorbesc şi dac-aş fi încercat —, cuprinzându-i talia cu un braţ. Fierbinţeala mi-a invadat corpul. Copleşit, cu celălalt braţ pe după umerii ei, am tras-o cu putere spre mine. Ţinând-o lipită de mine. Când degetele ei s-au sprijinit de antebraţul meu, nu mi-am putut dezlipi

privirea de la ele. Netede şi aurii pe pielea mea albă, mai aspră. Simpla vedere a lor mi-a încleştat pieptul până la durere. Atât de asemănătoare! Atât de diferită! Nu puteam rezista. Nu puteam *respira.* O simţeam... mă simţeam ca-n paradis, dar mi-am impus să mă mişc încet. Adânc. S-o savurez. La geamătul ei, i-am pus mâna peste gură.

— Sst! O să ne audă.

Ea avea altă părere.

Răsucindu-se în braţele mele, m-a lungit pe spate şi mi-a ţintuit braţele de podea, deasupra capului. Aplecându-se, mi-a muşcat buza de jos.

— Lasă-i s-audă.

Ultima mea respiraţie m-a părăsit grăbită. M-am străduit să rămân nemişcat, în timp ce ea se mişca peste mine, presiunea crescând până ce a trebuit să-mi închid strâns ochii. Până ce n-am mai putut să mă abţin. Până ce mâinile mele au coborât pe şoldurile ei şi am înduplecat-o să se mişte mai repede, potrivindu-i unghiul. Privind-o cum îşi întredeschide buzele, cu respiraţia accelerată. Deşi presiunea dinlăuntrul meu a ajuns până la durere fizică, am scrâşnit din dinţi, rezistând. *Nu încă.* Trupul ei se mişca la unison perfect cu al meu. *Ea* era perfectă. Ce neghiob fusesem, să nu-mi dau seama de asta înainte. Atât de orb!

Când ea s-a cutremurat, eliberându-se, un moment mai târziu, mi-am dat şi eu drumul — iar în clipa aceea, aurul a sclipit la marginea câmpului meu vizual. Doar o străfulgerare. A dispărut înainte să-mi dau seama cu adevărat de existenţa sa. O născocire a imaginaţiei mele.

Totuşi, un fragment din memorie a rămas. Câteva

cuvinte. Cuvintele *mele.*

„Magia ascultă de cel ce-o foloseşte."

Panica mi-a pârjolit simţurile când mi-am dat seama şi m-am plecat sub ea, aproape căzând într-o parte. Lou a deschis ochii alarmată.

— Reid?

M-a zgâlţâit încet.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Durerea a trecut la fel de repede cum a venit. La fel de inexplicabil. Fiindcă Lou nu era convinsă, am clătinat din cap.

— Sunt bine. Serios.

— O amintire?

— A fugit acum.

Cu un oftat adânc, ea şi-a încolăcit braţele în jurul meu. Eu am strivit-o într-ale mele. Am stat astfel vreo câteva minute, doar ţinându-ne unul pe altul. Obrazul ei apăsa greu pe umărul meu.

— Ar trebui să te îmbraci, am murmurat, în cele din urmă. Vânătorii…

— Nu cred că mă pot mişca.

— Te-ajut eu.

Braţele i s-au contractat puţin, dar n-a protestat când i-am trecut întâi cămaşa peste cap, apoi am îmbrăcat-o pe a mea. I-am tras pantalonii. Nu s-a ostenit să-i lege la brâu. In schimb, s-a prăbuşit din nou la pieptul meu. Pleoapele i-au fluturat. înghiţind anevoie, am mângâiat-o pe păr.

— Dormi. Te trezesc eu dacă e vreo schimbare.

— O să vină, ştii?

Şi-a înăbuşit un căscat, închizând ochii.

— Ceilalţi. încă ar mai putea să ne salveze.

— Ar mai putea.

Am ţinut-o mai strâns decât era nevoie, în timp ce ea s-a lăsat pradă somnului. Tăcerea a părut să crească şi să se întindă în urma ei. Lumina torţei pâlpâia.

— Ar mai putea, am repetat hotărât.

Pentru ea. Pentru mine însumi. Pentru oricine ar fi ascultat.

„încă ar mai putea să ne salveze."

Dar n-au făcut-o.

O SINGURĂ SCÂNTEIE

Reid

CÂND UŞA S-A DESCHIS, O ORĂ MAI TÂRZIU, AM ştiut imediat că sosise timpul.

Doi Vânători au intrat după cel dintâi, cu umerii încordaţi şi balisardele scoase din teci. Alţi doi i-au urmat. Şi încă doi. Şi încă doi. Au continuat să vină până ce au umplut camera de consiliu. Alţii aşteptau pe hol. Zeci. Deşi le-am cercetat rapid feţele, în căutarea lui Jean Luc, el nu era acolo.

Lou s-a trezit tresărind la sunetul paşilor, cu ochii încă grei de somn.

— Ce e...?

A tras abrupt aer în piept când s-a uitat în cameră, ridicându-se în capul oaselor. Vânătorul cel mai apropiat de noi şi-a coborât ochii la şireturile pantalonilor ei. A râs spart. Iute, m-am răsucit ca s-o ascund de privirea lui — ridicând-o în picioare —, dar ea

s-a aplecat pe după mine şi i-a zâmbit ca o pisică.

— Vezi ceva ce-ţi place?

In pofida bravurii ei, avea pleoapele roşii şi umflate. Ochii, prea strălucitori. Mâna îi tremura pe braţul meu.

Vânătorul a rânjit.

— N-aş zice.

Râzând pe înfundate, ea s-a uitat fix la pantalonii lui. A făcut un pas în lături de mine, pentru a şi-i lega pe ai ei cu nepăsare degajată.

— Mă foarte îndoiesc.

— Tu, mică...

S-a repezit la gratii, dar când Lou i-a sărit în întâmpinare, mişcându-se cu viteză mortală, el s-a răzgândit la jumătatea drumului. Ridicând balisarda spre faţa ei, a zis în schimb:

— O să cânţi altă melodie curând, vrăjitoareo. Ultimul tău cuvânt o să fie un ţipăt.

Lou i-a făcut semn cu un deget să se apropie.

— De ce nu vii aici ca să-mi arăţi?

— Lou.

Am avertizat-o cu voce joasă, trăgând-o înapoi de spatele cămăşii. Ea s-a lăsat condusă numai un pas. In jurul nostru, Vânătorii i-au imitat mişcarea, venind mai aproape.

— Nu-i provoca.

— E un pic cam târziu pentru asta, cred.

— Intr-adevăr.

Vocea tunătoare a lui Philippe a ajuns în cameră înaintea sa. Când şi-a făcut apariţia, Vânătorii s-au despărţit în două, de-o parte şi de alta. Zâmbetul lui Lou

a devenit sălbatic. îmbrăcat într-o impecabilă uniformă albastru-regal şi auriu — cu medalia de căpitan strălucind pe rever —, el a privit-o ca pe un gândac sub cizmă. Apoi i-a zâmbit rece. S-a înclinat.

— Soarele a apus, *tna Dame.* Rugul dumneavoastră funerar vă aşteaptă.

Lou s-a retras încă un pas. Braţul ei l-a atins pe al meu. Deşi zâmbetul i-a rămas fixat pe faţă, privirea i-a fulgerat spre hol, de la Philippe la Vânătorii lui. Inima îmi bătea cu putere, în timp ce număram. Douăzeci, cu totul. Un escadron complet.

— Sunt prea mulţi.

Lou a făcut semn spre uşa cuştii, râzând spart.

— Bine c-avem un stăvilar!

Mi-am întors privirea spre ea. Pieptul i se ridica şi-i cobora în respiraţii scurte şi rapide. Membrele îmi tremurau de la afluxul de adrenalină.

Un Vânător din spatele nostru a spus zeflemitor

— Va trebui să ieşiţi, în cele din urmă.

Ea s-a răsucit brusc, fulgerându-1 cu privirea.

— Ba chiar nu.

— O să muriţi *defaime.*

— Ei, hai, Maiestatea Sa n-o să dea dovadă de atâta răbdare! A decretat că o să ardem în seara asta.

Rânjetul ei s-a lărgit.

— N-o să dea bine pentru el dacă execuţia asta nu merge potrivit planului, nu-i aşa? îmi închipui că supuşii lui sunt deja destul de agitaţi din cauza Focului-iadului. Destul de speriaţi.

I s-a adresat direct lui Philippe:

— N-o să dea bine nici pentru *tine,* de asemenea.

Cu o subită inspiraţie, am adăugat:

— Mai cu seamă după ce mama mea a scăpat

Un murmur s-a pornit prin încăpere la acuzaţia aceasta, iar faţa lui Philippe s-a întunecat Expresia lui spunea totul. O uşurare de scurtă durată m-a străbătut O salvaseră. Coco şi Jean Luc şi Celie... cumva o salvaseră pe mama. Ea era în siguranţă. Lou practic a chicotit acum, aruncându-mi o privire apreciativă cu coada ochiului.

— O să fie capturată, a zis Philippe tăios. Nu vă îndoiţi!

— Ai nevoie de o victorie, Phil. Nu-ţi permiţi să aştepţi.

Lou a fluturat un deget la el.

— Cred c-o să intri aici mai devreme decât mai târziu.

Un alt Vânător — mai tânăr decât ceilalţi, practic un cadet — îşi ţinea balisarda ca pe un crucifix.

— Crezi că magia ta ne poate face rău, vrăjitoareo?

— *Cred,* a răspuns ea tărăgănat, că n-o să fie foarte dificil să te dezarmez, *mon petit chou.* Bănuiesc că l-aţi cunoscut cu toţii pe soţul meu.

A întors degetul mare spre mine.

— Cel mai tânăr Vânător din frăţie. Cel mai tânăr căpitan, de asemenea.

— Nu e căpitan, a zis Philippe, posomorât

Lou şi-a înălţat o sprânceană.

— Mă rog! Dar *ţie* chiar ţi-a tăbăcit fundul.

I-am pus o mână pe umăr, în mod clar stingherit. O năduşeală rece îmi şiroia pe şira spinării. Când ea şi-a ridicat ochii spre mine, am clătinat din cap. Aproape

insesizabil. *Ce faci?* încercam s-o întreb.

Când ea şi-a ridicat respectivul umăr — atât de puţin, încât nimeni altcineva n-a putut vedea —, am primit răspunsul. Nu ştia. Fanfaronada, zeflemelele, ameninţările — toate erau manevre disperate de a câştiga timp. Pentru ajutor. Pentru *orice.*

Nu mai aveam idei.

— Ei, haide, Phil! a încercat ea să-1 convingă, iar mirosul slab de magie m-a învăluit

Şi ceilalţi l-au simţit Unii au mârâit şi au înţepenit, strângând mai tare balisardele în mâini şi uitându-se la Philippe, pentru instrucţiuni. Alţii s-au foit neliniştiţi. Câţiva totuşi au privit-o pe Lou fascinaţi când pielea ei a început să lumineze.

— Deschide uşa! Joacă-te cu mine!

în mintea mea au răsunat alte cuvinte. Tot vocea ei, dar blândă şi speriată. *Reid.*

M-am holbat la ea.

Când ei deschid uşa, a zis ea, continuând să se uite la Philippe, *stai aproape de mine. Nu-i pot răni direct cu magia, dar pot să le prăbuşesc Tumul ăsta tn cap. E cea mai bună şansă pe care o avem.* După care a adăugat: *Crezi că şi Beau a scăpat?*

Nu ştiam şi nu-i puteam răspunde. Nu când Philippe a primit un arc de la Vânătorul de lângă el. O tolbă cu săgeţi cu vârf albastru.

— Nu azi, a mârâit el, fixând o săgeată în arc cu precizie de expert.

Când a îndreptat-o direct spre faţa lui Lou, ea şi-a mijit ochii. Nu mai zâmbea.

— După cum ai subliniat, nu prea am timp de jocuri.

Regatul aşteaptă.

A tras fără avertisment. înainte să mă pot arunca în calea ei — înainte şi să pot striga —, săgeata a ţâşnit spre Lou, ţintită fără greş. Ea s-a răsucit în ultimul moment şi s-a lăsat pe vine, mai rapidă ca săgeata, care s-a înfipt în zidul din spatele nostru. Vânătorii deja se mişcaseră. Se aliniaseră pe rânduri în faţa şi pe laturile cuştii, într-un soi de ţarc. O ţintă de tragere cu noi în centru.

Mai multe arcuri au apărut în jurul nostru. Mai multe săgeţi.

M-am aruncat spre ea, apucând-o de mână şi trăgând-o spre fundul cuştii. Trebuia să fac ceva. Acum. Lou vorbise despre magie, despre a folosi voinţa pentru ca firişoarele aurii să se materializeze. M-am concentrat asupra lor acum — dorindu-mi un scut, o armă, o afurisită de *cheie.* Orice pentru a scăpa din cuşca asta. Nicio structură n-a răspuns. Bineînţeles că nu. M-am rostogolit într-o parte, când Philippe a slobozit o a doua săgeată.

— De ce să vă mai complicaţi cu rugul?

Mârâind, Lou şi-a ridicat mâna şi săgeata s-a rupt în aer. Când a căzut la picioarele noastre, am înşfacat-o, înfigând-o într-un neghiob de Vânător care încerca să se strecoare în spatele nostru.

Acesta a căzut ca secerat Şi-a dat ochii peste cap. Membrele i se scuturau spasmodic.

Lou s-a uitat la el îngrozită.

— Ce mama dr...?

Philippe a pus o altă săgeată în arc.

— Cucută.

Aceasta aproape că mi-a ciupit umărul. Atât de aproape, încât mi-a spintecat mâneca. Ochii lui Lou au fulgerat văzând pânza ruptă. Pielea îi radia de o lumină nenaturală. Când a păşit în faţa mea, vocea i-a sunat mortal de calmă. *Eterică.* Nu o singură voce, ci mai multe. Reverberau la unison cu o rezonanţă înspăimântătoare.

— N-o să vă atingeţi de el!

Imun la vrajă, Philippe le-a făcut semn celorlalţi să-şi ridice arcurile. Toţi douăzeci.

Lou şi-a dezvelit colţii.

La comanda lui scurtă, săgeţile au zburat din două părţi. Mai mult de douăzeci. Mai mult de *patruzeci.* Au şuierat prin aer cu precizie letală, dar toate s-au prefăcut în praf ajungând la un metru de noi. Pur şi simplu... s-au dezintegrat. Am simţit mai degrabă decât am văzut bariera din aer. O peliculă subţire, ca de balon de săpun. Un scut. Pumnii lui Lou tremurau de efortul de a-l menţine, în timp ce mai multe săgeţi au fost slobozite spre noi.

— Cum să ajut? Spune-mi, Lou!

— O structură, a zis ea printre dinţii încleştaţi. Poţi să-mi întăreşti... magia.

— *Cum?*

— Concentrează-te!

Aerul era dens de săgeţi în zbor acum, fiecare Vânător încărcând o săgeată şi trăgând la diferite momente. Un asalt continuu. Lou tresărea la fiecare lovitură — de parcă i-ar fi putut *simţi* vârful otrăvit — şi scutul se vălurea, drept răspuns.

— *Eşti* vrăjitor. Acceptă! Concentrează-te pe rezultat

şi... structurile o să apară.

Dar n-au apărut — n-au vrut —, oricât de tare am încercat să mă concentrez. Niciun licăr auriu. M-am concentrat şi mai mult. Asupra lui Lou. Asupra scutului ei. Asupra vârfurilor de săgeată care-1 sfâşiau. O ciudată zbatere a început în pieptul meu. Voci. Şoapte. Nu ale mele sau ale Iui Lou, ci ale *altora.* Totuşi, niciun strop de auriu n-a apărut la suprafaţă şi am scos un răget de frustrare, *do furie.*

— Poţi s-o faci, Reid, a zis Lou, grăbită. Ai mai facut-o înainte. Poţi s-o faci din nou. Trebuie doar să...

N-a apucat să termine de spus. Neobservaţi, doi Vânători izbutiseră acolo unde fratele lor căzut nu reuşise. Cu mâinile tremurând printre gratii — folosindu-se de scutul ei în avantajul lor — au apucat-o pe Lou de cămaşă şi au tras-o cu spatele de lemnul magic.

Scutul a dispărut numaidecât.

Strigând-o pe nume, am plonjat, smulgându-i un braţ de după gât, dar o durere ascuţită mi-a străpuns coapsa. Nu m-am uitat. Nu puteam — nu când ei au înfipt o seringă, două seringi, *trei,* simultan, în gâtul lui Lou. Nu când spatele ei s-a îndoit, corpul i s-a zbătut nebuneşte, mâinile i s-au întins spre mine.

— Reid! *Reid!*

Vocea i se auzea ca dintr-un tunel. In cele din urmă, s-a eliberat, prinzându-mă tocmai când genunchii mi se înmuiau. Tumul s-a cutremurat în jurul nostru. Corpul ei, acoperindu-mă pe mine, tresălta la impact, încasând săgeată după săgeată. Mai mult de una i s-au înfipt în spate. In braţe. In picioare. Şi ea continua să mă târască spre uşa cuştii, pe care Philippe o deschisese larg.

Mâinile ne-au tras de haine, de păr, aruncându-ne pe

podeaua camerei de consiliu. Vederea mi s-a înceţoşat când s-au repezit asupra lui Lou ca furnicile. Când ea s-a prăbuşit, fără să mai mişte, sub seringile lor. Aveau s-o ucidă mai înainte de a ajunge pe rug. *Lou.*

Strângând din dinţi, gata să-mi pierd minţile de durere — de frică —, m-am concentrat pe pielea ei care lumina din ce în ce mai stins cu mai multă putere decât o făcusem vreodată în toată viaţa mea. Genunchi nemiloşi mi se apăsau în spinare.

O să moară, o să moară, o să moară.

Auriul a explodat în câmpul meu vizual — şi am sărit în picioare —, dar era prea târziu.

Un ac m-a înţepat în gât şi lumea s-a întunecat încă o dată.

M-AM TREZIT ÎN STRIGĂTE.

In fum. înţepăturile fânului de sub picioare şi un lemn dur în spatele meu. Legături strânse pe încheieturile mele. Mi s-a întors stomacul pe dos şi am deschis anevoie ochii. Mi-a luat un moment ca să se limpezească. Vederea îmi juca.

Torţe.

Pâlpâiau în întuneric, aruncând o lumină portocalie asupra scenei. Asupra feţelor. Atât de multe feţe! Tot oraşul se înghesuise pe strada de jos. Cu o tresărire, mi-am dat seama că mă aflam deasupra lor. *Nu.* Mi-am închis ochii, aplecându-mă să vărs. Legăturile m-au ţinut în picioare. M-au ţinut în loc. Nu stăteam câtuşi de puţin pe picioarele mele. Mi-am deschis din nou ochii când mi-am dat seama.

Stâlpul rugului.

Mă legaseră de stâlp.

Detaliile mi s-au dezvăluit rapid după asta, dezorientându-mi simţurile — treptele catedralei, platforma de lemn, prezenţa caldă din spatele meu.

— Lou.

Cuvântul s-a dezlipit anevoie de pe limba mea, din pricina cucutei. Capul îmi zvâcnea. M-am chinuit să-mi întorc capul.

— *Lou.*

Părul ei se revărsa pe umărul meu, iar capul îi atârna. N-a răspuns. Inconştientă. M-am străduit de-a binelea acum, încercând s-o văd, dar corpul meu refuza să mă asculte. Cineva îi scosese săgeţile cu vârfuri albastre, cel puţin. O îmbrăcaseră cu o cămaşă curată. Mânia s-a răspândit la fel de repede ca drogul la această nouă nedreptate. Un Vânător o dezbrăcase. *De ce?*

M-am uitat în jos, la cămaşa mea şi la pantalonii de lână. îmi scoseseră cizmele.

Lucrurile din piele nu ard.

Uniforme albastre înţesau străzile, formând o baricadă. Ţineau mulţimea la distanţă. Ochii mi s-au îngustat şi au clipit încet, aşteptând ca scena să se limpezească. Philippe stătea printre Vânători. Şi Jean Luc. I-am recunoscut părul negru. Gâtul gros şi pielea ca bronzul. Nu se uita la mine, atenţia fiindu-i îndreptată la Celie, care stătea în primul rând al mulţimii, cu părinţii ei. Nici urmă de Coco. Nici de Beau. Nici de Claud, de Blaise sau de Zenna.

Nimeni.

— Lou.

Cu grijă să nu-mi mişc buzele — să-mi ţin vocea coborâtă —, am încercat să-i dau un ghiont cu cotul. Braţele nu voiau să mi se mişte.

— Poţi... să mă auzi?

Mi s-a părut că se mişcă. Doar o idee.

Mai multe strigăte au izbucnit când un copil a rupt rândurile. O fetiţă. Alerga după... o minge. Alerga după o minge. Aceasta s-a rostogolit şi s-a oprit la baza platformei.

— Nu eşti atât de înalt cum am crezut, a cugetat ea, zgâindu-se la mine pe sub bretonul roşcat, familiar.

Am clipit des. Erau două acum. Nu — un alt copil venise lângă ea. Un băiat palid, cu umbre în ochi. O ţinea pe fată de mână cu o expresie solemnă. Deşi nu-l mai văzusem niciodată, aproape că i-am recunoscut faţa.

— Nu-ţi pierde speranţa, *monsieur,* a şoptit el.

Un alt strigăt. Un Vânător a venit cu paşi mari ca să-i alunge, încă nu puteam să articulez cum trebuie.

— Te... cunosc de undeva?

— *Le visage de beaucoup,* a zis el cu un zâmbet tulburător — care se legăna şi se rostogolea odată cu vederea mea, foarte bine conturat în lumina flăcărilor —, *le visage d'auam.*

Vocea i s-a stins în timp ce era dus de acolo.

„Faţa văzută mereu, faţa niciodată ţinută minte."

Cuvinte fără înţeles. Aiureli.

— Lou! am implorat, mai tare acum, disperat. Trezeşte-te! Trebuie să te trezeşti.

Nu s-a trezit.

Un râs impetuos lângă mine. Structuri aurii. Nu... păr auriu. Auguste a păşit în dreptul ochilor mei, cu o torţă în mână. Flăcările ardeau nu portocaliu, ci negre ca smoala. Focul-iadului. Focul etern.

— Eşti treaz. Bine.

în spatele lui, Gaspard Fosse şi Achille Airier au urcat pe platformă, cel dintâi cu un zâmbet nerăbdător, celălalt cu o expresie suferindă. Achille s-a uitat la mine doar o secundă, înainte să-i murmure ceva lui Auguste, care s-a încruntat şi a mormăit:

— Nu contează.

Spre mine, Auguste a spus:

— Roadele balisardei tale poate că n-au înfrânat focul ăsta nenorocit — încă nu —, dar cu siguranţă au făcut posibilă această zi memorabilă.

Şi-a ridicat mâna la o şuviţă din părul lui Lou.

— Am meşterit cuşca special pentru voi doi. Un sfârşit dulce-amărui, nu? Să fii ucis de propria-ţi armă?

Fiindcă eu n-am spus nimic — doar m-am uitat ţintă la el —, a ridicat din umeri şi şi-a examinat torţa.

— Deşi presupun că nu balisarda o să-ţi dea lovitura finală. Probabil ar trebui să fiu recunoscător că preoţii au dat greş. Acum, tu o să arzi etern.

— La fel şi... oraşul tău, am izbutit să zic.

Răspunsul m-a costat Achille a tresărit, mutându-şi privirea în altă parte, în timp ce eu m-am înecat cu fiere şi am tuşit de fum. De data asta n-a intervenit N-a spus niciun cuvânt Cum ar fi putut? Rugul fusese construit El ar fi fost următorul să ardă.

Cu un ultim pufhet batjocoritor, Auguste s-a întors să se adreseze supuşilor săi. Şi-a deschis braţele larg şi a

zâmbit şi mai larg:

— Iubitul meu popor!

Mulţimea a tăcut imediat, ascultând cu atenţie.

— în noaptea asta, stârpim în sfârşit un mare rău care ne-a bântuit regatul. îi vedeţi aici pe Louise le Blanc, noua şi infama Dame des Sorcieres, şi pe *soţul* ei, bărbatul pe care l-aţi cunoscut odată drept căpitanul Reid Diggory.

Huiduieli şi fluierături au reverberat dinspre stradă.

Deşi am încercat să-mi invoc structurile, ele pâlpâiau, apărând şi dispărând într-o ceaţă aurie. Cucuta îşi slujise scopului. Stomacul mi se răsucea. Mâinile refuzau să mi se mişte, nici măcar nu tresăreau. Unseseră sforile cu otravă. *Concentrează-te!*

— Da, priviţi-i! a continuat Auguste, vorbind mai încet.

A ridicat torţa la feţele noastre.

— O vrăjitoare şi un vânător de vrăjitoare care s-au îndrăgostit.

A chicotit din nou. Cineva din mulţime i-a răspuns la fel. Alţii au tăcut.

— Vă întreb aşa, dragi supuşi...

Torţa s-a mutat la Achille acum, luminându-i ochii negri. Ochi care scânteiau cu repulsie când se uita la rege. Cu revoltă.

— A salvat regatul? *Povestea lor de dragoste vijelioasă?* Ne-a unit, cel puţin?

Acum a făcut semn spre fumul de deasupra, spre piatra calcinată a bisericii, spre clădirile înnegrite şi dărâmăturile care acopereau strada. Vânători stăteau la fiecare ruină, ţinând flăcările să nu se întindă.

— Nu, a şoptit Auguste, zăbovind cu privirea pe uniformele lor albastre. Eu cred că nu.

Când a vorbit din nou, vocea i s-a ridicat într-un răcnet.

— Să nu vă închipuiri că nu am auzit ce şopteaţi! Să nu vă închipuiţi că nu v-am văzut îndoiala! Să nu vă temeţi că acei Petru şi Iuda dintre voi, cei care au renegat şi au trădat, vor continua să umble liberi! N-o să mai umble. Poporul nostru este dezbinat — ne aflăm chiar pe marginea prăpastiei —, dar îngăduiţi-mi să spun răspicat adevărul, aici şi acum: n-o să cădem!

A înşfacat-o pe Lou de bărbie.

— Vrăjitoarea asta, diavoliţa asta, poate că seamănă cu o femeie — cu mama voastră, probabil. Cu sora sau cu fiica voastră. Dar nu e, dragilor. Nu are nimic omenesc şi cu siguranţă nu este capabilă de *dragoste.* Nu, acest demon a urgisit regatul nostru cu moarte şi distrugere. V-a furat copiii şi pâinea de la gură, l-a corupt pe marele şi nobilul nostru protector de odinioară.

Lăsându-i bărbia din mână, s-a întors spre mine, cu buzele schimonosite a dispreţ.

M-am luptat să-mi revină o senzaţie în mâini. *Orice* senzaţie. Structurile aurii au pâlpâit.

— Reid Diggory.

A clătinat din cap.

— Trădător. Ucigaş. *Vrăjitor.* Eşti cea mai mare dezamăgire a regatului!

în spatele lui, Achille şi-a dat ochii peste cap.

M-am încruntat la gestul nepotrivit Primele ace ale simţirii mi-au înţepat palma, în timp ce Lou şi-a ridicat capul.

— Lou! am şoptit, disperat.

Capul i-a căzut la loc.

— Ascultaţi-mă bine!

Auguste şi-a ridicat braţele, torţa, cu o patimă nebunească în ochi. Oamenii îl priveau cu răsuflarea tăiată, urmărind cu aviditate traiectoria torţei.

— N-am să mă mai las înşelat din nou, iubit popor! I-am capturat pe aceşti mari vrăjmaşi şi cu moartea lor o să luminăm calea spre victorie şi izbăvire. *Eu o* să vă conduc spre ea. Moştenirea casei Lyon o să dăinuie!

Urale s-au ridicat dinspre mulţime la aceste ultime cuvinte, la un semn al părintelui Gaspard. Oamenii băteau din picioare, aplaudau, până şi Philippe şi Vânătorii lui schimbau priviri precaute. Am zărit sclipiri de păr ca razele de lună. Intinzând torţa spre Achille, Auguste a zis:

— Fă-o, părinte Achille! Ucide-i — ucide aceste creaturi pe care atâta le compătimeşti — sau o să li te alături în Iad!

Deşi Achille a ezitat, n-a avut de ales. Degetele i s-au închis încet în jurul torţei. M-am încruntat mai tare. Arătau... mai drepte decât mi le aminteam. Pielea era mai tinerească. Arămie şi netedă. Când privirea mi s-a ridicat iute la faţa lui, obrajii au părut să i se lăţească, să se *mişte,* pometii i s-au ridicat. Ochii i s-au lungit Şi nasul, de asemenea. Barba căruntă i-a căzut în bucăţi, părul i s-a întunecat, iar pielea Iui... ridurile i s-au şters şi mi-a făcut cu ochiul.

Apoi s-a întors spre rege.

— Ştii ceva, *pere,* a zis el tărăgănat, ultimele trăsături ale părintelui Achille topindu-se odată cu

aceste cuvinte, mare tupeu ai să vorbeşti tocmai *tu* despre mari dezamăgiri.

Dezgustat, Beau a clătinat din cap.

Am rămas cu ochii holbaţi la el.

Beau.

— Dar tu... tu erai...

Cu falca atârnând, Auguste s-a uitat la fiul lui din cap până-n picioare, înainte să-şi închidă gura cu un clămpănit de dinţi. O venă i s-a umflat pe frunte.

— *Magie!*

Adevăratul părinte Achille a apărut de pe o alee din spatele catedralei. Cu o expresie dură, ţinea de mână fata cu păr roşcat de mai devreme. Din spatele lui au ieşit Claud Deveraux, fluturând voios din mână şi... şi Coco. Ea a rânjit la mine triumfătoare, trimiţându-mi o bezea. Tăietura din palma ei încă sângera.

Veniseră.

M-a năpădit o uşurare atât de intensă, încât aproape c-am râs.

Lou a răsuflat istovită.

— Reid...

Furnicăturile din palmă s-au întins până la degetele mele. Structurile au început să se clarifice.

— Sunt aici, Lou! Toţi ceilalţi sunt aici.

— Scuze de întârziere, soro!

Beau s-a repezit la ea — având grijă cu torţa din mână — în timp ce Vânătorii au sărit la atac, strigătele lor pierzându-se în haosul stârnit. Philippe făcea semne disperate, în timp ce mulţimea fugea. Ţipa. îşi luau copiii de acolo sau se îmbulzeau să vadă mai bine, trecând de Garda Regelui şi de poliţie. Un bărbat chiar

a sărit pe platformă, răcnind:

— Ardeţi-1 pe rege!

înainte ca Philippe să-1 ia de guler şi să-l arunce înapoi, la pământ

— Păstraţi distanţa! a urlat el.

Când Vânătorii au dat năvală pe platformă, Blaise s-a materializat de dedesubt — cu Liana şi Terrance, Toulouse şi Thierry. Vârcolacii erau doar pe jumătate preschimbaţi, cu ochii luminând

şi colţii lungindu-se. Alţi zece s-au strecurat din mulţime să li se alăture. Clămpănind. Mârâind. Vârcolaci transformaţi complet în lupi veneau în goană de pe fiecare alee. Se încleştau în luptă cu Vânătorii, gheare şi colţi contra oţel.

Beau trăgea de frânghiile lui Lou cu o singură mână. Grăbit Stângace.

— S-a dovedit că Tumul Vânătorilor e o ditamai fortăreaţa. Cine ar fi ştiut? N-am putut ajunge la voi acolo, dar aici...

Turuiala lui explicativă s-a întrerupt la geamătul lui Lou şi-atunci i-a observat sângele de pe cămaşă. Rănile din braţe, din piept. Vocea i s-a umplut de ameninţare grea.

— Ce dracului s-a întâmplat cu ea?

Deşi mâinile mele zvâcneau şi tresăltau spasmodic, nu le puteam încă mişca. Nu puteam *să ajut.* M-am căznit să-mi recapăt controlul.

— Săgeţi otrăvite. Grăbeşte-te...

— îndrăzneşti să-i alegi pe ei? a şuierat Auguste.

O altă venă îi pulsa pe gât. Acum arăta mai puţin frumos. Mai mult ţicnit.

— în locul *tatălui* tău?

înainte ca Beau să poată răspunde, Philippe în sfârşit a pătruns pe platformă, iar Auguste a ţâşnit.

S-a întâmplat cu încetinitorul.

Beau s-a răsucit să-1 împingă înapoi, aducând torţa într-o mişcare largă şi o singură scânteie a sărit în aer. A atârnat nemişcată o secundă — o mie de secunde —, după care a alunecat, aproape leneş, pe platformă. în fân.

N-am putut face nimic decât să privesc, îngrozit, cum focul s-a aprins imediat în jurul nostru.

UN JET DE LUMINĂ

Reid

FOCUL S-A ÎNTINS NENATURAL DE REPEDE, ÎNghiţind fânul şi ajungând la picioarele noastre în câteva secunde.

Focul-iadului. Flacăra eternă.

„Nu există nicio soluţie", îmi spusese Coco, „fruct sau altceva." „Pentru că focul a pornit din mâhnirea inimii mele. Şi nu există soluţie pentru mâhnire. Numai timp."

In pofida văpăii insuportabile, o groază rece a pus stăpânire pe mine. Strigându-i numele lui Lou, m-am răsucit spre ea, hotărât să fac scut în jurul ei. S-o protejez de inevitabil. N-aveam să mă dau bătut. N-aveam să cedez. Dacă ne puteam elibera, am fi putut sări...

Zăpăcit de panică, Philippe s-a ciocnit de Auguste, doborându-1 de pe platformă. O flacără i-a atins mâneca regelui. L-a înghiţit instantaneu, iar el a căzut la pământ — zvârcolindu-se, ţipând — în timp ce Philippe l-a

dezbrăcat rapid pe rege de mantia sa din blană de leu, încercând să-i scoată cămaşa care ardea. Dar pânza deja i se lipise de piele. Philippe s-a dat imediat înapoi, recunoscând că lupta era pierdută.

— Oliana! a strigat regele, întinzând o mână spre soţia sa, care stătea în apropiere de platformă.

Fără un cuvânt, ea s-a întors şi a intrat în biserică. Pălind la debandada de pe stradă, părintele Gaspard a urmat-o grăbit.

Philippe i-a strivit mâna lui Auguste sub talpă când şi el a fugit.

— Ieşi... de-aici!

Abia auzindu-se, Lou a făcut semn din cap spre Beau. El încă mai trăgea de frânghia cu care era legată, strâmbându-se din pricina flăcărilor. I se încolăceau în sus pe cizme. Pe cizmele lui de piele.

— *Pleacă!*

— Nu! a mârâit el.

Arşiţa era copleşitoare acum. Durerea. La picioarele noastre, urletele lui Auguste s-au oprit brusc. Membrele i-au încremenit. Pielea şi carnea i s-au topit pe oase. Cu ochii goi, se uita la oraşul său arzând pe vecie.

Flăcările dansau pe cadavrul lui.

— Nu pot... să le sting.

Adrenalina vuia în urechile mele, acoperind glasul lui Lou. Deşi faţa i se contorsiona de concentrare, eu abia mai puteam să văd ceva prin fum, abia mai puteam *să respir*. Focul devasta mai departe. Se strecura dinspre alei, uşi ascunse, crăpături şi dărâmături, odată ce Vânătorii îşi părăsiseră posturile. îşi croia drum prin rigole. Se ţâra prin ferestre. Devora oraşul centimetru

cu centimetru. Case. Magazine. Oameni.

Un strigăt ascuţit a răsunat de pe stradă.

Coco.

Se lupta să ajungă la noi, cuţitele fulgerau, împlântându-se în orice destul de nesăbuit cât să-i blocheze trecerea. Mulţimea alcătuia un ghem în jurul ei. Corpurile se ciocneau. Femeile îşi trăgeau copiii de pe stradă, ţipând şi bătând cu pumnii în cele mai apropiate uşi, în timp ce bărbaţii încercau prosteşte să se arunce în încăierare.

— Magia... e prea...

Lou s-a zguduit tuşind, încă scufundată în structurile ei, când Coco în sfârşit a răzbit prin mulţime.

— Nu e a *mea.*

Coco dădea târcoale platformei înnebunită, căutând o deschizătură prin flăcări. Strigătele ei se pierdeau în tumult.

Degetele lui Beau bâjbâiau pe frânghii.

— Aproape că am... reuşit.

Vocea lui Lou s-a ridicat într-un ţipăt, acum. I-a sfâşiat gâtlejul, jupuindu-1 nemilos. îngrozit.

— E prea târziu...

— *Pleacă,* frate! am spus şi eu. Du-te!

Focul urca pe picioarele noastre acum. Pe picioarele lui. Mistuia totul în cale: frânghii, haine, *piele.* Fără stâlpul care să-1 susţină, Beau a căzut peste noi.

— *Nu* vă părăsesc.

Dar genunchii i s-au muiat odată cu aceste cuvinte şi a căzut. Faţa i s-a schimonosit şi a răcnit de durere, în timp ce băşicile îi umpleau gâtul, faţa.

— Ba da! a zis Lou printre dinţii strânşi.

S-a uitat la Coco cu ochii în lacrimi.

— Aveţi grijă unul de altul.

Frânghiile de la glezne i se dezintegraseră şi a ridicat un picior, lovindu-1 drept în piept. El s-a împleticit înapoi de pe platformă — un stâlp de foc — şi a căzut drept în braţele lui Coco.

Coco s-a holbat la el îngrozită.

— Nu.

A clătinat frenetic din cap, trântindu-se în zăpadă. Adunând-o peste pielea lui. El se zbătea neajutorat.

— Beau! Beau, uită-te la mine...

Flăcările se urcau pe braţele ei acum, dar ea nu le-a luat în seamă. Muşchii mei se smuceau şi zvâcneau în timp ce priveam, neajutorat. Zăpada nu avea niciun efect împotriva flăcărilor. Nu exista nicio scăpare din ăsta, nimic care să-1 stingă, nicio magie care să ne mai poată ajuta acum. Nici măcar a lui Lou.

— Nu, nu, *nu!* Te rog! Beau! *Beau!*

— îmi pare atât de rău, Reid! a gâfâit Lou. Nu pot să-1 opresc, dar pot... pot să ajut...

S-a răsucit ca să se uite în ochii mei.

— Te iubesc! Rămâi în pace.

„Rămâi în pace."

Cuvintele au plesnit şi au trosnit între noi, deplasate. Cu siguranţă auzisem greşit. N-aveau cum să fi fost acestea. Pentru că aici — arzând în lacul de foc negru — nu putea fi nicio pace. Nu pentru ea. Nu pentru mine. Nu când oasele noastre se topeau şi pielea se jupuia.

Ea şi-a flexat mâna.

Frânghiile din jurul încheieturilor mele au plesnit drept răspuns şi am zburat de pe platformă într-o rafală de aer fierbinte. Izbindu-mă de stradă, m-am răsucit să mă uit la ea. Dar n-o mai puteam vedea, n-o mai puteam

auzi. Durerea mi-a furat minţile, iar structurile mele aurii s-au împrăştiat aştemându-se ca un văl peste scenă.

Numai că nu mai era *această* scenă.

Mulţimea pălise în auriu, înlocuită de altă mulţime. Focul negru dispăruse. Un alt stâlp de rug străpungea cerul şi o altă vrăjitoare se zvârcolea pe el. Părul ca mătasea de porumb arsese primul. Eu stăteam în faţa platformei, cu mâinile strânse, cu arhiepiscopul alături. O balisardă sclipea la pieptul meu.

Ucigaş de vrăjitoare, ucigaş de vrăjitoare, ucigaş de vrăjitoare.

Amintirea s-a şters înainte s-o pot înţelege pe deplin.

Dar durerea — *fierbinţeala* insuportabilă — a dispărut abrupt, când o nouă magie a izbucnit în jurul nostru. Mirosul ei a învins fumul. A răcorit carnea. Deşi flăcările încă îmi mai devorau hainele şi-mi băşicau pielea, am simţit numai zăpada. Lângă mine, ochii lui Beau s-au deschis brusc. S-a aşezat mai bine în braţele lui Coco.

Apoi Lou a început să ţipe.

A ţipat şi a ţipat până când mai era puţin şi i se spărgea gâtlejul. Până când mai era puţin şi i se oprea inima. Agonia de pe faţa ei strălucea limpede, în timp ce se zvârcolea. De parcă durerea îi era triplă. Cvadruplă.

Atunci am înţeles.

M-am căznit să mă ridic în picioare.

Ea luase durerea de la noi. Era tot ce mai putea face.

— Lou.

Coco plângea rostindu-i numele, legănându-1 pe Beau în braţe în timp ce ardeau amândoi. Implorator.

Când lacrimile ei au căzut, au sfârâit pe faţa lui. In loc să aţâţe focul totuşi, picurii îl stingeau. Pielea lui pârâia. *Vindecată.* Un tunet a huruit deasupra capetelor noastre.

— Nu face asta, Lou, *te rog...*

O altă amintire a ieşit la suprafaţă fără veste. Mai puternică decât cea dintâi. Am căzut din nou în genunchi.

„Când? Când ţi-ai dat seama?”

„La execuţia vrăjitoarei. Când... când Lou a avut criza aceea. Toată lumea a crezut că Lou are convulsii, dar eu am văzut-o. Am simţit mirosul de magie.”

O durere mai adâncă a erupt odată cu amintirea aceea, tocmai când lacrimile lui Coco se înteţiseră. Când au căzut primii stropi de ploaie — ploaia lui Coco. Spusese tot timpul că mâhnirea ei aprinsese focul acesta. Acum se părea că dragostea ei avea să-l stingă. Oriunde cădeau picăturile de apă, pământul sfârâia şi scotea aburi. Flăcările se stingeau. Dar ţipetele lui Lou... continuau. Mă spintecau pe dinăuntru. Strângându-mi capul în pumni, m-am prăbuşit în faţă. Ploaia mi-a înmuiat cămaşa. Pielea.

Băşicile mi s-au închis.

„Ardea, Reid. Nu ştiu cum a făcut, dar a luat asupra ei durerea vrăjitoarei.”

Dar asta deja ştiam. In străfundul fiinţei mele, făcusem legătura. Recunoscusem altruismul lui Lou, încă de atunci. Sacrificiul ei. Fusesem incapabil să-l admit la momentul acela. Incapabil să înfrunt adevărul, nici atunci când îmi îngrijisem soţia muribundă până se însănătoşise. Pentru că aproape *murise* ca să salveze pe

altcineva.

In clipa aceea, mă îndrăgostisem de ea.

Durerea din capul meu se înteţise pe măsură ce înţelegeam adevărul. Nu mai puteam s-o îndur. Incoerent — îndurerat, urlând —, mi-am smuls părul din cap. Mi-am sfâşiat faţa. Vag, am auzit platforma prăbuşindu-se, am simţit nişte mâini insistente pe umeri.

— Reid! Reid!

Dar strigătele lui Beau şi Coco nu puteau străpunge tumultul din mintea mea. întunericul mi-a năpădit vederea. Am dat să-mi pierd cunoştinţa. Am căzut la pământ.

O structură a licărit, ivindu-se nechemată.

La prima privire, părea un fir auriu, şerpuind din pieptul meu până la platforma ruinată. Acolo unde lemnul, fumul şi focul o înghiţiseră pe Lou. Când am ridicat o mână tremurândă totuşi, mi-am dat seama că mă înşelasem. Firul sclipea, cu noi dimensiuni.

Albastrul vestonului meu. Albul fulgilor de nea. Roşul sângelui în atelierul unui fierar.

O sute de alte culori — amintiri — toate împletindu-se, compri- mându-se într-un singur fir.

Am tras de el.

Energia a pulsat în afară într-un val şi m-am prăbuşit sub greutatea sa, cu urechile ţiuindu-mi de tăcere. *Sângerând* de tăcere.

Un ţipăt înalt, primar, a zdruncinat strada.

Nu dinspre Lou. Nici de la Coco. Făcând un efort să-mi ridic capul — să văd prin mulţimea isterică, ploaia dezlănţuită — am recunoscut trăsăturile palide şi părul argintiu ca lumina lunii ale lui Morgane le Blanc. Şi ea căzuse în genunchi. Cei din jurul ei au zbughit-o

când au văzut-o, alunecând prin zăpada topită. Prin zloată. Plângând şi strigându-i pe cei dragi. Cu feţele mânjite de funingine.

Josephine s-a aplecat peste Morgane, cu fruntea încreţită a confuzie.

In spatele lor, Nicholina a zâmbit.

M-am repezit spre platformă fără să mă mai uit înapoi. Vocea mi s-a frânt rostindu-i numele lui Lou. Mi-am amintit de ea. Mi-am *amintit.* Doleur, podul, acoperişul — toată povestea pe care mi-o depănase în cuşca de lemn. Totul fusese adevărat. Totul fusese *real*

„O să te găsesc din nou", îi spusesem eu.

Ea păstrase promisiunea în inimă. Nu renunţase la mine. Nici după ce o insultasem, o ameninţasem, pusesem la cale o mie de căi diferite de a o ucide. Aveam să mă gândesc la o mie altele pentru a mă revanşa. N-aveam s-o mai părăsesc niciodată. Vocea mea a căpătat forţă. A căpătat speranţă.

— Lou! LOU!

Ea tot n-a răspuns. Cu focul în sfârşit stins de ploaia lui Coco, dărâmăturile fumegau încet. Aruncându-mă în grămadă, am rupt cu mâinile scândurile făcute scrum, îndepărtând cenuşa, resturile stâlpului. Beau şi Coco au venit după mine.

— Unde eşti? am întrebat în şoaptă, aruncând scândură după scândură. Haide. Unde *eşti!*

Nişte mâini palide s-au alăturat căutărilor mele. Celie. Apoi altele, mai negricioase. Jean Luc. Mi-au întâmpinat privirea cu expresii hotărâte şi o încordată înclinare a capului. N-au ezitat, deşi corpul meu tremura. *Te rog, te rog, te rog...*

Când o scândură din dreapta mea s-a mişcat, neatinsă, am smuls-o imediat. Trebuia să fie aici. *Trebuia* să fie...

Lou a explodat drept în sus, într-un jet de lumină.

BĂTĂLIA FINALĂ

Lou

PUTEREA MI-A INUNDAT MEMBRELE ŞI PLĂMÂNII, ŞI ardeam, nu cu foc, ci cu lumină. Strălucea prin cămaşa mea însângerată, prin rănile de pe corp, izbucnind în raze orbitoare de magie. Deşi ploaia lui Coco încă mai cădea, deasă şi îndârjită în jurul nostru, picăturile nu mă udau ca pe ceilalţi — nu, pielea şi părul meu le absorbea pe fiecare, iar ele mă vindecau, îmi dădeau putere, îmi alinau inima îndurerată. Aveau gust de speranţă. De *dragoste.*

I-am zărit faţa înlăcrimată printre ruine, zâmbindu-i şi coborând blând lângă ea.

Reuşise. Deşi oraşul mai fumega în jurul nostru, în fuioare ce unduiau încet — deşi avea să simtă *totdeauna* mâhnirea pierderii lui Ansei —, focul negru dispăruse. Ea îl învinsese. Ea se învinsese pe sine însăşi.

Răspunzându-mi la zâmbet, l-a luat pe Beau de mână şi a dat din cap.

— Lou.

încă stând ghemuit cu o scândură în mână, Reid s-a uitat în sus la mine, cu ochii înotând în lacrimi. Cu dragoste şi uşurare şi... *recunoaştere.* Conştienţă. Scânteia între noi ca o fiinţă vie, luminoasă şi strălucitoare ca o structură. El s-a ridicat încet în picioare. Ne-am uitat unul la altul pentru un lung moment.

— M-ai găsit, am şoptit eu.

— Am promis.

Ne-am mişcat în acelaşi timp, clătinându-ne unul spre celălalt, membrele noastre împletindu-se până n-am mai putut spune unde se sfârşea al lui şi unde începea al meu. Cu răsuflarea tăiată, râzând, el m-a ridicat de la pământ, învârtindu-se cu mine în braţe, o dată şi încă o dată. Nu mă mai săturam să-i sărut zâmbetul. Obrajii. Nasul. El nu protesta, râdea mai tare, lăsând capul pe spate. în timp ce Coco ne privea, fumul s-a risipit — deopotrivă cu norii de ploaie — până ce a rămas doar o noapte senină de iarnă. Pentru prima oară după atâtea săptămâni, stelele licăreau pe cer. Luna domnea atotputernică.

începutul sfârşitului.

Când în sfârşit Reid m-a lăsat pe picioarele mele, i-am tras un pumn în umăr.

— *Măgar* absolut ce eşti! Cum ai *putut?*

I-am cuprins faţa în palme, râzând aproape febril.

— De ce nu mi-ai dat ruloul ăla cu scorţişoară?

Obrajii lui au rămas îmbujoraţi, zâmbetul, larg.

— Pentru că nu era *al tău.*

Un nou val de ţipete s-a ridicat în spatele nostru şi ne-am întors în acelaşi timp, bucuria noastră ameţitoare dezumflându-se. Scena a revenit treptat la realitate. Vânătorii şi vârcolacii încă se luptau pe stradă — uzi până la piele, sângerând — în timp ce oamenii obişnuiţi fugeau sau luptau. Unii plângeau şi-i strângeau în braţe pe cei dragi căzuţi în noroi. Alţii băteau necontenit cu pumnii în uşile prăvăliilor, căutând adăpost pentru cei răniţi. Pentru ei înşişi.

De o parte şi de alta a străzii, vrăjitoarele se

ridicaseră, blocând toate ieşirile.

Le-am recunoscut pe câteva dintre ele de la Chateau, pe altele, din tabăra vrăjitoarelor de sânge. Dar erau multe altele, atât de multe, cât n-aş fi crezut că există. Trebuie să se fi târât din fiecare

colţişor al regatului — probabil din toată lumea. Pielea mea n-a mai luminat, înfiorându-se toată.

Mai rău de atât — în partea cealaltă a străzii, Morgane s-a ridicat în picioare.

— Uite!

Celie şi-a dat jos sacul de pe umăr şi l-a întors cu gura în jos. Banduliera lui Reid a căzut pe pământ Cuţitele şi seminţele lui. Seringa ei. Coco şi Beau s-au aplecat imediat să-şi ia pumnalele; eu le-am urmat exemplul, magia pulsându-mi cu ardoare. Simţise pericolul aici. Râvnea să atace, să *protejeze,* în timp ce Morgane şi-a îndreptat umerii, şi-a înălţat fruntea şi m-a privit în ochi.

Deşi sunetele săbiilor încrucişate şi al colţilor muşcând feroce ar fi trebuit să-i acopere vocea, i-am auzit-o foarte clar. De parcă ar fi vorbit chiar lângă mine.

— Bună, fiică!

Răspunsul meu a venit calm.

— Bună, mamă!

Am aruncat o privire la picioarele desculţe ale lui Reid. La pieptul lui ud. La jalnica mea cămaşă. Chiar şi ceilalţi purtau numai haine de lână — şi Celie *o rochie* —, ceea ce îi lăsa tragic de vulnerabili în faţa unui atac. Probabil nu din partea magiei, dar oţelul putea tăia la fel de adânc. Am tras aer în piept. Nu puteam lupta aşa. Nu încă.

Fluturând din mână, am inspectat rapid pânza albă de structuri, căutând ceva mai potrivit, ceva defensiv, ceva ca... *o plasă.* Am zâmbit din nou în timp ce ideea a prins contur. Nicholina vorbise despre un păianjen din La Foret des Yeux. L'Enchanteresse, o creatură canibală, al cărei fir de mătase era printre cele mai uşoare şi mai rezistente materiale din lumea naturală.

Am căutat acum păianjenii, întinzându-mi conştiinţa la nord, la est, spre copacii seculari din jurul oraşului. Spre casele lor. Structura nu mi-a urmat direcţia totuşi, ci a plonjat direct în stradă. Am şovăit. Copacii nu trăiau dedesubt. Probabil... probabil păianjenii

îşi făcuseră culcuş sub pământ, pentru iarnă. N-am avut timp să continui raţionamentul. Nu când Morgane era pe partea cealaltă a străzii, flancată de Josephine şi Nicholina. Nu când vrăjitoarele ne încercuiseră.

Luând iarăşi aer în piept, am tras de şase fire identice. Structurile s-au întins pe orizontală până ce au apărut o puzderie de fibre — fine ca pânza de păianjen — şi s-au ţesut strâns într-o armură.

Neagră şi mulată, uşoară şi flexibilă, ne-a înlocuit veşmintele într-o explozie de praf sclipitor.

Undeva, dedesubt, şase păianjeni s-au veştejit.

Morgane a bătut din palme.

— Ce isteaţă eşti, draga mea! Ce frumos porţi tu magia mea. Cel puţin, te potriveşti companiei pe care o păstrezi — nişte hoţi cu toţii.

— N-am furat nimic de la tine, *tnaman.*

— Ai furat *totuL*

Ochii ei ca smaraldul scânteiau ca cioburile. Zimţat şi ascuţit. Emoţia din ei depăşea maliţia cu ură pură,

absolută.

— Dar nu întreba — sunt aici să revendic ce îmi aparţine şi am să măcelăresc pe oricine, bărbat, femeie sau copil, care o să încerce să mă împiedice.

Şi-a ridicat bărbia, iar vrăjitoarele au înaintat hotărâte.

— Ucideţi-i pe toţi!

Un răget formidabil a zgâlţâit oraşul drept răspuns şi nişte aripi negre au întunecat luna.

O secundă mai târziu, Zenna a aterizat lângă mine. Pietrele pavajului au crăpat sub imensa ei greutate. Când a pufnit zeflemitor, flăcările i-au ţâşnit pe nări. Vrăjitoare, vârcolac şi Vânător deopotrivă s-au ferit din calea lor. Din spinarea Zennei — îmbrăcată în armura ei —, Seraphine a scos din teacă un paloş străvechi.

Nu m-am putut abţine. Am râs încântată.

Coco îmi povestise despre tortura îndurată de Thierry şi Toulouse. îmi spusese despre promisiunea Zennei de-a o *mânca* pe mama. Aplecându-mă pe după pulpa Zennei, am întrebat-o acum:

— Ce ziceai de dragoni?

Zenna a subliniat provocarea cu o nouă răbufnire de flăcări.

Mârâind de furie, Morgane s-a dat înapoi, în timp ce Vânătorii şi vrăjitoarele s-au încleştat în luptă. Balisardele scânteiau. Magia a erupt. Zenna a pufnit din nou, lansându-se în văzduh, culegându-i de pe stradă unul câte unul şi...

Şi mâncându-i.

— Oh, asta-i scârbos! a zis Beau, strâmbându-se. Gândeşte-te ce indigestie...

înainte să poată sfârşi vorba, Morgane şi-a lipit palmele încă o dată. A izbucnit mirosul pătrunzător de magie.

Pământul s-a cutremurat drept răspuns.

Toţi cei încleştaţi în luptă s-au trezit siliţi să facă eforturi ca să-şi păstreze echilibrul. Până şi Philippe s-a oprit, clătinându-se uşor, cu balisarda la un centimetru de grumazul de lup al lui Terrance. Reid s-a încordat. Şi-a mijit ochii. Apoi:

— Culcat!

M-a doborât de pe platformă şi am aterizat cu o bufnitură, rostogolindu-ne, când din pământ au început să crească ramuri, sfărâmând treptele bisericii. Nu s-au oprit aici. Alte câteva zeci au ieşit la suprafaţă rapid, mai mari decât ai fi putut crede, crescând cu trunchiuri şi rădăcini, spărgând frumoasele vitralii din ferestre. Au crescut *prin* ele. Pietrele au început să cadă peste capetele noastre, silindu-ne să ne împrăştiem în mulţime. Numaidecât i-am pierdut din vedere pe Coco şi pe Beau, pe Celie şi pe Jean Luc. Prea scundă, prea slabă, nu puteam naviga prin talazul de oameni. Nu puteam deosebi prietenul de duşman.

Numai mâna lui Reid într-a mea l-a împiedicat pe un vârcolac să mă doboare la pământ.

Copacii continuau să crească. Au zdrobit turle şi au ciuntit arce, până când Cathedral Saint-Cecile d'Cesarine s-a prăbuşit în ruină. Până ce pădurea a pus stăpânire pe ea.

Asta explica păianjenii.

Dar nu avea *noimă.* Pădurea îi aparţinea lui *Claud,* nu lui Morgane. Cum izbutise ea...?

„Copacii s-au mobilizat şi o să le urmăm exemplul,

lovind în plin şi cu toată forţa.”

Copacii din jurul Castelului. Stomacul mi s-a strâns. Morgane îşi adusese propriii soldaţi.

Totuşi, nu s-au oprit aici, ci au început să fractureze strada, crengile lor agăţând păr şi haine în timp ce se întindeau spre cer. Femeia de lângă mine a ţipat când una i-a agăţat fusta. Şi a ridicat-o din ce în ce mai mult, până ce pânza ^-a rupt. Creanga a plesnit

Femeia a plonjat spre pământ.

Magia mea a ţâşnit nebuneşte. Panicată, am încercat s-o calmez, să mă concentrez, dar femeia cădea prea repede...

Cu doar câteva secunde înainte să se izbească de pământ, copacul a părut să se cutremure. M-am zgâit nevenindu-mi să cred când Claud Deveraux a apărut agale. Fluiera o melodie veselă. Copacul s-a *încovoiat* — trosnind şi gemând —, iar crengile i s-au făcut căuş s-o prindă pe femeie din aer. S-o ţină într-o macabră îmbrăţişare.

Claud mi-a făcut cu ochiul.

— Mi-am imaginat eu c-o să te întâlnesc aici, păpuşă. Cum îţi place sora mea?

M-am înecat într-un hohot de râs, în timp ce femeia ţipa, zbă- tându-se să scape din copac. Acesta nu se mai mişca.

— Parcă ziceai... ziceai că nu poţi să intervii?

Sau, mai degrabă:

— Unde *ai fost* până acum?

El a pocnit din limbă, în joacă. Simpla Iui prezenţă părea să acţioneze ca un scut, căci corpurile care se ciocneau şi se încleştau

în luptă în jurul nostru s-au dat deoparte, de parcă toţi

au ştiut instinctiv să-şi schimbe direcţia.

— Nţ, nţ, Louise! m-a dojenit el. O să cred că eşti egoistă. Deşi mă doare să recunosc, tu şi prietenii tăi puteţi să vă descurcaţi foarte bine fără mine, şi eu am un întreg tărâm al lumii naturale de guvernat.

— Putem pe naiba!

Derutată, l-am ajutat pe Reid s-o descâlcească pe femeie din copac. Egoistă. *Pfui!*

— Dar, *din nou,* credeam că tu nu poţi...

— O, credeai corect, scumpo.

Deşi Claud zâmbea mai departe, aerul din jurul nostru s-a îngreunat cu mirosul de putreziciune. De descompunere. Broaşte otrăvitoare s-au spart la picioarele lui. Vârcolacul cel mai aproape de noi s-a înfoiat de furie, mârâind ca posedat, şi a atacat cu o nouă sălbăticie.

— Nu intervin. De fapt, guvernez numitul tărâm chiar în timp ce vorbim.

Zâmbetul său s-a întunecat la ultimele cuvinte şi s-a întors să cerceteze strada. Ochii i-au scânteiat ca ai pisicii.

— Şi să-1 apăr de intruşi.

Ştiam fără să întreb pe cine căuta.

Şi Morgane mă acuzase pe mine de *hoţie.*

— Cum îi controlează?

Reid a dat înapoi un pas când femeia l-a împins şi a luat-o la fugă pe stradă, ţipând ca scoasă din minţi.

— Copacii? am adăugat.

— Ei au iubit-o cândva.

Cu aceste cuvinte imposibile, Claud aproape că s-a făcut de două ori mai mare şi s-a transformat pe deplin: uriaşe coame de cerb i-au ieşit din cap. Copite despicate i-au sfârtecat pantofii.

Iar copacii... se înclinau în faţa lui, în timp ce înainta pe stradă ca Woodwose.

Regele lor.

Zeul lor.

— Aşteaptă!

S-a oprit la strigarea mea, ridicând o sprânceană şi privind peste umăr. Gestul părea prea omenesc pe trăsăturile lui animaliere de acum.

— Mama, am continuat, deopotrivă cu nerăbdare şi groază. Ce-o să-i faci?

Ochii aceia galbeni au clipit. Vocea i-a răsunat adâncă, asemenea răgetului unui urs.

— Ea mi-a invadat tărâmul. Fiinţa mea. O s-o pedepsesc.

„O s-o pedepsesc."

S-a întors şi a dispărut în pădure fără alte cuvinte. Prea târziu mi-am dat seama că ar fi trebuit să-l urmez. Nu lăsase îndoieli despre intenţia lui — era un zeu şi ea se folosise de el abuziv. Deşi o avertizase — deşi Tripla Zeiţă însăşi o deposedase de putere —, ea nu ascultase. Nu capitulase. Bătălia mea devenise bătălia lor. Claud avea să mă conducă drept la Morgane şi, împreună, am fi putut să...

Reid m-a tras în direcţia opusă, unde şuvoiul mulţimii era mai mare.

— Trebuie să evacuăm oamenii.

— Ce? Nu!

Am clătinat din cap, dar fără Claud, care să ne protejeze, îmbulzeala reîncepuse.

— Nu, trebuie s-o găsim pe Morgane...

— Uită-te în jur, Lou!

N-a îndrăznit să-mi dea drumul la mână, nici atunci

când cei din apropierea noastră au fugit de o Dame Rouge care smulsese inima din pieptul unui bărbat. Deşi continuau să bată cu pumnii şi cu picioarele în vitrinele magazinelor — implorând să fie lăsaţi

înăuntru negustorii îşi baricadaseră uşile. La ambele capete ale străzii, vrăjitoarele de sânge îşi crestaseră braţele. Unde cădea sângele lor, nişte viţe negre apăreau răsucindu-se spre cer, alcătuind un desiş gros. O baricadă.

— Oamenii aceştia n-au unde fugi. Sunt nevinovaţi. Ai auzit-o pe Morgane. N-o să se oprească până ce n-o să fie toţi morţi.

— Dar eu...

— Claud e un *zeu.* Dacă intenţionează s-o ucidă pe Morgane, o s-o ucidă. Noi trebuie să micşorăm numărul victimelor.

Magia îmi pulsa sub piele, insistând să ascult. Să merg cu el. Avea dreptate. Da. Bineînţeles că avea dreptate.

Cu o ultimă privire în urma lui Claud, am dat din cap şi am sprintat spre părintele Achille şi Gabrielle, sora lui Etienne, care fuseseră prinşi într-o îngrăditură de viţe. O vrăjitoare de sânge făcea rugii mai deşi în jurul lor. In spate, Celie le ducea în fugă pe Violette şi pe Victoire la adăpost în cea mai apropiată prăvălie — o patiserie deservită de nimeni altul decât Johannes Pan.

La strigătul lui Gabrielle, el a ieşit în stradă înarmat cu un suci- tor, strigând şi agitându-1 nebuneşte. A izbit-o în cap pe vrăjitoarea de sânge cu un trosnet înfiorător. Când ea a căzut, viţele ei cu spini s-au ofilit, iar părintele Achille şi Gaby au putut sări din împresurarea lor.

— Hai, hai! a chemat-o Pan pe Gaby la el, în timp ce Reid, Jean Luc şi părintele Achille s-au întâlnit.

Şi alte vrăjitoare au venit spre ei, cu ochii ţintă la cele trei fete.

Se părea că încă plănuiau să extermine linia Lyon, indiferent de moartea lui Auguste.

Inspirând adânc, am tras de o structură care a sclipit şi s-a întins ca o peliculă protectoare peste patiserie. Aceeaşi protecţie existase şi peste Chateau le Blanc, şi peste uşa vistieriei castelului. Era o bucată din însăşi magia mea — o bucată din toate Reginele Vrăjitoarelor ce fuseseră înaintea mea. Când mi s-a desprins de corp,

structurile albe s-au întunecat. Doar o idee. Conexiunea mea cu ele a slăbit. Merita sacrificiul.

Nimeni n-avea să intre în patiserie, decât cei cărora le îngăduiam eu. Am luat-o de mână pe Gaby în timp ce trecea pe lângă mine, strângând-o tare.

— Rămâneţi înăuntru! i-am spus eu.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Violette şi Victoire. Surorile lui Beau. Surorile vitrege ale lui Reid.

— Toate!

Deşi Gaby şi Violette au dat din cap cu înflăcărare, nu mi-a plăcut încăpăţânarea întipărită pe faţa lui Victoire. Celie le-a împins pe toate trei în patiserie, înainte de a mai conduce înăuntru un cuplu înnebunit de frică.

— Tăiaţi baricadele! a zis părintele Achille, arătând spre îngrăditurile de rugi.

Vreo câţiva Vânători se luptau să împingă vrăjitoarele înapoi.

— Oricine cu o sabie!

— Nu avem săbii, a zis un bărbat panicat, ieşind în

faţă.

Reid i-a întins balisarda lui, drept răspuns.

— Acum ai. *Du~te!*

Când mai mulţi bărbaţi au venit spre el cu mâinile întinse, Reid şi-a mai smuls un cuţit din bandulieră. Şi încă unul, şi încă unul, până când nu i-a mai rămas niciunul.

— Ce faci? l-am întrebat, alarmată.

Cu voce sumbră, şi-a ridicat mâinile.

— Eu sunt o armă.

Fiecare bărbat s-a întors şi a dat fuga spre baricade, începând să taie din răsputeri viţele vrăjitoarelor.

Fără pauză, Reid a făcut semn spre prăvăliile din jur. Lui Jean Luc i-a spus:

— Sparge uşile! Du oamenii ăştia înăuntru, în toate clădirile! Lou şi cu mine vom veni în urmă să le vrăjim să se închidă...

S-a întrerupt când Philippe şi vreo douăzeci de Vânători au străpuns frontul vrăjitoarelor, ucigându-le cu brutală eficienţă. Picioarele îi sângerau de la muşcăturile vârcolacilor. Ridicându-şi balisarda spre Reid şi spre mine, a mârâit:

— Ucideţi-i!

Mi-am ridicat cuţitul şi am făcut un pas în faţa lui Reid. Noi *eram* arme, e adevărat — şi magia noastră era mai tăioasă decât orice sabie —, dar numai în ultimă instanţă. Dacă învăţasem ceva de la el, era să nu mă tai singură. Nici el n-avea s-o facă. înainte să-l pot lovi pe Philippe totuşi, Jean Luc s-a postat între noi. Spre surprinderea mea, şi cei câţiva Vânători ai lui au făcut la fel.

— Nu fi prost, Philippe! Oamenii ăştia nu sunt

duşmanii noştri.

Philippe a făcut ochii cât cepele.

— Sunt *vrăjitori.*

— Ne ajută pe noi! s-a răstit un alt Vânător.

Nu l-am recunoscut. Dar nu conta.

— Deschide ochii înainte să ne ucizi pe toţi! Fă-ţi datoria!

— Apără regatul! a adăugat cel de lângă el.

— Copii, a intervenit părintele Achille, împingându-se între ei. N-avem timp de asta, nici ca forţele să fie divizate. Cei cu balisarde trebuie să lupte împotriva atacatorilor.

— Are dreptate, a încuviinţat Reid, deja cercetând strada de dincolo de ei.

Vânătorii luptau cu vrăjitoarele, luptau cu vârcolacii, în vreme ce ambele tabere luptau una împotriva alteia. Domnea haosul.

— Vânători, dacă nu puteţi ucide, ţintiţi braţele lor. Vrăjitoarele Albe nu pot arunca vrăjile cum trebuie fată să-şi folosească mâinile — tăiaţi-le încheieturile, dar să nu faceţi să curgă sânge din vreo Vrăjitoare Roşie cu niciun chip. Dacă nu sunt moarte, sângele lor vă va schilodi.

— Şi cum le deosebim? a întrebat primul Vânător.

— Vrăjitoarele Roşii sunt pline de cicatrice. Loviţi rapid şi precis. Lăsaţi vârcolacii şi copacii.

— Să *lăsăm...?*

Philippe se făcuse purpuriu la faţă. A clătinat smucit din cap.

— Ba nu! Vânători, la mine! Nu-i ascultaţi pe ereticii ăştia! Eu sunt căpitanul vostru şi o să lovim rapid şi precis.

Ca să-şi dovedească spusele, şi-a împlântat balisarda în inima celui mai apropiat copac. Răgetul lui Claud a reverberat de undeva de dincolo de catedrală. Cu faţa schimonosită de încântare, Philippe a înfipt cuţitul mai adânc.

— Tăiaţi-i pe toţi! Fără deosebire! Copac, vârcolac sau vrăjitoare!

— Nu!

Mi-am făcut loc pe lângă Jean Luc, în timp ce oamenii lui Philippe i-au dat ascultare, spintecând copacii cu brutală eficienţă. Rădăcinile au sărit în sus ca şfichiul de bici să-i înfăşoare.

— Nu, *opriţi~vă...*

Dar strigăte agonizante au răsunat curând dinspre baricadele de rugi şi m-am întors să văd vrăjitoarele aruncându-i pe oameni în ghimpi. *Drace!*

Reid a pornit după ele fără ezitare. Mâinile lui se mişcau prin aer, căutând, trăgând, şi o magie proaspătă a izbucnit în jurul nostru. Trei dintre vrăjitoare au ţipat drept răspuns şi noi arsuri i-au cuprins braţele lui Reid. Dar pe oameni nu i-a putut salva. Fără balisarde, orice persoană de-aici era vulnerabilă, inclusiv Reid.

A patra vrăjitoare şi-a strâns pumnii, iar Reid s-a împiedicat, ducându-şi o mână la piept.

Drace, drace, *dracel*

Picioarele mi s-au mişcat de la sine putere. Inşfăcând balisarda de la un Vânător captiv, am sprintat spre el. I se umflaseră venele pe gât, pe faţă. Mâinile i s-au dus instinctiv spre bandulieră după

un cuţit, dar n-au găsit decât seminţe. Aruncându-le deoparte, s-a prăbuşit în patru labe.

Am aruncat balisarda drept în fruntea vrăjitoarei.

Zenna a avut grijă de restul. Fălcile ei au clămpănit feroce când s-a lăsat din zbor, incinerând vrăjitoare şi rugi deopotrivă. Când jetul ei de foc a trecut, am smuls balisarda din ţeasta vrăjitoarei şi i-am pus-o în mână lui Reid.

— *Eu* sunt o armă.

Gâfâind, i-am imitat tonul stupid. Un hohot de râs cu răsuflarea tăiată mi-a gâlgâit pe gât. Nu l-am oprit, în ciuda împrejurărilor înfiorătoare. In ciuda vrăjitoarelor făcute scrum de la picioarele noastre. Niciodată n-aveam să-mi mai înăbuş râsul. Nu de dragul lor.

— Lumea va *tremura* şi se va *teme de mine...*

— Mai taci, a zis el, înecându-se cu un val de râs.

L-am ridicat în picioare.

— Duşmanii mei vor regreta *amarnic* ziua în care au îndrăznit să provoace...

— Sunt bine.

A scuturat din cap să şi-l limpezească.

— Du-te să-i ajuţi pe ceilalţi.

— Mă duc.

Apăsându-i un sărut pe buze, l-am împins spre patiserie.

— Ii ajut pe ei ajutându-te *pe tine,* mare căpos egoist Dacă îţi mai dai balisarda, o să te pun s-o înghiţi. Consideră cavalerismul abrogat!

El a pufnit iarăşi în râs şi ne-am întors împreună la bătălie.

Următoarele momente au trecut într-un vârtej de magie şi sânge. Urmând instrucţiunile lui Reid, Vânătorii liberi retezau mâinile vrăjitoarelor, în vreme ce aceia prinşi în copacii lui Claud le tăiau rădăcinile. Părintele Achille a condus un grup de bărbaţi şi femei fizic integri spre cea mai apropiată fierărie ca să-şi ia

arme. Cei care nu erau în stare să lupte au urmat-o pe Celie, intrând în *boucheries*

şi în *confiseries,* în orice prăvălie care îşi deschidea uşile. Jean Luc şi Reid le deschideau cu forţa pe celelalte. Eu veneam după ei, împrumutând fiecărei încuietori magia mea.

Vrăjitoarele nu s-au lăsat intimidate. Le simţeam atacând fiecare uşă, fiecare fereastră, structurile lor sâsâind şi lovind ca şerpii în magia mea. Ii tachinau pe cei dinăuntru — mă tachinau pe *mine —,* şoptindu-le în ce fel aveau să-i ucidă. Reid şi Jean Luc îşi croiau calea printre ele, lăsând dâre de cadavre în urma lor.

La jumătatea străzii, Reid mi-a observat faţa palidă şi s-a încruntat Eu am ridicat doar din umeri şi am continuat. Nu conta. Mai puţini aliaţi decât duşmani zăceau morţi pe pământ Deşi Zenna nu putea sufla foc după voie — fără să ne prăjească şi pe noi, totodată —, smulgea vrăjitoare după vrăjitoare de pe stradă. Când i-au încolţit pe Coco şi pe Toulouse, i-a cules pe cei doi, elibe- rându-i. Când vrăjitoarele i-au urmărit pe Beau şi pe Thierry — cel dintâi strigând cât îl ţinea gura după Coco —, Seraphine le-a ucis atacându-le de sus. Eram pregătiţi pentru asta. Blaise şi haita lui, Troupe de Fortune, chiar şi Jean Luc şi Vânătorii — de jur-împrejur îşi aplicau răzbunarea. Liana şi Terrance le muşcau mâinile din încheieturi, în vreme ce Toulouse şi Thierry au injectat trei vrăjitoare cu cucută.

Totuşi, o nelinişte copleşitoare mi s-a strecurat pe şira spinării. Aproape că m-a paralizat.

Morgane dispăruse fără urmă.

In timp ce bătălia se întindea pe străzi, o căutam. Mă uitam după ea sau după Claud. Orice urmă de coame

sau de păr argintiu ca razele de lună. Probabil că o ucisese deja, dar, dintr-un motiv ciudat, nu-mi venea să cred. Aerul din oraş rămânea îngroşat de miasma de magie şi de putreziciune. Acolo unde balisardele înjunghiaseră copacii, o sevă întunecată şiroia ca sângele. Mucegaiul năpădise faţadele caselor. Şi castelul însuşi. Toată atmosfera se simţea încărcată — *mânioasă* — şi din ce în ce mai apăsătoare.

Nu o dată puteam să jur că am auzit-o pe Morgane râzând. Neliniştea mea s-a prefăcut în groază.

In ceea ce-1 priveşte, Reid făcuse rost de alte trei balisarde — nu ştiu de unde — pentru Gaby, Violette şi Victoire, care apăreau la fiecare câteva minute, sâsâind şi scuipând, sângeroase în atacul lor asupra celor care le atacau. El şi Beau explodaseră, aproape sufocaţi de furie, a treia oară.

— Ele încearcă să vă *omoare!*

Beau deschisese uşa de la Soleil et Lune, împingându-se înăuntru.

— Jur pe Dumnezeu, o să vă leg de scaunele astea...

— Şi pe voi încearcă să vă *omoare!* se răţoise Victoire, când Reid trântise uşa în urma lor.

Ea bătuse cu pumnii în uşă.

— Lasă-ne să ieşim! Lasă-ne să luptăm!

Un alt hohot de râs a venit adus de vânt şi m-am răsucit, căutând. Mi s-a zbârlit părul la ceafă. Nu-mi închipuisem, de data asta. O auzisem destul de aproape cât s-o ating. Drept dovadă, Reid s-a încruntat în uşa teatrului.

— Ce-a fost asta?

— încuie-le înăuntru!

— Ce?

Şi-a întors iute privirea spre mine. Simţindu-mi hotărârea, a făcut un pas înainte, dar Victoire a deschis uşa încă o dată. El a şovăit.

— Lou, ce vrei să... Unde te *ducii*

Nu i-am răspuns, deja alergând în josul străzii, ignorându-i strigătele. Nu conta de câte ori intervenea Beau, câţi oameni conducea Reid la adăpost. Nimeni nu era în siguranţă aici, nu cu adevărat — nu când Morgane încă mai trăgea sforile. Fiecare mişcare pe care o făcuse ea vreodată fusese calculată. In noaptea asta n-avea cum să fie altfel. Trebuie să fi ştiut despre Claud şi Zenna că ni se alăturaseră — trebuie să fi ştiut despre vârcolaci — şi luase probabil măsuri în consecinţă. Vrăjitoarele aveau să tot vină. Nu aveau să

se oprească până ce nu terminau cu asta, distrugând în sfârşit Coroana, Biserica, persecutorii lor. Dar vrăjitoarele singure nu puteau învinge un dragon. Nu puteau ucide un *zeu.*

Nu, vrăjitoarele acestea erau apărarea, nu atacul.

Şi asta era, fără îndoială, o capcană.

— Unde eşti?

M-am strecurat pe o străduţă laterală, urmând o sclipire de păr argintiu ca raza lunii. Vocea lui Reid s-a pierdut în spate.

— Credeam că nu mai vrei să te joci? Ieşi afară! Vino şi în- fruntă-mă, *mamanl* Asta vrei, nu-i aşa? Doar noi două?

O altă stradă. Şi încă una. Intr-o mână strângeam cuţitul, structuri albe încolăcindu-se şi strecurându-se printre pietrele pavajului, coşuri de gunoi, uşi de lemn, ferestre sparte şi grădini de ierburi aromatice. Ea a râs din nou. Când m-am repezit după sunet — dând năvală

în parcul Brindelle —, o mână s-a întins să o prindă pe a mea.

Cât pe-aci s-o înjunghii pe Manon drept în ochi.

— Nu-i aici, Louise.

Cu voce scăzută, nu se uita la mine, ci în jurul nostru, speriată. Avea câte o crestătură pe fiecare obraz. Deşi una sângera de zor, proaspătă, cealaltă arăta a fi mai veche. începuse să prindă coajă. Manon s-a dat înapoi, retrăgându-şi mâna năduşită dintr-a mea, topindu-se în umbre.

— Trebuie să te întorci.

— Ce cauţi aici? N-ar trebui să fii cu *surorile* tale?

Ea a ezitat la tonul meu plin de amărăciune. Şi mai încet, a zis:

— Vorbeşti de parc-aş avea de ales.

— Unde e? Spune-mi, Manon!

— O să ne ucidă.

Când şi-a atins cu vârfurile degetelor rana vindecată, am înţeles. Deşi Manon nu-i dezvăluise identitatea noastră lui Morgane, îi lăsase pe hoţi să scape. Dându-se din nou înapoi, Manon şi-a atins şi celălalt obraz. Cel cu sânge proaspăt.

— Sau o vor face Vânătorii.

Mi s-a strâns inima. Conştientă de fiecare pas, de fiecare sunet, m-am luat după ea, întinzându-i o mână. O frânghie de salvare.

— Vino cu mine! N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău.

Ea doar a clătinat din cap.

— Dragonul o să cadă, dar tot suntem depăşite numeric. Morgane ştie asta. Nu-i îngădui să manipuleze...

O creangă a trosnit în spatele nostru. Am sărit, lovind

cu cuţitul orbeşte, dar atunci Coco a strigat. Şi-a ridicat înnebunită mâinile.

— Sunt eu! Doar eu! Ce se întâmplă? Te-am văzut trecând în goană mai devreme. S-a întâmplat ceva cu Reid? Cu *Beau?* L-am pierdut din vedere şi...

— Sunt bine amândoi.

Mi-am dus mâna la piept, cu început de uşurare.

— E Manon. A zis... a zis că...

Dar când m-am întors din nou spre ea, nu mai era acolo. Dispăruse.

în locul ei stăteau Josephine şi Nicholina.

CÂND INTERVINE UN ZEU

Lou

S-A ÎNTÂMPLAT PREA RAPID S-O POT OPRI. MÂRÂind, Coco m-a tras în spatele unui copac, crestându-şi braţul în aceeaşi mişcare. în clipa în care spatele meu s-a lipit de trunchi, am observat două lucruri: întâi, că o substanţă caldă, umedă, acoperea scoarţa — amestecată cu ghimpi ascuţiţi — şi, al doilea, că mi-a topit armura instantaneu.

Apoi a venit durerea. *Violentă.*

M-a săgetat până-n măduva oaselor, în timp ce crengile zimţate mi-au pironit mâinile şi picioarele, ridicându-mă în aer ca pe lisus pe cruce. Deşi am încercat să strig după Claud, după Zenna, după *oricine,* ghimpii mi-au străpuns gura. Mi-au sfâşiat buzele, obrajii, reducându-mă la tăcere cu vârfurile lor otrăvite. Neajutorată, m-am zbătut să scap, dar ţepuşele şi ghimpii mi s-au înfipt mai adânc.

Deşi Coco a întins mâinile după mine, îngrozită, Nicholina s-a repezit spre ea, chicotind când Coco i-a împroşcat faţa cu sânge — apoi lovind-o cu pumnul în coaste. Nu. *Prin* ele. Drept spre inima ei. înecându-se cu un icnet, Coco trăgea cu ghearele de încheietura mâinii Nicholinei, cu ochii holbaţi şi nevăzători.

Când Nicholina a strâns pumnul, Coco a rămas

înspăimântător de nemişcată.

— Nicholina!

Vocea gravă a lui Josephine a spintecat noaptea.

— Destul!

Nicholina a aruncat o privire peste umăr la stăpâna ei şi râsul i s-a stins. S-au înfruntat din priviri o secundă prea mult înainte ca, fără tragere de inimă, Nicholina să-şi retragă mâna din cutia toracică a lui Coco. Ochii acesteia din urmă s-au dat peste cap şi s-a prăbuşit, lipsită de cunoştinţă, la pământ.

— Nesuferite! a murmurat Nicholina.

Josephine n-a reacţionat. Se uita ţintă la mine. Renunţând la nepăsare, şi-a ridicat bărbia, spunând cuvintele care mi-au dat fiori:

— Adu-mi inima ei!

Dacă Nicholina a ezitat, dacă o umbră i-a traversat faţa, a trecut aproape neobservată. Nu puteam face nimic decât să privesc, aproape înnebunită de durere, cum ea a făcut un pas în direcţia mea. Doi. Trei. Inima îmi bătea gata să-mi spargă pieptul, pompând astfel şi mai mult din sângele lui Josephine prin venele mele. Mai multă otravă. Nu voiam să închid ochii. Voiam să-şi vadă reflexia în adâncul lor. Să *vadă* monstrul care devenise, această pervertire a persoanei care fusese cândva: propriile trăsături, trăsăturile *fiului* ei, deformate în ceva bolnav şi greşit. Patru paşi, acum. Sângele lui Coco încă îi mai picura de pe mână. Ii arsese pielea.

Ea nu-i dădea atenţie.

La al cincilea pas totuşi ochii i s-au îndreptat rapid spre Doleur. Fluviul şerpuia în spatele nostru, acelaşi

fluviu în care arhiepiscopul aproape că mă înecase, unde Reid şi cu mine ne rostiserăm jurămintele. Josephine i-a urmărit privirea, mârâind la ceva ce nu puteam vedea. M-am străduit să aud, dar mugetul monoton al apei nu mă lăsa să desluşesc nimic.

— Fă-o! a zis Josephine grăbită. Fă-o *acum!*

Deşi Nicholina a înaintat cu reînnoită însufleţire, tot corpul i s-a cutremurat la următorul pas. Piciorul i-a alunecat. A căzut în genunchi, izbindu-se de pământ fără graţie. Nedumerirea i-a strâmbat faţa de fantomă. Nedumerirea şi... *panica.* Strângând din dinţi, s-a căznit să se ridice, deşi toţi muşchii îi erau scuturaţi de spasme. De parcă se răsculaseră împotriva ei.

M-am uitat la ea abia îndrăznind să sper.

— Răutăcioasă, nesuferită.

Fiecare cuvânt îi ieşea într-o suflare scurtă, de parcă suferea o cumplită durere. Tot corpul i s-a încovoiat. Insă a continuat să se târască înainte, râcâind pământul cu ghearele.

— înşelător... *şoricel...*

— Nu eşti bună de nimic.

Cu buzele strânse de dezgust, Josephine a pornit cu paşi mari spre mine, dându-i un şut în coaste Nicholinei, în trecere. Cu sete.

— Am s-o fac eu însămi.

Capul Nicholinei s-a ridicat cu o faţă înspăimântător de lipsită de expresie.

în prima mea zi la Cesarine, un câine vagabond îşi croise drum în gunoiul în care mă ascunsesem. Tremurând şi singur, singura lui posesie fusese un os. Am văzut cum o fată plină de cruzime i-1 furase, apoi îl

bătuse cu el, până când câinele nu mai rezistase şi se repezise s-o muşte de mână. Mai târziu în ziua aceea — după ce fata fugise, plângând şi sângerând —, un bărbat îl mângâiase pe câine pe cap, trecând pe acolo, dându-i să mănânce un covrig. Câinele îl urmase acasă.

Ca un câine vagabond în gunoi, Nicholina s-a repezit înfigându-şi unghiile în pulpa stăpânei.

Josephine a sărit parcă speriată, îngustându-şi ochii surprinsă, apoi căscându-i larg furioasă. Cu un mârâit de fiară, s-a aplecat s-o apuce pe Nicholina de păr, ridicându-şi servitoarea şi înfigându-şi

adânc colţii în gâtlejul ei. Gura mi s-a umplut de fiere când dinţii aceia au zdrobit şi au smuls — ospătându-se cu lăcomie — în timp ce Nicholina dădea din picioare, neajutorată. Ţipetele ei au sfârşit într-un gâlgâit.

Josephine îi retezase corzile vocale.

Dar nici atunci nu s-a oprit. A băut şi a tot băut, până ce Nicholinei i-au căzut mâinile pe lângă corp şi picioarele i s-au înmuiat. A băut până când în spatele nostru s-au auzit nişte plescăituri, însoţite de un strigăt pătrunzător. Strigăt de bătălie. Când prima femeie goală a sprintat pe lângă mine — cu părul argintiu unduind şi tridentul scânteind — n-aş fi crezut vreodată că voi fi atât de recunoscătoare să-i văd fundul lui Elvire.

Lăsând corpul Nicholinei, Josephine s-a răsucit cu ochi înfricoşaţi. Sângele îi curgea din gură, dar i-a prins tridentul lui Elvire mai înainte s-o pocnească în cap. Aurelien a doborât copacul ce mă ţinea prizonieră cu o singură lovitură de măciucă. M-a prins cu surprinzătoare tandreţe, în timp ce Lasimonne s-a lăsat

în genunchi, lângă noi.

— Stăpâna mea îţi trimite salutări! a bubuit el. Să mă ierţi, dar o să te doară!

A scos ghimpii din gura mea şi mi-a smuls ţepii din mâini şi din picioare, în timp ce Olympienne, Leopoldine şi Sabatay s-au aruncat asupra lui Josephine. Alte câteva zeci au săgetat pe lângă noi, găsindu-şi prada între copaci — vrăjitoarele de sânge care se adunaseră să privească execuţia mea.

In timp ce eu tuşeam şi bolboroseam, Aurelien şi Lasimonne m-au purtat la o parte din calea luptătorilor.

— Ce putem face? a întrebat cel dintâi. Cum am putea să te vindecăm?

— Nu puteţi face nimic, cel puţin dacă n-aveţi vreun antidot ascuns în... non-buzunare.

M-am înecat râzând, strângându-mi braţele în poală. M-au sprijinit de un alt copac. Acesta, din fericire, fără sânge.

— Duceţi-vă! Corpul meu o să se vindece singur.

Numai că mai încet.

N-a fost nevoie să duc muncă de lămurire. Cu două impecabile plecăciuni, s-au năpustit din nou în luptă. Am încercat să respir, să mă ancorez în magia mea. îmi eliminase cucuta din corp. Avea să cureţe şi sângele lui Josephine. Deşi structurile străluceau mai stins decât înainte — întinse prea departe şi prea subţiri peste întreg oraşul —, m-au ajutat copacii din Brindelle. Chiar şi acum, puterea acestei dumbrăvi sacre curea năvalnic prin mine, adâncindu-mi conexiunile. Restabilindu-mi echilibrul.

Aveam doar nevoie de timp.

Cu o tresărire de panică, mi-am amintit de Coco.

încercând, dar neizbutind, să mă ridic în picioare, am căutat-o din priviri prin haos — vrăjitoarele de sânge şi melusinele şerpuind printre umbrele copacilor — şi am descoperit-o stând între rădăcinile altui copac. In spatele ei, Angelica o ajuta să se ridice în picioare.

Am răsuflat prelung şi tremurat de uşurare — până ce amândouă s-au întors s-o înfrunte pe Josephine.

Aceasta lupta cu sânge şi cu un cuţit, spintecând şi lovind în melusine cu o putere şi o viteză supranaturale. Dacă sângele lor nu se vărsa, al ei o facea. Le împroşca în ochi, urechi, nasuri şi vintre. în toate punctele vulnerabile ale corpului lor omenesc. Când Elvire a căzut pe spate, prinzându-se în ghimpii negri ai altei vrăjitoare, Angelica a eliberat-o tăind viţele cu egală iscusinţă.

Josephine a mârâit.

Cu o clătinare a capului, Angelica şi-a curăţat lama cuţitului de seva rugului, ştergându-1 pe rochie. Ea purta rochie.

— Ai ales tabăra greşită, soră.

— Cel puţin am ales o tabără.

Josephine nu s-a dat înapoi când Angelica s-a apropiat. Coco îi păşea pe urme, cu ochii mari şi neliniştiţi. Am încercat din nou să mă ridic în picioare.

— Prea mult timp ai vorbit despre drept şi greşit, despre bine şi rău, despre concepţii facile care nu există. Nu cu adevărat.

A început să meargă în jurul Angelicăi. Aceasta a făcut semn din mână, interzicându-i lui Elvire să se apropie. scop, dragă soră. De cunoaştere.

— Există un singur tere. De *viaţa.* Dar tu întotdeauna te-ai temut să trăieşti, nu-i aşa? Ai dorit puterea, totuşi ţi-ai trădat propriul neam. Ai căutat dragoste şi afecţiune, totuşi ţi-ai abandonat propriul copil. Chiar şi acum tânjeşti după libertate, totuşi rămâi captivă sub mare. Eşti o *laşă.*

A spus cu dispreţ apăsat ultimul cuvânt, continuând să-i dea târcoale Angelicăi.

Angelica se întorcea odată cu ea, ţinând-o pe Coco în spatele ei.

— Eşti aşa de naivă! a şoptit ea.

— Eu sunt naiva? Cum îţi închipui tu că se sfârşeşte asta, soră? Josephine s-a strâmbat, gesticulând între ele două.

— Continuăm să ne prefacem? O să te răneşti tu însăţi ca să mă răneşti pe mine? Amândouă ştim că nu putem trece dincolo de atât. Una nu poate trăi fără cealaltă. Eu nu te pot ucide pe tine, nici tu nu mă poţi ucide pe mine.

— Greşeşti.

Josephine şi-a îngustat ochii la aceste cuvinte.

— Nu cred.

— Cu toţii trebuie să ne jucăm rolurile.

Impletindu-şi degetele printre ale lui Coco, Angelica a privit în spate şi a strâns-o tare.

— Pentru o nouă orânduire!

Josephine s-a uitat de la una la alta. Poate c-a fost după felul în care Coco a clătinat din cap, cu lacrimi în ochi, sau poate după profunda acceptare din zâmbetul Angelicăi. După cum i-a atins medalionul lui Coco şi a şoptit:

— Să-1 porţi totdeauna!

Oricare ar fi fost motivul, a făcut un pas îndărăt. Apoi încă unul. într-adevăr, când Angelica s-a întors din nou spre ea, înaintând încet — cu cuţitul în mână —, Josephine a abandonat orice prefăcătorie. S-a întors şi a fugit.

Nicholina a prins-o de gleznă.

Nevăzută de nimeni, se târâse înainte, cu gâtul ferfeniţă, fiecare respiraţie scoţând un sunet umed, găunos. Pielea i se făcuse mai mult decât palidă. Cadaverică. Chiar şi aşa, se chinuia să-şi ţină ochii deschişi, în timp ce sângele şi viaţa i se scurgea rapid din corp.

Nu i-a dat drumul.

îngrozită, Josephine a încercat să dea din picioare ca să se elibereze, dar a alunecat în sângele Nicholinei, căzând grămadă la pământ Mişcarea a costat-o. Adunându-şi ultimele puteri, Nicholina s-a căţărat pe piciorul ei, în timp ce Angelica se apropia.

— Dă-te de pe mine, mică şi scârboasă...

Deşi Josephine s-a tras înapoi, lovind mai tare din

picioare, n-a putut scăpa de servitoarea ei.

— Stă... până, a gâlgâit Nicholina.

Josephine a holbat ochii cuprinsă de panică adevărată. întor- cându-se, a încercat să-şi mişte picioarele, dar Nicholina s-a ţinut bine, prinzându-le ca într-o cursă. Angelica s-a înălţat în spatele lor. Când Josephine s-a izbit din nou de pământ — zvârcolindu-se, mârâind —, Angelica a îngenuncheat lângă ea, trecându-şi cuţitul drept peste gâtul surorii sale.

Chiar la baza craniului.

Toate trei au murit în acelaşi timp.

N-a fost poetic. N-a fost măreţ, eroic sau memorabil, cum te-ai fi putut aştepta. Cerurile nu s-au despicat, iar pământul nu le-a înghiţit pe de-a întregul. Aceste trei femei — cele mai în vârstă şi mai puternice din lume — au murit la fel ca oricare altcineva: cu ochii deschişi şi membrele reci.

Coco şi-a tras mama la o parte, luptându-se să nu plângă. Ne- păsătoare la luptele din jurul ei.

M-am clătinat până la ea. Când m-a văzut, mi-a strigat numele şi m-a luat în braţe.

— Eşti bine?

S-a desprins ca să mă cerceteze, înnebunită, ştergându-şi lacrimile. Mi-a atins faţa cu degetele.

— O, Doamne! Stai... lasă-mă... lasă-mă să te vindec...

— Păstrează-ţi puterile! Mă vindec deja.

Şi-a plecat din nou ochii la mama ei.

— Trebuie să sfârşim asta, Lou.

încet, am îngenuncheat, închizându-le ochii, pe rând. Chiar şi pe ai Nicholinei. Chiar şi pe ai lui Josephine.

— O vom sfârşi.

M-a sprijinit pe după umeri, în timp ce am şchiopătat printre copaci, spre stradă. Spre surprinderea lui Coco — şi mai puţin a mea —, câteva vrăjitoare de sânge încetaseră lupta când recunoscu- seră cadavrul lui Josephine zăcând pe pământ. Unele îngenunchea- seră lângă ea. Altele fugiseră. Alte câteva se uitau pierdute la Coco, reflectându-i propria expresie speriată. La abrupta retragere a vrăjitoarelor de sânge, melusinele au continuat înaintarea, luându-se după strigătele şi zgomotele de luptă.

Claud — încă în forma de Woodwose — tuna după colţ în capătul îndepărtat al străzii. Când ne-a văzut, s-a mişcat mai repede, ridicându-şi vocea:

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Ţi-am auzit chemarea...

Ceva s-a mişcat prea rapid între noi.

O străfulgerare albă. De păr ca razele de lună.

— PĂZEA!

Ţipătul neaşteptat al lui Celie aproape c-a sfâşiat cerul, dar a fost prea târziu. N-am putut s-o oprim. Paralizaţi de frică, am rămas pe loc când Morgane s-a ridicat să ne înfrunte. Când şi-a ridicat mâna să împlânte un pumnal în inima mea. Când Claud ne-a aruncat înapoi cu o rafală de vânt, iar buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet macabru.

— O, nu!

Râsul ei macabru a reverberat prin dumbravă. O, nu, nu, nu!

Pământul de sub tălpile noastre a început să se cutremure.

— Se pare că ai încălcat regulile, dragul meu.

Ţocăind, a clătinat din cap.

— Cele vechi.

Mi s-a făcut rău când am înţeles.

— A intervenit, am repetat eu, în şoaptă.

Ca la un semn, Coco şi cu mine ne-am întors spre Claud, care stătea singur în mijlocul străzii, cu faţa impasibilă. Caldarâmul crăpa şi se fisura de jur împrejurul lui. Pământul se cutremura. El ne-a privit drept în ochi.

— Fugiţi!

ABISUL

Reid

— VREI SĂ *ALERGD*

Sceptic, am aruncat o privire peste umăr la Beau, care rămăsese în urmă. Se ţinea cu mâna de coaste. La fiecare pas, aproape că se înjunghia singur cu balisarda lui.

O furase de la Philippe.

Nu ne osteniserăm să-1 eliberăm.

— Aleargă *tu!*

Gâfâind, a făcut semn în jur la strada pustie cu mâna cealaltă, în care ţinea un alt cuţit.

— Eu nu mai pot să *respir* dracului, şi dacă n-ai observat... nu-i nimeni pe-aici!

M-am încruntat şi m-am forţat să merg mai departe.

Avea o oarecare dreptate.

Strada asta, strada cealaltă, toate străzile pe care trecuserăm în ultimul sfert de oră fuseseră pustii. Reuşiserăm să-i sechestrăm pe cei mai mulţi oameni în casele lor, înăuntrul prăvăliilor. In orice clădire pe care o puteam fortifica. Părintele Achille şi Johannes Pan convertiseră măcelăria de alături în infirmerie. Acolo îi îngrijeau pe răniţi. îi adunau pe morţi.

Vrăjitoarele... se retrăseseră.

Se întâmplase lent. Aproape imperceptibil. La un moment dat, luptam cu zeci de vrăjitoare. Prea multe să le putem număra.

Vârcolaci şi Vânători, bărbaţi şi femei — chiar şi melusinele, ridi- cându-se din Doleur ca şerpii de mare — luptaseră din răsputeri să le oprească înaintarea. Dar în decurs de o oră totuşi o şterseseră din încăierare, una câte una. Ne scăpaseră printre degete. De parcă ar fi dat ascultare unui ordin nerostit.

Respiraţia mea se înteţea cu fiecare pas. Nu era posibil să fi *dispărut,* pur şi simplu.

Vocea mi s-a asprit cu hotărâre:

— Trebuie să le găsim.

— *Trebuie* să le găsim pe bietele noastre surioare.

Fluturând cuţitul Ia mine să mă opresc, Beau s-a îndoit de mijloc, ţinându-se de genunchi. M-am încruntat, întorcându-mă şi trăgându-1 mai departe. Aveam să le găsim. Dacă nu, aveam să ne regrupăm, cu Lou şi Coco, părintele Achille, Jean Luc şi Celie, şi aveam să punem la cale o altă strategie.

Când am cotit la capătul străzii totuşi, intenţiile de a face un plan s-au spulberat.

La capătul străzii, o ceată de vrăjitoare se strânsese în umbră.

Beau a şuierat când l-am împins într-un container de gunoi, dar nu conta — zeci de capete s-au întors brusc spre noi. Am răsuflat prelung. Resemnat. încet, m-am ridicat în picioare. Beau m-a urmat cu o înjurătură, mormăind:

— Ai auzit vreodată de manifestaţie?

— Ţine-ţi gura!

— Tu să-ţi ţii gura!

Şi-a înălţat balisarda şi cuţitul cu nodurile degetelor albite de strânsoare, când trei vrăjitoare s-au desprins din grup. Celelalte şi-au reîntors atenţia către ceva din mijlocul grupului. Ceva care... huruia. Ingustându-mi ochii, m-am dus mai aproape de ele.

— De fapt, n-am auzit. Mi-ar plăcea să aud etapa următoare din planul tău cu *hai să le găsim pe vrăjitoarele însetate de sânge...*

Clinchet de metal. Zale groase.

Un lanţ.

M-am încruntat când cele trei vrăjitoare s-au unit umăr la umăr, blocându-mi vederea. Era un lanţ. Unul vechi, murdar. Din cât am putut zări, arăta destul de lung cât să înconjure jumătate din Cesarine. Şi destul de gros, de asemenea. O amintire mă sâcâia în subconştient, pe jumătate formată. Mai văzusem lanţul ăsta în vistieria din Chateau le Blanc.

— Salutare, prinţişorilor! a cârâit vrăjitoarea din mijloc.

Cu o undă de şoc, i-am recunoscut faţa ca ambra de la Modra- niht. Mi se părea că trecuseră ani de atunci.

— Elaina.

— Nu.

Beau a tresărit când s-au oprit în faţa noastră. Păr

negru identic şi nasuri subţiri. Buze pline. Unduiau cu identică ameninţare.

— Aceea e Elinor. I-aş recunoaşte alura dispreţuitoare oriunde.

Şi-a dus un deget la dinţii lui, etalând un zâmbet fermecător.

— Iţi mai aduci aminte de mine, iubito? a continuat Beau. *Vezi* ce ocazie ai ratat?

— O, îmi amintesc de tine, *Burke.* M-ai făcut să pic *de fraieră* în faţa întregului sabat.

— Nu mai contează acum, a zis sora ei, Elaina sau Elodie.

— V-am căutat pe amândoi toată noaptea, a sfârşit cea de-a treia. Vă mulţumim că ne uşuraţi sarcina!

Deşi toate trei şi-au încovoiat degetele simultan, nu s-a întâmplat nimic. Nicio structură nu s-a ivit gata să lovească. Beau şi-a legănat balisarda spre ele, zâmbind din nou.

— E ceva în neregulă?

Elinor şi-a dezvelit dinţii.

— Intreab-o pe sora ta.

— Ce vrea să însemne…

Au atacat înainte să poată termina el, scoţându-şi cuţite din mâneci şi repezindu-se spre noi. Elaina şi Elodie la mine, Elinor

la el. Deşi rapide, deşi furioase, surorile în mod limpede nu se antrenaseră pentru luptă fizică fără magie. Cu o senzaţie de groază la acele ultime cuvinte, am ucis-o rapid pe prima, în timp ce Beau s-a angajat în luptă cu Elinor, lovitură contra lovitură. Sângele surorii ei încă mai picura de pe lama cuţitului meu când m-am întors s-o înfrunt pe Elodie.

Pământul de sub noi s-a cutremurat.

M-am clătinat la mişcare, uitându-mă în jos, surprins. Pietrele de pavaj s-au făcut fărâme. De jur-împrejur, fundaţiile crăpau. Ţiglele curgeau cu duiumul în stradă. Şi Zenna — de undeva de deasupra — a scos un răget asurzitor. Vrăjitoarele din faţă s-au încordat, reînnoindu-şi grăbite eforturile. Jumătate se urcaseră pe jgheaburi, întinzând lanţul între acoperişuri, ca pe o sârmă. Magia învăluia totul.

Nu puteam înţelege rostul manevrei. Nu puteam gândi. Pământul continua să se zgâlţâie. Simţindu-mi atenţia slăbită, adversara mea şi-a coborât braţul înarmat pentru o lovitură cu toată puterea. Deşi m-am ferit, deşi mi-am ridicat cuţitul ca să parez, un alt cuţit a trecut vâjâind prin faţa mea — destul de aproape ca să-i simt căldura pe obraz — şi s-a înfipt în pieptul vrăjitoarei.

Cu un chiţăit de surpriză, a căzut în genunchi, s-a lăsat într-o parte şi n-a mai mişcat.

În spatele nostru, Beau stătea ţanţoş. Elinor zăcea la picioarele lui.

— Ai *văzut?*

Deşi a fluturat balisarda spre cadavrul vrăjitoarei răzbunătoare, şi-a mutat repede privirea. A înghiţit un nod din gât.

— Ţi-am salvat viaţa.

I-am blocat vederea spre cadavrele lor. L-am împins în umăr cu umărul meu. L-am silit să se întoarcă.

— De asemenea, mi-ai dat foc.

— N-ai putea să conjuri nişte foc şi pentru restul acestor...

Cu un alt răget tunător, a apărut Zenna. Vederea

aripilor ei deschise peste cer, a flăcărilor ei alb-incandescente, mi-a tăiat respiraţia. Şi mi-am amintit. O scenă luminată de torţe. O pelerină cu stele. Şi Zenna… Zenna depănând o poveste sfâşietoare despre un dragon şi o fecioară.

„Un lanţ magic, pe care tatăl ei să-l folosească pentru a-i lua puterile.”

„Iar când Tarascul s-a pogorât din cer, tatăl ei l-a doborât la pământ.”

Cu Seraphine în spinare, Zenna s-a lăsat din zbor — prea jos — cercetând străzile după persoane necunoscute. Când ne-a văzut, a coborât chiar şi mai jos. N-a zărit lanţul decât când era prea târziu.

— Stai! Nu, OPREŞTE-TE!

La semnele mele disperate din braţe, a cotit, dar piciorul tot i s-a prins în zale. Lanţul s-a mişcat din proprie voinţă, înfăşurându-se rapid pe piciorul ei până sus pe coapsă. Cu un răget de furie, a început să cadă şi, în cădere, piciorul ei s-a transformat într-unul omenesc. înfiorător! Vrăjitoarele s-au repezit ca furnicile când s-a prăbuşit la pământ. Impactul a aruncat-o pe Seraphine prin aer cu o înfricoşătoare viteză. S-a izbit de containerele de gunoi din apropierea noastră.

— O, Doamne! a exclamat Beau. O, Doamne, o, Doamne, o, *Doamnei*

Răgetele Zennei s-au prefăcut în ţipete, în timp ce Seraphine se lupta să se mişte. Am ţâşnit spre ea, aruncând containerele la o parte.

— Seraphine…

Mi-a dat mâinile la o parte cu surprinzătoare putere.

— Pleacă!

Deşi Beau a încercat s-o ridice în picioare, l-a împins şi pe el, scoţându-şi o altă sabie din teaca de pe spate.

Le-a învârtit pe amândouă cu surprinzătoare dexteritate.

— Găsiţi-1 pe Claud şi pe ceilalţi! Găsiţi-o pe Lou! El a *intervenit.*

— Ce? a întrebat Beau, perplex.

Privirea mea s-a întors iute spre Zenna, pe care vrăjitoarele o priponiseră şi o băteau cu lanţul. Se transformase complet acum. Era din nou umană. Vulnerabilă.

— Stai să te ajutăm...

— Nu sunt o domniţă la ananghie.

Sărind în picioare, ne-a dat la o parte şi a pornit glonţ spre partenera ei.

— Găsiţi-1 pe Claud! Mă ocup eu de Zenna.

Pământul s-a zgâlţâit puternic drept răspuns şi n-am mai avut de ales.

Am luat-o la fugă pe stradă.

— Unde mergem?

Deşi strigătul lui Beau a răzbătut până la conştiinţa mea, l-am ignorat, dublându-mi eforturile. Mai repede. Sângele îmi vuia în urechi în timp ce urmăream fisura din pământ, prin West End, pe lângă casa din oraş a lui Tremblay şi oprindu-ne brusc la marginea parcului Brindelle. Acum, clădirile se năruiau. Vrăjitoare şi melu- sine deopotrivă se împrăştiau.

Claud stătea în mijlocul străzii, complet nemişcat. Era cu faţa spre copacii filiformi din Brindelle.

Cu faţa spre Coco şi Lou.

Fisura trecea drept printre ele, căscându-se mai mult, silindu-le să sară în lături.

— LOU!

Numele ei mi-a sfâşiat gâtlejul, dar l-am strigat şi

mai tare. L-am strigat înnebunit. Când faţa ei s-a ridicat şi ochii i-au întâlnit pe ai mei, o gheară rece de frică mi-a încleştat inima. Deşi am aruncat o structură aurie, niciuna n-ar fi putut împiedica asta. Niciuna n-ar fi putut s-o oprească. Ea a încercat oricum, îndreptându-şi ambele

braţe spre pământ. Tot corpul i s-a încordat. Tremurând. Mirosul pătrunzător de magie a explodat peste iarbă, pietre, copaci — mai puternic ca niciodată —, dar fisura era mai puternică, mai adâncă, mai *veche* şi decât La Dame des Sorcieres.

împreună, neajutoraţi, am privit cum pământul se despică în două.

Şi cum Claud se prăbuşeşte în adâncuri fără niciun cuvânt.

Şi cum fisura continuă să crească, să se lărgească, până când parcul Brindelle — până când jumătate din întregul oraş — s-a fracturat, separându-se de restul printr-un abis fără fund. Care a continuat să crească. Vocea lui Coco s-a alăturat strigătelor mele, şi s-a dat înapoi, pregătindu-se să facă un salt imposibil...

Beau a prins-o de cămaşă în ultima secundă. A smucit-o spre el.

— Eşti *nebuna!*

— Dă-mi *drumub.*

L-a bătut cu pumnii în piept, a călcat pe picioarele lui, s-a răsucit trăgându-i un cot nemilos. Abia atunci el i-a dat drumul, horcăind.

— Te rog, Coco, *nu...!*

Dar n-a sărit, de data asta. în schimb, s-a aruncat spre marginea prăpastiei, apucând cu mâinile încheietura unei vrăjitoare de sânge. Şi încă una.

Ţipând, ele atârnau disperate. Râcâiau cu unghiile în piatră, în pielea lui Coco. înţelegându-i intenţia, Beau s-a repezit s-o ajute şi împreună au scos vrăjitoarele la Ioc sigur, căzând grămadă unii peste alţii.

Când praful s-a aşezat, Beau, Coco şi cu mine stăteam de o parte a prăpastiei.

Lou şi Celie se ţineau în braţe una pe alta.

în spatele lor apăruse Morgane Ie Blanc.

CA LA ÎNCEPUT

Lou

GROAZA DE PE FAŢA LUI REID, *TEROAREA* ABSOLUTĂ, a fost o imagine pe care n-aveam s-o uit niciodată. Deşi alerga în sus şi-n jos pe marginea prăpastiei, căutând cea mai apropiată muchie, căutând o structură, un *miracol* — era mai bine aşa. Sincer. Orice avea să se întâmple acum avea să fie între mine şi mama.

La fel cum începuserăm.

Gândind la fel ca mine, Morgane şi-a fluturat mâna şi, într-o explozie de magie, Celie a zburat prin aer, izbindu-se de un copac din Brindelle. Două vrăjitoare de sânge care fuseseră prinse de partea asta a prăpastiei s-au repezit s-o prindă, s-o... Nu. Speranţa s-a aprins sălbatică şi strălucitoare în inima mea. S-o *ajute.* Au ajutat-o. în fracţiunea aceea de secundă, m-am gândit la Manon, la Ismay, Dame Blanche şi Dame Rouge deopotrivă distruse de ura lui Morgane. Care se treziseră încolţite între Biserică şi sabat. Care trăiseră într-o frică la fel de copleşitoare ca şi mine.

„Speranţa nu e boala. E leacul."

Dintre toţi oamenii, bineînţeles că a trebuit să fie Celie cea care s-o găsească pe Morgane. S-o urmărească nevăzută, în timp ce se strecura prin oraş. Mama n-ar fi bănuit-o în veci. N-ar fi crezut niciodată că o păpuşă de porţelan atât de frumoasă putea avea colţi. Dacă îşi închipuia că Celie avea să fie descurajată — dacă-şi închipuia că *eu* aveam să fiu —, ar fi fost ultima greşeală din viaţa ei.

De data asta, nu aveam să ezit.

— Lou! LOU! *Celie!*

Reid, Coco, Beau şi Jean Luc ne strigau frenetic numele, vocile lor topindu-se într-una singură. Hotărârea mi s-a întărit ca vârf ascuţit în piept când m-am uitat la ei. Deja pierduserăm atât de mult, fiecare dintre noi. Taţi şi mame, surori şi fraţi. Casele noastre. Speranţele noastre. Până şi *inimile* noastre.

Destul!

I-am căutat la urmă privirea lui Reid, susţinând-o mai mult decât pe a celorlalţi. Când am clătinat încet din cap, cu hotărâre, el s-a oprit brusc, gâfâind. Ne-am uitat unul la altul pentru o fracţiune de secundă.

Apoi el a încuviinţat.

Te iubesc, i-am spus eu.

Şi eu te iubesc.

Morgane a râs batjocoritor, coborându-şi gluga pelerinei din piele de leu a lui Auguste şi înaintând. O furase de pe corpul lui neînsufleţit, la catedrală. Deşi arsă şi înnegrită pe alocuri, o purta acum ca pe un trofeu. Colţii leului îi sclipeau în jurul gâtului într-un soi de rânjet macabru, iar coama se întindea mândră pe umerii ei.

— Gata cu fugitul, Louise! Gata cu ascunsul!

A arătat cu degetul acuzator dincolo de prăpastie, unde se adunaseră Blaise şi rămăşiţele haitei lui. Unde Elvire şi melusinele sale încă mai încercau să traverseze, unde Claud căzuse cu o soartă necunoscută.

— Zeul tău a căzut, dragonul tău a pierit şi preţioşii tăi *aliaţi* nu pot ajunge la tine. Trebuie să recunosc... eşti mult mai inteligentă decât te-am crezut vreodată. Câtă isteţime din partea ta să te ascunzi în spatele unora mai puternici decât tine! Câtă *cruzime!* Noi două semănăm mai mult decât îţi dai seama, draga mea, dar a venit, în cele din urmă, momentul adevărului. Eşti singură.

însă nu eram singură. Nu de-adevăratelea. în viaţă sau în moarte, aveam pe cineva care să-mi fie alături. Cineva să mă *iubească.* Mi s-a întors stomacul pe dos la vederea gâtului cu sângele închegat al Nicholinei. La chipul golit de expresie al lui Josephine. Deşi cea dintâi probabil îşi găsise pacea cu fiul ei, oare se putea spune acelaşi lucru şi despre cea din urmă? Sau despre Morgane? Ea a păşit peste cadavrele lor fără să le ia în seamă. Deja însemnau pentru ea mai puţin decât noroiul de sub cizmele ei.

— Generalii tăi sunt morţi, am zis eu, calmă. Cred că *tu* eşti cea singură.

Vrăjitoarele de sânge au încremenit când Morgane s-a oprit, întorcându-se să dea un picior în faţa fără viaţă a lui Josephine.

— *Călătorie sprâncenată!*

Cu un zdrobitor sentiment de regret, m-am uitat lung la ea, în timp ce structurile mele albe s-au înfiorat slab. N-o puteam ucide cu ele. Nu direct. Moartea era

naturală, ce-i drept, dar nu şi crima. Oricum nu mai conta, acum. Când apucasem de cele două părţi ale lumii înseşi, încercând să-I salvez pe Claud — un zeu, un prieten — din propria lui magie, asta aproape că mă sfâşiase bucăţi. Structurile mele se întinseseră prea mult, imposibil de reparat. Unele plesniseră de-a dreptul. Cele rămase deveniseră mult mai şterse, epuizate.

Morgane nu ştia asta.

Acum, le-am verificat cu grijă pe fiecare, căutând o distragere a atenţiei, ceva care să-mi permită să mă apropii. Ceva care s-o blocheze destul cât să am timp s-o lovesc. Precaută, am întins structurile în afară.

— Ai iubit pe cineva pe lumea asta, *tnamanţ*

Ea a pufnit dispreţuitor şi a ridicat mâinile.

— *Iubire.* Blestem cuvântul ăsta!

— Te-a iubit cineva?

Ochii i s-au îngustat, bănuitori. Gura i s-a strâmbat întrebătoare.

— E adevărat, am recunoscut, şi mai încet. Eu chiar te-am iubit cândva. O parte din mine încă o mai face, în pofida a tot ce s-a întâmplat.

Mi-am mişcat puţin degetul şi apa din Doleur s-a strecurat cuminte, în linişte, prin iarba de sub picioarele noastre. A topit zăpada. A curăţat sângele. Dacă Morgane a observat, n-a reacţionat. Deşi trăsăturile îi exprimau încă ranchiună, mă studia ca vrăjită. De parcă nu mă mai auzise niciodată spunând-o, deşi i-o spusesem de mii de ori. O singură lacrimă s-a scurs pe obrajii mei drept răspuns, iar structura s-a risipit. O lacrimă pentru un râu. Ambele aveau adâncimi nesfârşite.

— Tu mi-ai dat viaţă, am continuat, mai tare acum, cuvintele ros- togolindu-se mai repede decât intenţionasem, cathartic. Bineînţeles că te-am iubit. De ce crezi că le-am îngăduit să mă *înlănţuie* pe un *altar?* La şaisprezece ani eram gata să *mor* pentru tine. Mama mea.

O altă lacrimă a căzut şi apa a curs mai rapid. Ii ajunsese la poale, acum.

— N-ar fi trebuit niciodată să mă întrebi. Sunt fiica ta.

— N-ai fost niciodată fiica mea.

— Tu mi-ai dat viaţă.

— Eu ţi-am dat un *scop.* Ce ar fi trebuit să *fac,* draga mea? Să te legăn în braţe, în timp ce fiicele altora piereau? In timp ce erau *arse?* Ar fi trebuit să preţuiesc viaţa ta mai mult decât pe-ale lor?

— Da!

Mărturisirea a ţâşnit din mine, în şocul regretului rece, şi am profitat de asta, strângându-mi pumnii. Apa din jurul picioarelor lui Morgane a îngheţat bocnă. A prins-o captivă.

— Ar fi *trebuit* să mă preţuieşti, ar fi trebuit să mă *protejezi,* pentru că eu sunt singura persoană de pe lumea asta care încă te mai iubeşte!

— Eşti o tâmpită! s-a răstit ea, cu foc biciuind din vârful degetelor ei. Şi încă una previzibilă.

Tăind prin aer cu mâna, gheaţa s-a topit şi pământul însuşi s-a uscat într-o potecă de flăcări către mine. Nu mi-a ars pielea totuşi, ci a trecut prin ea — drept în organele mele. Temperatura corpului meu a crescut brusc şi sângele literalmente a început să-mi fiarbă, muşchii mi s-au contractat şi vederea mi s-a învârtit. Cu

un strigăt, Celie a încercat să sară în ajutorul meu, dar vrăjitoarele de sânge au ţinut-o, dând înapoi din faţa lui Morgane. Cu teamă. Cu ură.

Având doar câteva secunde la dispoziţie, am înşfăcat o altă structură şi cel mai apropiat copac Brindelle s-a uscat şi s-a făcut scrum.

Leul pelerinei lui Auguste a început să revină la viaţă.

Am căzut în genunchi, din gură ieşindu-mi rotocoale de fum, când colţii lui s-au înfipt adânc în gâtul lui Morgane. Ţipând, ea s-a răsucit, a scos un cuţit din mânecă, dar leul pe jumătate format i s-a agăţat de spate. Tendoane şi muşchi continuau să se regenereze cu o viteză înspăimântătoare. Unde fuseseră mâneci, au apărut nişte uriaşe labe, apucând-o de umeri. Picioarele lui dinapoi loveau în spinarea ei.

Strânsoarea de foc a lui Morgane s-a risipit, în timp ce ea se lupta, şi mi-am adunat puterile ca să mă ridic. Să *respir.*

Când ea şi-a înfipt cuţitul în pieptul fiarei, acesta a mai scos un ultim mârâit şi a căzut, moale. I-a azvârlit leşul între noi. Ii curgea sânge din rănile de la gât, de pe umeri, din picioare, însă ea nu le-a dat atenţie, încleştându-şi celălalt pumn.

— Atâta poţi?

Pe sub armură, pe piele, mi s-a pornit o alarmantă furnicătură. Ca fuga unor picioare mici.

— Poţi să-ţi spui La Dame des Sorcieres, poţi să ucizi copaci şi să furi râuri, dar n-ai să cunoşti niciodată magia asta aşa cum am cunoscut-o eu. N-o să-i cucereşti niciodată puterea cum i-am cucerit-o eu înainte. Uită-te la tine! Deja ţi-a slăbit spiritul plăpând.

S-a apropiat direct acum, cu o sclipire letală în ochi.

— Zeiţa a ales greşit, dar nu am nevoie de binecuvântarea ei ca să te înving pe tine.

M-am târât înapoi — abia auzindu-i cuvintele — şi am tras grăbită de armura mea.

Sute de păianjeni au ţâşnit din ţesătură. Din propria mătase. Alergau în sus şi-n jos pe tot corpul meu, într-un val de picioare, înţepându-mi pielea cu colţii lor. Fiecare muşcătură îmi aducea o durere ascuţită şi o furnicătură de amorţeală. Ţipând instinctiv, cu inima bătându-mi repede, i-am strivit pe cei care-mi erau la îndemână, scuturând cadavrele lor zvârcolitoare de pe braţele mele, de pe picioare, de pe piept...

— Ai fost născută pentru a fi nemuritoare, Louise.

Morgane şi-a ridicat mâinile, punând toată furia, frustrarea şi *vina ei* într-un alt jet de foc. M-am rostogolit să mă feresc — strivind ultimii păianjeni — şi am înşfăcat blana leului folosind-o ca SCUL

— Deşi menită să mori, numele tău ar fi trăit pentru totdeauna. Am fi putut scrie istorie împreună, noi două. Mă poţi dispreţui acum, mă poţi urî mereu, dar eu am dat totul — am *sacrificat* totul — pentru tine. Pentru *iubire.*

Turnând putere în blană printr-o altă structură, m-am ghemuit mai jos. In schimb, iarba de sub picioarele ei a luat foc. Ea a făcut un salt în lături, şuierând.

— Nu-ţi poţi închipui mâhnirea de la naşterea ta. Nici măcar tu nu-ţi poţi imagina amărăciunea pe care am simţit-o. Ar fi trebuit să te ucid atunci. Ba chiar ridicasem cuţitul, pregătită să-1 înfig în inima ta nounăscută, dar tu... te-ai prins de degetul meu. Cu tot

pumnişorul m-ai strâns, clipind din ochii ăia lipsiţi de vedere. Atât de liniştită! Atât de mulţumită! N-am putut s-o fac. Intr-o singură clipă mi-ai înmuiat inima.

Flăcările s-au stins abrupt.

— Mi-am dezamăgit poporul în ziua aceea. Mi-a luat şaisprezece ani să mi-o întăresc la loc. Chiar şi atunci, ţi-aş fi dăruit totul. Ţi-aş fi dăruit *măreţie.*

— Eu nu *voiam* măreţie.

Aruncându-mi scutul, m-am ridicat în sfârşit în picioare. Inima ei poate că se înmuiase pentru un copil nou-născut, dar nu mă iubise niciodată — nu pe *mine,* nu cu adevărat, nu ca persoană. Iubise ideea de fiică. Ideea de măreţie, de salvare. Eu îi luasem atenţia drept dragoste adevărată. Nu ştiam pe atunci cum arăta dragostea adevărată. Am aruncat o privire dincolo de abis, la Reid, Coco şi Beau, care stăteau pe margine, unul lângă altul, palizi şi tăcuţi.

Acum ştiam cum arată — atât dragostea, *cât şi* mâhnirea. Două feţe ale aceleiaşi blestemate de monede.

— Eu te voiam doar pe *tine.*

Când mi-am încleştat pumnul, răsuflând abrupt, mâhnirea mea a erupt într-un vânt de furtună: mâhnire pentru mama care ar fi putut fi, mâhnire pentru momentele bune, pentru momentele rele şi pentru toate momentele intermediare. Mâhnire pentru mama pe care o pierdusem, de fapt, cu mult înainte de asta.

Vântul a împins-o îndărăt, dar s-a răsucit în aer şi suflul a purtat-o mai aproape de Celie. In ochii lui Morgane a licărit intenţia răutăcioasă. Mai înainte s-o pot opri, şi-a fluturat degetele şi Celie a alunecat dintre

vrăjitoarele de sânge ca trasă de o frânghie invizibilă. Morgane a prins-o. Folosindu-se de corpul ei ca de un scut, i-a apăsat cuţitul în stern.

— Copil fără minte! De câte ori trebuie să-ţi spun? Pe mine nu mă poţi învinge. Nu poţi *spera* la victorie. Cândva ai fi putut fi nemuritoare, dar acum numele tău va *putrezi* odată cu leşul tău...

S-a oprit inexplicabil, i-a căzut falca, iar gura i-a format un *O* comic.

Numai că nu era amuzant. Nu era deloc amuzant.

împleticindu-se înapoi, a împins-o pe Celie cu un sunet de surpriză şi... a privit în jos. I-am urmărit privirea.

O seringă îi stătea înfiptă adânc în coapsă, bâţâindu-se încă de la violentul impact.

O injecţie.

M-am holbat, şocată. Uşurată. îngrozită. Toate emoţiile m-au străbătut în voia lor. O sută de emoţii. Fiecare trecând prea repede s-o pot numi. S-o pot *simţi.* N-am putut decât să mă holbez, amorţită, când ea a căzut în genunchi într-o mişcare lină, fluidă. Când părul i-a fluturat pe umeri, ceva mai puţin argintiu acum, mai mult stacojiu însângerat. Cu ochii încă aţintiţi asupra seringii, a alunecat într-o parte. N-a mai mişcat.

Metal rece mi-a atins palma, iar vocea lui Celie a plutit până la mine de undeva de departe:

— Ai nevoie de mine, s-o fac eu?

M-am simţit clătinând din cap. Degetele mi s-au strâns pe mânerul pumnalului ei. înghiţind anevoie, m-am apropiat de corpul fără vlagă al mamei. Când i-am dat la o parte părul de pe faţă, ochii ei s-au rostogolit înapoi, ca să se uite la mine. Imploratori. Nu m-am

putut abţine. Am luat-o pe genunchi. Gâtul i s-a zbătut câteva secunde, înainte ca sunetul să iasă afară.

— Fii.. .că...

Mi-am fixat în memorie ochii aceia ca smaraldul.

— Da.

Apoi am trecut apăsat lama lui Celie peste gâtul mamei mele.

SE TERMINĂ CU SPERANŢĂ

Lou

PRIMA OARĂ CÂND DORMISEM LÂNGĂ REID, VISA-sem despre el.

Mai corect ar fi să spun că visasem despre cartea lui, *La Vie Ephemere.* In ziua aceea mi-o dăruise. Primul lui secret. Mai târziu, în noaptea aceea, după ce *madame* Labelle îşi pronunţase avertismentul — după ce mă trezisem brusc într-un ghem de cearşafuri şi panică rece ca gheaţa —, mă strecurasem lângă el, pe podea. Respiraţia Iui mă adormise ca un cântec de leagăn.

„Vine după tine."

Frica de mama mă aruncase literalmente în braţele lui.

Visul se înstăpânise peste mine încet, precum cenuşiul de dinaintea zorilor. Ca şi în poveste, Emilie şi Alexandre zăceau unul lângă altul în cavoul familiei ei. Degetele lor reci se atingeau pentru totdeauna. Pe ultima pagină, părinţii lor plânseseră pentru ei, deplângând pierderea vieţii de atât de tineri. Promiseseră să lase deoparte răzbunarea,

prejudecăţile, în numele copiilor lor. Scena asta o visasem eu, numai că nu erau corpurile neînsufleţite ale lui Emilie şi Alexandre, ci al meu şi al lui Reid.

Când mă trezisem în dimineaţa următoare, neliniştea mă îmbolnăvise. O pusesem pe seama coşmarului. Pe amintirea mamei mele.

Acum, în timp ce o ţineam în braţe, fără să vreau mi-am amintit de acea imagine tihnită a lui Emilie şi Alexandre.

Dar nu era nimic tihnit în aceasta de acum.

Nimic uşor.

Totuşi, vocea Iui Reid mi-a răsunat din nou în minte, când ţinea în mână *La Vie Ephemere...*

„Nu are sfârşit tragic. Se termină cu speranţă."

PATISERIA LUI PAN

Reid

LOU A ŢINUT-O ÎN BRAŢE PE MAMA EI MULT TIMP. Am aşteptat la marginea prăpastiei, chiar şi după ce Coco şi câteva vrăjitoare de sânge au construit un pod de plante agăţătoare. Chiar şi după ce Celie şi noile ei prietene — două vrăjitoare pe nume Corinne şi Bamabe — l-au traversat, cu picioare nesigure. Jean Luc o strânsese pe Celie într-o îmbrăţişare disperată, în timp ce Coco le salutase, ezitând, pe vrăjitoare. Şi le amintea din copilărie. Şi ele şi-o aminteau pe ea.

Chiar îşi dezgoliseră gâturile, înainte să plece să le găsească pe celelalte din sabatul lor. Un semn de supunere.

Coco le petrecuse cu privirea, vizibil zdruncinată.

Nu toate fuseseră la fel de curtenitoare. O vrăjitoare — o Dame Blanche plângând nemângâiată — mă atacase din spate în timp ce aşteptam. Jean Luc fusese silit s-o injecteze. Să-i lege încheieturile. N-o ucisese totuşi, nici măcar când Celie se dusese într-o parte ca vorbească cu Elvire. Aurelien murise. Şi alte melusine, de asemenea. Ca Mână dreaptă a Oracolului, Elvire începuse să-şi adune morţii, pregătindu-se de întoarcere în Le Presage.

— Nu putem s-o lăsăm pe stăpâna noastră să aştepte,

murmurase ea, făcând o plecăciune adâncă. Vă rog, spuneţi că o să ne mai vizitaţi!

Beau şi Coco se grăbiseră să le găsească pe Zenna şi pe Seraphine.

Deşi am dat să mă duc cu ei, Coco a clătinat din cap. Privirea i s-a îndreptat spre Lou, care nu se mişcase, cu mama ei în braţe.

— Ea are mai multă nevoie de tine, a murmurat Coco.

încuviinţând, am înghiţit nodul din gât şi, după un alt moment, am făcut un pas şovăielnic pe pod.

Cineva a strigat din spatele meu.

Scoţând balisarda din teacă, m-am răsucit, pregătit pentru altă vrăjitoare. în schimb, am văzut două: Babette sprijinind-o pe *madame* Labelle, venind şchiopătând pe stradă. Un zâmbet larg a înflorit pe faţa mamei mele.

— Reid!

Mi-a făcut cu mâna, mişcându-şi tot trupul, probabil vindecat cu sângele lui Babette. Rănile şi vânătăile din timpul procesului îi dispăruseră, înlocuite de o piele radioasă, deşi palidă. Am răsuflat adânc. Genunchii mi s-au muiat într-un val ameţitor de uşurare.

Era aici.

Era *vie.*

Traversând strada în câţiva paşi mari, i-am ieşit în întâmpinare, strivind-o în îmbrăţişarea mea. Ea a râs şi m-a bătut pe braţ.

— Uşurel, fiule! Durează ceva mai mult până se

vindecă interiorul, ştii.

Deşi încă zâmbea, ţinându-mi obrajii în palme, ochii i se încreţiseră la colţuri. Babette arăta neobişnuit de serioasă, în spatele ei.

I-am prins privirea peste capul mamei.

— Mulţumesc!

— Nu-mi mulţumi! a fluturat ea din mână. Mama ta mi-a asigurat primul loc de muncă în oraşul ăsta. I-o datoram.

— Şi-mi datorezi încă multe altele, a adăugat *madame* Labelle, întorcându-se să-i arunce o privire de viespe curtezanei. Să nu crezi c-am uitat, Babette, atunci când mi-ai vopsit părul albastru.

Abia atunci Babette a zâmbit, sfios. După un alt moment, a aruncat pe furiş o privire în jur.

— Rogu-te, Vânătorule, spune-mi, ai văzut-o pe frumoasa noastră Cosette?

— E cu Beau. Au luat-o spre nord.

Zâmbetul i-a pălit puţin.

— Desigur. O să vă rog să mă scuzaţi!

A plecat fără întârziere şi mi-am înfăşurat un braţ de reazem pe mijlocul lui *madame* Labelle.

— Unde ai fost? Eşti bine?

— Sunt cât se poate de bine, ţinând cont de circumstanţe.

A ridicat delicat din umeri.

— Am făcut ce-ar fi făcut şi soţia ta şi ne-am ascuns la Soleil et Lune, în pod. Nu ne-a deranjat nimeni acolo. Probabil nimeni nu ştia importanţa locului aceluia pentru Lou. Dacă ar fi ştiut, bănuiesc că Morgane l-ar fi

ras de pe faţa pământului, de ciudă.

Când am dat din cap spre ele, peste prăpastie, expresia ei s-a crispat. A clătinat din cap.

— Vai de mine! *Vai de mine!* Ce oribil!

Ochii aceia albaştri pătrunzători s-au întors iute la mine, plini de regret.

— Babette mi-a spus că Auguste a pierit mistuit de propriul foc. Om stupid şi *arogant!*

Parcă dându-şi seama de lipsa de tact a cuvintelor ei, m-a bătut pe braţ, din nou.

— Dar el… a fost foarte…

— Te-a torturat, am spus, întunecat.

Ea a oftat, descurajată.

— Da, într-adevăr.

— Merita lucruri mai rele decât moartea.

— Probabil. Trebuie să ne mulţumim cu gândul că, oriunde ar fi, e în mari chinuri. Probabil cu *şobolani.* Totuşi…

S-a clătinat uşor, nesigură pe picioare. Braţul meu şi-a întărit strânsoarea în jurul ei.

— A fost tatăl tău. îmi pare foarte rău de asta, dar n-o să-mi pară rău niciodată pentru tine.

Mi-a mângâiat din nou obrazul, înainte de a privi spre Lou.

— Trebuie să te duci. Dacă m-ai putea conduce până la cea mai apropiată bancă totuşi, ţi-aş fi recunoscătoare. Mi-ar plăcea să privesc răsăritul.

M-am uitat la ea, nevenindu-mi să cred.

— Nu te pot lăsa pe o bancă.

— Prostii! Bineînţeles că poţi. Nicio vrăjitoare cu capul pe umeri nu ne-ar ataca acum, iar acelea care o

fac — ei bine, cred că au supravieţuit mai mult de un Vânător, iar părintele Achille are *chiar* o bună...

— O să te opresc aici.

Deşi clătinam din cap, colţul gurii mi s-a ridicat involuntar.

— Părintele Achille e inaccesibil.

Nu era adevărat. Putea să-şi ia însoţitor pe oricine ar fi vrut Aveam să le fac cunoştinţă eu personal.

După ce am ajutat-o să se aşeze pe o bancă — cu straturi de iasomie de iarnă înflorite de o parte şi de cealaltă — am sărutat-o pe frunte. Deşi noaptea încă mai domnea peste cer, curând aveau să vină zorii. Şi, odată cu ei, o nouă zi. Am îngenuncheat ca să mă uit drept în ochii mamei.

— Te iubesc! Nu cred că ţi-am spus-o vreodată.

Pufnind dispreţuitor, s-a preocupat de cutele fustelor ei. Totuşi, i-am văzut ochii. Scânteiau de lacrimi neaşteptate.

— Mă aştept s-o aud în fiecare zi de acum înainte. O să mă vizitezi de cel puţin trei ori pe săptămână, iar tu şi Louise o să vă numiţi primul născut după mine. Probabil şi pe cel de-al doilea. Aşa sună rezonabil, nu?

Am chicotit şi am tras-o în joacă de păr.

— O să văd ce pot să fac.

— Du-te, atunci!

în timp ce mă întorceam spre Lou totuşi am auzit nişte voci scăzute pe o străduţă lăturalnică. Nişte voci familiare. Un bocet ascuţit. încruntându-mă, m-am luat după sunet, spre Gabrielle şi Violette. Stăteau ghemuite pe o verandă, cu Beau care îşi petrecuse câte un braţ pe după fiecare dintre ele. Coco ezita puţin mai în

spate, cu o mână lipită la gură. La picioarele lor, Ismay şi Victoire zăceau întinse nefiresc, cu faţa în jos, înconjurate de vreo şase vrăjitoare. Niciuna nu mişca.

îngrozit, incapabil să fac vreun gest, am privit cum Beau izbucneşte în plâns, strângându-le pe fete la pieptul lui. Umerii lor se zguduiau, în timp ce îl strângeau, la rândul lor, în braţe. Lacrimi nemângâiate. îndurerate. Intime. Vederea lor mi-a tăiat răsuflarea. Surorile mele. Deşi n-o cunoscusem pe Victoire la fel de bine ca Beau, aş fi putut s-o cunosc. Aş fi *vrut* s-o cunosc. Durerea m-a săgetat neaşteptat de ascuţit.

Ar fi trebuit să fiu eu pe pietrele acelea de pavaj. Morgane mă vânase pe *mine,* nu pe ea. 11 vânase pe Beau. Nu pe Victoire, o copilă de treisprezece ani.

Vinovăţia şi-a iţit capul hidos şi, în cele din urmă, m-am întors. Am mers înapoi la Lou. Am aşteptat.

De data asta, şi-a ridicat capul să mă salute.

I-am susţinut privirea.

Dând din cap, a mângâiat-o pe Morgane pe păr cu tandreţe. I-a închis ochii. Apoi s-a ridicat anevoie în picioare — încovoiată,

de parcă ar fi purtat pe umeri povara cerului întreg — şi a lăsat-o acolo.

Când a traversat podul, mi-am deschis braţele spre ea în sfârşit, şi ea a căzut la pieptul meu fără niciun sunet. Faţa îi era palidă şi trasă. Mâhnită. M-am aplecat, sprijinindu-mi fruntea de a ei.

— îmi pare atât de rău, Lou!

Ea mi-a cuprind faţa în palme. Şi-a închis ochii.

— Şi mie.

— O s-o scoatem la capăt împreună.

— Ştiu.

— Unde mergi tu...

— ... vreau să merg şi eu, a încheiat ea, încet.

A deschis ochii şi mi-a dat o sărutare uşoară.

— Cine a supravieţuit?

— Hai să aflăm!

CUM BĂNUISEM, prăpastia tăiase întregul oraş în două. Lou şi cu mine am mers ţinându-ne de mână. Lângă catedrală, i-am găsit pe Toulouse şi pe Thierry. Se uitau lung în fundul prăpastiei, cu Zenna şi Seraphine. Nimeni n-a scos vreun cuvânt.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu el? m-a întrebat Lou în şoaptă, oprindu-se la o oarecare distanţă.

Doliul ăsta nu era pentru noi. Era pentru ei. Troupe de Fortune. Familia lui Claud.

— Crezi că... a murit?

M-am încruntat la sugestie. Am simţit o presiune în piept. în spatele ochilor.

— Nu cred că zeii *pot* muri.

Când ne-am întors să plecăm, Terrance a ieşit în faţă din umbre. Ca şi noi, el, Blaise şi Liana se opriseră la o distanţă respectabilă.

Fără să se uite la Lou şi la mine, le-a prins privirea lui Toulouse şi Thierry.

— Puteţi veni cu noi.

Vocea lui a răsunat mai profundă decât mi-o aminteam. Sângele îi şiroia pe pieptul gol. Pe o jumătate de faţă. Urechea îi fusese smulsă complet — dacă în bătălie sau mai înainte, n-aş fi putut spune. Cu o

tresărire, mi-am dat seama că trebuie să-i fi cunoscut pe Toulouse şi Thierry la Chateau le Blanc. Când toţi trei şi Liana fuseseră... torturaţi.

Gândul acesta mi-a încleştat stomacul.

Blaise a venit lângă fiul lui, punându-i o mână pe umăr.

— Am fi onoraţi.

Şi-a dres glasul de emoţia care-1 strângea de gât.

— Copiii mei... mi-au vorbit despre cum i-aţi alinat voi. Cum le-aţi daţi speranţă. N-o să vă pot răsplăti niciodată pentru această bunătate.

Gemenii au aruncat priviri subtile spre Zenna şi Seraphine. Cea dintâi a ridicat din umeri. Deşi arsurile în forma zalelor de lanţ îi încondeiau pielea vizibilă — se gătise cu o rochie fucsia sclipitoare —, în rest părea relativ nevătămată. Şi Seraphine la fel. Armura îi era mânjită de sânge, dar nu părea să fie al ei. Eu mă uitam uluit la ele.

— Cum au scăpat?

— Cine? a întrebat Lou. Ce s-a întâmplat?

— Vrăjitoarele... au doborât-o pe Zenna cu un lanţ magic.

— Ah!

Un mic zâmbet i-a apărut pe buze.

— Lanţul Tarascului.

— Ca în povestea Zennei.

— A *spus* că ăsta nu era numele ei adevărat.

M-am încruntat, în timp ce ea m-a împins mai departe în căutarea celorlalţi.

AM SFÂRŞIT în patiseria lui Pan.

Dincolo de vitrinele cu obloanele trase, părintele Achille şi vreo douăzeci de Vânători încercau să-şi elibereze fârtaţii. Philippe încă mai răcnea ordine din cuşca lui de rădăcini. Nimeni nu-1 asculta. Când, în sfârşit, l-au eliberat, s-a repezit să-1 lovească pe părintele Achille, care s-a ferit cu viteza unui bărbat mult mai tânăr, înainte să-1 pună pe Philippe la pământ. A fost nevoie de cinci Vânători să-1 ţină. Şi de încă unul care să-i pună cătuşe.

— Nu puteţi *să faceţi* asta!

Pe frunte i se umflaseră venele, în timp ce se zbătea.

— Eu sunt *căpitanul* Vânătorilor! *Părinte Gaspard!*

Aproape că i se spărgeau vasele de sânge.

— Să-1 cheme cineva... PĂRINTE GASPARD!

Părintele Gaspard nu a dat curs chemărilor lui, rămânând în schimb ghemuit în spatele unui copac din sanctuar. Vânătorii îl scoseseră la lumină, când o căutau pe regina Oliana, pe care o găsiseră prinsă sub altarul dărâmat. Deşi avea un picior fracturat, urma să aibă parte de o durere mult mai mare, curând. Nu-1 invidiam pe Vânătorul care avea să-i spună despre copila ei. Pentru prima oară după multă vreme, nu-1 invidiam pe niciunul dintre Vânători.

Neştiind ce să facă mai departe cu Philippe, Jean Luc şi Celie au hotărât să-1 lege cu lanţuri de un stâlp pentru priponit caii, de pe stradă. Departe, cât să nu-1 mai audă. Din fericire.

Câteva momente mai târziu, au intrat şi ei în patiserie, după noi.

Prăbuşindu-se pe un scaun gol, Jean Luc şi-a frecat faţa cu o mână.

— Va trebui să coordonăm adăpostirea cât mai

curând. Să le cerem cetăţenilor să-şi deschidă casele pentru cei care au rămas fără.

Celie s-a aşezat lângă el, calmă şi liniştită. Obrajii ei albi erau mânjiţi cu funingine, iar părul îi atârna, ud, de la ploaia lui Coco. De la năduşeală. O rană încă îi mai sângera pe tâmplă. A făcut semn spre măcelăria de alături.

— Rănirii vor avea nevoie de tratament. Trebuie să-i chemăm pe tămăduitorii din cele mai apropiate metropole.

— O, Doamne!

Jean Luc a gemut şi-a sărit în picioare.

— Erau preoţi în infirmerie? A verificat cineva dacă există supravieţuitori?

La privirile noastre pierdute, a clătinat din cap şi a ieşit cu paşi mari să-1 caute pe părintele Achille. în loc să-1 urmeze, Celie s-a uitat la noi, neliniştită. Şi-a unit mâinile în poală.

— Ăăă... Lou? Crezi că... îmi pare foarte rău, dar... ai putea să-mi dai înapoi rochia, acum?

Lou a clipit nedumerită. Râzând încetişor, Celie a făcut semn spre armura ei.

— *Oh!*

Lou a chicotit, la rândul ei, şi a fluturat din mână. Mirosul pătrunzător de tămâie a invadat încăperea.

— Da, bineînţeles.

De la picioarele ei, armura lui Celie s-a destrămat într-o rochie neagră de doliu, în timp ce ea s-a bătut cu palma peste mijloc, îngrijorată. La ceea ce a găsit acolo, tensiunea i-a părăsit umerii şi s-a relaxat. Puţin.

— Bine. îţi mulţumesc frumos!

Un zâmbet strălucitor spre Lou. O privire rapidă spre mine. Părea... inexplicabil de semnificativ. Când Jean Luc a strigat-o un moment mai târziu totuşi, s-a strâmbat şi a pornit spre uşă.

— Mă întorc imediat.

Lou a privit-o cu un zâmbet amuzat, întinzându-şi gâtul s-o urmărească prin vitrină.

— Ce-a fost *asta!*

— Probabil.... chiar îi plac rochiile?

Lou şi-a rostogolit ochii în cap.

După aceea, ne-au găsit Coco şi Beau. Deşi lacrimile încă îi mai brăzdau faţa fratelui meu, şi le-a şters cu un zâmbet slab, trăgându-şi un scaun ca să se aşeze lângă Lou. Apoi a îmbrăţişat-o strâns, ciufulindu-i părul.

— Ţi-a spus Reid că i-am salvat viaţa?

Ea nu l-a împins.

— *Nu* mi-a spus.

— Atunci e un *adevărat* măgar! Am aruncat un cuţit cu atâta precizie, încât l-ar fi umilit pe Mort Rouge...

— De asemenea, mi-ai dat foc, am spus eu, usturător. Şi ei Ia fel.

— Prostii! De asemenea — nuanţe.

Oftând teatral, a mai ţinut-o pe Lou la pieptul lui o clipă. S-au uitat unul la celălalt şi, treptat, zâmbetele li s-au şters.

— Cum te simţi, sora mea? a întrebat el, serios.

Mâinile ei l-au apucat de antebraţ.

— Acum... mai bine, cred. Şocul a început să treacă. Parcă... parcă în sfârşit pot să respir.

L-a strâns de braţ şi apoi a clipit rapid.

— îmi pare atât de rău, Beau!

Când şi-a întors privirea spre Coco, i-a dat drumul lui

Beau.

— îmi pare rău pentru voi toţi!

Coco îşi plimba degetul pe o nervură a tăbliei mesei.

— Eu mi-am pierdut mama de foarte multă vreme.

— Şi eu tatăl, a adăugat Beau, liniştit.

Dar nu şi pe Victoire. Vina i-a reapărut la suprafaţă, răzbunătoare. Eu îi supravieţuisem de îndeajuns de multe ori ca să ştiu

că întotdeauna reapărea. Nu exista nicio noimă în moartea fetiţei aceleia. Nicio explicaţie care s-o poată face acceptabilă. Dar nu existase niciuna nici atunci când noi arseserăm copilele de vrăjitoare. Victoire ar fi meritat o soartă mai bună. Toate ar fi meritat.

Şi noi am fi meritat.

Ridicându-mă în picioare, mi-am lungit gâtul căutându-1 pe Pan. Dispăruse într-o odaie din spate la sosirea mea, dar nu se putea ascunde de mine la nesfârşit M-am dus hotărât la tejghea şi am sunat clopoţelul. Am sunat din nou. Dacă o voce firavă din cap mă certa — dacă mă numea grosolan pentru că hărţuiam un patiser după ce îşi riscase viaţa şi sănătatea pentru mine —, am ignorat-o. Vrăjitoarele nu-i stinseseră cuptorul. Aveam să coc eu însumi, dacă el n-o putea face. Cu siguranţă mi-aş fi dat eu seama cum.

— Ce faci?

Lou m-a privit bănuitoare de la masă.

— Trebuie să te porţi frumos cu Pan.

— întotdeauna mă port frumos cu...

— Suni clopoţelul.

— Păi nu de asta se află aici?

— Pan nu e o pisică, *Reid,* a zis Beau cu un zâmbet

condescendent.

— E nepoliticos să suni clopoţelul, a încuviinţat Coco.

— Foarte, a adăugat Beau.

M-am strâmbat la ei.

— încerc să fac rost de nişte rulouri cu scorţişoară pentru noi.

Spre Lou, am mormăit:

— Cred că îţi datorez *ţie* unul, în special.

Faţa i s-a luminat numaidecât şi s-a aplecat în faţă cu ochi strălucitori, împletindu-şi degetele deasupra mesei.

— Ţi-am spus pe ziua de azi ce absolut şi complet atrăgător găsesc că e curul tău?

Am pufnit în râs, exact când a apărut Pan. încruntat, şi-a înşfăcat clopoţelul de pe tejghea.

— Ce e? Ce vrei? Nu vezi că am închis, nu lucrez?

A făcut semn deschizând braţul larg spre vitrină.

— A fost un *război,* tinere. Trezeşte-te!

Când a pocnit din degete sub nasul meu, am făcut eforturi să mă stăpânesc să-mi rostogolesc ochii în cap.

— Nu ne putem ascunde toţi ca laşii, tremurând, abando- nându-i pe cei dragi. O, nu! Unii dintre noi trebuie să apere regatul ăsta măreţ al nostru. O tratezi pe frumoasa noastră Lucida ca pe o prinţesă acum, da?

Am aruncat o privire ucigătoare peste umăr. Şi umerii lui Beau, şi ai lui Coco se scuturau de râs. Lou s-a uitat la mine cu o expresie perfect placidă. A fluturat din gene.

— Ca pe o regină, am spus mucalit.

Pan s-a încruntat la mine, de parcă mi-ar *fi* cântărit

spusele.

— Prea bine. O să-ţi fac rulourile cu scorţişoară — a pocnit din nou din degete —, dar o să plăteşti preţul întreg.

I-am zâmbit tăios.

— Mulţumesc!

întors la masă, Lou şi-a apăsat piciorul peste al meu.

— Cu adevărat un cur spectaculos!

Un moment de tăcere s-a lăsat între noi. Apoi un altul. Afară, părintele Achille încă se ocupa de organizare cu Jean Luc. Cu Celie. Trimiseseră vorbă în satele învecinate, cerând provizii. Vindecători. Doi supravieţuiseră atacului lui Morgane asupra Turnului, dar aveau ei înşişi nevoie de îngrijiri medicale. Cel puţin, credeam că spuseseră că sunt doi. In spatele tejghelei, Pan îşi făcea de lucru ostentativ, izbind fiecare oală şi trântind fiecare ustensilă.

— Preţ dublu, a mormăit el, la un moment dat

în cele din urmă, Beau a oftat, întretăiat. Rânjetul i se dusese. Ochii îi sclipeau din nou umezi.

— Ce-ar trebui să facem acum? Catedrala e distrusă. Castelul, la fel, după cum arată. Arhiepiscopul e mort, regele e mort, La Dame des Sorcieres e moartă... Aăă, cea veche, în orice caz.

A aruncat o privire spăsită spre Lou.

Ea a ridicat din umeri, stânjenită, plimbându-şi degetul pe liniile din palma mea.

— Chateau le Blanc a rămas în picioare. Presupun că e al meu acum. Putem... locui acolo.

Ochii i-au fulgerat spre Coco.

— Cu toţii.

Un zâmbet larg s-a desenat pe faţa lui Coco.

— Nu cred că părintele Achille ne va face vreo problemă.

— *Dacă* va fi ales.

— O să fie, a zis Beau. Părintele Gaspard aproape c-a făcut pe el când a apărut Morgane. El e politician — a făcut semn din cap spre vitrină, spre părintele Achille. Nu un lider.

— Tu eşti un lider, Beau? a întrebat Coco, încet.

El a studiat-o o clipă, cu buzele pungite. Nehotărât.

— Nu ştiu încă.

Ea a zâmbit infatuat.

— Avem asta în comun.

— Poţi s-o mai spui o dată, a murmurat Lou. Eu n-am putut organiza nici un pod, darămite un nenorocit de *castei*

Am tăcut, căzuţi pe gânduri, până când Celie şi-a vârât capul în patiserie. Făcându-mi grăbită cu mâna, m-a chemat la ea. I-am sărutat mâna lui Lou înainte de a mă ridica să mă duc la ea. Jean Luc stătea de partea cealaltă a uşii. Aplecându-se pe după mine, a închis-o în urma noastră şi Celie — care efectiv sălta în loc — a zis:

— Am ceva pentru tine.

înainte să pot răspunde, a continuat:

— Când Jean Luc ţi-a furat lucrurile din Tum, am hotărât să nu-1 păstrez laolaltă cu restul — cu banduliera, cuţitele şi celelalte —, pentru că mi s-a părut prea important. Nu voiam să-1 pierzi în iureşul bătăliei.

Jean Luc a dat din cap.

— I-am spus că i-a aparţinut mamei tale.

O idee a licărit în mintea mea. Speranţă şi nerăbdare.

— Bineînţeles, când Lou ne-a vrăjit hainele, m-am gândit că îl pierdusem.

A clătinat din cap, zâmbind, dar istovit. Ducând mâna la cingătoare, a scos un inel familiar, un cerc subţire de aur şi o piatră sidefată. Scânteia chiar şi în lumina cenuşie. Zâmbetul i s-a lărgit când mi l-a pus în palmă.

— Poftim. Fă ce pofteşti cu el! E al tău.

M-am uitat la el, uluit. Căldura radia în mine din locul unde îmi atingea pielea. Inima îmi bătea cu putere.

— îţi mulţumesc, Celie!

— Şi nu e tot.

Jean Luc a atins mânerul balisardei din banduliera mea. Safirul său a sclipit prin teacă.

— Am vorbit cu părintele Achille. Am fost amândoi de acord — ai un loc în rândurile noastre, dacă vrei. Balisarda asta e a ta.

Fericirea din pieptul meu s-a dezumflat puţin. Dar... nu. N-aveam să-i îngădui. Nu de data asta. Scoţând balisarda din teacă cu o mână, i-am întins-o lui Celie.

— Cred că sunt alţii mult mai potriviţi.

Când degetele ei s-au strâns pe mâner şi a făcut ochii mari de surpriză, am spus:

— Două fetiţe isteţe mi-au spus cândva că doresc să fie Vânători. Nu aşa cum sunt ei acum, ci cum ar trebui să fie: cavaleri

adevăraţi dedicaţi să învingă răul. Să apere pământul şi să îi protejeze pe nevinovaţi. Una dintre ele chiar a jurat că va purta rochii.

— O, nu pot...

A clătinat din cap iute, încercând să-mi înapoieze balisarda.

— Eu nu ştiu să mânuiesc o sabie. N-aş fi în stare să folosesc asta.

— Nu trebuie să mânuieşti o sabie ca să-i protejezi pe nevinovaţi, Celie, a zis Jean Luc, făcând semn din cap spre mine, apreciativ.

Strălucea de mândrie uitându-se la ea.

— Ai dovedit asta mai bine ca oricine.

Am dat şi eu din cap, dându-mă la o parte din uşă. Deschi- zând-o larg.

— Tumul e dărâmat. E timpul să fie reconstruit.

Ea a zâmbit sfios, înainte ca Jean Luc s-o ia pe sus înăuntru.

Eu nu i-am urmat. Nu imediat. In schimb, m-am uitat lung la inelul din mână.

— Ce faci aici, afară?

Lou m-a bătut pe umăr şi m-am întors, vârând inelul în buzunar. Ea s-a uitat în stânga şi în dreapta cu un surâs răutăcios.

— Te distrezi cu toţi prietenii tăi?

La privirea ei întrebătoare, nu m-am putut abţine. Un zâmbet larg mi s-a desenat pe faţă şi am sărutat-o pe gură. După aceea, ea mi-a dat un bobâmac şi apoi mi-a mângâiat nasul cu degetul mare, mâna zăbovindu-i pe obrazul meu.

— Hai înapoi, înăuntru! Pan zice că simt gata rulourile cu scorţişoară.

I-am sărutat uşor palma.

— Sună a paradis pentru mine!

EPILOG

Ansel

VARA A ÎNFLORIT ÎNCET ŞI LANGUROS PESTE CHAteau Ie Blanc. Salvia şi levănţica unduiau sub vânt pe tot muntele, în nuanţe de purpuriu pudrat şi albastru; margarete albe şi galbene crescuseră pe întrecute printre stânci, de-a lungul malurilor izvoarelor, unde se amestecau cu rozaliul îmbujorat al limbii-peştelui şi trifoiului. Nu văzusem niciodată asemenea culori în viaţă. Nu simţisem niciodată asemenea căldură pe obraji, precum sărutul unei mame, îmbrăţişarea unui prieten. Dacă vocile — nu, râsetele — prietenilor mei nu m-ar fi atras, aş fi putut sta în tihna acelor flori sălbatice o veşnicie.

Lou a purtat un bucheţel din fiecare în ziua nunţii sale.

Stând cu picioarele încrucişate în patul copilăriei sale — firele de aur ale păturii scânteiau în lumina soarelui de amiază târzie —, o aştepta nerăbdătoare pe Coco să-i împletească florile într-o coroană.

— Nu te mai foi! a certat-o Coco, rânjind şi trăgând-o de o şuviţă de păr. Zgâlţâi tot patul.

Lou şi-a mişcat şoldurile şi mai mult.

— Oh, o să se tot zgâlţâie la noapte!

Obrajii lui Celie s-au încins, deopotrivă cu ai mei.

Când a scos o rochie simplă, ivorie, din şifonier, ca să-şi ascundă stânjeneala, am zâmbit, aşezându-mă pe şezlong, alături de *madame* Labelle.

Ea nu mă putea vedea, firește, dar, după felul în care ochii i-au strălucit, după cum i-au jucat, am crezut că mă putea simți, în schimb,

— Tu, prietena mea, eşti încântător de depravată!

— O, scuze!

Cu un alt rânjet larg, Lou s-a răsucit să se uite la Coco.

— *Cine* mă rog şi-a pierdut virginitatea pe un...?

Tuşind delicat, Celie a întrebat:

— Aş putea sugera să amânăm conversaţia aceasta pentru o companie mai potrivită?

Ochii i-au fulgerat spre Violette şi Gabrielle, care mişunau prin încăpere, cercetând totul, pretutindeni. Frunzişul auriu de pe tavan. Praful de lună de pe pervaz. Harpa aurită din colţ şi soldăţeii de plumb de sub şezlong. Lou le desenase mustăţi, când era copil. Un cufăr de la picioarele patului încă mai avea săbiile de jucărie şi mecanisme stricate, cărţi pe jumătate citite şi un iepure alb. De pluş, firește.

Pisica adevărată de la picioarele mele şuiera la el.

Melisandre, aşa o numise Lou. Pe pisică. Nu pe iepure. Cu coada ruptă şi dinţii încovoiaţi, pisica tigrată cenuşie nu era frumoasă, dar n-ai fi spus după felul în care se uita Lou la ea. Găsise pisica miorlăind indignată într-un gang după bătălia din Cesarine şi o adoptase prompt pe biata creatură, spre marele necaz al lui Reid.

Melisandre nu-l plăcea pe Reid.

— Rogu-te, nu-ţi face griji, *mademoiselle* Celie!

Cu flori de mac împletite în părul negru, Violette a

chicotit şi-a sărit în loc, în timp ce *madame* Labelle a râs, lângă mine.

— Ştim totul despre păsări şi albine. Nu-i aşa, Gaby? E *teribil* de romantic.

— *Eu* cred că eufemismul e o prostie.

Gabrielle s-a aşezat acum lângă mine, în genunchi — mo- totolindu-şi rochia oliv —, încercând s-o înduplece pe Melisandre

să se apropie cu o bucăţică de sfoară. Pisica a şuierat din nou, înainte să se uite Ia mine cu o expresie îndurerată. Rânjind, m-am aplecat s-o scarpin după urechi, iar sâsâitul ei s-a prefăcut în tors.

— De parcă noi am avea nevoie să ne imaginăm o pasăre depunându-şi ouăle ca să înţelegem ovulaţia sau o albină depu- nând polen ca să înţelegem fertilizarea...

— Vai de mine!

Obrajii lui Celie căpătaseră trandafiriul rochiei sale, când întindea rochia ivorie la capul patului.

— *Destul* cu subiectul ăsta, după părerea mea! E aproape timpul pentru ceremonie. Să te ajutăm să-ţi îmbraci rochia, Lou?

Când Lou a încuviinţat şi s-a ridicat în picioare, Melisandre m-a abandonat imediat, ţâşnind lângă mama ei. Lou n-a şovăit s-o ia în braţe şi s-o ţină la pieptul ei.

— Şi ce mai face *scumpa* mea albinuţă? Atât de fermecătoare!

A dat din cap apreciativ spre Celie, care împletise o coroniţă în miniatură ca a lui Lou pentru pisică. Melisandre a tors la cuvintele de laudă ale lui Lou, întinzându-şi gâtul, din cale-afară de mulţumită de ea însăşi.

Pufnind în râs, Coco a ajutat-o pe Celie să descheie şireturile rochiei de mireasă.

— Ştii că Reid pune la cale s-o omoare.

Madame Labelle s-a ridicat să le ajute, chicotind.

— A fost numai vina lui. Vanitate, numele tău e pisică, la urma urmei!

Până şi Manon — care ezita tăcută în colţ, nesigură de locul ei printre aceşti oameni — s-a apropiat, sfioasă, ţinând panglicile de uniune[XXV]. Când Lou i-a făcut cu ochiul, ea a zâmbit. Un zâmbet abia schiţat, timid, totuşi un zâmbet L-am recunoscut. Şi eu îl

afişasem de multe ori. Ridicându-mă în picioare, m-am dus să stau lângă ea.

Avea să-şi găsească şi ea locul aici. Cu toţii aveau să şi-l găsească.

— El a insultat-o!

Lou i-a dat lui Melisandre un pupic apăsat pe botul cu cicatrice. — De altfel, pipi din perna lui a ieşit la spălat. Nicio problemă! Spre Melisandre, a zis alintat:

— N-o să mai râdă el de cântatul tău, nu-i aşa, albinuţă? Nu, n-o să mai râdă.

Melisandre a miorlăit drept răspuns, frecându-şi capul de obrazul lui Lou.

Mi-am întors privirea, când au ajutat-o să se îmbrace cu rochia.

Deşi obrajii încă îmi mai dogorau, nu mai era de stingherealã, ci de... mândrie. Aproape că plesneam de mândrie. De prea multă vreme Lou merita momentul ăsta — *toate* aceste momente, şi mari şi mici şi

XXV Un obicei celtic de a lega mâinile mirilor în timp ce-şi rostesc jurămintele de credinţă cu panglici colorate sau şiraguri de mărgele, simbolizând legătura lor (n. tr.).

intermediare. Suferise mai mult decât majoritatea, mai mult decât orice persoană vreodată. Nu puteam decât spera că se va bucura tot atât de mult din ziua aceasta încolo.

Speranţă.

Nu era boala.

Doamne, o scosese la capăt atât de frumos! Cu toţii reuşiseră.

Reid avea s-o preţuiască, ştiam. Avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i asigure fericirea, iar ea avea să-i răsplătească eforturile înzecit. Deşi ştiam prea puţine despre viaţă când mersesem lângă ei, chiar şi atunci recunoscusem că dragostea lor era una care avea să schimbe totul. O dragoste care avea să sfărâme lumea. O dragoste care avea s-o reconstruiască din temelii.

Dragostea lor fusese leacul.

— Ce ziceţi?

Murmurul scăzut al lui Lou mi-a crescut presiunea în spatele ochilor.

— O să meargă?

Am aşteptat să aud exclamaţiile lui *madame* Labelle şi Celie, râsul lui Violette şi Gabrielle, pufnetul lui Coco, chiar şi pe Manon trăgând iute aer în piept, înainte de a mă întoarce să mă uit la cea mai dragă prietenă a mea.

REID SE PLIMBA în sus şi-n jos prin lumina începutului de seară a vechii livezi de peri. Ii poleia părul, mai mult spre aur decât spre aramă, se reflecta în cusăturile cu fir ale jachetei lui şi le făcea să sclipească. Renunţase la bandulieră pentru această ocazie, încingându-şi o singură sabie la şold. O ţinea cu o mână, în timp ce păşea pe o potecă îndelung bătută din iarbă. Cealaltă

şi-o trecea prin păr.

Beau îl privea cu amuzament neascuns.

— Spune-mi că nu eşti emoţionat.

— Nu sunt emoţionat.

Reid s-a strâmbat ca insultat, dar ochii lui încă mai săgetau spre capătul opus al livezii, unde oaspeţii deja începuseră să sosească. Avea să fie o ceremonie restrânsă. îi invitaseră numai pe cei pe care îi iubeau sau în care aveau încredere: Zenna şi Seraphine, Toulouse şi Thierry, Johannes Pan şi soţia lui. Babette se amestecase cu alte câteva vrăjitoare, toate ţinând un ochi pe Jean Luc şi părintele Achille. Blaise şi copiii lui se ţineau mai la marginea livezii, vorbind puţin, până când Toulouse le-a făcut semn să se apropie şi să ia loc. Până şi Elvire şi Lasimonne erau între invitaţi, tronând regal în rochiile lor cu diamante şi cerceii din cârlige de undiţă.

Reid, Beau şi Jean Luc îşi petrecuseră dimineaţa umplând livada cu scaune. Pe speteaza fiecăruia agăţaseră cu migală panglici viu colorate şi flori — maci, gălbenele şi albăstrele. Stacojii şi aurii, purpurii şi albastre, toate în cuiburi de verde-închis. Mai multe flori se revărsau din cioturile foştilor peri prin toată livada, unde muşchiul luxuriant se căţărase peste lemnul noduros.

Reid se uita urât la cioturi, singurele elemente din scenă nelalocul lor. Cu o zi în urmă, construise meticulos pergola de viţe şi mănunchiuri de flori de deasupra capului. Fiecare detaliu fusese atent plănuit. Fiecare floare culeasă la perfecţie.

Beau i-a urmărit privirea cu o expresie melancolică.

— Dac-ar fi fost Claud aici, ar fi putut face să crească pomi noi.

Reid l-a privit şocat.

— Ar putea, de asemenea, să fie *mort.*

— Nu ştim asta. Este zeu. Probabil după ce îşi ispăşeşte pedeapsa…

— Pământul s-a deschis şi l-a înghiţit

— … se va întoarce la noi, teafar şi nevătămat, a sfârşit Beau cu hotărâre, strângându-1 pe Reid de umăr şi silindu-1 să se oprească. Relaxează-te, fratele meu! E ziua nunţii tale.

— Ştiu.

Reid a dat din cap pentru el, eliberându-se pentru a-şi reîncepe plimbatul în sus şi-n jos.

— *Ştiu.* Vreau doar să fie perfect.

— Şi *este.*

Avea dreptate. Lou avea să adore decorul.

Dacă mă durea inima că nu puteam să particip şi eu la momentul acesta, la amintirea aceasta, durerea mi s-a alinat când am zărit un scaun gol pe rândul din faţă. într-o ramă lăcuită ovală, un portret al meu fusese ataşat de un buchet de floarea-soarelui. M-am simţit invadat de căldură când am îngenuncheat să-1 studiez.

îmi păstraseră totuşi un loc.

Când Coco a înaintat graţioasă în propria rochie ivorie — cu flori împletite în buclele ei negre — căldura din pieptul meu a crescut de zece ori. Efortul îi îmbujorase obrajii, iar ochii negri scânteiau de entuziasm când s-a uitat la Reid şi la Beau, ridicând buchetul de floarea-soarelui de pe scaunul meu.

— E timpul.

Şi-a înclinat fruntea spre Beau.

— Ea aşteaptă.

Cu un zâmbet încrezut, Beau şi-a îndreptat sacoul, netezindu-şi buclele imaculate.

— în sfârşit!

L-a prins de umăr pe Reid, întorcându-se pe călcâie.

— Momentul meu de glorie.

Pufnind, Coco şi-a rostogolit ochii şi a zis:

— Nimeni n-o să se uite la tine.

El şi-a înălţat o sprânceană maliţioasă:

— O să te uiţi tu.

Ea a dat nepăsătoare dintr-un umăr, vorbindu-i peste el, în timp ce se întorcea din nou pe intervalul dintre scaune.

— Mai vedem noi.

— Da, noi...

S-a oprit brusc din urmărirea ei, când ochii i-au căzut pe Jean Luc. Florile de pe scaunul acestuia din urmă se desprinseseră şi el încerca să le lipească la loc.

— Pe bune, Jean, ce ţi-am spus eu? Vrem să pară artistic împrăştiate, de parcă margaretele au crescut chiar din scaunul ăsta. Tu le lipeşti mult prea ordonat.

Când Jean Luc s-a strâmbat, neimpresionat, Beau l-a împins la o parte, ca să le fixeze el însuşi.

— Ca ţâţele pe un mistreţ.

— Ai grijă, Maiestate!

Cu un zâmbet ironic, Jean Luc i-a trântit în cap un pumn de flori-de-colţ. Regele Belterrei a făcut un salt în lături, trăgând o înjurătură, pieptănându-se frenetic cu degetele.

— O să-ţi ciufuleşti buclele alea voluptuoase.

— Te *omor...*

Coco l-a prins de cot şi l-a condus pe interval mai înainte să se încaiere. Rânjind fără voia mea, i-am urmat după colţ, unde Lou stătea ascunsă vederii cu *madame* Labelle, Celie şi Manon. Beau a clătinat din cap la vederea ei, fluierând prelung şi apreciativ.

— Reid o să-şi piardă minţile.

Lou i-a făcut cu ochiul şi a scuturat din umeri.

— Asta-i planul.

Madame Labelle i-a potrivit una din buclele viitoarei sale nurori, aranjându-i-o artistic în jurul obrazului pistruiat.

— Arăţi minunat, *fillel* Ne vedem curând. Haideţi!

Le-a făcut semn lui Celie şi Manon s-o urmeze, lăsându-ne pe Lou, Coco, Beau şi pe mine singuri, în umbra unui păr veştejit. Singurul care supravieţuise. Când Reid sugerase ca festivitatea să se ţină aici, *madame* Labelle protestase, explicându-i din nou cum Morgane dăduse foc pomilor într-un acces de furie. Reid ştia asta, desigur. Ştia cum dragostea putea deforma până şi cei mai frumoşi oameni sau locuri în făpturi crude şi lucruri întunecate. Dar mai ştia, de asemenea, şi cât de specială fusese odată livada asta pentru mama lui — pentru toate Dames Blanches.

Lou fusese de acord şi, împreună, o făcuseră din nou frumoasă.

Când Coco i-a întins buchetul de floarea-soarelui, zâmbetul lui Lou a pălit puţin. Şi-a plimbat degetul pe rama ovală.

— Crezi că ne priveşte?

Coco a luat-o de braţ.

— Cred că n-ar lipsi pentru nimic în lume.

— Ar fi trebuit să fie aici. Ar fi trebuit să mă conducă

şi el.

Beau a luat-o pe Lou de celălalt braţ, bătând uşurel cu degetul în faţa mea din ramă.

— Este încă aici.

— Sunt încă aici, am şoptit eu, zâmbind.

Drept răspuns, o briză uşoară a foşnit prin crengile de deasupra, aducând o căldură plăcută, un zumzet blând de albine şi vag parfum de narcise. De nou început.

Am mers lângă ei, în timp ce au condus-o pe Lou pe intervalul dintre scaune.

Deşi Claud dispăruse, scaunul Iui gol rămăsese lângă al meu, iar Seraphine a cântat o minunată baladă despre dragostea pierdută şi dragostea regăsită, în timp ce Reid aştepta sub pergolă. *Madame* Labelle stătea lângă el, cu panglicile de uniune împletite printre degete. I-a făcut cu ochiul părintelui Achille, din asistenţă.

Beau şi-a dres glasul şi toată lumea — om, vrăjitoare, vârcolac şi sirenă — s-a întors să se uite la noi. Să se uite la Lou. Ei i s-a tăiat respiraţia şi, instinctiv, i-a strâns mai tare de braţ pe Coco şi pe Beau.

— Respiră, sora meal i-a şoptit acesta din urmă. Doar respiră!

— Haide, Lou!

Deşi nu mă putea vedea, nu mă putea auzi, i-am vorbit şi am împins-o uşurel înainte.

— Găseşte-ţi pacea!

Ea a părut să se relaxeze la mângâierea caldă a vântului pe obraji.

Apoi ochii ei l-au găsit pe Reid şi întreaga lume a pălit în faţa acelei legături orbitoare, profunde. Oricine

putea s-o vadă. Toată lumea putea s-o *simtă.* Dacă aş fi întins o mână, eram sigur că aş fi putut s-o ating. Deşi nu cunoscusem structurile magice, firul acesta care îi unea pe Lou şi pe Reid — această atracţie gravitaţională, *cosmică* — era o magie în sine. îi aducea împreună. Avea să-i păstreze împreună.

El a privit-o cu cel mai strălucitor dintre zâmbete, devastator.

Ea a clipit la vederea lui, zâmbind la rându-i uşor ameţit, uşor copleşită, în timp ce Reid i-a studiat rochia ivorie, mânecile lungi, florile bogate sub care i se revărsa părul lung, despletit. Trandafirii

cicatricei de la gât. Soarele verii îi aurise încă o dată pielea. îi pâr- guise pistruii de pe nas. Când el a făcut un pas înainte pentru a o lua de mână, şi-a trecut uşor buzele peste aceştia, încercând să-i sărute pe fiecare.

— Vezi ceva ce-ţi place? i-a murmurat el la ureche.

Ea l-a măsurat apreciativ din privire.

— Hai să terminăm repede cu asta!

JURĂMINTELE LOR n-au fost tradiţionale. Nu de data asta. Nici ceremonia lor. S-a sfârşit exact în momentul în care soarele atingea crestele munţilor, lumina lui aurie lungind umbrele din livadă. Licuricii s-au trezit la viaţă. Focurile rătăcitoare, curioase, i-au urmat curând, lumina lor fantomatică conturând o cărare printre copacii noduroşi. în două rânduri Beau a trebuit s-o tragă la o parte pe iscoditoarea Gabrielle, spre marea indignare a acesteia.

— Frate *nesuferit* ce eşti! Vreau doar să le *văd!*

Protestele ei abia se auzeau peste muzică.

Mai multe vrăjitoare veniseră din castel cu mandoline, lăute şi lire în braţe. Altele aduseseră vin. într-adevăr, majoritatea celor care rămăseseră la Chateau le Blanc se strânseseră acum în livadă, curioase şi temătoare. Deşi se ţineau la o bună distanţă de Jean Luc şi de părintele Achille — ca şi de Elvire şi de Blaise —, nimeni n-a ridicat mâna asupra lor. Toulouse a reuşit chiar să farmece o vrăjitoare tânără şi frumoasă ca să danseze cu el. O alta a invitat-o pe Liana.

N-a trebuit mai mult pentru ca restul să le urmeze exemplul.

Mai puţin Lasimonne, care — strigând „Are *patru* picioare!" — s-a luat după Melisandre cu fascinaţie abjectă. Pisica a şuierat şi a miorlăit, după care a zbughit-o spre castel, la adăpost. Rostogolindu-şi ochii, Elvire a continuat să examineze florile, muşcând puţin de încercare dintr-o petunie. Pan i-a dat peste mână, îngrozit.

— Nu, a zis el sever, dând din deget. Categoric nu, *ma douce*[XXVI]. Vino în Cesarine şi-o să-ţi coc eu ceva dulce, bine?

Intorcându-mă de la ei, i-am privit pe Coco şi pe Beau dansând pentru un lung moment dulce-amărui. El a spus ceva şi a facut-o să râdă — să râdă de-adevăratelea, genul de râs care-i transforma toată faţa. Sunetul acesta l-a îmbătat. A învârtit-o mai aproape, după asta, privind-o ca vrăjit. Sorbind-o din priviri.

— Puteam să fac mai mult decât să navighez la

XXVI „Draga mea" (în 1b. fr. în orig.) (n. red.).

vârsta de trei ani, i-a spus el, ţanţoş. Sir D'artagnan Delmore le Devere m-a învăţat să dansez de cum am putut merge în picioare.

Din nefericire, şi-a ales tocmai acel moment s-o învârtă, proiectând-o drept în Jean Luc şi Celie. Jean Luc a salvat lucrurile, învârtind-o pe Celie în exterior cu o mână şi prinzându-i cu cealaltă talia lui Coco. Beau, care alunecase la impact, s-a dezechilibrat ciocnindu-se de un ciot, cât pe ce să cadă. Jean Luc i-a spus, zâmbind infatuat:

— Sir D'Artagnan Delmore le Devere este naşul meu, Maiestate.

Coco a râs în hohote.

I-am dorit să nu se oprească niciodată din râs.

În centrul întregii petreceri, Lou şi Reid se roteau cu obraji aprinşi şi ochi strălucitori. Când ea l-a călcat pe picior pentru a treia oară — ameţită de băutură —, el a ridicat-o în braţe şi s-a învârtit nebuneşte, până ce Lou a ţipat încântată, dându-şi capul pe spate şi cerându-i să se învârtă mai repede. El nu şi-a pierdut nicio clipă echilibrul. Nu şi-a slăbit niciodată strânsoarea.

Ba chiar i s-a alăturat când ea a răcnit „Ţâţoasa Liddy". Deşi amândoi cântau oribil de fals, toţi le-au aplaudat efortul când au sfârşit, iar Lou a făcut o teatrală plecăciune. Cu obrajii roşii, Reid

a chicotit şi a încercat să se îndepărteze — să iasă din luminile rampei —, dar Lou l-a tras înapoi.

— N-a fost el *minunat"!* l-a lăudat ea, cu mândrie, râzând când el a roşit mai tare.

Madame Labelle a fluierat de la braţul părintelui Achille.

— Toată lumea, spuneţi-i cât e de minunat! Spuneţi-i cât e de *impresionanti*

Clătinând din cap, el a strâns-o ferm lângă el şi a condus-o lângă cel mai apropiat ciot de pom.

— Mă faci de ruşine, nevastă.

— Ia te uită ce roşu eşti la faţă! a râs ea, prinzându-1 cu braţele pe după mijloc. Aşteaptă tu până în luna de miere — acele binecuvântate câteva zile când o să te am numai pentru mine!

Reid a zâmbit infatuat.

— O s-o cred când o s-o văd. Surorile tale nu te pot lăsa singură pentru mai mult de o oră.

— Tocmai de aceea plecăm de la Chateau.

El a ridicat o sprânceană.

— Aşa?

— Aşa, a confirmat ea, nonşalantă. Există o colibă veche pe plajă. I-a aparţinut bunicii mele. Am curăţat-o pentru noi doi.

Şi-a frecat nasul de pieptul lui, cam ca pisica ei.

— Coco poate conduce castelul şi fără mine.

Reid a ridicat din umeri, zâmbind încă în colţul gurii.

— Probabil ai dreptate. E mult mai diplomată.

— Cere-ţi scuze!

Lou i-a tras un cot în coaste cu indignare prefăcută, ridicându-şi vocea cât s-o audă şi ceilalţi.

— Să le spun şi lor despre *impresionanta* mărime a piciorului tău? Sau despre celelalte *minunate* lucruri pe care le poţi face cu limba?

Reid i-a pus de-a dreptul mâna la gură.

Amândoi s-au topit de râs, când o femeie bătrână şi zbârcită a înaintat şchiopătând în livadă.

Eu n-am recunoscut-o, dar ceilalţi în mod evident au

recunoscut-o: Lou şi Reid şi-au îndreptat umerii, Coco şi Beau au încremenit, ba chiar şi Celie s-a dat mai aproape de Jean Luc. Deşi niciunul nu părea deschis alarmat, un cert curent de tensiune se instaurase odată cu sosirea femeii. Destul de ciudat, Zenna zâmbea.

— Salutare, dragilor!

Brăţările au zornăit pe încheieturile femeii când le-a făcut veselă cu mâna, neluând în seamă primirea mai puţin decât călduroasă. Roba stacojie îi flutura în jurul corpului.

— Ce sublimă seară pentru o nuntă! Şi, într-adevăr, nici c-aţi fi putut alege un loc mai de bun augur!

— *Madame* Sauvage, a salutat-o Reid, aruncând cu nelinişte o privire rapidă spre Coco, Beau şi Celie.

Următoarele sale cuvinte au semănat cu o întrebare:

— Fii bine-venită!

Lou şi-a îngustat ochii.

— Cum de-ai găsit locul ăsta?

— Ah!

Madame Sauvage i-a luat mâinile lui Lou într-ale ei, sărutându-le.

— Felicitări, draga mea, pentru recenta ceremonie nupţială! Se pare că am pierdut o foarte agreabilă seară şi voi, în schimb, aţi pierdut încântătoarea mea companie.

Ochii ei înceţoşaţi au zăbovit pe vrăjitoarea cu mandolina.

— Nădăjduiesc că ţi-ai spus numele adevărat, de data asta? Fără îmbârligături de tipul *Larue?*

Lou s-a încruntat, dar nu şi-a retras mâinile.

— De unde ştii despre asta?

Madame Sauvage i-a ignorat întrebarea, întorcându-se în schimb spre Reid. L-a ciupit de obraz.

— Şi tu, tinere? Ai plantat seminţele alea cum ai

promis?

— Păi...

El s-a uitat la Lou, mai panicat acum decât înainte.

— îmi pare rău, *madame* Sauvage, dar... le-am rătăcit!

— Le-ai *pierdut,* vrei să spui?

Când Reid a dat din cap, ea a pocnit din limbă, dezamăgită. M-am apropiat, studiindu-i faţa. Mi se părea... cumva cunoscută. De parcă aş mai fi întâlnit-o cândva. Iar dezamăgirea ei — m-am uitat în jur, nesigur — părea regizată. Zenna continua să zâmbească în spatele nostru, iar zâmbetul acela se întinsese şi la Seraphine, Toulouse şi Thierry. *Madame* Sauvage le-a făcut cu ochiul.

— Ei bine, *monsieur* le Blanc, cum ar trebui să procedăm? Am încheiat un *târg,* dacă mai ţii minte.

Reid a dat din cap, posomorât.

— O să fac rost de o altă perlă pentru dumneata, *madame.* Promit!

— Ai promis să plantezi seminţele, a replicat *madame* Sauvage, deschizându-şi palma încet şi scoţând la vedere nişte seminţe.

Cu toţii ne-am holbat la ele.

— Cum ai...? a început Reid.

Ochii ei negri au sclipit. Punându-i seminţele în mână, a zis:

— Un loc de bun augur, într-adevăr. Dacă le plantezi — dacă *ţii* la ele —, o să crească.

Cum Reid nu s-a mişcat, ci doar cerceta seminţele cu suspiciune neascunsă, *madame* Sauvage l-a înghiontit în piept.

— Ei, ce mai aştepţi? Fă-o acum! îmbătrânesc aici.

— Nu am o *sapă...*

Cu un suspin nerăbdător, Lou a fluturat din mână şi seminţele au zburat într-o izbucnire bruscă de magie, împrăştiindu-se prin livadă. In secunda următoare, s-au îngropat în pământ din proprie iniţiativă.

— Poftim!

Şi-a petrecut braţul pe sub al lui Reid.

— Ne-am achitat? Am onorat târgul ăsta ridicol?

Copacii au ieşit brusc din pământ, în locul răspunsului lui *madame* Sauvage.

Nişte peri.

S-au înălţat spre cer cu rapiditate, încărcându-se de flori albe şi apoi scuturându-se, dând la iveală fructe verzi, tari. Zece pomi cu totul — câte un păr pentru fiecare sămânţă plantată. Lou a tresărit, Reid s-a uitat lung, Beau a sărit înapoi, iar *madame* Labelle a întins neîncrezătoare mâna să atingă unul dintre fructele ce atârna mai jos. Clătinând din cap, s-a întors iute spre bătrână.

— Cine *eşti* tu?

Madame Sauvage s-a înclinat, uitându-se cu înţeles la Lou.

— O prietenă.

Apoi, fără alt cuvânt, l-a fel de brusc cum apăruse şchiopătând în mijlocul nostru, a plecat, lăsând în urmă doar mirosul aparte de... *pământ.* De iarbă proaspătă, cetină şi pere. încă zâmbind, Zenna, Seraphine, Toulouse şi Thierry s-au dus după ea.

Lou i-a privit plecând, cu gura căscată, până când a izbucnit într-un neaşteptat hohot de râs. A râs până i s-

a tăiat răsuflarea. S-a întors spre Reid, cu lacrimi de veselie în ochii ei turcoaz.

— Băgăciosul ăla ticălos...

N-am auzit şi restul totuşi. Pentru că, la marginea livezii, *madame* Sauvage a privit înapoi, căutându-mi privirea. Privirea *mea.* Cu un mic zâmbet, şi-a înclinat capul spre ceva din spatele meu.

— Ansei.

M-am întors la acea voce, la acea prezenţă. Am recunoscut-o firesc, ca pe a mea.

Două siluete stăteau pe poteca muntelui. Părul lui şi linia feţei erau ale mele. Ochii ei şi pielea obrazului, la fel.

— Eşti gata, dragul meu?

Femeia a întins o mână măslinie spre mine şi zâmbetul ei... era la fel de cald cum visasem totdeauna c-ar fi fost. La fel de cald ca noaptea asta de vară.

— Băiatul ăla întreabă din nou de tine, a spus bărbatul, petrecându-şi un braţ pe după umerii ei. Etienne.

Fluturi au erupt la auzul acelui nume.

Fără să fie rugate, picioarele m-au purtat spre ei, pe buze schiţând un zâmbet. Nu m-am putut abţine să nu arunc o ultimă privire totuşi — la Lou, la Reid, la Coco, la Beau. Se învârteau în jurul perilor, pipăind fiecare trunchi, verificând frunzele. Râzând de ei înşişi cu Terrance, Liana şi Manon.

„Dacă le plantezi — dacă *fii* la ele —, o să crească."

Zâmbetul mi s-a întins pe faţă. *Madame* Sauvage dispăruse, lă- sându-i să aibă o nouă viaţă.

Luând-o de mână pe mama, am făcut şi eu la fel.

MULŢUMIRI

SUNT PROFUND ÎNDATORATĂ FAŢĂ DE MULŢI OAmeni nu numai pentru realizarea acestui volum, dar şi pentru realizarea întregii serii. Ca să trec direct la cel mai important dintre ei, acela eşti *tu.* Cititorul. *Mulţumesc* pare o expresie prea banală ca să transmită întreaga mea recunoştinţă, dar, de fapt, nu există cuvinte care să poată descrie emoţia din pieptul meu când mă gândesc la cât de buni aţi fost cu toţii, cât de entuziaşti. Deşi pandemia a început la doar câteva luni după ce a fost publicat *Şarpe şi porumbel,* fiecare dintre voi a întrecut aşteptările în susţinerea aceste cărţi. Fotografiile frumoase, ilustraţiile, costumaţiile şi personificările, versurile, filmele — am un nod în gât acum, când mă gândesc la ele. Ultimii trei ani mi-au schimbat viaţa, iar cititorii continuă să fie inima acesteia. Din partea lui Lou şi a lui Reid, Coco, Ansei şi Beau, şi din partea *mea,* mulţumesc, mulţumesc, *mulţumesc!*

Jordan, ţi-am spus-o de un milion de ori, dar ţi-o mai spun o dată — n-aş fi putut scrie această carte fără tine. Când scriitorii îmi cer sfaturi, adesea le spun să găsească ceea ce iubesc şi să i se dedice fără remuşcări. Tu îmi dai voie să-mi urmez propriul sfat. Această carte — toate cărţile mele — nu ar conţine nici jumătate din

spiritul, din săruturile şi din umorul lor fără contribuţia ta. Eşti muza mea? Probabil. Te iubesc până la Lună şi la Saturn.

RJ, Beau, James şi Rose, cuvintele nu vor putea cuprinde niciodată dragostea mea pentru voi. Termenul de finalizare al acestui volum ar fi putut fi o povară, dar n-a fost. Vă mulţumesc pentru răbdare! Vă mulţumesc pentru înţelegere! Vă mulţumesc pentru dragostea, respectul şi sprijinul cu care, împreună, ne urmărim visurile nebuneşti! Zâne şi Kelly — ca şi Jake, Brooke, Justin, Chelsy şi Lewie —, nu depinde de noi să ne alegem familia, dar, şi dacă ar depinde, eu v-aş alege pe voi oricum. Vă mulţumesc că sunteţi stânca mea colectivă! Vă iubesc mai mult decât credeţi!

Jordan, Spencer, Meghan, Aaron, Adrianne, Chelsea, Courtney, Austin, Jamie, Josh, Jake, Jillian, Aaron, Jon şi Kendall, voi sunteţi preferării mei pe acest pământ. Sprijinul vostru din toată inima, atât pentru mine, cât şi pentru cărţile mele, a fost nepreţuit. Nu-1 merit pe niciunul dintre voi. Katie, Carolyn, Isabel, Kristin, Adrienne, Adalyn şi Rachel, există ceva atât de special în prietenii prin corespondenţă care devin prieteni din viaţa reală, şi eu nu pot fi mai onorată decât să vă numesc prietenii mei.

Sarah, mă simt atât de incredibil de recunoscătoare că am un agent aşa de plin de căldură şi de accesibil! Erica, editor extraordinar, nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru răbdarea ta nesfârşită şi viziunea ta infailibilă în privinţa acestei serii. (Şi promit că o să respect următorul meu termen-limită! Promit!) Stephanie Guerdan, a fost minunat să lucrez cu tine.

Alexandra Rakaczki şi Jessica White, sunt foarte recunoscătoare pentru ochii voştri ageri şi, totodată, promit că n-o să mai fie vreo Celie sau vreun Philippe în următoarea mea carte! Allison Brown, îţi mulţumesc pentru tot timpul şi energia pe care le-ai investit în această serie! Jessie Gang şi Alison Donalty, copertele astea continuă să mă lase fără grai; atât de mult din succesul acestei serii se datorează măiestriei voastre şi a lui Katt Phatt. Rachel Horowitz, Sheala Howley şi Cassidy Miller, precum şi Sophie Kossakowski, Gillian Wise, Sam Howard, Karen Radner şi întreaga echipă de la departamentul de vânzări, vă mulţumesc că aţi lucrat în spatele scenei pentru a face ca aceste cărţi să fie de succes!

Mitch Thorpe, Michael D'Angelo, Ebony LaDelle, Audrey Diestelkamp şi întreaga echipă de la Epic Reads — sunteţi cu toţii megastaruri. Sincer, nu vă pot mulţumi destul pentru entuziasmul vostru şi sprijinul acestei serii, precum şi pentru resursele şi oportunităţile pe care le-aţi oferit!

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector I, Bucureşti, cod poştal 0I05I7
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoşoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 40

Tiparul executat la:

EVEREST
TIPOGRAFIA